

Giới thiệu Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa

Thể loại: Hiện đại, sủng, thanh mai trúc mã, showbiz, HE

Converter: NgọcQuynh520

Editor: Lạc Thần

Năm Nam Sơ mười sáu tuổi, khi ngôi nhà đang rực lửa thì cô lại bị nhốt trong phòng của mình. Khi đang mơ màng cô liền nhìn thấy một chàng trai mặc đồng phục bước ra từ trong ngọn lửa.

Nam Sơ là nữ diễn viên của bộ phim "Tấn công bạn trai cũ" sắp được công chiếu, vào một ngày nọ khi cô tham gia một chương trình có nội dung tuyên truyền cho bộ phim cô đóng, nội dung lại chính là gọi điện cho bạn trai cũ vì thế mà cô đã điện cho Lâm Lục Kiều

Tất cả mọi người đang im lặng chờ sự việc diễn ra.

Nam Sơ - Người của công chúng: Hy sinh mạng sống của mình cho sự nghiệp.

Lâm Lục Kiều - Mạng anh là của quốc gia, nhưng trái tim anh là của em.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu.

Sinh thế đa úy cụ, mệnh nguy vu thần lộ.

Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh phố.

Nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô phố.

Dịch nghĩa:

Mọi ân ái đời này, đều vô thường chóng phai.

Cõi thế nhiều khổ não, đời người như sương mai.

Do ái sinh sợ hãi, do ái sinh ưu phiền.

Kẻ nào lìa chữ ái, tâm mới được an nhiên.

Trời gần sáng, Nam Sơ choàng tỉnh từ trong giấc mộng, mồ hôi lạnh đổ khắp người.

Trong nhà không mở đèn, rèm bao phủ kín mít, xung quanh tối om, cô chống người ngồi tựa vào đầu giường, đưa tay tìm điều thuốc và bật lửa trên đầu giường.

Một tiếng "Xi...", trong bóng tối sáng lên ngọn lửa, tắt rất nhanh, khói thuốc lan tỏa khắp phòng, đóm lửa nhỏ nơi đầu ngón tay chọt sáng chọt tắt.

Nam Sơ hút thuốc, híp mắt, đang suy tư.

Được một lúc, cô mò điện thoại di động ở trên đầu giường, thật nhanh ấn xuống mấy chữ.

"Tao lại mơ thấy anh ta."

Bốn giờ rưỡi sáng, bên kia trả lời rất nhanh: "Mơ thấy anh ta làm cái gì đấy?"

"Ân ái." Nam Sơ nhấn lại.

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, mày chỉ là phát xuân, cần một người đàn ông."

Nam Sơ bình tĩnh xem hết, nhìn điện thoại mắng một câu em gái nguoi, ném di động sang một bên, dựa vào đầu giường nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại cảnh tượng trong mộng.

Người đàn ông khỏa thân, làn da màu đồng, bắp thịt căng phồng, đường cong lưu loát, rắn chắc, mái tóc ngắn rất đen, còn có đôi mắt sâu lắng nhìn như không để lại dấu vết.

.....

6h10, người đại diện Thẩm Quang Tông mang theo trợ lý đi vào: "Đứng lên trang điểm."

Nam Sơ xuống giường, khom lưng tìm dép, Thẩm Quang Tông đá tới cho cô một chiếc, nói: "Hôm nay phải vào tổ, đợi lát nữa để cho Tây Cố thu dọn đồ đạc giùm cô."

Trong lúc nói chuyện, anh ta đẩy một cô gái nhỏ đến trước mặt cô.

Nam Sơ vừa mang giày vừa hé mắt quan sát, khuôn mặt hờ hững, lười biếng nói: "Mới tới?"

Ban đầu Nam Sơ là người mẫu, đầu năm bị dính scandal, danh tiếng cũng giảm xuống, trợ lý bên cạnh đã đổi ba bốn người rồi, không biết là do mấy trợ lý trước không hợp bất tự với Nam Sơ, hay do Nam Sơ là người khó ở chung nữa.

"Trợ lý thực tập kiêm chuyên gia make-up."

Ba tháng này Thẩm Quang Tông chuyện gì cũng không làm, chỉ lo tìm trợ lý chiều cổ cho cô, nhắc tới chuyện này liền tức giận, trợn trắng cặp mắt nhỏ cảnh cáo: "Làm phiền cô cố gắng chung sống hòa thuận với người ta, được không?"

Trợ lý kiêm chuyên gia make-up, dù sao đi chỗ nào cũng không dễ dàng tìm ra công việc như vậy.

Nam Sơ nhún vai, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ một lát, tóc cắt mái ngang, trông giống một đứa con nít mặc một chiếc áo đơn và váy ngắn, thân thiết hỏi: "Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi một."

"Tên gì?"

"Tây Cố." Cô gái nhỏ đáp lại từng cái một.

Nam Sơ nhíu mày: "Có bạn trai chưa?"

Tây Cố sững sờ, không ngờ cô trực tiếp như vậy: "Còn..... Không có."

"Dáng dấp thật là nhỏ." Cô gái nhỏ còn rất hướng nội, khen một cái liền đỏ mặt, Nam Sơ nheo mắt của cô bé: "Đi đi."

Tây Cố không chịu được đùa giỡn, đỏ mặt chạy đi.

Thẩm Quang Tông nói chuyện điện thoại xong xoay người lại, nhìn thấy một màn này, cho là Nam Sơ đang làm chuyện xấu gì đó, rống cổ lên nói: "Đây chính là Hàn tổng tự mình tìm cho cô, người ta mà tức giận chạy mất ông đây cũng mặc kệ cô!"

Nam Sơ buông tay: "Anh khản trương cái gì, tôi cũng sẽ không ăn thịt em ấy."

Tây Cố đang giúp Nam Sơ sắp xếp hành lý, nghe vậy vội quay đầu lại nói: "Anh Tông, chị Nam Sơ rất tốt."

Nam Sơ nháy mắt với cô ấy mấy cái.

Cô gái nhỏ thật không chịu nổi đùa giỡn, không dám nhìn Nam Sơ nữa.

"Người khác tôi mặc kệ, tôi chỉ van cô đừng tức giận với Hàn tổng, thật sự mà chộc tới anh ta, cô bị đóng băng..Cô còn có thể lẫn lộn trong giới này hay không hả?"

Nam Sơ tô son xong ném vào trong túi xách trang điểm, soi gương, chải tóc hai cái nói: "Được rồi."

Hai chữ dứt khoát rõ ràng, thế nhưng Thẩm Quang Tông nghe vào lại thấy trong lòng hoảng sợ.

Trước khi ra cửa, Tây Cố xách theo va li, Nam Sơ chợt nói: "Chờ một chút." Nói xong cũng quay trở về phòng, từ tủ đầu giường rút một bọc đồ ra

ngoài, kêu Tây Cỗ mở va li ra, nhét đồ vào.

Tây Cỗ cầm hộp áo mưa (BCS), nhất thời không biết nhét vào đâu, liền nghe trên đỉnh đầu một câu,

"Nhét bên cạnh Gerry* này."

*Gerry: Griffith nhân vật chính phim hoạt hình "Jianfeng Legend"

Tây Cỗ đỏ mặt làm theo, rất nhanh sau đó đóng va li lại.

Lúc này Nam Sơ mới hài lòng nói: "Lên đường."

Sau khi lên xe, Nam Sơ giải thích với Tây Cỗ: "Nếu như một người kéo em vào trong bụi cỏ mạnh mẽ cường gian, dưới tình huống em chạy không thoát, nên làm cái gì?"

"....."

"Đưa một cái áo mưa (BCS) cho anh ta, an toàn là trên hết."

Tây Cỗ: "....."

Vào tổ được ba ngày, diễn viên không tới đủ, nhưng Tây Cỗ đều biết đến, đây là một đoàn làm phim tương đối không chuyên nghiệp.

Nhân viên hiện trường luôn luôn cảm nhảm đạo cụ, nhiếp ảnh gia thì tay lúc nào cũng run rẩy, diễn viên thường xuyên không nhớ được lời kịch, đạo diễn luôn kêu cắt. Trừ đạo diễn, còn lại diễn viên đều là người mới, cho nên kết hợp với nhau khó tránh khỏi so với đoàn làm phim khác làm lâu hơn một chút.

Ba ngày sau, trong lòng đạo diễn buồn bực không yên ngồi trong phòng nhiếp ảnh hút thuốc.

Nam Sơ diễn vai nữ số hai, lời kịch không nhiều lắm, không đùa giỡn chỉ ngồi yên ở bên cạnh đọc sách. Tây Cỗ tiếp xúc một thời gian thì phát hiện thật ra Nam Sơ cũng không khó ở chung, cô chỉ là có chút lười đi xã giao quan hệ mà thôi.

Trong tổ gần như đều là người mới, mọi người vội vàng chào hỏi lẫn nhau, lưu Wechat thêm Micro Blog, Nam Sơ bình tĩnh nhất, đọc sách và chơi game.

Đạo diễn nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy cô gái này là thuận mắt và hài lòng nhất, quay phim không kéo dài, nhập vai cũng nhanh, khi nhàn rỗi không có chuyện gì sẽ xem sách tu thân dưỡng tính. Đạo này, cô gái có tính cách điềm đạm như vậy cũng không còn nhiều.

Nam Sơ đọc rất nhiều loại sách, cái gì cũng có.

Một ngày, đạo diễn nhìn thấy Nam Sơ đang xem "The Decameron" của Giovanni Boccaccio: "Thích tiểu thuyết của Boccaccio?"

Đạo diễn là một người nghiêm túc, chẳng chặc.

Nam Sơ nhìn đạo diễn, ngón trỏ đặt lên góc trang sách, sau đó lại lật một tờ: "Rất đẹp."

"Đúng, tiểu thuyết của Boccaccio miêu tả rất nhân văn, cũng giống như trong chương chín: chuyện cũ này....."

Đạo diễn nói liên tục, cũng là một người có ý tưởng, phân tích hết sức thấu đáo.

Nam Sơ nghe xong nói: "Tôi thấy mình thật thiên cận."

"Hả?"

"Chủ yếu xem đùa giỡn trên giường."

"....."

Đạo diễn yên lặng đứng lên.

Nét mặt kia giống như trước mắt có một chiếc xe lửa Thomas nhỏ* lái qua.

*Xe lửa đồ chơi: Thomas & Friends (một bộ phim hoạt hình dành cho trẻ nhỏ)

Tây Cỗ thỉnh thoảng sẽ nghe người ta nói xấu về Nam Sơ.

"Cô ta không có cha."

"Mười tám tuổi scandal với bạn trai bay đầy trời, rất rối loạn."

"Ngày đó tôi còn nhìn thấy cô ta đang thảo luận sách vàng với đạo diễn."

Mà những người vừa nói những thứ này, quay đầu lại liền lộ ra khuôn mặt tươi cười với Nam Sơ, giống như diễn trò, đạo diễn vừa hô cắt, về mặt lập tức đã thu lại, Tây Cổ không ngờ, những người này có thể vận dụng kỹ thuật diễn vào trong cuộc sống một cách tự nhiên như thế.

Nam Sơ ngược lại không giống vậy.

Cô chưa bao giờ nói xấu người khác, thảo luận lung tung, bừa bãi, đối với thế giới lạnh lùng.

Giống như thế giới đối với cô.

Hôm nay, ngay dưới bóng cây, Nam Sơ trò chuyện với Tây Cổ, trò chuyện được một nửa, thì Thẩm Quang Tông tìm tới: "Tiểu Tây, em đi qua giúp mấy nữ diễn viên kia trang điểm lại đi."

Tây Cổ phản xạ có điều kiện: "Không muốn."

Thẩm Quang Tông khàn giọng, nhú mày chống nạnh: "Tạo phản?"

Tây Cổ liếc nhìn mấy nữ nhân diễn viên bên kia, cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Nam Sơ sờ sờ đầu của cô: "Làm sao vậy? Họ mắng em hả?"

"Không có."

"Vậy cũng đừng tùy hứng bùng binh, qua đó giúp các cô ấy trang điểm lại đi."

Tây Cổ không chịu: "Không phải trong tổ có chuyên gia make-up sao?"

Nam Sơ: "Em giúp họ một chút đi."

Tây Cổ bất đắc dĩ đứng lên, Nam Sơ lại vuốt vuốt tóc của cô: "Nghe lời."

Mười phút sau, Tây Cổ trang điểm xong trở lại.

"Nói đi, làm sao mà họ đắc tội với em?" Nam Sơ bùng cả phê uống.

Tây Cổ ngồi xuống bên cạnh cô: "Họ nói xấu sau lưng chị."

Cả phê thiếu chút nữa phun ra, Nam Sơ đưa tay sờ sờ cái ót của cô, cười: "Cô gái nhỏ còn rất trượng nghĩa."

"Chị không quan tâm sao?"

Cô không để ý lắm: "Tại sao phải quan tâm?"

Lòng người không giống nhau, cũng như khuôn mặt vậy.

Nam Sơ là thật không quan tâm, ánh mắt đều là lạnh lùng.

Tây Cổ cảm thấy ngay cả ánh mặt trời sau lưng, cũng trở nên lạnh nhạt.

"Chuyện trên thế giới này, trừ sống chết, thứ nào không phải việc vớ vẩn?"

"Tây Cổ, nếu em ngăn không nổi miệng người khác, vậy thì hãy che lỗ tai của em lại."

.....

Lúc gần tối, Nam Sơ và một nữ nhân diễn viên cùng công ty, vốn đóng vai nữ số ba Nghiêm Đại, dị ứng, trên mặt nổi đầy những nốt sưng đỏ to như hạt đậu, khóc lóc kể lể với đạo diễn, mấy ngày nay đạo diễn bởi vì vấn đề tiến độ quay phim, vốn trong lòng cảm thấy rất phiền muộn, bây giờ lại thấy phải ngưng diễn, đương nhiên nói không ra được lời gì tốt: "Ăn cái gì bậy bạ để dị ứng vậy hả? Muốn làm diễn viên còn không tự giác như thế."

Nghiêm Đại khóc: "Tôi chưa ăn gì cả!"

Đạo diễn tức giận: "Vậy cô làm cái gì? Làm sao lại trở nên như vậy? Người khác đều không như vậy?"

Nghiêm Đại mím miệng, cảm thấy túi thân nói: "Buổi chiều tôi để cho trợ lý của Nam Sơ trang điểm lại cho tôi mà thôi, cái khác đều không làm!"

Nam Sơ nhìn Tây Cổ, người sau khoanh tay vô tội.

Ban đêm, khuôn mặt của Nghiêm Đại càng ngày càng sưng to, cả đêm Nam Sơ và Thẩm Quang Tông đưa cô ta vào bệnh viện.

Sau khi bác sĩ chẩn đoán bệnh, kết luận là dị ứng với bụi: "Cô bôi cái gì?"

Nghiêm Đại oa một tiếng liền khóc.

Bác sĩ nhíu nhíu mày: "Bôi thuốc mấy ngày là khỏe, khóc cái gì."

Nghiêm Đại ngừng khóc, hỏi hai lần: "Thật?"

"Nói nhảm." Bác sĩ liếc mắt xem thường.

Thẩm Quang Tông kéo Tây Cốc ra ngoài hành lang: "Em bôi cái gì cho cô ta vậy?"

"Thật không có."

"Thúi lắm!" Thẩm Quang Tông chống nạnh, trừng mắt, tay phải hung hăng chỉ cô hai cái: "Có phải em không muốn làm nữa hay không!"

Tây Cốc nóng nảy, nước mắt lưng tròng: "Tôi thật sự chưa bôi cho cô ta cái gì hết, anh bảo tôi trang điểm lại cho cô ta, tôi trang điểm lại, ai biết cô ta có dị ứng với mỹ phẩm hay không chứ?"

Vừa dứt lời, bị người kéo đến bên cạnh, Nam Sơ dựa vào tường, đôi mắt lạnh nhạt nhìn Tây Cốc, lời nói vô cùng kiên định nói với Thẩm Quang Tông:

"Anh đừng có xảy ra chuyện một cái thì tìm người gánh trách nhiệm, tôi tin tưởng em ấy."

Tây Cốc bị Nam Sơ kéo đến bên cạnh, tầm mắt trước mắt trống trải, cuối hành lang một bóng người đứng thẳng.

Người nọ mặc thường phục quân đội, cao lớn mà mạnh mẽ, như một gốc cây Thanh Tùng, ngọc thụ lâm phong. Cả người anh ẩn trong bóng tối, khói mù lượn lờ, đang dựa vào tường hút thuốc.

Một cơn gió thổi qua, khói thuốc tản đi khắp nơi, bay tới nơi này.

Bên này Thẩm Quang Tông phát điên: "Một người hai người là muốn tạo phản?!"

Tây Cốc vẫn còn nhỏ giọng giải thích: "Anh Tông, thật không phải là tôi, không tin, anh có thể để cho bọn họ kiểm tra túi trang điểm của tôi."

Tầm mắt Nam Sơ cố định.

Cuối hành lang, một điều thuốc đã tắt, người nọ lại cảm ra một điều từ trong túi quần, cúi đầu châm lửa, trong bóng tối, ánh sáng trong chớp mắt liền tắt, chỉ còn lại đốm lửa nhỏ lóe lên trong bóng tối.

Anh dựa vào tường phun ra khói thuốc, cúi đầu nghịch cái bật lửa trong tay.

Tựa như bọn họ.

Thẩm Quang Tông và Tây Cốc đều mơ hồ, mặc dù biết cô gái nhỏ này sẽ không to gan như vậy, nhưng ít nhiều gì cũng cảm thấy nên nói Nghiêm Đại một lời xin lỗi, vì vậy lời Tây Cốc đi vào.

Nam Sơ chờ một lát tại cửa ra vào.

Người nọ dường như cũng đứng im.

Mất hết kiên nhẫn, vừa mới xoay người, thì nghe thấy sau lưng một câu: "Đội trưởng Lâm!"

Nam Sơ quay đầu lại.

Hành lang trống rỗng truyền đến một trận tiếng động của giày cao gót.

Nữ bác sĩ mặc áo khoác trắng bước nhỏ chạy tới bên cạnh, người đàn ông cao hơn cô ta một cái đầu, ngược đầu, giọng nói dịu dàng: "Chờ lâu lắm rồi chứ?"

Cuối cùng người nọ cũng đứng dậy, từ trong bóng tối đi ra, một khuôn mặt anh tuấn khí khái liền lộ ra.

Trên sàn nhà, bóng người bị kéo dài thật dài.

Khuôn mặt anh gầy, tóc ngắn gọn gàng, lông mày rậm, đôi mắt hơi cong, mũi cao, một thân quân trang làm nổi bật lên cơ thể săn chắc bên dưới. Anh không để ý lúc nói chuyện vui đùa với người khác thì khóe mắt hơi nhíu, lộ vẻ không câu nệ, ai cũng đoán không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Có vô lại, có chính khí, không chút nào không mâu thuẫn.

Lâm Lục Kiều bóp tắt điều thuốc, cúi đầu ném vào thùng rác bên cạnh, đút tay vào trong túi quần: "Vừa tới không lâu."

Hành lang u tối, bao bọc giọng nói càng thêm cát lạnh.

"Sao lại mặc bộ này vậy?"

"Mới vừa đi họp."

Nữ bác sĩ cười: "Có lẽ anh mặc bộ này càng tốt hơn, đi thôi, tôi mang anh tới."

Tiếng bước chân của hai người dần dần đi xa.

Nam Sơ ngồi chồm hổm trên mặt đất, châm điều thuốc, mở miệng hút vào, ngược đầu, từ từ nhả ra vòng khói, nhìn khói thuốc màu trắng xanh tỏa ra khắp nơi, nghĩ:

Thời gian trôi qua thật nhanh nha, nhanh như vậy mà đã năm năm rồi

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-1

Nam Sơ hút thuốc xong trở lại văn phòng, đã xác định là dị ứng mỹ phẩm, Nghiêm Đại giờ tay lên, lấy đầu ngón tay đâm Tây Cổ, tức giận kêu lên: "Cô phải bồi thường! vài ngày nữa tôi cũng không có cách nào để diễn được, ngộ nhờ đạo diễn trừ tiền công của tôi thì làm sao bây giờ?!"

Mặc dù Thẩm Quang Tông không thích Nghiêm Đại, nhưng trên mặt vẫn như cũ không biến sắc, mỉm cười hoà giải: "Tiểu Đại, chúng ta đều làm cùng một công ty, âm ỉ khó nhìn như vậy đây không phải là làm cho người ta chế giễu sao?"

Nghiêm Đại dậm chân một cái, bĩu môi: "Anh Tông! Nhưng mặt của tôi....."

Nói được một nửa, ánh mắt liếc về phía Nam Sơ mới tiến vào, người sau rành rang dựa vào khung cửa nhìn cô, nhất thời giọng nói bị nghẹn lại, nuốt vào, nửa câu sau còn chưa kịp nói đành nuốt trở về.

Không hiểu sao, Nghiêm Đại có chút sợ Nam Sơ, lại có chút ghen tị với cô, loại cảm xúc phức tạp đó ngay cả chính cô đều nói không rõ ràng lắm.

Năm trước Nam Sơ mới vào công ty, so với cô trẻ hơn một năm. Đầu là nghệ sĩ nhỏ mới mười tám tuổi, nhưng Nam Sơ có một người mẹ là ảnh hậu, mặc dù nghe nói mẹ con các cô quan hệ rất xấu, nhưng dù sao cũng tốt hơn bọn họ không có những thứ này.

Lúc Nam Sơ sáu tuổi đi theo mẹ là Nam Nguyệt Như quay quảng cáo, chụp ảnh, ngôi sao nhỏ tuổi ra mắt. Mười sáu mười bảy tuổi nhận mấy bộ phim điện ảnh, nổi tiếng thấy rõ. Nữ diễn viên trong tổ thành thoảng sẽ thảo luận bất quá về Nam Sơ, Nghiêm Đại ghen ghét Nam Sơ đã lâu, không nhịn được sẽ thêm nắm đậm muối vào.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy thái độ không thèm để ý và bộ dạng nhẹ nhàng của Nam Sơ đi qua bên cạnh mình, trong lòng vừa nóng vừa giận, làm một người phụ nữ, cô sao có thể không thèm để ý danh tiếng của mình như vậy.

Quả nhiên giống với mẹ cô ta.

Vừa lẳng lơ vừa phóng túng.

Thật ra thì danh tiếng của Nam Nguyệt Như không tính là kém, chỉ là năm hai mươi sáu tuổi năm đó vắng bóng một năm, sinh hạ Nam Sơ, đến nay vẫn chưa công bố cha của Nam Sơ là ai.

Năm đó, Bát Quái tạp chí liệt kê toàn bộ những nam diễn viên có khả năng là cha của Nam Sơ, kết quả trong vòng vài năm, hoặc là tuyên bố giải nghệ, hoặc là kết hôn sinh con.

Cho đến ngày nay, chuyện này, vẫn là một trong mười câu đố bí ẩn chưa có lời đáp của làng giải trí.

.....

Nam Sơ tựa vào trên cửa, rất lạnh nhạt liếc Nghiêm Đại một cái.

Nghiêm Đại liền sợ hãi, vứt bỏ mặt mũi bĩu môi bất đắc dĩ nói: "Các người nói với đạo diễn đi, tôi không đi đâu."

Nam Sơ mỉm cười: "Được."

Trở lại trong tổ, Nam Sơ xin nghỉ giúp Nghiêm Đại, phần diễn của cô ấy cũng trì hoãn đến ba ngày sau, đạo diễn có chút bất mãn mắng xéo một câu: "Chỉ có cô là nhiều chuyện nhất."

Hai ngày sau, lời này lại truyền đến lỗ tai của Nghiêm Đại, qua miệng nhiều người, liền thay đổi ý nghĩa, không biết làm sao lại biến thành ——

Gương mặt của Nghiêm Đại bị dị ứng, không cách nào quay phim, trì hoãn tiến độ, đạo diễn dưới con nóng giận đã xóa phần diễn của Nghiêm Đại, cho Nam Sơ thêm đất diễn, còn nhục mạ Nghiêm Đại chỉ là một diễn viên nhỏ.

Hơn nữa, nghe nói chuyện này chính là do trợ lý của Nam Sơ làm.

Ở trong mắt mọi người, vị đạo diễn thành thực, chừng chặc nhất định là bị Nam Sơ tên tiểu yêu tinh này che mờ hai mắt rồi, mới có thể trong con tức giận nói ra những lời đó.

Dù sao cũng là nữ nghệ sĩ dám công khai thảo luận sách vàng với đạo diễn, còn có chuyện không biết xấu hổ nào mà không làm được cơ chứ!

Vì vậy, Nam Sơ trở thành cái gai dè cho mọi người chỉ trích.

Nghe chuyện này, Thẩm Quang Tông tức điên lên, từng sợi tóc một dựng thẳng lên, thiếu chút nữa là bóp chết Tây Cố, Nam Sơ kéo cô gái nhỏ qua, bình tĩnh lật sách: "Thật phiền chết đi được, em xách hành lý đi."

Người Tây Cố tuy nhỏ, nhưng sức lực lại vô cùng lớn, một người xách vài chiếc vali vẫn không thở dốc.

Thẩm Quang Tông buông cổ áo Tây Cố ra, im lặng làm một động tác cắt cổ.

Tây Cố vội che mắt.

Nam Sơ sờ sờ đầu của cô gái nhỏ, lên tiếng cảnh cáo: "Thẩm Kính Băng ——"

"Cô cứ che chở em ấy đi, cô che chở em ấy mấy ngày nữa sẽ lan truyền tin cô đồng tính luyến ái luôn!"

Thẩm Quang Tông tức giận rời đi.

Tây Cố nhìn Nam Sơ, phát hiện cô lại tiếp tục cúi đầu lật sách.

Cô không nhận được tiến tới: "Chị đang xem cái gì vậy?"

Nam Sơ dựng thẳng sách lên đặt ở trên đùi, cho cô nhìn trang bìa.

"Kim Kim Kim..... Bình mai."

"Ừ."

Tây Cố nhìn cô, vẻ mặt điềm tĩnh, lạnh nhạt tự nhiên, giống như có một bức bình phong, ngăn cách với thế giới bên ngoài, sao cô có thể xem sách cảm một cách thú vị như vậy.

Ngày thứ tư, Nam Nhị Hào người đoạt giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm ngoái và Nhiễm Đông Dương cũng là bạn trai tin đồn của Nghiêm Đại vào tổ, rốt cuộc diễn viên đều đã đến đông đủ.

Nghiêm Đại quay xong cảnh diễn cuối vào ban đêm, lúc đi ra phòng quay phim, nhìn thấy dưới lều vải có ngồi hai bóng lưng đang ngồi song song với nhau.

Nhiễm Đông Dương khẽ dựa trên ghế hỏi: "Cuộc sống lúc này thế nào?"

Nam Sơ cúi đầu nhìn kịch bản, giọng nói lạnh nhạt: "Rất tốt, ăn được ngủ được."

Mấy năm trước đây hai người từng hợp tác chung một bộ phim.

Nhiễm Đông Dương nghiêng người tới trước, đưa tay ra sờ đầu Nam Sơ, bị cô bình tĩnh tránh thoát, tay dừng tại giữa không trung, lúng túng cười cười: "Em làm sao vậy? Giống như biến thành người khác vậy."

Nam Sơ không ngẩng đầu, nhếch môi cười lạnh.

Nhiễm Đông Dương kéo cái ghế, dựa vào bên người cô nói: "Mặc dù khi đó em không thích nói chuyện, nhưng mà ít nhất em cũng dịu dàng, thế nào, mấy năm không gặp, Tiểu Mân Côi mọc gai rồi hả?"

Nam Sơ không để ý đến anh, vỗ kịch bản lên bàn, cầm bút khoanh tròn một đoạn, không mặ không lạt nói,

"Đoạn này sau khi anh đi tôi lại tới kéo anh, cảm xúc có thể thoát ra ngoài một chút."

Nhiễm Đông Dương cảm gối lốt sau đầu, nằm dựa vào ghế: "Em nha, chính là tính cách quá thú vị, không có chút nào đáng yêu."

Nam Sơ ngẩng đầu, lạnh nhạt liếc nhìn anh một cái.

Ánh mắt liếc về phía dưới cây hòe già cách đó vài mét có ẩn núp một bóng dáng lén la lén lút.

Nhiễm Đông Dương thu lại nụ cười, ngồi thẳng, tay chống trên bàn: "Em đừng nhìn anh như vậy, năm đó....."

Nam Sơ chột cười với anh một tiếng, xoa tay ra, ngón tay mảnh khảnh, trắng nõn.

Mùa hè chìm vào đêm đen, công việc quay phim dần dần kết thúc, ánh trăng chiếu xuống ánh sáng trắng nhạt, nước da Nam Sơ hiện ra màu trắng, cả người giống như đang phát sáng.

Trong lòng Nhiễm Đông Dương phức tạp khó nhìn.

Nhưng giống như bị ma xui quỷ khiến mà tiến tới.

Ai ngờ, một giây kế tiếp: "Bốp ——" một tiếng vang thật lớn, cái ót bị người khổng chế, nện mạnh xuống góc bàn.

"Đclmml!"

Ngẩng đầu lên lần nữa thì trán sưng lên một cục, giống như sừng trâu.

Nhiễm Đông Dương bị đau mở miệng trách móc, Nam Sơ đã thu đồ đứng lên, ôm kịch bản vào trong ngực, một bộ váy dài màu đen càng làm hiện rõ dáng người xinh đẹp của cô, cúi đầu chào anh, lạnh lùng giống như một con thiên nga đen cao quý.

Cô cúi người xuống, ưu thế người đàn ông lúc nào cũng hiện rõ trong đêm tối, nhưng đêm tối lại che phủ người con gái trước mắt này càng thêm đáng sợ.

Nam Sơ mảnh mai, bộ xương nhỏ, đuôi mắt dài nhỏ, chân mày dịu dàng, đôi môi mỏng đơn thuần, rất ít khi tức giận, gần như không có gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Nhưng khi cô thật sự nổi giận, cả người liền thay đổi trở nên bén nhọn.

Giống như hiện tại,

Đôi chân mày nhăn lại càng thêm nổi bật.

"Nếu anh còn nhắc lại chuyện năm đó, tôi sẽ khiến anh hối hận vì đã quen biết tôi."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-2

Trở lại khách sạn, Nam Sơ tắm xong quần khăn tắm ra ngoài, điện thoại trên giường rung một cái.

Trên màn hình hiện lên một tin nhắn.

Cô liếc nhìn, tháo khăn tắm ra, thiếu nữ trắng nõn * hoàn toàn bại lộ, tấm gương lớn phản chiếu dáng người xinh đẹp của cô.

*Thiếu nữ ở đây theo mình hiểu là khuôn ngực đó nha mấy bạn.

Nam Sơ có làn da trắng, cánh tay nhỏ, một đôi chân cân xứng thẳng tắp, da thịt mềm mại, mịn màng, óng ánh, săn chắc.

Giống như trong thơ miêu tả ——

Tuyệt ngực loan trong kính, kỳ cây Phượng trước lầu.

Tạm dịch: Trong gương loan, khuôn ngực nữ tử trắng trong như tuyết, nữ tử duyên dáng yêu kiều như cây ngọc trước lầu phượng.

Thay một chiếc quần dài đậm màu, Nam Sơ cầm điện thoại di động lên, trượt màn hình, một tin nhắn hiện lên.

Đến từ một người tên là Lâm Khải.

Lâm Khải là một nhà Violon thiên tài mà Nam Sơ gặp khi đi học ở Milan, mười chín tuổi.

“Thứ bảy tôi có một buổi diễn tấu Violon, nhất định phải tới.”

Chỉ chốc lát sau lại gửi một tin nhắn tới nữa: “Nhất định phải tới, ngày mai tôi sẽ kêu người mang vé tới cho cô!”

Nam Sơ nhắn lại: “Tôi hãy đến.”

Trưa ngày hôm sau, Nam Sơ mới vừa quay xong, ngồi ở trong lều vừa giờ cây quạt điện nhỏ quạt cho mát, vừa mở bản kinh Phật ra đọc.

Thẩm Quang Tông vừa thấy cô như vậy liền nổi giận, mang theo khí thế như trẻ con đi qua khỏi bình ván tội: “Đầu của Nhiễm Đông Dương có phải là kiệt tác của cô hay không?”

Nam Sơ thoải mái thừa nhận: “Ừ.”

Thẩm Quang Tông biết ngay là như vậy mà, tức giận đến mức lỗ mũi hướng lên trời: “Nếu cô thật sự không thích nhìn thấy anh ta thì cũng nên nhịn một chút có được hay không?”

Nam Sơ lắc đầu: “Anh ta nói chuyện cợt nhả với tôi, nhịn không được.”

“..... Ha, chuyện khác cô có thể nhịn, tại sao chuyện như vậy lại không nhịn được?” Thẩm Quang Tông vịn cánh tay, trợn trừng mắt, hung hăng chỉ vào cô: “Trước mắt, chuyện này tôi sẽ che giấu cho cô, đừng tiếp tục gây rắc rối cho tôi nữa, cho dù biết mình bị bôi đen cũng đừng sinh sự.”

Quả thật, lúc Nam Sơ mười lăm, mười sáu tuổi có đóng một bộ phim, hành động về vang này đã bị người ta bôi đen nhiều năm, cộng thêm trước đó quản lý đoàn phim năng lực quan hệ xã hội yếu lại vướng vào scandal yêu ngôi sao, Nam Sơ một đường đi đến bây giờ cũng không dễ dàng, trang Microblogging không tìm thấy một cái bình luận nào có thể xem được, Thẩm Quang Tông liền cho đóng cửa trang bình luận Microblogging của cô.

Vì vậy các nhóm antifan lại tiếp tục nằng nặc ở nhiều nơi trên Microblogging mà người đại diện Thẩm Quang Tông mở ra.

“Nam Sơ rút ra khỏi làng giải trí.”

“Nam Sơ là một con điểm thúì, bị người ta làm cho nát hàng.”

“Cả nhà cô đều chết sạch.”

.....

Có đôi khi Thẩm Quang Tông nhìn Nam Sơ cũng cảm thấy cô thật đáng thương, nhỏ như vậy đã phải làm việc, còn chịu đựng nhiều như vậy, nhưng rất ít khi nghe cô oán trách cái gì, sắp xếp làm việc cho cô, cô sẽ cố gắng hoàn thành, không tranh công không khuất phục giải thưởng.

Hơn nữa cô lại không hèn mọn.

Có được phần kiêu ngạo độc nhất của chính mình, cô không cúi đầu, không khuất phục cuộc đời, đạo diễn nói cô rất giống một con thiên nga đen, cao quý lại độc lập.

Chỉ là sau khi Thẩm Quang Tông nghe nửa câu sau thì như từ trên trời rơi xuống.

Đạo diễn bổ sung thêm một câu, vẫn là thiên nga đen lên đường với chiếc xe lửa nhỏ Thomas.

Ánh mặt trời chụp lấy thân thể gầy nhỏ của cô.

Thẩm Quang Tông thờ dài, ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cuốn kinh thư trên tay cô: “Ai, Phật tổ có nói cho cô biết chừng nào thì cô có thể thành công hay không?”

Nam Sơ ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Phàm là những thứ bên ngoài, đều là hư không.”

“Hư không cái rắm” Thẩm Quang Tông liếc mắt xem thường: “Danh tiếng cũng thổi đến nơi, còn có tâm tình xem cái này, cô dứt khoát xuất gia luôn đi.”

Nam Sơ lật một trang sách, nghiêng mắt suy tư một chút, sau đó nói: “Ý kiến hay.”

“Không thể cứu nổi.” Thẩm Quang Tông lắc đầu rời đi.

Gần tới, Tây Cỗ mang theo một phong thư đi tới: “Nam Sơ, mới vừa có người đưa cái này tới cho cô.”

Nam Sơ nhìn một cái, gật đầu: “Ừ, cảm ơn.”

Mặt trời hùng hục, ánh nắng mặt trời chiếu lên đỉnh đầu, Tây Cỗ rút một chiếc khăn giấy, vừa lau mồ hôi, vừa nói: “Là một anh chàng đẹp trai, mặc quân trang, đáng dập cực kỳ đẹp trai, nhưng mà lại quá lạnh.”

Nói xong còn tượng trưng mà run lên một cái.

Nam Sơ đặt sách xuống, ngẩng đầu: “Quân trang?”

Tây Cỗ gật đầu: “Ừ, nhưng đẹp trai, em kêu anh ta đợi một lát, anh ta cũng không chịu chờ, liền xoay người rời đi.”

“Bây giờ có còn ở đó không?”

“Em mới vừa nhìn thấy anh ta đi đến căn tin.”

Có lúc, bỗng nhiên trong đầu sẽ nhảy ra một gương mặt, vì vậy cô biết rõ không thể nào, cũng sẽ không nhận được nghĩ muốn đi kiểm chứng, mà sự thật chứng minh, thường thường giác quan thứ sáu của phụ nữ đều là chính xác đến 99%.

Quả nhiên, đợi cô đuổi kịp tới bên ngoài phòng quay phim, thấy một bóng lưng thẳng đứng quen thuộc, trong trí nhớ, người đó có đôi mắt đào hoa, đuôi mắt nhếch lên giống như đang cười, một đôi mày rậm, nghiêm túc làm cho người ta sợ hãi, mà đường nét trên cơ thể cường tráng dưới ánh mặt trời hiem khi dịu dàng.

Đường cong trên người, lưu loát gọn gàng, một phần cũng không dư, một phần cũng không thiếu.

Trong tay anh đang cầm một chai nước mới vừa uống xong, vịn nắp ở trên, tùy ý mở cửa kính xe xuống ném vào bên trong ghế sau xe, mới vừa kéo cửa bên ghế lái ra.

Không biết lực đàn hồi từ đâu tới: “Pằng ——” một cái, cửa bị đóng lại.

Người đàn ông theo thói quen cau mày, chân mày vịn thành hình chữ Xuyên, không kiên nhẫn, ngấm ngấm chịu đựng.

Chỉ nghe phía sau truyền đến,

“Lâm lục kiều, anh chạy cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Rùa Lười

Tháng bảy, giữa mùa hè, thời tiết nóng bức khó chịu, tiếng chim hót vang lên từ trong những tán cây, mặt trời chiếu thẳng xuống làm cho mặt đất nóng bỏng, bỗng nhiên có một trận gió nóng thổi đến, quả là làm cho người ta hít thở không thông.

Một tay Lâm Lục Kiều chống vào cửa xe, quay người lại, cô gái liền đứng sau lưng anh, da trắng đáng cao gầy, xinh đẹp, ánh mặt trời chiếu vào cô như làm cô tỏa sáng.

“Anh chạy cái gì mà chạy?” Nam Sơ ngược mặt lên hỏi lại một lần nữa.

Hai tay Lâm Lục Kiều ôm ngực, dựa vào cửa xe, chân mày anh nhú thành hình chữ Xuyên cho thấy rằng anh sắp không nhận được nữa rồi. Liếc nhìn Nam Sơ, anh sờ được hộp thuốc lá trong túi quần, lấy ra một điếu, châm lửa rồi hỏi ngược lại: “Cô biết Lâm Khải?”

Nam Sơ gật đầu.

Anh phìu phìu tàn thuốc lá, tiếp tục hỏi: “Quen biết lúc nào vậy?”

“Ở Milan.”

Anh lại hút một hơi, hầu kết khẽ động, ánh mắt hướng về phía cửa sổ thờ ơ nói: “Được rồi, đồ đã đưa đến nơi rồi, tôi đi đây.”

Nam Sơ đưa tay ra kéo anh lại.

Cánh tay của người đàn ông cứng rắn có lực, cô nắm chặt lấy mà cứ như là đang cầm một khối sắt vậy, rắn chắc và còn mang theo hơi ấm.

Trái tim cô khẽ động một cái.

Lâm Lục Kiều rút tay về: “Còn có việc gì sao?”

“Đưa điện thoại của anh đây cho tôi.” Nam Sơ đưa một tay ra, xòe tay ra.

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc một cái, bàn tay con gái trắng mịn màng, từng đường chỉ tay hiện ra rõ ràng, ngón tay nhỏ dài, trông như búp măng mới nhú lên sau cơn mưa.

Anh thu ánh mắt lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Không có điện thoại.”

“Vậy khi nào thì anh nghỉ phép?” Nam Sơ cố chấp nhìn thẳng vào anh.

Lâm Lục Kiều dựa vào cửa xe hút thuốc lá, nghe thấy vậy, anh nâng mí mắt lên nhìn cô nửa giây, thở ra một hơi khói, cúi xuống nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Gương mặt bỗng nhiên được phóng to ra, mày kiếm lộ ra khí chất tinh anh, đôi mắt sâu và đen, đôi môi gọn lên thành một đường, tựa tiểu phi tiểu(*).

(*Tựa tiểu phi tiểu: Cười mà như không cười.)

Nhiều năm không gặp, khí thế lại càng bức người hơn rồi.

Kéo gần khoảng cách lại.

Khí thế bức người đó lại dần hạ xuống, hơi thở của người đàn ông cứ quanh quẩn trước mặt, bỗng nhiên lại gần như vậy, thân mật như vậy, Nam Sơ lùi về sau một bước theo phản xạ có điều kiện.

Lâm Lục Kiều vẫn còn cúi người xuống, hai tay để trong túi quần.

Cúi đầu cười một cái, ánh mắt đầy giễu cợt, anh di chuyển tầm mắt, xoay người mở cửa xe, ngồi vào trong.

Buổi chiều yên tĩnh.

Khởi động xe, bánh xe ma sát lên mặt đất, cứ thế vèo qua như một cơn gió.

Ngay sau đó, một chiếc xe quân dụng rời khỏi khu vực quay phim, nghiêng ngang đi qua chỉ để lại một làn khói nóng.

...

Lúc Nam Sơ quen Lâm Lục Kiều, năm ấy cô mới mười sáu tuổi.

Lần đó Nam Nguyệt Như phải lưu diễn khắp thế giới, trong nhà cũng chỉ có một mình cô, không biết được là đường dây ở chỗ nào đã hỏng, dẫn đến hỏa hoạn. Lúc cô tỉnh lại, xung quanh đều là lửa, mùi khói sục vào mũi, là Lâm Lục Kiều đã cứu cô ra từ trận hỏa hoạn đó.

Chờ cho đến khi tỉnh lại thì cô phát hiện mình đã ở bệnh viện rồi.

Lúc đó Nam Sơ vẫn chưa có công ty quản lý, sau khi tỉnh lại, đầu tiên cô phải gọi cho Nam Nguyệt Như.

Trải qua một kiếp nạn sinh tử, mặc dù tình cảm giữa cô với mẹ không tốt lắm, nhưng Nam Sơ vẫn muốn nghe giọng nói của mẹ một chút.

“Mẹ, vừa nãy nhà mình bị cháy, nhưng bây giờ con không sao rồi...”

Cô gái nhỏ nắm chặt lấy điện thoại, rụt rè báo bình an, chỉ sợ nói sai một câu sẽ làm cho mẹ lo lắng.

Giọng nói của Nam Nguyệt Như trong điện thoại không tỏ ra biểu cảm gì: “Bị thương sao?”

Nam Sơ cúi đầu nhìn chân của mình một chút: “Không ạ, chỉ là chân bị bỏng một chút, bác sĩ bảo có thể sẽ để lại sẹo.”

“Hỏi một chút xem da có thể tái tạo lại không, bây giờ mẹ đang bận, có thời gian sẽ gọi lại.”

Lúc nào cũng như vậy.

Không nói đến ba câu, đã tắt máy rồi.

Nam Sơ mất matic mà cúp điện thoại, rõ ràng cô biết rằng, Nam Nguyệt Như không thích cô lắm.

Túi thân bao nhiêu năm, giờ lại bộc phát.

Lúc y tá trưởng phát hiện ra Nam Sơ biến mất, lúc đó liền có người lao đến: “Mau mau mau! Gọi 119, trên sân thượng có một cô bé muốn tự sát.”

Y tá trưởng bị dọa đến ngốc luôn: “Ài?”

Người đó tay chân luống cuống, chốc lát không nhớ ra cô gái đó tên là gì, “Chính là cái người bị phỏng rồi hôn mê vừa được đưa vào đó!”

Lúc y tá trưởng gọi 119, cả tay bà đều run lên.

Lúc Nam Sơ được người ta cứu xuống từ sân thượng, cả người vẫn mờ mịt.

Vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Lâm Lục Kiều.

Anh mặc bộ đồng phục màu tối của đội cứu hỏa, đội mũ bảo hiểm, vẻ mặt cứng rắn lạnh lùng, lúc thấy Nam Sơ, biểu cảm của anh rõ ràng là rất ngạc nhiên: “Sao lại là cô?”

Lúc Nam Sơ cúp điện thoại, bỗng nhiên có ý muốn tự sát.

Nhưng lúc cô đứng ở bên mép sân thượng, tay chân cô bắt đầu run lên, không dám nhúc nhích thêm chút nào, cứ như vậy đứng ngu ngơ nửa tiếng.

“Phiền thức cho anh rồi.” Nam Sơ cúi đầu.

Bỗng chốc Lâm Lục Kiều cũng hiểu được đây là một bước thang để xuống, anh khẽ nhếch khóe miệng: “Không cần khách khí.”

Lúc rời đi, Nam Sơ chợt kéo anh lại.

Lâm Lục Kiều quay đầu lại, cô gái nhỏ có đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào anh, khàn giọng nói: “Đội của các anh có chỗ ở cho người bị nạn không? Hoặc tôi về nhà anh cũng được, tôi đưa tiền cho anh.”

Cô cũng không biết mình lấy được dũng khí từ đâu mà nói với một người đàn ông xa lạ cái yêu cầu này, nhưng lúc ấy, cô cảm thấy trên người Lâm Lục Kiều có một cảm giác an toàn, cô lưu luyến nó.

Lâm Lục Kiều chỉ cảm thấy cô nhóc này thật buồn cười, không biết ý thức được nguy hiểm, cố ý cười cười trêu đùa: “Tôi dẫn nhóc về nhà tôi, có dám không?”

Ai ngờ, cô gái nhỏ cũng đứng cầm ưỡn thẳng ngực: “Dám chứ!”

Các thành viên trong đội đều cười ầm lên, Lâm Lục Kiều dần thu nụ cười lại.

Mà năm ấy, Lâm Lục Kiều 24 tuổi, là một người chăm sóc cho bản thân mình còn không xong.

...

Thứ bảy, một chiếc xe thân dài màu xám bạc đi về hướng bắc phía ngoại ô, lấy hướng bắc làm hướng hành trình, đường đèo cong cong vòng vèo, vết bánh xe lưu lại ấn ký trên mặt đất.

Tám giờ sáng.

Một người bước xuống từ trên xe, bước dọc theo 100 bậc đá ở sườn núi mà lên.

Đỉnh núi Cửu Mang, nơi tu hành của các Phật gia.

Tia nắng ban mai xuyên qua làn sương mù, Nam Sơ trang điểm đơn giản, một cái áo sơ mi trắng và một chiếc quần đùi đen, đôi chân vừa dài vừa thẳng thật tinh tế, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xám, cô đi dọc theo đường núi quanh co, đi vào sâu trong núi.

Xuyên qua rừng trúc xanh biếc có thể nhìn thấy những mái cong màu nâu đỏ mờ mờ, đi đến đầu đường là một tấm biển treo ngang ở trên cao, trải qua mưa rơi gió thổi đã cũ đi nhiều rồi, trên đó là một đường viền bao quanh ba chữ lớn --

Thanh Thiên Tự.

Núi Cửu Mang, chùa Thanh Thiên, cách biệt với thế giới bên ngoài, hợp để tĩnh tâm.

Đạo quan, Phật quang, giai dữ nhân duyên.

Duyên này, hay là mọi việc đều như vậy.

Nam Sơ lấy ba nén nhang ở cửa, đi dọc theo những bậc thang, đi đến cái miếu nhỏ ở sân sau, xung quanh đều là những tiểu viện, một vị ni cô xách nước

đi qua, nhẹ nhàng chào hỏi cô.

Giữa sân, một lư hương màu đen lớn sừng sững ở đó, làn khói xanh mềm mại vòng quanh nó.

Nam Sơ thấp hương, cầm lấy nén hương đi vào trong điện, bên trong yên tĩnh không một bóng người, đàn hương ở phía trước, trước đàn có ba chiếc đệm cói, ngẩng đầu lên chính là ánh mắt của Phật tử từ bi.

Dâng hương xong, Nam Sơ mới đến Bát Nhã điện, có một người đang ngồi trước bồ án.

Nam Sơ kính cẩn hành lễ chào hỏi bà, người đang ngồi thiền mở mắt, vẫy tay với Nam Sơ, kéo cô ngồi xuống đệm cói.

“Xem khí sắc của con, dạo này hẳn là không tồi nhỉ.” Trụ trì nói.

Trong phòng nặng mùi đàn hương như muốn xông người ta, Nam Sơ ngồi xếp bằng trên đệm, nói: “Tạm được ạ.”

Trụ trì tuổi cũng gần sáu mươi, mặt mũi hiền lành, bà nhìn cô: “Vẫn ngủ được chứ?”

Nam Sơ gật đầu: “Khá hơn trước rồi ạ.”

Trụ trì mặc áo cà sa màu đậm, giấu bàn tay vào trong áo, bà nhắm mắt nói: “Có tâm sự sao?”

Nam Sơ lắc đầu.

Trụ trì dường như nhận ra điều gì đó, hai mắt vẫn nhắm như trước, nhẹ giọng nói: “Lần nào con tới tìm ta cũng là có tâm sự.”

“Con đến trả sách.” Dứt lời, Nam Sơ đưa quyển sách trong tay ra phía trước.

Trụ trì liếc mắt một cái, không quan tâm lắm đến quyển sách: “Hay là vì mấy người muốn làm hại con?”

“Không phải ạ.”

Trụ trì nhắm mắt thờ dài, không lên tiếng nữa.

Căn phòng yên tĩnh một hồi lâu.

Trụ trì lại nói: “Thế thì là vì đội trưởng Lâm rồi?”

Ngược lại, lúc này Nam Sơ lại kinh ngạc: “Người vẫn nhớ anh ấy?”

“Chỉ gặp một lần, nếu có duyên thì sẽ nhớ được.”

Hai người đã từng đến thấp hương một lần, đương nhiên Lâm Lục Kiều không tin những thứ này, lúc ấy anh còn chẳng bước vào cửa, sao mà trụ trì vẫn nhớ chứ.

Vừa dứt lời thì một tiểu ni cô đi vào rót trà.

Đội cô ấy ra ngoài, đóng cửa lại, Nam Sơ mới hỏi: “Trong Phật pháp có nhân duyên không?”

Nghe vậy, trụ trì quay đầu lại nhìn cô một chút: “Có.”

“Người nói đi.” Nam Sơ chăm chú lắng nghe.

“Tất cả hội ngộ ân ái, thay đổi khó mà lâu dài được, vì yêu mà sinh buồn bực, vì yêu mà sinh ra sợ hãi, nếu không yêu thì sẽ không buồn cũng không sợ.”

Trong phòng có đốt một cái đèn dầu, ánh vàng nhẹ nhàng, Nam Sơ không tự chủ mà nhìn chăm chăm vào đấy một lúc.

“... Còn nữa không ạ?”

Trụ trì còn nói: “Cuộc đời này có tám cái khổ: sinh, lão, bệnh, tử, xa cách khi yêu, oán hận vô cớ, cầu xin không được, không buông tay được; có bốn cái khổ là vì yêu.

Nam Sơ đỡ trán: “Không có gì dễ nghe hơn ạ?”

“Phật gia kị chuyện yêu đương nam nữ, con muốn nghe cái gì tốt đẹp từ chỗ ta?”

“...”

“Nghe nói hôm nay có giảng thiền, cùng đi nghe với ta đi, vẫn là câu nói cũ, chúng ta ngăn không nổi miệng của người khác, vậy thì bịt tai mình lại, những

lời công kích đó tự nhiên cũng sẽ biến mất, nghiệt chướng tự khắc có báo ứng.”

Hai người đứng dậy, đi ra cửa.

Đi tới cửa, Nam Sơ bước ra khỏi ngưỡng cửa, hỏi: “Vậy đội trưởng Lâm thì sao?”

Trụ trì không quay đầu lại: “Con cầu cho cậu ta, hay là cầu cho mình?”

“Cầu cho anh ấy.”

Cuối cùng trụ trì cũng dừng bước lại, quay đầu lại nhìn cô một cái thật sâu: “U mê không tỉnh ngộ.”

Nam Sơ theo sát bà đi ra ngoài, vừa lúc gặp được người mới đến.

Người mới đến là hai cô gái trẻ, một người tóc ngắn một người tóc dài, cô gái tóc dài có gương mặt xinh xắn, mái tóc dài được buộc lên một nửa ghim lại ở phía sau, cô ấy mặc váy màu vàng nhạt, dưới ánh nắng mặt trời nhìn có chút chói mắt.

Hai người hành lễ với trụ trì, cô gái tóc dài liếc nhìn Nam Sơ một chút rồi mới hỏi trụ trì: “Trụ trì, hôm nay có thể cầu duyên không?”

Nam Sơ cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, không khỏi nhìn lâu một chút, mãi mới nhớ ra là nữ bác sĩ ở bệnh viện hôm đó.

Trụ trì hai tay chắp lại thành hình chữ thập, trả lời: “Giờ cầu nhân duyên đã qua, thỉnh thí chủ đến lần sau.”

Hai người quay sang nhìn nhau một cái, không chịu đi: “Trụ trì, lần nào người cũng nói như vậy!”

“Mọi việc trọng duyên.”

Hai người đã rõ hơn nửa, hơi tức giận, cô gái tóc ngắn muốn lí luận với trụ trì một phen thì bị cô gái tóc dài kéo lại: “Giờ tốt hay không tốt, toàn là dựa vào ý của ngài sao?”

Trụ trì khẽ cười: “Đương nhiên là không phải.”

Trụ trì quyết không cho hai cô gái cầu duyên, hai người đành phải tức giận rồi đi.

Đội hai người đi xa rồi, Nam Sơ mới tò mò hỏi: “Người biết mấy cô ấy sao?”

“Hai cô gái học y học, đã từng đến đây rất nhiều lần.”

“Phật pháp, tin thì sẽ có, không tin thì không có, mấy cô gái này không tin Phật lại còn đi cầu Phật, Phật sẽ linh sao?”

...

Nghe thiền tu xong, trụ trì giữ cô lại ăn cơm chay, lúc Nam Sơ xuống núi đã là chạng vạng tối.

Từng tia nắng chiều như rải lên ngọn núi.

Buổi trình diễn violin diễn ra lúc sáu giờ, lúc Nam Sơ đến thì đã bắt đầu được một chút rồi, đèn trong thánh phòng đã tắt. Cô nhìn lên sân khấu, Lâm Khải đã đặt đàn lên cô bước lên sân khấu rồi.

Nam Sơ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở hàng ghế cuối cùng.

Cô kéo thấp mũ xuống, quay lưng lại, nói một câu với người ngồi ghế đầu: “Phiền anh thu chân lại một chút.”

Người nào đó không động dậy.

Nam Sơ cau mày, quay đầu nhìn anh.

Chỉ thấy Lâm Lục Kiêu khoanh tay dựa vào ghế, đôi chân dài duỗi ra, ánh mắt toát lên vẻ thoải mái quan sát cô.

Trùng hợp quá.

“Đội trưởng Lâm, thu chân vào.”

Anh nhìn cô hai ba giây mới rồi chậm rãi thu chân vào.

Nam Sơ đi vào rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Tầm mắt của mọi người đều hướng lên sân khấu, Nam Sơ nghiêng đầu quan sát anh. Anh đã thay quần áo bình thường, áo sơ mi trắng đơn giản và quần đen, cả người gọn gàng chỉnh tề, chẳng qua là hàm dưới mím chặt viết rõ là - người lạ chớ lại gần.

Cô hẳn không tính là người lạ nhỉ.

Nam Sơ cảm thấy thật tốt.

Cô dùng tay huých anh một cái.

Không có phản ứng.

Nam Sơ lại huých huých.

Vẫn không để ý cô.

Người đàn ông không hề nhúc nhích, cứ như là tượng đá vậy.

Lần thứ năm.

Lâm Lục Kiều nhú mày, đôi lông mày sắp bị nhú thành hình chữ “Xuyên” (川), anh nhìn cô cảnh cáo, ý là - cô nghiêm chỉnh một chút cho tôi.

Kết quả, vừa quay đầu đã nhìn thấy cô gái nhỏ kéo kéo áo sơ mi của mình, vẻ mặt rất đắc ý.

“Đội trưởng Lâm, là áo đôi nha~”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Lạc Thần

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn, thật đúng là.

Quần trắng đen, một cái dài một cái ngắn, Nam Sơ đội mũ lưỡi trai, nửa gương mặt bị nón che khuất, lại không che được khóe miệng đang giương lên của cô.

Cô gái mặc quần cụt, lộ ra một đôi chân dài mềm mại trắng tấp, Lâm Lục Kiều thu lại tầm mắt thán nhiên từ trên chân cô về.

Cô gái nhỏ quả thật đã trưởng thành.

“Ừ.”

Tiếng đàn du dương phụ họa, không nghe kỹ, căn bản là nghe không rõ âm thanh một âm tiết như có như không của anh.

Nam Sơ giống như được khích lệ.

Người bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng, mặt không chút thay đổi.

Nam Sơ bắt đầu không chút kiêng kỵ quan sát anh.

Tóc anh ngắn mà đen, vĩnh viễn đều là tiêu chuẩn rất ngắn, cứng rắn đậm đậm giống như cương châm. Đôi mắt to, hốc mắt đen nhánh, đuôi mắt nhếch lên giống như đang cười, mũi cao như núi, cằm thẳng.

Về mặt tè nhạ ngồi ở khán phòng, không nói một lời.

Phòng âm nhạc ánh sáng mờ mờ, chột trên khán đài có ánh sáng quét qua khán phòng.

Chột sáng chột tối.

Ánh sáng quét qua anh thì cả người được chiếu sáng, tóc đen nổi bật trong ánh sáng trắng, trước mắt, có thể đếm rõ lông mi.

Mở tối thì chỉ có thể nhìn thấy hình dáng thân thể cường tráng của anh.

Người đàn ông này, toàn thân đều lộ ra cốt thép kiên cường, bạn vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, anh làm cho một người con gái động lòng thì nên là cái dạng gì.

”Gì rồi nhìn tôi làm gì.”

Lâm Lục Kiều nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt hỏi.

”Anh nhìn rất đẹp trai.”

Nam Sơ nghiêng đầu nhìn chằm chằm anh, không chút để ý nói.

”Tật xấu.” Lâm Lục Kiều hừ một tiếng.

Nam Sơ dựa vào ghế, cổ tự mình vui vẻ, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc anh một cái, chợt kêu anh một tiếng: “Ài.”

Rốt cuộc Lâm Lục Kiều liếc cô một cái.

Nam Sơ hướng mắt lên trên khán đài chỉ, nhỏ giọng hỏi: “Anh cùng đưa bé kia quan hệ thế nào?”

Đưa bé? Lâm Lục Kiều nhú mày, đề thấp giọng: “Cô có vẻ không lớn hơn cậu ta bao nhiêu chứ?”

Nam Sơ nhú mày, nghiêm trang: “Lớn hơn nhiều.”

Lâm Lục Kiều chậm biếm một tiếng, cầm chai nước bên cạnh lên, mở nắp đổ vào miệng: “Cô xem như cái gì?” Vặn nắp bình hỏi ngược lại.

Nam Sơ theo dõi hầu kết khế động của anh, trái tim nóng lên, nhìn chằm chằm nơi nhô ra, ra vẻ kinh ngạc: “Không phải là con trai của anh chứ?”

Lâm Lục Kiều liếc cô một cái: “Tôi nhớ rõ trước kia đầu óc cô rất bình thường.”

Gãi đúng chỗ ngứa.

Nam Sơ thuận nước đẩy thuyền: “Tai sao sau đó anh lại dọn nhà?”

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, thần thờ nhìn cô.

”Hả?”

.....

Khi đó, Nam Sơ giữ chặt thì Lâm Lục Kiều nhiều lần cân nhắc, Lâm Lục Kiều vẫn là mang Nam Sơ về nhà.

Anh để cho Nam Sơ ở trong nhà, mình trở về trong đội, qua nửa tháng, lần đầu tiên nghỉ phép về nhà, thời gian quá dài hoàn toàn quên trong nhà còn có một cô gái nhỏ, khi đó là một chiếc máy bay trinh sát 618 bốc cháy, yêu cầu hạ cánh khẩn cấp, nơi quân sự báo động, phòng cháy, cứu hộ, đội viên đột kích toàn bộ đi suốt đêm tới địa điểm hạ cánh, thế lửa ngất trời tình huống nguy hiểm, chờ cứu viện kết thúc, từng người một trên người trên mặt đều bẩn, tựa như từ vừa mới chui ra từ trong than đá.

Nửa đêm Lâm Lục Kiều về đến nhà, trực tiếp vào phòng tắm tắm rửa, chờ anh tắm xong ra ngoài, liền bọc khăn tắm ngang hông, cầm trong tay khăn lông lau tóc đi tới bên giường, đặt mông ngồi xuống mới nhận ra không được bình thường.

Trong chăn có cái gì đó mềm mại.

Theo bản năng quay đầu nhìn lại, một đôi tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy chân bên cạnh, lộ ra một cái đầu bù xù, một đôi mắt vô tội lại sạch sẽ đang nhìn anh chằm chằm.

Chờ đến lúc anh ý thức được, đã là quá chậm.

Cô gái nhỏ mềm mại nói: “Anh ngồi lên chân tôi.”

Cô gái tuy nhỏ, ba điểm đều đủ cả.

Lâm Lục Kiều tuyệt đối là nam nhân bình thường, khi anh phát hiện trong đầu mình thiếu chút có một ý tưởng không được thuần khiết thì lập tức bật trên giường dậy, đại khái động tác có chút lớn, khăn tắm ngang hông lỏng ra, rơi vào trên giường.

Bên trong chỉ mặc một cái quần lót góc bẹt màu đậm.

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, lúc muốn nhìn kỹ.

Chấn bị người nhắc lên, che một cái toàn bộ khuôn mặt, trước mắt chỉ còn dư lại khoảng không gian đen kịt.

Lâm Lục Kiều tùy tiện rút tùy tiện rút một chiếc áo sơ mi và quần đùi cỡ lớn từ trong ngăn tủ, đưa lưng về phía cô, vừa mặc vừa cứng nhắc nói với người trong chăn: “Không ngủ được lập tức trả giường lại cho tôi.”

Chờ tiếng đóng cửa truyền đến, Nam Sơ mới ngoan ngoan nhắm mắt lại.

Cứ như vậy không hề có chút nao núng hay sợ hãi được hơn một tháng.

Cho đến, Nam Sơ lần đầu gặp gỡ bạn gái lúc đó của Lâm Lục Kiều.

Ngày đó Lâm Lục Kiều mới vừa nghỉ phép, sau khi trở về từ trong đội, đã có người tới gõ cửa vang lên tiếng cốc cốc.

Nam Sơ mang theo bao khoai tây chiên đi mở cửa.

Tay cầm cửa vừa mới kéo ra, một cô gái vẽ mặt sững sờ, sau đó trên mặt nở nụ cười, dịu dàng nói: “Lâm Lục Kiều có ở đây không?”

Nam Sơ nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng, gật đầu, sau đó Lâm Lục Kiều mới vừa tắm xong từ trong phòng tắm ra ngoài, cô gái biến sắc, Nam Sơ từ nhỏ đã nhạy cảm, cũng giỏi về quan sát chi tiết, lập tức giải thích với cô gái đó: “Tôi là em gái bà con xa của anh ấy, ở tạm.”

Khi đó Nam Sơ còn nhỏ.

Cô gái nhìn cảm thấy Lâm Lục Kiều cũng không trở thành cảm thú như vậy, học sinh cấp ba đều xuống tay.

Vì vậy, trái tim lơ lửng sau đó hơi thả lỏng, nhưng trong lòng nghi ngờ nhìn đôi mắt của Nam Sơ.

Dùng com tói với nhau vui vẻ hòa hợp.

Lúc cô gái gần đi còn thêm thân mật với Nam Sơ: “Lần sau chị dẫn em đi dạo phố.”

Nam Sơ khôn khéo gật đầu.

Đêm đó, Nam Sơ nhận được điện thoại của trợ lý Nam Nguyệt Như, nói cho cô biết ngày mai mẹ cô trở về nước.

Buổi tối hôm đó Nam Sơ liền thu thập xong đồ đạc, chuyển ra khỏi nhà Lâm Lục Kiều. Lâm Lục Kiều lái xe đưa cô đi tới khách sạn gần sân bay, để hôm sau cô có thể dễ dàng đi đến sân bay đón Nam Nguyệt Như.

Lâm Lục Kiều lái xe rất trầm mặc, từ trước đến giờ anh nói cũng không nhiều, lúc không kiên nhẫn cũng rất rõ ràng.

Đêm đó, có lẽ trong lòng của Lâm Lục Kiều thật sự không động.

Nhưng làm cho anh lại càng không động là, trước khi xuống xe, Nam Sơ đưa một xấp tiền mặt thật dày đã chuẩn bị xong trước đó cho anh, nói: “Trước đã nói rồi đấy, tiền mướn phòng tháng này.”

Cửa sổ xe mở ra, gió đêm thổi vù vù.

Lâm Lục Kiều chống lên cửa sổ xe hút thuốc lá, anh nâng mí mắt, hút từng ngụm từng ngụm, khói mù dần tản ra, nhưng mà không có đưa tay nhận.

Sau đó Nam Sơ đặt tiền ở chỗ cạnh tài xế, liền xoay người xuống xe.

Nam Sơ đứng ở ngoài cửa xe, vẫy tay với anh: “Đội trưởng Lâm, trong khoảng thời gian này cảm ơn anh!”

Nói xong, xoay người rời đi.

Nam Sơ rời đi rất dứt khoát.

Dứt khoát đến mức Lâm Lục Kiều ngồi ở trong xe hút hai điếu thuốc mới bừng tỉnh lại, sau đó cầm tiền chỗ tay lái phụ lên, xuống xe, ném vào thùng rác.

Đi hai bước trở về.

Đứng lại, cào tóc, lại đi trở về, lấy tiền ra ngoài, ném vào trong xe, nổ máy xe rời đi.

Đêm đó quả thật trong lòng khó chịu tới cực điểm.

Anh không cho là chính mình có tình cảm gì với cô gái nhỏ đó.

Đưa trẻ choai choai,

Chưa đủ lông đủ cánh, có thể có ý tưởng lộn xộn gì chứ.

.....

Tiếng đàn du dương vang lên trong phòng âm nhạc, Lâm Khải nhắm hai mắt hết sức tập trung tinh thần.

Ánh đèn ngược dòng, lúc sáng lúc tối.

Nam Sơ nhìn vào mắt người bên cạnh, nhẹ nhàng nói bên tai anh: “Sau đó tôi có đi vào trong đội tìm anh.”

Lâm Lục Kiều liếc mắt.

”Trạm gác nói anh được điều đến huyện thị khác.”

Anh thu ánh mắt lại, nhàn nhạt từ một tiếng.

Nam Sơ nghiêng đầu: “Bây giờ là gọi trở về sao?”

”Xem tổ chức an bài.”

”À” Nam Sơ gật đầu một cái, chỉ chỉ phía trước: “Nghe nhạc thôi.”

Tiếp theo, không ai nói chuyện nữa.

Cho đến nhạc hội kết thúc.

Đám người dần dần tản đi, phòng âm nhạc to như vậy, chỉ còn lại Nam Sơ và Lâm Lục Kiều ở ngồi khán phòng.

Lâm Khải cùng người nói xong chuyện khí cụ, liền nhảy xuống từ trên đài, nhảy tới khán phòng bên này.

Thấy hai người ngồi chung cũng cảm thấy kinh ngạc: “Thế nào mà hai người các người ngồi chung?”

Nam Sơ nói: “Tôi tới chậm, tùy tiện tìm một vị trí ngồi.”

Lâm Khải gật đầu, thiếu niên đơn thuần lại mạnh mẽ, chỉ chỉ Lâm Lục Kiều đang ngồi thân nhiên một bên: “Đây là anh trai của tôi.” Sau đó lại nhìn Lâm Lục Kiều, chỉ chỉ Nam Sơ bên cạnh: “Chị tiểu thư xinh đẹp này là người mẫu, Nam Sơ.”

Nam Sơ cố làm ra vẻ kinh ngạc, bưng bình đại ngộ nhìn Lâm Lục Kiều: “Thất kính thất kính.”

Lâm Lục Kiều không cảm kích, liếc mắt một cái.

Lâm Khải quả thật ngốc,, không có nhìn ra đầu mối gì, còn giúp anh mình hoà giải: “Anh tôi cứ như vậy, tính tình rất thối, chị đừng để ý.”

Nam Sơ cười khê: “Làm sao có thể ——”

”Đi thôi, trễ rồi còn bắt chị tới đây.”

Lâm Khải nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ba người mới vừa xuống lầu, Lâm Khải cùng Nam Sơ đi ở phía trước, hai tay Lâm Lục Kiều bỏ vào túi quần lười biếng đi ở phía sau.

Đi ra rạp hát thì đường cái đối diện vừa lúc dừng lại một chiếc Audi màu trắng.

Lâm Khải mắt tinh, phát hiện đầu tiên, chỉ vào cô gái từ trên xe Audi bước xuống, giải thích với Nam Sơ: “Cô gái đó gọi là Hạ Văn, là một bác sĩ.”

Nếu như là bạn gái, Lâm Khải giới thiệu phải là ——

Đây là chị dâu tôi.

Đó chính là bằng hữu bình thường rồi.

Nam Sơ nhìn thấy cô gái phía trước mặc một chiếc đầm màu vàng nhạt, tung bay dưới làn váy, một đôi chân hết sức nhỏ.

Như cũ là tiếng giày cao gót quen thuộc đêm đó.

Hạ Văn giờ một cái hộp lên đi tới trước mặt ba người, vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi bay, thờ hờn hờn nói: “Mới vừa chạy đi lấy bánh kem, nếu không còn có thể kịp nghe một bài cuối cùng của cậu.....”

Nói được một nửa, chỉ nghe thấy Lâm Khải đứng bên người Nam Sơ, ồ lên một tiếng.

Lâm Khải vội nhận lấy bánh ngọt nói với Hạ Văn: “Đây là người bạn tôi quen ở Milan, Nam Sơ.”

Hạ Văn nhìn cô chốc lát, hào phóng cười một tiếng: “Tôi biết cô...cô đẹp hơn trên ti vi rất nhiều, đáng người cô thật tốt.”

Phụ nữ thấy lời khách sáo vĩnh viễn không chê nhiều.

Nam Sơ vừa muốn nói cảm ơn, cô cũng rất xinh đẹp.

Bị Lâm Khải kéo đi: “Chớ cảm ơn tôi cảm ơn lui, com tôi tôi còn chưa ăn đói dẹp bụng rồi!”

Đáng người của Lâm Khải không cao, nhưng sức lực lại lớn hơn Nam Sơ, tóm cô một cái có chút lão đạo, ánh mắt liếc về Hạ Văn mặc váy nhỏ, đi tới phía sau hai người.

Bốn người hai đôi, một trước một sau đi.

Nam Sơ bị Lâm Khải lôi, lực chú ý vẫn còn ở phía sau.

Ánh trăng cong thành hình lưỡi câu, bỏ ra bụi ánh sáng.

Bóng dáng bị kéo dài thật dài.

Bên tai đều là gió.

Hạ Văn đi chậm đến bên cạnh Lâm Lục Kiêu: “Hôm nay sao anh tan việc sớm vậy?”

”Nghỉ phép.” Bị gió thổi, giọng nói hiếm thấy có chút lười biếng.

Lâm Khải đi hai bước, phát hiện Nam Sơ không có đuổi theo, quay đầu lại túm: “Chân cô dài như vậy, Sao đi chậm như vậy?”

Nam Sơ không để ý tới anh, chậm rãi đi.

Phía sau lại đưa tới,

”Trong khoa chúng ta có một bác sĩ, hôm nay bị người thân bệnh nhân đánh, làm lúc tôi ở bên cạnh sắp bị hù chết.”

Hạ Văn giống như con chim vàng anh, luôn có chuyện nói không hết, luôn có nguy hiểm dạng này dạng kia cùng với cô gặp thoáng qua.

Mà người đàn ông bên cạnh mãi không bắt được trọng điểm.

Ví dụ như ——

Hạ Văn nói: “Hôm nay lúc tôi uống thuốc, nhìn thấy một cái tin tức, anh muốn nghe không?”

Lâm Lục Kiêu: “Tin tức gì?”

Hạ Văn: “Chính là một cô gái đi đêm bị mất tích, về sau tôi cũng không dám đi đêm. Nếu không lần sau đi đêm, tôi tìm anh đi cùng được chứ?”

Lâm Lục Kiêu: “Tôi chưa bao giờ đi đêm.”

Hạ Văn: “Tối nay lạnh quá nha.”

“.....” Không có phản ứng.

Hạ Văn lại nói một lần nữa: “Sao tối nay lạnh thế nhỉ?”

Lâm Lục Kiêu: “Không lạnh.”

.....

Lâm Khải nhìn Nam Sơ bên cạnh: “Cô vui về cái gì vậy?”

”Có sao?”

”Tôi đều nhìn thấy răng cấm của cô rồi!”

”Không hiểu sao cảm thấy tôi nay cậu có chút đẹp trai.”

”Bệnh thần kinh à!” Lâm Khải mắng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Editor: Thoa Xù

Lâm Khải quyết định chọn nhà hàng ở con đường đối diện, bốn người đi vào, lập tức có nhân viên phục vụ đón tiếp, Lâm Khải đưa bánh ngọt cho nhân viên phục vụ, “Đội lát nữa com nước xong thì mang lên.” Nói xong liền lôi Nam Sơ vào phòng bao.

Nam Sơ rút tay mình ra khỏi tay cậu ta, hỏi “Sinh nhật cậu à?”

Cuối năm ngoái hai người quen biết nhau, chưa từng đề cập đến chuyện sinh nhật.

Vào phòng bao, cậu trai kéo ghế ngồi xuống, gác chân, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh bảo Nam Sơ qua ngồi, bộ dáng muốn ăn đòn quả thật giống y hệt anh trai cậu ta.

Đội Nam Sơ ngồi xuống, Lâm Khải lấy cái ly ở trước mặt cô, rót nước cho cô, nghiêng sang bên cạnh nói: “Cô không cần phải áp lực, tôi cũng không trông mong cô có thể tặng quà gì đó cho tôi, mọi người cùng nhau ăn bữa com coi như là mừng sinh nhật cho tôi rồi.”

Rót nước xong, đẩy cái ly qua, “Uống đi, không có bỏ độc.”

Tay Nam Sơ mới vừa chạm vào ly, lại nghe cậu ta bổ sung thêm: “Cô không biết anh tôi khó mời thế nào đâu, mười bữa nửa tháng cũng không thấy mặt, cô đoán xem anh ấy làm gì?”

Nam Sơ nắm chặt cái ly, hết sức phối hợp lắc đầu.

”Phòng cháy chữa cháy.” Về mặt Lâm Khải vừa sùng bái vừa kiêu ngạo: “Thế nào, bị dọa sợ rồi à?!”

“.....”

Nam Sơ trầm nghĩ, bệnh thần kinh.

Đang nói chuyện, ngoài cửa có hai người tiến vào.

Hai con ốc sên chậm rì rì.

Lâm Khải quay đầu, nhìn Lâm Lục Kiều chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện với mình, nói: “Anh, ngồi đây này!”

Lâm Lục Kiều tay bỏ túi sai bước qua.

Hạ Văn đi theo sau tức giận bất bình nói: “Lâm Khải, sao cậu không gọi tôi ngồi?”

Lâm ngọc nghếch diêm tĩnh nói: “Chị cũng không phải là anh của tôi.”

Hạ Văn: “.....”

Nam Sơ cảm thấy tội nghiệp cho Hạ Văn.

Có lẽ chỉ số cảm xúc của hai anh em này thật sự thấp hơn chỉ số thông minh nhiều.

Chờ Lâm Lục Kiều ngồi xuống, Lâm Khải quay sang hỏi Nam Sơ: “Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi?”

”Cậu nói anh cậu là lính cứu hỏa, hỏi tôi có bị dọa sợ không.”

Lúc Nam Sơ nói chuyện thì liếc nhìn Lâm Lục Kiều, mà người này lại cong cong khóe miệng hiếm khi thấy được.

“.....”

Lâm Khải gật đầu, “Đúng đúng đúng! Từ nhỏ tôi đã mơ ước nhất định sẽ trở thành lính cứu hỏa.”

Nam Sơ: “Tôi nhớ trước kia cậu từng nói với truyền thông, ước mơ khi nhỏ của cậu là trở thành nghệ sĩ violon mà.”

Lâm Khải nói: “Tôi còn nói với truyền thông là tôi muốn làm nhà khoa học đấy, lời này có thể tin không?”

Nói xong mới ý thức được điều bất thường, vỗ đùi nói: “Ày da, cô lại còn xem bài phỏng vấn của tôi, có phải cô thăm mền tôi hay không?”

Thăm mền cái ông cụ nhà cậu ấy.

Nam Sơ lườm cậu ta.

Lâm Khải tự làm mình mất mặt, “Không làm khó cô nữa, đợi lát nữa mà truyền ra tin đồn của hai đứa mình, cô lại cấu véo tôi nữa.”

Hiện nay trong làng giải trí Lâm Khải được coi là người vui vẻ đáng yêu, thỉnh thoảng đùa giỡn đôi chút, nhưng tuổi còn nhỏ, đáng đáp lại đang phát triển, thêm một đôi tay thon dài sạch sẽ hơn con gái nữa, trắng hồng mềm mại. Nhưng mà dù sao cũng trong phạm vi đàn violon, người biết Lâm Khải không nhiều lắm, nhưng cậu ta đang hết sức cố gắng, giá trị chiến đấu cũng không hề thấp.

Đây cũng là chuyện khiến Nam Sơ phân vân.

Lâm Khải nhìn Lâm Lục Kiều, than thở: “Thân thể tôi không khỏe mạnh bằng anh trai, thi vào Học viện quân sự không đậu, không giống như anh tôi, trước kia lúc còn học trong Học viện quân sự, mọi người đều gọi anh là “Thiệt Lang”, cơ bắp trên còn cứng hơn gạch đá nữa.”

Nói đến đây.

Lâm Lục Kiều liếc cảnh cáo Lâm Khải một cái.

Lâm ngọc ngách điềm tĩnh đề nghị: “Anh, không mấy anh vén cơ bụng lên xem chút đi?”

“.....”

Nam Sơ liếc nhìn Lâm Khải.

Làm tốt lắm.

Hai bên tai Hạ Văn đều đỏ hết lên, “Lâm Khải, đâu có ai đi bán anh trai của mình như cậu vậy.”

Lâm Khải: “Không có à, trong làng giải trí có rất nhiều nam diễn viên thích khoe hình cơ bụng rậm nắng, chỉnh sửa đến nổi méo mó luôn, lần trước trong quán bar ở Milan, tôi và Nam Sơ gặp phải một người Mỹ, một mực bắt chúng tôi xem cơ bắp của anh ta, làm tôi buồn nôn hết nửa tháng, bàn về cơ bụng, làm sao có thể đẹp đẽ rắn chắc hơn anh trai tôi.”

Nam Sơ nhớ rõ lần đó người đàn ông vạm vỡ người Mỹ trêu chọc Lâm Khải, lời kéo cậu ta đòi đi thuê phòng, làm Lâm Khải sợ tới mức nửa tháng sau không dám rủ cô đến quán bar đó nữa.

Lâm Khải nói xong, vừa định đưa tay qua, bị Lâm Lục Kiều chặn lại, hất trở về.

”Đừng có phát bệnh.”

Bình thường Lâm Lục Kiều rất nhàn tản, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút cũng không sao, nhưng lúc nghiêm túc thì mặt mày không có cảm xúc, làm người ta khiếp sợ, Lâm Khải cũng không dám làm lại lần nữa, đành phải ngưng ngừng nói sang chuyện khác.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Không khí có hơi yên tĩnh, Lâm Khải ít nhiều gì cũng hơi kiêng nể Lâm Lục Kiều, ra lệnh một tiếng, lập tức không dám thở mạnh, chỉ có thể lè lưỡi với Nam Sơ, uất ức mà ngồi đó càu nhàu.

Hạ Văn nhìn Lâm Lục Kiều.

Người nọ đang cúi đầu ăn cơm.

Hạ Văn gọi anh: “Lâm Lục Kiều.”

Lâm Lục Kiều không ngẩng đầu, “Hả?”

Hạ Văn chần chừ một chút, cúi đầu nói: “Gần đây em có gặp chút chuyện.”

Lâm Lục Kiều: “Ừ.”

Đũa trong tay Hạ Văn không ngừng khuấy đảo com trong chén.

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, đột nhiên cảm thấy được à nha, kiến thức tình ái không được khai thông cũng là chuyện tốt à.

Hạ Văn dè dặt cẩn trọng thăm dò, “Chính là chuyện em có một bệnh nhân, trong khoảng thời gian này ngày nào cũng đưa hoa đến khoa của em, thế nên tất cả mọi người đều cho là em có bạn trai, bây giờ đi làm em cảm thấy rất ngại, anh nói xem em nên làm thế nào đây?”

Lâm Khải vỗ bàn cười ha ha, “Chị hỏi anh tôi à? Chị có ý gì hả?!”

Nam Sơ nhìn Lâm Khải, không lẽ đột nhiên tên nhóc này thông suốt rồi?

Hạ Văn cho rằng nhanh như vậy mà mình bị nhìn thấu rồi, có hơi cấp bách la lên: “Chị không có ý đó..... Chị chỉ lấy vấn đề này ra hỏi thử mọi người thôi, không phải Nam Sơ cũng đang ở đây sao? Cô ấy xinh đẹp như thế, chắc chắn cũng đã gặp qua những vấn đề này, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều!”

Lâm Khải: “Tôi không có suy nghĩ nhiều à. Anh tôi à? Làm sao anh ấy biết mấy cái này chứ! Còn Nam Sơ, chị suy nghĩ nhiều rồi, trong giới giải trí không ai dám theo đuổi chị ấy.”

Nam Sơ trầm nghĩ: Đồ ngốc.

Hạ Văn thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, ngược lại anh không có chút biểu cảm nào, chỉ há miệng ăn com.

Hạ Văn gõ gõ bàn: “Ày da, anh nói một câu được không? Chuyện như vậy, em nên xử lý thế nào đây!”

Nói xong, lại nhấn mạnh lần nữa: “Có người theo đuổi em! Ngày nào cũng đưa hoa đến khoa của em! Thế nên tất cả mọi người đều cho là em có bạn trai! Em nên làm thế nào hả?”

Bốn chữ có người theo đuổi vang lên hùng hồn!

Nam Sơ cảm thấy nếu Lâm Lục Kiều vẫn không bày tỏ thái độ, bước tiếp theo chắc Hạ Văn sẽ nói có người cưỡng hiếp cô ấy mất.

Lâm Lục Kiều ăn com rất nhanh, hai ba miếng liền xong, đưa tay rút khăn giấy, “Rất tốt mà.”

Hạ Văn nhìn anh như không thể tin nổi, “Cái gì?”

Lâm Lục Kiều lau miệng xong, ném khăn giấy vào thùng rác, đút tay vào trong túi quần, ngã người ra phía sau, nhàn tản dựa vào ghế, nói: “Dù sao em cũng không có bạn trai mà.”

Hạ Văn cầm đũa đâm mạnh vào chén hai lần, “Không phải anh cũng không có bạn gái sao?!”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

Nam Sơ hiếm khi chen lời vào: “Đội trưởng Lâm vẫn chưa giải quyết vấn đề cá nhân à?”

Hạ Văn mạnh miệng nói: “Không đâu, với đức hạnh này ai mà muốn gả cho anh ấy!”

Nam Sơ mỉm cười nhìn Hạ Văn, chậm rãi từ từ nói: “Tôi lại cảm thấy rất xuất sắc đây.”

Hạ Văn đột nhiên ngưng cười, cảnh giác nhìn cô.

Lâm Lục Kiều đứng lên.

Lâm Khải vội vàng gọi anh lại: “Anh, anh đi đâu vậy?”

”Hút điếu thuốc.”

Cũng không thèm quay đầu lại.

Lâm Lục Kiều đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người, trong chốc lát, Nam Sơ cũng đứng lên.

Hạ Văn nhìn cô, “Cô đi đâu vậy?”

Đây chính là điểm khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ.

Phụ nữ cảm giác được mối nguy hiểm chỉ cần một ánh mắt.

Nam Sơ mỉm cười, chân thành mở lời mời: “Đi vệ sinh, đi cùng không?”

Hạ Văn cũng ưu nhã đứng lên, “Đi cùng đi, đúng lúc tôi cũng uống hơi nhiều.”

Hai người cùng đi ra ngoài, Lâm Khải nhìn theo bóng lưng của hai người, lẩm bẩm một câu: “Có bệnh à, đi vệ sinh cũng muốn đi chung.”

.....

Đã lâu rồi không có ai đi vệ sinh chung với Nam Sơ như vậy.

Lúc đi tới cửa, nhìn thấy bóng dáng Lâm Lục Kiều đang hút thuốc, lưng anh thẳng tắp, lúc anh đứng, sống lưng luôn thẳng như vậy, áo thun bị gió thổi phập phồng, nhô lên rồi xẹp xuống, trong phút chốc dán sát vào lưng, đường nét trên người liền hiện rõ ra.

Vóc người của anh không phải kiểu cơ bắp căng phồng cuộn cuộn, rất cân xứng nhưng cơ bắp cũng không ít.

Tiêu chuẩn --

Mặc quần áo thì có vẻ gầy, cởi quần áo thì có cơ bắp.

Hạ Văn nhìn Nam Sơ, tâm tư của cô rất nhạy cảm, từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, học hành thi cử một mạch lên đến đại học quân y, ba mẹ của cô đều là tầng lớp lao động, để lo cho cô thì gần như dốc hết sức người sức của trong nhà, thông qua không ít mối quan hệ mới giúp cô trụ lại được ở bệnh viện đang làm.

Hạ Văn hiểu rõ bản thân mình phải nỗ lực rất nhiều mới có được mọi thứ.

Từ nhỏ Hạ Văn đã nghiêm khắc với bản thân, tuyệt đối không thể đi sai một bước nào, kể cả chuyện tình cảm cũng vậy, cô biết mình cần gì, vẫn luôn luôn rõ ràng.

Cô và Lâm Lục Kiều là chuyện sớm muộn thôi.

Cô cho là vậy.

Trên đời này không có cô gái nào thích hợp với Lâm Lục Kiều hơn cô.

Nam Sơ đương nhiên là không được rồi.

Hai người đứng song song trước bồn rửa tay, Hạ Văn làm như vô ý hỏi: “Cô và trụ trì của Thanh Thiên Tự quen thân lắm sao?”

Nam Sơ mở vòi nước, “Có một khoảng thời gian đến tu thiền.”

“Tu thiền ở đó quả thật rất tốt, trụ trì của Thanh Thiên Tự là một người nhìn thấu lòng người.” Hạ Văn tán đồng nói.

Nam Sơ không nói tiếp, lẳng lặng chờ cô ấy nói thêm đoạn sau.

“Trụ trì nói, trong vận mệnh tôi có quý nhân, là một quân nhân.”

Chuyện vớ vẩn.

Trụ trì chưa bao giờ nói lời như vậy.

Nam Sơ không vạch trần cô ấy, chỉ tắt vòi nước, rút khăn giấy rồi lẳng lặng lau tay.

Hạ Văn nhìn cô: “Tôi nghe rất nhiều lời đồn về cô.”

Nam Sơ liếc cô ấy một cái, tựa vào cạnh bồn rửa tay, lấy ra một hộp thuốc và một cái bật lửa từ trong túi quần, rút ra một điếu thuốc: “Ví dụ như --”

Hạ Văn hơi lờ mờ, đột nhiên cảm thấy cô gái này không dễ đối phó như vậy.

“Rất nhiều tin đồn giải trí cũng đã khai ra, nói ba của cô là xã hội đen.”

Nam Sơ ngậm điếu thuốc lên miệng, cúi đầu châm lửa hút, khói thuốc tỏa ra khắp nơi, cô khép hờ mí mắt, giọng điệu lạnh lẽo đến cùng cực: “Nói tiếp --”

Không hiểu sao trong lòng Hạ Văn lại sợ hãi.

“Nói bạn trai của cô rất nhiều.”

Nam Sơ ngậm lấy điếu thuốc, khịt mũi cười lạnh, giẫm cọt.

Phòng vệ sinh bị cô biến thành sương khói mịt mờ, xuyên qua lớp sương khói sạch sẽ đó, đột nhiên Hạ Văn cảm thấy Nam Sơ giống như con yêu tinh.

Trong kính hai cô gái đang đứng sóng đôi nhau.

Hạ Văn đi thẳng vào vấn đề.

”Lâm Lục Kiều hỏi hột, nhưng con người rất chính trực, quả thật dễ dàng thu hút mấy cô gái nhỏ, nhưng hai người không có khả năng, cho nên, cô đừng có bất kỳ ý nghĩ nào với anh ấy.”

Nam Sơ để điều thuốc xuống, đối mặt với Hạ Văn, nhẹ nhàng nhả ra một vòng khói thuốc.

”Thế vẫn muốn thì thế nào? Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Hạ Văn bị sặc, đầu óc cô ta nhanh chóng đưa ra phán đoán về Nam Sơ – cô gái này không hề dễ đối phó như vẻ bề ngoài.

Cô ấy gọi bày mưu tính kế, đối mặt với đối thủ nhảy ra bất thành linh vẫn cần có thời gian suy xét, đợi đến khi khói thuốc như sương mờ ảo tan hết mới có thể nhìn rõ khuôn mặt cô ấy.

Khuôn mặt của Nam Sơ không có vẻ công kích.

Trong làng giải trí, rất nhiều nữ minh tinh có tướng mạo đầy vẻ công kích với người khác, đặc biệt là sau khi trang điểm, khí chất của bọn họ đều trở thành ngốc nghếch, ngọt ngào, trong sáng.

Nam Sơ hoàn toàn khác biệt. Khuôn mặt cô rất đơn thuần, da dẻ mịn màng, góc mặt nhìn nghiêng có hơi tròn, độ cong lẫn hình dáng đều dịu dàng, mang lại cảm giác xinh đẹp vừa phải. Chỉ khi ra oai phủ đầu với đối phương, vẻ mặt của cô mới có tính công kích.

Giống hệt như vừa rồi vậy --

Cách một lớp khói mờ, Hạ Văn vẫn cảm nhận được ánh mắt của Nam Sơ.

Giống như thợ săn vừa nhìn thấy con mồi, ánh mắt liền lóe sáng.

Bình tĩnh, giao hoạt, nhất định phải có.

”Hai người biết nhau từ khi nào?” Yêu tinh (Nam Sơ) mở miệng hỏi.

”Năm kia.”

Hạ Văn không giấu, thậm chí trong lời nói còn có hơi đắc ý.

Tuy rằng Nam Sơ xinh đẹp, đáng người cũng được, nhưng ít ra về mặt thời gian, cô ta thắng.

Cô ta tới trước.

Bầu không khí yên lặng trong chớp mắt.

Hạ Văn nhìn thái độ của Nam Sơ. Nam Sơ ung dung tựa người vào bệ kính, đầu ngón tay vừa dài vừa nhỏ vân vê điều thuốc, khuôn mặt dịu dàng, ngoan ngoãn, miệng vẫn nở nụ cười nhẹ như có như không.

Bên ngoài cửa, có tiếng người đột ngột rống to, “Hai người các cô mất tích ở trong đó luôn rồi hả?!”

Là Lâm Khải.

Nam Sơ nhả khói, tắt điều thuốc, đập nó ngay trên bồn rửa tay rồi ném vào thùng rác, xoay người, rửa tay, nhìn vào gương mà nói với Hạ Văn.

”Bác sĩ Hạ, từ năm mười sáu tuổi, tôi đã quen anh ta rồi.”

Nói xong, cô rút một tờ khăn giấy, lau tay sạch sẽ rồi bước ra ngoài.

Người ở phía sau giống như bị sét đánh vậy.

...

Nam Sơ vừa bước ra đã thấy hai người đàn ông đứng ở ngoài cửa.

Lâm Lục Kiều khoanh tay, dựa người vào tường, một chân co lên. Anh liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Lâm Khải lùi tới trước mặt cô, giống hệt như con khi con vậy, bắt đầu ngừ từ trái sang phải, phải sang trái, “Cô nghiện thuốc lá à?”

Nam Sơ đẩy cậu ra, giọng nói không hề kiên nhẫn, “Cậu lo còn hơn Thẩm Quang Tông đấy.”

Lâm Khải đi theo sau, liên tục lải nhải bên tai Nam Sơ, “Lần trước ở Milan, tôi sớm đã nói với cô, cô quên rồi sao?! Sức khỏe không tốt mà còn hút thuốc!”

Nam Sơ nhú mồm, “...”

”Cô nói đi, cô chỉ là một cô gái trẻ, sao lại có nhiều chuyện phiền lòng được?!”

“...”

“Không phải cô lại xem Microblogging đó chứ?”

”Không.”

”Những người đó nói gì thì cô cứ mặc kệ họ nói đi, cô giận dữ bản thân mình như vậy, tính ra chẳng có lời chút nào! Mau mau bỏ thuốc lá cho tôi!”

Nam Sơ quả thực rất muốn lấy bực mà bịt miệng cậu lại, “Thẩm Quang Tông nhập vào cậu à?”

Lâm Khải chỉ tiếc rên sắt không thành thép, cậu túm lấy cánh tay của Nam Sơ, “Cô không bỏ, tôi sẽ không cho cô ăn bánh sinh nhật của tôi!”

Lâm Khải yêu bánh ngọt như mạng, người có thể ăn bánh của cậu không nhiều, Nam Sơ được tính là một trong số đó.

Dù sao thì cậu cũng chỉ là một chàng trai trẻ, xuống tay không nặng cũng không nhẹ, nhưng vẫn cứ túm lấy tay cô, “Bỏ hay không bỏ?!”

Nam Sơ kéo tay cậu ra, sắc mặt trở nên nặng nề.

Lâm Khải biết rõ tính tình Nam Sơ. Lúc cô hiền hòa, nói gì cũng được, không dễ nổi giận, nhưng một khi cô đã giận dữ, không ai có khả năng hòa giải được, mười ngày nửa tháng cũng đừng hòng tìm được cô.

Chàng trai trẻ hoàn toàn bị dọa đến mức sững sờ, chỉ đành than thở, “Hung dữ cái gì mà hung dữ...”

Đúng lúc đó, Hạ Văn bước ra từ phía sau.

Lâm Khải và Nam Sơ đi ở phía trước, Lâm Lục Kiều dứt tay vào túi, nhàn nhã bước theo. Dáng người anh cao lớn, cao hơn hai người kia rất nhiều, bóng lưng thẳng đứng, chân dài mà không nhỏ, chiếc quần đen che phủ đôi chân, tạo nên thân hình cân xứng, mạnh mẽ mà chẳng thô chút nào.

Trong lúc Lâm Khải và Nam Sơ nói chuyện, ánh mắt của anh vẫn bình thản, khóe miệng hơi cong lên.

Hạ Văn vội vã chạy theo sau, nhỏ giọng gọi anh, “Lâm Lục Kiều.”

Anh không hề để ý, “Ồ.”

”Trước kia, anh và Nam Sơ có quen nhau sao?”

Hạ Văn vừa nói chuyện vừa âm thầm đánh giá anh, quan sát về mặt cẩn thận.

Lâm Lục Kiều cúi đầu. Nghe cô ta nói vậy, nét cười bên miệng anh liền phai nhạt, dần dần thu lại. Anh ừ một tiếng.

Hạ Văn, “Quen nhau như thế nào?”

”Một lần ngoài ý muốn.”

Lâm Lục Kiều hiển nhiên không muốn nói nhiều.

”À.” Hạ Văn thở dài.

Lâm Lục Kiều liếc cô ta một cái, “Cô ấy đã nói gì với em à?”

Hạ Văn cười yếu ớt, “Nghe cách cô ấy nói mập mờ, em tưởng hai người đã...”

Nói một nửa, Hạ Văn cố ý không nói tiếp, lặng lẽ đưa mắt nhìn anh.

Lâm Lục Kiều nở nụ cười trào phúng.

Hạ Văn còn nói, “Cô ấy quả thực rất xinh đẹp, chỉ là thích hút thuốc. Anh quen cô ấy thì nói cô ấy một tiếng, hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

Lâm Lục Kiều, “Không phải là quen thân.”

”Ừm.”

Bốn người trở lại ghế ngồi.

Thấp nền lên, cắt bánh sinh nhật, thậm chí còn bôi kem lên mặt Lâm Khải. Xong xuôi hết cả, mọi người thu dọn đồ đạc về nhà.

Hạ Văn hỏi Lâm Lục Kiều, “Anh có lái xe tới không? Hay em đưa anh về?”

Lâm Khải đang chuẩn bị vào toilet rửa mặt, đột nhiên nghe thấy vậy liền lên tiếng, “Chị Văn, chị về trước đi, em bảo tài xế tới đón rồi.”

Hạ Văn lại nhìn về phía Nam Sơ, “Cô Nam, tôi đưa cô về nhé?”

Không đợi Nam Sơ trả lời, Lâm Khải nói luôn, “Em cũng bảo tài xế tới đón rồi.”

Hạ Văn, “...”

Hạ Văn đi khỏi.

Lâm Khải vào trong toilet rửa mặt.

Sắc trời bên ngoài bắt đầu tối, vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng nơi phía chân trời.

Đám mây ngũ sắc của buổi hoàng hôn trở nên lấp lánh. Bên kia khách sạn là sông Tâm ở phía Bắc, con sông này có lịch sử hơn trăm năm, trên mặt sông có rất nhiều thuyền đánh cá lớn nhỏ, hai bên bờ được treo một dãy bảy ngọn đèn ở mỗi bên, soi mình xuống lòng sông, hình ảnh ấy đầy vẻ cô độc xiết bao.

Chỉ còn lại hai người đang ngồi trên ghế, đối mặt với nhau.

Đột nhiên yên tĩnh như vậy, trùng mắt nhìn đối phương, bầu không khí trở nên thế này --

Có hơi vi diệu.

Lâm Lục Kiều tựa người vào ghế, hai chân rộng mở. Anh cúi đầu, chiếc bật lửa liên tục xoay chuyển giữa mấy đầu ngón tay.

Nam Sơ cắt một miếng bánh, hỏi anh, “Ăn không? Anh chưa ăn miếng nào đâu đấy.”

Từ trước tới nay, Lâm Lục Kiều không thích đồ ngọt. Anh chẳng hề ngẩng đầu, trực tiếp từ chối, “Không ăn.”

Nam Sơ gạt đầu, kéo đĩa bánh lại, đặt trước mặt mình để ăn.

”Sinh nhật của anh vào ngày nào?” Nam Sơ xấn một miếng nhỏ, cắn nửa vào, nhìn anh.

Lâm Lục Kiều không nói chuyện.

”Không lẽ ngay cả việc đó mà anh cũng giữ bí mật?”

Lâm Lục Kiều thu bật lửa lại, nhét vào trong túi quần, ngẩng đầu nhìn cô, “Ngày 9 tháng 8.”

Nam Sơ tính toán ngày tháng, “Là tháng sau à?”

”Ừ.” Lâm Lục Kiều đáp lại, “Nhưng tôi không tổ chức sinh nhật.”

”Tôi đâu có nói là giúp anh tổ chức.” Nam Sơ trả lời ngay lập tức.

“...”

Một người nói một người trả lời, anh rút cuộc nói không lại cô.

Có câu nói này của Nam Sơ, Lâm Lục Kiều quyết định không để ý tới cô nữa. Anh khẽ cong khoe miệng, sau đó sờ tay vào hộp thuốc lá trên bàn, lấy một điếu hút, kế đó lại lấy bật lửa ở trong túi ra, tay thì đút vào túi áo, mắt thì nhìn Nam Sơ, giống như đang muốn hỏi ý kiến của cô (về việc anh có nên hút thuốc trước mặt phụ nữ không ấy mà).

Nam Sơ làm một cử chỉ “Mời anh.”

Bật lửa lóe sáng trong nháy mắt, tàn thuốc bị đốt cháy. Lâm Lục Kiều hít sâu một cái, nhả ra một lớp khói. Anh ném bật lửa lên bàn, ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Nam Sơ vừa ăn bánh vừa nhìn anh.

Trong làng giải trí, rất nhiều tiểu thịt tươi* có đáng về bề ngoài đẹp mắt hơn anh, nhưng vẫn chưa đáng để so với anh.

*Cụm từ được dùng trong giới showbiz, chỉ những anh chàng nghệ sĩ trẻ tuổi, nhân khí cao, hiện đang được công chúng chú ý

Đường cong trên mặt Lâm Lục Kiều rất cứng cỏi, mặt mũi lại chính trực. Khi hút thuốc, anh hơi nhăn mày. Vai rộng mỏng hẹp, anh không tập thể hình nhưng có cơ bắp, cả người anh tựa vào ghế ngồi, cong lưng, khom bụng, áo sơ mi dán sát vào da thịt, có thể nhìn thấy cơ bụng lờ mờ, không rõ ràng.

Nếu kéo vạt áo lên, cảnh tượng nhất định sẽ rất khả quan.

Khói thuốc xám trắng giống như một lớp chướng ngại vật cản đường.

Nam Sơ nảy ra ý tưởng.

Cô dùng tay vốc một nắm kem trên bánh, vọt dậy bất thành linh, nghiêng người về phía trước. Cách một cái bàn, cô muốn ụp lớp kem vào mặt Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều phản ứng rất nhanh. Ánh mắt anh vừa nhìn thấy có bóng người lao về phía mình, anh đã nắm chắc phản xạ có điều kiện.

Là bàn tay của phụ nữ.

Mềm mại, mịn màng, lạnh lẽo mà nhỏ gầy.

Phản ứng đầu tiên của anh là... sao lại nhỏ như vậy, anh mà dùng sức là có thể bẻ gãy.

Bàn tay của đàn ông vừa rộng vừa ấm áp, hiền hòa, nhưng vẫn có hơi thô cứng.

Cổ tay của phụ nữ vừa mịn màng, vừa nhỏ gầy, thậm chí còn rất trơn bóng.

Tâm tư khác nhau.

”Cô làm gì đó?”

Giọng của Lâm Lục Kiều hơi khàn.

Nam Sơ nhìn về mặt Lâm Lục Kiều mà cảm thấy muốn ụp cả cái bánh lên đầu anh, “Trét kem chỉ là chuyện thường, xem như là Thọ Tinh* chúc phúc.”

*Ông Thọ - một trong ba tiên ông Phúc Lộc Thọ

Lâm Lục Kiều kéo cổ tay cô, nhìn cô với vẻ chăm chọc.

Nam Sơ đánh bạo, duỗi tay ra phía trước, “Thử xem?”

Lực nắm lấy cổ tay cô càng mạnh hơn.

Lâm Lục Kiều nắm chặt tay Nam Sơ, kéo về hướng bên cạnh, lạnh lùng nói, “Cô rảnh quá ha?”

Nam Sơ bị người ta kéo qua, xoay người thành một vòng cung, cổ áo mở ra rộng hơn, để lộ dáng người gầy gò và xương quai xanh – nét đẹp tinh tế, thu hút người khác của phụ nữ.

Bình thường, phần lớn kiểu dáng nội y của Nam Sơ không bó chặt lắm, đều có dây buộc, nút thắt, ren, vân vân...

Nhưng hôm nay cô muốn tới núi Cửu Manh, do đó mới mặc nội y kiểu vận động.

Ngực bị ép tới mức bằng phẳng rồi.

Nam Sơ che cổ áo của mình lại.

Lâm Lục Kiều khẽ nhú mồm, vẻ mặt khinh thường của anh giống như đang muốn nói --

Có cái gì cho tôi xem đâu?

Đương nhiên là Nam Sơ không sợ người ta thấy gì từ cổ áo mình. Hôm nay, nếu như cô mặc nội y kiểu gợi cảm, không chừng cô sẽ để anh thưởng thức một phen.

“Về mặt anh như vậy là sao?” Nam Sơ hỏi.

“Không có gì.”

Anh buông tay cô ra, dựa người vào ghế, hít thuốc lá một hơi.

“Đồ nhát gan.”

“...”

“Thấy mà không dám nhìn.”

“...”

Lâm Lục Kiều liếc xéo cô, “Ừ thì có nhìn đó.”

Nam Sơ, “...”

Lâm Lục Kiều thở hắt ra, cười nhẹ, “Tôi nhớ cô đâu phải mười sáu tuổi.”

“...”

Mợ nó, anh đúng là có đạo đức lắm!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lâm Khải rửa mặt xong đi vào, hai người đang đối mặt mắt lớn trừng mắt nhỏ, cậu ta vẫy vẫy tay nói: “Hai người đây là làm cái gì đó?”

Lâm Lục Kiều: “.....”

Nam Sơ: “.....”

Mắc mớ gì tới ông cụ nhà cậu.

Lâm Lục Kiều đứng lên đi ra ngoài trước, Nam Sơ khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, thông thả đi theo phía sau.

Ba người lên xe.

Lâm ngọc ghé ghế ngồi vào ghế lái phụ trước, Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, đúng lúc, anh cũng đang liếc nhìn cô, anh cao hơn, từ trên cao liếc nhìn xuống cô, hắt cằm về phía cửa xe một cái, Nam Sơ vượt qua anh, mở cửa sau xe ngồi vào.

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười, cũng ngồi vào theo.

Dọc đường đi hai người cũng không có nói chuyện, Nam sơ dứt khoát nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như bị ánh đèn đêm đầy màu sắc bên ngoài cửa sổ mê hoặc, còn Lâm Lục Kiều thì đang nói chuyện câu được câu không với Lâm Khải, Lâm Khải cứ lú lo không ngừng giống như con chim sẻ nhỏ vậy, hình như cậu ta có một loại tình cảm ỷ lại vào Lâm Lục Kiều.

Nam Sơ mở cửa sổ ra, gió ùa vào ù ù, cây cối ngoài cửa sổ lướt qua vun vút. Cô quay đầu, vừa khéo thấy Lâm Lục Kiều đang nhìn mình, trong ánh mắt không để lộ ý gì nhiều, cô không cho phép mình nghĩ quá nhiều.

Cô quay đầu lại, chợt nhớ tới năm năm trước lúc vào nhà anh ở.

Năm đó Nam Sơ mười sáu tuổi, ở trong nhà Lâm Lục Kiều một tháng trời, thời gian đó anh có về nhà hai ba chuyến, mỗi lần đều ở lại một ngày rưỡi, toàn bộ thời gian còn lại đều ở trong đội của mình, như vậy xem ra hai người quả thật không tính là thân thiết.

Lúc đó, Lâm Lục Kiều đã thuê một căn hộ đơn, ba phòng một sảnh. Ngoại trừ phòng ngủ, còn lại hai phòng kia đã bị anh sửa thành phòng sách và phòng chứa đồ linh tinh, quảng một đồng đồ huấn luyện và dụng cụ tập thể hình ngổn ngang trong đó.

Nam Sơ không biết nấu ăn, ngày nào cũng gọi đồ ăn bên ngoài, có lần lúc xuống lầu lấy đồ ăn đưa tới đúng lúc gặp anh trở về, cậu nhóc giao hàng thối lại mấy tờ tiền lẻ, Nam Sơ tùy tiện nhét đại vào trong áo khoác, vội vàng lèo đèo theo sau anh đi lên.

Lên lầu, Lâm Lục Kiều thay giày, Nam Sơ cầm hộp cơm cà-ri trong tay, hơi khó xử, suy nghĩ một chút, vẫn đưa cho anh: “Không biết hôm nay anh về, thôi thì anh ăn trước đi, em gọi thêm một phần nữa.”

Lâm Lục Kiều vớt chìa khóa vào ngăn tủ, cũng không thèm quay đầu lại, đi vào nói: “Tôi ăn ở trong đội rồi.”

”À.”

Nam Sơ ngồi vào bàn ăn cơm tối.

Lâm Lục Kiều vào trong thay đồ, đôi mắt nhàn tản lướt một vòng xung quanh, mặc dù khả năng nấu nướng của cô nàng này là con số không, nhưng trong nhà vẫn rất sạch sẽ, không bẩn, khi đó anh cũng là một thanh niên choai choai không biết chăm sóc người khác, trò chuyện giao tiếp cũng tạm tạm, duy chỉ có lúc nhìn thấy giường ngủ thì ánh mắt trở nên sắc bén ngay lập tức.

Anh mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bất cứ lúc nào, chán mềnh nhất định phải được gấp thành một khối ngay ngắn như khối đậu phụ.

Bây giờ gấp cũng không thèm gấp, vứt một đồng lộn xộn trên giường, giống như vừa đánh nhau một trận ầm ỉ trên giường vậy.

Trong nhà bật lò sưởi.

Lâm Lục Kiều thay cái áo rộng rãi màu xám và quần dài màu đen, từ trong phòng ngủ đi ra, xách cô nhóc đang ăn cơm vào trong, ấn cô ngồi xuống mép giường.

”Nhìn đi.” Anh nói.

Khóe miệng Nam Sơ vẫn còn dính mấy hạt cơm.

Sau đó Lâm Lục Kiều trải phẳng chăn ra, vừa trải vừa hỏi cô: “Mẹ em không có dạy em gấp chăn à?”

“.....”

Khi đó tầm vóc của Lâm Lục Kiều chưa cường tráng như bây giờ, dáng người thanh thiếu niên, cao lớn hơi gầy, khuôn mặt cũng không rắn rỏi như bây giờ, mà mượt mà thanh tú, làn da trắng hơn bây giờ, vẻ mặt có hơi hư hổng, tính tình cũng không có trầm ổn nhẹ nhàng như bây giờ, nói toạc ra là khi đó anh có hơi gàn dở.

Nhưng giọng điệu nói chuyện thì rất ôn hòa.

Anh khom lưng, cúi húi trước giường, hiem khi kiên nhẫn: “Trước tiên trải chăn ra, vuốt cho bằng phẳng, gấp lại một phần ba.”

”Gấp mặt bên kia qua đây, vuốt thẳng, gấp lại, sau đó dùng hai tay ấn xuống.”

Khi đó hình như tóc anh cũng dài hơn bây giờ, dưới ánh đèn, mái tóc đen mềm mại, khiến cho người ta không kiềm chế được muốn sờ thử.

Anh cố ý làm chậm lại, chỉ chỉ góc chăn, “Chỗ đó đó, dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy, chỉnh sửa sao cho mấy cái góc vuông vắn lại.”

Giọng nói trau chuốt rõ ràng đặc trưng của tuổi trẻ, không có lãnh cảm cấm dục như bây giờ.

Lúc anh khom lưng thì cổ áo trễ xuống, lộ ra xương quai xanh và xuống chút nữa là đường nét cơ ngực đẹp vô cùng, không phải căng phồng mà đường nét vừa phải, nhìn xuống phần bụng thanh niên bằng phẳng, mơ hồ có thể thấy đường nét mê người.

Nhìn thấy vậy tim cô đập bình bịch, nhịp tim rất nhanh.

Nam Sơ trưởng thành sớm hơn mấy đứa trẻ bình thường khác, biết rõ đây là cảm giác gì, cũng biết đây là phản ứng sinh lý gì.

Cô cũng hiểu rõ chuyện này không hề kỳ lạ, mặc dù khi đó cô mới có mười sáu tuổi.

Trong đêm giọng đàn ông trở nên mượt mà, rất mê hoặc.

”Bên này, cũng làm tương tự, chỉnh sửa góc chăn vuông vắn lại.”

Khi đang nói chuyện, Lâm Lục Kiều hơi ngẩng đầu, liếc nhìn Nam Sơ, vậy mà ánh mắt của cô nhóc vẫn kiên quyết nhìn anh chăm chú, một giây sau, cổ họng nuốt xuống một cái, rõ ràng là không có nghe.

Anh nhướn chân mày lên, đứng thẳng người, hai tay chống nạnh.

”Tôi đẹp lắm hả?”

“.....”

Gật đầu, gật đầu.

Khóe miệng anh giật giật, “Biết gấp chưa?”

“.....”

Lắc đầu, lắc đầu.

”Gấp không được, tối nay khỏi ăn cơm luôn.”

Anh nhìn cô, phun ra một câu.

“.....”

Giữa việc ăn cơm và gấp chăn.

Nam Sơ không hề do dự lựa chọn Lâm Lục Kiều.

Có lẽ khi Nam Nguyệt Như trở về, thì cô không có cơ hội gặp anh nữa, nghĩ như thế nên buổi tối này, giống như ông trời ban cho cô món quà “Mối tình đầu năm mười sáu tuổi của Nam Sơ”.

Đêm đó.

Lâm Lục Kiều dựa vào cửa sổ hút thuốc lá.

Nam Sơ liền ôm ấp “tâm sự” đứng cạnh giường gấp gấp xếp xếp cái gọi là “khởi đậu hủ” hết lần này đến lần khác.

Cô nhóc tiến bộ rất nhanh, càng lúc càng tinh tế hơn, lúc gấp được tốt bản thân cũng vui vẻ hơn, đặc ý quay đầu nhìn anh, vẻ mặt như tìm kiếm sự khen ngợi.

Lâm Lục Kiều dựa tường, phìu phìu tàn thuốc, lườm cô, “Xiêu vẹo.”

Về mặt cô nhóc sụp đổ, lại xoay qua điều chỉnh, cho đến khi gấp bốn góc chắn đạt tiêu chuẩn khởi đậu hủ.

Lúc này Lâm Lục Kiều mới hài lòng gật đầu, đập tắt thuốc lá đi ra ngoài.

Cơm cà-ri trên bàn đã không thể ăn được nữa, dù sao Nam Sơ cũng không đói, thế là đồ cơm đi, ngồi trên ghế sofa, lấy kịch bản ra nghiền cứu, đó là bộ phim điện ảnh đầu tiên mà cô tham gia.

Lúc xem được đến một nửa, trên bàn trà lại xuất hiện một túi ni lông màu trắng.

Nam Sơ ngẩng đầu lên.

Một phần đồ ăn mua ngoài, nhưng vẫn đang tỏa hơi nóng ra.

Cô quay đầu lại theo bản năng, Lâm Lục Kiều vớt chìa khóa lên bàn trà, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô.

”Đây là cái gì?” Nam Sơ hỏi.

Lâm Lục Kiều: “Không phải em chưa ăn no sao?”

”Anh có ý ra ngoài mua?”

Anh nhướn mày, dựa vào ghế sofa, lười biếng nói: “Không phải vậy thì từ trên trời rớt xuống à?”

”Cám ơn.” Nam Sơ nói.

Về mặt anh không có biểu cảm gì, ý bảo cô ăn nhanh đi, cầm lấy điều khiển ti vi bắt đầu tìm kênh để xem, Nam Sơ ngồi xuống sàn bắt đầu ăn, mặt

ngang bàn trà.

Lâm Lục Kiều liếc cô, cầm cái đệm trên ghế sofa ném cho cô, “Không có mặc quần thì đừng ngồi trên sàn.”

Nam Sơ: “.....”

Rõ ràng là đang mặc quần mà.

Từ trước đến giờ anh luôn nói chuyện thẳng thắn, cũng không phải là quý ông gì, nhưng Nam Sơ nghe vậy lại cảm thấy rất thoải mái.

Hình ảnh trên ti vi vẫn chuyển đổi liên tục, Lâm Lục Kiều cũng không tìm được kênh muốn xem, thuận miệng hỏi Nam Sơ: “Muốn xem cái gì?”

Nam Sơ ngẩng đầu, vừa đúng lúc hình ảnh dừng lại ở một bộ phim nước ngoài tên “Decameron”, cô hút một sợi mì, nói:

”Phim này đi, em chưa có xem.”

Lâm Lục Kiều nhướn mày: “Em chắc không?”

Nam Sơ lại hút một sợi mì, ngậm trong miệng, không cắn đứt, gật đầu một cái.

”Anh xem qua rồi hả?”

Lâm Lục Kiều lắc đầu, châm thuốc, hất cằm về phía ti vi: “Không có, xem đi.”

Phim này do Hồng Kông làm lại, đã cắt giảm theo chuẩn mực rồi, phần còn lại không có gì là không thể xem cả, nhưng mà nội dung chính của phim xoay quanh vấn đề quan hệ tình dục, vẫn còn nhiều cảnh làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Nam Sơ giả bộ cúi đầu ăn mì, dùng đuôi mắt len lén nhìn Lâm Lục Kiều.

Anh lười biếng dựa vào ghế sofa, khuỷu tay chống lên tay ghế sofa, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, đôi chân dài dằng ra thoải mái, khói dày đặc, lúc anh hút thuốc sẽ hít mắt lại, sau đó hơi hé miệng ra, nhả ra từng ngum khói hình vòng.

Chính là dáng vẻ của thiếu niên lông bông.

Đàn ông và con trai thật sự không giống nhau.

Nam Sơ nghĩ đến mấy cậu bạn trong lớp, thỉnh thoảng có nói chuyện về giới tính, luôn luôn mang lại cảm giác dung tục.

Mà Lâm Lục Kiều lại không có.

Khi đó anh còn ở giữa mức thiếu niên và trưởng thành, xen lẫn giữa thiếu niên chưa hết gàn dở và đàn ông trầm ổn.

Rất cuộc hôm đó vẫn không xem hết phim.

Lúc đang chiếu được một nửa, Lâm Lục Kiều dập tắt thuốc, đứng dậy bỏ đi.

Nam Sơ ôm tô mì, ngồi trên sàn, ánh mắt trong trẻo nhìn vào màn ảnh, vừa vận dụng lại ở một câu thoại kinh điển:

”Mặc dù cũng có uống rượu, nhưng không sa lầy, mặc dù cũng đắm chìm *, nhưng dừng lại đúng lúc.”

.....

Xe dừng ở dưới lầu của một khu chung cư, suy nghĩ của Nam Sơ bị kéo trở về, Lâm Lục Kiều đẩy cửa xe bước xuống, cô nhìn lướt qua xung quanh, ngạc nhiên phát hiện nơi đây lại ở ngay bên cạnh chỗ cô đang quay bộ phim hiện tại.

Thảo nào hôm đó Lâm Khải bảo anh đưa vé tới đây.

Nam Sơ hạ cửa sổ xe xuống, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lâm Lục Kiều, nói với Lâm Khải: “Đợi một chút, tôi hút điếu thuốc.” Lâm Khải quay đầu lại liếc nhìn cô, đang định lên giọng, thấy vẻ mặt Nam Sơ lạnh lùng nên cuối cùng không nói gì cả.

Hút hết điếu thuốc.

Nam Sơ thấy Lâm Lục Kiều bước vào một tòa nhà, mấy phút sau đó, cửa sổ lầu bốn của một căn hộ sáng lên.

Cô thuận tay dập tắt thuốc, nói với Lâm Khải: “Đi thôi.”

Một tháng sau, bộ phim quay đến những cảnh cuối cùng.

Vốn còn phải quay mấy cảnh khóc nữa, nhưng đạo diễn phát tay: “Cắt bớt đi.”

Dù sao ông cũng không có lòng tin với mấy cô nữ diễn viên diễn khóc là thảm thiết, cho nên quyết định cắt bớt.

Kế hoạch ban đầu là Nam Sơ có một tháng nhàn rỗi.

Ai ngờ, Thẩm Quang Tông mang đến cho cô hợp đồng quay quảng cáo quần áo, là một nhãn hiệu lớn của Ý, chỉ định phải là Nam Sơ, hơn nữa thông báo lịch quay rất chặt chẽ, tối mai phải bay.

Nam Sơ nhắm tính ngày, ngày mai vừa khéo là số chín.

Tây Cố thu dọn hành lý cho cô, Nam Sơ cúp điện thoại bắt đầu trang điểm, lục lọi tủ quần áo, giăng co cả buổi, chọn được một cái váy dài thân liền phần trên màu đen, phần thân dưới đầy hình son môi, lúc này Tây Cố mới giật mình thấy không đúng, hỏi cô: “Chị muốn ra ngoài?”

Nam Sơ hơi mím môi, “Ừ.”

”Anh Tông bảo em trông chừng chị, chị không được chạy lung tung.”

Nam Sơ cũng không quay đầu lại, soi gương chải lông mi: “Anh ta bảo em đi chết, em đi không?”

“.....”

Nam Sơ trang điểm xong, váy đen hơi trễ ngực lộ rõ dáng người, mắt liếc nhìn cô gái xinh đẹp trong gương, dường như đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy mình như vậy.

Lúc gần đi, cô nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Cố, “Chị đi đó, em ngoan một chút, đừng gây phiền phức cho chị, có hiểu không?”

Tây Cố nhìn theo bóng lưng cô kêu lên: “Rất cuộc là chị đi đâu vậy?!”

”Rửa sạch sỉ nhục trước đây.”

Nam Sơ cầm cái túi xách nhỏ, vẫy vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Lạc Thần

Bắc tầm Tây thị hai khu chi đội của trung đội Đặc Cần.

Gần tới, trong thao trường, binh sĩ mặc quần áo ngụy trang chỉnh tề, tác phong quân đội nghiêm túc, trong lúc đó ánh sáng mặt trời chiếu vào trên mặt bọn họ, mồ hôi rơi như mưa.

Lâm Lục Kiều một cánh tay đang kẹp một tấm bảng, sống lưng thẳng đứng, ánh mắt quét qua những gương mặt nghiêm nghị, trên trán lấm tấm mồ hôi, bỗng nhiên anh ghìm giọng nói: “Nghiêm!”

Mọi người đứng thẳng tắp, không dám thở mạnh.

”Hôm nay tới đây thôi, giải tán!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi.

Đội trưởng dẫn đội đi ăn cơm tối tại phòng ăn, chỉ đạo viên từ đằng xa đã chạy tới, chạy đến ổn định trước mặt Lâm Lục Kiều, chào, thả tay xuống nói: “Lãnh đạo bảo cậu đi chi đội một chuyến.”

Lâm Lục Kiều ừ một tiếng, tháo bao tay xuống đưa cho chỉ đạo viên, xoay người lái xe đi, bị chỉ đạo viên giữ chặt.

Chỉ đạo viên là một người tinh khôn, đầu kia điện thoại vừa gọi sang đây, nghe giọng nói của đối phương, cũng biết nhất định là chuyện tốt, vì vậy lôi kéo Lâm Lục Kiều muốn chỉ điểm anh mấy câu, mặc dù biết người này tính tình như cậu cho tới bây giờ nghe không vô những thứ này.

Hai người đi ra ngoài, lúc xuống cầu thang, chỉ đạo viên tiến tới bên lỗ tai anh, hạ thấp giọng nói,

”Lãnh đạo nói gì cậu đáp lời là được, tìm vợ cho cậu cũng tốt, tăng hàm chuyển chức cho cậu cũng tốt, cậu cũng lớn rồi, chuyện sau đó phải biết nắm chặt, mọi người nghĩ bò lên trên, cậu muốn xông về phía trước, toan tính gì? Không có cậu, trung đội Đặc Cần ta như cũ đều là đội quân mũi nhọn, hàng năm năm sao đó! Mỗi người ra ngoài đều chiến đấu rất dũng mãnh, toàn bộ bọn họ tính tình đều giống cậu, nói cho cùng, cậu cũng phải cân nhắc cho mình!”

Chỉ đạo viên cảm thấy mình nên nói rõ ràng, kết quả Lâm Lục Kiều chỉ nhìn anh một cái, không hề nói gì, vỗ vỗ lưng của anh, vài bước đã bước xuống hết bậc thang đi đến bãi đỗ xe.

Chỉ đạo viên nhìn bóng lưng anh thờ dài một hơi.

Lâm Lục Kiều vừa tới chi đội, không có vợ và đi lên tìm lãnh đạo, mà ở trên đường hút hai điếu thuốc lá, nhắm mắt suy tư về cuộc sống, sau lưng bị người nhẹ nhàng vỗ, anh quay đầu lại, đầu ngón tay cầm điếu thuốc đặt ở khoe miệng không có rút ra, một cô gái đội nón mặc quần trang phẳng phiu đứng sau lưng của anh.

Liếc người tới một cái, Lâm Lục Kiều quay lại hút thuốc, trong miệng khói mù phun ra lơ lửng.

Lâm Mân không vui, vượt đến trước mặt anh: “Lãnh đạo tìm anh còn không mau đi, sao còn ở nơi này hút thuốc?”

Lâm Mân là em họ của Lâm Lục Kiều.

Năm đó hai người cùng tiến vào trường quân đội, một người sau khi tốt nghiệp phân vào trung đội Đặc Cần, một người sau khi tốt nghiệp phân vào chi đội hậu cần, vẫn chức. Tính toán ra, bây giờ cấp bậc của Lâm Mân vẫn cao hơn một cấp so với Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều nhả khói, đội nón, nói với Lâm Mân: “Đi thôi.”

”Mấy ngày trước ba anh có tới tìm em!”

Lâm Mân nhìn theo bóng lưng của anh kêu, Lâm Lục Kiều không có quay đầu lại, vẫy vẫy tay.

.....

Lâm Lục Kiều gõ cửa, người bên trong nhìn anh một cái: “Vào đi.”

Anh đi vào, trở tay đóng cửa.

”Ngồi đi.”

Thủ trưởng chỉ chỉ cái ghế trước mặt.

Lâm Lục Kiều gỡ nón xuống, đặt ngay ngắn trên bàn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Sau bàn là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, không tới năm mươi tuổi, khuôn mặt vuông, bên thái dương có tóc bạc, cặp mắt kia đặc biệt có thần, mặt mũi tươi cười nói,

”Lục kiều, năm nay hai mươi chín chứ hả?”

”Vâng”

Thủ trưởng gật đầu một cái, cũng sẽ không vòng vo, nói ngay vào điểm chính: “Ông già nhà cậu đợi tại tiền tuyến cũng không muốn con trai cứ như vậy quay trở về, ta đã nói với tổ chức, xin điều cậu vào đại đội, cuộc thi tháng sau, thi viết xong lập tức phỏng vấn, trong khoảng thời gian này xem nhiều sách, đừng gây rắc rối cho ta.”

“.....”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

Anh hai mươi ba tuổi tốt nghiệp trường quân đội tiến vào trung đội Đặc Cần, cũng coi là một trong số ít người vừa tốt nghiệp trường quân đội trực tiếp được phân vào trung đội Đặc Cần. Làm việc ở Đặc Cần, điều kiện tốt, có một số thiết bị phòng cháy mới vừa không vận trở về, trước đưa cho Đặc Cần thực tiễn xong sau đó sẽ lần lượt mở rộng đến trung đội cơ sở. Chế độ trong Đặc Cần càng nghiêm khắc, bình thường sẽ từ trong tất cả trung đội phòng cháy tổng hợp chọn lựa mấy người có tố chất mạnh mẽ làm đội quân mũi nhọn tiến vào trung đội Đặc Cần.

Tốt nghiệp trường quân đội được chọn trúng, trừ phi lãnh đạo đặc biệt thích, hoặc là năng lực đặc biệt mạnh.

Lâm Lục Kiều đều thuộc về hai loại người trên.

Thủ trưởng thấy anh không nói một lời, gõ gõ cái bàn: “Có suy nghĩ gì lập tức nói ra đi!”

Lâm Lục Kiều có thể có ý kiến gì không, muốn nói anh cự tuyệt điều khiển, có lẽ thủ trưởng sẽ cầm gạt tàn thuốc trên bàn lên đập chết anh.

Trong tự điển của quân nhân vốn không có hai chữ cự tuyệt.

”Dạ!”

Thủ trưởng phát tay một cái: “Thừa dịp mấy ngày nay giao tiếp với chỉ đạo viên một chút đi, cậu đi đại đội thì tính tình phải thay đổi, ngày mai qua sinh nhật, 29 rồi, nên cưới vợ trẻ rồi! Ánh mắt phải mở rộng ra, tìm người có thể lo cho gia đình.”

Nói xong cũng đuổi người đi ra ngoài.

Lâm Lục Kiều chào một cái, đội nón lên đi ra ngoài, cũng là theo thói quen, hàng năm chính là lặp đi lặp lại tới tới lui lui.

Tối nay không trực ban, anh ra khỏi chi đội liền trực tiếp lái xe về nhà, quần áo cũng không đổi.

Thành phố vừa về đêm đặc biệt âm ỉ.

Xe quẹo vào chung cư, đậu xong, mang theo chìa khóa xe lên lầu.

Khi đang cầm chìa khóa vào cửa, ngửi thấy một mùi thuốc lá không quá quen thuộc, lơ đãng ngẩng đầu liếc nhìn, thì nhìn thấy một bóng dáng gầy nhỏ màu đen đứng trong hành lang cửa thoát hiểm.

Nam Sơ đứng dựa tường, đầu ngón tay cầm điếu thuốc, đốm lửa nhỏ đang âm thầm lóe sáng, hành lang bị cô làm cho sương mù lượn lờ.

Cô gái mặc chiếc váy đen thấp ngực, vóc người dân sát cân xứng, lồi lõm có đủ. Da thịt trắng nõn nổi bật trong đêm tối, váy rất dài, vừa vịn che đến mắt cá chân, Lâm Lục Kiều chớp mắt, nơi đó có một vật màu đen, một đôi giày màu xám nằm cô độc, nổi bật lên xương lưng bàn chân của cô.

Cô quả thật rất gầy.

Cửa sổ hành lang nửa mở.

Một trận gió lùa xông vào, váy đen bị thổi lên, bay múa theo con gió, giống như khói thuốc màu đen di chuyển, đánh lên trên tường, còn đẹp hơn tranh vẽ.

Nam Sơ dụi tàn thuốc, đi tới chỗ anh.

”Sao cô lại tới đây?”

Lâm Lục Kiều mở cửa, không có cảm xúc gì hỏi.

”Tôi tới giúp anh làm sinh nhật.”

Nam Sơ dừng lại bên cạnh anh, khi lần váy thôi tới ống quần của anh, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn, trên mắt cá chân gầy nhỏ trắng nõn, là một con bướm màu đen, nhẹ nhàng bay múa.

Hình xăm kỳ lạ.

Phụ nữ kỳ lạ.

Lâm Lục Kiều ném chìa khóa trên tủ, đổi dép đi vào.

Nam Sơ đứng ở cửa, nghĩ đến trước kia, anh vào cửa vĩnh viễn đều là đôi giày, ném chìa khóa.

Cô theo sau đi vào, trở tay đóng cửa, cúi đầu tìm một vòng cũng không có phát hiện có đôi dép dư nào, ngẩng đầu lên lần nữa, người đàn ông đã cởi áo khoác vào phòng ngủ, nửa chiếc áo khoác vắt trên ghế sa lon.

”Còn dép hay không!” Nam Sơ hướng về phía bên trong kêu.

Một hồi lâu, bên trong truyền đến một câu lười biếng: “Không có.”

Ngay cả đôi giày cũng không có, Nam Sơ dứt khoát cởi giày, đi chân trần vào.

Trên người Lâm Lục Kiều đổi một chiếc áo sơ mi trắng ra ngoài, phía dưới còn mặc quần lính, mang dép, đi tới ghế sa lon ngồi xuống, cúi chỏ chống bắp đùi, sờ bao thuốc lá trên bàn uống trà nhỏ, lấy một điếu ra ngoài, đốt, ngồi trên ghế sa lon hút thuốc lá.

Nam Sơ nhìn quanh một vòng, phát hiện tổng thể căn phòng này lớn hơn so với căn phòng trước kia của anh, nhưng mà đồ của anh không nhiều lắm, có lẽ do hàng năm không ở đây, không có không khí người ở. Đồng hồ treo tường chạy tích tắc.

”Trong phòng anh còn thiếu một nữ chủ nhân.”

Sau khi quan sát hết mười phút, Nam Sơ có kết luận.

Lâm Lục Kiều trực tiếp sắc một cái, lạnh nhạt liếc cô một cái, cong khốe miệng xuống, không để ý tới cô, quay đầu tiếp tục hút thuốc.

Nam Sơ đi tới, đứng ở trước mặt anh.

Hai người mặt đối mặt, một đứng, một ngồi hai chân tréo nguẩy.

Làn váy Nam Sơ vẫn nhẹ nhàng bay, thỉnh thoảng cọ đến mu bàn chân của anh, hơi ngứa chút.

Đầu ngón tay anh cầm điếu thuốc, cúi đầu liếc mắt nhìn.

Cô gái chân trần đứng, ngón chân từng ngón dài nhỏ, giống như ngó sen ngà voi, buồm bướm nơi mắt cá chân rõ ràng hơn, giống như đang động theo làn váy đong đưa.

”Anh cảm thấy tôi thế nào?”

Lâm Lục Kiều vừa ngẩng đầu đúng lúc chống lại đôi mắt tròn trịa của cô.

Con ngươi còn đen hơn mực, có ánh sáng.

Anh rũ mắt xuống, nhìn xuống.

Hai tay Nam Sơ ôm lấy cánh tay, khom lưng nhìn anh, bộ ngực chen thành một đồng, váy đen càng làm cho bộ ngực thêm chói lọi, xương quai xanh trắng nõn, đường cong phụ nữ nở nang đẹp đẽ, cùng với vùng đất bằng phẳng lần trước hoàn toàn khác biệt.

Lâm Lục Kiều trầm nghĩ

Mẹ nó, thực mẹ nó thần kỳ.

Đêm tối luôn có điểm đặc biệt, nhìn ngoài cửa sổ một chút yên tĩnh, cảm giác lực lượng đàn ông ở trong vô hình bị phóng to, phụ nữ liền có vẻ cực kỳ đẹp đẽ, làm cho người vô hạn mơ màng.

”Cô đi ra cửa mang giày vào.” Lâm Lục Kiều nói.

Nhìn phiền lòng.

Nam Sơ bất động.

Lâm Lục Kiều lại đá dếp mình cho cô: “Mang vào.”

Nam Sơ hài lòng đi vào, giày đàn ông size 43, còn mang theo một chút xúu nhiệt độ.

”Chân anh thật to, dường như to hơn chân đàn ông bình thường.” Tự đáy lòng cảm thán.

Lâm Lục Kiều khịt mũi cười lạnh, hít một hơi thuốc lá, khẽ nhúu mày: “Cô gặp qua không ít nhì.”

“.....”

Chợt, tiếng điện thoại vang lên, là điện thoại của Lâm Lục Kiều, Nam Sơ chỉ chỉ túi quần đang phát sáng của anh, anh cúi đầu nhìn qua một cái, trên tay còn cầm điếu thuốc, trực tiếp xách cô tới vừa: “Cô đứng đây đừng động.” Nói xong đôi mắt nhìn chăm chú vào làn váy của cô.

Xác định sẽ không cọ đến trên người anh nữa, mới lấy điện thoại trong túi quần ra.

Làn váy này quả thật cọ đến làm cho lòng người ta sinh phiền.

Điện thoại mới vừa bắt máy,

Bên trong đã có người rống lên một câu: “Mở cửa ra cho ông!”

Lâm Lục Kiều theo bản năng nhìn cô một cái, nói với người bên kia điện thoại: “Không ra.”

“.....”

”Ông đây tới ăn mừng sinh nhật với cậu!”

Lâm Lục Kiều cau mày, đoán chừng là phiền: “Tôi đã ngủ.”

”Không ra không cho bỏ máy, cúp liền mạng đánh, tắt máy trực tiếp xô cửa!”

Lâm Lục Kiều mắng một câu thô tục, khẽ ném điện thoại di động lên trên ghế sa lon, đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra.

”Sinh nhật vui vẻ! Đang đang đang đang!”

Đầu tiên là một đôi tay đưa vào, giờ hai chai rượu đỏ lên, sau đó một cái đầu mập mập dò vào, mượt mà như bánh trời.

Người đàn ông mập mập liếc mắt liền thấy Nam Sơ đứng ở giữa phòng khách.

”Mẹ nó!!!!!!!!!!!!!!”

Theo một tiếng bạo rống của ông, năm sáu cái đầu sau lưng cùng nhau ngó vào.

Sau đó là một tiếng bạo rống chính tề: “Mẹ nó!!!!!!!!!!!!!!”

Lâm Lục Kiều: “Có bệnh?”

Người đàn ông mập mập chỉ chỉ Nam Sơ sau lưng anh, hậu tri hậu giác*: “Khó trách kêu cậu mở cửa cậu không mở, cậu nói cậu ngủ? Có phải chúng tôi quấy rầy đến các người hay không?”

* Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra

Lâm Lục Kiều ngậm lấy điều thuốc, im lặng liếc nhìn anh ta.

Người đàn ông mập mập đi tới trước mặt Nam Sơ, đưa bàn tay mập mập đầy mỡ: “Người đẹp, tôi tên là Đại Lư, là bạn nối khố của Lâm Lục Kiều.”

Còn không đợi Nam Sơ nói chuyện, anh ta nói tiếp: “Sao tôi nhìn cô thấy quen mắt quá nhỉ.”

Nam Sơ cũng đưa tay ra: “Chào anh.”

Người đàn ông mập mập cầm, thăm ngửi, mẹ kiếp cảm giác thật tuyệt nha.

Người đàn ông mập mập là rất nhiệt tình, nắm sẽ không chịu buông tay: “Ngượng ngừng à, Lục Kiều không có nói với chúng tôi cô ở đây, phải biết cô ở đây, chúng tôi khẳng định đánh chết cũng không tới ——”

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc xuống, đập trên mũi anh ta một cước: “Nói bậy cái gì đó!”

Rốt cuộc Đại Lư buông tay, không ngừng cười khà khà: “Cậu ta đây là ghen tị! Thật sự là rất vui được nhìn thấy cô!”

“.....”

”Làm anh em nhiều năm như vậy, mấy anh em cũng chưa từng thấy cậu ta ở chung với phụ nữ! Thật đó!” Đại Lư đưa ra ba đầu ngón tay: “Tôi thề, trước kia cậu ta thật sự không có bạn gái!”

Nam Sơ: “Thật?”

Đại Lư còn thiếu chút nữa là móc tim ra: “Còn thật hơn ngọc trai, chúng tôi đều cho rằng giới tính của cậu ta có vấn đề, làm cho có giai đoạn mấy người chúng tôi cũng không dám đùa giỡn với cậu ta ——”

“.....”

Đại Lư còn chưa nói hết, liền bị Lâm Lục Kiều xách cổ đi.

Đại Lư bị bắt đi, trong miệng còn lẩm bẩm: “Ai —— Sao tôi cảm thấy cô khá quen.”

Mấy anh em ngồi trên ghế sa lon, xếp thành một hàng. Lâm Lục Kiều mới chống nạnh hỏi Nam Sơ: “Cô trước đi?”

Đại Lư vội kêu: “Đừng nha, phải đi cũng là chúng tôi đi, nào có chuyện đuổi vợ cậu đi!”

Mặt Lâm Lục Kiều đen lại, trừng Đại Lư: “Cậu cầm miệng cho tôi.”

Nam Sơ gạt đầu, xách túi từ trên ghế sa lon lên, cởi giày đưa cho Lâm Lục Kiều, đi ra cửa.

Mới vừa đẩy cửa ra.

Bỗng nhiên cổ tay bị người giữ chặt, cảm giác gồ ghề ẩm áp.

Nam Sơ quay đầu lại, Lâm Lục Kiều buông lỏng tay, dứt vào trong túi quần, nhìn cô, đáy mắt tình như đầm nước,

”Nếu không thì lưu lại, kết thúc tôi đưa cô trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nam Sơ nhìn anh, không nói gì, ánh mắt cô biến đổi từ trạng thái tìm tòi, nghiên cứu sang trạng thái hứng thú.

Lâm Lục Kiều dứt hai tay vào trong túi quần, cảm hếch về phía ngoài cửa, dùng vẻ mặt thẳng thắn, vô tư để nhắc nhở cô, “Quá muộn rồi.”

Nam Sơ khẽ nhủ mảy, tiếp nhận lời mời một cách hào phóng. Nhờ đó, cô được giữ lại trong nhà Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều gạt đầu, “Đóng cửa lại.”

Ngay sau đó, anh xoay người, kéo tủ giày, lấy một đôi dép lê sạch rồi đưa cho cô.

Nam Sơ đóng cửa lại xong xuôi, cúi đầu nhìn anh, “Anh vừa nói là không đủ mà?”

Lâm Lục Kiều xoay người, đi vào trong, bỏ lại một câu.

”Tôi nói không có đồ dành cho phụ nữ.”

“...”

Nam Sơ theo sau anh. Lâm Lục Kiều đi đến bên cạnh Đại Lưu liền đá anh ta một cái, ý bảo anh ta ngồi sát vào trong một chút, “Ngồi xích qua.”

Đại Lưu đang nói chuyện với người kế bên thì quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, sau đó vô cùng nghe lời mà vội ngồi sát vào trong. Anh ta nhìn lướt qua Nam Sơ rồi lại nhìn Lâm Lục Kiều bằng ánh mắt ngẫm hiểu, kế tiếp còn âm thầm đánh giá ánh mắt mập mờ giữa Lâm Lục Kiều và Nam Sơ, vẻ mặt giống như ông đây hiểu hết rồi, sau đó còn không quên giật dây mấy anh em ngồi cạnh.

”Ôi ôi ôi – Tốt xấu gì thì đêm nay cũng là lần đầu tiên mà Kiều nhà chúng ta dẫn vợ về, mấy cậu đừng xa cách quá, để tôi lấy tinh thần một chút nào, chỉ sợ quay sang sẽ làm chị dâu nhỏ sợ hãi thôi.”

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, hung hăng vò đầu Đại Lưu, mãi tới đầu của anh ta bị ấn lên sàn, anh mới chịu buông ra, thấp giọng nói, “Đừng có nói hươu nói vượn.”

Cách nói chuyện có hơi mất tự nhiên.

Nói xong, anh liếc mắt qua Nam Sơ, ý bảo cô ngồi xuống.

Nam Sơ đặt mông ngồi bên cạnh Lâm Lục Kiều. Chiếc quần quân đội bị cô ngồi đè sát mép, vô tình để lộ rõ hình dáng bắp đùi đàn ông của anh. Cơ bắp rắn chắc, cứng cỏi mà vô cùng cân xứng. Cô cúi đầu, âm thầm đánh giá một phen, chợt ngạc nhiên khi phát hiện vóc người anh còn đẹp hơn cả siêu mẫu nam.

Trong lúc Nam Sơ đang đánh giá, mép váy màu đen của cô lại cọ vào mu bàn chân Lâm Lục Kiều.

Mép quần bị đè chặt, không thể rút chân lại. Anh lờm cô một cái, giọng nói lạnh lùng, “Mẹ em không có dạy rằng nên ngồi như thế nào sao?”

Nam Sơ mỉm cười, nói một câu rất “đứng đắn”, “Mông lớn quá, thiệt thòi cho anh rồi.”

“...”

...

Đêm nay, đám người đến nhà đều là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Lâm Lục Kiều. Đại Lưu mập mạp vừa ngẩng đầu lên kia – từ nhỏ, anh ta đã quanh quẩn phía sau mông anh, chỉ cần có ai nói anh một câu không tốt, anh ta liền xông lên, đánh gãy răng người đó. Người đàn ông ngồi kế bên, tay cầm chai rượu, mặt đỏ tía tai chính là Tôn Minh Dương, cũng là một anh chàng kiên cường. Ngày còn bé, anh ta và Lâm Lục Kiều đối nghịch với nhau ở mọi nơi. Sau này khi lớn lên, hai người mới phát hiện mình có tài khi gia nhập quân đội. Ở đằng kia, trên ghế sofa, có một người nữa vừa hút thuốc vừa lướt đi động, trên tay cầm một chuỗi Phật châu, anh ta tên là Thẩm Mục.

Đại Lưu vốn là người thân thiện, Nam Sơ bị anh ta kéo đi một vòng, giới thiệu toàn bộ anh em với tâm trạng hứng trí bùng bùng.

Từ nhỏ đã thiếu tình thân, tình bạn, Nam Sơ chưa từng trải qua cảm giác này, cũng không có cách nào hình dung ra được, nhưng trong lòng cô rất ấm áp, giống như thấy được ánh sáng phía cuối đường hầm, có người không ngừng vẫy tay với mình, dường như người ấy đang nói rằng,

- - Chào mừng cô bước vào thế giới của anh ấy.

Cho dù chủ nhân của thế giới ấy vẫn cứ thân nhiên hút thuốc, chẳng tỏ vẻ gì.

Đại Lưu nói một thôi một hồi, trong mắt đã tràn đầy ánh sáng lấp lánh, “Minh Dương và Lục Kiều giống nhau, đều là quân nhân, đừng để ý chuyện bọn họ đánh nhau hồi còn nhỏ, thật ra Minh Dương thương yêu Kiều nhà chúng tôi nhiều lắm, chuyện gì cũng nói cho cậu ấy biết.”

Nói đến đây, Tôn Minh Dương lập tức ném một cái gối qua. Dường như Đại Lưu sớm đã có phòng bị, anh ta trốn nhanh thoăn thoắt, né được, cái gối vừa vọt đập vào gáy của Nam Sơ

...

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn Tôn Minh Dương.

Tôn Minh Dương giật mình một cái, vội vàng xin lỗi Nam Sơ, “Thật ngại quá! Thật ngại quá! Lỡ tay lỡ tay!”

Đại Lưu cảm gối lên, ném ngược trở lại, miệng nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ, “Đám đánh cả chị dâu nhỏ! Đợi lát nữa đi, Kiều nhất định sẽ xử lý cậu!”

Ba chữ “chị dâu nhỏ” khiến tinh thần Nam Sơ vô cùng sáng khoái, cô càng nhìn càng thấy vừa mắt anh chàng Đại Lưu mập mạp, sau đó lại trông qua Lâm Lục Kiều đang im lặng hút thuốc. Nam Sơ quyết định phải làm một “chị dâu nhỏ” hào phóng thỏa đáng, cô mỉm cười, “Không có gì, chỉ là đùa vui mà thôi.”

Nam Sơ quả thật rất đẹp, nhất là đêm nay. Dáng vẻ được sửa soạn hoàn mỹ, nét cười tươi tắn đầy sức sống, ánh mắt tỏa sáng như vàng trắng khuyết. Trong nháy mắt, Đại Lưu đã bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, anh ta thầm nghĩ: Mẹ nó, rốt cuộc Kiều đã tìm được yêu tinh này ở chốn nào vậy!

Từ nhỏ, Đại Lưu đã không thể chống lại được trước sức hấp dẫn của phụ nữ đẹp, thế nhưng ngày qua ngày, anh ta lại chẳng có duyên với một ai.

Ngày đó, ở đầu ngõ nơi con phố nhỏ của bọn họ có một thầy bói mù, nghe nói xem bói rất chuẩn. Khi ấy, nhà nào có con nhỏ đều đưa ngày sinh tháng đẻ cho thầy bói xem.

Đám người Lâm Lục Kiều vừa được sinh ra, người lớn đã nhờ thầy xem giúp vận mệnh.

Người lớn xin được mấy chữ khuyên răn về nhà, cho rằng đó là truyền thống, đúng sai đều không nói ra, trong lòng tự có tính toán.

Mãi đến khi đám người Lâm Lục Kiều lớn lên, nghe nói có truyền thống ấy, Đại Lưu quần lấy thầy bói mỗi ngày để hỏi mệnh trời. Thầy bói lắc đầu, không đáp.

Lâm Lục Kiều không cho là đúng. Anh không tin vận mệnh, càng không tin Đạo giáo, thần Phật.

Đại Lưu há miệng hỏi, “Giúp con tính đi, sau này con có thể lấy được mấy vợ?”

Những người còn lại đều ngăn ra.

Khi ấy, Lâm Lục Kiều rất “theo khuôn phép”. Anh dựa vào tường, hai tay đút vào túi, dùng chân đá mông Đại Lưu một cái, vừa cười vừa mắng, “Nước mình quy định chỉ được cưới một người! Cậu còn muốn cưới vài cô hả?!”

Đám người cười ha ha. Thầy bói lắc đầu, nói với họ, hay là ông tặng cho mỗi đứa một câu nói.

Cho đến bây giờ, Đại Lưu vẫn còn nhớ rõ câu mà thầy bói nói với mình.

- - Không biết phân biệt tốt xấu, khổ nửa đời; Không biết nhìn người, khổ một đời.

Chỉ là anh ta cũng không rõ lắm, cho rằng ông ấy cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.

Đại Lưu hồi phục tinh thần, tiếp tục nói với Nam Sơ, “Thật đó, sau khi Lục Kiều thi đậu vào trường quân đội, cậu ta (Minh Dương) lập tức tham gia nghĩa vụ quân sự, kết quả là với tình tình lỗ mãng đó giờ, cậu ta đánh nhầm bộ đội đặc chủng.”

Nam Sơ tò mò hỏi, “Anh ấy và Lâm Lục Kiều đánh nhau, ai lợi hại hơn?”

“Cậu ta đánh nhau với Lục Kiều, chẳng thắng được mấy lần.” Nói đến đây, Đại Lư chợt nhớ tới hồi còn nhỏ, có một lần Lâm Lục Kiều nổi giận bùng bùng, ai cũng không ngăn được, “Lục Kiều rất tàn bạo, tôi nhớ có một lần, chuyện về em trai cậu ấy, Lâm Khải, cô biết người đó chứ?”

Nam Sơ gật đầu, “Biết.”

Đại Lư vừa nghe cô nói vậy, thấy ngay cả em trai mà cô cũng biết, anh ta liền tin chị dâu nhỏ là cô hơn phân nửa, cho dù sau này cô và Lâm Lục Kiều không thành với nhau thì coi như cũng có quen biết. Vì thế, Đại Lư càng coi Nam Sơ như người một nhà, nói với niềm hứng thú dạt dào, “Sức khỏe của Tiểu Khải không tốt, lúc đi học bị người ta coi thường, có lần còn bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập. Năm đó, Lục Kiều mới học sơ trung, về nhà vừa thấy đã chạy ra ngoài, đánh người ta gãy xương sống mũi, tôi và Minh Dương, anh Mục kéo cậu ấy về không được, kết quả là về nhà rồi, cậu ấy bị cha mình nhốt lại.”

Mới nói một nửa, Đại Lư đã bị người ta đập một cái.

Lâm Lục Kiều ngồi ở giữa, phải bốt khói thuốc, vừa nhìn Đại Lư vừa châm chọc, “Có khả năng kể chuyện ngày xưa hay như vậy, sao không đi làm nhà phê bình cho rồi?”

Đại Lư không phục, “Không phải tôi đang giúp cậu chiếu cố chị dâu nhỏ sao? Cậu xem, cậu chỉ lo hút thuốc, chẳng để ý tới người khác, tôi giúp cậu chăm sóc cô ấy, cậu còn bảo tôi đi làm nhà phê bình. Tôi nói cho mà biết, tình cảm của cậu ít ỏi như vậy, sao có thể tìm được bạn gái hay thế?”

Nói đến đây, ánh mắt anh ta đột nhiên sáng ngời, nhìn về phía Lâm Lục Kiều, “Ôi --- không phải là cậu đang ghen đó chứ?”

Lâm Lục Kiều lờm mắt xem thường, “Cút.”

”Tôi biến đây ~ Không quấy rầy hai người nữa.”

Quả nhiên sau đó, Đại Lư lần ra chỗ khác, đi tìm Tôn Minh Dương để vung nắm đấm. Tôn Minh Dương tỏ vẻ ghét bỏ, bực vào trán anh ta một cái để anh ta biến sang chỗ khác. Đại Lư quay đầu, nhìn cái người đang vừa hút thuốc vừa nhấp một ngụm rượu vang, đặt toàn bộ sự chú ý vào chiếc di động mà tổ khổ, “Anh Mục, anh nói đi, sao hai người này tham gia quân ngũ mà thô lỗ như vậy? Động một chút là kêu người ta cút!”

Thẩm Mục không thèm ngẩng đầu, “Cút.”

“...”

Đại Lư im lặng một hồi, “Không phải anh tin Phật sao? Phật tổ nói, không được mắng chửi thô tục.”

...

Đại Lư đi rồi, chiếc ghế sofa rộng hơn trong nháy mắt, Lâm Lục Kiều ngồi xích qua phía bên cạnh.

Nam Sơ nhìn khe hở nhỏ giữa hai người, cô hỏi anh, “Anh không giải thích à?”

Lâm Lục Kiều quay đầu nhìn cô, “Giải thích cái gì?”

”Giải thích rằng tôi không phải là bạn gái anh.”

Lâm Lục Kiều hiểu rất rõ tính cách của mấy nhóc con chơi cùng mình từ nhỏ tới lớn kia, anh mà càng giải thích sẽ càng chứng minh trong lòng anh có quý. Và lại, anh vốn không phải người hay giải thích, trải qua thời gian sẽ tự nhiên hiểu được.

Hơn nữa, anh cho rằng đây là lần cuối cùng gặp mặt Nam Sơ, đưa cô về nhà rồi sẽ nói rõ ràng để cô không tìm tới anh nữa. Về sau, đám người Đại Lư không gặp cô sẽ tự biết mình đã hiểu lầm, anh cần gì phải tốn thời gian hút một điếu thuốc để giải thích.

Anh ngậm điếu thuốc trong miệng, nở nụ cười, không nói chuyện.

Lâm Lục Kiều nghiêng người về phía trước, định lấy bật lửa trên bàn trà, nào ngờ lại bị Nam Sơ tay mất lạnh lẽ giành trước.

Chiếc bật lửa hình vuông màu đen bằng kim loại nằm gọn trong bàn tay trắng mềm của Nam Sơ. Cô tùy ý xoay vòng nó một cái, tự chỉnh phương hướng, đầu ngón tay mảnh khảnh mở ra nhẹ nhàng, đẩy nắp, ngón cái vừa chuyển, lửa đã bật lên trong nháy mắt.

Ánh lửa lay động.

Cánh tay Lâm Lục Kiều buông lơ lửng không trung. Anh lác người một cái, nhìn cô, trong miệng vẫn ngậm điếu thuốc.

Rõ ràng trong phòng khách có bật đèn, nhưng lại có cảm giác ánh lửa kia rực rỡ hơn.

”Nhanh chút nào, phồng tay.” Nam Sơ thúc giục.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, nở nụ cười, đốt điều thuốc dưới ngọn lửa trong tay cô, sau đó dựa người vào ghế sofa, thở ra một làn khói. Anh quay đầu, liếc nhìn cô gái bên cạnh mình.

Mắt ngọc mây ngài, xinh đẹp động lòng người.

Không biết vì sao, anh bỗng nhiên nhớ về ngày mình thi đậu vào trường quân đội, lúc sắp rời khỏi con phố nhỏ.

Thầy bói đã đứng ở đầu ngõ, nói với anh rằng.

“Chàng trai trẻ, con rất cứng cỏi, chính trực, mai sau sẽ là một anh hùng.”

Ngay sau đó, thầy bói liền thờ dài.

Cho dù anh không tin vào vận mệnh, nhưng cũng cảm thấy thú vị, do đó đã lẩm miệng mà hỏi một câu, “Sao ông lại than thở?”

Thầy bói nói, “Từ xưa có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tính ra, đã lâu rồi anh không trở lại con phố nhỏ.

Khi đó cả đám con trai mới lớn cùng rượt đuổi xô đẩy ầm ĩ ở đầu ngõ của con phố nhỏ, đó là quãng thời gian phóng khoáng nhất và vui vẻ nhất.

Lúc Lâm Lục Kiều vừa chào đời, ba vẫn chỉ là phó trưởng khoa của đội phòng cháy chữa cháy, điều kiện gia đình thường thường bậc trung. Nhưng sau khi sinh Lâm Khải, mẹ bị cho thôi việc, điều kiện gia đình eo hẹp hơn rất nhiều. Trong trí nhớ của anh, lúc đó mặc dù cuộc sống rất khó khăn, nhưng mà rất vui vẻ. Sau đó ba lại được chuyển đồng công tác, cuộc sống trở nên tốt hơn, bản khoán nhiều chuyện hơn, ngược lại không vui vẻ như trước kia.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, lúc đó cả đám con trai tụ tập lại hút thuốc nói chuyện phiếm.

Đại Lư muốn vào trường quân đội với Lâm Lục Kiều, nhưng mà cậu ta không đủ điểm, Lâm Lục Kiều đề nghị cậu ta học kinh doanh theo như nguyện vọng của gia đình sau này ra làm công chức nhà nước, Đại Lư không chịu, lúc ấy thằng con trai mập mạp cao lớn vạm vỡ đang đưa cánh tay nói: “Tôi chỉ muốn đi chung với cậu à!”

Bây giờ Lâm Lục Kiều nhớ lại bộ dáng lúc ấy của Đại Lư, trong lòng vẫn cảm thấy buồn nôn.

Lúc đó Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc còn giễu cợt Đại Lư tuyệt đối là cong rồi.

Ai ngờ, Đại Lư nói: “Ông Lý mù có nói rồi, tôi không biết nhìn người, khổ một đời, người khác thì tôi không biết, nhưng đi theo anh Kiều đây thì chính xác không sai đâu.”

“VẬY RA HAI THẲNG MÌNH CHỈ LÀ VẬT TRANG TRÍ THÔI À?”

Lúc đó Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc vừa nghe xong, chỉ muốn tuyệt giao với Đại Lư ngay lập tức.

Ông thầy tướng số họ Lý ở đầu ngõ, cho đến nay không ai biết ông tên gì, qua một quãng thời gian thân quen với mọi người ở đó, tất cả mọi người đều gọi ông là ông Lý mù, ngược lại ông cũng không hề để ý.

Lúc đó ông Lý mù tặng bốn người bọn họ mỗi người một câu nói.

Câu của Lý Minh Dương chính là:

-- Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, nam nhi nhiệt huyết vô gia hoàn. (Nước mắt đàn ông không dễ dàng rơi, đàn ông nhiệt huyết không gia đình.)

Ông Lý mù tặng cho Thẩm Mộc một câu kinh Phật:

-- Chúng sanh độ tận, phước chứng Bồ Đề. (Chúng sanh độ hết rồi, mới chứng bồ đề.)

Khi ông Lý mù hướng về phía Lâm Lục Kiều thì bị anh khoát khoát tay, từ chối thẳng thừng: “Không cần tặng cho tôi, tôi không tin những thứ này.”

Lúc ấy, ông Lý mù cũng chỉ lắc đầu cười, thật sự không nói nữa.

Đợi đến khi anh thi xong, định đến trường quân đội thì hai người lại gặp nhau ở đầu ngõ, ông Lý mù hiềm khi chủ động gọi anh lại.

Lâm Lục Kiều rất ngạc nhiên, không ngờ vậy mà ông ấy cũng nhận ra anh, anh nghi ngờ quơ quơ tay trước mặt ông ấy, ông Lý mù kéo tay anh, nói: “Đừng có quơ nữa, chút xíu bản lĩnh này cũng không có, thì ông đã sớm bị người ta gỡ bằng hiệu rồi.”

Lúc ấy Lâm Lục Kiều mặc nguyên bộ đồ đen, đơn giản gọn gàng, sau lưng mang một cái ba lô màu đen, cảm thấy chuyện như vậy thật thú vị, vì vậy hiềm khi cả lo phát phờ dựa vào bức tường đầu ngõ, tán gẫu với ông ấy.

“Sao ông biết được tôi đi qua đây?”

“Nói cho cậu biết, tôi được cái gì?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười.

Nhưng mà cuối cùng ông Lý mù cũng nói.

“Gió, bước chân, hơi thở, cậu và ba cậu trai kia không giống nhau, thần thái của cậu tương đối vững vàng, bước chân trầm ổn, Đại Lưu sẽ thở mạnh, mùi trên người rất đậm.”

Những kiểu thế này cho dù có nói cũng chỉ là hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Lâm Lục Kiều gật gật đầu, không lên tiếng.

Ông Lý mù nói: “Lúc Đại Lưu tới gặp tôi, hỏi tôi câu nói kia là ý gì.”

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa ba lô vào tường, một chân co lên đập lên tường, cong khốe môi, “Cậu ta nhát gan, ông nói vậy làm cho cậu ta sợ hãi.”

“Cậu thật sự không muốn nghe câu của cậu sao?”

Lâm Lục Kiều nhìn ông: “Ông nói đi.”

Ông Lý mù cũng không nói nhiều hơn, trước sau chỉ nói có hai câu.

“Chàng trai trẻ, con rất cứng cỏi, chính trực, có khí phách, trong tương lai nhất định là một anh hùng.”

“Chỉ là từ xưa đến nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Lâm Lục Kiều, “Nói xong rồi à?”

“Lời tôi nói nhớ kỹ là được! Sẽ không làm hại cậu đâu!”

Lâm Lục Kiều đứng thẳng lên, thu lại vẻ cả lo phát phờ, khốe miệng không còn cười nữa, giọng nói cũng trầm xuống: “Nếu ông coi chuẩn như vậy, có coi được tại sao ba mẹ tôi lại ly hôn không?”

Ông Lý mù không nói gì thêm.

Lần đó chắc là lần gặp cuối cùng giữa họ, lúc Lâm Lục Kiều trở về, nghe nói ông Lý mù đã đi rồi, không ai biết ông đi đâu.

.....

Kim đồng hồ chỉ hơn mười một giờ.

Đại Lưu liếc nhìn Lâm Lục Kiều đang ngồi trên ghế sofa, sau đó liếc nhìn Tôn Minh Dương và Thẩm Mộc, ngập ngừng hỏi ý kiến Lâm Lục Kiều: “Hay là, bây giờ tụi mình về trước ha?”

Lâm Lục Kiều đang ngâm điếu thuốc, gật gật đầu.

Đại Lưu kéo hai người kia đứng lên, tạm biệt Nam Sơ, cười khà khà nói: “Chị dâu nhỏ! Hôm nay rất hân hạnh được biết chị, rảnh rồi tới chơi thường xuyên nha, hay là tôi lưu số chị?”

Nói xong lập tức lấy điện thoại di động ra.

Bị Lâm Lục Kiều đánh một cái, “Cút mau.”

Đại Lưu ngượng ngùng, “Được rồi, cút ngay đây.”

Sau khi ba người rời khỏi, trong nhà là một đống hỗn độn, chai lọ ngã chồng vó, tàn thuốc rơi đầy trên sàn nhà.

Lâm Lục Kiều tiến bọn Đại Lưu đi xong quay trở lại, khoanh tay dựa vào tường hỏi cô, “Tôi đưa cô về nhé?”

Nam Sơ không chớp mắt, tốt bụng đề nghị: “Hay là em ngủ lại nhà anh? Anh cũng không cần phải đưa em về, sáng sớm mai em tự về.”

Lúc ấy đêm khuya, đèn phòng khách đã tắt, ở chỗ cửa chỉ có một bóng đèn tường đang sáng, vàng sáng màu vàng, ánh sáng ảm áp, Lâm Lục Kiều dựa vào tường, giống như bị phủ một lớp viền màu vàng, sau này Nam Sơ vẫn thường xuyên nhớ tới phản ứng đêm đó của anh.

Khi đó Lâm Lục Kiều hay dùng đầu lưỡi liếm khước miệng một cái, cúi đầu nở nụ cười.

Nam Sơ cảm thấy thật sự quá đẹp trai, không giống với kiểu đẹp trai bình thường, tóm lại chính là mùi vị đàn ông.

“Đi thôi.”

Cười một hồi, anh nói.

Lâm Lục Kiều cầm chìa khóa đi lấy xe, tay kia lại ném cho cô một cái áo khoác màu đen, rất sạch sẽ, hình như là mới lấy ra từ trong tủ treo quần áo lớn, Nam Sơ nhìn kỹ một chút, chắc là áo khoác mùa xuân của anh.

“Khoác lên trước đi.”

Nam Sơ khoác lên, cúi đầu nhìn mình, một cái váy dài hở ngực bó sát người, lại khoác lên một cái áo khoác màu đen của đàn ông, rộng thùng thình, vừa vặn che qua đùi cô, tự nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ quái lạ là muốn được bảo vệ, tự nhìn mình đến vui vẻ.

“Đẹp không?” Cô hỏi Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều mở cửa xe, quay đầu lại nhìn cô một cái, rồi lại nhanh chóng lảng tránh ánh mắt sang chỗ khác, chui vào xe: “Mục đích mặc quần áo là để đẹp mắt hả?”

Nam Sơ vòng qua đầu xe, mở cửa ghế lái phụ, chui vào ngồi xong, nói: “Khó coi em thà là không mặc.”

“.....”

“Em không mặc càng đẹp mắt.”

“.....”

Chẳng thèm nói lý với cô, “Cô ở đâu?”

“Tĩnh Huy.”

Lâm Lục Kiều lái xe hơi trầm lặng, tính tình ít nói, giống như trước kia vậy, lúc dừng đèn đỏ có thói quen một tay vịn tay lái, một tay khoác lên dọc theo mép cửa kính xe nhìn cảnh đêm.

Xe nhanh chóng dừng ở dưới lầu.

Trước khi xuống xe Nam Sơ trả áo khoác lại cho anh, Lâm Lục Kiều nhận lấy ném ra ghế ngồi phía sau rồi chờ cô xuống xe.

Nam Sơ đứng ở ngoài xe, nhào người qua cửa sổ nói với anh: “Một tuần sau, chúng ta sẽ ăn cơm với nhau, em tới tìm anh, hay là anh cho em số điện thoại đi.”

Cô khom người một cái, để lộ phong cảnh, cũng không phải là lộ ra hết, cái kiểu như có như không đó đặc biệt hấp dẫn người ta.

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, một cái tay vắt lên bệ cửa sổ, nhàn nhã quan sát cô, lúc anh không nói lời nào, lông mày nghiêm nghị lạnh lùng, tâm tư khó đoán. Một hồi lâu sau, anh rút ra một điều thuốc, châm lửa, ném bật lửa vào trong hộp xe, thờ ơ hỏi: “Cô muốn gì ở tôi?”

Cũng chính cái thái độ đáng vẻ này gây khó dễ cho Nam Sơ, không có cách nào nắm bắt được.

Đêm khuya, cây cối yên tĩnh, ánh mắt của cô nàng sáng lấp lánh, còn sáng hơn ánh trăng, hỏi ngược lại anh: “Anh cảm thấy anh có gì cái gì để cho em lấy?”

Lâm Lục Kiều cười lạnh, phun ra một ngụm khói, bàn tay để ra ngoài cửa sổ, híp mắt, búng tàn thuốc, mĩa mai nói: “Vậy cũng đúng, cô muốn cái gì mà không được, lúc trước quảng cho tôi đồng tiền rồi bỏ đi rất thoải mái mà, không phải sao?”

“Tiền đó anh còn giữ sao?”

“Sớm xài sạch sẽ rồi.”

“Xài vào chuyện gì thế?”

Thật ra thì lúc đó Nam Sơ để lại tiền cho anh, trong lòng anh cũng rất khó chịu, với lại cô nhóc kia lại ra đi lặng lẽ, nhắc đến là muốn nổi cáu rồi, vốn nghĩ đem đồng tiền kia ném đi, nhưng anh phục vụ cho quân đội thì sao có thể ném Mao chủ tịch đi chứ, đi hai bước, cảm thấy không ổn, lại quay lại nhặt lên, ngày hôm sau bảo Đại Lưu quyền tặng cho trại trẻ mồ côi.

Dù sao cũng không thể giữ lại.

“Cô quản tôi à?” Lâm Lục Kiều phun ra một câu, nói thẳng không kiêng kỵ: “Cô cũng đừng đến tìm tôi, chuyện năm đó, đổi lại là người khác tôi cũng sẽ cho ở nhờ như vậy, dù sao tôi cũng ở trong đội, trong nhà không có ai, cho thuê lại xem như có thêm chút thu nhập.”

Nam Sơ lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt đơ đũa, “Trong lúc đó anh có trở về nhà ba chuyến đấy.”

Lâm Lục Kiều khởi động xe, “Là do tôi chưa quen, nhất thời quên mất trong nhà còn có một người.”

“Lần đầu tiên là anh quên, lần thứ hai cũng quên luôn à? Còn lần thứ ba thì sao đây?”

“.....Tôi mà thêm à, cô sẽ không nghĩ là tôi có ý gì với con nhóc như cô đó chứ?”

Nam Sơ nhún vai, mặt ra vẻ như sao tôi biết trong lòng anh nghĩ thế nào.

“.....” Không có cách nào nói chuyện mà.

Yên lặng một lát, Lâm Lục Kiều quyết định không tiếp tục dây dưa với cô nữa, đuổi cô đi lên lầu.

“Bây giờ là mấy giờ rồi, mau đi lên đi.”

“Vài tuần nữa cùng ăn cơm nha?” Nam Sơ vẫn không quên chuyện này.

Lâm Lục Kiều sắc liếc nhìn cô một cái, phát hiện cô nàng này thật sự quá cố chấp, nói qua loa: “Không nói trước được, đến lúc đó rồi hãy nói.”

Nam Sơ bày ra bộ dáng không đồng ý thì cô sẽ không đi lên.

Lâm Lục Kiều nhú mày, bực mình nói, “Được được được.”

“Đưa điện thoại cho em.” Nam Sơ đưa tay ra.

“Để làm gì?”

“Lỡ như anh lại trốn đi chỗ khác như lần trước thì em đi đâu tìm đây?”

Lâm Lục Kiều liếc nhìn cô một cái, lấy điện thoại từ trong túi quần ra ném cho cô, Nam Sơ vững vàng chụp lấy, gọi sang điện thoại của mình, chắc chắn gọi được rồi mới ném trả lại cho anh, hài lòng cười với anh rồi vẫy vẫy tay, nói khề: “Đội trưởng Lâm, ngủ ngon!”

Lâm Lục Kiều dựa người vào ghế, một tay vịn tay lái, một tay kẹp điều thuốc, vất ra ngoài cửa sổ, thuốc lá cháy hơn nửa điếu, đầu thuốc lá bay ra từng vòng khói nhạt, gió đêm thổi qua, tàn thuốc bị gió thổi bay, xé thành những hạt bụi hòa vào trong không khí.

Anh nhìn theo bóng lưng Nam Sơ.

Đầu lưỡi liếm răng, hừ một tiếng rồi cười khề.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Edit: Lạc Thần

Nam Sơ mang theo túi xách lên lầu, Tây Cố bị Thẩm Quang Tông mang theo để dạy dỗ.

Đôi tay Thẩm Quang Tông chống nạnh, nước miếng phun tung tóe, đối diện Tây Cố đang rúc đầu.

“Đã khuya rồi tại sao em còn cho cô ấy đi ra ngoài?! Tôi không phải đã cảnh cáo em, phải trông coi cô ấy! Cô ấy nói đi đâu? Cô ấy muốn đi ra ngoài

gây họa cho tôi người nào dọn dẹp? Hoặc là nếu xảy ra chuyện gì Hàn tổng hỏi tôi thì em giải thích với anh ta sao đây? Bộ tôi chưa có nói với em là tình thân cô ấy không tốt lắm hay sao hả? Cái này nếu ở trên đường phát tác để cho cảnh sát bắt đi, tạp chí ngày mai em đi chụp à?!”

Tây Cổ cúi thấp đầu, rụt cổ lại: “Bác sĩ nói là cô ấy mắc chứng uất ức nhẹ, không..... Không phải bệnh tâm thần.” @d#đ!l!%q&đ

Dĩ nhiên Thẩm Quang Tông biết, càng nói càng giận, điểm lên đầu Tây Cổ từng cái từng cái một: “Cái đầu của em dùng để trang trí thôi hả? Bỗng nhiên tôi phát hiện nhận thức trong đầu của nha đầu em so với khuôn mặt trắng của em còn thấp hơn! Em không biết trước kia cô ấy.....”

“Thẩm Kính Băng ——”

Trước đây khi Thẩm Quang Tông vào giới giải trí vốn lấy tên là Thẩm Kính Băng, sau khi sửa lại nghệ danh không còn ai gọi anh như vậy nữa, chỉ có lúc Nam Sơ đặc biệt tức giận mới gọi anh như vậy. Quả nhiên, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy nha đầu xinh đẹp gọi cảm kia về mặt lạnh lùng tựa vào trên khung cửa, khoanh tay trước ngực, túi xách giắt trên cánh tay.

Đang muốn phát tác, nhìn thấy cô biếng nhác mà đi vào, đáng về kia, eo mềm chân nhỏ, thật quyến rũ người.

Suy cho cùng Thẩm Quang Tông cũng là đàn ông, mắt nhìn thẳng, giả bộ ho khan che kín miệng, sau đó hung dữ nói: “Hon nửa đêm em ăn mặc như vậy đi nơi nào vậy?”

Nam Sơ đi vào, vút túi xách xuống ghế sa lon, xách Tây Cổ qua, ngồi xuống trước gương, soi gương nói với Thẩm Quang Tông: “Đói bụng nên đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn không được sao?”

Nam Sơ người này có một tật xấu, thích soi gương, phòng khách đặt hai mặt gương, gương trang điểm và gương toàn thân. Hai mặt gương đều là cô cố ý tìm người làm theo yêu cầu, được sắp đặt vừa vặn.

Trong kính người phụ nữ bắt đầu thông thả ung dung tháo trang sức, Thẩm Quang Tông nhìn bộ dạng cô không có vấn đề gì, ngọn lửa vô danh lại bùng lên: “Hàn tổng nói trong khoảng thời gian này để cho em luyện tập lời kịch cho thật tốt, không có chuyện gì đừng luôn chạy ra ngoài, dọn dẹp một chút thì đi ngủ, ngày mai Hàn tổng sẽ cùng bay đến Italy với chúng ta!”

.....

Sáng sớm hôm sau, xe của Hàn Bắc Nghiêu đã đợi ở dưới lầu.

Cửa xe mở ra, quả nhiên nhìn thấy nhị thế tổ* đeo kính đen đang gác chân tựa vào trên ghế ngồi gửi tin nhắn, nghe động tĩnh, anh nhìn qua, đẩy mắt kính xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm quan sát hai cô gái bên ngoài xe.

* Nhị thế tổ (phụ nhị đại): chỉ thế hệ thứ hai của các doanh nhân phát lên sau giai đoạn mở cửa vào thập niên 1980 ở Trung Quốc.

Đây là lần thứ hai Tây Cổ thấy Hàn Bắc Nghiêu, lần đầu tiên là lúc phỏng vấn, Hàn Bắc Nghiêu treo ngược hai chân nằm trên ghế dựa làm việc để cho cô biểu diễn một tay nhắc hai rương hành lý. Đợi cô làm xong, ngón tay thon dài chỉ cô nói: “Chọn cô ấy.”

Sau đó phát tay một cái để cho cô ngày hôm sau tới làm.

Nam Sơ lấy mắt kính xuống, lên xe.

Hàn Bắc Nghiêu huyết gió với cô: “Lại đẹp lên.”

“Anh cũng không thấy được.”

“.....” Khuôn mặt Hàn Bắc Nghiêu trong nháy mắt đen lại, hận không thể bóp chết cô: “Có người nói chuyện như vậy với ông chủ sao?”

Tây Cổ cất hành lý xong chuẩn bị lên xe, Hàn Bắc Nghiêu liếc cô, suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ cô gái này tên gọi là gì, thôi. Tây Cổ cúi thấp đầu, vội vàng ngồi vào bên cạnh Nam Sơ.

Hàn Bắc Nghiêu xuất thân học thiết kế, đầu tư không ít quần áo thương hiệu nổi tiếng, bao gồm nhãn hiệu của nhà thiết kế lần này Nam Sơ đi Italy, hơn phân nửa cũng là bởi vì quan hệ với Hàn Bắc Nghiêu. Nhưng không thể phủ nhận, Nam Sơ là một người mẫu đặc biệt tốt, cảm giác ống kính mười phần, các loại vẻ mặt chần chờ rất đúng chỗ, ngay cả nhiếp ảnh gia Jes—si—ca xảo trá tai quái từ trước đến giờ, cả ngày ghét bỏ người mẫu không phải mặt quá béo không hợp ống kính chính là ghét bỏ người mẫu không có đường cong hoặc là vẻ mặt không thích hợp, cũng khoe Nam Sơ lĩnh ngộ cao, chỉ cần nói một chút muốn cô ấy diễn tả cảm giác gì, thì đều thể hiện được cảm giác đó, hoàn toàn chính là đáng về anh muốn.

Cô còn có thể nhẹ nhàng khống chế các loại phong cách như thường, muốn gọi cảm thì đôi mắt nhỏ so với mèo còn bắt người hơn, muốn thanh thuần lại có thể so với thỏ trắng nhỏ. So với người mẫu lúc trước công ty chỉ định tốt hơn quá nhiều, người trước kia, chụp hình vĩnh viễn chỉ có một loại vẻ mặt, kêu cô thể hiện cảm xúc đôi mắt một chút, thì không được tự nhiên làm ra bộ đáng hận không thể khiến người ta cảm tâm phản quang đập chết.

Hôm nay, Jes—si—ca gọi cho cô một tấm hình mẫu, là ngày đó ở trên bờ cát chụp bikini style mới, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng màu trắng trong suốt, tóc và toàn bộ trên người đều ướt, giống như mới đi ra từ trong nước, tóc trước trán lộn xộn dính trên khuôn mặt, áo mỏng ngâm nước dính sát vào người, đường cong mê người hiển thị rõ, phía dưới lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp đều đặn, trên bờ cát ánh vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời cô gái trẻ cười đến hết sức xinh đẹp, trong mắt đều là ánh sáng.

Chính là Nam Sơ chứ không phải ai khác, thuận tay liền chuyển cho Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều thấy hình đã là ba ngày sau, ngày đó nhân dịp tiểu đội kết thúc, thay đổi thường phục, mới từ trong đội lái xe về nhà, ở đầu đường chờ đèn xanh đèn đỏ thì tiện tay móc điện thoại trong túi quần ra, mở máy một cái, lập tức một tin nhắn nhảy ra.

Phản ứng đầu tiên còn tưởng rằng trong điện thoại di động có virus, lại có quảng cáo màu vàng.

Nhìn kỹ lại, phát hiện cô gái này khá quen.

Chờ sau khi nhận rõ, người tựa vào trên ghế ngồi, một tay khoác lên dọc theo cửa sổ, đỡ huyết thái dương, có chút dờ khóc dờ cười. Kết quả là thiếu chút nữa lỡ mất đèn xanh, cho đến khi sau lưng có tài xế điên cuồng bấm kèn, anh mới ném điện thoại di động, lái xe đi.

Trừ cái tin nhắn kia, đừng nói một tuần lễ sau, chính là một tháng sau, Nam Sơ cũng vẫn không đề cập chuyện ăn com đã hẹn với anh.

Buổi tối, Lâm Lục Kiều gọi điện thoại cho Đại Lư hỏi cậu ta ở đâu, Đại Lư và mấy người Thẩm Mục đang dùng com, trong miệng còn nhai cá viên, nói mơ hồ không rõ: “Khó được kiều gia (người đàn ông mạnh mẽ) sẽ chủ động gọi điện thoại cho tớ! Tớ và anh Mục còn có mấy anh em đang dùng com, cậu tới không?”

Lâm Lục Kiều nắm điện thoại, khịt mũi cười lạnh, hỏi địa chỉ cụ thể.

Chờ anh chạy tới, Đại Lư là người đầu tiên chào đón, kéo cái ghế bên cạnh ra: “Khó được nha, hôm nay cậu nghỉ phép à?”

Ánh mắt Lâm Lục Kiều quét một vòng, trừ bỏ mấy gương mặt lạ hoắc, phần lớn cũng đều biết, cảm đầu đi đến một ghế trống duy nhất ngồi xuống, đúng lúc là vị trí chủ đường, Đại Lư biết anh muốn đến, cố ý kêu người ta giữ lại một vị trí chính.

Thẩm Mục hút thuốc, hỏi anh: “Tâm tình không được tốt lắm?”

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn nhìn anh, trong bốn người anh em, Đại Lư Lăng Đầu Thanh, Tôn Minh Dương đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, thì anh và Thẩm Mục là cực kỳ giống nhau, ít nhất sóng điện não của hai người là ở trên cùng một tần số, tâm tình không được tốt, đối phương vừa nhìn liền biết.

Anh ôm chai bia, ngón cái đè lại nắp bình, một tay cầm miệng bình hướng về phía mép bàn, nhẹ nhàng đập một cái, mở ra, rót cho mình một ly, ngửa đầu uống, mím mím môi, nói: “Rất tốt.”

Nơi này có những người là lần đầu tiên thấy Lâm Lục Kiều, nhưng bình thường hay nghe Đại Lư nhắc tới anh, cũng rất kính sợ, từng người một gợn ly mời anh, Lâm Lục Kiều khó được lúc để nói chuyện như thế này, ai đến cũng không cự tuyệt, người nào kính cũng uống.

Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã có chủ nghĩa đại nam tử hơi lớn, có chút chuyện gì tất cả đều là mình kìm nén, không thích biểu hiện ở trên mặt. Coi như tâm tình không tốt cũng có thể cả lo phát phờ hút thuốc đùa giỡn với người.

Hơn nữa, Thẩm Mục và anh giao tình nhiều năm như vậy dường như cũng chưa từng thấy anh khóc qua, tận trong xương cốt vô cùng kiên cường.

Khi còn bé tất cả mọi người đều rất nghịch ngợm, cãi nhau ở trong ngõ hẻm cũng chọc không ít chuyện, mỗi lần gây họa Đại Lư và Tôn Minh Dương đều bị trong nhà đánh cho bật khóc thét lên, cầu xin cha kiện cáo mẹ, chỉ có Lâm Lục Kiều coi như bị cha anh cắt đứt xương sườn cũng không thấy có hòng anh phát ra một âm thanh nào.

Anh so với ai đều có thể nhẫn nại hơn.

Thẩm Mục tựa lưng vào ghế ngồi, Phạt châu trên tay tỏa sáng, khoanh tay trước ngực nhìn Lâm Lục Kiều nói: “Không phải cậu không thích nhất loại trường hợp này hay sao? Tớ nhớ được lần trước lúc cậu tới, ngày đó là ba cậu hẹn với cậu, hôm nay ba cậu lại hẹn cậu à?”

Lâm Lục Kiều tốt nghiệp cấp ba năm ấy, thi đậu trường quân đội, lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển, vừa lúc thấy ba mẹ ly hôn từ cục dân chính trở về, thư ký ngừng xe ở đầu hẻm, mẹ Lâm vành mắt ửng đỏ từ trên xe bước xuống.

Gần tối, mẹ Lâm thu thập xong đồ liền mang Lâm Khải đi, lúc gần đi, bà chỉ nói với Lâm Lục Kiều một câu: “Về sau con đi theo ba con, có chuyện gọi điện thoại cho mẹ.” Sau đó kéo Lâm Khải đi, khi đó Lâm Khải khóc lớn đại náo, thế nào cũng không chịu cùng anh tách ra.

Tất nhiên, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên anh cảm nhận được bất lực.

Buổi tối ngày hôm sau Lâm Thanh Viễn mới từ đơn vị trở về, trong nhà đã trống không một nửa, ông mang theo túi công văn đứng ở cửa sừng sốt một chút, ngay sau đó thấy con trai cả cúi đầu ngồi ở trên bậc thang, nhíu mày, cuối cùng không hề nói gì, cởi quần áo vào thư phòng.

Sau, Lâm Lục Kiều phải đi đến trường quân đội, bốn năm không trở lại nhà một lần nào. Sau khi tốt nghiệp lại trực tiếp phân vào trung đội phòng cháy Đặc Cấn sau vẫn ở tại trong đội, quan hệ hai cha con vẫn không lạnh không nóng, cho đến, sinh nhật năm ngoài, thư ký Lâm Thanh Viễn gọi điện thoại cho anh hẹn anh ăn com.

Chờ anh thay xong quân trang đến nơi hẹn, Lâm Thanh Viễn lại tạm thời đi công tác, thư ký đưa một thanh chìa khóa xe cho anh: “Đây là quà sinh nhật cậu thi đậu trường quân đội năm ấy Thủ trưởng mua cho cậu, nếu không đưa cho cậu đi thì vài năm nữa sẽ hỏng mất.”

Không phải xe tốt gì, bảng hiệu cũng đã cũ, chính là một món quà thể hiện tâm ý.

Xe kia để ở nhà anh cũng vẫn không có mở, vẫn để trong gara, mở ra đều là sau khi anh bảo Đại Lưu đi đến xưởng xe để sửa xe.

.....

Những chuyện này, trừ mấy người Thẩm Mục biết, ngược lại không nhiều người biết.

Thẩm Mục: “Không phải ba cậu chính là vì phụ nữ, sẽ không để cho phụ nữ đùa bốn chứ?”

Lâm Lục Kiều: “Thúi lắm”

“.....”

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc, ngậm trong miệng, dựa người về sau, sờ cái bật lửa trong túi quần, nhúu mày nói: “Chính là phiền lòng.”

“Động lòng?”

Lâm Lục Kiều vừa muốn đốt thuốc, nghe lời này, dừng một chút, liếc nhìn Thẩm Mục, hốc mắt sâu và đen, nghiêng đầu một chút, ngọn lửa chống lại tàn thuốc, hút đốt, thở ra một hơi, vút bật lửa lên bàn, cười mắng: “Động lòng cái rắm, cút đi, chỉ là một con bé.”

Thẩm Mục chặc chặc lắc đầu: “Vóc người cũng không phải là con bé.”

Lâm Lục Kiều liếc anh.

Vừa dứt lời, điện thoại di động trong túi Lâm Lục Kiều liền vang lên.

Móc ra vừa nhìn, đột nhiên phía trên nằm một cái tin nhắn.

【+86135xxxx2345: đội trưởng, ngày mai ăn cơm? 】

Lâm Lục Kiều khịt mũi cười lạnh, ngậm điều thuốc trả lời,

—— không rảnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Lâm Lục Kiều nhần tin trả lời xong rồi lại úp di động lên bàn. Anh cảm thấy ly, uống một ngụm rượu. Thẩm Mục liếc mắt nhìn qua, nở nụ cười và rót cho mình một ly, cộng ly với anh, kể đó mới ngửa đầu uống cạn, cảm thán, “Cuối cùng thì anh cũng thấy chú kang khác.”

Lâm Lục Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Anh cúi đầu, mỉm cười, “Không.”

Anh có một thói quen nho nhỏ, đó chính là lúc không kiên nhẫn, anh sẽ đặt tay lên trên bàn, đầu ngón tay bắt đầu gõ trong vô thức.

Thẩm Mục nhìn chăm chăm vào tay anh một lát, thật ra thì anh cũng không có gì gọi là kang khác. Lâm Lục Kiều vẫn là Lâm Lục Kiều đấy, ngay thẳng kiên cường, ngẫu nhiên sẽ hút một điều thuốc, ngồi bên cạnh để nghe đám người bọn họ kể “hoàng đoạn tử”*, có thể bắt chợt nối tiếp cho liền mạch.

*“Hoàng đoạn tử” là sự kết hợp giữa ngôn ngữ trí tuệ và tình dục được dân gian hóa, còn được gọi là “Truyện ngắn vị mặn”

Nhưng mà khi nhìn lại anh, tóm lại là mặt mày anh có gì đó kang khác, cụ thể ra sao lại không thể nói nên lời rằng ở chỗ nào.

Trong lúc Thẩm Mục đang đỡ cằm, đánh giá cẩn thận, di động bị úp trên bàn của Lâm Lục Kiều đột nhiên sáng lên, khe hở giữa màn hình và mặt bàn phát ra tia sáng mỏng manh.

Lâm Lục Kiều cầm lên, nhìn nhìn, khoe miệng anh nở nụ cười châm chọc, sau đó anh lại úp di động xuống bàn, ngửa đầu uống rượu.

Thẩm Mục hỏi, “Là cô bé ấy?”

Môi của Lâm Lục Kiều còn chạm vào ly. Anh liếc xéo Thẩm Mộc, cười nhạt, “Trước kia quả là không phát hiện anh thích hóng chuyện bà tám như vậy.”

Thẩm Mộc nhún vai, từ chối cho ý kiến, “Anh chỉ quan tâm đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của chú thôi. Chú nhìn đi, chú sắp 30 rồi mà vẫn chưa có bạn gái, không bệnh nhưng cũng có thể kìm nén* thành bệnh đấy.”

*Kìm nén ở đây là kiềm nén “chuyện đó”

Lâm Lục Kiều khẽ nhún mày, hỏi lại, “Anh nói giống như anh có bạn gái thật à? Kìm nén thành bệnh, ngay cả anh cũng không biết sao?”

“...”

Thẩm Mộc ngượng ngùng, “Nói chuyện này với chú làm gì không biết.”

Lâm Lục Kiều im lặng hút thuốc, không nói chuyện.

Thẩm Mộc còn nói, “Còn chuyện này nữa là do chú nói với anh nhá, chú bảo ‘EQ của Đại Lư và Tôn Minh Dương cộng lại vẫn chưa cao bằng anh đâu’.”

*Phần trong ‘...’ là trích lại lời của Lâm Lục Kiều

Về mặt Lâm Lục Kiều giống như “anh đừng có đùa”, “EQ của anh cao? Anh tu hay sao mà được EQ cao?”

Không dám nói là EQ cao, nhưng so với Đại Lư và Tôn Minh Dương thì có vẻ đáng tin hơn.

“Tin nhắn nói gì vậy hả? Hà?”

Lâm Lục Kiều bỏ ly xuống, hai tay anh ôm ngực, tựa người vào ghế, thản nhiên nói, “Mời em ăn cơm.”

Thẩm Mộc hơi dăm chiêu, gạt đầu, “Chú đồng ý rồi?”

“Em từ chối rồi.”

“...” Thẩm Mộc nói, “Cũng được, khiến con bé bớt hứng thú một chút. Nó có nói gì nữa không?”

Lâm Lục Kiều nghĩ đến tin nhắn chỉ có một chữ ngắn gọn vừa rồi, anh híp mắt lại.

“Cô ấy nói ‘ờ’.”

“...”

Thẩm Mộc hơi giật mình, trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói, “Con bé này, hoặc là ‘sáo lộ thâm’, hoặc là không có thành ý, nhưng nếu không có thành ý sẽ không chạy tới nhà chú nửa đêm để chúc mừng sinh nhật, hẳn là ‘sáo lộ thâm*’ rồi...”

*Sáo lộ thâm – Ý nói người có tâm kế, có lòng dạ, rất biết cách tính kẻ người khác.

Anh ta cân nhắc, vuốt cằm rồi yên lặng đánh giá Lâm Lục Kiều, một hồi lâu sau còn nói thêm, “Hẳn là chú chơi đùa với con bé ấy thôi, trước mắt cứ thờ ơ nhìn xem sao.”

Lâm Lục Kiều chỉ cười nhẹ, trông có vẻ khinh thường.

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, em và cô ấy... thật ra không có khả năng. Em từ chối chứ không thờ ơ, lạnh nhạt. Quả thật là không còn thời gian, sắp tới em phải ra ngoài huấn luyện cả tháng, hơn nữa, kỳ nghỉ trong tháng này đã kết thúc rồi.”

Thẩm Mộc cắt lời anh, “Huấn luyện, không nghỉ đúng không? Được, anh sẽ giúp chú nói với ông già nhà chú một tiếng, để ông ấy cho phép chú nghỉ một ngày trước khi đi huấn luyện, nguyên nhân là chú đi tìm nàng dâu nhỏ, chắc chắn ông ấy sẽ lập tức bảo thư ký đến giúp chú đóng gói đồ đạc kỹ càng.”

Lâm Lục Kiều cầm chiếc ly kẻ sọc miệng, chuyển ánh nhìn không đứng đắn về phía Thẩm Mộc, vừa cười vừa nắc, “Cút đi!”

...

Ở bên này, lúc nhận được tin nhắn ‘không rảnh’ của Lâm Lục Kiều, Nam Sơ đang lướt Weibo. Tuy cô đồng tình nhưng tin nhắn riêng vẫn không ngừng gửi tới, nội dung cơ bản không hề vượt quá ý nghĩa của đề tài đang hot -- -

*Trang mạng xã hội Trung Quốc

“Nam Sơ cút khỏi làng giải trí.”

Năm mươi sáu tuổi, Nam Sơ từng hợp tác cùng Nhiễm Đông Dương trong một bộ phim điện ảnh. Bởi vì giá thành sản xuất ít, chế tác sơ sài, hơn nữa khi đó, bên phía sản xuất còn nêu ra đủ nguyên nhân nên hai năm sau, bộ phim mới được công chiếu. Lúc ấy, kỹ thuật diễn xuất của hai người rất tự nhiên, biết tròn biết méo*. Sau khi phim điện ảnh bước vào giai đoạn tuyên truyền, phía chế tác tung ra bằng chứng scandal tình ái giữa Nam Sơ và Nhiễm Đông Dương để tăng thêm nhiệt hot. Kết quả là mới tuyên truyền được mấy ngày, một tạp chí bát quái (tạp chí lá cải) truyền ra tin tức: Ngày trước, lúc còn học ở Học viện Điện ảnh thì Nhiễm Đông Dương đã có bạn gái rồi, người đó cũng là bạn học cùng lớp của anh ta – Nghiêm Đại.

*Biết tròn biết méo – biểu hiện tốt, được khẳng định hoặc tán dương. Ý của thành ngữ trong trường hợp này là hai người diễn rất hay, cái nào ra cái đó.

Mấy ngày sau, khuê mật* của Nghiêm Đại làm sáng tỏ mọi việc ở trên mạng bằng cách tung ra video clip cô ta đau lòng rơi nước mắt, ngay lập tức đã dẫn tới việc một lượng lớn fan của cô ta công kích Nam Sơ, thậm chí còn có người tìm được địa chỉ của Nam Sơ rồi gửi không ít hình ảnh máu me và thư đe dọa, khiến cho Nam Sơ không dám ra ngoài, bởi vì vừa ra khỏi cửa, cô liền có cảm giác ai đó theo dõi mình.

*Bạn rất thân

Nam Sơ bắt đầu mất ngủ cả đêm, khó khăn lắm mới có một hôm ngủ được, nhưng đêm đến cô lại nằm mơ, mơ thấy cả người mình mọc đầy những cái miệng, nhưng bên cạnh lại không có một ai chịu tin lời cô nói.

Mọi người rất ác độc, họ chỉ trở khắp người cô, chửi cô, mắng cô là đồ con hoang.

Khi đó, đoàn đội* của Nam Sơ còn đang trù tính. Bọn họ không có thực lực, nói lời thanh minh liền bị phản bác, Weibo cũng bị người ta xóa bỏ nhiều lần, truyền thông viết báo loạn hết cả lên, nói Nam Sơ dụ dỗ Nhiễm Đông Dương, viết rằng cô cố tình thả tin cho tuần san bát quái biết để tuyên truyền tình cảm lưu luyến,... viết đến mức loạn thất bát tao, lung tung cả đống.

*Từ này hay được dùng trên mấy trang “hóng hót – tám chuyện Cbiz”, ý nói êkip làm việc riêng

Người đại diện hiện tại bắt đầu đi hỏi thăm hỏi lâu rồi mới nói cho Nam Sơ, nói thẳng ra thì chuyện này vốn nhắm về phía cô, trên Weibo đều là thủy quân* đồng loạt mắng cô, ngay cả mấy bài báo trên tạp chí cũng hướng mũi nhọn đến cô. Người đại diện hỏi Nam Sơ rằng gần đây cô có đắc tội người nào hay không.

*Thủy quân – ý nói một đám người làm việc cho một tổ chức nào đó, ẩn danh để thực hiện một việc. Trong giới giải trí, các ngôi sao sẽ thuê thủy quân để tạo nhiệt cho đề tài được hot, hoặc dùng thủy quân nhục mạ, hạ thấp ai đó

Năm ấy, Nam Sơ còn chưa được tính là diễn viên tuyến 18*. Tuy rằng hồi nhỏ, cô từng chụp rất nhiều quảng cáo thời trang trẻ em, nhưng mãi đến 16 tuổi mà cô vẫn chưa nhận được một thông báo nào (ý nói thông báo về lời mời đóng phim/ca hát), bình thường không có việc gì thì cô chỉ làm người mẫu cho tạp chí. Ngoại trừ thông qua tầng tầng lớp lớp mối quan hệ của Nam Nguyệt Như, trong phạm vi quen biết của cô chỉ có mấy người. Hơn nữa năm ấy, Nam Nguyệt Như đã dự định “tức ảnh” (tức là quy ân – Baidu), tiếng tăm nhạt dần, cho dù đi đường bình thường cũng hầu như không có mấy ai nhận ra bà.

*Trong giới diễn viên (tiểu hoa/tiểu thịt tươi) phân ra các tuyến, tuyến 1 thường rất nổi tiếng, nhân khí cao, thường xuyên được giao vai đóng chính, hợp đồng lẫn show quảng cáo thường được các nhà sản xuất/tập đoàn/công ty ưu tiên hàng đầu. Lúc trước, Nam Sơ chỉ ở tuyến 18, có thể thấy cô chỉ diễn những vai phụ mờ nhạt, rất nhỏ, danh tiếng hoàn toàn không cao

Thật ra thì đâu cần phải đắc tội hay không, đứng trước danh vọng và lợi ích, Nam Sơ quả thực đã bị đoàn phim đẩy ra để hứng chịu tiếng xấu.

Kết cục của sự việc lần này --

Nhiễm Đông Dương đứng ra thanh minh, hơn nữa còn tuyên bố chia tay Nghiêm Đại.

Nam Sơ lại trở thành đích ngắm cho mọi người chỉ trích. Cho dù cô tự biết năm ấy, bản thân cô và Nhiễm Đông Dương hoàn toàn trong sạch như nước, nhưng bây giờ lại giống như cánh trong giấc mơ mà cô từng có, ngay cả khi miệng mọc đầy mình cũng không có ai chịu tin tưởng một câu cô nói.

Dù sao thì đám người đó, ai nấy đều góp một tay vào, muốn nói với người ta rằng mình không liên quan cũng chẳng có ai chịu tin tưởng.

Một vài người là diễn viên nhỏ, trong vòng xoáy của làng giải trí này, họ chỉ như những ao nước bé trong chiếc hồ rộng lớn, cho dù ném mấy hòn đá nhỏ xuống cũng không tạo ra bao nhiêu sóng gió. Người qua đường lẫn khán giả xem rồi sẽ quên, chỉ có fan chân chính là nhớ kỹ nhất.

Vì thế, ba năm này, Nam Sơ bị hắc* cực kỳ thảm.

*Bị hắc – Ý nói bị bôi đen

Thật ra, số bình luận ở Weibo của cô không nhiều, đại khái chỉ có mấy trăm, nhưng mà vài bình luận trông rất khó coi, thậm chí rất nhiều người lướt mạng đồng loạt kêu gào. Ngoại trừ bấy nhiêu bụi phấn sóng gió* đó, không có bao nhiêu người biết cô. Thẩm Quang Tông muốn để cô bớt phiền lòng, anh ta trực tiếp khóa bình luận lại.

*Ý nói những người đang công kích cô trên mạng

Nam Sơ cũng rất ít khi lên Weibo, hầu như mỗi lúc thật sự rảnh rỗi, không có việc gì cô mới lướt qua xem một hai lần.

Vừa nãy cô đang chờ tin nhắn của Lâm Lục Kiều, nhằm chán và nhàn rồi quá nên mới mở ra, nào ngờ “tình thần tận tụy” của đám bụi phấn màu đen kia quả thực khiến cô khiếp sợ.

Nam Sơ vốn tưởng rằng sau khi nhận được tin nhắn “không rảnh” của Lâm Lục Kiều, hẳn là sẽ không gặp được anh trong một khoảng thời gian dài sắp tới, không ngờ cả hai lại nhanh chóng gặp nhau.

Hôm đó, Nam Sơ đang ở văn phòng của viện phúc lợi Bắc Tầm thì chợt có một người ở ngoài cửa hốt ha hốt hoảng xông vào, nói với viện trưởng, “Có một đứa trẻ bị kẹt đầu vào hàng rào bảo vệ ở lầu 8!”

Nam Sơ chạy theo viện trưởng ra ngoài, cô liền thấy tường gạch ngói đỏ trên cao, nơi lầu 8 có một cái đầu tròn nhỏ bị mắc kẹt vào giữa hai khe hở của hàng rào bảo vệ, mấy đứa trẻ vây quanh khóc òa cả lên.

Đợi đến khi cô và viện trưởng lên đến lầu, cậu bé kia (đứa trẻ bị kẹt đầu) mới òa khóc nức nở.

Nam Sơ nhớ rõ cậu bé này, mái đầu tròn tròn, khỏe mạnh kháu khinh, ngày thường rất hoạt bát, tên là Tam Bảo. Hiện tại, Tam Bảo quả thật đã bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mím trắng bệch cả đi.

Nam Sơ ngồi xổm xuống nhìn. Năm nọ, viện phúc lợi đã được tu sửa, nhưng khi ấy tài chính không đủ nên vẫn chưa sửa chỗ lầu này, hàng rào hẳn là vẫn dùng inox. Cô vịn tay đứng dậy, thử đẩy hàng rào, Tam Bảo liền khóc lớn, nước mắt lưng tròng mà nhìn cô, “Chị ơi, có phải cả cuộc đời em đều bị như vậy không?”

Nam Sơ cúi đầu nhìn cậu bé, cố ý nói, “Không chừng là vậy đó.”

Tam Bảo càng khóc nức nở hơn.

Nam Sơ còn định nhắc nhở cậu bé, sau này nếu không có việc gì thì đừng tự ý chui đầu vào chỗ này chỗ nọ lung tung.

Kết quả là cổ cô bị ai đó xách lên, trực tiếp kéo sang bên cạnh, kèm theo đó là giọng nói vừa trầm thấp vừa lạnh lùng, “Ai cho em hù dọa trẻ con vậy hả?!”

Nam Sơ vừa quay đầu liền nhìn thấy.

Lâm Lục Kiều mặc đồng phục phòng cháy chữa cháy màu xanh lá cây đậm, trên vai anh đeo một cuộn dây thừng. Anh nhìn cô bằng đôi mắt đen thăm thẳm, không có chút cảm xúc nào.

Vừa khéo làm sao.

Nam Sơ còn chưa kịp nói chuyện đã bị anh kéo qua một bên, “Qua bên kia đứng, đừng cản trở bọn anh làm việc.”

Nói xong, Lâm Lục Kiều cũng không thèm để ý đến cô nữa. Có hai người bước tới từ phía sau anh, anh dẫn họ đi qua, ngồi xổm, quỳ một gối xuống. Sau khi xác định Tam Bảo bị chà sát đến mức xước da đầu, anh chỉ vào mấy chỗ rào chắn rồi quay lại, nói với hai người đồng đội phía sau, “Lấy dụng cụ lại đây, cắt bốn cây (inox) này, kiểm một người đứng bên ngoài đề đỡ, phòng ngừa lỡ như có chuyện gì xảy ra.”

Nam Sơ lẳng lặng dựa vào tường, nhìn dáng vẻ nghiêm túc và cẩn thận của Lâm Lục Kiều.

Dáng vẻ nghiêm túc và cẩn thận của đàn ông quả thật rất hấp dẫn, mê hoặc người khác.

Đám người Lâm Lục Kiều bàn bạc một hồi.

Lâm Lục Kiều đứng dậy, cột dây thừng lên người thật chắc. Hai tay anh chống rào chắn, xoay người leo ra bên ngoài tường, hai chân chống lên bức tường. Có người từ từ thả dây xuống, sau đó, anh lại trụ hai chân trên tường, dùng tay che chở đầu của Tam Bảo, không để cậu bé bị rơi ra ngoài.

*Mình giải thích chút nha... Chỗ này nó là cái ban công ở lầu cao, phần che chắn cho người khỏi ngã và phần tường ở nơi cao phía trên được ngăn cách bằng một lớp rào chắn. Anh Kiều leo qua khe hở giữa trần và phần tường trên cao để ra phía ngoài (nguy hiểm, rơi xuống là ôi thôi), người ta thả dây xuống (ở đây bạn cứ tưởng tượng như mấy người thợ lau kính đu mình trên cao ở mấy tòa nhà cao tầng), anh ôm lấy đầu cậu bé để che chở, do lúc cắt mấy cây inox thì không ít bụi kim loại bay ra, dễ tổn thương mà, phải không nào? ^^

Nam Sơ thấy anh che chở cho mắt của Tam Bảo, không để cậu bé nhìn xuống, thậm chí còn thấp giọng nói, “Ngoan, đừng khóc.”

Tam Bảo nín khóc trong nháy mắt, đầu cọ vào tay anh.

“...”

“...”

“...”

“...”

Mười phút sau, đợi đến khi Tam Bảo được cứu rồi, Lâm Lục Kiều mới nắm dây thừng leo ngược lại, dùng hai tay chống để phi qua rào chắn. Vừa ngừng lại, có một người đã đứng trước mặt anh. (phi phát xong mặt đối mặt ấy)

Đầu tiên, anh rất sững sốt, lập tức lùi một bước về phía sau, nhìn từ trên cao xuống, nhìn cô mà có hơi đề phòng, “Làm gì vậy?”

Cô gái nhỏ nhếch môi cười, ánh mắt híp lại như vàng trắng lười liềm, khuôn mặt thanh thoát, không hề trang điểm. Nam Sơ vươn tay, chỉnh cổ áo anh cho ngay ngắn lại.

“Đội trưởng, bị lệch rồi kia.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Preiya

Theo động tác trong tay Nam Sơ, Lâm Lục Kiều theo bản năng cúi đầu liếc nhìn.

Động tác của cô rất nhanh, giúp anh chỉnh cổ áo thật ngay ngắn, lập tức thu tay lại, mu bàn tay trắng muốt chợt thoáng qua trong mắt anh, giống như một tia sáng, còn mang theo một chút mùi hương hoa anh đào, Lâm Lục Kiều thu hồi tầm mắt, bỏ tay vào trong túi, ánh mắt lảng tránh.

Vừa lúc liếc nhìn về phía sau lưng, viện trưởng đưa Tam Bảo tới đây nói cảm ơn.

Tam Bảo cao xấp xỉ bằng một cái cây nhỏ tung tăng chạy tới, bỏ nhào về phía Lâm Lục Kiều, tay nhỏ ôm lấy bắp đùi của anh, lại nhỏ như vậy vẫn chưa cao bằng chân của anh, cúi đầu vào giữa chân của anh, nói ề a, “Cảm ơn chú Lâm!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, xoa xoa tóc đứa bé, ánh mắt hiếm khi dịu dàng.

Hai tay Tam Bảo ôm lấy anh, nó còn nhỏ, hai tay vừa lúc đặt trên bắp đùi Lâm Lục Kiều, ngược đầu lên, nói rất giòn giã, “Chú Lâm, trong đội các chú còn nhận người không? Chờ lúc cháu trưởng thành đến chỗ các chú làm việc có được không?!”

Lâm Lục Kiều kéo ống quần, ngồi chồm hổm xuống, bàn tay sờ lên cái gáy Tam Bảo, xoa nhẹ hai cái, cười cười, “Vậy phải học thật giỏi, thi trường quân đội cũng không thể tùy tiện chui cái đầu béo vào như hôm nay nữa.”

Không khỏi nhu hòa.

Nam Sơ nghĩ, đứa bé sau này của anh sẽ có hình dáng như thế nào?

Tam Bảo, “Dạ được, hôm nay lại làm phiền các chú nữa rồi!”

Lâm Lục Kiều sờ đầu bé, “Ông cụ non cháu nghịch ngợm như vậy, ngược lại lượng công việc của chú cũng nhiều hơn không ít.”

Viện trưởng cười cười, đi tới từ phía sau, “Lục Kiều, không ở lại ăn cơm sao?”

Viện trưởng của nhà tù thiện này là chiến hữu cũ năm xưa của ông nội Lâm Lục Kiều, khi Lâm Lục Kiều còn nhỏ không hiểu những chuyện đám người lớn tranh luận, Lâm Thanh Viễn đã từng đe dọa muốn bỏ anh vào nhà tù thiện, viện trưởng cũng coi như là nhìn Lâm Lục Kiều lớn lên.

Lâm Lục Kiều đứng lên, “Phải quay về đội, lần sau trở lại thăm ông.”

Viện trưởng hòa ái gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Nam Sơ, “Còn cháu, có muốn ở lại ăn cơm không?”

Nam Sơ, “Buổi chiều còn có thông báo, xe đã chờ cháu ở dưới lầu, đợi lát nữa đi gặp Bảo Thụ nên phải đi liền bây giờ.”

Viện trưởng gật đầu một cái, có chút vui vẻ, “Bảo Thụ nhắc tới cháu rất lâu rồi, đi xem một chút đi, ông dẫn bọn nhỏ đi ăn cơm trước.” Nói xong, viện trưởng liền mang theo bọn nhỏ rời đi, trên hành lang chỉ còn lại Nam Sơ và Lâm Lục Kiều, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái.

Lâm Lục Kiều cúi người xuống, thu dọn đồ đạc, lạnh nhạt hỏi, “Em ở đây làm gì?”

Nam Sơ nhún vai, thờ ơ nói, “Làm từ thiện đó, không phải nhân vật công chúng đều thích nhà từ thiện lập đền thờ cho mình sao? Công ty ép buộc.”

“Nhà từ thiện?”

Mặc dù không hiểu cô là một diễn viên tuyến 18 có cái gì tốt mà lập cái kiểu đền thờ này cho mình, nhưng dựa vào vẻ mặt lúc này của Nam Sơ, anh cũng không nhìn ra khác thường, tùy tiện đáp lời, tiếp tục cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Nam Sơ cười kỳ quái, “Được rồi, lên nói cho anh biết, từ thiện là giả, thật ra thì em lên sinh một đứa bé, sợ truyền đi sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của em nên liền bỏ ở chỗ này.”

Thành công hấp dẫn lực chú ý.

Lâm Lục Kiều ngừng lại động tác trong tay, ánh mắt sâu lắng nhìn cô.

Nam Sơ cười, “Đừng nhìn em còn trẻ như vậy, thật ra thì em đã là mẹ một đứa bé.”

“...”

Lâm Lục Kiều không để ý tới cô, khoe miệng nhếch lên đầy vẻ giễu cợt, xoay người rút dây thùng ra.

Nam Sơ đi tới phía sau lưng anh, khẽ cúi người, ghé vào lỗ tai anh, nhỏ giọng nói, “Lúc nào rảnh rồi?”

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, rũ mắt liếc nhìn cô, “Cũng đã là mẹ đứa bé, em vẫn còn tốn công như thế, không cần ở bên cạnh đứa bé à?”

Cô cười, “Phải tìm ba cho đứa bé đó nha.”

“...”

Sao cô có thể nói ra những lời này như chuyện đương nhiên vậy, Lâm Lục Kiều cảm giác rằng thật sự mình không cùng một địa cầu với cô gái này, anh cũng không biết lúc ấy mình lại làm sao, thế nhưng còn nhận lời của cô.

“Ba đứa bé đâu?”

Nam Sơ thở dài, “Còn trẻ không hiểu chuyện, chạy rồi.”

“...”

Lâm Lục Kiều, “Chuyện lớn như vậy nói cho tôi biết, không sợ tôi nói chuyện của em ra ngoài sao?”

Nam Sơ, “Tin tưởng anh thôi, nếu không thì làm sao lúc 16 tuổi theo anh về nhà?”

Lâm Lục Kiều thử cố không để cho mình hiểu lệch ý của lời này, nhưng lời ra đến miệng lại cực kỳ châm chọc, “Cho nên sau khi rời khỏi nhà tôi lại đi tới nhà người đàn ông khác sao? Còn sinh đứa bé ra nữa?”

Nam Sơ không đáp lời, nhìn anh cười như đã thực hiện được, đuôi cặp mắt kia rất nhỏ, đường cong nhu hòa, xé lên có chút quyến rũ.

Mẹ nó.

Thẩm Mục nói không sai, bề ngoài quả thật là thâm sâu.

Lâm Lục Kiều không hề lên tiếng nữa, cũng không tiếp tục để ý tới cô nữa, quay đầu lại thu dọn đồ đạc.

Nam Sơ im lặng nhìn anh một lát, có lẽ có chút rảnh rồi, cô móc ra điều thuốc từ trong túi, ngậm lên miệng, châm lửa, lui về phía sau hai bước, dựa vào rào chắn phía sau lưng, chợt bả vai cô bị đè xuống, mới vừa cúi đầu, ánh mắt liếc về một cánh tay đưa ra, lúc không hề phòng bị đã bị người nhắc đến bên cạnh rồi.

Lâm Lục Kiều túm lấy bả vai của cô, cầm hất về phía một khoảng trống phía dưới rào chắn, “Mù sao? Không nhìn thấy à?”

Nam Sơ ngậm lấy điều thuốc, liếc nhìn rào chắn, hút điều thuốc, ngửa đầu thờ ra một hơi, giọng nói khàn khàn có hơi lười biếng,

“Anh khản trương vì em?”

Lâm Lục Kiều cười lạnh lùng.

Phía sau là ánh mặt trời nóng bỏng giữa trưa thiêu đốt vào lòng người, Nam Sơ ngậm lấy điều thuốc quăn rút ra, tàn thuốc bay lên tro thuốc lá nhiều lần, tro tàn rơi khắp nơi, cô bị ý lạnh nơi đáy mắt anh làm cho sợ hãi.

“Tôi khản trương chính là tính mạng.”

Anh dừng lại một chút, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, gần như là nói từng chữ một, “Mỗi một người.”

Nói xong, buộc dây thừng xong, đeo lên trên vai, cũng không liếc nhìn cô một cái, sải bước rời đi.

Nam Sơ đứng tại chỗ ngơ ngác.

Nhiệt độ trong giọng nói kia, là ánh mặt trời sau lưng cũng không cách nào hòa tan.

Trước kia trong phòng sách của Lâm Thanh Viễn treo một câu nói cuối cùng.

—— Không còn những năm phồn thịnh nữa, sáng mai lại là một ngày tiếp tục khó khăn.

Những lời này thật sự không sai.

Còn nhớ lúc anh mới tốt nghiệp trường quân đội liền được tiến vào trung đội Đặc Càn còn chưa có bao lâu, chỉ huyện Bình Lâm bị động đất lớn, tất cả con đường đi tới huyện Bình Lâm đều bị cản trở, lúc đó anh đi theo trung đội trưởng, theo nhóm quân hàng không đầu tiên đến thẳng hiện trường, lúc máy bay trực thăng hạ xuống, cũng bị tất cả mọi thứ trước mắt làm cho khiếp sợ, liếc nhìn thấy tất cả đều là đồng đồ nát, tường gạch ngói rơi xuống, gạch đá xám trắng, vịnh viễn cũng không đếm hết được bao nhiêu người rớt cuộc chôn phía dưới này.

Bọn họ cầm dụng cụ dò xét không ngừng tìm kiếm người sống sót, cũng không ai biết, trong khoảnh khắc lúc dụng cụ dò xét phát ra tín hiệu kia, bọn họ đã mừng rỡ như điên bao nhiêu, chó cứu hộ liên tục làm công việc tìm kiếm suốt chín mươi mấy giờ, cuối cùng ngã xuống đồng đồ nát, thoi thóp một hơi, ngay cả cuối cùng lúc sắp nhắm mắt, ở dưới người nó còn dò xét ra một dấu hiệu sinh mạng.

Lúc đó mới cứu một người ra từ trong đồng đồ nát, quay đầu lại lao tới chiến trường, nơi anh cứu hộ trước kia là một trường học, phía dưới bị vây khốn phần lớn là học sinh, anh cầm dụng cụ dò xét sinh mạng, phát hiện dưới một tòa nhà cao có dấu hiệu sinh mạng, lập tức kêu đồng đội tới bắt đầu đào lối thông xuống.

Mọi người đều đầu đầy mồ hôi, đào liên tục suốt mấy ngày mấy đêm, giữa chừng chỉ ngủ một hai giờ, cả người vô cùng bần, trên mặt trên người trên chân tất cả đều là bùn đất, nhưng cũng không biết có một sức lực từ đâu tới, không dùng hết sức lực, lấy tay lau mồ hôi, vùi đầu khổ sở làm, lúc đào được một phần ba, xuyên thấu qua khe hở của ba tầng đá, anh nhìn thấy một đôi mắt đen ngòm của bé trai.

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ, trong khoảnh khắc lúc cặp mắt nhìn thấy anh, giống như là ở trong biển rộng nhìn thấy một cây lục bình, trong nháy mắt liền sáng lên.

Anh không ngừng an ủi đứa trẻ, bọn họ sẽ cứu bé ra.

Nhưng chờ anh đi đến bên trong tìm tòi kỹ càng, mới nhìn thấy, bé trai bị cốt thép đâm xuyên chỗ trái tim, trong bùn đất đều là máu, mùi tanh rất nồng.

Khe hở tầng đá quá nhỏ, người trưởng thành không thể tiến vào, trên người bé trai bị cốt thép giữ lấy, bị chôn vùi ở đồng đất sâu bên trong, hoàn toàn không có cách nào kéo bé ra ngoài, nếu như cố chấp đẩy tầng đá ra, đồng đất phía trên bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ sập xuống, theo đó bé trai bị chôn vùi, mà lúc đó bé trai cũng không chống đỡ được quá lâu, mặc dù không muốn buông tha, ai cũng không có cách nào.

Kết quả là Lâm Lục Kiều nghe bé trai yếu ớt gọi anh, lúc anh dò xét qua lần nữa thì không biết vì sao cặp mắt đen như mực trong đồng đất tối om kia của bé trai lại lộ ra vẻ vô cùng sáng, luôn luôn cầu xin anh cứu bé ra, bé muốn sống sót.

Trong cặp mắt kia đều là khát vọng, bé nói với anh, lớn lên nhất định sẽ làm ruộng cật cho nước nhà, báo đáp tổ quốc thật nhiều, để cho bọn họ nghìn vạn lần không được vứt bỏ bé, em gái bé đã chết nhưng không ai quản rồi.

Mới vừa nói xong, dư chấn tới, anh và mấy đội viên bị chấn động xuống bên sườn đất, giương mắt lên nhìn lại, nào còn có đồng đất nữa, đã san thành bình địa mất rồi.

Lâm Lục Kiều quỳ trên mặt đất, siết chặt quả đấm, chống trên mặt đất, hốc mắt kìm nén đến đỏ bừng, nhưng anh cũng chỉ có thể đứng lên đi về phía trước, điều duy nhất chống đỡ anh là, trước khi một đợt dư chấn khác đến thì phải cứu ra nhiều người.

Đây là sứ mạng của anh.

Đến bây giờ anh đều không dám nghĩ tới dáng vẻ của bé trai đó, lúc Lão Đội Trưởng rời khỏi đơn vị vỗ bả vai nói cho anh biết, “Lục Kiều, làm việc này, chịu khó khăn, chịu đau khổ, còn phải nhìn thấy đau khổ nữa.”

...

Lâm Lục Kiều mới vừa thu dọn đồ đạc xong, lên xe, kéo cửa xe vào, bảo đội viên lái xe, phía trước xe có người chạy tới, viện trưởng để người ta gọi anh lại.

“Chờ.” Lâm Lục Kiều nói với đội viên xong, khó hiểu nhảy xuống xe an toàn, chạy về phía viện trưởng.

Viện trưởng đưa một cái hộp hình vuông cho anh, “Lần trước lúc ba cháu tới đây, rất hợp với một đứa bé, trò chuyện nhiều thêm mấy câu, mấy ngày trước trong viện làm thủ công, đứa bé này giúp ba cháu làm một con người nhỏ bằng bùn, mặc dù biết ngày thường ba cháu rất bận, chắc đã sớm quên chuyện này rồi, nhưng tình huống của đứa bé này đặc biệt, ông liền làm chủ cảm đồ của bé tới, thuận tiện nhờ cháu giúp mang về nhà cho ba cháu.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhận lấy, khẽ dạ một tiếng, “Đưa bé tên gì?”

Viện trưởng nói, “Nam Bảo Thụ.”

“...”

Lâm Lục Kiều, “Sẽ không phải là con nhóc kia mới vừa nói tới đứa bé kia đó chứ?”

Viện trưởng cười cười, “Cháu nói Nam Sơ à?”

Lâm Lục Kiều lẩm bẩm một tiếng.

“Đúng rồi, Nam Sơ mấy năm nay nhận nuôi, tâm tư của cô bé này thật sự rất tốt, mặc dù có lúc nói chuyện, trong miệng lại không có một câu nói thật nào, nhưng cô bé rất tốt bụng, không chỉ có giúp đỡ Bảo Thụ đi học, không làm gì sẽ tới chăm sóc Bảo Thụ, mang theo một đồng lớn đồ vật này nọ, cũng mang luôn cho những đứa trẻ khác trong viện. Đứa nhỏ Bảo Thụ này mắc chứng tự bế, cô bé luôn dẫn đi tìm không ít bác sĩ, lần trước lúc ba cháu tới đây, Bảo Thụ hiếm khi có thể trò chuyện đôi câu với ba cháu, cô bé đó nha, chính là mạnh miệng.”

Chỗ nào mạnh miệng, miệng rất mềm đó chứ.

Lâm Lục Kiều gạt đầu một cái cắt đồ vật đi, làm một quân lễ tiêu chuẩn, “Được, cháu nhất định đưa về cho ông, cháu phải đi rồi, ông chú ý thân thể.”

Viện trưởng gạt đầu một cái, “Đi đi.”

Lâm Lục Kiều mới vừa lên xe, vẫy tay chào với viện trưởng, xe mới vừa khởi động, điện thoại di động trong túi rung một cái.

Anh lấy di động ra, vừa kịp nhìn thấy,

【 đến từ con nhóc thối tha: cảm ơn đội trưởng đã dạy dỗ, hiện tại em rất quý trọng sinh mạng. 】

Một lát sau, lại có thêm một tin nhắn gửi đến,

【 đến từ con nhóc thối tha: ít nhất trước khi theo đuổi được anh, em phải tiếc mạng. 】

Lâm Lục Kiều lấy cái mũ xuống để sang một bên, người dựa vào ghế ngồi, khoe miệng vừa cong lên, anh nhanh chóng ấn phím di động,

—— tiếc mạng thì cai thuốc trước.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Nam Sơ trả lời rất nhanh: Bỏ thuốc lá có ích lợi gì?

Lâm Lục Kiều ngồi tựa vào ghế, một tay cầm điện thoại di động, một tay đặt lên cửa sổ xe, mu bàn tay dán lên môi, đây là thói quen khi anh suy tư, hồi lâu, nhấn xuống thật nhanh: Có lợi với thân thể em.

【 Con nhóc thối tha:...Không có động lực bỏ thuốc, động lực sống nữa, anh phải cho em. 】

Lâm Lục Kiều nhú mày một cái, vừa muốn nhấn lại, ngay sau đó, lại tới một tin.

【 Con nhóc thối tha: Chẳng hạn như, bỏ thuốc một tuần, anh ăn cơm với em, bỏ thuốc hai tuần, nắm tay, bỏ thuốc một tháng...Hmm... 】

Lâm Lục Kiều râm rì một tiếng, cười ra tiếng, nhét di động vào kính chắn gió phía trước, không để ý đến cô nữa.

Điện thoại lại rung lên.

Anh chống vào bệ cửa sổ, mu bàn tay chống lên khoe miệng, liếc một cái, không có phản ứng.

Một lát sau, lại rung thêm một cái.

Anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, cau mày, có chút phiền não đưa tay lấy di động, trượt mở, tin cuối hiện lên trên màn hình là một hình ảnh, một cái chậu sắt, mấy điều thuốc lá xịn, đốt một nửa.

Đồng đội bên cạnh nhìn hình hơi thấy tò mò, ghé đầu liếc mắt, sợ ngáy người, “Mẹ nó, ai đây? Thuốc này cũng hết mấy tháng tiền lương của tôi đó.”

“Một người bị bệnh thần kinh.”

Lâm Lục Kiều nhét điện thoại vào túi, nói.

...

Quả thật hôm sau Nam Sơ bỏ thuốc.

Mấy ngày nay đi quay chụp cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên đọc sách, trong túi luôn có một hộp kẹo, khi nào không nhìn được thì ăn hai viên, ngay cả Thẩm Quang Tông cũng cảm thấy có phải đầu óc con nhóc này bị đập rồi hay không mà đổi tính.

Ngay cả anh đưa thuốc cho cô, cũng bị Nam Sơ không để mắt tới.

Thẩm Quang Tông suy nghĩ từ đầu đến cuối chuyện này có chút quỷ dị, thừa dịp lúc Nam Sơ đang nghỉ ngơi vào gần cô hỏi mấy câu, kết quả con nhóc này nói thẳng một câu chặn anh lại, “Anh ngồi xa một chút, một thân mùi thuốc làm tôi nghiện.”

“Mẹ nó, cô đổi tính rồi sao?”

“Quý trọng mạng sống.”

“Đm không phải bị ung thư phổi chứ? Nếu như cô bị bệnh phải nói với công ty! Bất luận nói cái gì, cũng không thể không điều trị!”

Nam Sơ cúi đầu lật kính phật, phật tay một cái: “Cút đi.”

Mấy ngày sau, Hàn Bắc Nghiêu biết được chuyện này, tự mình đến trường quay ngồi trong lều quan sát một ngày, xác định Nam Sơ một liều thuốc cũng không dùng, lắc đầu không thể tin được cho người gọi Tây Cố qua, gác chân nhàn nhã nằm ngửa ở trên ghế, đưa mắt nhìn, quan sát cô gái nhỏ chưa tới mét sáu trước mắt.

Nắng nóng sau lưng, Hàn Bắc Nghiêu lại phát hiện cô gái nhỏ này đang phát run.

Đây là lần thứ ba Tây Cố thấy sếp lớn, cô cũng không biết tại sao mình lại phát run, thật ra nhìn gương mặt điển trai của Hàn Bắc Nghiêu, vẫn có chút sợ, đại khái là bình thường vẫn hay bị Thẩm Quang Tông đe dọa.

Chỉ cần Nam Sơ có chút chuyện gì, Thẩm Quang Tông lập tức găng giọng lên rống cô.

“Cô có biết trước kia Hàn tổng làm gì không? Hà!?”

“Cô có biết cô làm vậy là gây phiền phức cho Hàn tổng không? Cô có biết Hàn tổng nổi giận lên sẽ đáng sợ thế nào không?! Tôi theo Hàn tổng làm việc nhiều năm rồi, chỉ thấy ngài ấy nổi giận một lần, làm tôi cả nửa năm không dám vào phòng làm việc của ngài ấy!”

“Nam Sơ là lá bài tẩy cuối cùng của Hàn tổng! Nếu có chuyện gì xảy ra! Cô có biết Hàn tổng sẽ ném cô ra biển làm mồi cho cá không!”

Tây Cố rụt cổ: “Giết....Người là phạm pháp....”

Thẩm Quang Tông cười lạnh một tiếng, tiếp tục đe dọa cô: “Ồ trong công ty này, Hàn tổng chính là luật!”

“...”

Hiện tại Tây Cố nhìn thấy anh đúng là không cách nào để chân mình hết run.

Hàn Bắc Nghiêu chỉnh lại mắt kính, “Cô lạnh lắm sao?”

Tây Cố rụt cổ, “Không có...Không có.”

Hàn Bắc Nghiêu cười một tiếng, nhướn mày lên, “Có cần người lấy áo khoác cho cô không?”

Muốn nóng chết cô sao?!

Tây Cố lắc mạnh đầu, “Không, không, không, tôi rất nóng.”

Hàn Bắc Nghiêu nhìn cô cười.

Trong lòng Tây Cố roi lột bộp, cười đến mức yếu nghệt như vậy!

Cổ họng phát run nói: “Hàn...Tổng, tôi tôi...Phải đi... Trang điểm lại... Cho Nam Sơ.”

Hàn Bắc Nghiêu: “...”

Lại là người nói lấp?!

Hàn Bắc Nghiêu ngoắc tay với Tây Cổ, “Lại gần chút.”

Tây Cổ dịch về trước từng bước.

Hàn Bắc Nghiêu cau mày: “Tới chút nữa.”

Tây Cổ lại dịch từng bước.

Không nhịn được, “Cô tới gần chút nữa tôi sẽ ăn cô sao?”

Đi về trước, đi về trước.

“Gần đây Nam Sơ có bị kích thích chuyện gì không?”

Tây Cổ lắc đầu, “Thật thật... Thật sự không có.”

“Cô nói liền được không?”

“Được.”

“Tôi hỏi cô lần nữa, gần đây cô ấy có gì khác thường không?”

Tây Cổ trả lời nhanh, “Thật là... Không có.”

Tây Cổ cứ như vậy bị Hàn Bắc Nghiêu lôi kéo đặt câu hỏi hơn một giờ, cho đến khi Nam Sơ đến tìm người, giải cứu Tây Cổ thoát khỏi ma trảo.

Chờ Tây Cổ đi xa, mới hỏi người đàn ông đang nằm trên ghế, “Gần đây anh rất rảnh rỗi?”

Hàn Bắc Nghiêu như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Tây Cổ chạy chối chết, trả lời: “Tôi phát hiện cái người nói lấp này chơi rất vui.”

“Tây Cổ?”

“Ừ.”

“Anh muốn tôi giữ khoảng cách với em ấy.”

“...”

Hàn Bắc Nghiêu đeo kính lên, cổ làm về kính ngạc hỏi: “Thế nào? Em vừa ý cô bé này?”

Nam Sơ: “... Em ấy rất đơn thuần, không thích hợp với anh.”

Hàn Bắc Nghiêu không lưu tâm, “Có thích hợp hay không phải thử qua rồi mới biết, nhưng mà chuyện của tôi em đừng quan tâm, em cứ chụp ảnh cho tốt là được rồi, nghe nói gần đây em bỏ thuốc, rất tốt, rất rục rờ, hi vọng em vẫn rục rờ như vậy dưới ánh mặt trời. Dù sao phụ nữ rục rờ như vậy mới có thể được yêu.”

Sau khi Hàn Bắc Nghiêu đi, Nam Sơ nhận được điện thoại của Lâm Khải, hẹn cô buổi tối đi uống rượu.

Nam Sơ cự tuyệt, Lâm Khải không bỏ qua khuyên cô, “Tôi mới phát hiện được một quán, không khí và rượu ở đó ngon cực kỳ! Đi cùng đi!”

Nam Sơ lờ lễ nghiêm khắc cự tuyệt.

Lâm Khải kinh ngạc đến đần ra, tình bạn giữa cậu và Nam Sơ dựa trên việc uống rượu và hút thuốc, hay thường nói là bạn nhậu, Nam Sơ uống rượu rất lợi hại, hơn nữa còn rất hiểu biết về rượu, cứ như từ nhỏ đã vậy, hai người quen biết nhau tại quán rượu ở Milan, ông chủ quán rượu nói cho cậu biết, Nam Sơ là cô gái uống rượu tốt nhất ông từng thấy, Lâm Khải mới nhất thời tò mò muốn uống rượu với cô, kết quả không ngờ con nhóc này thật sự uống rất siêu, hơn nữa còn có thể uống đồng thời sáu bảy loại rượu.

Cô nói cô muốn bỏ rượu, giống như thiên tài Piano muốn đổi nghề đi làm đầu bếp, Lâm Khải đơn giản không sao hiểu được, “Tại sao!”

“Quý trọng mạng sống, cách xa rượu và thuốc lá.”

Lâm Khải: “Đột nhiên cô muốn sống như vậy, làm tôi thấy rất sợ.”

Nam Sơ: “Lâm Khai.”

“Làm gì?”

“Chúng ta hãy cùng sống rực rỡ lên.”

“...”

Nam Sơ cúp điện thoại, yên lặng nửa khắc (1 khắc = 15ph), nhấn một tin nhắn gửi đi.

...

Bên kia, Lâm Lục Kiều đang ở bên ngoài bổ túc cho tân binh, các tân binh mới vừa vào ngũ ý chí chiến đấu rất sục sôi, huấn luyện xong một vòng, mỗi một người đều ừ rừ tựa như trái cà--- phơi nắng. Buổi tối Lâm Lục Kiều giảng cho bọn họ học một khóa lý luận quân sự, kiến thức phòng cháy, các tân binh vây lấy anh hỏi, “Các anh lúc nhập ngũ cũng như vậy sao? Tuần đầu tiên chắc chắn không, tôi cảm thấy chúng tôi rất lợi hại, nhiều mục như vậy cũng làm xong hết.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười, đóng sách lại, chỉ đạo viên đứng bên cạnh bực giảng, không đợi anh nói chuyện, lập tức lên tiếng, “Các cậu chỉ là một đám nhóc, nếu ném các cậu vào trong đội của huấn luyện viên Lâm, không tới một tuần, tất cả đều cuốn xéo hết.”

Chỉ đạo viên chỉ vào đám nhóc này, quở trách từng việc đã làm, “Buổi chiều mang vật nặng chạy đã đạt yêu cầu chưa? Các cậu là phòng cháy, đến lúc đó các cậu đỡ súng bắn nước còn nặng hơn bao cát buổi chiều gấp mấy lần! Thời điểm Lâm đội bọn họ nhập ngũ, một ngày hít đất mấy trăm cái mấy cậu có biết không? Có biết so với các cậu chạy còn nhiều hơn mấy vòng có biết không? Lâm đội đây là chiếu cố các cậu! Cậu còn không biết vui mừng, còn đòi hỏi với huấn luyện viên cái gì?!”

Phía dưới bị giáo huấn không một tiếng động, nhưng vẫn có mấy tân binh cảm thấy không phục.

Lâm Lục Kiều đứng trước bục, vành nón che nửa khuôn mặt, hàm dưới buộc chặt, đường cong lưng loát, thời điểm anh nghiêm túc, quả thật làm người ta thấy sợ.

“Không phải là chiếu cố các cậu, đây là quân đội, không có việc chiếu cố như vừa nói, người nào đi vào cũng phải tuân thủ quy cũ. Mỗi một hạng mục huấn luyện các cậu, sau này thời điểm súng thật đạn thật đều là bảo vệ tính mạng, để các cậu cứu người, chờ đến lúc đó không có ai cứu các cậu hết. Dù sao đi nữa vẫn là câu nói kia, nếu đã chọn con đường này, không chịu được, chịu được, cũng phải chịu, đàn ông vai không gánh những thứ này, chẳng lẽ muốn phụ nữ trẻ em gánh cho các cậu? Vào quân đội, thì đồng nghĩa với việc giao mạng mình cho quốc gia, cậu là rồng thì phải lượn, có là hổ cũng phải bò.”

Nghe được câu nói sau cùng, dường như nhiệt huyết được thổi lên, các tân binh mãnh liệt vỗ tay. Mọi người đàn ông luôn ôm ấp một tính cách anh hùng, vừa nghe bảo vệ quốc gia, bảo vệ vợ con, lại trong nháy mắt cảm giác mình to lớn hẳn lên, buổi tối lúc gọi điện cho bạn gái, cũng không quên nói những lời của Lâm Lục Kiều hôm nay, trong nháy mắt cảm giác mình lộ rõ vẻ đàn ông vô cùng.

Các tân binh mới vào cũng cảm thấy vị huấn luyện viên Lâm này quả thật rất đàn ông, đáng đáp lại đẹp trai, rất tuyệt vời. Những binh lính gần buống gây chuyện thấy Lâm Lục Kiều cũng cung cung kính kính hành quân lễ, gọi một tiếng Lâm đội.

Trên đường trở về ký túc xá, chỉ đạo viên thanh âm khen riu rít, “Rốt cuộc vẫn là người đọc sách làm công tác văn hóa, tuy là nói như nhau, hù dọa bọn họ đến rãm cũng không dám thả!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn tin nhắn, không lên tiếng.

Chỉ đạo viên đẩy vai anh, “Lần trước lãnh đạo tìm cậu nói chuyện gì?”

“Cuộc thi tháng sau.” Lâm Lục Kiều cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay gõ thật nhanh trên điện thoại.

“Vậy sau này gặp mặt phải kêu một tiếng lãnh đạo, được rồi, cũng coi là hết khổ.” Chỉ đạo viên vỗ vỗ vai anh, đi về một con đường khác: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, tôi đi điểm danh.”

Lâm Lục Kiều trở lại ký túc xá, bỏ sách lên bàn, nằm lên giường, gác chân, nhúu mày, suy nghĩ những lời chỉ đạo viên vừa nói.

Trong chốc lát, điện thoại lại rung lên.

Anh đưa tay qua cầm lên.

【Con nhóc thối tha: Bỏ thuốc một tuần, cầu xin phần thưởng.】

Lâm Lục Kiều: Ở bên ngoài dạy bổ túc.

【Con nhóc thối tha: Chờ anh quay lại, chúng ta cùng ăn cơm?】

Lâm Lục Kiều: Nói sau.

【Con nhóc thối tha: Cứ quyết định vậy đi. 】

Lâm Lục Kiều...

【Con nhóc thối tha: Vừa rồi em của anh hẹn em đi uống rượu, em cũng không đi, còn giúp anh dạy dỗ cậu ta đó. 】

Lâm Lục Kiều: Cuối tuần tôi trở về

【Con nhóc thối tha: Đến lúc đó cùng nhau ăn cơm, chỉ hai chúng ta? 】

Lâm Lục Kiều: Ừ.

【Con nhóc thối tha: Vậy em đặt chỗ. 】

Lâm Lục Kiều: Có một điều kiện.

【Con nhóc thối tha: ? 】

Lâm Lục Kiều để chân xuống, ngồi thẳng, hốc mắt đĩnh sâu, môi mím chặt, rất nghiêm túc nhấn trả lời:

Đừng mặc giống như lần trước

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Nam Sơ muốn hỏi anh rằng đừng mặc giống như lần trước là mặc loại nào, nhưng nghĩ lại, với tính tình của anh, anh sẽ không nói ra mấy chữ “váy đen trễ ngực” đâu. Do đó, cô quyết định không đề ý nữa mà chỉ đáp lại một câu.

【 Thứ sáu tuần sau em sẽ cho anh địa chỉ, chúng ta gặp nhau vào tối thứ bảy nhé.】

Lâm Lục Kiều vui lên, khoe miệng hơi lệch. Anh ném di động qua một bên, hai tay chống đùi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ trên bàn.

Lúc này, di động chợt vang lên. Lâm Lục Kiều quay đầu liếc sang thì phát hiện ra đây số rất quen thuộc của cơ quan. Anh ra khỏi buổi huấn luyện trước một tuần, người ta vừa dùng số này để gọi anh vào chỉ đội huấn luyện. Nói đi nói lại một hồi, người ta còn phát chồng sách kia để anh xem trước khi vào kỳ thi sát hạch.

Mấy lãnh đạo đều nhìn thấu biểu hiện của Lâm Lục Kiều ở trung đội Đặc Càn, họ biết cậu nhóc này thường ngày sẽ ngẫu nhiên không đứng đắn, khi nói chuyện còn cợt nhả cười, nhưng khi đứng ở trong đám cháy, hiện trường cứu viện, anh tuyệt đối là người đáng tin, do đó mới khiến cho người ta thay nhau oanh tạc (ý nói thay nhau mời gọi nín kéo thì phải).

Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm dãy số dài, im lặng một hồi lâu rồi mới nhận điện thoại.

Trong điện thoại là giọng nói ồm ồm của một người, điển hình cho đàn ông phương Bắc. Đó là lão bí thư lúc trước ở đội Đặc Càn của Lâm Lục Kiều, họ Trương.

"Khi nào kết thúc buổi huấn luyện."

Lâm Lục Kiều nắm chặt điện thoại: "Còn ba tuần nữa."

Người bên đầu dây kia nói: "Được, đến lúc đó hãy tới chỗ tôi một chuyến."

"... Không cho người ta con đường sống nữa à?"

"Chẳng lẽ cậu muốn cả đời ngây ngốc trong cái đội đó? Cả đời đi từ ngoài gió đến trong lửa? Đợi đến lúc cậu cưới vợ đi, cậu sẽ hối hận đấy!"

"..."

"Tôi biết thế nào cậu cũng sẽ nghĩ đến, mấy lão lãnh đạo tìm tôi nói chuyện nhiều lần lắm rồi, tất cả bọn họ đều muốn nhờ tôi nói vài câu." Bí thư Trương

ngừng lại một chút rồi bắt đầu rầm rì rí rầm, bắt chước giọng điệu của lãnh đạo: “Tôi dẫn theo nhiều người trong quân như vậy! Nhưng chưa từng thấy một thằng nhóc nào đã xấu lại còn cứng đầu như nó! Đáng giận nhất là mỗi lần nó ra còn bị nó oán hận, tôi còn chưa gắt lên đấy!”

Lâm Lục Kiều kẹp di động vào cổ, xoay người lại lấy hộp thuốc lá trên bàn, châm một điếu, bỏ vào miệng rồi nói: “Đâu có giống đâu, mỗi lần thấy bọn họ, bọn họ đều hận không thể lấy gậy tàn đập chết cháu đấy.”

Bí thư Trương cười ha ha: “Đừng có chiếm được chỗ tốt mà còn khoe mẽ, lão đội trưởng nói hết với tôi rồi.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, vừa vỗ túi quần tìm bật lửa vừa hỏi: “Nói gì thế?”

"Năm ấy, trong trận động đất ở Bình Lâm, cậu đã phát hiện ra một bé trai, nhưng lại không thể cứu nó ra được. Cậu tự trách mình rất lâu, chúng tôi đều biết cả, nhưng ai nấy đều hiểu rõ tình huống lúc bấy giờ. Thép xuyên qua ngực, cho dù khi ấy cậu đào đất để cứu đứa bé ra, nhưng điều kiện cứu hộ không đủ, nó cũng khó mà sống sót được”.

Tự bản thân Lâm Lục Kiều biết rõ điều đấy, đừng nói đến việc vốn dĩ không thể cứu đứa bé, cho dù cứu được nó, với dụng cụ chữa bệnh đương thời và tình trạng khẩn trương như vậy, nó cũng khó mà sống được, do đó cả đội đã quyết định từ bỏ để tiết kiệm thời gian, triển khai công tác cứu viện những người khác. Dù sao đi nữa, ai cũng chẳng thể tưởng tượng được dư chấn* sẽ ập đến vào lúc nào.

*Dư chấn là các trận động đất có quy mô nhỏ hơn xuất hiện ở những khu vực vừa xảy ra động đất chính.

Ngay trước khi dư chấn ập đến khoảng một khắc khiến cho đồng đất kia đổ sụp xuống.

Ánh mắt của đứa bé trai ấy... cho dù nhiều năm qua đi, chỉ cần nhắm mắt lại, Lâm Lục Kiều đều tưởng như mình lại nhìn thấy cảnh tượng đó.

Bí thư Trương hỏi: “Ánh mắt gì?”

Anh không biết dùng từ ngữ nào để hình dung ánh mắt của đứa bé, nhưng đúng là ánh mắt ấy giống như có lời muốn nói.

Lâm Lục Kiều không có tâm trạng. Anh rút điếu thuốc khỏi miệng rồi ném lên bàn, dựa vào đầu giường, nói hờ hững: “Khổ.”

Bất đắc dĩ, cực kỳ bi thương, khổ sở.

Người như anh, đôi khi đúng là chịu khổ, nhịn khổ, nhưng lại không thể nhìn người ta khổ được.

"Thật ra cậu ở đại đội rất tốt, ít nhất từ đó về sau sẽ không nhìn thấy mấy cảnh tượng ấy nữa, làm việc cũng thoải mái. Tôi biết như vậy sẽ khiến cậu có cảm giác thời kỳ huấn luyện của mấy năm trước bị bỏ không, nhưng đôi khi cứu người không nhất thiết phải ra tiền tuyến, phòng cháy chữa cháy. Một bên xử lý, một bên phòng bị. Chúng cố gắng làm tốt công tác phòng thì công tác xử lý sẽ ít đi, cậu nói xem có phải không?"

Bí thư Trương tiếp tục nói: “Vài năm nay, tôi nghe loáng thoáng rằng mấy chiến sĩ oán giận không ít. Chúng tôi không ngừng tận tâm tận lực cứu người qua ngày qua đêm, vậy mà người dân họ còn nghĩ chúng tôi lấy không tiền thuế mà họ nộp. Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới hiện trường, nhưng người ta còn nghĩ chưa đủ mau lẹ, kiểu như muốn vừa cúp điện thoại xong là phải lập tức xuất hiện vậy. Chắc chúng tôi là King Kong, Spider Man, hội xuyên tường, hội tay, hội leo nhà cao tầng chọc trời hay gì ấy! Ở hiện trường cứu viện, bọn họ hận không thể đẩy hết chúng tôi vào đó, dùng mạng dôi mạng để cứu người thân bạn bè của họ ra, thậm chí còn nói mấy câu liên tiếp, quả là tổn thương tâm lòng người ta mà! Cậu nói xem, mấy chiến sĩ ấy cũng do cha sinh mẹ đẻ, vài người chỉ mới mười mấy tuổi, khắp người đầy vết thương vết sẹo nhưng vẫn âm thầm nhịn đắng nuốt cay vào lòng. Người dân không biết chúng tôi đã đội lệnh suốt 24 tiếng đồng hồ, nhận cảnh báo bất thành linh, cho dù đang ở trong toilet cũng phải “ngắt phân” mà lao đi. Bọn họ thấy bề ngoài chúng tôi ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, nhưng bọn họ đâu biết mấy anh em chúng tôi, có người chỉ mặc một tấm áo trong mỏng manh trong ngày đông lạnh giá rét nhưng vẫn luôn trong tư thế vội vàng chuẩn bị tiến về phía trước để chiến đấu.”

Đau nhất... không phải chỉ có bấy nhiêu đó.

Đau nhất là khi trông thấy đồng đội ở trong đám cháy, đứng từ xa nhìn họ bị đủ loại sóng xung kích oanh tạc mà vẫn không thể quay về, chỉ có thể ôm vết thương tiến lên phía trước.

Nhưng có thể làm sao hơn chứ?

Việc này, luôn cần có người làm.

Bí thư Trương lại thở dài, nói: “Lúc trước tôi đi thăm lão đội trưởng, bây giờ ông ấy rất khỏe, ông ấy trồng hoa, đủ loại cây cỏ, thậm chí còn nhắc đến cậu nữa. Người già rồi, tuổi cũng cao, dễ dàng nhớ đến chuyện trước kia, những chuyện nhỏ lẻ vụn vặt. Ông ấy cứ lải nhải với tôi, tôi nghe cũng cảm thấy không sai. Đội trưởng nói, dẫn binh nhiều năm như vậy, chúc cậu trở thành người “bớt nhạ nhẽo”, ông ấy còn nói cho cậu vào đại đội để sửa đổi tính tình! A phải Lục Kiều à, có một số việc nhỏ, cậu lo sao cho ổn đi, liên quan đến sự nghiệp và tương lai cậu đó.”

Lâm Lục Kiều im lặng. Hồi lâu sau, anh khẽ ừ một tiếng rồi cúp điện thoại.

...

Lão Đội trưởng là sĩ quan đã già, ông đi theo trung đội cơ sở mười mấy năm, đủ tài nhiệm chức chỉ huy trung đội Đặc Cần. Ông là người Nam Sơn, nhà ở khu vực gần với chỗ huấn luyện của Lâm Lục Kiều.

Lúc Lâm Lục Kiều nhìn qua, lão đội trưởng đang xách lồng chim, chấp một tay sau lưng, đi dạo trong công viên, sống lưng vuron thẳng như cán bút. Anh ngừng xe, xách hai bình Lão Bạch ở ghế sau qua.

Lão Đội trưởng thấy anh thì rất kinh ngạc và vui mừng, vừa cúi đầu lại thấy thêm rượu Lão Bạch, đôi mắt ông tỏa sáng như hai quả chuông đồng: "Thằng nhóc kia, sao cậu lại đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Hai người ngừng lại ở đó.

Lâm Lục Kiều không chìm vào hồi ức nữa, nhìn hai người đang đứng ở cửa, có người cảnh sát đi qua anh, cách quá xa, nghe không rõ lắm, anh lẳng lặng nghe, đôi lúc liếc nhìn người nào đó.

Trong ánh mắt kia thâm trầm run rẩy có chút giật mình.

Người nọ nói xong, Lâm Lục Kiều vỗ vỗ vai anh ta, khó có được cong khỏe miệng: "Cảm ơn." Sau đó nhấc chân đi hướng ngược lại, người phía sau lại hướng về phía bóng lưng anh kêu: "Lục Kiều, ngày mai đến nhà tôi ăn cơm, Tiểu Tử cũng tới, chúng ta đều đã lâu không gặp rồi."

Lâm Lục Kiều nói được, sau đó lập tức đi qua bọn họ, dừng lại trước mặt hai người, liếc mắt, đưa tay kéo Lâm Khai đang ở trên lưng Nam Sơ tới ghế tựa phía sau thả xuống, khom lưng, chống lại ánh mắt Nam Sơ.

"Đánh nhau?"

"Đua xe?"

"Ngại sống lâu quá? Hả?"

Khi nói chuyện anh hơi hơi híp híp mắt, đuôi mắt nhếch lên, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, rất nguy hiểm.

Giờ phút này Nam Sơ thật muốn treo Lâm Khai lên đánh một trận, chẳng thể thi hiện tại cô đã cùng người trước mặt này đang ngồi ăn cơm rồi.

Lâm Khai từ trên ghế đứng lên, "Anh... Chúng em..."

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt ý bảo cậu tiếp tục nói hết, thập phần kiên nhẫn bày tỏ - - hai người làm sao vậy? Lại còn không nói?

Tình cảm anh em bọn họ trước đến nay rất tốt, bởi vì cha mẹ bận rộn công việc, từ nhỏ Lâm Khai đã cực kỳ ỷ lại vào Lâm Lục Kiều, lúc nhỏ khi có chuyện gì thì cũng gọi "Anh ơi", "Anh ơi".

Mới trước đây trong con hẻm nhỏ có một quán ăn nhỏ, làm bánh gạo nếp đặc biệt ngon, khi đó Lâm Thanh Viễn không cho hai người bọn họ ăn quán ven đường, Lâm Khai thêm ăn mỗi ngày quán lấy anh trai, Lâm Lục Kiều lên lút dẫn cậu ra ngoài ăn, kết quả ăn xong về nhà thì bị đánh, bởi vì cậu ăn vụng đã quên chùi mép.

Khi đó vì để không bị hoài nghi, Lâm Lục Kiều mua cho cậu xong lập tức về nhà trước, người ta ăn vụng xong đều phải lau miệng, nhưng đứa em này ăn xong cũng không lau miệng vừa về nhà bị Lâm Thanh Viễn thấy được.

Hai anh em này, một thông minh một ngu ngốc, người lớn trong nhà thường xuyên lấy hai người bọn họ ra so sánh, thường hay nói là, "Lục Kiều, con phải chăm sóc em thật tốt, đứa nhỏ này không được thông minh đâu."

Lâm Khai ngu ngốc toàn bộ mọi người trong ngõ nhỏ đều biết, mà thân thể lại yếu ớt, đánh nhau lại đánh không lại người ta, tính tình lại xấu, nhưng bởi vì còn nhỏ, bị Lâm Thanh Viễn dung túng, lúc này mới dưỡng thành tính tình công tử thiếu gia.

Từ trước đến nay Lâm Thanh Viễn đối với Lâm Lục Kiều có hi vọng cao hơn nhiều so với Lâm Khai, mà Lâm Lục Kiều bình thường đã quen hay nghịch ngợm gây sự cả lo phát phờ, nhưng gặp phải chuyện này, phản ứng của anh so với bất luận kẻ nào đều nhanh hơn, cũng gánh vác được.

Lâm Thanh Viễn vẫn hay nói với Lâm Lục Kiều, "Con gánh vác nhiều, em con mới có thể sống tốt."

Lúc đầu anh không hiểu vì sao muốn anh làm nhiều hơn Lâm Khai, đôi lúc cũng sẽ cảm thấy "Ghen tị", về sau mỗi khi Lâm Khai sinh bệnh phát sốt, Lâm Lục Kiều bỗng nhiên hiểu rõ thế giới này là công bằng.

Thân thể Lâm Khai vẫn không tốt lắm, Lâm Lục Kiều nhớ rõ có một năm phát sốt vào bệnh viện mười mấy lần, người vừa bị bệnh thì trở nên đặc biệt yếu ớt, cũng đặc biệt ỷ lại anh, nằm ở trên giường bệnh ánh mắt nhỏ đen kìa lúng liếng nhìn anh, muốn không đau lòng cũng khó.

Năm ấy ba mẹ ly hôn, Lâm Khai được mẹ mang đi, hơn nửa đêm, Lâm Khai từ nhà mẹ chạy về, bò vào sân sau cố gắng gõ cửa sổ phòng của anh, gọi anh, hỏi anh, có phải cậu bị bỏ rơi rồi không, vì thân thể cậu không tốt sao?

Về mặt tình cảm Lâm Khai rất ngốc lại miễn cảm.

Tựa như hiện tại, cậu vẫn như cũ nhìn không ra anh cậu và Nam Sơ có chút cảm xúc dao động, lại vẫn như kẻ ngốc găt gao túm lấy tay Nam Sơ không cho cô đi.

Cổ tay cô bị thiếu niên nắm chặt ở trong tay, găt gao nắm chặt, đầu ngón tay thiếu niên bởi vì dùng nhiều lực đều đã trắng tái, nhưng vẫn không buông tay, giống như trong tay đang nắm bảo bối, sợ một cái rơi tay, người sẽ bỏ chạy.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều như có như không rơi xuống cổ tay hai người một chút.

Lâm Khai thăm thương nói: "Em bị người ta đánh."

Lâm Lục Kiều bỏ hai tay trong túi quần, biểu tình trào phúng nhìn cậu cười, "Ha..., em đây là nói, em đi trên đường, sau đó đã bị người ta bắt lại đánh?"

"..." Lâm Khai ghen lời.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều sâu và đen quã thực còn đáng sợ hơn bóng đêm bên ngoài, "Anh trước kia như thế nào không phát hiện đáng vẻ của em lại thiếu ăn đòn như vậy?"

Lâm Khai đảo tròn mắt, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Được rồi, em vào quán bar chơi, có tranh cãi với người ta, rồi đánh nhau."

Lâm Lục Kiều hất cằm với Nam Sơ, như có như không lườm cô một cái, "Còn em, đến quán bar uống rượu với đồng nghiệp?"

"Em gọi cô ấy đến."

Lâm Lục Kiều a một tiếng, trên mặt viết hai chữ - - không tin:

"Rất lợi hại, em đánh nhau kêu phụ nữ đến hỗ trợ?"

"..." Lâm khai cúi đầu nói: "Cô ấy lái xe rất lợi hại! Em cho là có thể chạy thoát."

Lâm Lục Kiều hừ cười lạnh một tiếng, vừa muốn nói chuyện, phòng tắm vẫn lại xuất hiện một người, cao một mét tám, tóc vàng, trên trán Lưu Hải có tóc mái rũ xuống, mặt ốm, hình dáng nhu hòa, áo sơ mi trắng quần tây đen, dáng người không to lớn, cực kỳ gầy.

Lâm Khai hung hăng trừng mắt ta.

Nam Sơ lạnh nhạt liếc mắt qua, áo sơ mi của hắn cởi ra một nút đi qua bên người cô, đá mắt với cô, lại dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Khai, sau cùng liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều một cái, lúc này mới mang theo áo khoác tây trang nghênh ngang đi ra ngoài.

Lâm Khai làm bộ muốn xông lên, bị Lâm Lục Kiều đẩy trở lại đến trên ghế dựa, "Ngồi yên!"

Lâm Khai nhất thời ngồi lại, không dám nhiều lời.

Lâm Lục Kiều nhìn Nam Sơ một cái, thì thấy vẻ mặt lạnh nhạt như không có chuyện gì, Lâm Lục Kiều lập tức thấy ngọt ngào buồn bực, chưa từng thấy người phụ nữ nào lại làm vẻ đúng lý hợp tình như vậy, "Tôi nói với em cái gì em đã quên rồi sao?"

Nam Sơ giương mắt nhìn anh, thập phần có chủ kiến nói: "Lúc này giáo huấn bọn em cũng vô dụng, trước đưa Lâm Khai đến bệnh viện, mặt cậu ta xưng hết lên đến không thể nhìn rồi."

Lâm Khai ngồi trên ghế, gừa đầu, bụm mặt, liên tiếp găt mạnh đầu về bị thương.

Hiện thực quả thật không phải lúc giáo huấn họ.

Lâm Lục Kiều nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, xoay người đi chào hỏi.

"Hai người cậu đều mang đi hả? Người nữ kia cũng vậy?"

Lâm Lục Kiều găt đầu, mở miệng giải thích, thời điểm giải thích vẻ mặt kia rất chân thành quả thực làm cho người ta không thể không tin.

"Là em gái bà con xa, là một cô nhóc nhỏ, trở về tôi khẳng định để cho ba mẹ em ấy hào huân em ấy thật tốt! Quả thật cần phải bị phạt."

"Cô gái nhỏ rất xinh đẹp." Đồng chí cảnh sát nhìn qua hướng bên kia, nói.

Lâm Lục Kiều giả bộ nhìn qua Nam Sơ, "Xinh đẹp cái rắm, chưa đủ lông đủ cánh đâu." Dieenddanleequuyddon

"Rất xinh đẹp mà, sao tôi nhìn rất quen nhỉ? Thôi, đi đi đi, ngày mai cùng ăn cơm."

Lâm Lục Kiều vẫy vẫy tay, "Ngày mai liên lạc."

Nói xong xoay người dẫn theo hai người kia đi ra ngoài, lúc tới cửa, Nam Sơ nhận được điện thoại của Thẩm Quang Tông, giọng nói bén nhọn phảng phất như muốn xuyên qua điện thoại đâm chết cô.

"Em điên rồi phải không!?"

"Trở về rồi hãy nói."

Thẩm Quang Tông: "Có phóng viên ở cửa cục cảnh sát, hiện tại em tìm cái gì đó che mặt mình ra ngoài đón xe, tôi sẽ cho người qua sau, em cố gắng đừng cho họ nhận ra! Có nghe thấy không!?"

Vừa dứt lời, Nam Sơ nhanh chóng giữ chặt Lâm Lục Kiều xoay người, đưa lưng về phía cửa.

Lòng bàn tay Lâm Lục Kiều chợt lạnh, mấy ngón tay mềm mại cầm lấy bàn tay anh, hơi tê tê, anh rút ra, Nam Sơ lại nắm lấy chặt hơn một chút.

Tựa vào?

"Có phóng viên."

Lâm Lục Kiều nhìn ra ngoài cửa, trong lùm cây có mấy người mang máy ảnh đang ngồi chồm hổm, còn có một chiếc xe ven đường, ống kính đầy trên cửa kính xe.

Tuy nhiên Nam Sơ cảm thấy được xác suất cô bị nhận ra không lớn, nhưng vẫn phải phòng ngừa.

Cô hỏi nhỏ Lâm Lục Kiều, "Này có cửa sau không?"

Lâm Lục Kiều nghiêng mắt liếc cô, người anh vốn cao, lúc nhìn ai cũng phải cúi xuống, lại liếc mắt nhìn bàn tay bị cô nắm lấy, cười hừ một tiếng: "Em hỏi tôi, tôi cũng là lần đầu tiên tới đây."

Nam Sơ lại nhìn anh một cái, trong ánh mắt kia vậy mà có hơn một tia bất đắc dĩ, nào còn hình tượng cô nhóc xấu xa trong phim.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn tay bị nắm chặt, im lặng một hồi, dụng một cánh tay kia từ trong túi quần lấy ra chìa khóa xe ném cho Lâm Khai, "Em đi lái xe tới đây."

Lâm Khai ôm đầu lĩnh mệnh mà đi, Lâm Lục Kiều kéo Nam Sơ qua, tay nắm lấy cái ót cô, lấy một tay ôm đầu cô đến trước ngực mình.

Sự việc bất ngờ ngoài dự liệu này trái lại làm cho Nam Sơ có chút ngoài ý muốn, cô cho rằng, Lâm Lục Kiều đại khái là tùy tiện cho cô đội cái bịch xốp đen trên đầu cũng tuyệt đối cự tuyệt bất cứ tiếp xúc nào với cô.

Hai người đứng ở cửa, một tay Lâm Lục Kiều bỏ vào trong túi quần, một bàn tay ôm đầu cô, ấn vào trong ngực, bàn tay tại cái ót của cô lại vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, thần thái tự nhiên như đã quen.

"Anh có vẻ như cực kỳ thành thạo nhỉ."

Nam Sơ đứng yên trong lòng anh nói.

Anh hừ nhẹ, lồng ngực hơi rung lên.

Trên người Lâm Lục Kiều nhận một mùi hương thơm ngát, rất sạch sẽ, cũng rất thoải mái. Ngực của người đàn ông cứng rắn vô cùng, T-shirt mỏng manh ngăn không được cơ ngực cuộn cuộn của người đàn ông, trước mắt Nam Sơ đều là khối cơ bắp của anh, vùi đầu trong lòng anh, hơi tò mò ngửa đầu liếc anh một cái, bị một bàn tay của anh đè xuống.

Trán Nam Sơ dán trong ngực anh, tay vịn trên bụng của anh, nơi đó từng khối cơ bụng, làm cho tâm trí cô cũng vì vậy mà rung lên.

Đầu ngón tay theo cánh tay anh dần dần đi xuống, quét đến cạnh mép lưng quần, dừng ở thắt lưng, ngón trỏ của Nam Sơ đi xuống chọc chọc, ý đồ muốn đâm chọc vào, bị Lâm Lục Kiều chế trụ cổ tay, rũ mắt xuống nhìn cô.

"Còn sờ loạn nữa sẽ đẩy em ra ngoài." Ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Nam Sơ ngượng ngùng, thu tay lại, biết rõ hậu quả của việc đắc tội với anh, thật không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nép vào trong lòng anh.

Lâm Khai chạy xe qua, Lâm Lục Kiều mang theo cô vừa đi vừa lấy tay che chở đầu cô, đi đến bên cạnh xe, kéo cửa sau, không chút nương tay đẩy cô vào trong, chính mình cũng ngồi vào.

Lâm Khai đạp chân ga chạy về phía trước.

Trong xe.

Lâm Lục Kiều nhìn cô, cầm hất hất vào bên trong, ánh mắt ý bảo cô ngồi vào phía bên trong.

Nam Sơ không để ý anh, cả người dính chặt với anh, cùng Lâm Khai câu được câu không trò chuyện.

Lâm Khai một bên lái xe, cũng không quay đầu lại: "Hôm nay cô hẹn người nào?"

Nam Sơ liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều một cái, thoải mái mà tựa vào ghế ngồi, "Một người đàn ông."

Lâm Khai: "Bạn trai?" Dieendandleequydonn

Nam Sơ râm rì một tiếng, không đáp.

Lâm Khai còn nói: "Vậy cô nhắn cho anh ta, đừng để anh ta giận?"

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, người này đang nhìn ngoài cửa sổ, hình dáng nhìn nghiêng như một thân thể cường tráng được điêu khắc, Nam Sơ vô tình phát hiện lông mi anh rất dài, kéo đến đuôi mắt, cong vút, cô không chút để ý nói: "Tức giận càng tốt."

Lâm Khai thở dài, ngược lại hỏi Lâm Lục Kiều: "Anh, anh có việc gì cần làm sao?"

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn Nam Sơ, lạnh nhạt nói: "Đi ngủ."

Hai người cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng, "Cát."

Lâm Lục Kiều: "..."

Xe chạy đến nửa đường, Lâm Lục Kiều thật sự chịu không nổi Lâm Khai bị thương như vậy mà lái xe, đuổi cậu ta xuống, chính mình lái đến bệnh viện Quân đội.

Bệnh viện này đều là người quen, cái trán xanh xanh tím tím của Lâm Khai vừa đi vào đã bị bác sĩ Triệu tóm lấy.

Bác sĩ Triệu và Lâm Thanh viễn là bạn tốt, hai thằng nhóc này đều là bà nhìn chúng lớn lên, có chút đau đầu cũng là bà khám cho, trước đây thân thể Lâm Khai không tốt, Lâm Lục Kiều lại nghịch ngợm đánh nhau bị thương.

Ngày hôm nay nhìn thấy hai anh em họ, cũng thật chấn động, đau lòng ôm đầu Lâm Khai: "Sao đầu con lại thành như vậy rồi hả? Đánh nhau với người ta rồi hả?"

Lâm Khai sờ sờ đầu, ha ha cười ngây ngô: "Vô ý vô ý!"

Lâm Lục Kiều nhưng lại cùng Nam Sơ đứng ở phía sau.

Lúc này bác sĩ Triệu mới ngẩng đầu nhìn lên, "Không phải là do anh con đánh cho hả?"

"Không có, chỉ là vô ý thôi, di cũng đừng nói lại cho người khác." Lâm Khai cười lấy lòng.

Bác sĩ Triệu đã thương hai anh em này từ lúc họ còn nhỏ, thấy cậu đều đã nói như vậy, rất tức giận, hung hăng nhéo một cái lên vai cậu, "Đi là người như vậy sao? Theo đi đến đây!"

Nói xong, lôi kéo Lâm Khai vào phòng khám bôi thuốc, nhìn về phía Lâm Lục Kiều, hỏi: "Lục Kiều, con nói cho đi biết, sao lại thế này?"

Nam Sơ và Lâm Lục Kiều hai người mỗi người dựa vào một bên khung cửa.

Lâm Lục Kiều mang quần đen, lười biếng ôm cánh tay tựa vào trên khung cửa phòng khám, gác một chân, nhún vai một cái, nhàn tản nói: "Di còn chưa hiểu rõ thằng nhóc này, đánh không lại người ta vẫn muốn theo người ta đánh nhau, bị người ta đánh bị thương về nhà lại không dám khóc."

Lâm khai đỏ mặt.

Bác sĩ Triệu trừng anh, "Có người anh nào nói em mình như vậy hả."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16-2

Bác sĩ Triệu trừng anh, "Có người anh nào nói em mình như vậy hả."

Người nào cũng biết Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã cực kỳ bao che cho em trai, ngay cả khi biết chính xác đứa bé này phạm tội gì cũng không bỏ được mà can thiệp vào, cũng là như thế này, nên Lâm Khai mới vẫn ý lại anh. Hai người đều đã lớn, trưởng thành, Lâm lục kiều tính cách lại thu liễm một chút, chỉ là Lâm Khai này tính tình thiếu gia là càng lớn càng tệ rồi.

Trong hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, giày cao gót giẫm lên đất gạch cộc cộc cộc rung động, Nam Sơ nghe tiếng bước chân này cảm giác rất quen thuộc, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy người mặc áo khoác trắng nổi bật, buộc tóc đuôi ngựa, Hạ Văn từ phía cuối hành lang cộc cộc chạy tới.

"Ngại quá, xin nhường một chút."

Lời này, đúng là nói Nam Sơ.

Lâm Lục Kiều lại theo bản năng quay đầu nhìn, đi qua bên cạnh.

Hạ Văn liếc anh một cái, đi vào, bị dáng vẻ của Lâm Khai làm cho kinh ngạc đến ngây ngốc, che miệng, kinh ngạc nói: "Cậu đây là bị làm sao?"

Lâm khai ngượng ngùng, "Vết thương nhỏ thôi, không có gì."

Bác sĩ Triệu đứng một bên nghe vậy, vừa bôi thuốc cho cậu vừa nói: "Này cũng không phải là vết thương nhỏ, con đừng nghĩ nhỏ thì không đáng lo, thân thể con vốn không tốt, những vết bầm tím này không quá mười ngày nửa tháng đều không dễ gì hết, mà với thể trạng của con, bị vài lần như vậy, về sau theo thói quen sẽ bị trật khớp."

Hạ Văn nói: "Phải đó, cậu hãy nghe lời bác sĩ Triệu nói, cứ lấy thân thể của mình đùa giỡn, lúc đó sẽ hối hận đó!"

Lâm Khai bị thay nhau oanh tạc, lỗ tai muốn nổ tung, đành phải liều mạng gạt đầu.

Hạ Văn nói xong, quay đầu nhìn Lâm Lục Kiều, lại quét mắt qua Nam Sơ đứng bên cạnh, đi đến trước mặt Lâm Lục Kiều, hai tay bỏ vào áo khoác trắng, đứng lại, ngửa mặt nhìn anh, giọng nói dịu đi rất nhiều: "Gần đây anh bận gì sao?"

Lúc nói chuyện, khí nóng thổi vào trong mắt, Nam Sơ mới nhìn đều cảm thấy khó chịu thay cô ta.

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa vào khung cửa, cuối đầu nhìn, nhàn nhạt nói: "Đang huấn luyện bên ngoài."

"Đã lâu không cùng ăn cơm, ngày mai cùng ăn cơm đi?"

Lâm Lục Kiều: "Ngày mai phải trở về."

Hạ Văn lộ ra vẻ mất mát, "Huấn luyện khi nào thì kết thúc?"

"Ba tuần sau."

"Tuần sau có trở về không?"

"Không trở về."

Lâm Lục Kiều tích chữ như vàng, đều là đối phương hỏi một câu đáp một câu, thập phần không yên lòng.

Hạ Văn bất giác, còn đang nhập thần.

"Vậy chờ anh huấn luyện xong, chúng ta đi xem phim đi, nói về các anh hùng cứu hoả, chỉ biết như vậy, đi không?"

Lâm Lục Kiều rút cục nhìn thẳng vào bà, một giây, hai giây, quay đầu trở lại, nhàn nhạt nói: "Không có hứng thú."

"..."

Hạ Văn tiếc hận, lúc này mới chú ý tới Nam Sơ, ra vẻ kinh ngạc: "Sao hai người đi cùng nhau?"

Lâm Lục Kiều nhìn Nam Sơ, không để ý cô.

Nam Sơ nhàn nhạt nói với Lâm Khai: "Tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Hành lang bệnh viện quanh năm luôn luôn tràn ra một cỗ âm khí lạnh lẽo và dày đặc mùi nước sát trùng, hành lang dài tận cùng có một cửa sổ nhỏ, ánh trắng từ bên ngoài chiếu vào, có chút yên tĩnh, giống tầng mây bày trên mặt đất, làm người an tâm.

Lần trước thấy anh là tại mảnh đất này, Lâm Lục Kiều mặc quân phục bình thường, dựa tường hút thuốc, vành nón che nửa gương mặt anh, cái cảm kiên nghị làm người ta có cảm giác muốn sờ lên một cái, hạ Văn là theo đầu bên kia đặng đặng đặng chạy tới, ngửa đầu, thì thầm to nhỏ với anh.

Nam Sơ dựa vào thùng rác bên cạnh tường, gọi điện thoại cho Thẩm Quang Tông.

Giọng Thẩm Quang Tông bén nhọn như dao, giống như muốn xuyên qua loa đàm thủng cô, "Gần đây có phải tôi đối với cô quá phóng túng rồi không?! Cho nên cô lên trời xuống đất cũng phải lần qua lần gảy không ít chuyện để cho tôi thu dọn phải không!? Hiện giờ cô ở đâu? Cô trở về ngay lập tức cho ông đây!"

"Tại bệnh viện."

Giọng Thẩm Quang Tông đều đều, "Cô bị thương?"

"Một người bạn bị thương."

Thẩm Quang Tông điều chỉnh giọng nói, "Cô về nhanh cho ông, trong vòng một tiếng không thấy cô, tôi sẽ bẻ tay bẻ chân cô trợ lý nhỏ của cô nấu thuốc, cô có tin không!"

Giọng Nam Sơ trầm xuống, uy hiếp nói: "Anh dám động con bé thử xem?"

Thẩm Quang Tông căn bản là không thể uy hiếp, bỏ lại một câu: "Tôi có cái gì không dám."

Tút tut tut...

Nam Sơ chửi thề một câu, muốn ném điện thoại lên tường, phía sau truyền đến một câu.

"Chạy ra ngoài làm gì?"

Trên hành lang dài trống trải có thêm một bóng đen, bị ánh trắng chiếu vào kéo dài thật dài, nhưng không cần quay đầu lại, cũng có thể biết là ai.

Nam Sơ nhét điện thoại vào trong túi, dựa vào trên tường, về không sao cả nói: "Cho hai người chút không gian."

Lâm Lục Kiều đứng ở sau lưng cô, bỏ tay trong túi quần, miệng ngậm điếu thuốc vẫn chưa đốt, gật gật khoe miệng, đi về phía trước hai bước, trực tiếp ngăn Nam Sơ giữa bức tường và anh, cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt đen như hồ nước sâu, nở nụ cười: "Trước kia sao không phát hiện em lại vẫn hiểu chuyện như vậy."

Nói xong, đứng thẳng, từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, nghiêng đầu bật lên, nhẹ thở ra, làn khói trắng nhạt dưới ánh trắng có vẻ hơi mờ ảo, trong nháy mắt nhìn thấy hình dáng mơ hồ của anh.

Hai người đứng rất gần, một người dựa tường, một người nhà khói, trạm trước mặt.

Trong một góc tối không người, luôn luôn dễ dàng hiện lên người đàn ông kiên cường và cô gái kiên cường.

Mắt Nam Sơ hơi híp lại, tâm tư làm chuyện xấu lại nổi lên, đưa tay mò lên thắt lưng anh, đầu ngón tay theo đường cong bên thắt lưng từ từ đi xuống, lại giương mắt nhìn anh, hình dáng người đàn ông càng rõ ràng cứng rắn hơn, anh tuần thân thúy, tầm mắt dần dần đi xuống, cần cổ hơi hơi lòi ra theo động tác hút thuốc của anh mà xoay động, ngón tay cô mềm nhẹ lại ếm ái, nhẹ nhàng vén áo anh lên

Vạt áo sơ mi, mò vào, một tay cầm khóa dây lưng của anh.

Ngón cái hơi động.

Trong hành lang trống vắng, vang lên một tiếng "Lạch cạch", thanh thúy như mưa rơi.

Dây lưng buông lỏng.

Một giây sau, tay bị người cầm lại, bàn tay dày rộng thô chai, xúc cảm mơ mộng, Nam Sơ sung sướng ngoác... khoe mỗi một cái.

Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói khàn khàn, "Cài lại."

Lâm Lục Kiều nắm tay cô đặt trên eo mình, cúi đầu nhìn cô, đáy mắt thâm trầm, hốc mắt rõ ràng, miệng lại vẫn ngậm điếu thuốc, tàn thuốc quanh quẩn một nhánh nhỏ, hai người cứ như vậy ngăn cách bởi một làn khói trắng, nhìn đầy đó.

Ánh mắt - - nhìn chăm chăm.

Nam Sơ phát hiện anh có một đôi mắt rất đẹp, chỉ có ở nam mình tính từ một quốc gia nào đó.

"Cài lại."

Giọng nói của anh rõ hơn chút, lại lặp lại một lần.

Lưng Nam Sơ dựa vào tường, một bàn tay đặt ở trên tường, nâng mắt nhìn anh, cuối cùng dưới ánh mắt như thế công mà mềm xuống, chậm chạp giúp anh cài dây lưng lại.

Không khí hơi tĩnh lặng.

Nam Sơ đưa tay muốn đoạt điều thuốc trong miệng anh, bị Lâm Lục Kiều nhìn thấu, ra tay tới, ném lên bên trên thùng rác, đuôi mắt nhếch lên, hỏi cô,

"Em và Lâm Khai, ở Milan phát sinh chuyện gì?"

Nam Sơ hơi suy nghĩ khóe miệng nhếch lên nụ cười: "Ý anh là nói cái gì?"

Lâm Lục Kiều đưa tay vào túi, nhìn cô, không nói lời nào.

"Tĩnh thần?"

Lâm Lục Kiều cắn môi dưới.

"*?"

Lâm Lục Kiều chống nạnh, đầu lưỡi khẽ liếm môi dưới, nhàu mày.

"Anh cũng cho rằng tôi tùy tiện như vậy? Tùy tiện đến mọi đàn ông đều có thể ngồi lên?"

Con nhóc thối này.

Lâm Lục Kiều trời sinh cũng là kiên cường, tuy anh cho rằng mình là "Hợp lý" nghi ngờ quan hệ của Lâm Khai và cô, nhưng vừa vặn lời nói kia cũng cũng không có ý gì khác, thật muốn anh giải thích lại cảm thấy khó chịu, anh dựa vào cái gì phải giải thích anh nghĩ thế nào với một con nhóc thối, lời vừa ra khỏi miệng cũng cực kỳ châm chọc, "Không tùy tiện sao em có thể tùy tiện mở dây lưng của đàn ông?"

Hốc mắt cô đột nhiên sâu hơn.

Lúc Nam Sơ đi qua, không còn ai nói gì nữa.

Nếu người đối diện không là Lâm Lục Kiều, cô có thể đã lấy thùng rác bên cạnh đập tới!

Lâm Lục Kiều nói lời này cũng là nhất thời kích thích, chờ anh lấy lại tinh thần, cô nhóc đã chạy tới cửa lớn rồi.

Lâm Khai bôi thuốc xong từ phía sau đi qua với Hạ Văn, lúc về trên xe có thêm một người, Lâm Lục Kiều lái xe, hạ văn tranh nhau muốn ngồi vị trí ghế lái phụ, bị Lâm Khai kéo đến ghế sau, "Đã lâu tôi và anh tôi không gặp rồi, cô trước đi qua một bên."

Hạ Văn: "..."

Lâm khai: "Anh, khi nào thì chúng ta cùng đi xem phim đi."

Hạ Văn: "Đúng đúng đúng, dẫn tôi theo nữa, cả ba cùng đi."

Lâm Khai quay đầu liếc nhìn cô một cái, "Vì sao phải dẫn cô theo?"

Hạ Văn: "Hai người đàn ông các anh sao lại đi xem phim?"

Lâm Khai ngay thẳng nói: "Cô đi theo tôi mới cảm thấy lạ đó."

Hạ trẻ: "... Hôm nay Nam Sơ đi theo cậu thì không lạ sao?"

Lâm Khai vẫy vẫy tay: "Đương nhiên không giống, Nam Sơ đi theo tôi là bình thường."

Trọng điểm là cô ấy dễ sai bảo, vừa xinh đẹp lại giỏi đánh nhau, uống rượu tốt, còn có thể đua xe, sưu tầm dân ca.

Hạ Văn: "..."

Lâm bánh ngọt ngốc nghếch thật sự một chút vấn đề cũng chưa phát hiện ra.

Lâm Lục Kiều toàn bộ quá trình đều lắng lắng nghe, thường thường nhìn kính chiếu hậu một cái, phát hiện Nam Sơ ngoài ý muốn lại rất an tĩnh, dựa vào cửa kính xe thường thức phong cảnh ngoài xe, cư nhiên một chút cũng không giống trước nghịch ngợm gây sự.

Quá không thích ứng.

Nam Sơ xuống xe lại còn lễ phép cúi đầu tạm biệt với Lâm Lục Kiều, "Cảm ơn đội trưởng Lâm."

Lâm Lục Kiều hạ cửa kính xe xuống một nửa, một tay đỡ tay lái, một tay đặt lên cửa kính xe, đưa mắt nhìn cô, có phần muốn cười.

Nói xong cũng không chờ anh đáp lại, đã xoay người lên lầu.

Lâm Khai ở một bên nói thầm "Gặp quý rồi, cái cô này hôm nay thế nào lại lễ phép như vậy?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô lên lầu, nâng kính xe lên, đánh tay lái đạp chân ga, chạy ra tiểu khu.

Động cơ ầm ầm, trong đêm khuya quả thực hung hãn cực kỳ.

Lâm Khai ngồi ở tay lái phụ thiếu chút nữa bị quăng lên cửa, đưa tay vịn tay vịn trên đỉnh đầu, y y nha nha ồn ào: "Làm gì vậy! Anh! Sao đột nhiên đại phát tính tình vậy?!"

Mấy năm nay tính tình của Lâm Lục Kiều trái lại thu liễm không ít, nói không nhiều lắm, thâm trầm, hi vọng không biểu hiện ra, nhủ mảy, neho mắt xem như trong lòng khó chịu, nghiêm trọng hơn, thì nghiêng răng, cắn môi dưới, bày tỏ có phần tức giận hơn.

Hành động đạp chân ga ầm ầm như vậy, Lâm Khai là lần đầu tiên thấy.

Kia chủ yếu cũng là trước kia anh chưa thấy qua nhiều, lúc còn ở hẻm nhỏ, Lâm Lục Kiều trong đám nhóc cao lớn hay gây chuyện hỗn loạn, tuy nói cha mẹ quản nghiêm, nhưng lại cứng đầu, xông vào đánh nhau hỗn loạn, đánh một trận, quá vài ngày sau vết sẹo đã hết đau, tiếp tục làm ầm ĩ.

Hơi lớn một chút, đánh bi-a với côn đồ trong phòng trò chơi, gây chuyện ầm ầm.

Lại lớn một chút nữa, cũng biết không thể làm càn gây chuyện lông bông như vậy nữa, không biết cái cảm xúc sứ mạng gì đó từ chỗ nào tới, lại thi vào trường quân đội, xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, tòng quân tòng quân.

Thoáng chớp mắt, đều đã mười năm đi qua.

Lâm Lục Kiều người này căn bản tới cùng là không có biến hóa gì, tính tình bản tính thối tha vẫn là như vậy, - - kiên cường không nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16-3

Sáng sớm hôm sau.

Nam Sơ còn buồn ngủ, cả người còn đang trong trạng thái mộng du đã bị Thẩm Quang Tông từ trên giường xách lên, cô tức giận ngồi dậy, giận đến nổi Tây Cốc ở phía sau cũng không dám nhìn cô.

Sở trường đặc biệt của Nam Sơ là bạo lực, vì đã được giáo dục từ nhỏ nên tật xấu này chưa lộ ra, rất ít nổi nóng, nhưng tóm lại không thích phản ứng với người khác là được.

Tỷ như ngày hôm qua Lâm Lục Kiều mới vừa bị đẩy vào lãnh cung.

Sự tức giận của cô khi thức dậy cũng là như vậy, sẽ không nổi điên, vô luận bị đánh thức bằng cách gì, cô vĩnh viễn đều là một dáng vẻ lạnh nhạt đến chết, ánh mắt như dao găm, vù vù vù - - trên người Thẩm Quang Tông giờ phút này đã cắm đầy dao.

Hiển nhiên, Thẩm Quang Tông cũng không quan tâm tới.

Chờ cô dựa vào đầu giường hơi hé mắt, trực tiếp ném điện thoại di động qua.

"Không phải tôi nói cô trốn phóng viên sao?! Nếu thật sự cô không tránh được sao không xem xét hoàn cảnh mà lấy một cái bịch xốp đen đội lên đầu mà chạy hả?!"

Nam Sơ còn chưa được tỉnh táo lắm, dựa vào đầu giường ngoáy ngoáy tai, "Sáng tỉnh mơ miệng anh đã to vậy rồi sao?"

Nói xong mới cầm điện thoại lên.

Cúi đầu nhìn.

Mặc dù không phải báo bất quái nổi lắm, bài báo và mấy bình luận cũng không nhiều, chỉ là cái tiêu đề làm cô có chút khó chịu - -

Nhị thiếu gia Tường cách của f&d ban đêm đưa xe với buông thả với một cô gái, đối tượng thực ra là con gái của ảnh hậu một thời Nam Nguyệt Như.

Bài báo vừa tung ra làm cô và Tường Cách bị bôi đen tới thương tích đầy mình, không chỉ viết cô thành diễn viên buông thả tuyền mười tám, lại còn viết tình sử rắm chó của cô và Tường Cách một cách mù quáng.

Nam Sơ kéo xuống, cũng không có hình chụp ở cục cảnh sát, chứng tỏ đám chó săn ở trước cục cảnh sát chưa nhận ra cô, bài báo chỉ cung cấp tin của cô và Tường Cách lúc trên đường lớn mặt khác là hình ảnh nhóm cô đuổi theo Tường Cách bằng một chiếc xe khác và cô bị Tường Cách truy đuổi.

Cô mở weibo của mình ra, tin nhắn rất nhiều, xem cũng như không, khẳng định đều là mắng cô.

Nam Sơ dựa vào đầu giường lấy điều thuốc ra định đốt.

Hơi do dự một chút, nhưng nghĩ đến về mặt Lâm Lục Kiều tức chết người không đền mạng, cô lại dứt khoát kiên quyết đốt lên.

Kỳ thật mấy bài báo lá cải này trước khi đăng tin đã liên hệ trước với công ty của Nam Sơ, dựa theo tính tình của Hàn Bắc Nghiêu, khẳng định sẽ không đề cho những ảnh chụp này được tung ra, nhưng tờ báo tiếp thị này vào rạng sáng cùng ngày lấy được tin tức đã trực tiếp phát ra, căn bản không làm mấy việc liên lạc gì, điểm ấy làm cho Thẩm Quang Tông lạ nhất, đối phương hiển nhiên là có ý muốn đưa tin tức lần này ra.

Chuyện này, hoặc là hướng vào Nam Sơ, hoặc là hướng vào Tường cách.

Giá trị con người của Nam Sơ so với Tường Cách, hiển nhiên hẳn là Nam Sơ bị kéo vào cuộc tranh đấu của giới nhà giàu.

...

Gia Hòa tầng cao nhất.

Tây cô là lần đầu tiên lên văn phòng sếp lớn, run run rẩy rẩy như tiểu bạch thỏ cúi đầu đi theo Nam Sơ và Thẩm Quang Tông.

Ra khỏi thang máy, mở cửa ra, liếc mắt một cái đã thấy cô thư ký xinh đẹp như hoa, gật đầu với bọn họ ý nói, "Hàn tổng đợi ở bên trong."

Ánh đèn chói mắt, nụ cười của cô thư ký càng thêm chói mắt, cảm thấy bọn họ như là ba con dê núi lê loi sắp bị làm thịt.

Ngay cả lối đi cũng trang hoàng tráng lệ, phát ra ánh vàng rực rỡ.

So với bên trong phòng tổng giám đốc, lối đi nhỏ bên ngoài quả thực phải gọi là sự phụ, văn phòng to như vậy, Hàn Bắc Nghiêu bắt chéo hai chân ngồi ở ghế, đang lau mắt kính trong tay, phía sau cửa sổ thủy tinh một chiều chạm sàn, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy mái nhà đối diện, mỗi ngày làm việc trong môi trường như vậy, khó trách đều là lấy lỗi mũi nhìn người.

Động tác trong tay Hàn Bắc Nghiêu có phần giống như đang mài dao.

Kết kết kết - -

Tây Cố nhìn mà sừng sốt.

Ba người cùng đẩy cửa, bước đến trước bàn.

Yêu nghiệt mở miệng: "Xem tin tức sáng nay chưa?"

Nam Sơ gật đầu, "Rồi."

"Có cảm tưởng gì?"

"Cái đánh giá buông thả này hơi không khách quan, như mạng theo chút sắc thái cá nhân."

"..."

Hàn Bắc Nghiêu muốn xông đi tới bóp chết cô, bị Thẩm Quang Tông ngăn lại, "Cô nhóc kia nói chuyện không xuôi tai, cũng không phải lần đầu tiên anh biết."

Hàn Bắc Nghiêu hít thở sâu, "Cô có biết Tường Cách là ai không?"

Nam Sơ: "bây giờ đã biết."

Hàn Bắc Nghiêu cời bỏ nút áo somi, ngồi lên ghế dựa, "Sao lại biết được?"

Nam Sơ nói theo tình hình thực tế.

Nam Sơ trước có gia nhập một công ty, nhưng bởi vì làm việc không hiệu quả thêm nữa còn mấy vết đen của Nam Sơ và còn đủ loại nguyên nhân nên năm trước đã kết thúc hợp đồng, đầu năm nay mới ký hợp đồng với công ty Gia Hòa của Hàn Bắc Nghiêu.

Hàn Bắc Nghiêu thiếu chút nữa hít thở không thông, quả thực không thể tin được vào tai mình.

"Cô trối Tường Cách lại, về mấy trăm con rùa trên người hần, lại chụp rồi đăng hình lên trang cá nhân?"

"Cho nên thời gian trước làm cho giá cổ phiếu của f&d bị kéo xuống nguyên nhân là do cô?"

Tuy rất không muốn thừa nhận, quả thật là có nguyên nhân gián tiếp trong này.

Toàn bộ thế giới yên lặng ba giây.

Văn phòng không ai nói chuyện.

Tây Cổ đã run rẩy đến hai chân rã rời.

Hàn Bắc Nghiêu vỗ bàn, chỉ vào Nam Sơ, nói với Thẩm Quang Tông: "Đi, cậu đi hủy hợp đồng của cô ta ngay."

Thẩm Quang Tông nhìn Hàn Bắc Nghiêu: "Lấy thật sao?!"

Hàn Bắc Nghiêu: "Lấy cái rắm!!!! Nói đi là đi ngay, mẹ nó không có chút chủ kiến nào sao?!"

Nói xong lại chỉ chỉ vào Tây Cổ ở phía sau, "Cô lui tới đó làm gì!? Qua đây cho tôi."

Tây Cổ dịch về trước một bước, "Hàn Hàn... Hàn tổng."

Hàn Bắc Nghiêu tức đến bùng nổ, "Nói chuyện không thể thẳng lời ra được sao?!!"

Nam Sơ: "Anh dọa cô bé làm gì?"

Hàn Bắc Nghiêu: "Tôi dọa cô ta? Tôi còn muốn rang xào cô ta lên đó!! mấy ngày nay, chọc cho tôi không ít chuyện rồi?!"

Nam Sơ: "Anh dám?"

Hàn Bắc Nghiêu này đã là Nhị thế tử từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, lúc mới vừa gặp Nam Sơ, cảm thấy nội tâm cô nhóc này rất mạnh mẽ muốn khai thác thật tốt, tương lai nhất định có thể tỏa sáng. Cũng là coi chuẩn điểm ấy mới không quan tâm nhiều mà ký hợp đồng, đàn ông ngay từ đầu luôn luôn dễ dàng bị vẻ bên ngoài của phụ nữ hấp dẫn, kiểu người không sợ chết giống Nam Sơ có thể kích thích cảm giác chinh phục của anh ta.

Ngay từ đầu quả thật đã động tâm, nhưng về sau phát hiện cô nhóc kia là một núi băng, một ngọn lửa mãnh liệt cũng không làm cô tan chảy, về sau một chút ý nghĩ cũng không còn, ngấm lại cái nét lạnh lùng đó, ở phương diện nào đó cũng sẽ không là một ngọn lửa.

Nhưng ngẫu nhiên có đôi khi bị cô oán hận trong lòng lại vẫn sáng khoải, ít nhất đã lớn đến chừng này, vẫn không có ai dám oán hận anh như thế, về sau, vậy mà cũng thành thói quen.

Hàn Bắc Nghiêu liếc mắt nhìn Tây Cổ, uy hiếp nói: "Cô nói xem tôi có dám hay không?!"

Ngay tại lúc hai người đang giằng co, bỗng nhiên xuyên vào vào một giọng nói mềm dẻo: "Tôi từ chức, không cần anh rang xào, bản thân tôi tự làm, dù sao cũng không qua kỳ thực tập, ngày mai tôi gửi đơn cho anh."

Oa, lúc này không cả lăm nữa rồi hả?

"..."

"..."

"..."

Thẩm Quang Tông và Nam Sơ cùng nhìn về phía Hàn Bắc Nghiêu, người sau vội ho một tiếng, "Đều nhìn tôi làm gì?!"

Bàn tay to vung lên, "Từ thì từ!"

Khi ba người ra khỏi văn phòng, Nam Sơn nhìn Tây Cốc, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, "Từ chức thật sao?"

Tây Cốc cúi đầu, khẽ ừ nhẹ một tiếng.

Nam Sơn thở dài, xoa xoa tóc cô, giọng nói khó có được êm ái, Tây Cốc nghe cũng mềm lại, "Em thử suy xét cân nhắc lại xem."

Ngay cả Thẩm Quang Tông trong ngày thường hay nói lời ác độc cũng nhịn không được khuyên mấy câu, tuy giọng điệu không dễ nghe: "Mấy cô bé 9x các cô..., cả đám đều tùy hứng như vậy, tùy tiện bị mắng hai câu đã vội từ chức, tìm được công việc tốt vậy sao...? Ông chủ lớn cũng chỉ nói như vậy thôi, anh ta chỗ nào có thể cho cô từ chức, gan của cô gái nhỏ này cũng thật nhỏ quá rồi."

Nói xong lại chỉ Nam Sơn, "Còn cô, chuyện này tám phần là hướng vào Trương Cách, thời gian trước ông cụ f&d nhập viện, cuộc chiến gia tộc vừa mới khai hỏa, cậu thiếu gia Trương Cách này tính tình buông thả, cổ phần công ty trong tay không nhiều lắm, nhưng lại được ông cụ yêu thích, lỡ như ông cụ lẩn quẩn trong lòng lập di chúc để cho Trương Cách tiếp nhận f&d, đó chính là bộ phim của năm, tất cả mọi người đều chờ xem này màn kịch vui này, hán ta bỗng chốc nhớ đến một nhân vật nhỏ như cô. Trong khoảng thời gian này đừng trêu chọc hán ta nữa!"

Thẩm Quang Tông dặn dò xong, lại đưa cho cô một sấp kịch bản.

Hôm nay, lại mang theo một kịch bản đến tìm cô, Nam Sơn đang cúi đầu đọc sách, kính Phật ở trong tay, bị cô lật vô số lần, không chút để ý nghe Thẩm Quang Tông nói: "Lần này không giống, tôi không nhận phim, là một chương trình trải nghiệm thực tế."

"Cái gì?"

"Giống như trò chơi sinh tồn ngoài tự nhiên, mỗi một trạm là một cái chủ đề, quay trong nửa tháng, nửa tháng này cô phải tắt toàn bộ điện thoại và máy tính, tổng cộng có ba trạm, trạm thứ nhất là kiểm tra hậu cần cần mặt đất ở sân bay, trạm hai là phòng cháy, trạm ba là thám hiểm Tùng Lâm."

Nam Sơn nhìn chằm chằm nội dung bản thảo, hơi im lặng, nói: "Tôi có thể từ chối không?"

"Không được từ chối, đây là Hàn tổng đồng ý, một trong điều kiện giải hòa với Trương Cách."

"Đầu óc hán có phải bị bệnh không?"

"Đầu óc Trương Cách có bệnh không tôi không biết, nhưng Hàn tổng khẳng định không bị bệnh."

...

Bên này, Lâm Lục Kiều mới huấn luyện từ Nam Sơn về, chỉ đạo viên trực tiếp chạy tới, chào anh, thở hổn hển nói: "Anh trước đừng thay quần áo, khăn trương đi theo tôi, mấy lãnh đạo trong chi đội đều đã đến đây."

Lâm Lục Kiều đậu xe xong, đi theo chỉ đạo viên chạy vào tòa nhà chính.

Trong phòng hội nghị về mặt mấy lãnh đạo đều nghiêm túc, ngồi ngay ngắn.

Lâm Lục Kiều chỉnh quần áo xong, để mũ xuống bàn, nói nhỏ: "Nghiêm túc vậy, đây là muốn chiến đấu với người nào?"

Chỉ đạo viên liếc anh một cái, nói: "Tháng sau có chương trình muốn quay trong đội chúng ta, gọi mấy lãnh đạo tới thương lượng."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Có một chương trình muốn ghi hình về đội của chúng ta vào tháng tới, vài vị lãnh đạo đang thương lượng."

Về mặt Lâm Lục Kiều có chút gì đó không tin cho lắm, anh liếc mắt nhìn người chỉ đạo, có một vị lãnh đạo ở bên kia gõ gõ lên bàn và gọi anh: "Lục Kiều, tôi và vài trưởng phòng đã thương lượng qua lại, vẫn cảm thấy nên giao chuyện này cho cậu phụ trách, cậu thấy thế nào?"

Lâm Lục Kiều quay đầu qua nhìn: "Phụ trách gì vậy?"

"Chương trình của Đài truyền hình vệ tinh Bắc Tầm, người chỉ đạo đã liên hệ với tổ tiết mục rồi, trong thời hạn nửa tháng, thời gian vào đội là trung tuần tháng sau, cậu sẽ đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên điều phối toàn bộ chương trình lần này, phụ trách sắp xếp việc huấn luyện bọn họ và diễn tập. Đến lúc

ấy sẽ có sáu nghệ sĩ tham gia, ba nam nghệ sĩ và ba nữ nghệ sĩ, phía tổ tiết mục cũng đã liên hệ xong xuôi; để phản ứng về tác phong quân đội và kỷ luật với việc giáo dục phòng cháy chữa cháy càng thêm chân thật, cậu cứ xem họ như tân binh thông thường mà đối xử, nên dạy thì dạy, nên mắng thì mắng, không tuân thủ kỷ luật thì cậu có thể trình báo cấp trên, đuổi họ ra khỏi đội."

Chuyện này mà làm một cách quyết đoán sẽ không hay cho lắm, từ trước tới nay Lâm Lục Kiều không hề thích kiểu tuyên truyền ấy, cảm thấy có rất nhiều thứ, một khi đã lên TV rồi rất dễ bị khuếch đại, cho dù ngày thường bọn họ thật sự như vậy, nhưng khi tới tai người xem sẽ trở thành những thành phần "thích show". (tựa tựa như làm lớn)

Ngay cả những bộ phim tuyên truyền phòng cháy chữa cháy trong ngày thường, anh cũng lười tham gia, bây giờ lại phải ghi hình cho đài truyền hình vệ tinh lớn như vậy, hơn nữa còn là chương trình lớn, đến lúc cuối cùng anh mới biết mình là huấn luyện viên thực hiện toàn bộ chương trình ấy. Rõ ràng mấy vị lãnh đạo đang thăm dò bản tính nóng nảy của anh, đưa sáu người kia vào trong một đội, y như là xua vịt nhảy lên giá* nhỉ?

*Xua vịt nhảy lên giá: Theo cách chăn nuôi ngày trước, người ta làm cái ỏ treo lên giá cho gà nhảy lên đẻ. Vịt thì không thể nhảy lên như vậy. Câu này ngụ ý buộc người làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người

"Nếu tôi đuổi hết tất cả bọn họ khỏi đội, có phải sẽ kết thúc thời gian ghi hình sớm hơn không?"

Nghe vậy, người chỉ đạo khiếp sợ nhìn anh, đá vào chân anh ở dưới bàn, cắn ranh: "Ranh con nói cái gì vậy hả?"

"Cậu làm sao thì tôi không quản, nếu thật sự có bản lĩnh như vậy, cậu xua tất cả bọn họ đi về cũng được, cùng lắm thì khiến tổ tiết mục phải hủy bỏ trạm hành trình, xem như việc tuyên truyền phòng cháy chữa cháy cuối năm của đội đã bị chuyện này ngăn cản thôi, nhưng tôi yêu cầu cậu hai việc." Lão lãnh đạo cười rất rõ, nhắm vào hai chỗ: "Thứ nhất, huấn luyện nhiều và nghiêm khắc cũng chẳng sao, nhưng phải đảm bảo bọn họ an toàn. Thứ hai, thể hiện tất cả tác phong kỷ luật của quân đội Đặc Cẩn cho tôi."

Lâm Lục Kiều im lặng một hồi lâu: "Vâng."

Lúc sau lại bàn giao công tác kế hoạch năm nay một cách qua loa, khi hội nghị kết thúc, người chỉ đạo định sắp xếp thêm bữa ăn ở nhà ăn nữa nhưng lãnh đạo đã gọi lại: "Không cần đâu, tôi không muốn được đối đãi đặc biệt, ngày thường mấy người ăn gì thì chúng tôi ăn đó."

Người chỉ đạo nhìn về phía Lâm Lục Kiều, ý bảo anh quyết định.

Lâm Lục Kiều vén tóc đội mũ lên rồi nói: "Dựa theo lời lãnh đạo nói mà làm đi."

Trung đội khoảng gần năm mươi người, nhiều hơn Trung đội cơ sở hai mươi người, nhà ăn lâu hai, vài người lính còn đang huấn luyện, duyệt binh kết thúc, người chỉ đạo mới dẫn các vị lãnh đạo đến đó ăn cơm, Lâm Lục Kiều đốt hai điếu thuốc ở cửa rồi mới đi vào mâm cơm.

Vừa cảm chén ngồi xuống, lãnh đạo đã dùng đũa vẩy anh, nhắc đến chuyện nhà: "Cậu xem sách đến đâu rồi?"

Lâm Lục Kiều bung chén, gấp miếng thịt nướng bỏ vào miệng, nhai hai cái rồi đáp: "Một nửa một nửa rồi."

Thật ra là không có thời gian xem, trong khoảng thời gian này anh luôn ở nơi khác để huấn luyện tân binh, hiện giờ mới bước vào cổng lớn của trung đội lại bị người ta đột ngột nhét một chương trình vào đầu như vậy.

Người chỉ đạo chen vào nói giúp anh: "Rất nghiêm túc, khoảng thời gian trước, lúc huấn luyện ở Nam Sơn, tôi thấy cậu ấy đi tới đi lui trên xe với bầy ra mấy quyển sách, Lâm đội của tôi nghiêm túc lắm và về cơ bản cũng không liên quan tới chuyện của ai khác."

Lâm Lục Kiều liếc anh ta một cái, khoe miệng khe giạt, tiếp tục lùa cơm vào mồm. Từ khi còn nhỏ anh đã ăn nhanh, ăn hai ba miếng mà nửa chén cơm đã được nuốt xuống bụng rồi.

Lãnh đạo vui mừng gật đầu: "Trước lúc thành phố mở cuộc họp, tôi sẽ đến gặp ba cậu và nói với ông ấy về chuyện này, ông ấy rất ủng hộ, cậu đã lâu không về nhà nhỉ? Có rảnh thì về thăm ông ấy một chút, người già tuổi cao, rốt cuộc thân thể cũng không tiện cho lắm, cha con hai người chỉ còn thiếu sự khai thông, cậu đó, từ nhỏ đã hay khó chịu, sau này vào đại đội phải sửa tật xấu ấy đấy."

Lâm Lục Kiều đặt chén xuống, ừ nhẹ một tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng là người lãnh đạo của chi đội thuộc Sở Cảnh sát, cùng với lão đồng đội Lâm Thanh Viễn, hai người họ xem như đã trông thấy cả đoạn đường trưởng thành của Lâm Lục Kiều, cũng chỉ có họ biết rõ chuyện ấy của nhà họ Lâm, hơn nữa còn biết tính tình của cậu nhóc Lâm Lục Kiều này.

"Lấy tinh thần như hồi cậu thi đại học ấy, thật ra chuyện này chẳng đơn giản như cậu nghĩ đâu, lần này số người không quá nhiều, sức cạnh tranh rất lớn, không ít người muốn chen lấn để lách vào bên trong, cậu không muốn quyết đoán một chút cũng chẳng được."

Cặp mắt Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm vào ông, rốt cuộc vẫn không lên tiếng.

Người chỉ đạo nói: "Lâm Đội của tôi chẳng có gì cả, chỉ thừa một chút quyết đoán thôi."

Mạnh Quốc Hoàng: "Tôi nhớ rõ là hồi nhỏ cậu đọc sách rất nhanh, mỗi lần mang cho cậu vài quyển sách lý luận quân sự, không tới mấy ngày cậu đã đọc xong rồi còn chạy tới nhà tôi đòi xem sách mới. Sao lần này lại lâu như vậy, một quyển cũng chưa đọc xong?"

Lúc còn nhỏ, những cậu bé khác thường thích chơi súng, xe tăng linh tinh, nhưng anh lại đặc biệt thích đọc sách lý luận quân sự, mỗi lần Mạnh Quốc Hoàng đến nhà chơi đều sẽ mang vài quyển cho anh, anh đọc sách rất nhanh, trí nhớ cũng tốt. Ngay từ đầu, Mạnh Quốc Hoàng cho rằng cậu nhóc này chỉ lật xem sơ sơ, không hứng thú rồi ném đi, nào ngờ sau vài lần gặp mặt, cậu nhóc ấy đã có thể hiểu rõ đạo lý mà nói ra vài ba câu, nghe qua giống như kể lại câu chuyện. Vì thế, ông càng thêm yêu thích cậu nhóc.

Mạnh Quốc Hoàng vỗ lên mặt bàn và nói: “Ăn lót dạ đi. Tháng sau sẽ kiểm tra.”

Lâm Lục Kiều đã com nước xong xuôi, ngồi xuống ghế trống, khoanh tay lại trước ngực, trong miệng ngậm một cây tăm xỉa răng, đẩy đẩy cây tăm hai lần.

“Biết rồi.”

.....

Gần đây Nam Sơ nhận được không ít tin nhắn "ném bom" mình, lướt trích dẫn Weibo và số lượng fan càng ngày càng tăng, vốn dĩ chỉ có hơn một trăm nghìn fan, một nửa trong số đó là Thẩm Quang Tông tiêu tiền mua, lần này xem như sửa thành mấy trăm nghìn.

Hôm nay Hàn Bắc Nghiêu tóm Thẩm Quang Tông tới văn phòng để dạy dỗ.

Nhị Thế Tổ* (Hàn Bắc Nghiêu) bắt chéo hai chân gác lên ghế dành cho sếp: "Anh nói xem, tại sao lượng fan trên Weibo của cô ta lại như thế này? Tự cô ta tiêu tiền mua à?"

*Nhị thế tổ (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Thẩm Quang Tông: “Không có đâu, cô ta hoàn toàn không cần Weibo, với tính tình của cô ta làm sao có thể đi mua fan chứ?”

"Thế thì tại sao lượng fan lại đột nhiên tăng nhiều như vậy?"

Thẩm Quang Tông đã sớm phân tích chuyện này với đoàn đội: "Dù sao cũng chẳng phải chuyện tốt gì, họ (fan) đều mắng cô ta."

Hàn Bắc Nghiêu: “.....”

“Trang bát quái* kia moi được chuyện lớn hồi trước giữa cô ta và Nhiễm Đông Dương - Nghiêm Đại, một bộ phận fan nhận định rằng cô ta là nguyên nhân khiến hai người họ chia tay, hẳn là fan cô ta cũng nhận tiện chú ý động thái nên mới có thể chửi mắng, còn có một phần từ đám người bên vợ Trương Cách, để ý cũng chỉ vì mắng cô ta, phần còn lại là trạch nam, có lẽ mấy người đó cho rằng cô ta là loại người thứ ba thích buông thả nên mới đùa giỡn vài câu vô lại thôi.”

*Nó gần giống như Phong Hành của Trác Vỹ ấy các bạn.

Hàn Bắc Nghiêu tròn mắt: “Có phải lũ người đó biến thái không vậy?”

“Tôi chỉ có thể nói thế, con nhóc Nam Sơ kia cũng không tệ, đao thương bất nhập* chứ chẳng cần, nếu đổi lại là Nghiêm Đại có trái tim thủy tinh** kia, có lẽ đã sớm nhảy lầu rồi.”

*Đao thương bất nhập: lì lợm, cứng đầu cứng cổ

**Trái tim thủy tinh - Thủy tinh tâm: Kiểu người mong manh dễ vỡ

Hàn Bắc Nghiêu lâm vào trầm tư: "Bên chương trình ghi hình cô ta thế nào rồi?"

Thẩm Quang Tông im lặng một hồi lâu, thờ dài xong mới nói: "Cuối cùng tôi đã biết vì sao Trương Cách tìm cô ta rồi."

Hàn Bắc Nghiêu: "Ừ hử?"

“Ngay từ đầu ngài đã biết đó là chương trình mang tính chất gì mà nhỉ?”

Hàn Bắc Nghiêu không nói lời nào.

Thẩm Quang Tông đi theo Hàn Bắc Nghiêu rất nhiều năm, anh ta (HBN) mà im lặng tức là cực kỳ hiểu rõ.

“Tôi cho rằng ít nhiều thì ngài cũng có một chút yêu thích cô ta chứ?”

“Cho dù tôi không thích cô ta, cô ta cũng ở dưới cờ của tôi*.” Hàn Bắc Chiêu cười châm chọc: "Anh cảm thấy tôi tệ đến thế sao? Sẽ đẩy cô ta vào hố lửa à?"

*Cô ta là người của tôi (công việc)

Thẩm Quang Tông im lặng.

Hàn Bắc Nghiêu hiếm khi thờ dài như vậy: "Nói trắng ra, chương trình kia của Tưởng Cách chính là muốn nghệ sĩ bị xấu mặt, chịu chút đau khổ để lấy được tiếng cười của người xem, khiến bọn họ cảm thấy mình tỉnh và người thường chẳng có gì khác nhau, người khác tham gia đều phải như thế, sao cô ta lại không thể, tính tình của con nhóc đó cần được mài giũa như vậy đây."

Nói trắng ra là do vẫn bị cô oán giận nên mới muốn mài giũa tính thần hăng hái của cô.

Thẩm Quang Tông thâm nghĩ: Khó trách không tìm được nghệ sĩ tuyển một* mà lại tìm mấy nghệ sĩ nhỏ không vào nổi tuyển bảy tuyển tám, mấy người đó có thể nổi giận phá chương trình được mới lạ.

*Càng nổi tiếng, càng hot, càng giàu tài nguyên quảng cáo phim ảnh thì tuyển càng cao. Nghệ sĩ tuyển một khi tham gia phim ảnh thường được giao vai chính, thù lao lớn, thu hút nhiều hợp đồng quảng cáo và lời mời dự sự kiện.

Thật ra hai trạm đầu, trái lại vẫn còn ổn, không có gì khó khăn, chỉ là trải nghiệm công việc hậu cần mặt đất và công tác phòng cháy chữa cháy vất vả, trạm thứ ba thám hiểm Tùng Lâm mới là mục đích chính của chương trình này, bỏ sáu nghệ sĩ vào trong một rừng đầy cây cối với nguy cơ bốn phía, xem thử ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng, có thể nghĩ tới những gian khổ trong đó.

Trong lòng Hàn Bắc Nghiêu cũng rất phiền muộn, trước sau vẫn không muốn suy nghĩ cẩn thận xem mình làm chuyện này đúng hay sai, dù gì sống ở giới giải trí này cũng giống như nằm trong một chiếc chảo nhuộm lớn, muốn trải qua cuộc sống nhàn hạ rất khó, hẳn là Nam Sơ hiểu rõ điều ấy hơn anh ta. Nghĩ như vậy, trong lòng dễ chịu một chút, Hàn Bắc Nghiêu giờ tay đuổi Thẩm Quang Tông ra ngoài, lúc ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một lá đơn xin từ chức được đặt trên mặt bàn.

.....

Hôm nay, Nam Sơ ghi hình chương trình hậu cần mặt đất ở sân bay xong thì chạy về nhà, Tây Cố đang ở trong nhà giúp cô thu dọn đồ đạc này nọ. Nam Sơ bước vào, ném túi xách sang một bên, ngã người xuống giường, cất giọng lười nhác với Tây Cố.

"Cô gái nhỏ, nhớ chị không?"

Tây Cố dừng công việc trong tay, nhìn cô một cái: "Dạ nhớ."

Nam Sơ choàng dậy, ngồi ở đầu giường và ngắm Tây Cố: "Sao thế? Nghe giọng của em như đang buồn bực ấy."

Rốt cuộc Tây Cố không nhịn được nữa, bỏ nhào vào lòng Nam Sơ, khóc òa lên một tiếng: "Em chuyển đơn xin từ chức cho Hàn tổng rồi, Hàn tổng nói nếu em từ chức, anh ta sẽ phong sát* em... Làm em không tìm được công việc nào nữa... Chị nói xem vì sao anh ta ghét em như vậy... Em đâu có đắc tội anh ta..."

*Phong sát: Đóng băng mọi hoạt động

Thân thể mềm mại của cô gái nhỏ sà vào lòng cô, khóc đến tội nghiệp, dáng người nhỏ nhỏ thật khiến người ta đau lòng.

Nam Sơ xoa đầu an ủi Tây Cố: "Thật ra chị cũng có ý đó."

Tây Cố sợ tới mức nhào ra khỏi lòng cô: "Chị cũng muốn phong sát em ư?"

Nam Sơ trợn trắng mắt: "Bọn chị đều hy vọng em không từ chức, không phải em ở bên cạnh chị làm việc rất tốt ư, tại sao lại vì một câu của Hàn Bắc Nghiêu mà từ chức chứ? Anh ta là người khá ấu trĩ, không biết cách biểu đạt, cũng chẳng thể nào nói chuyện một cách hay ho với em, ngày thường em đề ý nhiều một chút sẽ phát hiện thật ra anh ta đáng yêu lắm, chỉ là tính tình hơi "xoắn"* một chút."

*Xoắn -> Hại não.

Đôi mắt nhỏ của cô nàng chớp chớp, do dự hỏi: "Thật ư?"

"Nếu anh ta đã không cho em từ chức, em làm thêm một khoảng thời gian xem sao, người ở công ty này đều như vậy, chẳng qua chỉ bối mớ vớ thôi, nhưng bọn họ thật sự không xấu."

Ít nhất vẫn hơn đoàn đội trước kia của cô - ngoài mặt là vẻ hài hòa, bên trong thâm hận không thể làm đối phương đau khổ đến chết.

Tây Cố gật đầu.

Nam Sơ vuốt tóc cô nàng: "Ngoan, chị mệt chết đây, ngủ bù trước cái đã."

Lúc này Tây Cố mới để ý thấy khóe mắt cô có vết máu: "Chị làm sao vậy? Có phải lại bị thương vì ghi hình chương trình kia không? Sao chương trình ấy lại không cho dẫn theo trợ lý chứ?"

Nam Sơ lật người nằm sấp xuống giường, giống y như một con cá chết không nhúc nhích: "Chương trình đó không dành cho người, Tưởng Cách quả là

tên biến thái."

Cô đã có thể nghĩ tới mức độ khủng bố ở kỳ thứ ba - thám hiểm Tầng Lâm rồi.

Nhìn thấy Nam Sơ thật sự mệt mỏi, Tây Cổ không đành lòng quấy rầy cô, cô nàng yên lặng giúp cô cởi giày, sau đó đắp chăn cho cô rồi xoay người đi ra ngoài. Ngày hôm sau, hai người vừa trở lại công ty đã nghe thấy Nghiêm Đại tranh cãi kịch liệt với Hàn Bắc Nghiêu.

Khách quý ghi hình chương trình, công ty Gia Hòa có hai nữ nghệ sĩ, một trong hai người chính là Nghiêm Đại.

Thẩm Quang Tông nhìn nhìn Nam Sơ, vẫy tay ý bảo cô đi qua đây: "Cô có ý tưởng gì không?"

Nam Sơ ngược mi mắt: "Ý tưởng gì chứ?"

Về mặt Thẩm Quang Tông giống như "cô thật ngu ngốc": "Nếu cô thật sự không muốn ghi hình thì tới tìm Hàn tổng để nói, cô nói rồi anh ta sẽ đồng ý thôi, đến lúc đó tìm cơ hội rời khỏi phòng, tôi sẽ cho cô nhận một bộ phim khác."

Nói xong, anh liếc nhìn một cái đã trông thấy nơi khoe mắt Nam Sơ có một vết máu màu đỏ thẫm, lập tức thay đổi sắc mặt: "Sao cô lại bị như thế?"

Nam Sơ sờ sờ khoe mắt: "Ghi hình chương trình, không cẩn thận nên bị thương."

"Cô là nghệ sĩ! Sao có thể để mặt mình bị thương?!"

"Biết rồi, lần sau sẽ chú ý." Nam Sơ thần nhiên nói.

Thẩm Quang Tông trợn trừng với nàng: "Suy nghĩ cẩn thận chưa, muốn ghi hình hay không?"

Nam Sơ: "Ghi hình nhé, thú vị đây."

Lúc ba người đi vào, Nghiêm Đại đang đẩy ngã hết sách vở ở bên trong, Hàn Bắc Nghiêu với vẻ mặt lạnh nhạt đang ngồi trên ghế sofa. Thấy bọn họ bước vào, anh ta mới mở miệng: "Lúc trước tôi đã nói với cô về việc nhận chương trình này, nó khác với những chương trình mang lại hiệu quả trước đó, chẳng phải khi ấy cô xem đó là việc không đáng để tâm sao? Nam Sơ đi cô cũng phải đi, chẳng phải chính cô từng nói với tôi như thế à? Âm ỉ đủ rồi thì ra ngoài đi."

Nghiêm Đại: "Tôi cho rằng việc kiểm tra hậu cần mặt đất ở sân bay chỉ là kiểm an (kiểm soát an ninh) thôi, ai ngờ còn phải đưa đón hành khách lên xuống máy bay, giúp hành khách tìm kiếm đồ bị mất, lại còn phải nhận lấy khiếu nại của hành khách, đi bưng trà đưa nước cho người ta, có người không cẩn thận suýt bị người ta đánh! Hơn nữa tổ tiết mục đưa ra tình huống, chẳng biết họ đang làm gì, chỉ thấy tròn ở một góc quay quay chụp chụp, tôi bảo đừng quay rồi mà còn một hai 'phải quay trở về của cô', chương trình như vậy có ý nghĩa gì chứ?"

Hàn Bắc Nghiêu: "Cô cho rằng bây giờ làm chương trình chỉ cần ngồi ở ngoài uống cà phê sưởi nắng, đi nghỉ ở Hawaii à? Cô cảm thấy mình đủ tư cách sao?"

Lời này không sai.

Đây là một xã hội coi trọng vật chất, cá lớn nuốt cá bé.

.....

Cho dù như vậy, ngày đó ghi hình ở trạm phòng cháy chữa cháy, Nghiêm Đại vẫn đến báo cáo đúng giờ.

Một hàng sáu người xách theo hành lý, bước vào cửa của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, trên tấm bia đá to lớn đầy hơi thở mạnh mẽ được khắc mấy chữ lớn "Chi đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần", có hai người lính đứng gác ở đấy, Nam Sơ nhìn hai người ấy đến mất hồn, Nghiêm Đại bước tới bên cạnh cô: "Này, tôi cảm thấy nơi đây còn đáng sợ hơn sân bay, không thì hai mình đi chung với nhau nha."

Nam Sơ liếc cô ta một cái, quay đầu lại, hỏi một đồng nghiệp một nẻo: "Một năm có bao nhiêu chiến sĩ phòng cháy chữa cháy hy sinh, cô biết không?"

Nghiêm Đại sững sờ.

"Bọn họ dùng sinh mạng mình để bảo vệ địa phương của chúng ta, cô không muốn nhìn thử sao?" Nam Sơ ngửa đầu, nhìn xem nơi đầu cửa có mấy chữ to được khắc vào tường đá theo lối viết Khải thư.*

*Khải thư: Khải thư hay chữ khai, còn gọi là chân thư, chính khai, khai thể và chính thư, là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

-- tình bình, lệ chí, trung thành, chú hồn.

*Tình bình, dốc lòng, trung thành, đúc kết tinh thần (linh hồn)

Nam Sơ ngẩng mặt lên, ánh nắng chiếu ở sau lưng, mắt cô rất sáng.

“Tôi rất muốn nhìn một chút.”

Là thứ gì đã bồi dưỡng anh thành tường đồng vách sắt, trăm (phần) cứng không gãy mà lại dịu dàng vạn trượng (rất sâu, muôn trượng).

.....

Người chỉ đạo Dương Chấn Cương dẫn một chiến sĩ phòng cháy chữa cháy ở trong ra: "Xếp thành hàng."

Sáu người lác đác, dây dưa dây cà một hồi cuối cùng cũng xếp thành hàng. Dương Chấn Cương nhú mày, xong đời rồi, nếu như bị người trong kia nhìn thấy, không chừng lại muốn chinh đôn anh ta.

Vì thế anh nói lời cảnh cáo trước: "Tôi là thành viên chỉ đạo của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, đồng thời là huấn luyện viên phó của mọi người ở lần này, phía sau tôi là lớp trưởng tân binh của mọi người, nếu đã đến đây thì hãy quên thân phận mình tính của mình đi, ở nơi này, không có nam hay nữ, không có nghề sĩ hay dân thường, tất cả đều là lính, không tuân thủ kỷ luật sẽ bị đuổi khỏi đội như nhau thôi."

“Nghe thấy không?”

“Vâng!” Lại là sáu giọng nói thưa thớt.

Dương Chấn Cương: “Vào để hành lý trước đi, năm phút sau ra tập hợp ở sân thể dục."

.....

Ánh nắng gay gắt, nhiệt độ bên ngoài lên tới bốn mươi độ, mùa hè ở Bắc Tầm quả là nóng bức, nhóm nghệ sĩ đứng tại sân tập thể dục khoảng mười phút đã nóng không chịu nổi, phải đối diện với việc trên người tỏa ra mùi nồng nặc, dính dính như keo.

Nghiêm Đại hỏi: “Chỉ đạo Dương, bây giờ chúng tôi phải làm gì?”

Dương Chấn Cương đứng thẳng người, đầu đầy mồ hôi nóng bỏng, liếc nhìn cô ta một cái: "Chờ huấn luyện viên chính."

Nghiêm Đại lại hỏi: “Sao huấn luyện viên chính còn chưa tới?”

Dương Chấn Cương: “Huấn luyện viên chính đang bận họp, đợi lát nữa sẽ họp xong, đừng nói nhảm nhiều như thế."

“.....”

Nghiêm Đại giống như bị tát một cái vào mặt.

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn mặc đồ quân đội đi từ ngoài lưới sắt vào, vành nón âm thầm che hết nửa mặt.

Khi bước nhanh đến, Lâm Lục Kiều chạy khoảng hai bước, giọng nói rõ ràng mà tràn đầy sức mạnh: "Tập hợp."

Không biết vì sao.

Huấn luyện viên chính vừa xuất hiện, đám người này lập tức nghiêm túc và trang trọng hẳn lên, ngay cả động tác tập hợp còn nhanh hơn lúc mới tới cửa nữa.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều lướt nhìn từng khuôn mặt một, lúc nhìn tới Nam Sơ, ngay cả một chút nán lại cũng không có, nhanh chóng lướt qua, giống hệt như lần đầu tiên anh gặp cô vậy.

Tốt lắm.

Anh đứng thẳng người, cúi chào một cái rất đúng chuẩn: "Tôi là đội trưởng của trung đội phòng cháy chữa cháy Đặc Cần thuộc thành phố Bắc Tầm, đồng thời là huấn luyện viên tổng thể lần này của mọi người, Lâm Lục Kiều."

Hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai ngày trước khi nhập đội.

Dương Chấn Cương mới lấy danh sách tham gia của tổ chương trình đưa cho Lâm Lục Kiều, để anh làm quen trước, miễn cho đến lúc đó người đến, anh còn không biết tên bọn họ. Mấy người nghệ sĩ này cũng không nổi tiếng lắm, tiếng tăm cũng không hơn gì mấy nghệ sĩ mới, kiểu người không xem tin giải trí như Lâm Lục Kiều, phỏng chừng thật đúng là nhận không ra.

Sáu tập tài liệu, Dương Chấn Cương tìm một buổi tối đã biết hết, đang làm bình luận viên cho Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều dường như không để ý lật chuyển một tờ lại một tờ.

Dương Chấn Cương vừa ghé đầu lên vai anh, "Trịnh Bình, hai mươi ba tuổi, có học võ, năm tuổi đã lên Thiếu Lâm tự, có biết chút kung fu quyền cước, từng đóng nhiều phim võ thuật... Nghe tổ chương trình nói là một người thật thà chất phát."

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc anh, tiếp tục lật.

Dương Chấn Cương vừa lải nhải: "Mục Trạch, tiểu thịt tươi*, người mới, hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh, lúc trước xuất thân từ việc nổi tiếng về livestream trên Internet..."

*Tiểu thịt tươi chỉ những nam nghệ sĩ tuổi từ 16 – 30, theo phong cách rạng rỡ tươi sáng, thần tượng, nam thần.

Lâm Lục Kiều nhíu mày, "Livestream là cái gì?"

"Cậu không biết?! Tôi lớn tuổi vậy rồi mà còn biết đó! Chính là ở trên internet quay trực tiếp, sau đó thu hút được một số fan hâm mộ nhỏ, chính là kiểu này." Dương Chấn Cương vẻ mặt không thể tin, "Cậu chưa từng nghe qua?"

"... Không có."

"Bình thường khi nghỉ ngơi cậu làm gì? Không lên mạng sao? Không chơi di động?"

Mấy năm trước khi ở ngoài huyện trợ giúp, đều sống ở trong đội, di động cũng không dùng làm gì, trong ngày thường trừ bỏ huấn luyện, nghỉ ngơi thì cùng đồng đội chơi bóng, hoặc là ngủ, di động và máy tính anh cũng không thường dùng, đừng nói tới mấy cái weibo này.

Dương Chấn Cương tỏ vẻ hiểu rõ, "Cũng đúng, dù sao livestream cũng chỉ mới nổi gần đây thôi, mấy năm trước cũng không chơi cái này."

Lâm Lục Kiều tiếp tục lật.

Dương Chấn Cương quyết định đều giảng giải hết cho anh, phỏng chừng quả thực tầm hiểu biết của người này không được đầy đủ.

"Đây là Lưu Hạ Hàn, hai mươi chín tuổi, xuất thân từ trường nghệ thuật quân đội, quay rất nhiều phim về kháng chiến."

Trên ảnh chụp là người đàn ông mày rậm, ngũ quan nghiêm chỉnh, không thể nói là đặc biệt đẹp trai, nhưng có một loại khí chất cương nghị đặc biệt.

"Đây là Từ Á, hai mươi một tuổi, sinh viên đại học truyền thông, từng đóng phim trên mạng, tối hôm qua tôi còn nghe mấy người trong đội thảo luận về cô nàng, nói cô gái nhỏ rất xinh đẹp."

Từ Á trẻ trung lại mang chút gợi cảm, quả thật là nữ thần của rất nhiều trạch nam.

"Đây là Nghiêm Đại, hai mươi bốn tuổi, gia cảnh cũng không tệ, nghe nói có chút yếu đuối, công ty đại diện đưa tới nơi này cũng là muốn tôi luyện thêm."

Dương Chấn Cương lật ra trang sau, "Trọng điểm là ở đây - -"

Giọng nói thế nhưng thêm một chút sắc thái thần bí.

Cuối cùng trên một phần tư liệu, người trên tấm ảnh rất thanh tú, không có trang điểm, mặt mộc, lại rất tinh xảo.

Trên giấy ghi hai chữ to: Nam Sơ.

"Rất lợi hại."

Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm ảnh chụp, đốt thuốc thuốc trên bờ môi, nhân nhại hỏi: "Lợi hại thế nào?"

Dương Chấn Cương nói: "Ngày hôm qua lúc lãnh đạo cho tôi xấp tư liệu này, tôi thấy cô gái này rất đặc biệt, nên nhìn thêm vài lần, sau này điều tra mới biết được cô ấy chính là con gái của diễn viên Nam Nguyệt Như, nhưng danh tiếng của cô gái này rất thấp, không có nhiều □□ về cô ấy cho lắm, vừa mở trang web ra, cơ hồ đều là tai tiếng, cái gì mà sinh ra đã bị cha vứt bỏ, cha là xã hội đen, còn có mấy ngày hôm trước nửa đêm đưa xe với người ta, chuyện xấu rất nhiều, nói cô ấy tham gia chương trình này cũng là vì có quan hệ với người tài trợ, thật không minh bạch."

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, khói tỏa ra bốn phía, im lặng.

Dương Chấn Cương lắc đầu, thở dài, "Không ngờ tôi thế này mà lại thành huấn luyện của trại cải tạo, biến nơi này thành trại cải tạo thiếu niên!"

Lâm Lục Kiều lấy thuốc khỏi miệng, cúi đầu khảy khảy, "Kỷ luật quân đội anh cũng dám loạn bát quái, muốn chạy vòng rồi hả?"

Dương Chấn Cương "Ssss- -", "Thằng nhóc cậu, lão binh cũng dám đe dọa? Năm đó lúc tôi đang chiến đấu, cậu còn đang lăn lộn trong đám bùn đất đó!"

Dương Chấn Cương vào ngũ sớm, hiện nay đã ba mươi lăm tuổi, sau đó bị thương khi làm nhiệm vụ, điều tới trung đội Đặc Cần làm chỉ đạo viên. Lời tuy nói như vậy, quả thật cấp bậc so với Lâm Lục Kiều thì thấp hơn một bậc.

Nhưng Lâm Lục Kiều luôn luôn kính trọng anh, không cư xử như cấp dưới của mình.

Dương Chấn Cương lấy tư liệu vở vở nhét vào người anh, xoay người đi, Lâm Lục Kiều bị nhét cả sấp tài liệu vào người.

Đi được hai bước, Dương Chấn Cương lại quay lại, nhớ tới một việc, "Còn có chuyện này, nhắc nhở cậu, cái cô Nghiêm Đại và Nam Sơ này, là cùng một công ty, lúc trước bởi vì một người đàn ông mà gây náo loạn, mọi việc phải xem mà làm, đừng làm cho hai người đó gây rối trong đội."

"Tầm hiểu biết của anh thật đúng là toàn diện?" Giọng điệu trào phúng.

Dương Chấn Cương vẫy vẫy tay, "Tôi làm việc này không phải vì muốn tốt cho cậu sao? Trong khoảng thời gian này bớt gây họa một chút, đối với cậu là có lợi? Đừng quên cuộc thi cuối tháng của cậu!"

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, giật nhẹ khóe miệng, "Đã biết, hai người đó muốn gây chuyện, tôi sẽ viết báo cáo, đuổi hai người này khỏi đơn vị!"

Dương Chấn Cương trừng mắt anh, "Cậu lần đi!"

...

Sân huấn luyện nóng bức dị thường, trời không mây, chân trời một vòng nóng bức, phơi muốn cháy người, không gió, làm người ta thờ hồn hể.

Giọng Lâm Lục Kiều trong không khí nóng bức này có vẻ đặc biệt trầm.

"Tôi đối với nhóm mọi người chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất, phục tùng mệnh lệnh, thứ hai, tuân thủ quân kỷ. Trái với hai điều này, lập tức đuổi khỏi đơn vị."

"A..."

Có người buông tiếng thở dài nho nhỏ.

Là Từ Á, cô gái nhỏ đã nóng đến chảy một đầu mồ hôi.

Thành công khiến cho Lâm Lục Kiều chú ý.

Anh quét mắt một vòng, "Tôi vừa mới nói hai điều gì?"

Sáu người yên lặng, lặng ngắt như tờ.

...

Dương Chấn Cương ở một bên lau mồ hôi, cả đám đều không bớt lo, quả nhiên đều là đến đây cải tạo.

"Phục tùng mệnh lệnh, tuân thủ quân kỷ."

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Lâm Lục Kiều nhìn qua, là Lưu Hạ Hàn.

"Nghiêm."

Sáu người đứng thẳng.

Lâm Lục Kiều nói: "Ngoại trừ Lưu Hạ Hàn, những người còn lại chạy năm vòng sân huấn luyện, người đứng đầu hàng dẫn đội."

...

Sáu người dưới ánh mặt trời chói chang phơi nửa tiếng, đã có chút ỉu rũ, vừa nghe dưới thời tiết này, còn phải chạy bộ, đàn ông ngược lại còn tốt, mấy cô gái bên này ngoại trừ Nam Sơ đều có tiếng oán than đầy đất rồi.

Nam Sơ là người đứng đầu hàng, nửa ngày không có động tĩnh.

Lâm Lục Kiều mắt lạnh nhìn cô, giọng nói không độ ẩm: "Điếc sao?"

Khi Lâm Lục Kiều đi xuống sân, tầm mắt hai người cũng không nhìn nhau, cho tới bây giờ, Nam Sơ mới lấy mắt liếc nhìn anh, giọng lười biếng, "Chạy hướng nào?"

Chỉ đạo Dương nhắc nhở: "Nói chuyện với cấp trên phải nói báo cáo."

Nam Sơ bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, "Báo cáo! Xin hỏi phải chạy hướng nào?"

"Bên kia?"

"Hay là bên này?" Cô dùng ngón tay chỉ hai hướng.

"Tùy cô thích." Lâm Lục Kiều vẫn duy trì sự bình thản, như cười như không.

Năm vòng, hai ngàn mét, nơi này ngoại trừ Trịnh Bình và Lưu Hạ Hàn có võ và tham gia quân ngũ, những người khác đều bị miểu sát, thể lực của Mục Trạch còn không bằng Từ Á, Từ Á nhưng là có chút ngoài dự đoán của mọi người, thể lực của nữ thần của trạch nam cư nhiên tương đối tốt.

Tiếp đó là Mục Trạch, Nam Sơ, sau cùng là Nghiêm Đại.

Nghiêm Đại chạy đến cuối cùng thiếu chút nữa là té xỉu, cả người dựa vào người Lâm Lục Kiều, Lâm Lục Kiều đang nói chuyện với Dương Chấn và tiểu đội trưởng, một bóng người thẳng tắp nhào tới chỗ anh, anh quét mắt một vòng, duỗi tay ra, đỡ cô, giao cho tiểu đội trưởng mang đi nghỉ ngơi.

Tiểu đội trưởng tên là Thiệu Nhất Cửu, người Bắc Sơn, hai mươi lăm tuổi, đã ở trong đội Đặc Cán bốn năm, mặt chữ điền, ngũ quan nghiêm chỉnh, làn da đen, mắt nhỏ, cười lộ lên có răng khểnh.

Anh đỡ Nghiêm Đại qua, dè dặt cẩn trọng đỡ xuống gốc cây, có chút quần bách hỏi cô: "Có muốn tôi lấy nước giúp cô không?"

Nghiêm Đại không để ý anh, ôm ngực bắt đầu nôn.

Nam Sơ xoay người, hai tay chống trên đầu gối thở dốc, khuôn mặt và cổ vị trí xương quai xanh đều đỏ bừng, Nam Sơ chảy mồ hôi thì cả người sẽ đỏ lên, mấy người cũng chưa đổi trang phục, mặc trên người còn là quần áo của mình, cổ áo hơi hơi hạ xuống, Lâm Lục Kiều liếc nhìn cô một cái, "Đứng lên."

Nam Sơ thở phì phò, vẫy vẫy tay: "Mệt."

"Hai điều tôi vừa nói đã quên rồi sao?" Anh nhún mày.

Nam Sơ xoay người giương mắt nhìn anh một lát, thở dài một hơi, mới chậm rãi đứng lên, giọng nói yếu ớt: "Vâng, sắp lớn."

"Huấn luyện viên." Anh sửa lời cô.

"Vâng, huấn luyện viên."

Mắt tròn trắng, mắt tròn trắng.

Lâm Lục Kiều nhìn chăm chăm cô: "Không phục, chạy tiếp năm vòng."

"..."

Mẹ nó, muốn chơi cô phải không?

Nam Sơ thở ra một hơi, đứng thẳng tắp, ánh mắt nhẹ lướt qua, "Báo cáo! Huấn luyện viên! Phục!"

Trong lòng lại nói: Tốt lắm, ra oai phủ đầu, được lắm.

...

Lâm Lục Kiều nói huấn luyện xong rồi đi, Dương Chấn Cương và Thiệu Nhất Cửu mang theo tân binh trở lại ký túc xá, phân phát quần phục xong, cho một tiếng nghỉ ngơi điều chỉnh thời gian, Từ Á kéo Dương Chấn Cương và Thiệu Nhất Cửu lại nói chuyện phiếm.

Từ Á lôi kéo làm quen: "Chỉ đạo viên, tiểu đội trưởng, các người ở đây đã bao lâu rồi?"

Dương Chấn Cương nói: "Tôi tám năm, Nhất Cửu bốn năm. Sao vậy?"

"Đội trưởng Lâm thì sao? Anh ấy mấy năm rồi?"

"Vào được một năm, sau này bị điều đến huyện khu khác trợ giúp ba năm, đầu năm nay mới trở về."

Từ Á hơi rụt cổ: "Đội trưởng Lâm có chút hung dữ."

Dương Chấn Cương vỗ vỗ vai cô, cười nói: "Người kia là như vậy, không thích giao thiệp, đối với các cô đã khách khí rồi, trước kia lúc cậu ta dẫn dắt tân binh, cũng không phải như bây giờ, vài năm nay tính khí tốt hơn nhiều rồi."

Từ Á lại hỏi: "Anh ấy có bạn gái chưa ạ?"

Thiệu Nhất Cửu cúi xuống: "Không có, nhưng mà trước đó luôn thấy anh ấy dùng di động tán gẫu, không biết có phải có bạn rồi không."

"Đội trưởng Lâm bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Vừa qua hai chín."

Từ Á cười đến nhu thuận: "Này có bạn cũng bình thường thôi, dù sao đội trưởng Lâm vừa đẹp trai lại manly."

Hai người gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý, Thiệu Nhất Cửu nói: "Đúng thật, đội trưởng tuy tính tình hơi thối một chút, cái khác đều rất tốt."

"Mọi người cũng thật vất vả, em mới qua nửa ngày đã ăn không tiêu, có chút muốn về nhà rồi."

Thiệu Nhất Cửu an ủi cô: "Tập quen thôi, quen rồi sẽ tốt, nửa tháng thôi, cố gắng rồi sẽ qua mà."

Từ Á cười trấn an, lúc này nhớ tới dường như trong phòng còn có hai người, quay đầu nhìn Nam Sơ, hỏi cô: "Nam Sơ, chị có sao không?"

Nam Sơ đang xuất thần ngồi ở một bên bị kéo suy nghĩ về, liếc nhìn Từ Á một cái, gạt gạt đầu: "Còn được."

Từ Á lại chuyển qua Nghiêm Đại đang nằm sấp như cá chết bên kia, "Chị Nghiêm Đại, chị không sao chứ?"

Người trên giường vẫn không nhúc nhích.

Vẫn mặc kệ cô.

Một trận xấu hổ.

Thiệu Nhất Cửu nháy mắt nhớ tới trạng thái của Từ Á vừa mới chạy vòng, nhin không được hoà giải: "Thể lực của em khá tốt đó."

Từ Á cười cười, "Bình thường ngẫu nhiên sẽ rèn luyện một chút."

Dương Chấn Cương cũng khó mà tiếp một câu, "Quả thật em khá tốt đó, vừa rồi Lâm đội cũng nói trong mấy cô gái thể lực của em là khá nhất."

Nam Sơ...

Nghiêm Đại...

Từ Á cười ngượng ngùng.

Dương Chấn Cương nói: "Chúng tôi phải đi đây, mọi người nghỉ ngơi trước một lát, đợi lát nữa mọi người sẽ mặc nguy trang ngắn tay là được, hôm nay tạm thời không có huấn luyện, buổi tối ở lễ đường sẽ có phim, com nước xong dẫn mọi người đi qua xem."

"Dạ."

...

Buổi tối ở căn tin xếp thành hàng ăn cơm, là cái bàn tròn lớn, mười người một bàn, mười mấy món rau, còn rất phong phú.

Nam Sơ vừa mới đi vào, thấy phía trên tủ kính căn tin một loạt chữ to.

- - Ai ơi bụng bát com đây, dẻo thơm một hạt đáng cay muôn phần.

Mấy người vừa ngồi xuống, Lâm Lục Kiều từ ngoài cửa tiến vào, đi đến bàn bọn họ, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Nam Sơ, tháo mũ xuống, đặt xuống bàn bên cạnh, bụng cái chén trước mặt, đầu cũng không nâng, nói: "Ăn đi."

Mọi người tức tốc cầm lấy chén đĩa.

Ba cô gái ăn không nhiều lắm, Nam Sơ ăn hai miếng đã no rồi, dựa theo lượng cơm bình thường cô ăn, nhiều đó đã hơn rồi. Vừa muốn đặt chén xuống, đôi đĩa bên cạnh vưon ra, chống giữa chén của cô, Nam Sơ quay đầu qua, ánh mắt Lâm Lục Kiều tối đen thâm trầm, không có cảm xúc nhìn cô, "Không được lãng phí."

Nói xong, lại dương cằm chỉ chỉ câu trên tủ kính căn tin.

Nam Sơ im lặng một trận: "Sức ăn của tôi nhỏ."

Lâm Lục Kiều hơi chút ghét nhìn chén của cô, "Cô là chim sẻ sao?"

"Ăn nữa, lên hình nhìn mập, khó coi."

"Muốn mạng hay là muốn đẹp?"

Nam Sơ: "Đẹp."

Lâm Lục Kiều lười lại để ý cô, thu hồi tầm mắt, quăng qua một câu, "Hoặc là ăn hết com, hoặc là đi ra ngoài chạy năm vòng."

"..."

Dáng người Nam Sơ luôn luôn đều là dựa vào chế độ ăn uống để khống chế, cô là người thuộc loại thể chất uống nước cũng sẽ béo, nếu ăn hết chén com lớn này, nửa tháng sau về công ty bảo đảm Thẩm Quang Tông và Hàn Bắc Nghiều đều không nhận ra cô.

Còn sẽ bị Thẩm Quang Tông đuổi đánh chết, bởi vì nửa tháng sau, cô còn có một chương trình phải quay.

Cả bàn có loại yên lặng như cái chết.

Lâm Lục Kiều nghiêm túc khi này vận lông mày, tất cả mọi người không dám chen vào nói.

Từ Á và Nghiêm Đại tuy rằng trên mặt không nói gì, nhưng trong lòng đang hò hét trợ uy cho Nam Sơ, kiên trì kiên trì, nhất định phải kiên trì, như vậy các cô cũng không cần phải ăn nữa chén com còn lại nữa.

Sau đó...

Nam Sơ liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều, ngồi xuống, bùng chén lên, cách cách cách cách hai miếng nhét toàn bộ com vào trong miệng, nhai vài ngụm nuốt xuống.

Từ Á và Nghiêm Đại cũng chỉ có thể yên lặng cảm lấy chén, nín lệ, một ngụm lại một ngụm nhét vào miệng.

Nam Sơ ăn xong, lật úp chén lại cho Lâm Lục Kiều xem, sau đó cộp một tiếng đặt lên bàn.

Lâm Lục Kiều vừa ăn xong, khoanh tay tựa vào ghế giám sát bọn họ ăn, miệng ngậm cây tăm, liếc mắt nhìn cô.

Ô, cô nhóc này nổi đóa rồi sao?

Anh ngoắc ngoắc miệng, cây tăm trong miệng theo đó lúc lên lúc xuống, ánh mắt lóe sáng, không biết đang cân nhắc cái gì.

"Kỳ thực em béo một chút sẽ càng đẹp hơn."

Chờ mọi người ăn xong, đứng lên thu thập chén đĩa trước mặt, Nam Sơ nghe thấy bên tai truyền đến một câu rất nhỏ, chờ lúc cô xoay người qua, người nọ đã đội quân mũ, đang cài lại hai nút áo trên quân phục, thần sắc thản nhiên, phảng phất như câu nói vừa rồi là cô nghe lầm.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Editor: Thoa Xù

Com nước xong, Dương Chấn Cường mới dẫn mọi người đến hội trường lầu hai để tham quan học hỏi về phim tuyên truyền phòng cháy trước đây. Xem đến cuối cùng, tất cả mọi người đều hơi trầm mặt.

Thật ra thì chính là một bộ phim tài liệu, tên là “Nghề kỵ binh của quốc gia”, phóng viên và nhiếp ảnh gia quay phim chụp ảnh hiện trường cứu viện rất nhiều, nhạc đệm rung động.

Thế lửa ngát trời; gió quỳ lượn vòng; thân núi sụp đổ; sóng thần lũ lụt; bệnh dịch mất mùa.

Vẫn luôn có thể nhìn thấy những bóng dáng như vậy, không màng mưa gió, không sợ con đường phía trước, thấy chết không sờn.

Có một đoạn hình ảnh đặc biệt đẹp khiến người ta rung động.

Một người dân ở lầu tám, chung cư cũ nát, bức tường đầy tro bụi, ống nước đã lâu không tu sửa, lung lay xiêu vẹo, đứa bé tám tháng tuổi bị kẹt trong cửa sổ chống trộm, nhân viên cứu hỏa làm rỗng rã cho tới trưa, có người treo ngược, có người đu giữ giữa không trung, mất rất nhiều sức lực mới cứu được đứa bé ra khỏi cửa sổ chống trộm.

Lính cứu hỏa trả đứa bé lại cho ba mẹ.

Ba mẹ quỳ xuống đất, đập đầu cảm ơn, khóc đến không thành tiếng, bên tai đều hỗn độn, lúc người chiến sĩ phòng cháy chữa cháy rời đi đã chào một cái theo thông lệ.

Đứa bé bị ba mẹ ôm vào trong ngực, đôi mắt đen lúng liếng mở to, giống như đang nghe ngóng thế giới, ba giây sau, cũng bắt chước theo dáng vẻ của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy, chào lại một cái, mặc dù dáng vẻ nghiêng lệch non nớt không quá tiêu chuẩn, nhưng vẻ tôn kính trên nét mặt thì ai cũng có thể nhìn ra.

Nam Sơ nhớ đến một câu trong “Nghiem Hoa Kinh”.

—— Không cầu yên vui cho mình, chỉ mong chúng sinh được thoát khỏi đau khổ.

Hình dung về họ không thể thích hợp hơn.

Xem xong phim tài liệu, cảm xúc nhất thời không thể dịu đi, lúc mọi người còn đắm chìm trong thương xuân bi thu (*) thì bị một câu nói của Lâm Lục Kiều đưa về thực tại.

(*) Thương xuân bi thu: cảnh vật biến hóa tự nhiên theo mùa khiến lòng người buồn thương không rõ lý do, ý ở đây là xem xong đoạn phim cảm xúc chìm đắm không rút ra được.

Anh đứng trước màn ảnh, dáng vẻ nghiêm chỉnh, thân thể thẳng tắp.

"Ngày mai cuộc huấn luyện tân binh chính thức bắt đầu, khổ cực là chuyện tất nhiên, không thể uổng phí lần gặp này, tối nay mọi người nghỉ ngơi thật tốt đi."

Cả đám tân binh như đang đối mặt với kẻ đại thù.

Đến giờ này Nghiêm Đại vẫn chưa hoàn hồn sau cuộc chạy hai ngàn mét buổi chiều, vừa nghe lúc này mới bắt đầu, trong lòng có suy tính, chọc chọc Nam Sơ, "Này, hai đứa mình cùng rút lui đi, được không? Tôi thấy thân thể này của cô cũng chịu không nổi đâu, tôi cũng không muốn vướng vào khổ cực này, biết là bọn họ vất vả, tội mình quay về quay phim là được rồi đừng gây thêm phiền phức cho họ."

Nam Sơ liếc nhìn cô ta, "Muốn đi thì cô đi đi, tôi không đi."

"Một mình tôi trở về, không phải tôi sẽ bị Hàn tổng lột da sao?!" Nghiêm Đại bĩu môi, "Cô ở lại làm gì chứ?! Nơi này có gì đáng để cô ở lại?"

Ánh mắt Nam Sơ nhìn chằm chằm sân khấu, "Tự nhiên thấy thích."

Nghiêm Đại nhìn theo tầm mắt của cô, sân khấu trống rỗng, ngoại trừ Lâm Lục Kiều đang đứng xoay lưng cuộn màn hình, cô ta thật sự nhìn không ra mấy thứ đồ này có gì đáng giá để cô thích?

Lâm Lục Kiều? Chắc chắn không phải, tuy đội trưởng là kiểu rất nam tính, nhưng mà nữ diễn viên nào không muốn gả vào nhà giàu có để tiến vào con đường quyền quý, một trung đội trưởng còn con này tuyệt đối không hấp dẫn được bọn họ, ít nhất cô ấy tuyệt đối sẽ không thích kiểu hình mẫu này.

Nhưng nếu như chỉ đơn giản là muốn xảy ra chút gì đó, ngược lại là một lựa chọn không tồi.

Nghĩ như vậy, tự nhiên không nhịn được tưởng tượng ra dáng vẻ Lâm Lục Kiều cời quần áo.

Nam Sơ phát hiện khác thường, nghiêng đầu liếc nhìn cô ta, "Cô nghĩ muốn cái gì đó?"

Sắc mặt Nghiêm Đại ửng hồng, ánh mắt ngập nước nhìn về hướng khác, bị Nam Sơ kéo trở về, ánh mắt né tránh, "Mới không muốn á."

Nam Sơ nhìn chằm chằm cô ta một hồi, một hồi lâu, mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Nghiêm Đại tự cho là không có bị phát hiện, thở dài nhẹ nhõm, vút tư tưởng lộn xộn ra sau đầu.

.....

Đêm đầu tiên ở phòng cháy chữa cháy coi như yên tĩnh, ba người họ ngủ thẳng tới năm giờ rưỡi, vậy mà đã cách giờ rời giường nửa tiếng rồi.

Nam Sơ là người đầu tiên tỉnh giấc, mới vừa ngu ngơ ngái ngái dậy, cửa phòng đột nhiên bị bật ra, đúng lúc vị trí giường của cô đối diện với cửa, giường dưới, ánh sáng nhức mắt lập tức ập vào, cô đưa tay che mắt.

Sau đó, nhìn lên qua mấy kẽ ngón tay.

Chống lại ánh sáng buổi sớm, bóng người thon dài đứng ở cửa, mặc đồng phục gọn gàng sạch sẽ, ngay cả viền nón và đường nét cũng khớp với ánh sáng.

Ai đó đã nói rằng, chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới chính là vừa mở mắt vào buổi sáng, là có thể nhìn thấy mặt của anh.

Cô nàng mặc đồ ngủ ngồi xếp bằng ở trên giường, dựa vào sau lưng tường, chần nhẩn nhúm đắp trên đùi, tóc thả ra lộn xộn, làn da trắng ngần bị chiếu sáng rực.

Hình ảnh như vậy, giống như cảnh trong mơ.

Thời gian chìm đắm, một tiếng bước chân trầm ổn, không biết Lâm Lục Kiều đi tới trước giường cô từ lúc nào, hai tay bỏ túi, hơi khom lưng, ngang tầm mắt cô, khoan thai hỏi cô: "Công chúa, có cần bụng bữa sáng đến cho em không?"

Giống như thật sự có thể cung cấp bữa sáng vậy.

"....."

Cơ thể anh lại hạ xuống một chút, vẫn cười, lần này ánh mắt mang theo vẻ hài hước: "Dứt khoát gọi xe cho em, tiễn em về nhà được không? Há?"

"....."

Cảm xúc dè dặt.

Nam Sơ dụi mắt, "Mấy giờ rồi?"

Tiểu đội trưởng Thiệu đứng ở ngoài cửa, yếu ớt nhắc nhở: "Năm giờ rưỡi, thế dự buổi sáng đã qua nửa giờ rồi."

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, đôi tay bỏ trong túi, nhướn mày cúi xuống nhìn cô.

Hai người kia cũng tỉnh giấc.

Từ Á dụi mắt, giọng nói hoảng hốt: "Đội trưởng?"

Sắc mặt Nghiêm Đại ửng hồng.

Cuối cùng Lâm Lục Kiều liếc nhìn Nam Sơ, cũng không quay đầu lại, dừng ở cửa, cúi đầu nhìn đồng hồ, "Năm phút nữa, tập hợp ở bãi tập, trễ một giây tăng một vòng."

Nói xong cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiểu đội trưởng Thiệu thừa lúc Lâm Lục Kiều đi xa, âm thầm ở ngoài cửa nhắc nhở họ, "Mấy cô nhanh lên!! Ngăn vạ lần dừng đến trễ!"

Gương mặt đen quơ tay múa chân, đáng vẻ vô cùng lo lắng nhìn qua thật sự có hơi buồn cười.

Từ Á hơi trách móc nhìn Nam Sơ: "Chị à, sao chị không gọi tụi em dậy chứ?"

"Tôi cũng vừa mới dậy." Nam Sơ lạnh nhạt trả lời rồi vén chăn đứng lên, cô có thói quen ngủ trần, ở đây cô chỉ có thể mặc đồ ngắn tay, nếu không với loại tình huống như hôm nay, sẽ bị người ta thấy sạch sẽ, phía dưới chỉ mặc một cái quần đùi, lộ ra một đôi chân trắng tấp can xúng, ánh mắt Từ Á lờm một cái, bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Nhà tập thể nữ không có camera, ban đầu camera được đặt trên giá đỡ, lại bị Từ Á và Nghiêm Đại quyết liệt yêu cầu tổ chương trình gỡ đi.

.....

Ba người chạy ra bãi tập trước phút cuối cùng.

Mấy máy quay đều hướng về phía các cô, mấy nhân viên công tác rõ ràng có chút há hê.

"Thấy không, đạo diễn hận không thể để chúng ta xuất hiện xấu xí hơn, họ phát ra thì sẽ tăng rating." Nghiêm Đại nói thầm.

Nghiêm Đại mới thoả son được một nửa đã bị Từ Á kéo đi, Nam Sơ dứt khoát không trang điểm, ba người đứng ở ngoài hàng ngũ, Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ, trầm giọng bảo các cô đứng vào hàng ngũ.

Thấy Lâm Lục Kiều không có biểu cảm gì, trong lòng mới vừa thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Người trước mặt lập tức mở lời, giọng nói sóng nước chẳng xao, giống như đang nói một chuyện rất bình thường, "Đến trễ một lần nữa, tôi mời các cô rời khỏi đơn vị."

Ngày đầu tiên là huấn luyện thể chất.

Cái gọi là huấn luyện thể chất chính là các loại chạy cự li dài chạy cự li ngắn, còn có chạy mang vật nặng, hôm nay huấn luyện chạy mang vật nặng, Lâm Lục Kiều trực tiếp bảo tiểu đội trưởng Thiệu phát cho bọn họ mỗi người một bao cát.

Nam hai chân hai kg, nữ hai chân một kg.

Tiểu đội trưởng Thiệu vừa buộc vào chân mình vừa làm mẫu cho mọi người, "Cái này có kỹ xảo, lúc buộc phải quấn quanh, mọi người phải nhìn cho kỹ, phải chú ý mỗi buộc, nếu không bao cát sẽ rất dễ bị tuột, hơn nữa sẽ làm tổn thương đến mắt cá chân của mọi người."

Chỉ dạy hết ba phút, mấy đội viên buộc lung tung lộn xộn.

Lâm Lục Kiều lấy đồng hồ bấm giờ ra, quét mắt một vòng, "Cho mọi người một phút, chỉnh sửa lại."

Mọi người vụng về chỉnh sửa một phen, ngừng đầu lên lần nữa thì Lâm Lục Kiều trực tiếp đứng trước mặt một đội viên nam, vỗ vỗ vai anh ta, "Cậu chạy hai bước."

Mục Trạch mới vừa chạy hai bước, bịch, bao cát rớt xuống.

Lâm Lục Kiều lại chỉ Từ Á: "Nhắc chân lên."

Từ Á làm theo, vừa nhắc chân, bao cát lập tức rơi xuống.

Anh đi tới, khom lưng nhặt bao cát của Từ Á lên, đặt trên mắt cá chân của mình, ra tay quấn mấy vòng rất nhanh, buộc chắc lại, lại hỏi, "Nhìn hiểu chưa?"

Mọi người gật đầu.

Vừa dứt lời, một bao cát rơi bịch xuống phía trước.

Lâm Lục Kiều nhìn sang

Là Nam Sơ.

Nam Sơ vừa khom lưng nhặt vừa to gan nói: "Tôi vẫn không hiểu cho lắm, haizz."

Lâm Lục Kiều im lặng nhìn cô.

Nam Sơ hỏi vói về mặt chân thành, "Anh nói phải làm thế nào ấy nhỉ? Chỗ này quấn quanh mấy vòng hả? Buộc nút nơ cái gì?"

Lâm Lục Kiều đứng hồi lâu, qua nét mặt của cô không tìm ra được chút giả vờ nào, đáng vẻ giống như thật sự chăm chỉ học hỏi, lúc này mới đi tới trước mặt cô, hơi ngòu xuống, "Đưa chân ra."

Nam Sơ làm theo.

Anh đứng trước mặt cô, tay nắm mắt cá chân cô, cảm bao cát dưới đất, dán lên, ngửa đầu nhìn cô, lúc ngừng đầu, đầu mày hơi nhướng lên, tâm trạng thường thấy của anh, giọng nói trầm thấp, "Nhìn."

Camera quay cận cảnh.

Nam Sơ làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn tay anh dày rộng có lực, nắm mắt cá chân của cô qua lớp quần dài, quần lính hơi dày, Lâm Lục Kiều vừa chạm vào, dán vào da Nam Sơ hơi ngứa, cảm thấy nóng lên, lại cúi đầu thì Lâm Lục Kiều cầm sợi dây quấn quanh bao cát trên chân cô, ngón cái bấu vào cơ bắp cô, rõ ràng không hề dùng sức, cô lại tê dại hết cả người.

"Thuận kim đồng hồ ngược kim đồng hồ tất cả ba vòng."

Lúc nói lời này anh hơi ngước đầu lên, yết hầu nhô ra đặc biệt rõ ràng, nhọn, lặn lên hạ xuống theo lời nói, Nam Sơ cảm thấy khiêu gợi nhất chính là lúc anh hút thuốc, lúc hút vào rồi nhả khói ra ngoài, khi đó yết hầu sẽ hơi cuộn lên, cô khao khát muốn nhào tới.

"Từ bên này đưa qua....." Lâm Lục Kiều vừa nói vừa ngừng đầu, giống như thật sự đang kiên nhẫn dạy cô.

Tầm mắt của Nam Sơ vẫn luôn ở trên người anh, chỉ cần anh vừa ngẩng đầu thì tầm mắt của hai người liền chạm vào nhau.

Mặc dù ánh mắt không hề che đậy, nhưng Nam Sơ cúi đầu, mái tóc dài che phía trước, che đi mặt của cô, ống kính máy quay vẫn luôn quay mặt Lâm Lục Kiều và chân cô, không quay lên mặt của cô, tất cả mọi người đều không phát hiện nét mặt của cô, vì vậy cô công khai dùng ánh mắt trần trụi để trêu ghẹo Lâm Lục Kiều.

Nam Sơ nháy mắt mấy cái với anh, ánh mắt sáng rực.

Cảm xúc rõ ràng.

.....

Kết quả cũng rất rõ ràng, đợi đến khi tất cả mọi người bắt đầu chạy mang vật nặng, Nam Sơ chạy mang theo một chân buộc hai bao cát, hai chân tổng cộng hai kg, bằng sức nặng của đội viên nam.

Bóng dáng nho nhỏ lẩn trong đám tân binh, nhìn qua vẫn còn rất ương ngạnh.

Từ Á quan tâm liếc nhìn Nam Sơ, "Chị ơi, chị không sao chứ?"

Tâm tình cô vẫn rất vui vẻ đáp lại: "Không sao cả, lo chạy của cô đi."

Nghiêm Đại nghe tiếng liếc cô một cái, không nói một lời, kiêu ngạo lạnh lùng tiếp tục chạy về phía trước.

Vừa qua khỏi hai trăm mét, ưu khuyết điểm đều lộ ra hết, cộng thêm hai kg bao cát trên chân, thể chất của Nam Sơ vốn yếu, mau chóng rút lại cuối cùng, tiểu đội trưởng Thiệu đặc biệt chú ý đến cảm xúc của tân binh, anh ta chạy về sau khích lệ Nam Sơ, "Chạy nữa chạy nữa, chớ chạy xong cô tháo bao cát là cả người nhẹ nhàng liền."

Nam Sơ thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng, nói chuyện không ra hơi: "Anh cũng chạy của anh đi, tôi không sao."

Tiểu đội trưởng Thiệu khuyến khích cô: "Cố gắng lên nào! Nam Sơ!"

Nam Sơ bị anh ta chọc cười, tâm tình thoải mái, cúi đầu liếc thấy anh ta buộc mấy cái bao cát, choáng váng: "Sao của anh lại nhiều như vậy?"

Thiệu Nhất Cửu chạy chậm chậm bên cạnh cô: "Đây là trọng lượng huấn luyện bình thường của chúng tôi, đội trưởng đã nói lòng cho các cô rồi, cũng không theo tiêu chuẩn của tân binh, lúc mới vào, chúng tôi phải mang ít nhất năm kg đấy."

"Lợi hại." Nam Sơ cảm thán.

Thiệu Nhất Cửu cũng là chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi, được người ta khen như thế, vẫn hơi đỏ mặt, gãi gãi sau gáy: "Thật ra cũng tạm tạm, đội trưởng mới lợi hại đấy, trước kia lúc ở trường quân đội, tôi cũng không thể so được với hạng mục mang vật nặng của anh ấy."

Nam Sơ liếc nhìn, mấy camera chính đang trốn dưới gốc cây nghỉ ngơi, không ai đi theo quay cả.

"Đội trưởng của các anh lợi hại như vậy sao?"

Nói đến đội trưởng, đáy mắt Thiệu Nhất Cửu vô cùng sùng kính, "Nhưng anh ấy vừa tốt nghiệp trường quân đội liền bị tiến cử vào Đặc Cần, đội này người bình thường không vào được, trừ khi là tinh anh, nếu không vì sao gọi là Đặc Cần?"

Anh ta dừng một chút, "Nhưng thường thường, người đứng ở vị trí càng cao, thì trách nhiệm phải gánh càng nặng, người khác có thể làm, chúng ta phải làm hơn họ gấp ngàn lần vạn lần, đây mới là giá trị của chúng ta, bằng không thật có lỗi với quốc gia."

Nam Sơ trầm mặc.

"Sao cô không nói gì nữa vậy?" Thiệu Nhất Cửu hỏi.

"Thờ không ra hơi rồi."

Từ trước đến giờ cô không biết ăn nói, cũng không biết an ủi người khác, sợ mình vừa nói xong sẽ phá hư không khí nghiêm túc và trang trọng lúc này.

Mặc dù có lúc cô âm ỉ không đứng đắn, nhưng nơi nên tôn trọng thì cô sẽ tôn trọng, đây là ranh giới cuối cùng.

Thiệu Nhất Cửu dạy cô, "Cô làm theo tôi này, hít thở, hít sâu, thở ra một hơi, cứ như vậy, từ từ sẽ được, sẽ khỏe hơn một chút."

Nam Sơ phát hiện chàng trai này thật đúng là rất đơn thuần, "Tiểu đội trưởng, sao tên của anh gọi là Nhất Cửu vậy?"

"Mẹ tôi nói, một cộng chính bằng mười, chính là thập toàn thập mỹ đó."

"Thiệu Thập Toàn không phải quá tốt sao."

"Mẹ tôi nói cuộc đời phải làm toán cộng nhiều, như vậy mới có thể vui vẻ."

Nam Sơ cười: "..... Mẹ anh là một người hiểu chuyện."

Lúc nói lời này, vừa hay chạy qua một vòng.

Ở vạch kết thúc, người đàn ông cầm bản kiểm tra đánh giá, dõi theo hai người bọn họ.

Nam Sơ không để ý đến anh, nổi lên nhiệt huyết tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc chạy đến vòng thứ ba, giờ phút này Nam Sơ chỉ cảm thấy đôi chân cũng không phải là của mình, giống như vận hành máy móc. Phía trước xuất hiện một bóng người, đi về phía cô, là Luru Hạ Hàn.

Người đàn ông đầu đình hai mươi chín tuổi.

Dáng vẻ đứng đắn, đường nét rõ ràng, góc cạnh sắc sảo, cả người toát ra mùi vị đàn ông, trong sáu người ở đây, anh ta cực kỳ có vẻ lính.

Luru Hạ Hàn đi chậm lại, chạy đến bên cạnh cô, Nam Sơ mệt mỏi ngay cả sức nhìn anh ta cũng không có.

Luru Hạ Hàn kéo cô, bước chân chợt bị người ta kéo ngừng lại, cô lao đảo một cái.

Người đàn ông trước mặt ngời xồm xuống, cời bao cát trên chân cô ra, "Đưa cái này cho tôi, em cứ chạy tiếp như vậy sẽ bỏ đôi chân luôn đó."

Nam Sơ vừa định tránh, mắt cá chân bị người ta nắm được, chỉ có thể kêu: "Tôi không cần giúp đâu."

Mặc dù Luru Hạ Hàn và Nam Sơ không quen, nhưng hai ngày nay quan sát, phát hiện cô nàng này chính là bướng bỉnh từ trong xương cốt, có gì cũng không thích nói, vẫn luôn chống đỡ cũng không biết là đang dùng sức với ai nữa.

"Tôi không biết vì sao em đặc tội với huấn luyện viên Lâm, nhưng mà thật sự nếu để cho một cô gái như em buộc hai kg bao cát chạy xong, mặt mũi của đám đội viên nam tại anh cũng không biết để ở đâu nữa."

Anh ta nói xong, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Lục Kiều, xác định anh không phát hiện, nhanh chóng buộc lại rồi vỗ vào vai cô xuất phát.

"Sức mạnh của tình yêu" bị lấy đi.

Nam Sơ chống nạnh đứng tại chỗ hơi dờ khóc dờ cười.

Cô vẫn còn rất hưởng thụ loại đối đãi đặc biệt này, tại sao đàn ông lại đối xử với bạn như vậy, chỉ đối xử như vậy với một mình bạn, là bởi vì tâm tư anh ấy đang rối loạn, tâm tư anh ấy càng rối loạn thì càng muốn chứng minh bản thân anh ấy không hề có cảm giác với bạn thông qua nhiều cách khác nhau.

Càng chứng minh, càng loạn.

Cô đã sớm tìm ra cánh cửa rồi, chỉ sợ anh ấy không loạn!

Luru Hạ Hàn chạy qua vạch kết thúc.

Lâm Lục Kiều dứt hai tay trong túi, một cánh tay đang kẹp bản kiểm tra đánh giá, ánh mắt lướt nhẹ xuống chân anh ta.

"Luru Hạ Hàn, thêm năm vòng nữa."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Thoa Xù

Luru Hạ Hàn chạy còn nhanh hơn những người còn lại, gỡ bao cát của Nam Sơ cũng biết nếu bị Lâm Lục Kiều nhìn thấy được nhất định sẽ phạt, anh ta không muốn cự lại, dù sao đây cũng là kỷ luật quân đội, không phải chuyện gì bọn họ cũng có thể tự quyết định được, đương nhiên anh ta cũng sẽ không hối hận về quyết định này, thật ra thì bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ không nhìn được mà gánh một phần giúp cô ấy, dù cho sau khi chương trường phát sóng mọi người có nghĩ thế nào đi nữa. Thật ra thì anh ta mới vừa phát hiện tiểu đội trưởng Thiệu cũng muốn gánh dùm Nam Sơ, nhưng

không biết có phải nguyên nhân nằm ở huấn luyện viên Lâm hay không, cuối cùng cũng không dám

Thiệu Nhất Cửu hiểu rõ tính tình của Lâm Lục Kiều.

Quả nhiên, khi Nam Sơ thở hổn hển chạy qua vạch kết thúc thì Lâm Lục Kiều nhìn cô, mặt mày bình thản, giọng nói hờ hững: "Thêm ba vòng."

.....

Có thể chửi bậy không?

Nam Sơ dừng lại, nhìn chòng chọc anh một lát.

"Dừng lại làm gì?" Lâm Lục Kiều nói với ánh mắt sâu sắc.

Ánh mắt kia giống như đang nói ——

Đây chính là kết quả của việc trêu chọc tôi.

Nam Sơ liếc mắt, nhấc chân chạy về phía trước, bóng lưng nhỏ gầy thất tha thất thểu, dường như không khí trong phổi đã bị hút hết, đầu óc căng phồng lên.

Phạt đi, phạt đi.

Một ngày nào đó anh đừng có ngã vào tay em

Tất cả mọi người chạy xong, chỉ còn lại Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn.

Lưu Hạ Hàn bắt kịp Nam Sơ trên đường thẳng, Lưu Hạ Sân còn một vòng cuối cùng, Nam Sơ còn hai vòng cuối cùng.

Hai người chạy song song.

Lưu Hạ Hàn tràn ngập áy náy nói: "Xin lỗi em, hình như tôi không giúp được gì mà còn gây thêm phiền toái."

Nam Sơ quay đầu lại liếc nhìn anh ta, không hề gì nhún vai, "Không sao, nếu không phải tại tôi, anh cũng không cần phải chạy thêm mấy vòng này."

Lưu Hạ Hàn cười với cô, "Thật ra thì em không như tin tức bên ngoài nói."

"Thế nào?" Nam Sơ điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh hỏi.

Lưu Hạ Hàn phối hợp thả bước chân chậm lại, "Lạnh lùng phản nghịch nè, thật ra thì em chính là cô nhóc hơi bướng bỉnh."

Nam Sơ giật nhẹ khóe miệng, cảm thấy buồn cười, "Anh cũng xem tin vịt hả?"

"Là mấy ngày trước, tổ chương trình có đưa danh sách, tôi cố ý tìm hiểu đôi chút, cũng là để sau khi vào đội cùng hòa hợp và hỗ trợ chăm sóc nhau, em đừng nói em vẫn không biết anh là ai nha?"

Nam Sơ chỉ nghe Thẩm Quang Tông nói qua, thật sự cũng không có cố ý tìm hiểu qua.

Đối với mấy đội viên này cũng hỏi thăm một cách đại khái, về phần tác phẩm tiêu biểu của đối phương, bảo cô nói thì thật sự là nói không ra, thật may là Lưu Hạ Hàn cũng không có hỏi cô cái này, chỉ vỗ vỗ vai cô rồi tiếp tục chạy, cổ vũ tinh thần.

Loại cảm giác này vẫn rất kì lạ, ngay trong khoảnh khắc đó, Nam Sơ đột nhiên cảm thấy mình có được một người bạn.

.....

Giữa trưa, mặt trời như quả cầu lửa nóng bức, thiêu nướng cả vùng đất, giống như có thể nhìn thấy mặt đất bốc khói, tất cả mọi người bị phơi nắng đến mơ mơ màng màng.

Tiếp theo là một tiếng trầm thấp của Lâm Lục Kiều: "Giải tán."

Một bóng người mảnh mai lao ra khỏi hàng ngũ, chạy đến dưới bóng cây, vịn thân cây khom lưng ới.

Thiệu Nhất Cửu vừa định đi qua xem thử, bị Lâm Lục Kiều gọi lại, "Cậu dẫn tân binh đi ăn cơm, tôi đưa cô ấy đến chỗ quân y."

Thiệu Nhất Cửu hơi do dự, bước trở lại dẫn tân binh rời đi.

Hôm nay nội dung huấn luyện không nhiều lắm, mấy nhân viên công tác và camera phơi nắng cho tới trưa, chưa tới mười một giờ họ đã rút lui đi ăn cơm rồi, trên bãi tập chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lâm Lục Kiều đứng tại chỗ một lát, lướt mắt đến dưới tàng cây, chờ bóng người bên ngoài lưới sắt đã đi xa, lúc này mới nhấc chân đi tới.

Buổi sáng Nam Sơ ăn rất ít, ọi cả buổi cũng chả còn gì nữa, mùi mật đắng đầy miệng, sắc mặt trắng bệch khó coi, đợi đến khi dạ dày trống không cũng chẳng nôn ra được gì nữa, Nam Sơ quệt quệt mồm, chuẩn bị đứng lên.

Quay người lại, ánh mắt liếc về phía một bóng người.

Lâm Lục Kiều khoanh tay trước ngực dựa vào cây, cầm nón trong tay, giống như đã đợi cô rất lâu rồi.

Anh đứng thẳng, hất tóc đội nón lên, khẽ nói: "Đi với tôi đến phòng quân y."

Nam Sơ nhìn anh một lát, xoay người đi về hướng ngược lại.

Lâm Lục Kiều nhìn theo bóng lưng cô, tay nắm chặt lưng, híp mắt, liếm liếm môi dưới.

Nam Sơ đi không nhanh, bởi vì cơ thể suy yếu.

Cảm thấy ánh mặt trời trước mắt dao động, bước chân càng ngày càng nhẹ bồng bênh.

Lâm Lục Kiều bước vài bước đã đuổi kịp, một tay nắm được bả vai cô, lôi cô trở lại, Nam Sơ không phòng bị cũng không còn hơi sức, thân thể đột nhiên bị người ta kéo qua, mạnh mẽ đâm đầu vào ngực của người đàn ông phía sau, Lâm Lục Kiều không ngờ thân thể cô nhóc này lại nhẹ nhàng như vậy, anh còn chưa sử dụng bao nhiêu lực đã kéo được rồi, vốn còn tưởng cô nhóc này lại bày mưu trên ghẹo, muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của anh.

Chờ đến khi anh vừa nhìn nhuyễn ngọc ôn hương (*) trong ngực, đôi môi cô nhóc đã khô nứt trắng bệch không có sinh khí, thật đúng là hơi luồng cuồng.

(*) Nhuyễn ngọc ôn hương: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

Nam Sơ vẫn còn giữ lại chút hơi sức đẩy anh ra, chống lại anh, Lâm Lục Kiều túm cô nhóc lôi vào trong ngực mình, nhìn động tác xô xô đẩy đẩy của cô có hơi buồn cười.

Châu chấu đá xe.

Nam Sơ đẩy một hồi, đã cảm thấy người trước mắt giống như một bức tường đá, đẩy thế nào cũng không động đậy, bản thân mình còn bị anh vưng vàng kiên quyết ấn vào trong ngực, chỉ có thể nhéo cơ ngực của anh.

Phát hiện —— cơ ngực cứng rắn hoàn toàn không nhéo được.

Giận đến nắm chặt nắm tay, đập lên ngực anh, "Mẹ nó, có phải anh làm bằng đá không vậy?"

Ba giây sau, lại tăng lên.

Cô hít vào một hơi, đập đến đau tay rồi.

Cơ thể tường đồng vách sắt này thực con mẹ nó kỳ diệu mà.

Lâm Lục Kiều rũ mắt nhìn cô, hơi cong khóe môi, "Cơ thể em quá kém."

Ánh mắt Nam Sơ thuận thế rơi xuống, rơi vào vị trí thất lưng anh, lướt mắt đảo qua, không hiểu sao có hơi khô nóng.

Chẳng qua hôm nay thân thể cô không tốt, bằng không thể nào cũng phải khiến anh cứng rắn cho coi.

Nam Sơ đập tan tư tưởng xấu xa, mặt mày nhú lại, đuôi mắt nhếch lên sắc bén như dao.

Lâm Lục Kiều mà nhìn không ra ánh mắt này thì cũng quá uổng phí hai mươi chín năm nay rồi, đột nhiên đẩy người trong ngực ra ngoài, lôi về phía quân y, "Nhéo cũng nhéo rồi, phát cầu cũng xong rồi, trong lòng sáng khoái rồi thì đi theo tôi."

Sức lực hai người quá chênh lệch, Nam Sơ lười phải giãy giụa, nhưng vẫn bị anh kéo đi.

Trong phòng quân y lâu một, Lâm Lục Kiều đẩy cửa ra, ném người lên trên giường, không chút khách khí, Nam Sơ bị ném lên giường, đầu óc rung động quá mức, sau đó ngồi dậy lờm Lâm Lục Kiều.

Phòng quân y của đội Đặc Cần, ngày thường chịu trách nhiệm về bồi dưỡng và thương tổn của những binh lính huấn luyện phòng cháy chữa cháy.

Người trực hôm nay chính là cán bộ kỳ cựu quân y Thiệu Dung Thiệu, cũng là mẹ của tiểu đội trưởng của tân binh Thiệu Nhất Cửu.

Từ phía sau rèm, quân y Thiệu nhìn thấy đội trưởng Lâm đối xử với một cô bé như vậy, vén rèm lên đi ra, "Con cũng quá thô lỗ rồi."

Người sau buông tay, mặt vô tội.

Quân y Thiệu hòa nhã để gần hỏi Nam Sơ, "Khó chịu ở đâu nào?"

Không đợi Nam Sơ trả lời, Lâm Lục Kiều ôm ngực ngồi bên giường bệnh, liếc nhìn Nam Sơ: "Đoán chừng là bị cảm nắng. Dì Thiệu dì đang rảnh phải không, xem khám đầu óc giúp cô ấy chút, đầu óc của nha đầu này không tốt lắm."

"....."

Quân y Thiệu ở trong đội cũng đã lâu năm rồi, đã quen với tính tình của Lâm Lục Kiều, cười một tiếng, nhìn khám lưỡi cho Nam Sơ, nói: "Đừng để ý đến nó, há miệng ra."

"Con không để ý." Nam Sơ nói xong, há mồm.

Quân y Thiệu vừa liếc nhìn Lâm Lục Kiều, vừa trách mắng: "Tính khí quá thói, đáng đời không tìm được bạn gái."

Nói xong lại xoay người đi đến tủ thuốc lấy chai thuốc hoắc hương, cắt nắp đưa cho Nam Sơ, nói: "Uống đi, uống xong sẽ khá hơn, thể chất con yếu, bình thường lúc huấn luyện phải chú ý một chút, nếu không rất dễ dàng bị cảm nắng."

Chai thuốc nhỏ màu đen tỏa ra mùi vị kích thích, Nam Sơ nghe mùi đã muốn nôn rồi, bịt chặt mũi, cắn lại: "Đây cái gì?"

Lâm Lục Kiều hiếm khi nhú mày: "Trước đây chưa từng uống sao?"

Nam Sơ lắc đầu.

Lâm Lục Kiều hừ nhẹ một tiếng, "Thật đúng là đại tiểu thư."

Quân y Thiệu cười nói: "Trước đây con bị cảm nắng không có uống sao? Thể chất con yếu, mùa hè có thể để sẵn thuốc này trong túi, lúc thấy không khỏe uống một chai là cơ thể khỏe lên ngay."

Khi còn bé Nam Sơ cũng từng bị cảm nắng, bởi vì Nam Nguyệt Như thường xuyên không ở nhà, không ai quan tâm đến cô, nên hè nào cô cũng đến phòng dưỡng sinh gần nhà để cạo gió, cạo xong là có thể vượt qua một mùa hè.

Lâm Lục Kiều hát cảm chỉ chai thuốc nhỏ, "Uống nhanh."

"Thuốc này khó ngửi như vậy, có cách nào để uống không?" Nam Sơ ngồi bên giường, che miệng nói.

Lâm Lục Kiều dựa vào bên giường, đôi tay để trong túi, rũ mắt lờm cô, nhú mày, đột nhiên hỏi: "Tôi đút cho em?"

"Có phiền không?"

Lâm Lục Kiều ngoài cười nhưng trong không cười: "Không phiền."

Nam Sơ nhú mày, "Vậy cảm ơn trước ha?"

Anh hừ cười: "Khách sáo rồi."

Nói xong, xoay người lấy chai thuốc nhỏ trong tay quân y Thiệu, nói với cô: "Dì Thiệu, dì bận việc thì đi đi ạ."

Quân y Thiệu hiểu ý gật đầu, xoay người vào phòng thuốc, "Con đừng có dữ dằn quá, cô vế vẫn còn nhỏ."

Nói xong còn cười cười với cô.

Nam Sơ cười lại.

Muốn nói thật ra cũng không nhỏ chút nào.

Lâm Lục Kiều cầm chai thuốc nhỏ, rũ mắt nhìn cô, ra hiệu cho cô: "Há mồm."

Nam Sơ ngửa đầu, khẽ hé miệng.

Lâm Lục Kiều đổ bình thuốc nhỏ vào miệng cô, mới vừa nhỏ hai giọt, ngón cái dùng lực, đầu óc cô đều ngập nước hết rồi, thật đáng sợ, chất lỏng màu đen chạy thẳng vào miệng cô, mùi vị kích thích chảy vào dạ dày cô, xông thẳng đầu óc.

Thật sự quá gay mũi.

Nước mắt ghen ngào trào ra.

Nam Sơ ho khan liên tục.

Đây tuyệt đối là trả thù mà.

Nam Sơ trắng bệch hai hàng nước mắt trong suốt vương trên má, đáng vẻ nhỏ bé đáng thương.

Đội cô mở mắt ra, khóe môi Lâm Lục Kiều nhếch lên cười, nhìn cô: "Uống ngon không?"

Nụ cười đó vô cùng xấu xa.

"Cũng được."

Mắt tròn trắng.

Lâm Lục Kiều ngưng cười, quay đầu lại liếc mắt nhìn bóng dáng đang bận rộn trong phòng thuốc, xác định quân y Thiệu không để ý, mới khom lưng, chống lại tầm mắt của cô, ánh mắt đen và sâu như móc câu, treo tâm tư người ta lên, anh hơi nghiêng đầu, mắt chính trực nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nói bên tai cô, khẽ cảnh cáo ý tứ hàm xúc rõ ràng: "Ồ bên ngoài, em chơi đùa như thế nào tôi mặc kệ. Nhưng ở đây, em thử trêu chọc tôi như lúc này thử xem?"

Nói xong, anh từ từ lui ra, liếc nhìn cô với ý cảnh cáo rất rõ ràng.

Lâm Lục Kiều đi ra ngoài rút một liều thuốc.

Để Nam Sơ ngồi một mình trên giường tự kiểm điểm, quân y Thiệu sắp xếp xong thuốc men đi ra, lướt mắt một vòng nhìn Nam Sơ trên giường bệnh, "Uống thuốc rồi khá hơn chưa?"

Nam Sơ nhìn khỏi thuốc bốc lên bên ngoài cửa sổ, trong lòng hơi ngứa ngáy, không tập trung: "Khá hơn nhiều rồi ạ."

Quân y Thiệu sợ cô nhóc nhàm chán, tán gẫu với cô câu được câu không, "Mấy đứa quay chương trình gì mà vất vả quá vậy? Dì thấy thời gian huấn luyện của mấy đứa cũng lâu nữa."

"Dạ, cũng tạm được."

"Có phải đội trưởng Lâm rất hung dữ với mấy đứa không?"

Nam Sơ chống hai tay bên giường, lắc chân, "Dạ quen rồi."

Miệng lưỡi chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu hũ, trên đời này không có người đàn ông nào mềm lòng hơn anh.

Quân y Thiệu cười cười: "Đúng rồi, nhưng mà nó là như vậy đó, ở đây lâu rồi con sẽ biết thằng nhóc Lục Kiều này là đứa ăn nói ngang ngược, thằng nhóc này ngay thẳng thì thôi đi, sẽ không vượt đuôi nịnh bợ lãnh đạo, nếu không thì mấy năm trước cũng sẽ không khiến người ta phải đến chi viện ở huyện khác."

"Thật ạ?"

Quân y Thiệu thở dài: "Tội nhỏ làm nghề này vô cùng vất vả, có chuyện gì cũng tìm tội nó, lúc thì cứu trợ động đất, khi thì bắt rắn chọc tổ ong, biết bao nhiêu người cứ bắt được rắn là gọi cho phòng cháy chữa cháy trước, thật ra thì đám nhóc này cũng không biết bắt rắn đâu, đều bắt chấp khó khăn cả thôi. Hơn nữa, hàng năm, trong đội sẽ ít đi vài người, năm trước trong đội có một cậu trai, hai mươi bốn tuổi, chuẩn bị cuối năm kết hôn, kết quả sau một lần nhiệm vụ trở về thì mất rồi, vị hôn thê ở nhà khóc ngất đi, khiến cho bây giờ đám nhóc này cũng không dám tùy tiện tìm bạn gái."

Nam Sơ tò mò hỏi: "Con trai của dì làm việc gì?"

"Chắc mấy đứa cũng biết con của dì đó, chính là tiểu đội trưởng Thiệu của mấy đứa đó, Thiệu Nhất Cửu."

"..... Tiểu đội trưởng Thiệu rất lợi hại."

Quân y Thiệu khoát khoát tay, "Không có đâu, thằng nhóc này bảo nó học hành cho tốt thì không chịu học nhất định phải đòi làm lính, nhưng mà thực tế dì cũng đang là một người lính, ít nhất cũng là một thành viên của đội ngũ."

"Tiểu đội trưởng Thiệu rất giỏi."

Vừa dứt lời, Lâm Lục Kiều đẩy cửa vào, nhìn cô: "Khá hơn chưa?"

Nam Sơ gật đầu.

Lâm Lục Kiều: "Vay đi thôi."

Nam Sơ nhảy xuống giường, quần lính rộng rãi và vạt áo ngắn phất phất, tinh thần thật sự khôi phục đôi chút, hai má dần dần phục hồi khí sắc.

Quân y Thiệu cầm hai hộp thuốc đưa cho cô, "Con mang về đi, trước khi huấn luyện thì uống một chai, sẽ thuyên giảm được đôi chút."

Nam Sơ bắt chước dáng vẻ của Lâm Lục Kiều, hơi cúi người: "Cảm ơn dì Thiệu."

"Ừm, sau này cứ gọi là dì Thiệu đi, nghe thân thiết hơn, đi đi, trở về với đội trưởng Lâm đi."

Nam Sơ ôm hai hộp thuốc, đi theo Lâm Lục Kiều ra ngoài.

Nam Sơ đuổi theo, đi song song với anh, nghiêng đầu nhìn anh, "Đội trưởng Lâm, chúng ta đi đâu vậy?"

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn cô, "Phòng ăn."

"Em không đi, em ăn không vô, em trở về ký túc xá nghỉ ngơi đây." Nói xong, Nam Sơ ôm thuốc xoay người rời đi.

Lại bị người xách cổ áo lôi trở lại.

"Ăn cơm trước rồi mới về ký túc xá."

Nam Sơ: "Em thật sự....."

Lâm Lục Kiều trực tiếp kéo cô về phòng ăn: "Không có thương lượng."

"Vậy em....."

Giọng điệu cứng rắn xen vào: "Không được."

Con mẹ nó lại không cho người ta cơ hội nói cho hết câu hả!

Nam Sơ: "Em muốn hút thuốc."

Lâm Lục Kiều dừng lại, liếc nhìn cô, "Không phải em cai rồi sao?"

Nam Sơ trở mặt liếc anh, "Trước đó bị anh chọc giận hút lại rồi."

"....."

Hai giây.

Trong đầu Lâm Lục Kiều nhớ lại chuyện trước đó mà cô nói.

Cuối cùng trong đầu rà soát nhớ lại chuyện ở bệnh viện hôm đó, là chuyện cô tháo dây nịt của anh, anh mắng cô tùy tiện đó sao?

Sau đó lại tiếp tục kéo cô đến phòng ăn.

"À, vậy bây giờ hết giận rồi, tiếp tục cai đi."

Hết giận cái ông cụ nhà anh.

Nam Sơ vào doanh trại quân đội rồi thật sự chưa hút thuốc nào, nhìn mấy ngày như vậy, vừa rồi ở phòng quân y ngửi được mùi khói thuốc nên lên cơn thèm thuốc.

"Hút một điếu, hút xong em sẽ đi ăn cơm, ăn hết."

Lâm Lục Kiều dừng lại, cười như không cười nhìn cô: "A, không sợ trông khó coi nữa à?"

"Không phải anh đã nói em mập lên một chút sẽ đẹp hơn sao? Chẳng lẽ anh cũng giống như những người đàn ông khác? Chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt để trêu ghẹo phụ nữ?"

"Còn có ai nói nữa?"

"Có đàn ông nào cảm thấy em không xinh đẹp?"

Thật sự, chuyện này cô vẫn rất tự tin.

Lâm Lục Kiều nhìn cô chằm chằm một lát, đột nhiên dẫn cô đi về phía ngược lại.

Khu giáo dục chính trị lầu bốn, Lâm Lục Kiều mở cửa, đẩy mạnh Nam Sơ vào, anh đóng cửa lại, mở đèn, gỡ nón xuống, đặt trước bàn, Nam Sơ phát

hiện anh có một thói quen nhỏ, bất cứ lúc nào đặt nón xuống cũng sẽ để huy chương trên nón đối diện với mình, sau đó quay đầu nhìn Nam Sơ, "Ở đây không có camera, hút ở đây đi."

Nam Sơ nhìn quanh một vòng, "Đây là đâu vậy?"

Lâm Lục Kiều đi đến sau cái bàn, kéo ghế ra, ngồi xuống, "Phòng làm việc của tôi."

"Phòng làm việc không tệ nha."

Nam Sơ trêu chọc.

Lâm Lục Kiều khoanh tay dựa vào ghế, gương mặt tuấn tú quan sát cô, giật nhẹ khóe miệng, "Hút hay không hút?"

"Hút chứ."

Nam Sơ cầm lấy thuốc và bật lửa trên bàn, ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của anh, thành thạo đưa một điếu thuốc lên miệng, sau đó cong một tay che lại, một tay bật lửa, nghiêng đầu châm thuốc, miệng thở phả khói ra ngoài, tiện tay đẩy cái bật lửa và thuốc trả lại cho anh.

Hoàn cảnh thế này, Nam Sơ cảm thấy rất thích hợp chân thành cởi mở với anh.

"Sao anh không tìm bạn gái?"

Lâm Lục Kiều cũng cho châm một điếu, nhìn cô nhóc trước mặt đang nhường mày hỏi anh, nhếch miệng lắc đầu, không lên tiếng.

"Có yêu thích cô nàng nào không?"

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, nhả ra vòng khói, cũng chẳng muốn mở mắt.

"....."

Không được tám chuyện rồi.

Nam Sơ hút xong một điếu, dụi tắt thuốc, bỏ vào trong gạt tàn thuốc, đứng lên, "Đi thôi, đi ăn, chắc anh cũng đói bụng rồi?"

Xoay người, sau lưng nói một câu: "Đợi lát nữa."

Nam Sơ quay đầu lại.

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế, không biết từ lúc nào trong tay xuất hiện thêm gói kẹo, quăng cho cô.

"Cái gì đây?"

Về mặt không nói ra lời: "Không nhìn ra gói kẹo hả?"

Nam Sơ cầm trong tay, nhìn trái nhìn phải: "Anh cho em cái này làm gì?"

Lâm Lục Kiều đứng lên, tiện tay lấy nón, đội vào, nói với cô: "Kẹo cai thuốc, lúc thèm thuốc có thể ngậm cái này."

Hai người đi ra ngoài, "Anh đang cai thuốc?"

"Ừ."

Lâm Lục Kiều đóng cửa.

"Cai thuốc để chuẩn bị tìm bạn gái à?" Nam Sơ nháy mắt với anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu lờ mờ cô, đưa tay đẩy nhẹ trán cô, đầu cô nhóc bật ngửa ra sau rồi bật trở lại, chỉ nghe anh nói: "Sau này bớt làm hành động đó đi."

Nói xong xoay người rời đi, để lại cho cô một bóng lưng thẳng tắp rõ ràng.

Nam Sơ đuổi theo: "..... Tại sao vậy?"

"Rất xấu."

"Thôi đi, anh thừa nhận đi, anh bị em mê hoặc rồi."

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc cô, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Nhóc con."

Hành lang dài vắng vẻ không người, khu giáo dục chính trị ngày thường ít người, hiếm có người đi lên, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ có lính tuần tra lên kiểm tra, bình thường vắng vẻ trống không, bóng lưng của hai người dần dần biến mất ở cuối dãy, tiếng nói vẫn còn đang vang vọng:

"Em với Từ Á, ai đẹp hơn?"

"Từ Á."

"Em với Nghiêm Đại, ai đẹp hơn?"

"Nghiêm Đại."

Nam Sơ tức giận đập lên vai anh, "Cho anh cơ hội lựa chọn lần nữa đây! Có thay đổi đáp án hay không?!"

Lâm Lục Kiều: "Không thay đổi."

.....

Lúc hai người vào phòng ăn, bên trong đã không còn một bóng người, di lăm bếp cố ý để lại hai phần cơm cho họ, hâm nóng lại rồi mới bung ra, còn cố ý cho Lâm Lục Kiều tiểu táo (*), còn có thêm hai cái đùi gà to nữa.

(*) Raw là 小灶: là tiêu chuẩn phân ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo

Nam Sơ phát hiện tất cả mọi người ở đây đều thương Lâm Lục Kiều giống như thương con ruột vậy.

Lâm Lục Kiều chia thức ăn ngon cho cô, đẩy cái khay qua: "Mau ăn cho xong đi."

Nam Sơ cầm đũa lên, liếc nhìn di lăm bếp sau ô cửa, "Di ấy có con không?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lùa cơm, ừ một tiếng.

"Cũng ở đây à?"

Lâm Lục Kiều nhai nhai chọt ngừng một chút nhìn cô, lại gạt đầu, "Em ăn nhanh lên, đừng lãng phí, phải ăn hết cơm."

Nam Sơ nhìn thức ăn đầy bàn, "Ăn hết chỗ này?! Ăn hết chỗ thức ăn này, trở về công ty đại diện không đánh chết em đi."

"Ăn không hết để đó cho anh."

Nam Sơ tò mò nhìn anh: "Mỗi ngày anh ăn nhiều như vậy sao cũng không mập vậy?"

"Lượng vận động của anh lớn."

"Haizz, lần sau cùng nhau vận động nha." Nam Sơ nhướn mày.

Ý tứ trong lời nói, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Lâm Lục Kiều đặt đũa xuống, trừng cô, "Lại ngứa da rồi đúng không?"

Nam Sơ: "Anh nghĩ sai lệch gì rồi?"

"Ăn cơm." Lâm Lục Kiều chẳng thèm để ý đến cô, cúi đầu lùa cơm.

"....."

Ăn được một nửa, Lâm Lục Kiều chọt ngừng đầu nói với cô: "Năm ngoái, cũng vào lúc này, lúc ăn cơm tối, ăn được một nửa thì còi báo động khẩn cấp vang lên, con trai của di ấy bỏ chén cơm rồi chạy đi, trận hỏa hoạn đó rất lớn,....." Anh dừng lại một chút, giọng nói trầm lại: "Cậu ấy không trở lại nữa, lúc bọn anh trở lại nửa chén cơm đã nguội lạnh, di ấy ngồi ở đây một ngày một đêm, cuối cùng kiên cường nuốt hết nửa chén cơm còn lại của con trai mình. Anh bảo em đừng lãng phí, là em ăn bao nhiêu thì bới bấy nhiêu, đừng để thừa lại trong chén của em."

Vừa dứt lời, Nam Sơ vẫn còn đang thần thờ.

Bên ngoài chọt vang lên một hồi còi dồn dập, sau đó là một chuỗi tiếng còi báo động đinh tai nhức óc.

Một lúc lâu sau Nam Sơ mới kịp phản ứng, đây là tiếng còi báo động.

Vừa quay đầu, người bên cạnh đã sải bước lao đi rồi!

Chương 21

Nam Sơ sững sờ nhìn nửa chén cơm trước mặt, người đã không còn ở đây, thoáng qua như một cơn gió.

Cửa căn tin rộng mở.

Ngay sau đó lại là một trận tiếng bước chân dồn dập, có mấy đạo bóng dáng lướt qua cửa, dưới ánh mặt trời, là dáng vẻ bọn họ liêu lĩnh, dừng cảm tiến tới, Nam Sơ tựa hồ như thấy được những hạt bụi dưới chân họ.

...

Đội viên khác đang nghỉ trưa, Lâm Lục Kiều là người đầu tiên vọt tới gara, cấp tốc thay đồ phòng cháy, bên tai mang một tai nghe vô tuyến, một bên nghe tiếp tuyến viên báo tình huống hiện trường, một bên cúi đầu nhìn đồng hồ, không đến một phút đồng hồ, đội viên chuẩn bị xong, anh lên xe, phân phó đội viên xuất phát.

Trong tai nghe vẫn là giọng của tiếp tuyến viên:

"Đồng khu Bắc Giao có nhà máy hóa chất nổ mạnh, trước mắt phòng chùng nhân viên kẹt bên trong là hai trăm người, đều là công nhân nhà máy hóa chất, khu vực này rất rộng, tìm lối vào sẽ tương đối khó khăn, còn có nhiều chất lỏng dễ gây cháy nổ, mọi người chú ý an toàn, đã phái đội ba và đội năm qua trợ giúp."

Lâm Lục Kiều nhìn ngoài cửa sổ, điều chỉnh tai nghe, "Đã biết."

Sau đó, ngắt.

Kết quả xe vừa chạy đến cửa đã bị tổ chương trình ngăn lại.

Đạo diễn vừa nghe người ta nói đây là một vụ nổ lớn, ngựa không dừng vó chạy tới, hi vọng mãnh liệt có thể mang theo bọn họ đến hiện trường ghi hình lấy cảnh.

Lấy cảnh? Chuyện liên quan đến mạng người, bị họ dùng hai từ nhẹ bằng này để yêu cầu, Lâm Lục Kiều im lặng, ngay cả đội viên đều bốc hỏa. Tính tình Lâm Lục Kiều vốn không tốt, tức thời cũng không tức giận, hạ cửa sổ xe xuống, rống lên một câu với người bên ngoài: "Tránh ra."

Đạo diễn bị người này rống la, trong lòng mặc dù không vui, nhưng ở địa bàn của người ta, không dám biểu hiện rõ ra, còn nói thêm, "Chúng tôi muốn có một cảnh quay trực tiếp."

Lâm Lục Kiều triệt để lạnh mặt xuống, "Cảnh quay trực tiếp chúng tôi sẽ chuẩn bị sau, hôm nay là một vụ nổ lớn! Tôi sợ các người có mạng đi nhưng không có mạng ra, nhanh tránh ra, bằng không tôi lập tức xin đình chỉ chương trình của các người!"

Nói xong nâng cửa sổ xe lên, phân phó đội viên: "Lái xe, hấn không nhường đường thì tông thẳng."

Thanh âm lãnh triệt rồi.

Chờ xe rời đi, đạo diễn tức giận đến ném cuốn vở xuống, ngẩng đầu liền mắng trợ lý phía sau, "Cậu nói hấn ta là cái thá gì?! Là cái gì hả? Chỉ là một tên trung đội trưởng đội phòng cháy, ngay cả thiếu tá cũng không phải, cậu nói hấn ta ngạo mạn cái gì chứ?!"

Trợ lý cúi đầu, không nói một lời.

Đạo diễn vuốt tóc, thở hắt hên, nhìn bóng dáng xe cứu hỏa phía xa, giận quát một tiếng: "Nói chuyện!"

"Ba anh ta... Là thiếu tướng."

Đạo diễn trung niên thở ra một hơi, thổi bay tóc mái phía trước, "Ông đây không biết sao? Còn cần cậu nhắc tôi hả?!"

...

Căn tin, Nam Sơ cúi đầu ăn cơm, tất cả đồ còn lại trong chén đều ăn hết.

Di làm bếp thờ dài đi ra, dọn chén của Lâm Lục Kiều xuống, vừa dọn vừa nói, "Bao giờ cũng như vậy, đi vội, đến cơm cũng không kịp ăn vào miệng."

Nam Sơ dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn đi.

Đi làm bếp trong căn tin cười cười với cô, "Con ăn nhiều một chút, không đủ đi lại lấy cho, bên trong còn, chờ đội trưởng Lâm trở về, đi lại lấy cho cậu ấy."

"Bọn họ thường xuyên như vậy à?"

Đi làm bếp thấy nhiều trường hợp như vậy, "Người dân báo nguy cũng sẽ không quản lúc đó con đang ăn cơm hay đang ngủ đâu."

Quả thật vậy.

Đại đa số người ta hay cho rằng, phòng cháy công an thầy thuốc y tá các ngành nghề này đều giống nhau, trong đó chưa sót khổ lạt chỉ có bản thân trải qua mới rõ ràng được, Nam Sơ vừa tới đây đã nghe Thiệu Nhất Cửu nói qua một chuyện.

Đại khái cũng mấy tháng trước, bọn họ nhận được một cuộc điện thoại báo nguy, đến từ khu biệt thự Bắc Tầm (Cửu Giang), con mèo của một cụ bà mắc kẹt trên cây, con trai bà cụ gọi báo nguy, công an tìm phòng cháy, qua tay lại gọi điện thoại phòng cháy, ngày đó vừa khéo Thiệu Nhất Cửu trực ban, anh tìm hai người trong đội qua lên cây đưa con mèo xuống.

Con mèo này không biết chơi ở đâu bị thương ở chân, chân sau bị gãy xương, mất chút thời gian mới đưa xuống được.

Con trai của bà cụ vừa thấy con mèo này bị thương, đẩy trách nhiệm này lên người bọn họ, cho là bọn họ xử lý không tốt làm con mèo này bị què, giọng điệu thấp phần ác liệt, thành viên trong đội hơi tức giận bắt quá chỉ cãi hai câu với người này, kết quả người con trai này của bà cụ lại còn nói thái độ phục vụ của bọn họ không tốt, muốn trách cứ bọn họ.

Người này đi tìm trung Đội trưởng trách cứ bọn họ, nói ngày đó nhân viên phòng cháy có thái độ phục vụ không tốt, kết quả vừa khéo đụng vào hòng súng Lâm Lục Kiều, giáo huấn cho người đó một trận, "Anh có trả thù lao sao? Còn thái độ phục vụ? Bọn họ là nhân viên chính phủ quốc gia, tôn trọng nhau, nếu anh không xem người khác là người, người khác cũng có thể coi anh là người sao? Thời điểm bọn họ vất vả, các người đều trốn ở trong chăn ngáy khò khò đó, thời điểm bọn họ vì quốc gia hy sinh, anh ngay cả lên cây bắt mèo xuống cũng không dám."

Một trận này làm cho Thiệu Nhất Cửu bị biến thành có chút thất vọng đau khổ, bản thân tràn ngập nhiệt huyết, vượt lửa băng sông vì xã hội này mà trả giá, cuối cùng được hồi báo lại là như vậy, vì chuyện này cũng rầu rĩ không vui rất nhiều ngày, thẳng đến khi Lâm Lục Kiều tìm được anh.

Thiệu Nhất Cửu xin lỗi anh, "Thực xin lỗi."

Lâm Lục Kiều ngồi xuống bên cạnh anh, đốt điều thuốc, trong tay thường thức bật lửa, hỏi anh: "Xin lỗi cái gì?"

Thiệu Nhất Cửu cúi đầu, áp ứng: "Tôi không nên cãi nhau với họ, làm tổn hại hình tượng quân nhân quốc gia."

Ngón cái ngón trỏ của Lâm Lục Kiều nắm bắt bật lửa, vung lên, thổi ra ngậm khói, "Biết là tốt."

"Tôi cảm thấy rất thất vọng đau khổ."

Lâm Lục Kiều biết cậu chàng này có một ít cảm xúc, anh không nói chuyện, lắng lắng nghe anh nói.

"Cảm giác bản thân làm những việc này rất không có ý nghĩa, mẹ em lúc trước nói em cố gắng học hành thật tốt, em không nghe, hiện tại tham gia quân ngũ thật vất vả nhưng có chút cảm giác thành tựu, giống như ông trời lại cho em một cái tát, người ta chẳng những không cảm kích mình, còn cho rằng mình nhàn hạ không chuyên nghiệp, chúng ta đây bình thường được huấn luyện thi tính cái gì, chúng ta vất vả là vì cái gì?"

Lâm Lục Kiều nói cho anh: "Chúng ta làm việc này không phải muốn người ta cảm kích mình, mà là vì quốc gia."

Thiệu Nhất Cửu cười lạnh, anh nhớ tới ngày đó cãi nhau, đối phương nói câu nói nặng lời đầu tiên là: "Mẹ nó bắt quá chỉ là lính phòng cháy, là binh chủng thối nát nhất cả nước, mẹ nó lợi hại như vậy, mày có bản lĩnh thì đi làm bộ đội đặc chủng kìa?! Không có tích sự mà còn ra về cái gì."

"Bọn họ căn bản không xem chúng ta là một."

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc ra khỏi miệng, nâng tay đẩy đầu của anh một chút, nói: "Không được nghĩ như vậy."

"Mọi người đều nói lính phòng cháy là yếu nhất, không có thương vong."

Lâm lục kiều ngoắc khoe miệng, nói đùa: "Chúng ta có súng bắn nước, ai nói cậu như vậy, cậu lấy nước băng hấn ta, cam đoan so với M82□□ chống khủng bố còn lợi hại hơn."

Thiệu Nhất Cửu bị chọc cho nở nụ cười, "Khó có được anh còn có thể đùa."

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, chột nhứ mày, rất nghiêm cẩn nói: "Tôi nói nghiêm túc."

Cảm xúc của cậu trai trẻ đã được trấn an kha khá.

Hai người đứng lên, ánh nắng trên đầu, cách đó không xa là dãy núi rừng xanh ngắt, mờ mờ, đỉnh núi bị che một tầng lụa mỏng.

"Lâm đội, vì sao anh muốn vào đội phòng cháy, với điều kiện của anh kỳ thực người có thể vào bộ đội đặc chủng mà."

Lâm Lục Kiều vút điều thuốc, nhìn một mảnh xanh đậm trước mắt, tầm nhìn mở rộng, "Đi chỗ nào đều giống nhau, đều là vì quốc gia, cậu ngẫm lại xem, binh lính biên cảnh bảo vệ lãnh thổ quốc gia, mà chúng ta là bảo vệ con dân và tài sản quốc gia. Cho nên, cho dù xã hội này có tồn tại một hai tên cận bã như vậy, nhưng chúng ta không thể quên công việc trách nhiệm của bản thân. Chỉ cần bọn họ một ngày còn là công dân quốc gia, chúng ta còn có nghĩa vụ bảo vệ bọn họ, dù cho lần sau ở trong đám cháy thấy tên cận bã đó, tuy rằng cậu ghê tởm hắn, nhưng cậu còn phải cứu hắn ra ngoài, cho dù có bởi vì vậy mà có thể hy sinh tính mạng của mình, nhưng cậu phải làm như vậy, đây mới là tư cách của một lính phòng cháy thực thụ. Hiểu chưa?"

Thiệu Nhất Cửu hiểu rõ, sao mà không rõ được, ngay cả Nam Sơ có thể hiểu rõ trọng trách trên vai bọn họ, cả đám đều mấy tên nhóc hơn hai mươi rồi, vừa vận biết gánh trọng trách cũng không thấy được nhẹ hơn so với ai.

Nam Sơ bỗng nhiên có chút hiểu được tính tình này của Lâm Lục Kiều sao mà dường thành rồi.

Anh cũng là người đàn ông bình thường, sẽ có thất tình lục dục, cũng có người đáng ghét, khi có hỏa hoạn, mặc kệ anh có bao nhiêu chương mất người nọ, dù có ảnh hưởng đến tính mạng cũng phải cứu hắn.

Đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của anh.

Nam Sơ trầm mặc bụng chén cơm của mình lên cấp tốc ăn vào, quyết miệng lại đưa tay tới chỗ đi làm, "Đưa chén đó cho con."

Di sừng sốt, "Đây là của đội trưởng Lâm đã ăn rồi, nếu con chưa ăn no, đi vào trong lấy thêm cho con."

Nam Sơ kiên trì lấy chén, ánh mắt lờ lờ ánh sáng, nói: "Không sao ạ, đội trưởng ghét nhất là lãng phí."

Di: "Con thật sự muốn ăn sao?"

Nam Sơ gật đầu, "Di cứ đưa cho con."

Di cầm chén đưa cho cô.

Nam Sơ cấp tốc ăn xong, sờ sờ bụng phình lên.

Em đã ăn xong hết rồi.

Anh phải bình an trở về đó.

...

Thời điểm Nam Sơ trở lại ký túc xá, đạo diễn và chỉ đạo Dương cũng đang thảo luận cảnh quay tiếp theo.

Thấy cô trở về, Dương Chấn Cương an ủi hai câu, Nam Sơ lắc đầu tỏ vẻ bản thân không có việc gì, "Sao anh không đi?"

Dương Chấn Cương nói: "Tôi và Lâm đội đi đến nơi, Lâm đội có ý dặn dò để tôi ở lại xem mọi người, hiện ở trong đội ngoại trừ thương binh thì đều đã đi cứu viện, vài binh lính nghỉ phép cũng gọi trở lại, tình huống lần này rất khẩn cấp hơn nữa tương đối nghiêm trọng, mấy ngày nay tổ chương trình trước tạm dừng quay hình, đội trưởng đồng ý cho mọi người ở lại trong đội."

Nghiêm Đại vội hỏi: "Tôi có thể về nhà không? Sau đó sẽ quay lại."

Dương Chấn Cương nghĩ, "Mọi người tạm thời trước đừng đi đâu hết, thân phận hiện tại của mọi người đã là quân nhân rồi, rời khỏi đơn vị và về đơn vị đều cần thông qua sự phê chuẩn của cấp trên, lời này cũng là Lâm đội vừa rồi trước khi lên xe nói với tôi, tình huống cụ thể phải đợi cậu ấy trở về chúng ta lại thương nghị."

Từ Á cười hiền hòa: "Được, không có việc gì, dù sao gần đây em cũng không có lịch diễn, chỉ đạo Dương, cứ bận việc của anh đi, không cần phải trông chừng em nữa đâu."

Nghiêm Đại ngồi phịch xuống ghế.

Nam Sơ im lặng một lát, hỏi Dương Chấn Cương: "Có nguy hiểm lắm không?"

Dương Chấn Cương liếc nhìn cô một cái, ánh mắt khẽ nhúc nhích, vừa nãy mới nhận điện thoại khẩn, toàn bộ nhân viên công tác đều vây quanh hỏi vấn đề quay phim, đạo diễn còn ngần ngại nói phải muốn cùng quay, đến ngay cả Từ Á trong ngày thường là cô gái hiền lành dễ gần, đến lúc này cũng chỉ quan tâm một câu về vấn đề ghi hình.

Ngược lại cô gái trong ngày thường nhìn qua không chịu để tâm, thỉnh thoảng bắt gặp quan tâm bọn họ có nguy hiểm hay không.

Dương Chấn Cương có chút cảm động, nhưng trái tim băng giá, lắc đầu, "Không biết tình huống bên kia, nghe nói là nhà máy hóa chất nổ mạnh, đến bây

giờ còn có không rõ chất lỏng đang không ngừng phát sinh cháy nổ liên hoàn không, đây là tình huống chúng tôi không có biện pháp khống chế, cô đừng quan tâm, nghe Lâm đội nói cô bị cảm nắng, ở ký túc xá cố gắng nghỉ ngơi một chút."

Tinh thần Nam Sơ tỉnh táo, "Lâm đội từng nói với anh sao?"

Dương Chấn Cương gật gật đầu, "Vừa trước khi gọi điện thoại cho tôi, cô ý nhắc tới cô."

Nam Sơ: "Nhắc tới tôi cái gì?"

Dương Chấn Cương nghĩ nghĩ giọng nói trầm tĩnh vừa mới trong điện thoại kia, "Để tôi trông chừng cô, đừng để cô phát bệnh nữa."

Nam Sơ tự nhiên xem cái câu phát bệnh này lý giải thành vì bị cảm nắng.

Thực không biết nguyên văn lời Lâm Lục Kiều là, - - Cô nhóc kia có tật xấu, anh trông chừng cô ấy một chút, đừng để cô ấy thừa dịp tôi không ở đây thì gây rối.

...

Dương Chấn Cương mới vừa đi, phòng ngủ chỉ còn lại ba nữ binh.

Tổ chương trình trả điện thoại cho nhóm các cô, có ý dẫn dò không được chụp ảnh.

Từ Á không có việc gì mở livestream tán gẫu với bạn trên mạng, chăm chọc huấn luyện vất vả, Nghiêm Đại đang xem kịch bản, là bộ phim điện ảnh hai tháng chuẩn bị bấm máy, Nam sơ cũng tham diễn, hai người đều là nữ phụ, nhưng phân đoạn của Nam sơ nhiều hơn nghiêm đại một chút.

Quả thật Nghiêm Đại chịu khó đóng phim hơn Nam Sơ, Nghiêm Đại là thật vì bản thân mà cố gắng, gia cảnh của cô không quá tốt, nhưng người đặc biệt rất mạnh mẽ, biết bản thân muốn gì, nên nỗ lực không từ thủ đoạn để lấy được. Cô không được xem là diễn viên có thiên phú, rất nhiều đạo diễn tuy rằng cảm thấy cô có tâm cơ, nhưng quả thật cô rất chuyên nghiệp.

Mà Nam Sơ thì lại tương phản, cô có thiên phú, nhưng cô không chịu để tâm, hoặc là nói căn bản cô không thêm để ý đến danh lợi tiếng tăm bên ngoài, nhận quay phim đều là công ty nhận cho cô, quay xong, kết thúc công việc, cũng không chịu tập luyện nâng cao kỹ thuật diễn xuất, hoặc là nói đúng hơn là cô không có dục vọng tồn tại ở giới giải trí này.

Hai người là tương phản, đây cũng là nguyên nhân Nghiêm Đại khó chịu với cô.

Cảm thấy cái người Nam Sơ này có chút cà lờ phát phờ, không có lòng cầu tiến, mặc cho người bên ngoài mắng thế nào cô cũng chỉ thờ ơ, lúc trước nghe nói sự tích đua xe của cô, hơn nữa chương trình này, ngầm lại cũng là dựa vào quan hệ với Trương Cách.

Nghĩ vậy, trong lòng lại càng thêm khinh thường.

- - Giả vờ thanh cao như vậy, kết quả là còn không phải nhờ vào đàn ông sao?

Nam Sơ lấy di động gọi cho Thẩm Quang Tông, lại lướt xem weibo, tin tức bôi đen cô càng nhiều hơn, cô thờ ơ liếc mắt nhìn, tới tới lui lui qua lại cũng chỉ có mấy lời này, cũng không thêm để ý.

Từ Á nắm di động kinh ngạc hô lên, "Lên tin nóng rồi."

Nghiêm Đại: "Cái gì?"

Từ Á: "Bác Giao có nhà máy hóa chất nổ mạnh, còn có ảnh chụp hiện trường, hai người lên weibo xem đi, sự kiện lần này xem ra thật sự rất lớn đó."

Hiện tại cách thời gian xảy ra vụ nổ đã qua ba tiếng rồi, bởi vì có Big V (Một công cụ hỗ trợ chuyển tiếp của weibo) hỗ trợ phát, bỗng chốc đã lên đầu trang.

Có phóng viên ở hiện trường trực tiếp chụp hình, Nam Sơ lập tức theo dõi trang weibo của phóng viên này, mỗi tấm hình đều sẽ nhìn một chút, buổi chiều lúc bốn giờ, cô lướt đến tấm ảnh có hình của Lâm Lục Kiều bên trong.

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này hình như đều là một dáng vẻ sạch sẽ, dáng vẻ thẳng tắp trang nghiêm của một quân nhân, dù cho là quần áo thường ngày cũng là áo thun và quần đen, chưa từng thấy dáng vẻ đầy bụi bặm lem lút của anh.

Phía sau là ánh lửa cháy đỏ rực, trong lòng anh đang ôm một người mới đoạt lại từ trong tay Từ Thần.

Weibo này được không ít người theo dõi, có người ở phía dưới bình luận, "Tuy là lỗi thời, nhưng vẫn muốn nói anh trai phòng cháy này rất đẹp trai."

Từ Á nhìn weibo này, lướt đọc bình luận, đưa di động qua, cho kết luận: "Đội trưởng của chúng ta sẽ tức giận lắm đây."

Nghiêm đại đang đọc kịch bản, nghe lời này, cũng bị hấp dẫn lực chú ý, "Sao sao?"

Từ Á chỉ, "Weibo của em có kết bạn với anh ấy. Em cũng có bình luận rồi."

Ba người vừa mới vào đội dựa theo yêu cầu của tổ chương trình mà kết bạn với nhau.

Nam Sơ cũng vừa mới nhìn thấy weibo của Từ Á, công chúa nhỏ bình dân: "Đội trưởng của tôi thật tuyệt!"

Phía dưới còn có fan trả lời: "Đội trưởng đẹp trai như vậy nhất định đối xử với công chúa nhỏ của chúng ta tốt lắm."

Nghiêm Đại cũng bình luận, "Một tim cho đội trưởng."

Sau đó để điện thoại xuống, cảm khái nói: "Kỳ thực đội trưởng Lâm thật sự rất có hương vị, vừa đẹp trai lại manly."

Từ Á đồng ý điểm đầu, "Đúng đó, nhưng mà tuổi quá lớn không phải gu của em."

Nghiêm Đại liếc nhìn cô nàng một cái, dứt khoát không xem kịch bản nữa, một bộ nghiêm trang thảo luận với cô nàng, "Không lớn, mới hai mươi chín, đàn ông lớn một chút mới có thể thương em, tìm người bằng tuổi, mỗi ngày để chơi đùa sao?"

Từ Á khoát tay, "Kiểu so sánh tương đối này, em thích kiểu như Mục Trạch, tiểu thịt tươi."

Nghiêm Đại cười hừ một tiếng: "Em chính là còn nhỏ, kiểu như Mục Trạch này bản thân còn chưa có trải đời bao nhiêu, em còn trông cậy vào cậu ta có thể thương em nhiều hơn hả. Hơn nữa, với thân thể gầy yếu của Mục Trạch, ngóc đầu lên thì rất yếu. Kiểu như đội trưởng Lâm mới mạnh mẽ."

Nghiêm Đại nói trắng ra như vậy, Từ Á sừng sốt một chút, ý vị thâm trường mà cười cười.

"Nghiêm Đại, chị có ý vậy sao?"

Nghiêm đại hào phóng thừa nhận, "Có như vậy một chút."

Ham muốn. Bình thường.

Nam Sơ nhìn qua, nói thẳng ý nghĩ đó ra như vậy, nhưng biểu cảm của Nghiêm Đại lại cao quý như thiên nga trắng.

Trong ánh mắt cô ta viết - -

Xem ra bất quá cô ta chỉ nghĩ là □□, tùy tiện vẫy tay, người ta sẽ quỳ gối dưới váy thạch lựu của cô ta.

Nam Sơ cười hừ, lắc đầu.

Là ai nói, tình giao hữu của phái nữ tất cả đều là dựa vào bát quái mà tăng thêm, lần này, câu lòng bát quái của Từ Á lên, giật giây cô: "Nếu không chị thừa dịp trong chương trình này, cố nỗ lực, nói không chừng thật có thể thành đó? Em thấy đội trưởng Lâm bình thường đối với chị cũng tốt, lo lắng cho chị."

Nam Sơ bóc viên kẹo lúc giữa trưa Lâm Lục Kiều đưa cho cô, nhét một viên vào miệng, nhàn nhạt nói: "Em bị ảo giác hả."

Hai người nhìn qua, người phía sau thảnh thơi ngồi trên ghế, biểu cảm nhàn nhã.

Từ Á vô tội bĩu môi: "Ảo giác sao? Em cảm thấy đội trưởng Lâm rất quan tâm tới chị Nghiêm Đại."

"Anh ấy là đội trưởng, đương nhiên đều sẽ quan tâm tới mọi người." Nam Sơ tựa vào trên ghế nhai kẹo.

Nghiêm Đại cười, nhìn Từ Á nói: "Nam Sơ nói đúng, anh ta là đội trưởng, đều quan tâm tới tất cả mọi người, sẽ không cố ý quan tâm ai."

Từ Á cái hiểu cái không gật đầu.

Lời này giả lại không thể giả, có một số phụ nữ chính là dễ dàng bị người khác giật giây mà sinh ra lòng tự tin to lớn, Từ Á này nói quả thật làm cho Nghiêm Đại có một chút suy nghĩ sai lệch, mà lời Nam Sơ nói theo ý cô ta không thể nghi ngờ chính là ghen tị.

Nghiêm Đại hiểu lầm Nam Sơ về chuyện của Nhiệm Đông Dương bắt đầu từ những chuyện nhỏ vụn vặt như vậy, tuy rằng sau này Nghiêm Đại nhận rõ Nhiệm Đông Dương chính là tên đàn ông cặn bã mười phần, nhưng cô không cách nào tiêu trừ địch ý của bản thân với Nam Sơ, huống chi hai người còn cùng một công ty, lại còn cùng một kiểu hình tượng nghệ sĩ, khắp nơi bị người so sánh, mà đối với Hàn Bắc Nghiêu xem ra là, Nam Sơ có giá trị hơn cô, cho nên tài nguyên Nam Sơ tốt hơn nhiều so với cô.

Tuy rằng cô thật sự không hiểu một người đầy tai tiếng như vậy đến cùng có cái gì đáng giá để Hàn Bắc Nghiêu bỏ tiền đầu tư, cái này đại khái là khác biệt giữa ánh mắt của đàn ông và phụ nữ.

...

Buổi tối ba ngày sau xe cứu hỏa mới trở về.

Một đám mồi mệ không chịu nổi, bản thủ dơ đầy người từ trên xe bước xuống, Nam Sơ dựa vào hành lang ký túc xá ăn kẹo, hai tay vịn rào chắn, ánh mắt nhìn xuống nhìn mấy người trên xe xa xa.

Xếp thành hàng, đứng thẳng.

Lâm Lục Kiều đứng đối diện chào theo quân lễ, sau đó tuyên bố giải tán, xe lái vào gara, các đội viên về ký túc xá thay quần áo, bóng lưng mảnh khảnh kia đi về hướng ngược lại.

Nam Sơ đứng trên hành lang một lát, rồi đi xuống dưới.

Thời điểm xuống lầu, có đội viên lục tục đi lên, đi đầu là Thiệu Nhất Cửu, hốc mắt hồng hồng, khuôn mặt nhem nhuốc cực lực khắc chế run rẩy, Nam Sơ biết, là cô người hy sinh rồi. Ngày hôm qua lúc lướt weibo, lục tục nhìn thấy tin tức có lính phòng cháy hy sinh, nhưng đến nay không báo tên, cũng không thông báo là đội nào.

Thiệu Nhất Cửu gặp Nam sơ cũng không nói chuyện.

Trong lòng Nam Sơ đã hiểu, nhất định là trong đội cậu nhóc này.

...

Lâm Lục Kiều không về ký túc xá, về văn phòng trước, Nam Sơ vừa mới nhìn thấy anh đi về phía đây lâu giáo dục chính trị, cũng vội vàng chạy nhanh theo.

Lâm Lục Kiều lên lầu bốn, trên lan can lầu có một người đang dựa vào, phía sau vắng vẻ trống không, tất cả đều là phòng.

Nam Sơ giang hai tay về phía anh, ý cười yên nhiên, ánh mắt rất sáng, so với ánh trắng phía sau còn sáng hơn, giọng nói phá vỡ màn đêm.

"Đội trưởng Lâm, đến đây, em ôm anh một cái."

Lâm Lục Kiều đứng trên ba bốn bậc thang, ngẩng đầu nhìn cô, hốc mắt có chút đỏ, trên người trên mặt đều là bụi bẩn bám đầy, chỉ có ánh mắt này đặc biệt thâm trầm, đó là một đôi sáng ngời thanh trong, cong cong.

Không đợi anh nói gì, Nam Sơ nói xong đi xuống bậc thang tới chỗ anh.

Xuống tới bậc thứ sáu, đứng lại.

Độ cao của hai người đã hơi cân bằng, Nam Sơ cao hơn nửa centimet.

Cô đưa tay, ôm lấy đầu anh, hai bàn tay nhỏ đặt bên tai anh, nghiêng người qua, nhìn xuống mắt anh.

"Đừng đau buồn."

Cô đang dỗ anh.

"Anh chọn em đi, em không sợ chậm trễ."

Nam Sơ ôm đầu anh, găt gao dõi theo đôi mắt anh, nhẹ nhàng nói.

Giống nhất đứa bé đang nói mớ, yêu cầu một viên kẹo mà mình muốn.

Thành kính lại nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Editor: Thoa Xù

Tò tình như thế rất khác lạ, lần đầu tiên Lâm Lục Kiều nghe thấy.

Từ nhỏ đến lớn, nhận thức của anh về con gái đều là kiểu cách và phiền phức, ở chung sẽ vô cùng khó chịu, chuyện như vậy Đại Lư thường châm chọc bên tai anh quá nhiều lần.

Đại Lư thường xuyên nói là: "Con gái đều như vậy, rõ ràng thích mình muốn chết, ngoài miệng còn nói không thích; làm ra vẻ không quan tâm đến tiền bạc, dắt cô nàng đi shopping, đi qua mấy cửa hàng sang trọng, kéo cũng không đi, hai chân như bị đóng đinh; hỏi cô nàng ăn cái gì, nói ăn gì cũng được, mình hỏi ăn món nướng không? Cô nàng lại nói món nướng nóng lắm, mình bảo ăn đồ ăn Trung Quốc đi, cô nàng lại bảo ăn món Trung đến gần rồi, nói quanh quẩn một hồi, chẳng phải dứt khoát nói muốn ăn cơm tây bỏ bát tiết với salad rượu đỏ là được rồi sao; với lại rõ ràng đang tức giận, hỏi cô nàng đã xảy ra chuyện gì, cô nàng lại nói không có chuyện gì hết anh cứ bận việc của anh đi, nếu cậu dám thật sự bỏ đi lo công việc, quay trở lại chính là một bình gas và một lời chia tay, thật mẹ nó không chịu nổi cậu mà nói lời chia tay, cô nàng có thể kể lẻ hàng chục câu chuyện không giống nhau, quy chụp lên đầu cậu cái mũi cận thị."

Lúc Đại Lư nói những lời này, Lâm Lục Kiều cũng không cảm giác gì cả.

Kể từ khi vào tuổi cập kê. Ban đầu, phần lớn các cô gái đều rất dè dặt, không có quang minh chính đại theo đuổi anh, thỉnh thoảng vào ngày lễ chẳng hiểu sao dưới bàn lại xuất hiện thêm vài bức thư màu hồng, anh lướt nhanh một vòng rồi cũng quăng vào thùng rác, đến nay cũng không nhớ rõ diện mạo của những cô gái đó.

Lúc Đại Lư bắt đầu theo đuổi trên chóc con gái, thì phần lớn thời gian anh đều bị Lâm Thanh Viễn nhốt ở nhà xem súng ống quân sự, xe tăng, trực thăng, đến nỗi sau này vào trường quân đội bị người khác gọi là bách khoa quân sự, chỉ cần nhìn dấu bánh xe của xe tăng chạy qua cũng có thể biết được kiểu dáng chiếc xe tăng đó thuộc năm nào, và từng tham gia chiến đấu gì gì đó.

Anh không quá hiểu biết về chuyện tình cảm, chuyện như vậy, mấy đứa Đại Lư Thẩm Mộc đã xem như chuyện cười mười mấy năm nay.

Chuyện cười này bắt nguồn từ một đứa con gái.

Khi đó vẫn đang học cấp ba, trong lớp có một nữ sinh, là học sinh giỏi ở huyện khác được đặc biệt tuyển vào trường, tính tình thẳng thắn phóng khoáng, không kiêu căng, cũng không điệu bộ, đầu óc mồm miệng đều nhanh, giáo viên sắp cô ấy ngồi cùng bàn với Đại Lư, chính là hi vọng cô ấy có thể giúp đỡ đôi chút cho học sinh chậm tiến bộ như Đại Lư.

Cô nàng rất tốt bụng, lập tức đồng ý.

Trong đám con trai bọn họ, thành tích của Đại Lư và Tôn Minh Dương rất kém, sau khoảng thời gian chơi bời, mỗi khi công bố kết quả thi cử đưa về nhà cho ba mẹ ký tên thì Đại Lư và Tôn Minh Dương cũng hận thấu Lâm Lục Kiều và Thẩm Mộc.

Cả ngày hai người này đều đi theo họ chơi bời lêu lổng, vậy mà lúc có danh sách thi điểm số của hai người họ đều ổn cả.

Khi đó Đại Lư và Tôn Minh Dương bắt đầu nổi hứng trên chóc con gái, cũng không còn nữ sinh nào dám ngồi cùng cậu ta.

Lá gan của cô nàng kia cũng lớn, ngày thường cũng hi hi ha ha nói đùa với Đại Lư, vậy mà không dọa được cô nàng chút nào, còn thường xuyên khiến cho Đại Lư mặt đỏ ngượng ngùng, bởi vì như vậy nên Đại Lư xem cô nàng như người cùng phe.

Cô nàng này có một tật xấu, thích tranh cãi với Lâm Lục Kiều, Lâm Lục Kiều nói gì cô nàng đều không đồng ý, dù cho chuyện thế nào cũng xen vào, tốt nhất là có thể chọc tức anh, theo tính tình Lâm Lục Kiều không so đo tâm trạng với con gái nên không quan tâm đến cô nàng, nhưng sau đó mọi người đều có thể nhìn ra, cô nàng này có ý với Lâm Lục Kiều.

Nhưng mà lại cãi bướng có chết cũng không thừa nhận.

Dù Đại Lư có thử cô nàng thế nào, cô cũng không thừa nhận, còn quăng một câu thích cậu ta còn không bằng thích một con chó.

Vừa nghe giọng điệu này, Đại Lư đã biết ngay.

Thích muốn chết rồi đấy.

Nhưng đâu có cách gì, đầu óc tên Lâm Lục Kiều kia không thông suốt, nếu thật sự bày tỏ, chỉ sợ là ngay cả bạn bè cũng không thể làm, chỉ bằng cô nàng duy trì quan hệ hiện tại, thỉnh thoảng đùa võ mồm một chút.

Bản thân cô nàng kia cũng từng nghĩ qua, nếu như thật sự yêu đương chung đụng với Lâm Lục Kiều, cô vẫn cảm thấy hơi lạ lẫm, không quá thích ứng, cô cảm thấy mình có hơi hèn mọn, cô vẫn thích đáng về cả lộ phát phơ, gần gũi kiểu ngạo của cậu ta.

Điểm lại quá khứ thì có lẽ Nam Sơ chính là người đầu tiên anh va chạm, đến tỏ tình trực tiếp như thế, cô nhóc tỏ tình xong thì hôn ngay.

Thật sự không hề kiểu cách điệu bộ.

So với những cô gái khác, cô giống như đã thông suốt hết mọi thứ, giống nhau, quyết tâm giành được anh.

Tại sao phải quyết tâm giành được?

Thông thường chỉ có một loại tình huống.

—— Không suy tính đến hậu quả.

Không hỏi quá khứ, không dò xét con đường phía trước, không nghĩ đến tương lai, bất chấp hậu quả, uống rượu độc giải khát.

Ngược lại phù hợp với tính cách của cô.

.....

Lâm Lục Kiều tránh đầu mình ra khỏi vòng tay của cô, sau đó bước lên hai bậc thang, kéo cô nhóc vào phòng làm việc, trở tay đóng cửa lại, kéo Nam Sơ vào, hai tay nắm vai cô, để mặt cô quay vào vách tường, buông lỏng tay, vừa cởi nút áo đi vào bên trong, vừa không quay đầu lại nói với cô: "Đứng yên cho tôi, đừng động."

Mặt Nam Sơ quay vào vách tường, giọng điệu chế nhạo: "Úp mặt vào tường sám hối? Cái giá của việc hôn anh sao?"

Lâm Lục Kiều cởi áo, không mặc gì cả, bắp thịt căng thẳng, đường cong lưu loát, anh nhanh chóng mặc bộ quần áo sạch sẽ vào, quay đầu lại nhìn cô cảnh cáo, "Nói nhảm nữa sẽ phạt em chạy đó."

Vốn tưởng rằng sẽ yên lại như vậy.

Kết quả, cô nhóc kia hỏi: "Mấy vòng?"

Tiếng nói bắn ra từ trên tường.

Anh vừa cúi đầu cài nút áo, khịt mũi cười lạnh, không quay đầu lại, thờ ơ nói: "Thế nào cũng phải ba mươi vòng."

Yên lặng rồi.

Lâm Lục Kiều thay quần áo xong, tiện tay cầm bình nước khoáng trên bàn, vốc nước ra lòng bàn tay, rửa mặt. Trên mặt toàn là bụi, nước vốc lên dơ bẩn trong nháy mắt, anh lại vốc lên liên tiếp hai ba lần rồi mới vuốt khuôn mặt sạch sẽ, rút cuốc gương mặt tuần tú cũng rõ nét.

Anh lờm bên kia một cái, Nam Sơ yên lặng "úp mặt vào tường sám hối", giật giật khoe miệng, đóng bình nước đặt trở lại, rút khăn giấy lau mặt, vo thành cục ném chuẩn xác vào thùng rác, sau đó bỏ tay vào túi đi qua chỗ Nam Sơ.

Nói chung là sau khi nghe tiếng bước chân, Nam Sơ kết luận anh đã khá hơn rồi, xoay qua, quả nhiên anh đã thay bộ thường phục sạch sẽ, mặt mày sáng ra rồi, lấy lại dáng vẻ quen mắt trước đó.

Đôi mắt đào hoa, hấp dẫn người khác nhưng không có cảm xúc.

Nam Sơ khẽ nâng đầu, nhìn anh: "Anh không cần phải vội trả lời em, em không vội, trước hết với EQ của anh, chắc là sẽ hơi khó khăn để hiểu được."

Lâm Lục Kiều đứng sau lưng cô, hai tay bỏ trong túi quần, thái độ trước sau như một.

Nam Sơ tiến lên một bước, tay chui qua cánh tay của anh, áp sát ngực, lại ôm anh lần nữa.

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, mặc cho cô ôm, không đẩy ra cũng không ôm lại, bàn tay trong túi siết chặt thành quả đấm, ánh mắt dần dần trầm lại, cuối cùng không nhúc nhích.

Cô nhóc vuốt ve lưng của anh giống như đồ dành, "Nếu như sau này có cơ hội dẫn em vào đám cháy, em sẽ bảo vệ anh."

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn người trong lòng, cảm thấy lời này có hơi buồn cười, mũi hừ ra một tiếng, "Là ai bảo vệ ai?"

Nam Sơ vui trong lòng anh, kiên trì nói: "Em bảo vệ anh."

Anh cười, cười một lúc, rũ mắt nhìn người đang vui vào ngực mình chiếm tiện nghi chiếm đến nghiện, bắt đầu đuỗi người, "Em có thể đi được rồi."

Nam Sơ nắm tay thật chặt, "Ôm thêm một chút nữa."

Cảnh cáo nhẹ nhàng lại không nghe, tình tình sẽ không tốt như vậy, trực tiếp lôi cô ra khỏi ngực, nắm vai cô nhấn lên cửa, người anh hơi cúi xuống, nhìn vào mắt cô nói: "Đi theo tôi thật sự không có tiền đồ gì cả, thứ nhất tôi không có tiền, thứ hai tôi có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nếu em muốn tùy tiện chơi đùa, tôi cũng không phải là ứng cử viên tốt, tôi không sẵn sàng, không có thời gian, không rảnh rỗi ở bên cạnh em, cho nên tôi khuyên em hãy suy nghĩ lại cho kỹ."

Anh cảm thấy anh đã nói đầy đủ rõ ràng, chắc là cô nhóc đã nghe rõ.

Hơn nữa sau khi chương trình ghi hình kết thúc, hai người có thể không có cơ hội nào chạm mặt nhau nữa rồi.

Nam Sơ: "Rất tốt, em có tiên, không cần tiên của anh, ngày nào đó anh phải hy sinh vì nhiệm vụ, em sẽ đặt bó hoa trước mộ phần của anh, tuyệt đối không rơi một giọt nước mắt nào vì anh, bình thường em hay bay khắp nơi trong nước, có thể anh muốn gặp em còn khó hơn là em muốn gặp anh nữa, cho nên, em cũng khuyên anh, hãy suy nghĩ lại cho kỹ, không có ai thích hợp với anh hơn em đâu."

Lâm Lục Kiều khom lưng nắm vai cô, liếm khước miệng, tinh thần hăng hái của cô nhóc gây khó dễ khiến người ta không còn cách nào.

Mạnh mẽ với cô nàng, quyết định không quan tâm đến cô nữa, đứng thẳng, kéo cửa ra, đẩy người đi ra ngoài, "Tôi từ chối, trở về đi."

Cửa bị đóng lại.

Hành lang vắng vẻ trống không, thật dài và tiêu điều lạnh lẽo, ngay cả một bóng đèn cũng không có, liếc mắt nhìn qua khiến cho người ta sợ hãi.

Nam Sơ không đi, nằm úp sấp ở ngưỡng cửa nghe ngóng một lát.

Bên trong rất lâu không có động tĩnh.

Năm phút sau, Lâm Lục Kiều mở cửa đi ra, ngay cả quần cũng thay rồi, trong tay cầm theo cái nón, thấy Nam Sơ còn đứng ở cửa, hơi sững sốt, mới đóng cửa lại, "Không phải bảo em đi rồi sao?"

Không biết từ đâu Nam Sơ lấy ra một viên kẹo, bỏ vào trong miệng, nhai nhai: "Em nghĩ là anh trốn ở trong đó khóc rồi, không muốn để cho em nghe thấy."

Khước miệng Lâm Lục Kiều giật giật, đội nón vào, không để ý đến cô nữa.

Nói thật, từ trước đến giờ anh không phải là người dễ lộ cảm xúc ra ngoài, từ nhỏ đến lớn, anh cũng chỉ khóc một lần, trở về từ trận động đất ở huyện Bình Lâm lần đó, không tính là khóc, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cuối cùng anh vẫn cố kìm nén lại.

Mấy năm nay, liên tục có đội viên hy sinh, nên lời muốn nói, mọi người đã viết xong ngay từ lúc vào đội, và điều mình có thể làm là cứu trợ quốc gia đúng lúc.

Thương xuân bi thu, khóc sụt sùi đều không phải là chuyện đàn ông nên làm.

Nam Sơ thấy anh trở nên ngay ngắn chỉnh tề, hỏi: "Tôi khuya còn phải đi ra ngoài sao?"

Hai người đi xuống dưới lầu khu giáo dục chính trị, Lâm Lục Kiều nói: "Tôi đến chi đội một chuyến, em mau trở về ngủ đi."

"Khuya rồi mà chi đội còn có người à?"

Lâm Lục Kiều đẩy cô về phía ký túc xá, "Ừ, phải báo cáo nhiệm vụ với lãnh đạo."

"Nữ lãnh đạo?"

Lâm Lục Kiều đưa tay vỗ trán cô, "Đầu dưa thích ăn đòn?"

Nam Sơ bị đau, "Nói đùa mà, vát vát rồi, anh đi đi, lái xe hả?"

Lâm Lục Kiều liếc cô: "Nói nhảm."

"Vậy anh cẩn thận một chút, anh là lái xe lúc mệt mỏi, ở bên kia ba ngày không có nghỉ ngơi rồi đúng không? Hay là em lái xe đưa anh đi ha?"

Lâm Lục Kiều dường như hiểu rõ nhìn cô: "Có phải em ở trong đây ngọt ngát buồn chán rồi không?"

"Em lo lắng cho anh."

Ánh mắt thấu đáo.

Anh đã biết rõ: "Lo lắng cái rắm."

"....."

"Lặng nhắng dây dưa không đi lên thì chạy vòng cho tôi."

"....."

Nam Sơ cân nhắc một chút rồi làm bộ sợ xoay người đi.

Lâm Lục Kiều nhìn theo bóng lưng của cô một hồi mới cất bước rồi đi, đi chưa được hai bước thì gặp lính tuần tra.

.....

Người này hạnh phúc với anh, "Đội trưởng Lâm!"

Lâm Lục Kiều gật đầu một cái, ho một tiếng, chỉ hướng ngược lại với Nam Sơ, "Kiểm tra bên kia chưa?"

Lính tuần tra thấy khó hiểu, sao đột nhiên đội trưởng lại quan tâm tới chuyện tuần tra.

"Vẫn chưa."

"Qua đó nhìn xem chút đi."

"..... Dạ!"

.....

Nam Sơ trở lại ký túc xá thì nghe nói, người chiến sĩ hy sinh còn rất trẻ tuổi, mới hai mươi ba tuổi, đến Đặc Cần được một năm, vì bảo đảm cung cấp đủ ô-xy nên mang bình dưỡng khí cho người bị nạn, kết quả hóa chất thứ cấp bị cháy nổ tạo thành xung kích bắn vào trong lửa (*), chết ngay tại chỗ.

(*) Câu này mình làm chưa rõ vì không hiểu đó là chất gì cháy.

L1uc Thiệu Nhất Cửu kể lại không nhịn được lại khóc lần nữa.

Nghiêm Đại và Từ Á cũng trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng đội trưởng Thiệu đề nên không khóc thành tiếng, cả phòng yên lặng, Từ Á khẽ an ủi cậu ta, rốt cuộc cũng là đàn ông, cảm thấy ở đây khóc trước mặt mấy cô gái như vậy thật sự rất mất mặt, lau nước mắt nước mũi, Nam Sơ thuận thế đưa khăn giấy cho cậu ta, "Lau đi."

Thiệu Nhất Cửu nói cảm ơn, vắn vắn lỗ mũi nói: "Được rồi, các cô đi ngủ sớm một chút đi, mấy ngày nữa làm lễ truy điệu, lãnh đạo của chi đội cũng sang đây, các cô cũng phải tham gia, nội dung huấn luyện cố gắng ghi nhớ, quá lười biếng rồi, lãnh đạo thấy được sẽ khó chịu."

Ba người gật đầu.

Người chết không thể sống lại, người sống cố gắng phấn đấu để người chết được yên nghỉ.

Thế nên cuộc sống và huấn luyện cũng nên tiếp tục.

Nhưng rõ ràng không khí trong đội ngột ngạt hơn rất nhiều, tất cả mọi người không nói gì, trong lòng có ý nghĩ cũng đều kìm nén lại, không khí của cả trung đội hơi trầm lắng.

Hôm nay, trong đội làm lễ truy điệu cho người liệt sĩ kia, an táng ở nghĩa trang liệt sĩ.

Sáng sớm nhóm Nam Sơ đã thức dậy theo tiếng còi báo thức, dường như mấy ngày nay đã hơi quen với sự quản lý và sắp xếp trong đội, rửa mặt xong sớm một chút rồi chờ ở bãi tập, lãnh đạo chi đội đến đây không ít.

Thiệu Nhất Cửu dẫn nhóm người được huấn luyện, ngoài cổng có mấy chiếc xe lái vào, trong nháy mắt Thiệu Nhất Cửu như cần phải thuốc lắc, giọng nói vang gấp mấy lần lúc này.

Chín giờ ở lễ đường làm lễ truy điệu.

Lâm Lục Kiều mặc quân trang trắng thớm đứng trên đài đọc bài truy điệu, nhóm lính hướng về phía di thể hành lễ lần sau cùng, mười giờ, di thể được an táng ở nghĩa trang liệt sĩ.

Một ngày này trôi qua, cả trung đội cũng bao phủ một tầng sương mù, cũng không dám tùy tiện nói chuyện.

Nam Sơ ăn cơm trưa xong ra khỏi nhà ăn, nhìn thấy Lâm Lục Kiều đứng ở bên phải trường đình hút thuốc lá, đứng bên cạnh là một cô gái mặc quân trang, là người bước xuống từ ghế lái phụ của lãnh đạo sáng nay, mặt mày thanh tú, sau tai có cái đuôi ngựa ngắn ngủn, giống như cái đuôi con thỏ cái.

Lâm Mân dựa vào tường, nhìn Lâm Lục Kiều: "Anh thấy sao?"

Lâm Lục Kiều liếc nàng một cái, "Hôm nay chú Mạnh không tìm anh cần nhân, em không thoải mái đứng không?"

Lâm Mân vênh môi, "Thôi đi, được tiện nghi còn ra vẻ, bây giờ lãnh đạo toàn nhìn chăm chăm vào anh đó, lần trước đi họp, chú Mạnh cũng đã nói lời miệt, nói cái gì mà chờ Lục Kiều tới đây, trong đội này của tôi sẽ lại có thêm một dũng tướng, từ nhỏ chú Mạnh đã nhìn anh lớn lên, chắc chắn bây giờ chú ấy rất muốn kéo anh vào đội chú ấy đó, nếu anh dám rẽ ra khỏi điểm mấu chốt này, anh đã thấy thủ đoạn của chú Mạnh rồi đó, chú ấy có thể giết chết anh."

Lâm Lục Kiều lấy thuốc lá xuống, nhếch khóe miệng lắc đầu.

Lâm Mân nói tiếp: "Anh chưa thấy con trai của chú Mạnh đâu, Mạnh Thần đó, hiện tại làm cái gì mà thi đấu thể thao điện tử, chú Mạnh ghét bỏ con trai chú ấy, khao khát coi anh như con ruột đấy."

"Anh thấy là em muốn làm con dâu chú ấy thì có?"

Sắc mặt Lâm Mân ngượng ngùng, "Nói bậy gì đây!"

Lâm Lục Kiều đã nói toạc móng heo, cười mở to mắt, giật mình nhìn thấy một bóng dáng đứng cách đó không xa, rất nhanh thu hồi tầm mắt, nhanh chóng nói với Lâm Mân: "Anh không thèm nghe em nói nữa, một đồng chuyện đây này, chờ nhóm chú Mạnh ăn xong, anh sắp xếp người đưa mọi người trở về."

Nói xong, ra khỏi trường đình, đi về phía bên này.

Nam Sơ đứng tại chỗ, sau lưng bị người khác vỗ một cái, vừa quay đầu lại, Luru Hạ Hàn nhìn cô cười: "Em đứng ngăn người ở đây làm gì thế?"

Nam Sơ liếc nhìn Lâm Lục Kiều theo bản năng, người nọ bỏ tay vào túi, cứ thẳng tắp như vậy đi ngang qua bên người cô, không thèm liếc mắt một cái.

Nam Sơ: "Không có gì, đi thôi."

Hai người đi theo sau Lâm Lục Kiều, Luru Hạ Hàn nói chuyện phiếm với cô: "Sắp tới chúng ta sẽ có hợp tác phim điện ảnh."

Ánh mắt Nam Sơ nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Lục Kiều, nghe Luru Hạ Hàn nói câu được câu không, "Phim điện ảnh gì?"

"Hình như tên là 'Vi Công', vẫn chưa thấy, trước khi vào đội có nghe người đại diện đề cập tới, hai ta có thật nhiều đối thủ, trở về em có thể xem thử, tôi diễn nam ba."

Nam Sơ lơ đãng đáp lời: "À."

Luru Hạ Hàn nói: "Kỹ thuật diễn xuất của em không tệ, chính là không có kinh nghiệm gì, phát huy thêm là ổn rồi, sau này chỉ giáo nhiều hơn ha."

Nam Sơ: "Được."

Luru Hạ Hàn còn nói: "Đúng rồi, anh add em trên wechat rồi, tên là Luru Hạ Hàn, lần sau lấy được điện thoại thì em chấp nhận đi, sau này có thể liên lạc nhiều hơn."

Nam Sơ: "Sao anh biết tôi có wechat?"

Luru Hạ Hàn nói: "Là nhóm chương trình cho đó, anh add mọi người, sau này dễ liên lạc."

Luru Hạ Hàn quả thật lớn tuổi hơn, xử lý mọi chuyện khá toàn diện, anh phải thừa nhận mình có chút cảm tình với Nam Sơ, cho nên quan tâm cô hơn một chút, lại không muốn khiến cô cảm thấy phiền phức, vậy thì dùng tất cả mọi người che giấu sự thật này, có đôi khi biết rõ là như thế này, bạn thật sự không thể từ chối anh ta, ngược lại sẽ có vẻ là bản thân mình tính toán chỉ li, nhỏ mọn nữa chứ.

Nói thật, anh ta là một người đàn ông có năng lượng khá tích cực, luôn mang theo nụ cười dịu dàng, ít khi tức giận, so sánh với đội trưởng Lâm cũng hai chín tuổi, tính khí kia thì thôi rồi.

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều quẹo vào khu giáo dục chính trị, đề nén bước chân, cuối cùng không có đi theo.

.....

Qua ba ngày, cuối cùng không khí cũng chuyển biến tốt hơn, cuối cùng mọi người cũng vượt qua được cảm giác ầu ầu.

Hôm nay, Lâm Lục Kiều mới họp ở chi đội trở về, không kịp giờ cơm, dì làm bếp chưa cơm cho anh, dọn ra, thấy một mình anh, không thể không nghĩ tới chuyện lần trước, "Cô diễn viên tới đây ăn cơm với con lần trước, cô bé rất tốt."

Lâm Lục Kiều và com, nhìn sang: "Ai ạ?"

"Cái hôm con xông ra ngoài khi có vụ nổ lớn đó, chính là cô bé cùng ăn cơm với con, sau khi con đi, con bé lập tức ăn hết cơm còn dư trong chén, không để thừa lại hạt nào."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Cô bé đúng là rất quật cường, rõ ràng ăn không vô mà còn cố nhét đồ vào miệng. Tôi nghe nói làm mình tinh cũng rất khó, không được ăn cơm, cô ấy gầy như vậy nhất định là bị đói."

Ngày đó Nam Sơ quả thật khiến bà di kinh ngạc một phen, vốn tưởng là một cô bé rất kén chọn, vậy mà tiện tay ăn sạch cơm thừa của người khác. Nghĩ như vậy, dừng một chút, liếc Lâm Lục Kiều nhắc nhở: "Bình thường đừng quá hung dữ với người ta, nhìn dọa người lắm."

Lâm Lục Kiều cúi đầu, nhanh chóng và hai thìa cơm, thờ ơ nói: "Cô nhóc này to gan đấy."

"To gan thì vẫn là một cô bé, con thật sự coi người ta như mấy thằng nhóc trong đội của con hả? Người ta phải đi ăn nhờ, con chưa chút thể diện cho nó đi, đừng quá hung dữ."

Bà di: Sao khuôn mặt của thằng nhóc con không có biểu cảm hiểu đạo lý gì thế.

Lâm Lục Kiều đặt bát xuống, nói vài câu trêu chọc: "Con đây vừa mới bị dạy dỗ từ chỗ Mạnh Xử, di lại bắt đầu dạy dỗ tiếp sao?"

Di hiểu rất rõ về Lâm Lục Kiều, trong lòng nó nghĩ cái gì, coi như thật sự đau lòng cho cô bé kia thì ngoài miệng nhất định sẽ không nói. Cho nên, chỉ bảo qua chuyện này là được rồi, thằng nhóc này có ngộ tính cao lắm.

Di lặng yên không một tiếng động bụng mâm thức ăn đi, để lại mình Lâm Lục Kiều ngồi ăn cơm.

Lần này cũng mất khẩu vị, Lâm Lục Kiều nhanh chóng ăn xong, tới cửa đình nhỏ hút một điều thuốc. Trong đầu sáng tỏ như đèn đường, tất cả đều là giọng nói và dáng vẻ của cô gái đó, còn cả lần đầu tiên thấy cô với hai bím tóc nhỏ sát bên tai.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, cũng không phải trong đám cháy, cũng không phải ở bệnh viện, hoặc có thể nói là sớm hơn.

Chắc là lúc anh học lớp mười, khi đó Lâm Thanh Viễn vẫn là bí thư, anh và đám nhóc Đại Lưu rảnh rỗi liền tụ tập ở ngoài đầu ngõ hút thuốc lá, trêu chọc thầy tướng số mù. Đột nhiên có một ngày, Đại Lưu áp úng nói muốn cho anh biết một chuyện, vòng vo cả buổi lại chẳng chịu nói gì. Dưới sự dụ dỗ, uy hiếp của anh, Đại Lưu mới nói chuyện mình thấy ngày đó cho anh biết.

"Hôm đó mình và Hứa Uẩn đi học bỏ túi, rồi trông thấy xe của ba cậu ở bên ngoài cửa một khách sạn. Mình nói đó là cha cậu, Hứa Uẩn liền bảo không tin, mình liền đánh cược với cô ấy, canh giữ ở ngoài cửa nhất định sẽ trông thấy ba cậu đi ra, ---;ll,,,e,,,quy,,,don,,,,,----nhưng không chắc là cậu cũng ở bên trong đó. Ngày đó, không biết Hứa Uẩn tính toán cái gì, thật sự đứng chờ ở ngoài cửa với mình, kết quả nhìn thấy ba cậu và một người phụ nữ cùng đi ra."

Nói đến chỗ này, tay cầm điều thuốc của Lâm Lục Kiều hơi khựng lại, sắc mặt hơi lạnh.

Đại Lưu khiếp đảm liếc anh một cái, không biết có nên nói tiếp hay không, Lâm Lục Kiều liếc cậu ta một cái, ánh mắt trầm xuống.

"Nói tiếp."

Đại Lưu liền nói như vô chủ đích, đập một cước, nói một câu, áp úng nói hết toàn bộ.

"Người nữ kia, tôi đã thấy qua, là một nữ minh tinh, đeo kính râm, tôi không nhìn rõ nhưng lại cảm thấy quen mắt, trước kia có thấy trên TV, không nhớ ra tên. Tôi liền nghe đôi câu, hình như bọn họ thường xuyên gặp nhau ở khách sạn đó."

Nói là thường xuyên cũng không hẳn, sau đó một thời gian dài, bốn người cảm thấy ở đó cũng không thấy gì. Cho đến khi gần kết thúc nửa năm học của lớp mười thì sương lạnh buông xuống, Lâm Lục Kiều thấy xe của Lâm Thanh Viễn lăn trên tuyết, dừng ở cửa quán rượu.

Chẳng được bao lâu, Nam Nguyệt Như liền mang theo một đứa bé tới, cô bé con bảy, tám tuổi, thất hai bím tóc nhỏ. Khuôn mặt cô bé tròn tròn mập mập vô cùng đáng yêu, mở to đôi mắt tròn xoe trong trẻo, con ngươi đen đảo quanh.

Ngày thơ, hồn nhiên lại vừa cẩn thận, tỉ mỉ.

Bốn người ngồi xổm ở cửa ra vào, quan sát cả nửa ngày, đại khái qua hai mươi phút, Nam Nguyệt Như dẫn đầu mang theo cô bé xuống, sau lưng chính là Lâm Thanh Viễn. Sau đó Nam Nguyệt Như bảo cô bé tự mình đi về, bản thân thì ngồi lên xe Lâm Thanh Viễn rồi đi.

Cô bé không đi, mà đứng tại chỗ nhìn xe chở mẹ mình rời đi, khó khăn xoay người. Quay người lại, Nam Sơ bé nhỏ xui xẻo bị bốn chàng trai bắt trối lại.

Đại Lưu đề nghị: "Tôi trối cô bé qua đây hỏi một chút, không phải là rõ ràng sao?"

"Xuống tay với một cô bé tám tuổi, các cậu cũng quá vô lương tâm đấy nhỉ?"

Cảm thấy bất bình chính là Tôn Minh Dương, xoay lại, trối người mang tới cũng là cậu ta. Cả quá trình, Lâm Lục Kiều chỉ dựa vào tường hút thuốc lá, không nói một từ.

Đại Lưu lấy khăn bịt mắt từ trong túi xách ra, bịt mắt cô bé, trói đôi tay đẩy người ta tới góc tường.

"Cô bé, em đừng sợ, các anh không làm gì đâu, chỉ muốn hỏi em vài vấn đề thôi."

Nam Sơ bị bịt mắt ngồi dưới đất, đôi tay trói ở phía sau, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, đáp: "Hỏi đi."

Mặc dù như thế, nhưng dù sao vẫn là một đứa trẻ, tuy trong giọng nói có vẻ run rẩy nhưng mấy cậu chàng kia lại chẳng nghe ra, cô bé cũng cố gắng không để lộ sự sợ hãi.

Sau đó Đại Lưu kéo kéo Lâm Lạc Kiều ở bên cạnh, giục: "Hỏi đi."

Mấy chàng trai bắt nạt một cô bé như vậy là sao đây, lúc ấy Lâm Lạc Kiều thật vô si, cộng thêm vẻ mặt thờ ơ của cô bé này, anh phiền não đầy mặt đẩy Đại Lưu ra.

"Có cái gì hay mà hỏi, đi đây."

Xoay người muốn đi, bị Đại Lưu ngăn lại: "Thật sự không hỏi à? Qua thôn này là không có nhà trọ đâu, không làm được thì đây chính là em gái cậu."

Điểm này, ngay cả Thẩm Mục cũng biết.

"Không đến mức đó, mình điều tra rồi, bảy, tám năm trước, hai người bọn họ còn chưa quen biết."

Đại Lưu còn muốn nói điều gì. Lâm Lạc Kiều lười quan tâm đến cậu ta, đi thẳng tới kéo cô bé lên, cõng dây trói, khom lưng đề lên bả vai cô bé, ---
..ll,ê...quy,,,,donnnnn--nhỏ giọng nói bên tai cô bé: "Hiện tại, đi về phía trước, không được quay đầu lại, nếu không anh cũng không dám đảm bảo bạn bè anh sẽ làm gì em đâu, hiểu chưa?"

Lâm Lạc Kiều khoác tay lên vai cô, nói xong còn vỗ nhè nhẹ.

Ngày đó hình như còn đổ tuyết, ngõ nhỏ chật hẹp, tuyết đọng dày cộm, Nam Sơ bước một bước phát ra tiếng tách tách, liễu mạng gập đầu, như gà mổ thóc.

Lâm Lạc Kiều cúi đầu cười cười, hỏi: ".....Biết sợ à?"

Nam Sơ lắc đầu, đáp: "Các người không xấu, tôi biết rất rõ."

Lâm Lạc Kiều cười đến nỗi mặt sắp rút gân, đáp: "Đó là vì em chưa từng thấy lúc anh xấu xa." Nói xong liền tháo khăn bịt mắt cho cô, đẩy cô đi.

Lâm Lạc Kiều dứt tay vào túi quần, đứng ở trong tuyết nhìn theo bóng lưng cô. Cô gái nhỏ đúng là không hề quay đầu lại, đi thẳng theo ánh mặt trời ra khỏi ngõ nhỏ. Thật ra trên đường cũng có vài lần dừng lại, nhưng bị Lâm Lạc Kiều quát lớn đi tiếp.

Sau đó là lúc cô mười sáu tuổi, anh vừa mới tốt nghiệp trường quân đội. Anh cứu cô, cô gái nhỏ ở bệnh viện cầu xin anh, những năm này cũng lục tục nghe được vài chuyện về Nam Nguyệt Như, còn có con gái của bà ấy nữa. Anh biết là Nam Nguyệt Như không hề quan tâm đến Nam Sơ, vừa ra khỏi đám cháy, trong đội đã có người liên lạc với Nam Nguyệt Như, lúc ấy đang ở nước Mỹ, là trợ lý nhận. Khi đó ngập ngừng hai ba giây, mới nói cho bọn họ biết, chờ tháng sau Nam Nguyệt Như sẽ trở về nước để xử lý.

Đồng đội cúp điện thoại còn nói thêm một câu: "Con gái nhập viện rồi cũng không hỏi một câu, nào có người mẹ như vậy....."

Lúc ấy Lâm Lạc Kiều đứng ở bên cạnh, trầm tư hút thuốc.

Nam Sơ có thể trưởng thành thế này đúng là phải dựa vào nghị lực của bản thân, tính tình của cô gái ấy thành ra như vậy cũng không kỳ quái. Bình thường, đối với chuyện gì cũng lạnh lùng, nhưng hết lần này tới lần khác lại bắt bí người ở một vài chi tiết nhỏ.

Những thứ này vừa hạ xuống, quả thật rất xuyên trái tim, có chút ê ẩm căng cứng.

.....

Buổi chiều huấn luyện, Nam Sơ cũng hiếm khi không tranh cãi với anh, yêu cầu làm bất kể cái gì cũng tích cực phối hợp, mặc dù chưa đạt tiêu chuẩn, động tác nhún như con chi chi không có lực. Mấy lần anh vờ tay chỉnh lại động tác cho cô, cô gái nhỏ cũng không giống như trước, nhân cơ hội chiếm chút lợi, mà còn duy trì khoảng cách đúng mực với anh, cố gắng không chạm vào thân thể anh.

Lâm Lạc Kiều có chút buồn bực. Bình thường, rõ ràng rất thích đụng vào thân thể anh mà. Ví dụ như....

Buổi chiều, lúc đang hướng dẫn cách mặc, cởi đồng phục phòng cháy thì một hồi lâu Nam Sơ vẫn không cài được dây lưng của mình. Lâm Lạc Kiều thấy suốt cả buổi cô vẫn chưa cài được, cho đến khi Lưu Hạ Hàn vỗ vỗ Nam Sơ, tay ôm lấy eo cô, nói: "Tôi xem giúp cô một chút."

Nam Sơ cúi đầu, đưa dây lưng cho anh ta.

"Ồ."

Lúc này Lâm Lục Kiều mới đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nam Sơ cũng chẳng thèm nâng mí mắt, đáp: "Không cài được."

Lâm Lục Kiều đẩy Lưu Hạ Hàn ra, nhận lấy dây lưng trong tay anh ta, --l...,e...quy,,,do,,,,,cúi đầu vòng qua eo cô, nhưng miệng lại nói với Lưu Hạ Hàn: "Cậu thất của cậu, đợi lát nữa tôi kiểm tra, năm mươi giây mà không thắt được thì đi ra ngoài chạy năm vòng."

Lưu Hạ Hàn đáp: "Năm mươi giây là tôi đã thắt xong rồi."

Lâm Lục Kiều lại nói: "Vậy thì bốn mươi giây."

"....."

Ừay, Lưu Hạ Hàn cảm thấy sao hôm nay sĩ quan huấn luyện lại đặc biệt nghiêm khắc vậy? Ai bảo người ta là sĩ quan huấn luyện cơ chứ, không cam lòng vẫn phải xoay người đi đây.

Lâm Lục Kiều hơi khom người, tay từ phía sau Nam Sơ vòng ra trước.

"Giơ tay lên."

Nam Sơ ngoan ngoãn giơ tay lên.

Lâm Lục Kiều không ngờ cô lại thành thật như thế, phải dựa theo bình thường, thừa dịp camera không quay được liền kẹp thật chặt, hoặc là ánh mắt đùa giỡn một chút. Ngoan ngoãn như vậy, Lâm Lục Kiều thật sự có chút không kịp thích ứng.

Anh cảm thấy kỳ quái, liếc mắt nhìn cô một cái. Nam Sơ đang tay, vẻ mặt thản nhiên.

Lâm Lục Kiều dứt đuôi đai lưng vào trong ổ khóa, chợt nhấc lên, trang phục phòng cháy rộng thùng thình lập tức bị xiết lại, eo thon lộ ra, chưa đầy một nắm tay.

Mẹ nó, gầy như vậy! Lâm Lục Kiều có hơi không nổi xuống tay, sợ tay mình sức lớn làm gãy eo người ta.

Nếu đặt ở thời xưa, Nam Sơ nhất định là "Thân hình như rắn nước, anh chắc chắn chưa từng thấy qua."

Lâm Lục Kiều cảm giác não mình có thể mọng ra giọng nói và vẻ mặt của cô, kết quả, Nam Sơ thấy anh bất động, rất bình tĩnh hỏi một câu: "Sao thế?"

Lâm Lục Kiều cảm giác đầu óc mình chắc là có vấn đề, lắc đầu một cái, nhanh chóng giúp cô thắt chặt rồi, buông lỏng tay. Lách cách, dây lưng lại lỏng ra. Nam Sơ mang về mặt vô ngữ nhìn anh.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều dời sang Từ Á và Nghiêm Đại ở bên cạnh, hỏi: "Sao hai cô kia lại cài được?"

Nam Sơ tròn trắng mắt, đáp: "Làm sao em biết được?"

Lâm Lục Kiều chìa tay ra, nói: "Đưa thắt lưng cho anh, chắc là cài chưa đúng rồi."

Nam Sơ ngoan ngoãn đưa cho anh. Lâm Lục Kiều liếc cô một cái, sao hôm nay lại nghe lời như vậy?

Nam Sơ lại bày ra ánh mắt ngây ngô "Làm sao thế".

"....."

Thiệu Nhất Cửu cầm công cụ tới đưa cho Lâm Lục Kiều, rồi nói: "Trưa hôm đó không phải cô bị cảm nắng vì dây đai sao? ---l,,,,,re,,,,,d...ô-----Tôi đoán ba nữ sinh các cô chắc gần giống nhau, tôi liền lấy số đo của Nghiêm Đại để làm cho cô, chỉ là không ngờ cô lại gầy như thế."

Lâm Lục Kiều ngồi xổm xuống, sửa dây đai. Nam Sơ nói: "Không có việc gì."

Thiệu Nhất Cửu: "Nghe nói trước kia cô là người mẫu, khó trách vóc người lại đẹp như vậy, chắc là rất khổ cực nhĩ. Tôi nghe nhân viên công tác nói, các cô ăn cơm đều chỉ no ba phần thôi."

Nam Sơ: "Nói bậy, không thấy tin tức trên mạng sao? Next Top Model đều được ăn đùi gà đấy."

Thiệu Nhất Cửu gãi gãi sau gáy, cũng không xác định Nam Sơ nói thật hay nói dối, ngược lại còn hy vọng cô không bị bỏ đói là được, thật thà chất phác cười cười, khen: "Thật là lợi hại."

"Ngốc, anh còn tin là thật."

Thiệu Nhất Cửu cười ha ha, nói: "Cô nói cái gì, tôi đều tin."

Nghe vậy, Lâm Lục Kiều sửa xong dây đai, bèn đứng lên, đưa cho Nam Sơ, nói: "Lần này được rồi." Nói xong, quay đầu liếc Thiệu Nhất Cửu, hỏi: "Sao còn ở đây?"

Mặt Thiệu Nhất Cửu cứng đờ, vội chạy đi.

Nam Sơ thắt dây xong, giữ chặt, hướng về phía Lâm Lục Kiều cười một tiếng, hỏi: "Cảm ơn, vừa rồi có phải anh nghĩ là em cố ý hay không?"

Lâm Lục Kiều hỏi lại: "Cố ý cái gì?"

"Cố ý không thắt dây lưng, hấp dẫn sự chú ý của anh." Thừa dịp không ai chú ý, Nam Sơ nhỏ giọng nói tiếp: "Về sau em không trêu chọc anh nữa, thật đấy."

"Ừ, em có thể nghĩ thông suốt là được."

Chính Lâm Lục Kiều cũng không cảm thấy được giọng điệu của mình cứng nhắc, gượng ép, còn lộ ra hơi dấm.

Cách buổi huấn luyện, nghỉ ngơi năm phút đồng hồ.

Lâm Lục Kiều bảo Thiệu Nhất Cửu xuống canteen ôm một thùng nước uống đến, ở dưới gốc cây chia cho một người một chai. Ngày đó nóng bức, mỗi người đều mặc bộ đồng phục phòng cháy to đùng như bánh bao hấp, mồ hôi ào ào chảy ra.

Ngược lại, tâm tình của mấy diễn viên cũng không tệ lắm, ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm. Nam Sơ ngồi bên cạnh Lưu Hạ Hàn, lẳng lặng uống nước, thỉnh thoảng còn đối đáp đôi câu.

Những người khác thì khá tốt.....

Song bầu không khí giữa Nghiêm Đại và Nam Sơ lại hơi tế nhị. Nam Sơ nói gì, Nghiêm Đại đều muốn chen vào đôi câu. Nam Sơ nói xong lời cuối cùng, định im lặng, đại khái là bệnh cũ của cô gái này lại tái phát, muốn cố ý tranh cãi với cô.

.....

Sau đó Nam Sơ mới biết, toàn bộ tâm tình của Nghiêm Đại đều đến từ chiếc thắt lưng của buổi sáng. Cô ta cảm thấy Nam Sơ kiểu cách, cố ý khoe khoang eo thon, đến nỗi, về sau cứ tranh cao thấp với Nam Sơ ở khắp nơi.

Nam Sơ chính là người như vậy, không tìm không phôi, anh ghét thì cứ ghét, dù sao tôi cũng đâu thích anh---ll...e...uy...donnn-----Cô càng không phải là quả hồng mềm, sẽ không vì người ta chán ghét mà chủ động cầu hòa. Cô đương nhiên có một thế giới nhỏ của mình, bản thân có thể tìm việc làm, nhưng sẽ không vì vậy mà cố ý né tránh người khiến mọi người đều lúng túng.

Nghiêm Đại thì hơi ngược lại, cô ta sẽ cố ý tránh né, ra vẻ mình đặc biệt ghét Nam Sơ. Cô ta sẽ không che giấu cảm xúc, bản tính cô công chúa nhỏ, cảm thấy mình ghét ai thì tất cả mọi người cũng phải ghét người đó. Cho nên cô ta lôi kéo Từ Á, muốn Từ Á theo mình ghét Nam Sơ.

Từ Á khá thông minh, từ trước đến giờ cô vẫn hiểu rõ tính toán giữa các nữ sinh, cô sẽ không đặc biệt đứng về phía nào. 'Đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy', kỹ năng này là cần thiết trong giới giải trí hỗn loạn. Hơn nữa, so sánh với bản tính bụng dạ hẹp hòi của Nghiêm Đại, nói thật cô vẫn thích cá tính của Nam Sơ hơn.

Nữ sinh còn có một bản lĩnh, bất kể mối quan hệ có ác liệt đến đâu, nhưng ở trước mặt đồng đẳng nam sinh vẫn có thể thân nhiên tạo cảnh thái bình.

Buổi tối tắt đèn, phòng ngủ nữ sinh yên lặng, rửa mặt đi ngủ. Phòng ngủ nam sinh lại vô cùng náo nhiệt, vẫn còn đang tán phét, nói chuyện phiếm, so với bên kia hoàn toàn là hai cảnh khác biệt.

Lâm Lục Kiều kết thúc buổi rèn luyện ban đêm, lúc đi vào thấy Thiệu Nhất Cửu kéo một thành viên trong đội phòng cháy nhiệt tình buồn chuyện.

Anh vừa tiến vào, lập tức yên lặng, đội viên giải tán, bị anh kéo lại, tháo mũ xuống. Anh kéo một cái ghế dựa ra ngồi xuống, gác chân, đảo mắt, hỏi: "Tán gẫu cái gì thế?"

Cả đám đều trở mắt nhìn nhau, không dám nói lời nào.

Thật ra thì cũng chẳng có gì, vốn là tán gẫu, nói chuyện phiếm mà thôi, nói cho Đội trưởng cũng không sao. Chính là lần này quá nghiêm túc, không ai dẫn đầu, mọi người nhất thời không dám mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Nhất Cửu nổi lên tinh thần trưởng lớp, nói: "Thật ra cũng chẳng có gì, mọi người nhầm chán quá, mà vừa nãy Tiểu Cửu có nói một vài tin đồn---ll...,e.,uuu..doonnn--- Trước kia Nghiêm Đại và Nam Sơ là tình địch, sau đó mọi người liên thảo luận đa chiều, Nghiêm Đại và Nam Sơ, ai là người xinh đẹp, không có ác ý, chỉ thảo luận đơn thuần thôi."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, rảnh rang nhìn cậu ta, hỏi: "À, thảo luận có kết quả rồi sao?"

Tiểu Cửu dẫn đầu giờ tay, đáp: "Tôi chọn Nam Sơ!"

Có người phản đối: "Tôi chọn Nghiêm Đại, cô ấy cười lên rất đẹp mắt."

"Nhất định là Nam Sơ! Chân dài eo nhỏ! Người mẫu đó!"

"Từ Á! Cô gái nhỏ đáng yêu! Lương thiện dịu dàng!"

"....."

Cuối cùng Thiệu Nhất Cửu yếu ớt giờ tay, nói: "Tôi cũng bầu cho Nam Sơ."

Không hề lo lắng, Nam Sơ dùng số phiếu cao để giành chiến thắng. Chính Nam Sơ cũng không biết, trong một buổi tối vô danh, được người đội vòng hoa.

Lâm Lục Kiều sờ mũi một cái. Kỳ quái, sao lại có cảm giác đánh thắng trận thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: coki

Cách gọi người đội vòng hoa này Nghiêm Đại biết được một cách vô tình.

Ngày đó sau khi kết thúc buổi tập ban đêm, camera và các nhân viên chương trình đều đã đi hết, chỉ còn lại vài nhân viên và diễn viên, Thiệu Nhất Cửu và mọi người hát quân ca, Lâm Lục Kiều cũng không để ý, chỉ ngồi yên tĩnh ở trên bậc thang nhìn mọi người hào hứng gàoร้อง.

Hát bài 《 Hoa xanh trong quân 》.

Tiểu Cửu giờ một ngón tay lên, chỉ về phía Nam Sơ: “Ba cô gái hát một bài đi, đội hoa.....”

Có lẽ là do đêm đó bỏ phiếu quá kì lạ nên Thiệu Nhất Cửu mới thốt lên hai chữ đội hoa theo bản năng, sau đó phát hiện có chút không ổn nên lập tức thay đổi lời xưng hô, nói: "Nam Sơ, cô trước đi."

Hai cô gái còn lại rất nhạy cảm, trong nháy mắt đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Từ Á nhanh mồm nhanh miệng, lập tức nhảy dựng lên xách lỗ tai Tiểu Cửu giống như phát hiện vùng đất mới: "Mấy anh bí mật bỏ phiếu?! Há? Chị Nam Sơ là người đội vòng hoa! Vậy bọn tôi thì sao!"

Tiểu Cửu lập tức mù mờ, cũng không biết cách lấy lòng nên gấp gáp muốn giải thích thì phát hiện càng giải thích càng rối hơn: "Thật sự không phải..... Ba người đều là tiên nữ..... Đẹp....."

"Ừ, cả ba đều là tiên nữ." Từ Á ra vẻ không chấp nhận, cố ý trêu đùa anh ta: "Nhưng Nam Sơ xinh đẹp nhất đúng không?"

Tiểu Cửu gật đầu theo bản năng.

"....."

Mọi người lác đầu bắt đầu đi, thẳng nhóc này đứng là ngay thẳng.

Tiểu Cửu cũng đã lập tức nhận ra nên cuống quýt xua tay, giải thích với Từ Á: "Không không..... Không phải..... Là vậy, cô cũng xinh đẹp, Nghiêm Đại cũng xinh đẹp, cả ba đều đẹp cả!"

Từ Á cười ha ha, thấy anh ta bối rối thật sự thì phui tay trở về chỗ ngồi, giả bộ trêu nói: "Được rồi, tôi trêu anh thôi."

Đúng là có chút không vui nhưng Từ Á không thật sự để ở trong lòng vì cô cũng cho rằng Nam Sơ rất xinh đẹp.

Nhưng khác với cô, có lẽ Nghiêm Đại khá so đo với cách xưng hô này.

Tiểu Cửu thở một hơi dài nhẹ nhõm sau đó quay đầu lại nhìn Nghiêm Đại, anh đang định nói thì thấy người phía sau mặt không biểu cảm đứng lên, sau đó không nói câu nào đã trực tiếp bỏ đi còn mọi người thì nhìn theo bóng lưng mảnh mai của Nghiêm Đại mà không nói gì.

.....

Thật ra chuyện này nhắc đến cũng khá thú vị, mọi người vốn cho rằng người khó chung sống nhất là Nam Sơ, kết quả Nghiêm Đại mới là người khó chung sống nhất, chỉ cần không có ống kính máy quay thì cô ta lập tức bày ra dáng vẻ thờ ơ không thèm để ý, cao quý vô cùng.

Ngược lại Nam Sơ vừa gặp thì cảm thấy lạnh lùng xa cách nhưng thật sự lại rất hiền hoà, lúc huấn luyện chịu khổ cũng không thấy cô than thở mệt mỏi, không hề kiêu cách.

Sau khi Nghiêm Đại rời đi, mọi người đều trầm xuống, có chút trách cứ liếc nhìn Tiểu Cửu, vốn lần bình chọn này là bí mật nhưng thẳng thót này lại lấy ra đùa, không biết cân nhắc, quan trọng hơn nữa là chuyện này đã bị lộ ra, không dễ giải quyết cộng thêm tính tình Nghiêm Đại.

Không có ca hát hăng hái, các nam sinh cũng có chút hậm hực rồi đi.

Trên đường trở về kí túc xá, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn cùng đi ở phía sau, hai người trò chuyện câu được câu không, Lưu Hạ Hàn nói đùa với Nam Sơ: "Nghiêm Đại sẽ không tức giận thật sự chứ?"

Lưu Hạ Hàn cũng coi như nhảy cảm nên đã phát giác giữa Nam Sơ và Nghiêm Đại có chút không đúng.

Nam Sơ không có trả lời anh ta mà hỏi ngược lại một câu: "Có thuốc lá không?"

Lưu Hạ Hàn sững sờ sau đó nói: "Trong kí túc xá của tôi có, chỉ có điều sao cô lại hút thuốc lá ——"

"Nếu không anh cho tôi cầm một lát?"

Lưu Hạ Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, vậy cô đợi ở chỗ này một lát, tôi...tôi đi lấy." Nói xong Lưu Hạ Hàn ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên lầu.

Mấy ngày nay Nghiêm Đại vẫn luôn nhằm vào Nam Sơ, cô không phải người ngu nên có thể cảm thấy nhưng cô thấy mấy chiêu trò của cô ta đều rất ngây thơ nên không để ở trong lòng —— ngoài trừ tối hôm qua lúc trở về, cô phát hiện nửa hộp kẹo cai thuốc của mình đã không còn, cô không nói chuyện này với ai nhưng dùng đầu óc suy nghĩ một chút cũng có thể biết là ai làm, giống như Từ Á nói, Nghiêm Đại chính là một "Tiểu công chúa", mọi người không đặt sự chú ý lên một mình cô ta thì cô ta sẽ khó chịu nên mới muốn tìm một chút cảm giác tồn tại, giờ đây một câu người đội vòng hoa của Tiểu Cửu lại đắc tội cô ta.

Đoán chừng khoản nợ này sẽ được ghi trên đầu cô.

Đang suy nghĩ miên man thì trên cầu thang phía trước có một người đang đi xuống, thân hình người đó rất cao lớn, cổ áo đồng phục được nói lỏng, anh ta bước bước lớn, bước một lần hai ba bậc thang để xuống dưới, lúc ánh mắt vừa mới rời khỏi người Nam Sơ thì sau lưng có người kêu anh ta: "Đội trưởng Lâm."

Lâm Lục Kiều quay đầu lại, lúc này Nghiêm Đại đang chạy xuống cầu thang sau đó đi tới trước mặt Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều liếc nhìn Nam Sơ một cái rồi mới quay đầu lại hỏi Nghiêm Đại: "Có chuyện gì không?"

Nghiêm Đại cúi đầu, nói: "Lúc nào có thời gian vậy? Tôi muốn nói chuyện với anh một chút."

Ha!

Nam Sơ dựng thẳng lỗ tai lên.

Lâm Lục Kiều vừa định trả lời thì lại có một người đi xuống cầu thang, anh ta giờ gói thuốc lá và bật lửa trong tay lên tiếp đó lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Lâm."

Sau đó anh ta liếc nhìn Nghiêm Đại rồi đi về phía Nam Sơ: "Đi, tôi biết một nơi có thể hút."

Lâm Lục Kiều nhìn bóng lưng hai người, híp híp mắt sau đó hồi hồn nhìn Nghiêm Đại, dứt tay vào trong túi: "Cô định nói cái gì? Nói luôn ở chỗ này đi."

.....

Không biết Lưu Hạ Hàn đó tìm đâu ra một chỗ bí ẩn như vậy.

Ngay cả Nam Sơ cũng cảm thấy nơi này rất yên tĩnh, là một sườn núi nhỏ phía sau nơi huấn luyện, có một đồng đất nhô lên, phía trước là rừng cây, phía sau khoảng bốn trăm mét là những chướng ngại vật của nơi huấn luyện, trước sau đều có núi vây quanh, trắng sáng treo ở chân trời giống như móc câu.

Lưu Hạ Hàn dựa vào một thân cây, xé gói thuốc sau đó đưa một điếu cho Nam Sơ, cô nhận lấy, nói cảm ơn rồi thành thạo dùng bật lửa nghiêng đầu đốt thuốc sau đó dựa vào cây khô hút thuốc, ánh trắng bao trùm lên nửa sườn mặt lạnh nhạt của cô, nhìn thoáng qua có vẻ cực kì thần nhiên.

Lưu Hạ Hàn kẹp điếu thuốc đưa lên miệng, liếc cô một cái sau đó hơi trêu đùa: "Nhìn cô vô lại như vậy, fan của cô có biết không?"

Nam Sơ nhếch môi cười một cái, gương mặt có chút sắc bén, không cố ý nhưng lại hấp dẫn ngoài ý muốn: "Fan ở đâu ra."

Lưu Hạ Hàn phì cười, nói: "Vài chục vạn theo dõi trên Microblogging, cũng không ít."

Nam Sơ cười: "Anh không thấy những người đó đều đang mắng tôi hay sao?"

"Người đại diện của tôi nói, bị vui đập đến cùng rồi sẽ có lúc thăng hoa, tính tình của cô rất tốt, nổi tiếng là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nam Sơ vẫn cười, mặt mày mang theo xa cách: "Vậy thì xin nhận lời tốt lành của anh."

Sau khi hút xong thuốc, hai người trở về thì dưới lầu đã không còn bóng người, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn tạm biệt sau đó trở về túc xá, lúc này Từ Á đang nằm ở trên giường đắp mặt nạ, thấy Nam Sơ trở lại thì nói: "Chị về rồi."

Nam Sơ ừ một tiếng, nhìn qua thấy giường ngủ của Nghiêm Đại trống không thì lạnh nhạt hỏi một câu: "Cô ta đâu rồi?"

Từ Á lấy mặt nạ xuống, xoay người nằm lý ở trên giường hỏi ngược lại: "Có một chuyện rất hay, chị có muốn nghe hay không?"

"Chuyện gì hay?"

"Nghiêm Đại muốn rút lui, đang nói chuyện với tổ chương trình đấy."

"Cô ta bị bệnh gì sao?"

Nam Sơ vừa nói vừa kéo một cái ghế ngồi xuống.

Từ Á phân tích với Nam Sơ: "Không phải gần đây cô ta có một vai diễn sao, hơn nửa ngày nào cũng quay phim đến khuya, em vừa mới nghe nói đất diễn của cô ta bị người mới giành mất, cộng thêm hiện tại huấn luyện gian khổ, trên người, trên tay đều là vết thương, cảm xúc vốn đã không ổn định, vừa nãy Tiểu Cửu lại nói câu kia, đoán chừng là cô ta đã bị kích thích. Nghiêm Đại cũng không có gì, chỉ là có chút yếu ớt. Tốt nhất là hiện giờ đừng kích thích cô ta, cô ta chịu không nổi kích thích đâu, mới vừa rồi đội trưởng Lâm chờ chị rất lâu, chắc là định nói chuyện đó."

Đâu chỉ là có chút, dứt khoát mua miếng đậu hũ đập đầu chết cho rồi.

Nam Sơ không có gì nói gì, chỉ im lặng cời giày.

"Nam Sơ, đội trưởng Lâm chờ cô ở dưới lầu."

Thiệu Nhất Cửu đứng ở cửa ra vào kêu to.

Từ Á lăn lộn ở trên giường, nói: "Em biết ngay mà, chị mau đi đi, đừng để đội trưởng Lâm đợi lâu."

Từ lúc gia nhập đội cho đến nay, đây là lần đầu tiên Lâm Lục Kiều chủ động tìm cô, vậy mà lại là vì Nghiêm Đại.

Tâm tình thật con mẹ nó phức tạp.

Nam Sơ chậm rãi mang giày, đứng ở trước gương sửa lại quần áo và mũ cho ngay ngắn rồi mới đi xuống lầu.

Lâm Lục Kiều đứng ở cạnh bồn hoa, hai tay nhét vào túi quần, khi nghe thấy trên cầu thang có tiếng bước chân thì anh lập tức xoay người, ánh mắt nhìn chăm chăm Nam Sơ. Cô gái này rất gầy, trên người là áo ngực trắng ngắn tay và quần rộng thùng thình nên lúc gió thổi qua cứ đung đưa đung đưa.

Lúc cô đi tới cũng học theo dáng vẻ của anh, dứt hai tay vào túi quần, không chút để ý, hỏi: "Đội trưởng Lâm, tìm tôi có việc gì vậy?"

Tên lưu manh nhỏ.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn nàng: "Trong bộ đội dạy em làm vậy khi gặp cấp trên sao?"

Nam Sơ thu hồi nụ cười, lấy tay ra khỏi túi, đứng thẳng, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo!"

"Đi theo anh."

Sau khi nói câu này, Lâm Lục Kiều không để ý đến Nam Sơ nữa mà xoay người rồi đi, Nam Sơ đi theo sau lưng của anh, hai mắt đen lúng liếng nhìn anh chăm chăm.

Sau khi vào tòa nhà dạy học.

Nam Sơ đang muốn chạy thì đã bị phát hiện, tiếp đó cổ áo bị xách lên, cứng rắn kéo cô vào, Nam Sơ giãy giụa nói: "Làm gì có ai như anh, tại sao anh lại động tay động chân với cấp dưới."

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô, cười lạnh: “Động tay động chân?”

Lâm Lục Kiều vừa nói, tay lại vừa dùng sức xách cô lên, kéo lên một tầng lầu.

"Lâm Lục Kiều!"

"Ừ."

"Lâm Lục Kiều!"

"Ừ."

Trái lại anh rất kiên nhẫn.

Cửa phòng làm việc vừa mới mở ra thì trên cầu thang đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó có ánh đèn pin chiếu lên trên tường, Nam Sơ còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị nắm chặt sau đó kéo đi vào, cô dựa người vào cánh cửa, trước mặt là một bức tường thịt, là lồng ngực kiên cố của người đàn ông. Một tay Lâm Lục Kiều chống lên cánh cửa, một tay hơi vén rèm cửa sổ, chờ lính tuần tra đi rồi mới thả rèm cửa sổ xuống sau đó cúi đầu nhìn cô gái xấu xa trong lồng ngực.

Nam Sơ thở hắt ra: “Anh vào phòng làm việc của mình, việc gì phải lén lút lút lút?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô: “Không phải là còn có em nữa sao?”

Nam Sơ xoay người liếc anh một cái: “Vậy hiện tại em đi ra ngoài.”

Lâm Lục Kiều tóm cô trở lại, ấn lên trên cánh cửa, hai tay đặt ở hai bên, cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi đen nhánh phản xạ khuôn mặt hơi ửng đỏ của cô, giọng anh hơi khàn, nói: “Đừng quậy nữa.”

Nam Sơ ngẩng đầu nhìn anh: "Anh xem, hai ta lén lút lút lút như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng hai chúng đang vụng trộm đấy."

Lâm Lục Kiều đánh một cái lên ót cô, nói: "Nghĩ hay đấy ——"

"....."

Trong đêm tối, đối diện với bức tường là cửa sổ đang mở nên có gió thổi vào, ánh trăng mờ mờ lung lung. Nam Sơ ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, một lát sau cô bỗng nhiên vươn tay sờ những sợi tóc trên trán anh: “Ai —— đội trưởng, em phát hiện anh có tóc mỹ nhân* này.”

(*Cái này là nhúm tóc nhọn nhọn ở giữa trán.)

Giọng nói của cô gái nhỏ rất vui vẻ.

Lâm Lục Kiều còn đang nhướng mày, kết quả câu sau nghe nói. ...

Nam Sơ vuốt túm tóc mỹ nhân của anh, thờ dài nói: "Nghe nói đàn ông có tóc mỹ nhân đều tiết sớm*."

(Có ai hiểu ý này không?:3)

Lông mày Lâm Lục Kiều dựng đứng như ngọn núi, nói: "Nói hươu nói vượn."

Lâm Lục Kiều đánh vào tay Nam Sơ, cũng không có giảm lực nên để lại một dấu tay màu đỏ trên bàn tay trắng nõn.

"Trên sách nói vậy, em lại chưa từng thử, làm sao biết được?"

Lâm Lục Kiều hừ lạnh một tiếng: "Ồ, còn uất ức hả? Muốn thử à?"

"Không muốn."

Nam Sơ cúi đầu.

Lâm Lục Kiều ôm ngực nhìn cô, vẻ mặt thản nhiên: "Anh có một người bạn là giáo sư Tâm Lý Học."

Nam Sơ nghi ngờ nhìn anh, tại sao lại đột nhiên nói đến chuyện này?

Lâm Lục Kiều nhếch môi: “Cậu ta nói nếu người ta đang nói dối thì con mắt sẽ nhìn xuống góc dưới bên trái nên vừa rồi em đang nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Cậu ấy bảo khi người ta đang nói dối thì ánh mắt sẽ nhìn xuống góc trái phía dưới nên vừa rồi em đang nói dối.”

Đối với Nam Sơ, bị người ta nhìn thấu cũng không việc gì phải căng thẳng, trước mặt Lâm Lục Kiều, cô chưa từng che giấu mà cũng lười che giấu.

Khóe miệng cô khẽ gật: "Anh tìm em không phải vì chuyện của Nghiêm Đại chứ?"

Phản xoang mũi của Lâm Lục Kiều phát ra tiếng hừ nhẹ: “Vừa rồi đi đâu vậy?”

Nam Sơ: “Rừng cây nhỏ, hút thuốc.”

Lâm Lục Kiều tròn mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt trầm xuống mấy phần.

Một hồi lâu sau, anh khẽ gật đầu, tay đặt lên thắt lưng, liếm liếm môi dưới rồi nói: "Em không biết rằng trong thời gian tắt đèn không được chạy lung tung à?"

Nam Sơ cúi đầu xem đồng hồ: “Ban này chưa tắt đèn mà.”

Lâm Lục Kiều nheo mắt hất cằm, lui về sau một bước, môi trên môi dưới chạm vào nhau. Anh quay đầu rồi lại bày ra vẻ chính trực, đồng thời nói: "Qua đây, đứng thẳng lên."

Nam Sơ nghe lời đứng thẳng.

“Squat* mười cái.” Anh nói.

*Nguyên văn là Thâm Tồn -> Squat: Squat là một bài tập thể dục để tăng cường cơ bắp, đặc biệt là cơ đùi. Các cơ khác của cơ thể như cơ mông, lưng và thân và bắp chuối được tác động nhất là khi sử dụng thêm trọng lượng (tạ). Trái ngược với quan điểm phổ biến, nếu được thực hiện đúng cách nó sẽ không làm hỏng khớp đầu gối, mà sẽ giúp ổn định khớp đầu gối bằng cách củng cố các cơ chung quanh. Nếu kết hợp tạ, Squat là bài tập phức hợp rất tốt cho mọi mục tiêu: tăng cơ, giảm mỡ, tăng sức mạnh v.v..

Mời các bạn xem video bên dưới để hiểu rõ hơn nha ^^.

Bắt ngờ không kịp đề phòng.

“...”

Nam Sơ hết ý kiến mà nhìn anh, đôi mắt tròn tròn.

Đầu anh có bệnh à? Đêm hôm khuya khoắt gọi cô tới đây chỉ vì muốn phạt cô Squat ư?

Nam Sơ không nhúc nhích, cố chấp nhìn chằm chằm vào anh: "Em phạm phải cái gì sao?"

Lâm Lục Kiều nhú mày không vui: “Hai mươi cái.”

“.....”

Có thể mắng mấy lời thô tục không? Không, vậy thì thể hiện một loạt cảm xúc thôi.

“Kỷ luật nghiêm minh, còn cần anh dạy em bốn chữ này à?”

Nam Sơ vẫn không rõ mình đã đắc tội anh ở chỗ nào, cô miễn cưỡng đưa tay ra rồi lập tức hạ cả người xuống để Squat.

Đúng là làm Trung Đội trưởng cần phải ghê gớm nhỉ.

“Một.” Anh đếm.

Trợn trắng mắt, trợn trắng mắt.

“Hai.”

“Ba.”

“Bốn.”

“Năm.”

“Sáu.”

“...”

Nam Sơ bắt đầu thở hổn hển, hai tay từ từ rũ xuống. Được người ta kéo dậy một phen, cô ngược mắt trông qua, Lâm Lục Kiều đang nhướn mày nhìn cô: “Chưa ăn cơm ư?”

Cô liếc nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh, quyết không chịu cầu xin tha thứ. Nam Sơ thích ứng cực nhanh, mỗi lần ngồi xổm xuống, cô đều âm thầm mắng anh một câu, càng về sau càng mắng ra tiếng, ngay cả cô cũng không nhận ra.

“Mười một.”

“Đồ bệnh thần kinh.”

Mặt mày anh chợt có cảm xúc, khẽ nhếch miệng lên như đang cười: “Mười hai.”

“Đồ cuồng ngược đãi.”

Anh không để bụng một chút nào, lại còn đếm chậm rì rì: “Mười ba.”

“Đồ khốn.”

Anh không đếm nữa, dứt khoát dựa vào tường, đốt điều thuốc rồi cười khê: “Đứng đấy, nắn tiếp đi, làm tiếp luôn đi, làm đến khi anh bảo ngừng mới thôi.”

Nam Sơ lập tức bắt tay vào làm (Squat), cực kỳ bướng bỉnh, ánh mắt hàm chứa sự bức bối nhưng vẻ lạnh lùng vẫn nhiều hơn. Cô bình thản nhìn anh, đứng lên ngồi xuống từng đợt một, thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ cả lên nhưng vẫn không chịu xin anh tha thứ.

Không biết cô đã làm liên tục mấy lần, đúng lúc cô cho rằng mình sắp ngất đi, rốt cuộc đối phương cũng cất tiếng nói: “Ngừng.”

Nam Sơ vừa dựa ra sau, nửa thân mình đã muốn dán vào cửa, cô khom người, chống tay lên đầu gối, thở hổn hển và cúi đầu hỏi anh: “Em có thể đi rồi chứ?”

“Anh có nói em được đi không?”

Nam Sơ tức giận đến mức không chịu được: “Còn chuyện gì nữa?”

Lâm Lục Kiều nhướn mày, đi lấy gạt tàn rồi bước qua đây, đặt ở bên cạnh, cúi đầu, từ từ chạm điều thuốc vào mép gạt tàn để phui bớt tro, hỏi với vẻ không chút để ý: “Em và Nghiêm Đại, tại sao hai người lại thành ra thế này?”

Hỏi xong, anh bỏ điều thuốc vào trong miệng, liếc nhìn cô một cái.

Sắc mặt Nam Sơ bỗng thay đổi, quả nhiên là vì chuyện này. Về mặt cô u ám không rõ nên chẳng lên tiếng.

Tuy rằng ngay từ đầu đã nghe Dương Chấn Cương tám chuyện về hai cô gái này, xem ảnh chụp của anh chàng kia, Dương Chấn Cương bảo ngoại hình của cậu chàng xinh đẹp lại còn rất soái, Lâm Lục Kiều nhìn mà chẳng thấy có gì thú vị. Anh nói ngay với Dương Chấn Cương rằng nếu hai người đó dám gây sự, anh sẽ xin phép lãnh đạo đuổi họ ra khỏi đội.

Nghiêm Đại thì anh không màng.

Về phần cô nhóc này, không thể để cô đi như vậy được, vốn dĩ thanh danh đã không tốt lại bị người ta đuổi về nhà, đã xấu còn xấu hơn.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, ít nhất cũng phải nhắc trước một chút.

Lâm Lục Kiều nhìn cô, giọng điệu bỗng trở nên nghiêm túc hơn và đầu ra đấy: “Hai người bọn em đã trải qua những gì trong quá khứ, từng có tiết mục gì, anh không quan tâm, nhưng ở trong đội anh, nếu ai dám gây sự thì mợ nó cút xéo hết cho anh!”

Ngày thường cô nhóc này trông cũng không ngốc như vậy, chẳng biết có hiểu được ý của anh hay không.

Trước đó Nam Sơ từng nghe Dương Chấn Cương nhắc tới, gần đây Lâm Lục Kiều đang được xét duyệt, sắp nâng cấp hàm, hình như cô cũng đã hiểu

nỗi lo của anh: "Anh yên tâm, em sẽ không gây phiền toái cho anh đâu, nếu có chuyện em sẽ tự mình xin rời khỏi đội."

“...”

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc trên môi, không nhúc nhích. Một lát sau, anh lấy điều thuốc trên môi xuống, dùng ngón trỏ chỉ vào trán Nam Sơ: "Rốt cuộc em có hiểu rõ ý của anh không?"

Nam Sơ thông suốt gật gật đầu, mở to cặp mắt trong veo, cực kỳ vô tội: "Rõ rõ, gây chuyện thì rút đi ấy mà."

Ý của anh là không được gây chuyện đó.

Lâm Lục Kiều hài lòng vuốt tóc cô: "Đúng vậy, được rồi, đi đi."

Nam Sơ xoay người kéo then cửa, cánh tay cô bỗng ngừng lại, sau một hồi lâu mới hỏi: "Nghiêm Đại thật sự muốn rời khỏi ư? Anh duyệt rồi à?"

Lâm Lục Kiều dựa người vào tường, bật cười: “Em xem nơi đây là chỗ nào? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Cô ta mở lời với anh, anh bảo tổ tiết mục đi khai thông, thật ra cô ta muốn rời khỏi cũng không ảnh hưởng gì tới em, em lo việc huấn luyện của mình cho tốt, trước đó đã trì hoãn rồi, kế tiếp phải gia tăng cường độ huấn luyện, có khả năng sẽ sắp xếp cho bọn em vào trong đám cháy một lần."

Nam Sơ "à" một tiếng, quay đầu lại hỏi: "Còn đường nào cai thuốc không?"

Lâm Lục Kiều nói: "Không, anh nhờ Tiểu Cửu mang theo, ngày mai em qua đây lấy."

“Được, em đưa tiền cho anh." Nam Sơ nói.

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc, nở nụ cười tự giễu: “Không cần, ngược lại anh vẫn còn chút tiền mà."

Nói xong cũng chẳng thèm để ý tới cô, anh không kiên nhẫn xua xua tay, đuổi cô ra ngoài cửa.

.....

Ngày hôm sau Tiểu Cửu trực tiếp đưa kẹo cai thuốc cho Nam Sơ. Khi ấy cô đang xỏ giày, Tiểu Cửu bước vào đưa đồ và nói: "Đội trưởng Lâm bảo tôi mang tới đây."

“Bao nhiêu tiền vậy, tôi đưa anh."

Tiểu Cửu đáp: "Không cần đâu, cái này không đắt."

Nam Sơ xỏ xong đôi ủng quân đội, cố sức đập mạnh xuống đất và nói: "Mấy anh kiếm tiền cũng không dễ dàng đâu."

“Thật sự không cần.” Tiểu Cửu nói xong liền đi ra ngoài, ra đến cửa bỗng dừng bước, ngẫm nghĩ gì đó rồi quay lại, giả vờ tức giận với cô: "Cô làm vậy cũng quá khinh thường chúng tôi rồi đấy!"

Nam Sơ mất cả buổi cũng không thể lấy lại tinh thần, chẳng hề biết mình sai ở đâu, không phải việc trả tiền là hành động thiên kinh địa nghĩa (lẽ bắt đi bắt dịch/đạo lý hiển nhiên) sao?

Ở phương diện này, cô chẳng hề có một chút biến chuyển. Nam Sơ không biết bày tỏ, nói lời an ủi người khác, từ nhỏ cô chưa từng cảm nhận được tình thương, do đó cũng không biết nên thương người khác như thế nào. Cô không thiếu tiền, về cách đề đối xử tốt với một người, thứ duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là tiền.

Mà trước đó cô từng ở lại nhà Lâm Lục Kiều hơn một tháng, ném cả vạn đồng tiền cho anh để tỏ lòng biết ơn, nhưng đến giờ lại không nghĩ tới khi ấy mình đã đắc tội với người ta.

Từ Á thấy toàn bộ quá trình, cất giọng nửa đùa nửa thật: "Chị và Đội trưởng hòa hợp như thế từ bao giờ vậy, anh ấy còn bảo Tiểu Cửu Nhi mang đồ đến cho chị nữa?"

Nam Sơ vứt số kẹo cai thuốc lên trên bàn, nói như kiểu không có gì: "Tiện tay mà thôi."

Nghiêm Đại rửa mặt xong mới bụng chầu rửa mặt bước vào, ánh mắt lướt qua số kẹo cai thuốc trên bàn của Nam Sơ rồi lộ ra cái nhìn độc ác, cô ta không lên tiếng, trở về vị trí của mình.

“Đội trưởng Lâm chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng đấy (muộn tao), chắc chắc --” Từ Á thu dọn phòng ốc cho xong rồi dựa vào mép bàn, nhìn sang Nghiêm Đại: "Tối hôm qua cô tìm Đội trưởng trò chuyện sao rồi?"

Nghiêm Đại đang soi gương tô son: "Là thế này, bảo tôi suy xét cho kỹ, suy cho cùng thiếu đội viên nữ, về sau khó mà phân công."

Từ Á ý vị thâm trường (hứng thú) liếc cô ta một cái, cười khanh khách: "Không phải đâu, hẳn là Đội trưởng không nỡ để cô đi đấy mà?"

Nghiêm Đại bật cười một tiếng: "Có lẽ vậy."

Từ Á: "Còn giả vờ nữa à? Tối hôm qua Đội trưởng có lôi kéo tay cô, bảo cô đừng đi không?"

Nghiêm Đại: "Sao cô không dứt khoát hỏi luôn là tối hôm qua giữa hai chúng tôi có xảy ra chuyện gì không?"

Từ Á kích động ôm mặt: "Có sao có sao?"

Nghiêm Đại: "Đây là quân đội, là nơi để cô có thể làm xằng làm bậy à?"

Từ Á thờ dãi tiếc nuối: "Cũng phải." Ngay sau đó, cô chuyển ánh mắt sang nhìn Nam Sơ đang gấp chăn thành một khối gọn gàng, góc cạnh rõ ràng, đặc biệt đúng chuẩn một "khối đậu hũ". Từ Á hoài nghi: "Nam Sơ, mấy ngày trước em phát hiện chăn của chị được gấp rất đúng chuẩn, quả thực giống y như chăn của Tiểu Cửu Nhi bọn họ."

Nghiêm Đại ngừng động tác trên tay, liếc mắt nhìn qua, âm thầm cười lạnh.

Nam Sơ: "Em quá khen."

Từ Á tiếp tục nói: "Thật đó, chị làm quá đúng chuẩn, nếu như không biết, tất cả mọi người còn cho rằng trước kia chị từng ở trong quân đội."

Nghiêm Đại xoa xoa mặt, hắt dồ hết dồ dưng: "Đi thôi."

Từ Á bữu môi, le lưỡi với Nam Sơ rồi vội theo sau.

.....

Hôm nay huấn luyện với cường độ rất lớn, buổi sáng huấn luyện chạy lên/chạy xuống lầu, buổi chiều tập chạy trăm mét có chướng ngại vật.

Hôm nay huấn luyện viên không phải là Lâm Lục Kiều mà đổi thành một người hoàn toàn mới - huấn luyện viên đầu đình mặt chữ điền, mắt nhỏ da đen, khuôn mặt lộ vẻ hung ác, giọng nói thô kệch hùng hậu: "Hôm nay Đội trưởng Lâm của các bạn đi sát hạch chỉ đội nên tôi sẽ hướng dẫn thay. Tôi họ Trương, gọi tôi là huấn luyện viên Trương được rồi."

Từ Á khẽ nói bên tai Nam Sơ: "Bỗng nhiên phát hiện không thấy mặt của Đội trưởng Lâm, ngay cả huấn luyện cũng không được nhiệt tình."

Câu nói ấy bị Nghiêm Đại nghe thấy, cô ta hừ lạnh liếc nhìn Từ Á: "Chẳng phải cô nói Đội trưởng Lâm không giống kiểu người cô thích sao?"

"Tôi thích khuôn mặt chứ không thích nghề nghiệp của anh ấy." Từ Á le lưỡi: "Làm bạn gái anh ấy, cả ngày phải ở nhà lo lắng đề phòng thì có gì lý thú chứ, nhưng chắc chắn tôi muốn ngủ với anh ấy hơn là làm bạn gái."

Nói xong, Từ Á nhìn Nghiêm Đại bằng ánh mắt mập mờ, sắc mặt đối phương bỗng ửng đỏ đến mức phải điều chỉnh cảm xúc, khẽ nói: "Nhìn tôi làm gì?"

Từ Á hiểu rõ: "Chắc chắn cô là người đầu tiên."

"Được rồi đừng nói chuyện nữa." Nghiêm Đại vội vàng liếc cô một cái.

Suốt cả quá trình, Nam Sơ đều huấn luyện nghiêm túc, không tiếp lời bọn họ, buổi sáng chạy lên/chạy xuống lầu cô làm rất tốt, ngay cả huấn luyện viên cũng phải liên tục khen ngợi rằng một cô gái nhỏ như cô mà lại rất bình tĩnh, rất đúng cảm. Nghiêm Đại nghiêng đầu nhìn qua, lạnh lùng mỉa mai: "Đột nhiên huấn luyện nghiêm túc như vậy, ra về cục cưng ngoan ngoan để làm gì? Không phải ngày thường cô thích đi tìm Đội trưởng Lâm lắm sao?"

Nam Sơ không để ý tới cô ta, đứng thẳng vào trong hàng ngũ: "Bỗng nhiên muốn sống nghiêm túc một lần, không được à?"

Câu nói ấy không lọt tai Nghiêm Đại, giống như một người nhảy lầu tự sát, nhảy giữa chừng đột nhiên nhìn lên trời rồi hô to mình hối hận lắm, buồn cười thế đấy.

Cô ta cười lạnh: "Không phải trước giờ cô chưa từng để bụng người khác nhìn mình ra sao ư? Tôi nhớ Thẩm Quang Tông đưa cho cô toàn mấy hình tượng yêu đương buông thả, phóng khoáng không bị gò bó, sao thế, hình tượng sụp đổ rồi à?" --> Ý nói xây dựng hình tượng buông thả.

Cô ta vẫn luôn cho rằng Nam Sơ giả vờ không để bụng, cả đời người tranh tới tranh lui còn không phải là tranh giành tên tuổi hay sao, một người con gái không để ý tới thanh danh của mình như vậy chỉ có thể là hành xử khác người hoặc cố tình giả vờ/ra về.

Nam Sơ nhìn đối phương bước qua, vành nón che hơn nửa mặt cô, khiến Nghiêm Đại không nhìn ra vẻ mặt của cô vào giờ phút này, cô cất giọng lạnh nhạt: "Mỗi người đều có cách sống cho riêng mình, tôi suy sụp, tôi sa đọa là chuyện của tôi, cô cứ sống trong cái bóng của tôi như thế mà không mệt à?"

Một lời trúng đích.

Câu nói của Nam Sơ khiến Nghiêm Đại biến hẳn sắc mặt, cô ta không muốn thừa nhận bản thân mình ghen ghét Nam Sơ, nhưng rồi lại ở trong tối lắng lắng bắt chước phong cách mặc đồ và tính tình của cô, làm cô ta phát hiện Nam Sơ rất thân thiện với mọi thứ, tính cách phóng khoáng không bị gò bó ấy, cô ta học không tới.

Nghiêm Đại phát hiện Nam Sơ hút thuốc, cô ta cũng học lấy, cho dù ghê tởm mùi Nicotin, nhưng mỗi lần thấy Nam Sơ ngậm điếu thuốc, mặt mày quyến rũ, đáng người hồ mị từ (hồ ly mê hoặc chủ) quả thật đầy sức cám dỗ, cô ta lại không nhịn được mà học theo.

Nghiêm Đại từng trông thấy bức ảnh chụp Nam Sơ hút thuốc trong di động của Nhiễm Đông Dương.

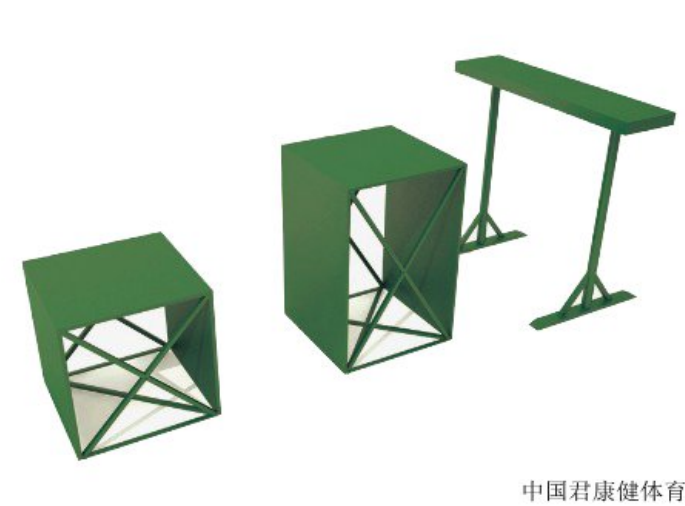
Nam Sơ mặc váy đen ngắn hơn bắp đùi, dựa người vào quầy bar, đôi chân ngọc thon dài thẳng tắp, một tay chống lên mặt bàn, tóc dài đen nhánh xõa xuống sau lưng, tỏa ra một chút ánh sáng, trên ngón tay thon dài của cô kẹp một điếu thuốc, đầu lọc liên tục cháy sáng tạo ra làn khói xanh vương vẩn bay lên.

Mặt mày bình đạm nhưng lại kèm theo nét quyến rũ.

Nghiêm Đại nghĩ đến một cụm từ: Hồ Mị Sinh Yên. (quyến rũ khói bay)

Bị người ta giẫm đau chân, nổi oán giận càng được tích tụ sâu sắc, cho đến khi chạy vượt chướng ngại 400 mét vào buổi chiều đã hết sức căng thẳng.

Ba nữ sinh xuất phát cùng một lúc, vượt qua cọc, chiến hào, tường thấp, cầu nhảy cao, thanh ngang, cầu độc mộc (loại cầu được làm từ một thanh gỗ duy nhất bắc ngang qua), tường cao, lưới cọc thấp, tổng cộng có tám hạng mục. Từ Á có thể lực khỏe nhất trong ba người, một khi xuất phát là bỏ hai người còn lại ở phía sau, từ đầu đến cuối Nam Sơ và Nghiêm Đại vẫn theo nhau sát sạt, trước mặt là con đường sinh lầy buộc họ phải đi ngang qua, đằng sau là nhóm chiến sĩ ra sức kêu gào.



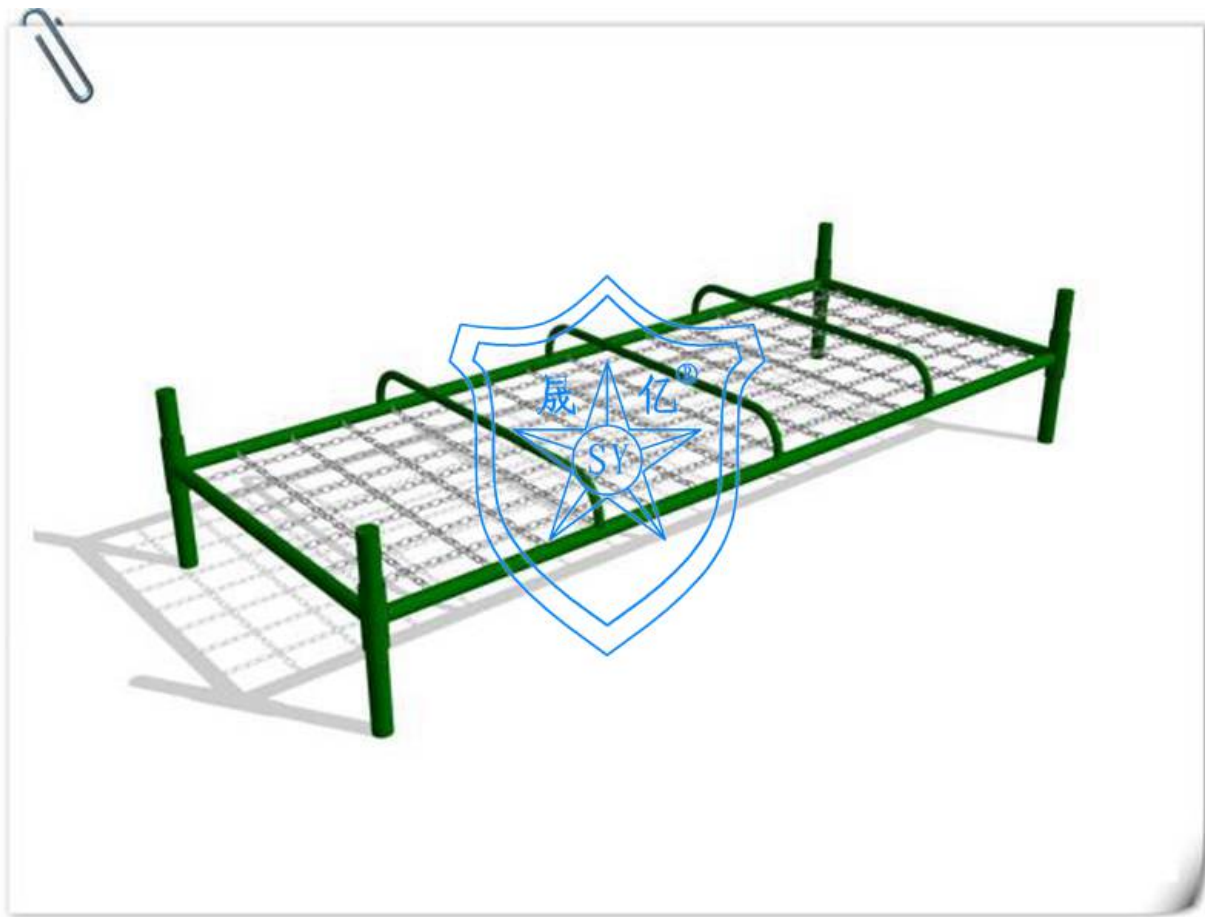
Cầu nhảy cao



Thanh ngang



Cầu Độc Mộc



Lưới cọc thấp

Đến cầu độc mộc, Nghiêm Đại ở phía sau đã đuổi kịp và vượt qua, Nam Sơ không phòng bị trước nên bất ngờ bị người ta đẩy lùi khỏi cầu, ngã mạnh vào vũng sinh, mặt dính đầy đất.

Nam Sơ bình tĩnh đứng dậy, phúi phúi bụi đất trên người, tiếp tục trèo lên cầu độc mộc.

Đến khi vượt tường cao, cô lại bị người ta dùng chân đạp thẳng một phát xuống dưới, xương sống chạm đất, đau đến mức há miệng nhe răng, Nghiêm Đại cười tươi như hoa, nằm bò nơi đầu tường và thân thiện hỏi cô: "Không sao chứ? Tôi kéo cô lên nhé?"

Nam Sơ đứng dậy phúi tay, không để ý lắm "Cô tự mà bò đi."

Nghiêm Đại cắn răng nhin.

Khi qua chiến hào (hầm trú ẩn), hai người một trước một sau, dưới hầm là vũng sinh, trên hầm là một loạt xà đơn, hai người luân phiên dùng tay bám xà để đi qua.

Đi được nửa đoạn đường, Nghiêm Đại không còn sức lực. Trước khi rơi xuống hầm, cô ta dùng chân cấp lấy eo Nam Sơ, buộc cô phải ngã vào vũng sinh với mình, nhóm chiến sĩ ở phía sau thấy vậy liền sốt ruột: "Chuyện gì xảy ra vậy?! Tại sao Nam Sơ lại bị ngã xuống dọc đường?"

Nước dưới đáy hầm vừa lạnh vừa bẩn, thấm vào tận đáy lòng, Nam Sơ chống tay đứng dậy, còn chưa đứng vững đã nhào thẳng qua chỗ Nghiêm Đại, xách cổ áo đối phương lên rồi đẩy mạnh vào cô ta vào vách đá dưới hầm.

Nghiêm Đại bị choáng váng, trở tay đẩy Nam Sơ khiến cô lao đảo về phía sau một bước, nước sinh bắn bắn tung tóe khắp nơi, làm ống quần của cả hai ướt nhẹp.

"Đánh nhau một trận đi! Tới nào!"

Nam Sơ vừa quay đầu lại đã thấy camera ở phía sau chĩa thẳng vào mình, đầu cô vang lên tiếng ong ong, tất cả đều là lời cảnh báo tối qua của Lâm Lục Kiều: "Muốn gây chuyện thì mợ nó cút xéo cho anh."

Cô xoa xoa huyệt Thái Dương, cảm thấy đầu mình đau buốt: "Cút ngay."

Nghiêm Đại nghe một hơi.

Sức lực cô ta mạnh như thế này, phải nói là từ ba năm trước, thậm chí rất lâu trước đó, khi ấy nổ ra scandal của Nam Sơ và Nhiễm Đông Dương, trong lòng Nghiêm Đại đau đến mức siết chặt, nhưng lại cảm thấy nếu như mình đã bước vào giới giải trí thì phải thích ứng với quy tắc ngầm bên trong, đó đều

là những việc mà nghệ sĩ như bọn họ cần phải chú ý.

Vì thế, cho dù lúc ấy truyền thông xào tin này với lửa nóng cỡ nào, cô ta cũng coi như không nghe không thấy, cùng lắm thì mua thủy quân đi công kích Weibo Nam Sơ, coi như xả giận thay mình chứ cũng không để bụng, mãi cho đến một ngày, khi nhìn thấy bức ảnh của Nam Sơ trong di động Nhiệm Đông Dương, cô ta mới biết đồ khốn đó (NẾD) thật sự động lòng.

Nghiêm Đại cầm di động chất vấn Nhiệm Đông Dương, đồ khốn đó cũng thẳng thắn thành khẩn, trực tiếp thừa nhận mình có ý với Nam Sơ, thậm chí còn yêu cầu đạo diễn bổ sung thêm một loạt cảnh hôn, kết quả lại bị Nam Sơ bác bỏ.

Kể từ lúc đó, giọng điệu ấy đã khiến Nghiêm Đại ghen đến tận bây giờ.

Từ đầu chí cuối, cô ta đều cho rằng Nam Sơ chính là tiểu tam.

Nghiêm Đại giống như con trâu hung bạo, căng người ra một phen rồi bỏ thẳng vào Nam Sơ, nhanh chẳng khác nào hổ đói vồ mồi, sử dụng tay chân cùng lúc để ấn cô xuống vững sinh, tiện tay nắm một mớ đất đá quệt vào mặt cô. Nam Sơ đá cô ta xuống, hoàn toàn nổi trận lôi đình, xoay người lại đè cô ta xuống dưới thân mình, tay bóp cổ, đè chặt cô ta xuống đất. Cô ghen ngào đến mức đỏ hoe cả mắt: "Mợ nó điên à!"

Ánh nhìn hung ác lộ ra trong mắt Nghiêm Đại, cô ta giờ bàn tay dính đầy nước sinh tát vào mặt Nam Sơ, Nam Sơ bị tát đến mức nghiêng hẳn một bên mặt, lộ rõ sự tàn nhẫn.

"Lúc cô tranh giành với tôi, không ngờ được tôi sẽ điên chứ gì!"

Nam Sơ đá một phát cho cô ta văng ra, Nghiêm Đại vẫn còn giương nanh múa vuốt muốn nhào tới nhưng đã bị nhóm chiến sĩ ở đằng sau liên tục kéo lại.

Quần áo của hai người lòi thoi rách rưới, hầu như trên mặt lẫn trên người đều dính đầy đất sinh, đáng vẻ cực kỳ khó chịu, giống như hai con thú nhỏ phát điên, tóc rụng là tả hai bên tai.

Nghiêm Đại hung tợn quay đầu nhìn về phía người đang chụp hình: "Chụp cái rắm, không được chụp, không được chiếu đoạn này!"

Vừa dứt lời, huấn luyện viên Trương đã chấp tay sau lưng và bước tới, lạnh giọng quát lớn: "Tự mình có gan làm mà không dám cho người ta xem à? Hai người các cô lên đây cho tôi!"

Khi huấn luyện viên Trương cất tiếng, dường như mỗi một cơ bắp đều run lên, mặt đen tới mức muốn ăn thịt người.

Thiệu Nhất Cửu sợ tới mức run lấy bầy, thậm chí phen này xong rồi!

.....

Lâm Lục Kiều kiểm tra xong mới ra khỏi trường thi, lại bị Mạnh Quốc Hoàng gọi tới văn phòng, giờ tay chỉ thẳng vào ghế dựa trước mặt anh: "Gần đây trong đội sao rồi?"

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, chỉnh lại mũ và nói: "Rất tốt."

Mạnh Quốc Hoàng gật đầu, lật xem tài liệu: "Ừ, cậu bảo Chỉ đạo Dương có thể bắt đầu chuẩn bị công việc giao nhận kế tiếp được rồi."

Lâm Lục Kiều cười thành tiếng: "Ngài chắc chắn tôi có thể thi đậu sao?"

Mạnh Quốc Hoàng nhìn vào mắt anh, thấy anh cột nĩa, ông với tay lấy gạt tàn thuốc ở ngay bên cạnh, giả bộ như muốn đập chết anh: "Thi không đậu thì tôi giết chết cậu!"

Lâm Lục Kiều vẫn cười như trước, không lên tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng xua xua tay: "Được rồi, rút về Trung đội của cậu đi."

Lâm Lục Kiều đội mũ lên, hành lễ rồi xoay người rời khỏi.

Hoàng hôn buông xuống, khi xe chạy tới Trung đội thì trời đã sẫm tối, quá thời gian huấn luyện. Xe vừa ngừng lại, Lâm Lục Kiều đã rút chìa khóa ngay vào túi. Ra khỏi bãi đỗ, anh chỉ thấy một người chạy từ xa tới, đáng vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo trông rất giống Thiệu Nhất Cửu. Anh lại tập trung nhìn, quả nhiên là Thiệu Nhất Cửu, cậu ấy có vẻ sốt ruột; ở chung đã mấy năm, anh chưa từng thấy bạn mình gấp đến mức như vậy: "Đội trưởng!"

Lâm Lục Kiều dừng lại, trên tay còn lắc lắc chìa khóa xe: "Cháy à?"

Trên mặt đối phương đầy mồ hôi.

Thiệu Nhất Cửu thở hổn hển, nheo mắt nói: "Không phải."

"Vậy cậu chạy đi đâu mà cuống cuồng hoảng hốt thế?"

Thiệu Nhất Cửu vừa thấy anh lái xe tới đã vội phóng từ ký túc xá xuống, chạy cực kỳ mãnh liệt, thờ hồn hển một hồi rồi bước tới: "Nam Sơ và Nghiêm Đại đánh nhau, bị huấn luyện viên Trương phạt, bây giờ hai người họ vẫn còn ở -- sân thể dục..."

Lời còn chưa dứt, Thiệu Nhất Cửu chạy không còn bóng dáng ngay trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Thoa Xù

Đã là hoàng hôn, bầu trời chiếu ra nhiều vết, tia sáng chong chéo, đám mây bao quanh giống như ngọn lửa đang cháy, ánh lửa thiêu đốt hai bóng dáng nhỏ gầy trên bãi tập.

Lâm Lục Kiều ngậm điều thuốc đứng trên bậc thang, ánh mắt đặt trên hai người đang chạy đi chạy lại, một trước một sau, cả người hai người đều là nước bùn, trên mặt còn nhiều hơn, nước bùn dính đầy cả mặt, đen sẫm sệt sệt, có chỗ khô đóng cục bắt đầu rơi xuống.

Thiệu Nhất Cửu từ phía sau chạy tới, chống đầu gối, ghé vào tai anh thờ hồn hển.

Lâm Lục Kiều lấy thuốc lá xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm bãi tập, không mặn không nhạt hỏi: "Đã chạy bao lâu rồi."

Thiệu Nhất Cửu lau mồ hôi, híp mắt, nói: "Huấn luyện viên Trương phạt họ chạy mang vật nặng năm ngàn mét."

"Ai ra tay trước." Anh lặng yên một lát, hỏi.

Chương ngại vật chiến hào hồ bùn cách bọn họ rất xa, nhóm binh lính nam đều nhìn không rõ, cho đến khi hai người đánh nhau, bên kia mới có người la to lên chạy tới, lúc xuống hồ, hai người đã vật nhau thành một cục, mà lúc đó người cách hồ bùn gần nhất chính là Tiểu Cửu.

Thiệu Nhất Cửu hơi không xác định nói: "Thằng nhóc Tiểu Cửu nói, lúc hai người vượt qua chiến hào, Nghiêm Đại chống đỡ không nổi kéo Nam Sơ xuống theo, sau khi Nam Sơ bị kéo xuống lập tức nhào qua Nghiêm Đại..... Nhưng mà cái này cũng không quan trọng, anh cũng biết huấn luyện viên Trương rồi đó, ghét nhất chuyện binh lính đánh nhau, không phạt đến họ tâm phục khẩu phục chắc là sẽ không bỏ qua, em lo qua thời gian dài, hai cô nương này không chịu nổi, vốn chính là chương trình ghi hình, nếu gây ra điều gì cũng không tiện ăn nói với bên sản xuất đó."

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc, "Người của chương trình đâu rồi?"

Thiệu Nhất Cửu bĩu bĩu môi, "Không biết, vừa xảy ra chuyện thì lập tức quay phim, cũng không biết khuyên can gì, vừa nói chuyện với đạo diễn rồi, đạo diễn còn nói làm sai thì phải phạt, hình như không hề sót ruột."

"Cậu trông chừng hai cô ấy một lát đi." Nói xong, Lâm Lục Kiều thu hồi tầm mắt, xoay người lên bậc thang, chạy hai bước, Thiệu Nhất Cửu la to về phía bóng lưng anh, "Anh đi đâu thế?"

.....

Lâm Lục Kiều đi đến văn phòng chỉ đạo viên.

Huấn luyện viên Trương đang cùng với chỉ đạo Dương vạch kế hoạch cho buổi huấn luyện ngày hôm sau, quay đầu nhìn thấy bóng người cao to ở cửa, ông hí mắt nhìn lên, xác định người tới, nhẹ răng cười, ngoắc ngoắc tay với người ngoài cửa, bảo anh đi tới.

Trương Vi Dương gần bốn mươi tuổi, năm xưa nhập ngũ, từng là lính dưới quyền Lâm Thanh Viễn, sau đó chuyển sang huấn luyện chiến đấu ở các chiến trường, là người nghiêm túc, lúc lông mày dựng lên dạy dỗ người ta thì đầy mắt bén ngọt có thể hù chết người, lúc Lâm Lục Kiều mới nhập ngũ bị ông dạy vô không ít, nhưng chính là kiểu nhiệt huyết làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Dương Chấn Cương vừa lướt mắt nhìn anh, dùng ánh mắt ra hiệu với anh.

Lâm Lục Kiều đi tới, trên mặt treo nụ cười hiếm thấy, "Chú Trương."

Trương Vi Dương cảnh giác bất thường, nhiều năm thế này, lại nghe cậu ta gọi mình một cách lấy lòng như vậy, cũng là người tinh thông, có tới có ngăn cản, lạnh nhạt nói: "Thì xong trở lại rồi?"

Lâm Lục Kiều đứng ở giữa hai người, cúi đầu liếc nhìn thời khóa biểu, cười yếu ớt: "Mới vừa thi xong."

"Thì cử thế nào?"

"Cứ như vậy thôi."

Trương Vi Dương biết tật xấu của người này, từ nhỏ đã như vậy, cà lơ phớt lơ, không tranh hạng nhất, cứ duy trì tầm hạng ba, hỏi cậu ta vì sao không cố gắng một chút thì đứng nhất, cậu ta có thể nói chêm chọc cười ông, tranh hạng nhất gì chứ, con phải cho người ta cơ hội. Tuy nói như vậy, nhưng chưa từng thấy cậu ta hủy bỏ cuộc thi phát huy nào.

"Được rồi, câu hỏi này của chú hỏi vô ích rồi, cháu mà thi không đậu, chú chặt đầu xuống cho cháu làm ghế ngồi." Trương Vi Dương cười nói.

Ai ngờ, Lâm Lục Kiều một mực nghiêm trang nói: "Đầu thì cháu không cần đâu, cháu đây chỉ xin nhờ chú một chuyện thôi."

Trương Vi Dương cảm thấy mới mẻ, nói với chỉ đạo Dương: "Ồ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tôi nghe tên nhóc này mở miệng cầu xin người khác đó. Nói nghe thử xem."

Chỉ đạo Dương gật đầu liên tục, nhìn nét mặt Lâm Lục Kiều, trực giác trong lòng không ổn, chỉ sợ tên nhóc này lại nói ra lời đại nghịch bất đạo gì đó.

Lâm Lục Kiều cũng không vòng vo, thẳng thừng nói: "Chuyện hôm nay, chú coi như không nhìn thấy, cũng đừng báo cáo vào sổ huấn luyện, trở về cũng đừng báo cáo với lãnh đạo."

Trương Vi Dương sững sờ, không ngờ là chuyện này, trong lòng không hiểu lại reo lên hồi chuông báo động, "Cặp mắt sáng của chú đã nhìn thấy rõ ràng rành mạch, sao chú phải giả bộ không nhìn thấy? Hóa ra là hai cô nhóc đó xin cháu đến làm thuyết khách hả?"

Nói xong, cảm thấy không đúng, "Không đúng, Lục Kiều, trong mắt chú, cháu cũng không phải là người thế này, trong đội này nếu ai dám đánh nhau cháu xử phạt có thể còn ác hơn chứ nữa!"

Nói xong, lại cảm thấy không đúng, ánh mắt bắt đầu trở nên ý vị sâu xa: "Cháu sẽ không nhìn trúng cô nhóc nào rồi hả? Chú nói cho cháu biết, cái này không thể được đâu, người nào cũng không phải ứng cử viên phù hợp, cháu cũng đừng có sai phạm vớ vẩn."

"Chú đã nói như thế, vậy cũng không có gì để nói, không phải cháu đây vừa mới trở lại chỉ đội sao, chú cứ đánh vào báo cáo, ngày mai chắc chắn bên chú Mạnh lại tìm cháu, và lại cũng không phải là chuyện lớn, coi như chú giúp cháu giảm bớt niềm buồn huấn luyện này lại được không?"

Trương Vi Dương vẫn luôn cảm thấy không đúng, nhíu mày nói: "Cháu là sợ người ta bị huấn luyện khổ sở? Sao chú thấy khó tin thế này?"

Lâm Lục Kiều dựa vào bàn, ôm lấy tay, ánh mắt sâu thẳm: "Chú hãy nói có được hay không?"

"Thật sự không phải vừa ý cô nào rồi hả?" Trương Vi Dương thử dò xét hỏi.

Lâm Lục Kiều sững sờ, ánh mắt thẳng tắp, vô cùng thẳng thắn vô tư, "Thật sự không phải."

Trương Vi Dương đặt tay lên vai anh, "Vậy được rồi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cái người này mở miệng nhờ vả người khác, chú còn có thể không giúp sao? Nhưng mà chú cũng nhắc nhở cháu, cháu cũng đừng làm cho chú thất vọng."

Vừa dứt lời, Thiệu Nhất Cửu từ cửa chạy vào, đỏ mặt tía tai chạy đến: "Đội trưởng Lâm, có người té xỉu."

Lâm Lục Kiều đứng lên, vội hỏi, "Người nào."

"Cả hai đều bất tỉnh rồi."

Về mặt Lâm Lục Kiều căng thẳng, Trương Vi Dương định nói bảo người đưa đến quân y xem thử, người bên cạnh đã cất bước đi tới cửa rồi.

Trương Vi Dương nhìn thấy cảnh này, chỉ vào bóng lưng đã rời đi của anh, hỏi chỉ đạo Dương: "Đây là phản ứng bình thường à?"

Chỉ đạo Dương suy nghĩ một chút, nói: "Bình thường, ban đầu lúc Mạnh Xử hợp nói rồi, phải bảo đảm tất cả mọi người an toàn, có người té xỉu, gấp gấp là bình thường, trong lòng tôi đây cũng gấp này, tôi cũng phải đi xem một chút, anh ngồi đây nha, đợi lát nữa bảo Lục Kiều tìm người đưa anh về chi đội!"

Trương Vi Dương khoát tay, "Tôi cũng đi xem thử, xong rồi tiện đường về luôn."

.....

Phòng quân y.

Lúc Lâm Lục Kiều đến, phòng quân y chỉ có Nghiêm Đại, bác sĩ Thiệu đang cầm ống nghe để kiểm tra, thấy có người đi vào, dăng về vội vàng lo lắng, "Dì Thiệu, Nam Sơ đâu?"

Quân y Thiệu: "Đã tỉnh, trở về túc xá rồi."

Vừa dứt lời, phía sau chỉ đạo Dương và Trương Vi Dương lục tục đi vào, Lâm Lục Kiều quăng chìa khóa cho Thiệu Nhất Cửu, "Nhất Cửu, cậu đưa huấn luyện viên Trương trở về đại đội, anh ra ngoài một lát." Nói xong, liền đi ra ngoài, vừa đi vừa cởi nút áo khoác, Dương Chấn Cương đuổi theo, "Lục Kiều, cậu đi đâu đó?"

Lâm Lục Kiều liếc nhìn anh ta một cái, không ngừng bước chân: "Tôi đi an ủi người bị thương, sao thế?"

Dương Chấn Cương đuổi theo: "Dáng vẻ này của cậu giống như là muốn đi tìm Nam Sơ đánh nhau vậy."

Lâm Lục Kiều vỗ vỗ vai anh ta, trấn an nói: "Yên tâm, tôi không đánh phụ nữ."

"Cậu biết tôi có ý gì."

Lâm Lục Kiều dừng lại, hơi ngẩng đầu, lại cúi xuống, lười biếng nói: "Sao vậy?"

"Hôm đó tôi thấy Nam Sơ vào phòng làm việc của cậu."

Lâm Lục Kiều cởi hết nút áo, lộ ra áo ngực trắng tay ngắn bên trong, tay chống hông, ánh mắt lảng tránh, lơ đãng nói: "Tôi bảo cô ấy đến."

"Đó là chỗ nào, cậu lại để cho người ta tùy tiện vào! Đầu óc cậu đâu rồi hả?" Dương Chấn Cương dè dặt giọng nói.

Lâm Lục Kiều dời ánh mắt, hai người lại nhìn thẳng vào mắt nhau, Dương Chấn Cương thấp hơn một chút, anh nhìn xuống, một hồi lâu, anh lại xoay tầm mắt, liếm khẻ môi cười một cái, "Thật sự không có làm gì, anh cứ yên tâm, đừng nghĩ sai lệch."

"Sao lại bảo tôi đừng nghĩ sai lệch, cậu có giỏi thì đừng làm cái chuyện khiến người ta nghĩ sai lệch đi!'" Dương Chấn Cương tức giận.

"Vậy tôi nói gì anh cũng không tin, anh bảo tôi phải làm thế nào?"

Dương Chấn Cương chính là muốn cảnh tỉnh anh, thấy thái độ này của anh cũng không thích hợp để nói chuyện, "Thôi, coi như tôi suy nghĩ nhiều."

"Không còn gì nữa à? Tôi đi đây."

Nghĩ đến giao tình nhiều năm của hai người, Dương Chấn Cương quả thật muốn đáp cho anh một đáp, cuối cùng vẫn là quan hệ cấp trên cấp dưới, không nhen lửa, "Đi đi đi đi."

.....

Lúc Nam Sơ lên đến cầu thang ký túc xá, bị người ta kéo lại, vừa quay đầu lại đã thấy nét mặt tái nhợt của anh, theo bản năng vùng ra một chút, nhưng bị anh tóm thật chặt, không cách nào nhúc nhích, Lâm Lục Kiều lui về phía sau, kéo người trên cầu thang xuống, "Theo anh qua đây."

Nam Sơ nhảy hai bước xuống bậc thang, định rút tay lại, trên cổ tay trắng nõn giống như bị người ta quấn một vòng sắt, chẳng xê dịch được chút nào: "Anh đừng tóm em, muốn dạy dỗ thì dạy ở đây đi."

Lâm Lục Kiều liếc cô, "Còn chê chưa đủ mất mặt à?"

"Em mất mặt, cho nên anh đừng chạm vào em, anh làm ơn hãy tránh xa em đi, như vậy anh không cần phải cùng mất mặt với em."

Lâm Lục Kiều cười lạnh một tiếng, gần như quát lên: "Con mẹ nó em đã khiến ông đây mất mặt rồi!"

Lần này ngoan rồi.

Tòa nhà giáo dục chính trị ở kế bên, Lâm Lục Kiều kéo cô đi vào, lên lầu bốn, Lâm Lục Kiều đẩy cô vào, đóng cửa lại, nhấn cô lên ván cửa, hai cánh tay vây lại, trên cao nhìn xuống cô.

Nam Sơ xoay đầu, không nhìn anh.

Anh ngăn chặn tầm mắt cô, cố tình muốn cô nhìn vào anh.

Nam Sơ lập tức tránh đi, không chịu nhìn anh dù chỉ một cái liếc mắt.

Anh tiến em lui, mấy hiệp.

Anh khịt mũi cười lạnh, "Sợ à? Không phải đánh nhau với người khác còn rất lợi hại sao? Tối hôm qua anh đã nói gì, quên à? Anh vừa đi thì lập tức gây chuyện rồi, làm cho anh ngột ngạt đúng không? Há?"

Lửa giận trong lòng Lâm Lục Kiều bốc ngàn ngút, không phải nói thích anh sao? Vậy còn đánh nhau vì người đàn ông khác, tính toán chuyện gì?

Đùa bỡn anh à?

Hay là chơi anh?

Lúc ở cửa phòng quân y, nín nhịn một bụng lời thô tục muốn bắn ra ngoài, thật sự lúc thấy dáng vẻ nhếch nhác này của cô lại không nói được gì, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ thản nhiên đáng chết này của cô trong lòng anh lại dâng lên ngọn lửa không tên, lời nói ra miệng cũng vô cùng châm chọc.

"Thật xin lỗi."

Trong phòng vắng vẻ trống không, chột vang lên giọng nói rõ ràng của cô.

Cô nhóc cúi đầu, tóc rơi bên tai, nhẹ nhàng phát pho, thốt ra lời như vậy.

Nét cười trên mặt Lâm Lục Kiều cứng lại, giống như đang đâm tay vào bông vải, có lực nhưng không có chỗ sử dụng. Cái quái gì đây, phạm sai lầm, đáng thương tội nghiệp nói lời xin lỗi, vậy mà anh mắng không nổi nữa, chuyện này mà đặt vào trước kia, từng giây từng phút mắng cho bạn khóc không ra hơi luôn.

Trong lòng anh vừa tức vừa buồn cười, đặt tay lên đầu Nam Sơ, định sửa sang lại đầu tóc của cô, đối mặt với mình, kết quả cô nhóc bướng bỉnh, xoay đầu, cũng không chịu nhìn anh một lần.

Mất hết kiên nhẫn, dứt khoát nắm cằm của cô, hung hăng xoay qua, "Xảy ra chuyện gì? Xin lỗi mà không nhìn người ta thì có thiếu thành ý quá không?"

Kết quả, Nam Sơ vừa xoay mặt lại, nước bùn nửa bên má trái đã được lau, có bốn dấu tay hồng hồng in lên, khoe miệng có vết rách, rỉ máu.

Cuối cùng anh cũng hiểu rồi, đây là nguyên nhân không dám nhìn anh.

Trong lòng giống như bị người ta hung hăng nhéo một cái.

Mất trăm xuống, ngay cả anh cũng không biết, giọng nói lại mềm mỏng, "Nghiêm Đại đánh à?"

Nam Sơ đẩy tay anh ra, "Em cũng đánh lại cô ta rồi, em có thể tự xin rút khỏi đơn vị, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh."

Lâm Lục Kiều tức giận cười, buông lỏng tay, bỏ tay vào túi, "Anh có nói cho phép em đi sao?"

Nam Sơ trầm nghĩ: Vậy anh hung dữ cái rắm.

Nam Sơ hít một hơi, cất giọng: "Đội trưởng Lâm."

Gọi anh một cách nghiêm trang như vậy, ngược lại Lâm Lục Kiều thu nụ cười, "Ừ."

Nam Sơ nói: "Tối hôm qua anh nói với em, em đều nhớ cả."

Sắc mặt Lâm Lục Kiều thay đổi dần.

"Em đã nhìn cô ta, nhường cô ta, nhưng cuối cùng em vẫn không nhìn được, tính tình của em trước đây không phải như vậy, em không phải người dễ dàng tha thứ, bị người ta mắng, bị người ta khi dễ, em không quan tâm thật sự không quan tâm, nhưng em không chịu đựng vô điều kiện, ai muốn cười lên đầu em thì cứ tới đây, em nhất định sẽ trả thù. Hơn nữa còn muốn cho đối phương đời này không dám bắt nạt em nữa, năm đó, Nhiệm Đông Dương ức hiếp em, em nhẫn nhịn ba năm, tháng trước, ở studio, em đập đầu anh ta. Còn có lúc em còn rất nhỏ, bảy tuổi, bị mấy học sinh nam bắt cóc....."

Nói tới đây, ý cười của Lâm Lục Kiều cứng trên khóe miệng.

Sao chuyện này lại nghe hơi quen tai.

Quả nhiên, Nam Sơ nói: "Bốn học sinh nam, kéo em lúc ấy chỉ mới bảy tuổi vào trong hẻm nhỏ, bịt mắt, trói tay lại."

Lâm Lục Kiều nhìn cô, khóe miệng co rút, "Không có....làm cái gì..... chứ, em mới bảy tuổi mà."

"Không làm gì cả, nhưng bị dọa sợ. Lúc đó em đã nghĩ, sau này phải tìm được mấy tên này, em muốn băm họ thành thịt vụn." Lúc nói lời này, giọng của cô rất lạnh nhạt, "Nói thật, em là người rất u ám, ở trước mặt anh muốn làm ra dáng vẻ ánh mặt trời đáng yêu thật sự rất mệt mỏi, giống như trong khoảng thời gian này cũng đã mang đến cho anh không ít phiền toái, vừa rồi lúc huấn luyện viên Trương phạt tội em chạy mang vật nặng em vẫn luôn nghĩ, lúc em thích anh, là năm mười sáu tuổi đó, anh cứu em ra khỏi đám cháy, cho em cảm giác an toàn mà trước giờ em chưa từng có, và thu nhận giúp đỡ em, còn dạy em gấp khối đậu hủ, có lúc em có ý gấp bậy, anh lập tức trừng em, em gấp tốt rồi, anh liền cười bỏ qua, sống hai mươi mấy năm, đêm đó thật sự là đêm em thoải mái nhất, sau đó lại thấy bạn gái anh, sợ làm anh bị chậm trễ, vì vậy liền vội vội vàng vàng rời đi."

Lâm Lục Kiều bật thốt lên theo bản năng, "Đó không phải là bạn gái anh!"

"Sao lại không phải, cũng đã tới nhà tìm anh rồi."

Lâm Lục Kiều quay đầu, "Dù sao cũng không phải."

Nam Sơ khoát khoát tay, "Không quan trọng, ngày hôm qua nhóc Tiểu Cửu nói em xem thường các anh, em thật sự không có, bởi vậy, em chợt nhớ đến lúc rồi đi đã đưa cho anh mười ngàn, có phải anh cảm thấy rất tức giận hay không? Lời Tiểu Cửu nói quả thật khiến em tỉnh ngộ, đàn ông các anh đều rất đề ý đến tự tôn, vậy mà em còn liên tiếp phá vỡ nó, nhưng anh biết đó, em chẳng có gì cả, em chỉ có tiền, em tự cho là cách đối xử tốt với một người chính là trả tiền."

Lâm Lục Kiều chợt nhớ tới mấy tháng trước, viện trưởng nói cho anh biết cậu nhóc tên Bảo Thụ được Nam Sơ tài trợ ăn học và chữa bệnh.

Cô nàng này thật sự không biết bày tỏ.

Nghĩ như vậy, anh hơi cong khóe môi.

"Vừa rồi lúc huấn luyện viên Trương bảo tội em bước lên, trong lòng em hơi sợ, em sợ gây phiền toái cho anh, sợ anh không thăng cấp được. Đội trưởng, sau này em sẽ cố gắng hết sức không gây phiền phức cho anh, cũng cố gắng không quấy rầy anh nữa. Không đúng, không phải cố gắng, mà là chắc chắn."

"....."

Lâm Lục Kiều nghe xong, trong lòng lại buồn bực và ghen lại!

Trò đùa quý gì thế này.

Mãi cho đến khi Nam Sơ đẩy cửa đi ra ngoài, anh mới giật mình cảm thấy dường như cô nhóc này thật sự đau lòng rồi sao?

Sau này không bao giờ quấy rầy anh nữa?

Anh kéo cửa ra vừa định đuổi theo, Dương Chấn Cương đang đứng đứng trước cửa, nhìn chăm chăm anh như bóng ma: "Tôi vừa thấy Nam Sơ rời đi."

Lâm Lục Kiều tròn mắt, xoay người đi vào trong, chống hông đứng trước bàn làm việc, gật đầu nói: "Đúng, cô ấy vừa mới ở đây."

Dương Chấn Cương đi vào, đóng cửa lại, cắn răng: "Cậu đó, đầu óc lại rồi rắm!"

Lâm Lục Kiều đưa lưng về phía anh ta, gờ tay lên ý bảo anh ta đừng nói nữa, đầu đau như nứt ra: "Chuyện này tôi không nói rõ ràng với anh, tôi cũng không biết bản thân mình nghĩ như thế nào!"

Dương Chấn Cương vỗ vào gáy anh một cái, "Cậu có ý gì với cô ấy cũng không thể được!"

Lâm Lục Kiều im lặng, "Tôi chưa cưới, cô ấy chưa gả, cho dù có ý gì thì có gì không bình thường?"

Dương Chấn Cương nóng nảy, "Cậu đó, thật đúng là có ý gì rồi hả?!"

Lâm Lục Kiều đỡ trán, "Tôi chỉ đưa ra ví dụ."

"Mạnh Xử giới thiệu cho cậu mấy người, có người nào không được đâu, cậu cần gì phải coi trọng cô nhóc này."

"Thôi đi, tôi nói tôi vừa ý cô ấy lúc nào chứ."

"Khi một người đàn ông bắt đầu đau lòng một người phụ nữ, không phải thích thì là cái gì?" Dương Chấn Cương hừ lạnh một tiếng: "Tiểu tử thú, còn nói xạo, người ta bị thương, cậu sốt ruột như vậy, còn không phải là coi trọng, được, cậu không vừa mắt, cậu chứng minh cho tôi xem, cậu nhìn cô ấy không vừa mắt, về sau tôi để cô ấy chạy nhiều hơn mấy người Nghiêm Đại mấy vòng, điểm tâm ăn ít hơn một chút, huấn luyện nhiều hơn một chút."

"Tại sao!"

"Nhìn xem, cậu còn che chở cô ấy đấy!"

"Không cãi với anh nữa, anh tránh ra chút tôi phải đi ra ngoài một chuyến."

Dương Chấn Cương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Cậu muốn làm con thiêu thân, cũng chờ qua thời gian này đi rồi nói!"

Vừa dứt lời, người đã tới cửa, Lâm Lục Kiều vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại.

.....

Lâm Lục Kiều tìm được camera của Nam Sơ, trò chuyện đôi câu, đưa người ta một miếng thuốc, đối phương cũng khách khí, đứng cạnh anh trên một cái rế cây hút thuốc.

"Cậu cho tôi xem bản thu hình hôm nay một chút, buổi chiều."

Anh chàng camera a một tiếng, lập tức hỏi lại, "Sao lại muốn xem cái này?"

Lâm Lục Kiều cầm điều thuốc, không chút để ý nói: "Còn không phải là viết báo cáo sao, tôi phải tìm hiểu quá trình cho rõ."

Camera cười nói: "Mấy anh cũng quá cực khổ. Ủ, đây này."

Lâm Lục Kiều đưa tay nhận lấy, ngậm điều thuốc trong miệng, nhìn vào màn hình.

Màn hình rất nhỏ, nhưng dù sao cũng có thể nhìn rõ chuyện đã xảy ra.

Anh nhanh chóng tìm được lúc hai người tiếp xúc nhau.

Lần thứ nhất, là cầu độc mộc.

Lâm Lục Kiều nhấn tạm dừng, phóng to ra, phìu tàn thuốc, híp mắt, ánh mắt đặt vào bàn tay sau lưng Nam Sơ.

Lần thứ hai, là chướng ngại vật tường cao.

Nam Sơ bị người kia đập vào ngực, cả người tụt xuống, trực tiếp ngã vào hố bùn.

Lần thứ ba, là chiến hào hố bùn.

Nam Sơ bị người kia dùng chân câu xuống.

Lâm Lục Kiều tắt thuốc lá, đóng máy quay lại, trả lại cho anh chàng quay phim, vỗ vỗ anh chàng đang ngồi xổm trên đất nói: "Cảm ơn."

Anh ta ngẩng đầu cười, "Không có gì, đội trưởng Lâm có muốn lấy một bản không?"

"Không cần."

Giọng của anh đã không còn sự chế nhạo ban nãy, đều là sự lạnh lẽo, anh chàng camera nghe được cả người run lên.

.....

Lúc trở về, anh luôn nghĩ đến câu nói của Dương Chấn Cương, nếu như đau lòng thì chính là đã thích cô ấy rồi.

Vậy thì thích thôi.

Đi được một nửa thì đúng lúc nhìn thấy Nam Sơ mặc áo màu xanh quân đội đi ra ngoài, Lâm Lục Kiều chạy lên, kéo cô, tay mới vừa chạm vào, lập cảm giác không đúng, tóc ướt sũng, ngực áo vừa thay cũng ướt một mảng lớn.

"Sao lại ướt như vậy?"

Nam Sơ: "Anh mặc kệ em."

Lâm Lục Kiều: "Em qua đây."

"Em không đến phòng làm việc của anh đâu."

Lâm Lục Kiều cười xấu xa, "Ai nói muốn dẫn em đến phòng làm việc của anh chứ."

Nam Sơ sững sờ, không kịp phản ứng, đã bị anh lôi kéo lên lầu.

Một tay Lâm Lục Kiều mở cửa ra, một tay đẩy cô đi vào.

Lúc này Nam Sơ mới phản ứng được.

Chỗ này con mẹ nó là ký túc xá của anh mà!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Phòng của Lâm Lục Kiều lớn hơn phòng bọn họ, nhưng thiếu nhiều đồ dùng, một người ở, nhìn qua có hơi rộng, một giường đơn, một bàn gỗ, phía sau cửa là tủ quần áo và chậu rửa mặt.

Tổng thể rất sạch sẽ, đồ dùng được sắp xếp gọn gàng, chần được xếp thành một khối hình vuông, có góc cạnh, đây là lần đầu tiên Nam Sơ thấy chần của anh trong quân đội, mỗi một thứ đều phẳng phất như được dùng dao gọt, Lâm Lục Kiều kéo cô qua, từ phía sau giường lấy ra một cái ghế xếp dài, mở ra để nằm ngang, vỗ vỗ: "Ngồi."

Nam Sơ đứng không nhúc nhích.

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, chống lại tầm mắt của cô, hất hất cằm, ý nói cô ngồi xuống, tuy rằng không nói chuyện, nhưng trong mắt viết hết sức rõ ràng - - đừng để anh nói lần thứ hai.

Nam Sơ ngồi xuống.

Lâm Lục Kiều lấy một cái ghế dựa gỗ đặt đối diện cô ngồi xuống, dáng ngồi cao lớn, chân mở rộng, khoanh tay, ánh mắt thâm sâu.

Thật lâu sau, anh hơi nhếch môi, "Anh xin lỗi."

Nam Sơ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, Lâm Lục Kiều hai tay chống đầu gối, thân thể hơi hơi nghiêng tới trước, ánh mắt thâm trầm.

"... Vì sao?" Nam Sơ hỏi.

Lâm Lục Kiều người này, từ nhỏ cứ như vậy, bình thường cả lơ phát phơ, nếu có chuyện gì, quả cảm lại âm ngoan, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện này với ai, dù cho đồ mặt tía tai với người đó, nhưng lại ý thức được bản thân làm sai, sẽ nhận sai, làm sai thì làm sai, nên gánh trách nhiệm thì anh sẽ không trốn, đây là ở trên công việc, ở trong quân đội.

Về mặt tình cảm anh không hiểu, năm hai mươi tư tuổi, gặp gỡ cô gái này, quả thật anh bị treu chọc một chút, nhưng ngắm lại lúc đó cô gái này chỉ mới mười sáu, bản thân nếu có thể động loại tâm tư gì thật đúng là không bằng cảm thú.

Nhưng không thể không thừa nhận, đêm đó, anh quả thật đã cứng lên.

Dáng vẻ cô gái nhỏ mềm mại nhỏ nhắn nằm trong chần của anh, anh vừa đặt mộng ngồi xuống, thấy được không thích hợp, vừa ngẩng đầu đã chống lại một đôi mắt trong suốt mềm mại, trong mê mộng mang theo ánh nước, hơn nữa khi đó đúng là thời kỳ anh huyết khí sôi trào.

Cô gái nhỏ giọng nói mềm mại: "Anh ngồi lên chân tôi rồi."

Thanh âm uyển chuyển êm tai, lại mang theo chút khiếp sợ, một chút cũng không biết đánh trúng dây thần kinh kia của anh.

Anh gom hết thấy ngọn nguồn đều quy kết cho việc bản thân độc thân đã lâu.

Năm đó là vì có chút áy náy với Nam Sơ nên mới giữ cô lại, dẫn cô về nhà, để nhà cho cô ở.

Ở hai ngày, đã bị cô nhóc thối này treu chọc, trong lòng không quá thích, hơn nữa cô nhóc thối này mới mười sáu tuổi, bản thân động loại ý niệm đó, quả thực không bằng cảm thú, nghĩ lại có phải giống lời Đại Lưu nói, chính là cần một người bạn gái?

Vì thế sau đêm đó, cùng bọn Đại Lưu đi chơi, ngẫu nhiên cũng sẽ đưa mắt phóng lên người những cô gái có dáng người xinh đẹp, nên khi đó Thẩm Mục nói anh đôi tính rồi.

Có tính đàn ông. Giai đoạn đầu đầu là đến từ mấy bộ phim hành động đó, Lâm Lục Kiều xem không nhiều lắm, chỉ ngẫu nhiên cần giải quyết nhu cầu sinh lý mới có thể tìm ra xem, đơn giản đều là ngực lớn, trẻ đẹp, chân dài... Đợi chút, xem nhiều hơn cũng như vậy thôi.

Cô gái kiểu này là kiểu mà Đại Lưu thích.

Ngực lớn, eo nhỏ, dáng người quả thật rất đẹp, mặt bình thường, đến giờ anh cũng nhớ không rõ lắm gương mặt hình dáng đó, nếu đi trên đường, người đó không gọi anh thật đúng là anh nhận không ra, anh không giỏi nhớ mặt người khác.

Cô gái đó tính tình hơi hấp tấp, chỉ mới gặp mặt một lần, lần thứ hai đã tìm Đại Lưu xin địa chỉ, đến nhà anh tìm anh, đụng phải cô nhóc này, kết quả cô nhóc này còn rất hiểu chuyện giúp anh nói dối lấy lý do em họ mà tìm lý do thoái thác, lúc đó anh thật sự là vừa tức vừa buồn cười.

Lần thứ ba gặp, anh mới hoàn thành nhiệm vụ, hai người com nước xong đưa cô gái đó về nhà, ở trên xe, cô gái đó nháy mắt với anh ám chỉ có thể lên ngồi một chút. Lúc đó Lâm Lục Kiều chậm rãi gác tay lên cửa sổ hút thuốc, càng gấp gấp anh càng không vội, ngồi trên ghế chậm rãi gạt tàn thuốc.

Nhưng cô gái này cũng là một cao thủ, đưa người qua, ghé vào tai anh thổi hơi, một bên thổi hơi một bên thuần thực vói vào vạt áo T-shirt của anh, chỉ dừng ở bề ngoài mời anh: "Đi lên làm không?"

Trên mặt anh treo một ý cười cả lơ phát phơ, một bàn tay đặt ở ngoài cửa kính xe vẩy tàn thuốc, tay kia thì kéo tay cô gái ra: "Làm cái gì?"

Giọng anh vốn dễ nghe, mang chút tính lãnh cảm cảm dục.

Cô gái bị anh nói một câu như vậy, đặt tay lên ngực anh, "Anh thật sự rất hư đó."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế ngồi, nghe lời này, lườm cô gái một cái, quay đầu lại, cười hừ một tiếng, vút điều thuốc, tháo giày an toàn ra xuống xe vòng qua đầu xe bên kia mở cửa xe, kéo cô gái xuống xe, "Về nhà đi."

Cô gái sùng sốt, "Anh không lên sao?"

"Tạm thời không có hứng thú."

Anh dựa vào cửa xe, bỏ tay vào túi, trên gương mặt, là vẻ lưu manh cương nghị, nghĩ đến mà không chiếm được làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Lâm Lục Kiều đạp chân ga đi mất, để lại một luồn khói xe, cô gái mang theo tức giận đứng dậm chân.

Mẹ nó! Tên lính cứu hỏa thô!

Khi đó anh vừa mới rời đội không lâu, tính cách bất thường, qua một thời gian mài dũa, tính cách thế nhưng đã thu liễm lại, nhưng gương mặt vẫn còn vẻ tà khí, đặc biệt khi nói chuyện với người khác lại có chút vô si, vẫn còn vẻ ngạo mạn và kiêu ngạo của tuổi trẻ.

...

Hiện tại đáng vẻ nghiêm trang lôi kéo người như vậy, ngồi đối diện, nói xin lỗi, ngược lại vẫn là lần đầu.

Anh cười cười, thay đổi tư thế, hai tay khoanh trước ngực, tựa người về phía sau, tốc độ lời nói chậm dần, "Khi mười tám anh đã vào quân, tính tình mọi người bên cạnh đều hung bạo, huấn luyện viên, chỉ đạo viên, bao gồm cha anh, thậm chí bao gồm cả Lâm Khai, thằng nhóc đó so với anh thì tốt hơn, bởi vì không tiếp xúc với hoàn cảnh này, bọn anh đều là dãi nắng dầm mưa, trong công việc xử lý chậm một chút thì một giây tiếp theo sẽ làm một gia đình biến mất, thời điểm tuổi trẻ nói đạo lý cũng không dựa vào miệng, ở trong đám cháy cũng vậy, mẹ nó lửa đã cháy đến nơi, còn nói đạo lý với họ gì nữa chứ, điều này khẳng định là không được. Thế nhưng đâu lại đây, anh đã kiểm điểm lại, kiểm điểm thì kiểm điểm, nhưng anh vẫn không thay đổi được."

"..."

Trên mặt Nam Sơ không lộ vẻ gì: Anh kiểm điểm với ai ở đây chứ.

Anh gãi đầu nói, "Nhưng chuyện vừa rồi, anh xin lỗi, anh không nên hét lên với em, không nên nói làm em mất mặt."

Nam Sơ gật đầu: "Ừm, em tha thứ cho anh."

"..."

Cái này là tha thứ rồi hả? Anh có chút trở tay không kịp.

Anh thử dò xét, "Thật sự tha thứ?"

Nam Sơ bình tĩnh: "Thật."

Nói rất thân thiện, biểu cảm trên mặt cũng không có gì khác thường, đúng là tha thứ rồi hả? Sao cảm thấy hơi thiếu gì đó, cảm thấy như có chút xa cách, làm Lâm Lục Kiều có chút phiền chán.

Anh khom người nhìn chằm chằm cô thật lâu, muốn nhìn ra một chút khác thường trong đó, cô cũng chỉ là bình tĩnh đứng lên, nói với anh: "Đội trưởng, nếu anh chỉ nói chuyện này thì, em đã tha thứ anh, hơn nữa em cũng không để trong lòng, chỉ đạo Dương từng nói với em về chuyện của anh, hiện tại quả thật là thời kì mấu chốt của anh, không nên gây thêm phiền phức cho anh, vậy thôi chào anh."

Nói xong, cung kính khom người.

Lâm Lục Kiều ngoáy ngoáy lỗ tai, "Đội đã!"

Nam Sơ không dừng lại, kéo cửa, phía sau nhiều thêm một bàn tay, ván cửa bị người chặt chẽ đề lại.

Lâm Lục Kiều chặn cô ở sau cánh cửa.

Cánh cửa đã thành một phòng nền, rất nhiều lần khi hai người nói chuyện đều xảy ra tại cánh cửa.

"Chỉ đạo Dương đã nói gì với em rồi?"

Anh chống ván cửa, cúi đầu nhìn cô.

Ngay lúc vừa rồi xuống lầu, Dương Chấn Cường đã ngăn Nam Sơ lại, nói một chút chuyện, đương nhiên là rất không dễ nghe, Nam Sơ lúc đó cũng chỉ

là cười cười, trong đội này mỗi người đều xem Lâm Lục Kiều như con cái mà đối đãi, cũng hiểu được Dương Chấn Cường là vì muốn tốt cho Lâm Lục Kiều.

Đầu ngón tay Nam Sơ chống lên ngực anh, sau đó gõ gõ, "Này, anh lui về sau một chút, dựa vào gần như vậy, em khó thở."

"... Em phải đi ra ngoài, bằng không bị người nhìn thấy thì không tốt lắm."

Thay đổi rồi, cô gái này thay đổi rồi.

Trước kia đều nghĩ cách muốn chiếm tiện nghi ăn đậu hủ của anh, lần này muốn phui sạch quan hệ với anh, Lâm Lục Kiều mẹ nó thật là có chút không quen rồi!

"Em đây là vội muốn phui sạch quan hệ với ai?! Há?" Anh không vui nhú mày, xách cô lên, ấn lên ghế gỗ "Ngồi đây cho anh. Nhìn thấy thì nhìn thấy, đây là phòng anh, không ai dám nói một chữ."

Được được được, đây là địa bàn của anh, anh là trại chủ.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều đánh giá một vòng trên người cô, tóc cô ướt sũng, dính lên ngực thấm ướt một mảnh, quần phục mỏng manh, ôm lấy cơ thể làm nội y bên trong như ẩn như hiện, anh vội vàng nhìn thoáng qua, mở to mắt, khụ khụ, nói: "Vừa mới đánh nhau với Nghiêm Đại nữa rồi hả?"

"Không đánh nhau." Thất lưng Nam sơ thẳng tắp, ngực dị thường kiên định.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều lướt qua, đưa tay vò tóc cô, xoay người mở ngăn tủ, nói: "Sao lại ẩm ướt như vậy?"

"Vừa mới giặt quần áo, kết quả vòi nước bắn mạnh ra, đang muốn đi tìm chỉ đạo viên, thì anh đã kéo em đi rồi."

Khi xoay người lại, trong lòng bàn tay có thêm một bình thuốc nhỏ màu lá cọ, từ trong ngăn tủ lấy bông băng ra, thấm ướt, xoay người đến trước mặt cô: "Đừng lộn xộn, thoa thuốc cho em."

Thuốc có tác dụng mạnh, Nam Sơ ôm mũi né tránh, "Cái này là gì vậy?"

Lâm Lục Kiều trực tiếp ôm lấy cổ cô, kéo cô lại, "Trốn cái gì, đây là thuốc mỡ lúc trước anh đi hỗ trợ ở huyện ngoài được bạn cho, trị vết thương đặc biệt nhanh, mặt em không dùng gì, sau này chẳng may bị vàng vọt, em còn có thể lẫn lộn trong giới giải trí hả?"

Vừa thoa lên có chút mát lạnh, thanh âm Nam Sơ trách móc, Lâm Lục Kiều khó được lúc nhẹ nhàng, "Kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ xong."

Hai người lúc này sát gần nhau, hơi thở quấn giao, mặt anh gần trong gang tấc, mỗi lỗ chân lông trên mặt đều nhìn rõ rãnh mạch, Nam Sơ phát hiện làn da của anh kỳ thực rất đẹp, không tính là trắng, hơi ngăm, gương mặt nghiêm nghị, mi phong hếch lên không thể che hết lệ khí kiêu ngạo.

Quả thật rất hấp dẫn người khác.

Tầm mắt dừng ở trên môi anh, làn môi mỏng, rất đẹp.

Kiểu tiếp xúc gần gũi lại dụ hoặc này.

Nam Sơ kết luận là anh cố ý.

Cảm xúc thấp, chắc là đều là giả, nhất cử nhất động, gợn tay nhắc chân, rõ ràng đều thật câu người.

Hôn một chút chắc sẽ không phạm pháp nhỉ?

Nam Sơ nghĩ như vậy, trên thực tế cô đã ôm lấy cổ Lâm Lục Kiều, cắn xuống môi của anh.

...

Lâm Lục Kiều nắm bình thuốc nhỏ, vươn tay, nháy mắt trừng lớn mắt, phản xạ có điều kiện đẩy cô ra, kết quả bị Nam Sơ ôm chặt lấy cổ, đôi môi mềm mại dán lên môi anh, còn vươn đầu lưỡi liếm vành môi anh, liếm láp xay nghiền các kỹ xảo đều thực hiện.

Nam Sơ mút môi của anh, lại phát hiện anh chậm rãi nhếch miệng, một giây sau, người đã bị nhắc lên, chống đỡ lên tường.

Hai tay Nam Sơ ôm lấy cổ của anh, cả người bị anh đặt lên tường. Lâm Lục Kiều một tay đặt sau gáy cô, lấy mu bàn tay giúp cô chống lên mặt tường, tay kia thì ôm lấy sau lưng cô, cười xấu xa nói: "Cổ anh bị đau."

Nam Sơ đột nhiên bùng tỉnh, tay chống đỡ trên ngực anh muốn đẩy ra.

Bị anh bắt chéo hai tay ra sau lưng đến sau thất lưng, ngực càng ưỡn cao, hai người áp vào nhau chặt chẽ, dưới lớp quần áo mỏng manh truyền đến đều là hơi thở nóng rực và cơ bắp rắn chắc của anh, lời nói vang bên tai cô: "Trốn cái gì? Vừa làm gì với anh, đã quên rồi sao? Lần trước anh đã nói rồi, em lại trêu chọc anh nữa thử xem?"

"..."

Lâm Lục Kiều nói xong, cúi đầu nhìn cô, cô gái trong lòng anh, giương mắt nhìn anh, lông mi cong dài đều phát run, trong hai mắt đều ngập nước, long lanh ánh nước, ánh mắt anh dần sâu, chậm rãi cúi đầu, hơi thở đến gần, nóng hằm hập.

Nam Sơ ngửa mặt, chậm rãi nhắm mắt lại.

Dư luận, thế tục đều bị bọn họ ngăn cách bên ngoài cánh cửa.

Cách vách chính là ký túc xá của mấy người Thiệu Nhất Cửu, đều có thể nghe thấy có người đang đi lại tới tới lui lui, cảm nhận rửa mặt cùng nghe tiếng nói chuyện không quá rõ.

Kiểu kích thích tình cảm từng ngày này, như ngọn lửa nhỏ nảy sinh nơi đáy lòng hai người, càng ngày ngọn lửa nhỏ càng cháy càng mãnh liệt.

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, lập tức hơi nghiêng đầu, cắn môi cô, hơi cắn nhẹ liếm láp, dần dần dùng sức, mút khoe môi cô, đầu lưỡi hung hăng cạy mở, tiến quân thần tốc, vài giây, Nam Sơ đã thở hổn hển, choáng váng thiếu chút đứng không nổi, Lâm Lục Kiều chặn ngang ôm lấy, hơi buông lỏng ra, cười xấu xa nói: "Thế lực của em thế này, xem ra anh còn phải luyện từ từ."

Nam Sơ đánh anh: "Cút."

Lâm Lục Kiều cúi đầu lại một cái hôn sâu, trần trọc than nhẹ, Nam Sơ thở hổn hển, anh dúi trợn địa, nhẹ mở lên khoe môi và tai cô, ở bên tai cô nói nhỏ: "Kêu nhỏ một chút, hiệu quả cách âm không tốt lắm, anh cũng không thể cam đoan lúc này có người đang nghe lén hay không đâu."

Nam Sơ nhắc chân, muốn đá vào đùi quần của anh, bị anh nhanh nhẹn tránh thoát, dựng thẳng lông mày giáo huấn: "Chỗ này mà em cũng dám đá?"

Nam Sơ hừ nhẹ quay đầu.

Lâm Lục Kiều nhìn cô một chút, phát hiện rất thú vị, mặt cô gái nhỏ đỏ đỏ, "Anh phát hiện, bình thường em giờ trò lưu manh với anh, bây giờ làm thật thì sợ rồi hả?" Nói xong, cúi người, sát vào bên tai cô cười có chút xấu xa nói nhỏ: "Bị trượt bánh xe rồi sao người từng trải?"

Mẹ nó, anh mới là người từng trải đó.

Công bằng mà nói, cả Lâm Lục Kiều và Nam Sơ cũng không tính là người từng trải, về chuyện tình cảm. Cả hai đều không có kinh nghiệm.

Lâm Lục Kiều thuộc loại chậm nóng, một khi đã nóng với bạn, cái gì cũng có thể phát ra ngoài, nếu không quen, ngồi nơi đó, cũng lạnh không được.

Còn Nam Sơ, đứng nơi đó, cả người đều lộ ra vẻ lạnh lùng, bạn vĩnh viễn đều đoán không được trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Hai người này xem như là kỳ phùng địch thủ, thực lực ngang nhau.

Gặp phải chuyện này, ai cũng chịu thua.

Nam Sơ đẩy anh ra, "Em đi đây."

Lâm Lục Kiều giữ chặt cô, kéo cô về lại trên tường, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô, "Em có ý gì? Muốn đùa giỡn anh?"

"Không phải, đây là trong quân, phải nghiêm túc, chuyện của hai ta, chờ quay xong chương trình rồi nói."

Dương Chấn Cường nói đúng, lúc này quả thật không nên gây phiền toái cho anh.

Lâm Lục Kiều: "Chỉ đạo Dương đã nói gì với em rồi sao?"

Nam Sơ cười, khoe mắt nheo lại, rất quyến rũ, vỗ vỗ mặt anh, nói: "Anh đừng rối rắm chuyện này, chương trình còn vài ngày thì quay xong rồi, anh nhịn thêm chút nữa, mấy ngày nay đừng tìm em, chương trình quay xong, em sẽ tìm anh."

Nói xong đẩy anh ra rồi đi ra ngoài.

Lâm Lục Kiều đứng tại chỗ.

Cái gì chứ, sai anh lại có cảm giác mình bị người ta chơi rồi bỏ.

...

Buổi chiều huấn luyện, hai người gặp lại, đã rất thân nhiên, Nam Sơ dường như không có việc gì, ánh mắt Lâm Lục Kiều chỉ nhàn nhạt dừng trên người cô một chút, rất nhanh đã lướt qua.

Buổi chiều phải đến rừng cây nhỏ, tập huấn người qua lưới cọc thấp, bao gồm lội qua hồ nước đều khó khăn hơn so với hôm qua, còn có leo dây lưới

cao, và các kỹ năng chạy nhanh chuyên nghiệp cũng chờ huấn luyện.

Lâm Lục Kiều đứng trước tấm lưới cọc thấp, rành rang dựa vào một thân cây.

Nam Sơ khiêng súng bắn nước đi tới, người đàn ông đứng cạnh cây khoe miệng chứa cười nhìn cô, anh tắt tai nghe, nói nhỏ: "Cho phép em lưới biếng một chút."

Nam Sơ chuyển mắt liếc anh một cái, ánh mắt trừng anh, tỏ ý - anh đứng đấy một chút cho em.

Lâm Lục Kiều cười nhẹ định bỏ tai nghe ra, chợt nghe anh nói với Nghiêm Đại đang đi đằng sau: "Nhanh lên, thất bại phạt chạy mười vòng!"

Nghiêm Đại một thân mồ hôi, cả người mệt mỏi, thật sự gánh không nổi, khóc tang: "Này không được rồi, đội trưởng Lâm, tôi muốn nghỉ một chút."

Lâm Lục Kiều giương tay chỉ phía trước: "Cô xem có ai dừng lại không? Gánh không nổi thì chạy mười vòng, chạy xong về gánh tiếp, tự chọn."

Nghiêm Đại dầm chân: "Tôi là con gái!!"

Lâm Lục Kiều lườm cô ta một cái, mặt không biểu cảm cúi đầu, nhìn đồng hồ tính giờ, lạnh nhạt một tiếng: "Ừm, là người yếu cũng không được."

Nghiêm Đại: "..."

Nghiêm Đại phát hiện những người đàn ông tham gia quân ngũ đều độc ác, cắn răng một cái, chỉ có thể xoa người lại khiêng súng bắn nước.

Huấn luyện kết thúc, Từ Á hỏi cô, "Chị còn thích đội trưởng Lâm không?"

Nghiêm Đại rít lên: "Chị cảm thấy gần đây anh ta có ý nhắm vào chị, em không cảm thấy sao?"

Từ Á bùng tỉnh: "Hình như là ôi chao, ôi, ôi."

Nghiêm Đại cân nhắc hỏi, "Em nói xem dưới tình huống nào thì một người đàn ông sẽ nhắm vào một cô gái để thu hút sự chú ý?"

Từ Á kinh ngạc: "Chẳng lẽ đội trưởng thích chị? Cho nên cố ý nhắm vào chị để được chị chú ý? Như vậy sao?"

Nghiêm Đại hừ lạnh một tiếng, "Không phải đàn ông đều thích diễn mấy trò này sao, lạt mềm buộc chặt."

"Đội trưởng cũng không phải học sinh tiểu học."

Nam Sơ ở trong lòng bỏ sung: Thật đúng là, quả thực ngây thơ mà.

...

Ngày thứ hai, là huấn luyện phòng cháy chuyên nghiệp.

Đang lúc huấn luyện được một nửa, Dương Chấn Cường tới tìm lâm lục kiều, hai người dựa vào dưới tàng cây nói chuyện, Lâm Lục Kiều nhìn bóng người bám trên dây thừng phía trên, "Như thế nào?"

Dương Chấn Cường nói: "Vừa rồi đạo diễn tìm tôi thương lượng, còn có bốn năm ngày huấn luyện, hi vọng cậu có thể tăng mạnh cường độ một chút."

Lâm Lục Kiều ngửa đầu nhìn trời, "Đã biết, không phải lúc trước nói rồi sao."

Dương Chấn Cường còn nói: "Ý bọn họ là, vài ngày huấn luyện như vậy quay được cũng không có kịch tính gì, ngoại trừ lần trước Nam Sơ và Nghiêm Đại đánh nhau, bình thường đều không có xung đột gì, đạo diễn hi vọng mọi người có thể tăng thêm chút kịch tính!"

Lâm Lục Kiều quay đầu liếc nhìn anh một cái, không chút để ý: "Bệnh thần kinh, cũng không phải quay phim hành động, sao tôi có thể gia tăng kịch tính?"

"Ý bọn họ chính là cho bọn họ gia tăng chút thử thách, để bọn họ một mình tiến vào đám cháy một chút, tạo một ít cảnh nguy hiểm, có thể để người xem thấy lo lắng mà đề phòng."

Lâm Lục Kiều cảm thấy buồn cười: "Một mình? Ba người Nam Sơ đến súng bắn nước cũng gánh không nổi, cho các cô ấy vào chịu chết à?"

Dương Chấn Cường: "Tạo chút hiệu ứng gì đó, tổ chương trình cũng vì một chút hiệu quả, hơn nữa ba người cô ấy ở chỗ này cũng rất thoải mái, tôi nghe nói trạm thứ ba là tiết mục thám hiểm rừng sâu, cái này mới khủng bố, chúng ta đến lúc đó làm tốt công tác phòng hộ, nhanh chóng quay cho xong chương trình, đến sau đó chúng ta mới lên trình diễn công việc của mình, năm nay đều là kiểu làm như vậy."

Lâm Lục Kiều sững sốt, "Cái gì thám hiểm rừng sâu?"

"Không biết, tôi cũng chỉ nghe nhân viên công tác nói vậy, sẽ để mấy người diễn viên này vào rừng, ai thoát ra trước chính là quán quân."

"Có nguy hiểm không?"

"Tôi không biết, theo kịch bản, sẽ không chết người được, chỉ chịu chút đau khổ thôi, bằng không sao chương trình này lại mời mấy nghệ sĩ tuyến mưới tám chứ, nếu thoải mái đã sớm mời mấy người mình tinh tuyển trên rồi. Tôi với cậu nói chuyện chính, đạo diễn muốn cậu suy nghĩ về chuyện đó một chút, cậu chuẩn bị tốt một chút, làm xong thì chúng ta được bớt việc, nghe không?"

Lâm Lục Kiều dựa vào tảng cây, nhíu mày, không trả lời.

...

Vào ban đêm, Lâm Lục Kiều nhận được điện thoại của chi đội, đi một chuyến suốt đêm đến chi đội.

Người vừa mới đi vào, một phần báo cáo huấn luyện bị ném lên mặt, giọng Mạnh Quốc Hoàng như tiếng chuông lớn, "Cậu thật sự là càng ngày càng giỏi quá rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Thoa Xù

Chi đội gọi điện thoại tới là Dương Chấn Cương nhận, giọng nói không như trước, cuối cùng anh nghe ra có chút dự cảm, xem chừng là tên nhóc này lại gây ra chuyện gì rồi, không xác định được thì gay go.

Vì vậy hẳn không nhận được tìm người nghe ngóng, mới biết là hai ngày trước chuyện nghệ sĩ đánh nhau ở trong đội bị lãnh đạo biết, người nọ còn nói: "Cũng không biết Mạnh Xử nghe được những chuyện này ở đâu, dù sao trở về cũng xem báo cáo huấn luyện của đội trưởng Lâm, bên trong không viết gì, lưu loát viết mấy câu vô nghĩa, cũng không nóng nảy đúng không? Lúc này, đoán chừng đang ném gậy tàn trong phòng bên cạnh đấy!"

Dương Chấn Cương nóng nảy, "Ai da, ngược lại anh giúp đỡ khuyên nhủ đôi chút đi!"

Người nọ cười khanh khách, nói: "Đóng cửa rồi, tôi đâu có dám đi vào, hơn nữa không phải anh không biết tính khí của hai người này, người này xoa người kia, hay là ở bên đó anh lo cầu phúc cho đội trưởng Lâm đi."

"Cầu phúc mà có tác dụng thì tôi đã sớm con mẹ nó xuất gia rồi." Dương Chấn Cương nôn nóng sốt ruột, mặt đỏ tía tai quát lên.

"Anh rống lên với tôi làm gì chứ, chuyện này cũng không phải là tôi đâm chọc với Mạnh Xử."

Dương Chấn Cương ý thức lại, vội vàng giải thích, "Đây không phải do nóng nảy sao? Nhưng mà, chuyện như vậy làm sao Mạnh Xử biết được?"

Bên kia điện thoại cười một tiếng, kéo dài giọng, có chút ý vị sâu xa: "Chỉ đạo Dương, hay là nói thể này với anh đi, anh đó, lắng tai nghe nè, Mạnh Xử có một cậu con trai."

"Biết rồi, Mạnh Thần, thằng nhóc kia thích chơi game."

Bên kia gật đầu: "Đúng rồi, là thằng nhóc thích game đó, thời gian trước lại bảo với Mạnh Xử là muốn kết hôn, tìm một cô nàng ở bên ngoài, Mạnh Xử không đồng ý, trong nhà lại âm ỉ, mấy ngày trước liền trở mặt, cắt đứt quan hệ cha con với Mạnh Xử, anh cũng biết đó, Mạnh Xử nhìn đội trưởng Lâm lớn lên, bên kia con ruột không được, hiện tại ông ấy liền hận không thể tóm đội trưởng Lâm về làm con ruột mà yêu thương, anh cũng biết thủ đoạn làm việc của Mạnh Xử rồi đó, thời kỳ then chốt này, ở đây đều kiểm tra đánh giá đấy, hể các các anh ở bên đó có chút biến động nào, hai tai Mạnh Xử đều nghe được hết đấy."

Đúng vậy, chính là tìm người theo dõi chứ sao.

Dương Chấn Cương đỡ trán, trở nên đau đầu, cũng biết thằng nhóc này sẽ không để mình bớt lo.

"Chuyện này, đội trưởng Lâm có phạt, còn làm liên lụy tới huấn luyện viên Trương vô tội, tôi chỉ hỏi anh một câu, rốt cuộc đội trưởng Lâm muốn bảo vệ ai trong hai cô nàng đó vậy?"

Dương Chấn Cương giật mình, "Thằng nhóc Lục Kiều hiểu mấy chuyện này mà, tuyệt đối không phải là bảo vệ ai đâu, anh yên tâm."

"Không phải thì tốt, nếu không bị Mạnh Xử biết, chuyện này không xong đâu."

Cúp điện thoại, trầm mặc một buổi.

.....

Lâm Lục Kiều đi vào mới biết, còn có một người đứng trước bàn gỗ gụ, trong phòng đốt trầm hương, huấn luyện viên Trương quay đầu lại nháy mắt với anh, Mạnh Quốc Hoàng đảo mắt qua, người trước lại không dám lên tiếng, hậm hực quay đầu.

Lâm Lục Kiều khom lưng nhặt báo cáo huấn luyện rơi trên đất, cười bỏ qua, chậm rãi đi tới, để báo cáo trên bàn, giật nhẹ khóe miệng: "Sao vậy?"

Về mặt lười biếng này, Mạnh Quốc Hoàng nhìn cũng có phần nén giận, nhũn mảy, gần như vượt quá mức nghiêm trọng nói: "Cháu khỏi phải ở đây giả vờ không biết với chú!"

Thật ra thì vừa vào cửa, huấn luyện viên Trương cộng thêm bản huấn luyện báo cáo, trong lòng Lâm Lục Kiều đã hiểu đại khái.

Anh ngưng cười, điều chỉnh nét mặt, không nói, định bụng chịu đựng lời giáo huấn. Từ nhỏ đến lớn, Mạnh Quốc Hoàng yêu thương dạy bảo anh còn hơn ba ruột, kỳ vọng vào anh cũng rất lớn, có lúc bực dọc còn cãi lại vài câu với Lâm Thanh Viễn, nhưng trước mặt Mạnh Quốc Hoàng, anh cũng chỉ chịu đựng lời dạy bảo thôi.

Mạnh Quốc Hoàng giận đến lông mày cũng méo lệch.

"Sao cháu lại thế này? Loại chuyện như vậy lại có thể không báo cáo, cháu giấu giếm cho ai đây? Lúc bắt đầu chú đã nói với cháu cái gì? Nếu không tuân theo quân kỷ không phục quản giáo thì lập tức đuổi ra khỏi đơn vị! Đầu óc cháu chứa toàn là hồ dấn sao? Lúc này mà cháu phạm lỗi ngớ ngẩn gì đây hả?"

Lâm Lục Kiều đứng nghiêm, đáng vẻ nghiêm cần chịu đựng giáo huấn, vẻ mặt nhặt nhẹo.

Mạnh Quốc Hoàng chính là ghét cái dáng vẻ thờ ơ không biểu hiện gì, giận dễ sợ, chợt vỗ bàn một cái, đáng vẻ hung tước ngày thường xuất hiện: "Già đây cũng đã đi qua cái tuổi này của cháu, về điểm này trong lòng cháu, tâm địa gian xảo của chú tình huống hơn, thật mẹ nó muốn động lòng thì cời bộ quân trang này đưa cho già! Đừng con mẹ nó để người ta bắt được nhược điểm trước máy quay phim!"

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Lục Kiều nhất thời trầm xuống.

"Tòa nhà giáo dục chính trị là chỗ mà cô nhóc kia nên vào sao? Lúc cháu và cô ta lồi lõm kéo kéo trước phòng làm việc thì người khác mù hết à?" Mạnh Quốc Hoàng dựa lưng vào ghế hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói: "Cháu đó còn tái phạm nữa, chú lập tức khiến cô nhóc kia thu dọn đồ đạc cút đi!"

Lâm Lục Kiều chợt cười: "Không ngờ chỗ của con còn có không ít tai mắt?"

Mạnh Quốc Hoàng chụp cái gạt tàn định đập tới, bị huấn luyện viên Trương giữ lại, dẫn con giận, vút lên bàn, bực bội quát: "Thời gian chú ở đây dài hơn cháu! Trong này có ai mà chưa từng có giao tình với chú chứ?"

Lâm Lục Kiều tự giễu cười cười, gật đầu, "Hiểu rõ rồi." Anh liếm khóe miệng, hít một hơi nói: "Chuyện này là cháu không xử lý tốt, còn làm liên lụy tới huấn luyện viên Trương, cháu đồng ý nhận phạt."

Cuối cùng huấn luyện viên Trương không nhịn được, liếc nhìn Lâm Lục Kiều, thờ dãi nói: "Thật ra thì chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, không nên chỉ đổ thừa một mình Lục Kiều, tôi cùng chịu phạt với nó."

"Đừng, chuyện này không liên quan đến huấn luyện viên Trương, là do cháu bảo chú ấy đừng viết vào báo cáo."

Mạnh Quốc Hoàng hừ lạnh một tiếng, ông nhìn Lâm Lục Kiều lớn lên, tính tình người này đã sớm bị ông nhìn thấu, thằng nhóc này không có gì khác, chính là làm sai chưa bao giờ đùn đẩy trách nhiệm, có trách nhiệm, tốt hơn thằng con trai khốn nạn của ông nhiều, thằng con khốn nạn kia sợ nhất chính là gánh trách nhiệm, làm việc gì sai bàn chân bôi dầu của nó chạy trốn nhanh hơn ai khác.

Chỗ nào có thể xử phạt, muốn xử phạt chuyện này, Mạnh Quốc Hoàng cũng sẽ không giống trống khua chiêng, hơn nửa đêm lại gọi người trong đội đến.

.....

Lúc Lâm Lục Kiều trở về đội, đã là ban đêm, sao dày đặc như thoi đưa, Dương Chấn Cương nhìn thấy đèn xe ở ngoài sân, lập tức lao xuống từ tòa nhà giáo dục chính trị, huấn luyện viên Trương cũng cùng trở về, Dương Chấn Cương bước vội tới trước mặt hai người, "Sao rồi? Không có phạt cậu chứ?"

Lâm Lục Kiều đi ở đằng trước, nhét chìa khóa xe vào trong túi, quay đầu lại nói với hai người kia một câu: "Tôi đi lên thay quần áo khác, hai người đến bãi tập chờ tôi."

Trương Vi Dương vung tay với anh, "Đi đi."

Dương Chấn Cương không hiểu, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lâm Lục Kiều, nôn nóng sốt ruột hỏi: "Buổi tối khuya thay quần áo làm gì?"

Trương Vi Dương liếc anh ta, "Đi thôi, đến bãi tập thôi."

Dương Chấn Cương theo sau, hai người song song, Trương Vi Dương trầm mặc chốc lát, đột nhiên hỏi một câu: "Lục Kiều thật sự thích cô nhóc kia?"

"Sao có thể chứ! Chắc chắn không thể!"

Trương Vi Dương cười ha ha, "Vội tôi mà còn vênh vào cơ trí gì đấy?"

Chuyện này Dương Chấn Cương cũng thật sự không rõ, nhưng nhìn quan hệ của hai người có hơi mập mờ ngược lại là thật, anh ta đâu dám nói ra ngoài, trong lòng cũng tự suy nghĩ, mới đầu hỏi thằng nhóc kia thì nó còn không thừa nhận, thật đúng là khó nói mà, nhưng suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, cũng sắp ba mươi rồi, cũng chưa từng nghiêm chỉnh quen bạn gái, nhìn thấy cô gái xinh xắn, động chút tâm tư thì cũng bình thường.

"Mạnh Xử biết chuyện này?"

Trương Vi Dương đốt điếu thuốc, "Biết, nổi giận bùng bùng, bình thường cậu cũng phải nhìn ngó một chút, thằng nhóc này có thể phạm sai lầm."

Trong lòng Dương Chấn Cương hồi hộp, đại sự không ổn rồi!

"Mạnh Xử nói thế nào?"

Trương Vi Dương hít một hơi thuốc lá, "Còn có thể nói thế nào, giáo huấn một trận, giáo huấn xong bảo cậu ta trở về chạy vòng bãi tập đó."

Dương Chấn Cương không tin: "Dễ thương lượng như vậy sao?"

"Chạy mạng vất nặng mười km, thêm năm trăm cái hít đất, cậu cảm thấy cái này dễ thương lượng hả? Cậu nói dễ thương lượng, hay là cậu ở đây xem đi? Cho dù thể lực của Lục Kiều có mạnh đi nữa, cậu xem xem bây giờ là mấy giờ rồi, làm xong mấy thứ này thế nào cũng phải nửa đêm, một lão già như tôi mà bắt tôi chịu cái tội này, tôi trên ai ghẹo ai chứ!"

.....

Lúc Lâm Lục Kiều lên lầu, Nam Sơ vừa lúc rửa mặt xong từ phòng vệ sinh ra ngoài.

Ký túc xá nữ ở lầu hai, ký túc xá của anh ở lầu ba, lúc quẹo qua cầu thang, đúng lúc cô đang bung chậu nước rửa mặt, đi dọc hành lang, tóc dài đen mượt quấn thành một búi lỏng lẻo vắt sau tai, bên tai là hai dím tóc rơi rơi, không trang điểm, mặt rửa sạch sẽ, còn dính mấy hạt nước, mi thanh mục tú.

Lâm Lục Kiều chỉ nhận nhặt liếc cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, bước chân không dừng lại, trực tiếp quay người đi lên lầu.

Về mặt lạnh nhạt và người đàn ông buổi trưa hung hăng chống cô lên tường hôn hít, dường như là hai người.

Nếu không phải xúc giác nhạy cảm, Nam Sơ gần như nghi ngờ có phải buổi trưa mình đã mơ một giấc mộng xuân rồi không.

"Lâm Lục Kiều."

Nam Sơ gọi anh lại.

Bước chân của người phía trước không ngừng lại, ngược lại bước lên bậc thang còn nhanh hơn, bóng dáng gầy gò biến mất ở góc rẽ cầu thang.

Đây là hôn xong bỏ chạy à?

Chuyện này là cô thiệt thòi, dù gì thì buổi trưa cũng đã tiến triển rồi mà.

.....

Bãi tập.

Lâm Lục Kiều mặc áo lót màu xanh quân đội và quần lính, da dẻ đường nét rõ ràng, anh khởi động xương khớp tại chỗ, xoay người kéo giãn gân cốt, trong bãi tập không có ánh đèn, chỉ dựa vào ánh trăng yếu ớt, tôn lên dáng người mượt mà của anh.

Trương Vi Dương bắt đầu: "Hít đất trước thôi."

Lâm Lục Kiều gật đầu, cúi người xuống, chống hai tay lên, cơ bắp trên hai cánh tay gò lên, mũi chân chống đỡ, thân thể căng lên. Cúi xuống, chống lên, động tác hết sức tiêu chuẩn, lên xuống lưu loát lại nhẹ nhõm.

Trương Vi Dương ho một tiếng, nhắc nhở anh: "Làm đại khái nào, chú còn chạy về nhà dụ dỗ con trai nữa đấy."

Lâm Lục Kiều chống đất, cười nhẹ: "Chú không sợ ngày mai có người tố cáo với Mạnh Xử hả?"

Trương Vi Dương Mặc trong chốc lát, "Cậu cứ trung thực mà làm đi."

.....

Năm phút sau,

Trương Vi Dương hỏi: "Hỏi hận không?"

"Không."

Người đàn ông trên mặt đất dần dần đổ đầy mồ hôi, lăn xuống theo bên má, giới hạn bình thường là bốn trăm cái, tiếp tục nữa phải cố gắng hết sức, Mạnh Quốc Hoàng thật sự hiểu rõ thể lực của anh, phạt cái gì cũng đều là mức cao nhất của anh cộng thêm mười phần trăm, kiểu khổ sở nhất này, rõ ràng không tiếp tục kiên trì được rồi, nhưng lại một cái chống đẩy nữa qua rồi.

"Thật sự động lòng rồi?"

Hồi lâu sau, người đàn ông khẽ ừ một tiếng, từng hạt mồ hôi theo cằm rơi xuống đất.

Trương Vi Dương thờ dài một tiếng, "Cô nhóc kia thích cháu sao?"

Anh không trả lời, cắn răng, tiếp tục chống đẩy.

Trương Vi Dương lại than thở, ý vị sâu xa nói: "Lục Kiều, lúc chú còn trẻ cũng giống như cháu vậy, cũng từng kích động, thế nhưng chỉ là kích động mà thôi, thường thường đến cuối cùng, cháu sẽ phát hiện, chính thức đến với nhau, không phải là vì yêu, mà vì là thích hợp."

Lâm Lục Kiều làm xong cái cuối cùng, chống người đứng lên, nhìn về phía Trương Vi Dương, ánh trắng mờ ảo yếu ớt, mơ hồ chiếu lên bóng dáng anh, nhìn không rõ lắm, anh hơi nheo mắt, trên mặt toàn là mồ hôi, trên tay toàn là bùn, anh phui phui tay, dường như đùa giỡn nói:

"Thôi đừng chém gió nữa, chú nói chú và thím không yêu nhau? Thím và người đàn ông khác nói hơn một câu, cháu thấy chú cũng nóng lòng muốn quăng cái ghế lên đó."

Trương Vi Dương cười nhạt nói: "Tình cảm cũng có thể bồi dưỡng, ngay từ đầu chú và cô ấy kết hôn quả thật không có tình cảm, nhưng ở cùng nhiều năm như vậy, từ chỗ không có tình cảm cũng có thể phát sinh tình cảm, hiểu không? Cho nên không có gì là không đi qua được, không có người này, bước tiếp, gấp gáp, đến cuối cùng, cũng sẽ biến thành yêu, đây chính là hiện thực."

Ánh mắt Trương Vi Dương càng ngày càng sâu xa, còn nói: "Hiện thực là như vậy, còn không phải là số ít, cháu tin không?"

Dĩ nhiên, đây chính là "Hiện thực", cũng không chiếm số ít.

Mặt khác hiện thực bi thảm không ngừng phơi bày tình hình tàn khốc của xã hội này.

"Hiện thực" cút con mẹ nó đi.

"Hiện thực" thật con mẹ nó đáng thương, chẳng qua các người không chịu thừa nhận các người thay lòng mà thôi, có cần thiết phải công cái "Hiện thực" này không?

.....

Vài ngày sau đó huấn luyện, Nam Sơ và Lâm Lục Kiều chạm mặt cũng không nói chuyện, thường xuyên gặp nhau, thường xuyên bị né tránh, mấy lần, tầm mắt Nam Sơ đuổi theo gương mặt anh, cũng bị anh ung dung thần nhiên lướt qua.

Lúc ăn cơm, hai người cùng đưa tay lấy muỗng, hai tay vừa chạm vào, tầm mắt giao nhau, hai người tự tách ra, Lâm Lục Kiều dứt khoát nhanh chóng và xong hai miếng cơm cuối cùng, rời khỏi bàn ăn đi đến đỉnh nhỏ hút thuốc, sau đó Dương Chấn Cương cũng ra theo, ghé vào tai anh nói: "Kết quả bên kia có nhanh thôi, cậu kiên nhẫn một chút, đừng tự gây chuyện nghe không?"

Lâm Lục Kiều hút thuốc, không nhận được nhử mồi, "Lão Dương."

Dương Chấn Cương sững sờ.

Miệng Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, quay đầu nhìn anh ta, giọng điệu giễu cợt: "Anh nha bị Mạnh Xử mua chuộc rồi hả?"

Dương Chấn Cương tức giận, đưa tay đẩy đầu anh, "Thúi lắm, anh là loại người như vậy sao?! Lão Dương cũng không phản bội chiến hữu!"

Lâm Lục Kiều cười tự giễu, xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy Nam Sơ đi ra từ cửa nhà ăn đang nhìn xung quanh, thu nụ cười, đứng lên, vỗ vỗ vai Dương Chấn Cương, "Tôi đi đây, anh ngưng đi."

Nói xong tắt thuốc, bỏ tay vào túi rồi đi.

Dương Chấn Cương quay đầu, nhìn thấy Nam Sơ trực tiếp đi về phía ngược lại, hoàn toàn không nhìn phía bên này một cái.

Dương Chấn Cương cười nhạt lắc đầu.

Tự mình đa tình cái gì chứ?

Cô nhóc người ta hoàn toàn không nghĩ muốn tìm cậu, sau này thằng nhóc cậu thật sự phải nếm mùi đau khổ rồi.

.....

Buổi tối hôm đó, Dương Chấn Cương mang đến một tin tức cho Lâm Lục Kiều.

Lúc đó, Lâm Lục Kiều đang dựa ngửa vào ghế, suy nghĩ làm thế nào tránh thoát những "ánh mắt" kia để đi tìm Nam Sơ.

Dương Chấn Cương đập cửa, ngay cả mí mắt anh cũng lười mở, "Vào đi."

Dương Chấn Cương nói: "Lục Kiều."

"Nói." Giọng Lâm Lục Kiều lười biếng.

"Bên kia phải một người tới đây."

"Phải tới làm gì?"

Dương Chấn Cương chậm chạp đẩy cửa, mới nói: "Ban tuyên truyền giám sát phòng cháy, vừa đúng mượn chương trình này tuyên truyền luôn, làm phim tuyên truyền phòng cháy cuối năm."

Vừa dứt lời, hành lang truyền đến một tràng tiếng bước chân lộp cộp, giày cao gót, bước chân khe khẽ, có thể nghe được là một người phụ nữ.

"Lục Kiều, đây là....."

Nhưng mà chẳng kịp chờ Dương Chấn Cương giới thiệu, cô gái kia đã mở miệng trước, trên mặt là nụ cười xinh đẹp, giọng nói uyển chuyển êm tai, "Lâm Lục Kiều, tôi là Hứa Uẩn."

Hứa Uẩn.

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Editor: Thoa Xù

Từ sau khi tốt nghiệp trung học, cũng đã lâu rồi hai người không gặp nhau.

Trong trí nhớ Lâm Lục Kiều thì Hứa Uẩn kia để một mái tóc ngắn đen nhánh, da màu lúa mì, không mập cũng không gầy, lúc cười lộ lên còn có thể nhìn thấy răng hàm của cô nàng, cùng với người tóc dài trước mặt này, mặt trái xoan, so với nữ sinh cao cao gầy gầy có hơi không khớp lắm.

Hứa Uẩn cười cười, đưa tay với anh trước, "Thế nào? Không nhận ra mình rồi hả?"

Lâm Lục Kiều gãi gãi lông mày, đưa tay nắm lấy tay cô ta, rút về: "Không có, gặp bạn học cũ ở đây, có hơi lờ mờ." Sau đó, ánh mắt rơi trên quần hàm của cô nàng, nhàu mày, hơi trêu chọc nói: "Ồ, xem ra hoạt động cũng không tệ nha."

Dương Chấn Cương sợ anh càng nói càng không yên tâm, xen vào nói: "Đây là tham mưu trưởng ban giám sát phòng cháy, cậu đừng trêu chọc như vậy."

Hứa Uẩn cười cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Lục Kiều, vô tình nói: "Không sao, bọn em bạn học cũ, lão Dương, ký túc xá của em ở đâu?"

Dương Chấn Cương đang định nói, Lâm Lục Kiều nhìn sang, "Ký túc xá gì?"

Hứa Uẩn: "Minh phải ở đây huấn luyện đến khi chương trình kết thúc, cậu không sắp xếp ký túc xá cho mình, vậy cậu bảo mình ở đâu hả?" Nói xong, lại còn hơi trêu đùa nói: "Dù sao hai chúng ta cũng quen biết nhau như vậy, hay là mình ở chỗ cậu luôn ha?"

Lâm Lục Kiều nhíu mày: "Đừng có nói lung tung, cũng đã qua bao nhiêu năm, cậu đó sao vẫn không da không mặt vậy chứ?" Sau đó lại nhìn về phía lão Dương, "Cô ấy muốn ở lại đây, sao trước đó không có ai báo cáo với tôi vậy? Sao tôi lại không biết chuyện này? Sao Mạnh Xử lại thế này? Hàng ngày đều muốn đặt người ở chỗ chúng ta, cũng sắp trở thành đại bản doanh của ông ấy rồi!"

Từ hồi trung học cô đã biết, anh chàng Lâm Lục Kiều này nói chuyện không bao giờ dịu dàng, vô cùng thẳng thắn, cũng không sợ đắc tội với người khác, tính tình này, khiến cho cô vừa yêu vừa hận nhiều năm như vậy, mặc dù sau đó có qua lại với vài chàng trai, tính cách ít nhiều đều có chút bóng dáng của Lâm Lục Kiều, cô không biết bản thân mình có sự cố chấp đối với người đàn ông này thế nào, rõ ràng có đôi khi anh ấy nói chuyện kiểu rất thích ăn đòn, nhưng hết lần này đến lần khác cô cứ thương đáng về cả lo phát phờ liễu lĩnh đó của anh.

Nhưng cô luôn sẵn sàng gây khó dễ cho anh, Hứa Uẩn không nề mặt, "Cậu còn không vui lòng à, nghĩ hay lắm, cậu muốn tôi cũng không muốn đâu nhá! Lão Dương, ký túc xá của em ở đâu."

Lâm Lục Kiều bỏ tay vào trong túi, hừ vui vẻ một tiếng, "Cái tính khí thôi này của cậu làm sao mà lặn lội lên được tham mưu trưởng thế?"

Về mặt Hứa Uẩn thay đổi, đưa lưng về phía anh, trả lời lại một cách mỉa mai: "Cái tính khí thôi của cậu đó, khó trách vẫn còn là một trung đội trưởng."

Dương Chấn Cương nhìn vô cùng vui vẻ, bị Lâm Lục Kiều phát hiện, lướt mắt qua, "Anh vui vẻ hào hứng cái gì chứ, dẫn người đi, tôi đến chỉ đội một chuyện."

Dương Chấn Cương nghe xong, mặt biến sắc, "Không phải cậu lại đi trêu chọc Mạnh Xử phát hỏa nữa chứ? Quên sạch năm trăm cái hít đất nhanh vậy sao?"

Lâm Lục Kiều lạnh lùng liếc nhìn anh, ánh mắt sắc bén như dao, dao chọc thủng tim, "Có phải anh đã sớm biết chuyện này rồi không?"

Dương Chấn Cương đứng lúc liếc nhìn, ý tứ rõ ràng.

Lâm Lục Kiều cười lạnh: "Anh nói như thế nào? Tuyệt đối không phản bội chiến hữu?! Bây giờ tôi chỉ còn thiếu bị anh đưa lên thớt của Mạnh Xử để cho người ta chém thôi!"

"Chuyện mà Mạnh Xử muốn làm, tôi có thể ngăn cản sao? Lục Kiều, cậu đó đã liên lụy người vô tội, lão Dương thật sự không có làm chuyện có lỗi với cậu."

Nói đến đây, Lâm Lục Kiều đã xoay người cầm mũ đội lên đi ra ngoài.

Dương Chấn Cương ở phía sau không ngừng than thở.

Hứa Uẩn nghe được hơi sững sốt, một lúc lâu không lấy lại tinh thần, đến khi lão Dương nói với cô: "Đi thôi, cố vấn Hứa, anh dẫn em đến ký túc xá."

Hứa Uẩn nhìn tấm lưng kia, tâm tư trầm xuống, quả thật, gặp được anh, trong lòng phần nào kích động, vui sướng.

Cô còn nhớ rõ khi học trung học, nhóm của Lâm Lục Kiều và Đại Lưu nói chuyện làm việc hơi phô trương hơn các bạn nam trong lớp, cũng không phải là kiêu kiêu ngạo làm người ta chán ghét, sự phô trương của bọn họ là bẩm sinh, tướng mạo đẹp, giữa hai lông mày là sự du côn tà khí, lúc cười lộ lên khoe miệng không đứng đắn cũng khiến người ta nghĩ đến --

Tình yêu.

Được người như vậy yêu, sẽ là mùi vị gì?

Cô đã từng tưởng tượng, bên cạnh cô cũng có không ít nữ sinh tưởng tượng như vậy, cô biết, làm sao mà biết được chứ --

Đó là trường trung học tốt nhất tỉnh, có thể đậu vào đều là người có thành tích tốt, hoặc là có chút của cải, hoặc là học sinh giỏi nhất nhì từ huyện khác được đặc biệt tuyển vào, tất cả mọi người đều có sự kiêu ngạo riêng. Nữ sinh thì càng quá mức hơn.

Hứa Uẩn cũng có, cô kiêu ngạo đến nỗi chưa từng lộ ra chút tâm tư này cho ai, nhưng cuối cùng lại bị Đại Lưu trêu chọc, nhưng cô cũng ngậm chặt miệng không chịu thừa nhận, có lần bị Đại Lưu ép hỏi gấp, cô mở miệng mắng: "Ai thích cậu ta, thích cậu ta còn không bằng thích một con chó, hai người lưu manh, mình ghét cậu ta."

Có lẽ về mặt của cô lúc đó thật sự có hơi nóng nảy, Đại Lưu ngượng ngùng, sau đó cũng không dám nhắc lại.

Lúc ấy rất nhiều nữ sinh cũng rơi vào cái vòng lẩn quẩn như vậy.

Thích anh ấy, tự nhiên sẽ không thừa nhận, nữ sinh có chút gan dạ dám thừa nhận ngược lại thành đối tượng công kích của một số người, sau đó cuối cùng cũng không có ai dám thừa nhận.

Mà mạch nước ngầm phía sau những việc đó đã bắt đầu khởi động, bản thân Lâm Lục Kiều lại không biết chút gì hết, thỉnh thoảng có thể có thêm mấy bức thư màu hồng ở dưới bàn cũng bị Đại Lưu cướp đi mở ra xem, Lâm Lục Kiều chỉ dựa vào ghế, cúi đầu cười cười không nói.

Anh chỉ sẽ chỉ thảo luận với Đại Lưu về súng, tấn công, quân hàm....Chút tâm tư nhỏ bé đó của nữ sinh đương nhiên anh không biết, có đôi khi là thật

sự không biết, nhưng có lúc là Lâm Lục Kiều giả bộ ngu, cô có thể nhìn ra. Anh giống như cuốn từ điển bách khoa, đặc biệt là về thiết bị quân sự, sau giờ học nam sinh trong lớp cũng đặc biệt thích vây quanh anh nói về những cơ giáp chuẩn bị chiến đấu kia, hề hỏi thì anh đáp, cũng sẽ không có ý khoe khoang, ở chung đặc biệt thoải mái, trong lớp không ít nam sinh xem anh như nam thần, chỉ có một người, Hứa Uẩn nhớ, là bạn cùng bàn với cô trước kia, không quan tâm quân sự, cả ngày chỉ biết đi học, tan học thì giải bài tập, mới mười mấy tuổi mà đầu tóc cũng đã hoa râm.

Thỉnh thoảng cả đám nam sinh sẽ vây quanh Lâm Lục Kiều ở phía cuối phòng học để thảo luận chuyện về trường quân đội.

Bạn cùng bàn của cô hừ lạnh một tiếng, "Không có tiền đồ, làm lính là không có tiền đồ nhất."

Hứa Uẩn tò mò hỏi lớn lên cậu ta muốn làm gì, kết quả người này cười lạnh nói muốn làm nhà nghiên cứu khoa, Hứa Uẩn cảm thấy về kiên quyết của cậu ta, quả thật có thể, bạn cùng bàn rất cố gắng học tập, qua mỗi kỳ thi đều giữ vững ngôi đầu bảng, còn Lâm Lục Kiều thì không giống vậy, anh ấy cảm giác học tập chính là chơi đùa, không quan tâm đến thành tích thứ hạng, thi xong trở về nhà ngủ cho ngon.

Sau này mới nghe Đại Lưu nói, "Ông già cậu ấy lập quy củ cho cậu ấy, hạng nhất hạng nhì không quan trọng, thi lọt vào top ba không bị đánh. Cậu ta đó, không có ý chí chiến đấu gì cả, có thể bảo vệ tánh mạng là được rồi, sau này cậu ta muốn thi vào trường quân đội, điểm số nhiều hơn cũng không chỗ dùng. Có chút thời gian còn không bằng về nhà đánh hai ván cờ với ông cụ."

Nghe xong lời kia, Hứa Uẩn đột nhiên cảm thấy bạn cùng bàn của cô có hơi đáng thương.

Cậu ta liều mạng muốn bảo vệ vị trí đầu bảng, học đến tóc hoa râm, người ta hoàn toàn không thèm; cậu ta vẫn luôn xem Lâm Lục Kiều là đối thủ, mà người ta vốn không coi trọng cậu ta.

Hứa Uẩn nhìn ra, đàn ông như vậy, đời này khó gặp người thứ hai, ít nhất, cô không gặp được, cho nên nhớ mãi không quên.

.....

Xe Lâm Lục Kiều vừa lái vào chi đội, có người cản lại, anh quay cửa kính xe xuống, ngẩng đầu lướt mắt một vòng, Lâm Mân đứng ở ngoài cửa sổ, vỗ mui xe của anh, "Tối đây, anh, xuống nói chuyện chút đi."

Lâm Lục Kiều không để ý, "Anh đi tìm Mạnh Xử, em chờ chút."

Lâm Mân kéo cửa sổ xe anh nói, "Đừng đi, Mạnh Xử đang họp, anh xuống đi, em với anh nói chuyện chút."

Lâm Lục Kiều mở dây an toàn, đẩy cửa xe ra đi xuống, đóng lại, dựa vào cửa xe, cúi nhìn Lâm Mân, liếc mắt sang chỗ khác, nói: "Làm gì?"

Lâm Mân cười thần bí, "Đợt trước em cùng ba đến nhà anh, vừa lúc Mạnh Xử cũng ở đó, anh đoán xe em nghe ba anh và Mạnh Xử nói gì?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu chầm thuốc, "Thừa nước đục thả câu thì đừng nói."

Lâm Mân méo miệng, cũng biết người này không dễ dụ, "Ba anh nói tìm cho anh một cô nàng, là một tham mưu trưởng, mới vừa lên chức đợt trước, ba anh thật sự thích cô nàng kia, bảo Mạnh Xử qua mấy ngày nữa để cho người ta vào trong đội của anh đó, anh đó có phải gần đây lại gây ra chuyện gì rồi không, khiến cho ba anh vội vàng tìm người quân anh?"

Về mặt Lâm Lục Kiều không ngoài ý muốn, người lại cao, rũ rạc rảnh rang lướt nhìn cô, "Chính là chuyện này à?"

Lâm Mân: "Anh biết rồi?"

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, thu hồi ánh mắt, lắc đầu, "Em đó báo đáp ân tình báo đến đâu rồi, với tốc độ này của em à, nghiệp vụ xuất sắc gian nan triển khai à?"

"Người đã đến trong đội rồi hả?"

Anh ngậm thuốc, râm rì một tiếng, không nói lời nào.

Lâm Mân cảm thán, "Chắc chắn, thủ đoạn này của Mạnh Xử quả nhiên danh bất hư truyền, mạnh mẽ vang dội ha, bội phục bội phục."

Lâm Lục Kiều cười nhạo một tiếng, tắt thuốc lá, ném vào thùng rác bên cạnh, vỗ vỗ vai cô nói, "Anh cũng tặng em một tin, Mạnh Thần sắp kết hôn rồi."

Lần này đến phiên Lâm Mân suy sụp, "Kết hôn, sao em không biết? Kết hôn với ai? Cô ta ở đâu? Mạnh Xử đồng ý không?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô cười, "Không phải là không thích người ta sao? Hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Lâm Mân: "Anh có nói hay không?"

Anh miễn cưỡng: "Nói rồi anh có lợi gì?"

"Em nghe ba em nói rồi, anh và một nữ diễn viên có dính dáng không rõ ràng, nếu anh thật sự muốn chống lại ba anh, tốt nhất anh đừng đắc tội với em, nếu không lần sau ba anh đánh anh, em sẽ không nhận được giảm thêm hai chân lên đó."

"Anh sẽ sợ à?" Anh nhú mồm, mặt mày phách lối.

Lâm Mân thua trận, "Được lắm, cùng lắm em giúp anh nhìn ngó ba anh một chút được không?!"

Lâm Lục Kiều xoay người mở cửa xe, "Quyết định như vậy, chuyện này là Đại Lưu nói với anh, miệng của cậu ta có thể có mấy phần chân thật, em tự quyết định đi, cô nàng kia là sinh viên đại học truyền thông, mới vừa tốt nghiệp không lâu, Mạn Thần vừa tốt nghiệp thì đã lôi kéo người ta đi lĩnh chứng rồi, bị ba cậu ta biết được giam giữ một trận, trận đó mới đoạn tuyệt quan hệ cha con, tự em suy nghĩ đi."

Nói xong lái xe đi, Lâm Mân đứng tại chỗ không ngừng nghiêng răng.

.....

Cuộc họp ở lầu năm đã tan, một đám người lục tục bước ra khỏi phòng, Mạnh Quốc Hoàng đi ở phía trước, liếc mắt liền thấy bóng dáng cao lớn kia ở cửa phòng làm việc của mình, trong lòng hừ lạnh một hồi.

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay đứng dựa vào tường, bước ra đều là mấy lão lãnh đạo, nhiều đều biết Lâm Lục Kiều, hiếm khi gặp gỡ, cũng vỗ cánh tay anh khen ngợi vài câu, "Thằng nhóc cậu lần này thi cử không tệ nha."

Lâm Lục Kiều đứng được ngay ngắn, cung kính chào theo nghi thức quân đội.

Mạnh Quốc Hoàng gọi người vào, coi nón lính đặt trên bàn, quay người hỏi: "Kết quả có rồi, cháu đứng nhất."

Cánh tay đang đóng cửa của Lâm Lục Kiều hơi dừng lại, từ từ đóng lại, "Chú Mạnh."

Anh gọi vô cùng chân thành, khác với nề nếp quy củ trước đây, Mạnh Quốc Hoàng nghe được, đây chính là kiểu đánh vào thân tình rồi, giống như khi còn bé có chuyện cầu xin ông vậy.

Mạnh Quốc Hoàng: "Có việc mau nói."

Lâm Lục Kiều đi tới trước bàn, "Lúc còn nhỏ cháu cảm thấy chú đặc biệt thấu tình đạt lý, cho nên có những lời cháu không muốn nói với ba, cháu liền thích nói với chú, cảm thấy chú có thể hiểu được, xem ra bây giờ, dường như chú và ba cháu là người cùng chiến tuyến?"

Mạnh Quốc Hoàng chau mày, ăn nói có ý tứ, hai mắt nhìn chăm chăm vào ông, ánh mắt sắc bén hơn mũi tên.

Lâm Lục Kiều gạt nhẹ khóe miệng, "Lúc cháu còn nhỏ vẫn xem chú như hình mẫu trưởng thành của cháu sau này, thật sự, khi đó cháu đặc biệt thích chú, cảm thấy chú dài nặng đảm mưa, người khác đều chạy ra khỏi đám cháy, còn chú dẫn theo những chàng trai chạy vào đám cháy, còn có một lần, nhà của Đại Lưu bị bén hơi ga, chú ôm bình ga chạy ra ngoài cửa, cháu vẫn nhớ rõ ràng, chú mặc bộ đồ phòng cháy chữa cháy màu vàng, giống như ký hiệu cảnh báo, chột lóe chột tắt. Cháu mặc bộ quần áo này, phần lớn đều là công của chú, ba cháu cũng nói, công trạng của cháu có một nửa là của chú Mạnh. Chú điều cháu vào đại đội, huy động nhiều người như vậy, thư ký Trương, lão đội trưởng, cháu ôn hòa rồi, nghiêm túc đọc sách, kiểm tra thi cử; bây giờ còn phải tìm vợ giúp cháu nữa, Hứa Uân là bạn thời trung học của cháu, người này đã vô cùng chán ghét cháu ngay từ thời trung học, cảm thấy cháu rất thô thiển, bọn cháu thật sự không thích hợp, cháu nói thật, đừng quay đầu làm chậm trễ con gái người ta."

Mạnh Quốc Hoàng cẩn thận suy nghĩ một chút, đây có lẽ là đoạn nói chuyện dài nhất của Lâm Lục Kiều với ông trong bao nhiêu năm qua.

"Làm sao cháu biết con gái người ta chán ghét cháu? Cháu suy nghĩ nhiều, người ta thật sự thích cháu, chú đã hỏi ý của nó rồi, rất là sẵn lòng."

Lâm Lục Kiều nóng nảy, "Chú đang buồn người đấy à, cô ấy sẵn lòng nhưng cháu thì không muốn."

Mạnh Quốc Hoàng nổi giận, vỗ bàn một cái, giọng như sóng lớn: "Cháu ở đây nói một loạt lời vô dụng với chú, chuyện này cũng không phải là ý của một mình chú, ba cháu cũng có ý này, nếu cháu thật sự không phục, về nhà tìm ba cháu nói đi, đừng ở đây chơi chiêu bài tình cảm, thật sự không thích Hứa Uân, cũng được, chuyện này cứ để đó, bây giờ cháu giải quyết cho thỏa đáng chuyện thẳng chứ đi, nếu không thỏa, cháu tự gánh chịu đi!"

Ý tứ trong lời nói này của Mạnh Quốc Hoàng rất rõ ràng, có ý kiến thì về nhà tìm ba của anh đi.

.....

Trong ký túc xá, Từ Á vừa vào phòng thì lập tức tám chuyện với hai người kia, "Có một nữ cổ vấn vừa được điều đến đội, tên là Hứa Uân, nghe nói còn là bạn thời trung học của đội trưởng Lâm đấy."

Nghiêm Đại trang điểm xong, sẵn sàng để ghi hình, "Có đẹp không?"

Từ Á: "Tạm được, không thể nào so sánh được với minh tinh, coi như là xinh đẹp trong đám người qua đường đi, rất kiêu ngạo, nói chuyện với cô ta cũng không để ý đến mình."

Nghiêm Đại hừ hừ, "Người ta là cổ vấn, cô còn mong đợi người ta liếm mặt ký tên à?"

Từ Á cũng không phải ý này, "Không phải, vừa rồi ở ngoài cửa tôi nghe Tiểu Cửu và chỉ đạo Dương nói chuyện, ý trong lời nói là, cô nàng này được

điều tôi đây, nghe nói là muốn tác hợp cho đội trưởng Lâm đấy. Cô ngừng lại xem, một trung đội trưởng có xứng với tham mưu trưởng không? Thân phận của đội trưởng Lâm chắc chắn không đơn giản."

Nam Sơ chậm rãi đứng lên, nhai kẹo đi ra ngoài, Từ Á ở phía sau la lên, "Chị đi đâu đó?"

Nam Sơ cũng không quay đầu lại, giọng nói lười biếng, "Đi nhà cầu ha."

.....

Nam Sơ đứng trước bồn rửa tay, mở vòi nước, Hứa Uẩn đang cúi đầu rửa mặt, buộc tóc đuôi ngựa, lúc lau mặt ngẩng đầu nhìn gương, ánh mắt của hai người chạm vào nhau, Hứa Uẩn cười với cô, "Nam Sơ à, tôi biết cô."

Nam Sơ cảm thấy kinh ngạc, cười lại: "Tham mưu trưởng Hứa."

Hứa Uẩn: "Cô rất đẹp."

Kiểu khen ngợi này xuất phát từ nội tâm, hoặc là có thể nói, Nam Sơ đúng là cô gái xinh đẹp nhất mà Hứa Uẩn gặp được từ trước đến nay, bao gồm cả diện mạo và đáng người.

Nam Sơ cúi đầu, từ từ rửa tay, "Cám ơn."

Rửa tay xong, cô tắt vòi nước, đi ra ngoài, bên ngoài nhà vệ sinh chính là góc hành lang, Lâm Lục Kiều ôm cánh tay đứng dựa vào tường, hình như đang chờ người, vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, lại đều tự dời đi.

Nam Sơ cong cong khóe miệng, giọng nói truyền đến từ phía sau, "Cậu đã đến rồi?"

Lâm Lục Kiều ừ một tiếng, tầm mắt lướt qua phía sau Nam Sơ, Hứa Uẩn bung chậu nước rửa mặt đứng ở đằng kia, vẻ mặt của anh càng không kiên nhẫn, "Tìm tôi làm gì?"

Hứa Uẩn nói: "Cậu chờ mình một chút, mình về phòng thay quần áo khác rồi ra." Nói xong, liền chạy về ký túc xá của mình.

Nam Sơ nhìn anh chăm chăm một lát, thân nhiên lướt tầm mắt sang chỗ khác, mặt không biến sắc lướt qua anh, đi về ký túc xá.

Đi qua bên cạnh anh thì nghe anh ho khan một cái.

Nam Sơ không để ý.

Anh lại ho hai tiếng rõ ràng, lời kéo cô, "Em chờ một chút."

Nam Sơ quay đầu lại nhìn anh, Lâm Lục Kiều buông lỏng tay, dựa vào tường, nhìn cô, vừa định nói chuyện, một người bung chậu rửa từ phía sau bước đến, là Lưu Hạ Hàn, lên tiếng chào hỏi Nam Sơ, lại gọi đội trưởng Lâm, bước hai bước, dường như sức nhớ ra gì đó, xoay người trở lại trước mặt Nam Sơ, "Anh mới vừa nghe chỉ đạo Dương nói, ngày mai sẽ huấn luyện trèo thang gác vào tòa nhà (*) đó, hai người một tổ, em tìm được người chưa? Hay là hai chúng ta một tổ đi."

(*) Raw là 钩梯攀楼 □ câu thơ tám lâu: đại khái là kiểu trèo thang mà cái thang này đặt dựa vào tòa nhà.

Anh mắt Lâm Lục Kiều chột sâu, đôi mắt nhìn chăm chăm Nam sơ.

Nam Sơ suy nghĩ một chút, "Ngày mai rồi tính."

Lưu Hạ Hàn gật đầu, quay đầu nói với Lâm Lục Kiều: "Được, đội trưởng Lâm, anh cũng đi ngủ sớm một chút."

Lâm Lục Kiều nhìn anh ta, khịt mũi cười lạnh, "Anh cũng vậy."

Lưu Hạ Hàn rời đi.

Trên hành lang lại còn lại hai người, Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, "Có chuyện gì không? Không có gì thì em vào đây."

Mắt Lâm Lục Kiều xéch lên: "Cái người này là thái độ gì đây, có phải hôn một chút mới thành thật lại không?"

Nam Sơ liếc anh, "Cút."

Người này thật sự là da mặt dày mà.

Lâm Lục Kiều lướt mắt nhìn bốn phía, xác định không có ai, mới gạt nhẹ khóe miệng, đe dọa nói: "Ngày mai không cho chung tổ với anh ta, nghe không?"

"Người trông được à?"

"Trưa mai cơm nước xong anh ra sau núi chờ em, em dám không tới thử xem?"

"Em không đi, anh với tham mưu trưởng Hứa của anh đi đi, còn lâu em mới đi."

Nam Sơ không nhận được trêu chọc anh.

Lâm Lục Kiều tròn mắt, "Em nhắc cô ấy làm gì chứ?"

"Không nói nữa, em vào đây."

Lâm Lục Kiều kéo cô, hạ thấp giọng: "Trưa mai ăn xong sớm một chút rồi đến nha, đừng để người khác thấy, nghe không?"

Nam Sơ tròn mắt, hất anh ra: "Em có nói muốn đi sao?"

Mẹ nó, cô nhóc này.

.....

Hứa Uẩn thay đồ đi ra, Lâm Lục Kiều dựa vào tường, ngước đầu, nghe tiếng bước chân, cúi đầu nói: "Gọi tôi tới đây làm gì?"

Hứa Uẩn sửa cổ áo lại một chút, lấy hết dũng khí, "Lâm Lục Kiều, hai chúng ta thử một chút thôi."

Người đàn ông dựa tường sững sờ, giống như nghe chuyện cười, có hơi không thể tin, "Cô nói cái gì?"

Sau lưng còn có mấy binh lính tới lui rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi, nhao nhao dừng bước lại.

Hứa Uẩn cũng không quan tâm, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: "Em hiểu rõ anh đang độc thân, mấy năm nay đều vậy, từ trung học em chỉ thích anh, khi đó lòng tự trọng quá cao, khi đó cứ mãi nói ngược, rõ ràng trong lòng rất thích, nhưng mà ngoài mặt lại làm bộ như ghét bỏ, sau đó lại biết anh thi trường quân đội, nhiều lần muốn hỏi Đại Lư hỏi về anh, nhưng cũng không đủ can đảm. Nhưng em cảm thấy, bây giờ chúng ta gặp nhau là một duyên phận, em không thể trốn tránh nữa, em thật sự thích anh, em muốn đi cùng anh."

Lâm Lục Kiều rũ mắt nhìn cô, "Cô cảm thấy đây là duyên phận?"

Hứa Uẩn cúi đầu nói: "Có lẽ cũng có yếu tố con người, nhưng cũng là một phần duyên phận, không phải sao?"

Không đợi Lâm Lục Kiều nói gì, đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, nhóm lính phòng cháy vẫy chạu rửa mặt bàn chải đánh răng khăn lông trong tay, cao giọng hô hào, giống như là Hứa Uẩn mời viện trợ ở bên ngoài, sóng sau cao hơn sóng trước.

"Ở chung một chỗ!"

"Ở chung một chỗ!"

"Đồng ý với cô ấy đi!"

"Đồng ý với cô ấy đi!"

.....

Náo loạn như vậy, toàn bộ trung đội đều ra xem náo nhiệt.

Ngay cả sát vách cũng nghe được động tĩnh, ba cô gái cũng khoác áo bước ra ngoài, Nam Sơ đứng cuối cùng, trong miệng nhai kẹo, ánh mắt thản nhiên rơi trên người hai người.

Từ Á xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, gia nhập hỗn chiến: "Đồng ý với cô ấy đi! Đồng ý đi!"

Lâm Lục Kiều nhìn về phía Nam Sơ, trong ánh mắt đều là bất đắc dĩ.

Làn sóng ngày càng dữ dội, Lâm Lục Kiều bỏ tay vào túi, không thể nhận được nữa, phát ra một tiếng rống dữ tợn, "Con mẹ nó cút hết cho tôi."

Tiếng reo hò chợt ngừng lại.

"Ba giây, không đi xuống lầu chạy quanh sân."

"Một."

Mới vừa đếm một, ồn ào một chút, vừa rồi người còn kín hết hành lang, trong nháy mắt đã trống rỗng, ngay cả cộng lõng cũng không thấy.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn Hứa Uẩn, nói: "Tôi từ chối."

Hứa Uẩn chợt ngừng đầu lên, đáy mắt chứa đầy ánh nước, "Anh đừng vội từ chối, em biết có thể bây giờ anh vẫn chưa thích em, nhưng Mạnh Xử cũng hi vọng,cho hai chúng ta chút thời gian ở cạnh nhau....."

Lâm Lục Kiều hoàn toàn mất hết kiên nhẫn: "Mạnh Xử đồng ý với cô cái gì cô đi tìm ông ấy đi, tôi có người trong lòng rồi, hiểu chưa?"

Lời này, thật ra còn khiến người ta kinh ngạc hơn ba từ "tôi từ chối", người trong lòng Lâm Lục Kiều, nên là đáng về gì? Cô gái được anh yêu, nên là đáng về gì?

Loại ghen tỵ đó đang nảy sinh điên cuồng.

Nhưng niềm kiêu hãnh duy nhất khiến cô ta không thể không bình tĩnh lại, Hứa Uẩn nhanh chóng lau khô mắt, "Anh coi như hôm nay em thả rắm đi." Nói xong, xoay người rời đi.

.....

Sáng sớm huấn luyện leo thang, về mặt Lâm Lục Kiều rất thoải mái, mọi người cho rằng vì chuyện của Hứa Uẩn ngày hôm qua, bị mọi người trêu chọc nên tâm tình không thoải mái, cho nên suốt buổi sáng đều nghiêm mặt.

Lúc ăn cơm trưa, Lâm Lục Kiều nhanh chóng ăn cơm, liếc nhìn Nam Sơ, lập tức đi ra ngoài.

Anh tính đi tính lại, cảm thấy lúc này là lúc an toàn nhất, chắc là "con mắt" vẫn còn đang ăn cơm, chỉ cần Nam Sơ nghe theo anh, ăn nhanh lên một chút.

Lâm Lục Kiều dựa vào thân cây hút xong hai điếu thuốc mới thấy Nam Sơ đi tới, anh tắt thuốc đi, đi đến kéo người tới đây, kéo tới sau rừng cây nhỏ, "Sao lại trễ như vậy?"

Hai người giống như đôi tình nhân nhỏ, trốn phía sau cây.

Nam Sơ hừ hừ, "Em trốn người ta rồi mới tới được."

Lâm Lục Kiều xoa nhẹ đem nắn tóc cô, "Anh cũng không đâu có tức giận, em tức giận gì chứ? Hôm qua anh nói thế nào? Buổi sáng em có ý chọc giận anh đúng không?"

Nam Sơ dựa vào thân cây, ngược đầu, nhìn vào mắt anh: "Muốn nghe giải thích hả?"

"Nói đi." Về mặt này của Lâm Lục Kiều ngược lại cũng không phải là về mặt thật sự muốn nghe giải thích gì.

"Chỉ đạo Dương nói phải chăm sóc mấy cô gái, bảo nam nữ hợp lại, Từ Á thích Mục Trạch, em mà muốn giành Mục Trạch với cô ấy, người ta chắc chắn hận chết em, em đắc tội với Nghiêm Đại rồi nên không thể gây thêm chuyện nữa, nếu không ngày tháng sau này sẽ không dễ chịu gì, vừa nhìn đã biết Trịnh Bình có tình cảm với Nghiêm Đại, em có gặp gặp người ta cũng không nhất định chịu cùng đội với em, về phần Lưu Hạ Hàn --"

Tay Lâm Lục Kiều chống trên thân cây, không đợi cô nói xong, cúi đầu cắn môi cô, dùng sức mút lấy, đầu lưỡi cạy môi cô ra, nhanh chóng xâm nhập, từng chút một, người này hôn cũng giống như bản thân anh vậy, rất bá đạo, không chừa lại chút cơ hội để thở nữa, tiến vào không chừa đường lui, hôn một lát, Nam Sơ không còn hơi sức, anh liên tục chiến đấu ở các chiến trường khác nhau, mạnh mẽ cắn từng chút.

"Tên nhóc kia thích em"

Nam Sơ ôm cổ anh, nắm thật chặt, dán chặt vào anh, ngửa mặt ra, răng môi quăn quít, liều chết triển miên, vào khoảnh khắc này, hai người chưa từng trải qua đỉnh cao của tình yêu, nụ hôn này trở nên vô cùng vui sướng.

Nếu thích, vậy thì thích thôi, chưa từng nghĩ đến tương lai, ngay lúc này cũng chỉ muốn vui cô vào trong xương cốt của mình.

Đây chính là Lâm Lục Kiều.

Hơi thở chính nghĩa, sạch sẽ lưu loát, cứng rắn kiên cố như sắt thép, nhưng bản thân anh có một tình cảm dịu dàng và tình yêu chân thành nhất trên thế giới.

Một khi đã yêu, sẽ liều chết không ngừng.

"Còn em thì thích anh nha." Cô nàng bị hôn đến thờ hồn hèn, ghé sát vào tai anh khẽ nói.

"Ông đây nhện em lâu quá rồi." Anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Thoa Xù

Giữa trưa hè, từng cơn sóng nhiệt cuộn cuộn, sau lưng là cảnh sắc tươi đẹp, hắt bóng xuống, những đốm sáng ảm áp loang lổ, đằng sau gốc cây là hai con người đang quấn quýt trên miền.

Lâm Lục Kiều ẩn Nam Sơ vào thân cây, cúi đầu hôn cô, môi lưỡi dây dưa, Nam Sơ khẽ than mấy tiếng trầm thấp, hé miệng, đẩy anh ra, "Thờ không kịp nữa rồi này....."

Lâm Lục Kiều khẽ cười bên tai cô, nhẹ nhàng thờ: "Thề lực của em..... Hôn em một cái thì đã không thờ nổi rồi à, trước đó còn điều võ dương oai là muốn tìm cái chết hử?"

Nam Sơ vui vào vai anh, nhéo một cái ngay cơ ngực anh, đầu Lâm Lục Kiều vui vào cổ cô, rên lên một tiếng, cắn tai cô: "Nhẹ chút không được à?"

Nam Sơ rục rịch trong ngực anh, khẽ nói: "Thề lực của tham mưu Hứa được đó, hay là anh tìm cô ấy đi?"

Lâm Lục Kiều cười xấu xa nói mấy câu bên tai cô.

Nam Sơ nghe xong, mặt không đỏ tim không đập, không biến sắc, cười cười với anh, tay đã chụp lấy thắt lưng của quân đội bên hông anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc mắt nhìn, ngược lại hết sức thản nhiên, đuôi mắt nhếch lên cười, "Em có buông ra không đây, -- đây chính là khóa quân đội đó, lần trước đó là do em dẫm cứt chó thôi --"

Theo sau là một tiếng "lạch cạch", thắt lưng bị nói lỏng, quần lính lỏng lẻo, dây lưng bung ra, giắt trước bụng, giống như con rắn đang thè lưỡi, đang điều võ dương oai với anh đấy.

Lâm Lục Kiều cúi đầu xem xét: mẹ nó.

Nam Sơ vỗ vỗ tay, dựa vào thân cây, đôi mắt đen nhánh xoay chuyển, "Em tập thật lâu rồi đấy, khóa cài quân đội thật đúng là không tốt chút nào --"

Cô nhóc chết tiệt.

Vừa định lòi cô ra huấn luyện một trận, phía sau truyền đến một tràng tiếng bước chân, Lâm Lục Kiều lờm một cái, kéo Nam Sơ qua, xốc lên ném vào sau lưng cây, còn anh thì xoay người nhảy vào, trực tiếp đè thân hình rắn chắc lên người Nam Sơ.

Cô nàng bị anh đè phía dưới không nhúc nhích, nháy mắt mấy cái, lặng lẽ nói: "Là ai?"

Anh thờ dài một tiếng, ngón tay đạo đắp trước mặt Nam Sơ, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn của cô.

Nam Sơ nằm trên cô, sau lưng anh là ánh mặt trời, ánh sáng vàng hắt vào, chiếu lên bóng dáng người đàn ông hiếm khi dịu dàng đang ở trên người mình, lần này, thật là xuyên tim.

Nam Sơ ôm cổ anh, ngẩng mặt tiến lên, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng cắn liếm, hai mắt nhắm lại, rất là hưởng thụ, Lâm Lục Kiều vừa lắng nghe tiếng bước chân bên tai, vừa hôn cô, bàn tay cũng bắt đầu không thành thật, luồn vào từ dưới vạt áo cô.....

Nam Sơ cố nén không phát ra tiếng.

Dần dần, hơi thở của hai người từ từ nặng nề.....

Hơi nhin không được, than nhẹ ra tiếng, Lâm Lục Kiều dừng lại, chống đất, cười xấu xa với cô, hơn nữa còn là kiểu cười mang ý xấu xa hư hỏng.

Nam Sơ dùng chân đẩy hàng của anh, Lâm Lục Kiều trực tiếp đè cô lại, lập tức hôn lên môi cô, hai người náo loạn trong rừng cây, giọng nói ở bên ngoài vẫn chưa chịu ngừng.

"Không bị người ta nhìn thấy chứ?"

"Tất cả mọi người ngủ rồi, Nam Sơ không có ở ký túc xá, không biết đi đâu rồi?"

Là Từ Á và Mục Trạch.

Mục Trạch kéo cô nàng, "Đi, anh biết một chỗ, không có ai."

Từ Á then thùng đi theo sau.

Nhưng mà chính là gò đất phía sau rừng cây nhỏ, bên cạnh có bụi cây che lại.

Trong chốc lát, chỉ nghe thấy mấy tiếng rầm rì, hơi thở trầm đục và gấp gáp.....

Nam Sơ nhìn lại Lâm Lục Kiều, đôi mắt thật sâu nhìn anh, hình như thân dưới có cái gì đó chọc vào cô, theo bản năng rụt người một cái, Lâm Lục Kiều dè cô lại, khẽ nói: "Anh không động vào em, đừng sợ."

"Anh cứng rồi."

Người đàn ông nằm trên người cô, trầm giọng ừ một tiếng, "Em chậm rãi lại cho anh, đừng động."

Nam Sơ ngửa đầu nhìn anh, trái cổ đàn ông nhô ra, lặn lên lặn xuống, trong nháy mắt không hề suy nghĩ, nhắm mắt ngửa đầu ngậm lấy điểm nhô ra đó, mút khẽ, dùng đầu lưỡi quẹt nhẹ nhẹ.

Cảm xúc mềm mại chạm vào, Lâm Lục Kiều giống như bị người ta dùng lông ngỗng nhẹ nhàng quét một cái, lòng ngứa ngáy khó nhịn. Trong nháy mắt, đầu óc ầm ầm nổ tung, đôi tay giữ chặt bả vai Nam Sơ nhấn trở lại trên đất, hạ thấp giọng rống: "Em nha đừng tự tìm chết."

Nam Sơ nằm trên cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ánh mắt đảo vòng, hết sức bình tĩnh nói: "Làm đi."

Lâm Lục Kiều người này lại thô, con mẹ nó anh có cảm thụ cũng không thể ôm con người ta làm ở chỗ này, người này sao lại thế chứ?

"Làm cái rắm!"

Cô nhóc long lanh: "Ồ đây đi, làm đi, em muốn."

Lâm Lục Kiều phun ra hai chữ: "Kim nén!"

"....."

Phía bên kia đã chuẩn bị rồi đi, Lâm Lục Kiều thở ra một hơi, đứng lên, kéo người đi ra.

Nam Sơ phui phui rom rạ trên người, "Mười phút là xong chuyện."

Lâm Lục Kiều nhếch khóe miệng lắc đầu, "Không tệ, với cơ thể thẳng nhóc đó đừng yêu cầu quá cao."

Nam Sơ ý vị sâu xa liếc anh nói, "Anh thì sao?"

Lâm Lục Kiều cười xấu xa, một tay ôm lấy eo của cô, một tay nắm cằm của cô, đẩy đẩy lên, ý tứ cảnh cáo: "Làm cho em khóc ròng, có tin hay không?"

Nam Sơ hừ một tiếng, cực kỳ khinh thường, cố ý khích anh: "Anh đừng có sớm xả ống đó, anh là một người đẹp rất bắt mắt." Nói xong, đẩy anh ra, đi ra khỏi rừng cây.

Xinh đẹp nhất = Ra sớm? (*) thật ra mình nghĩ chỗ này Nam Sơ chơi chữ gì thì phải.

Lâm Lục Kiều chống nạnh đứng tại chỗ, cắn cắn môi dưới, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cúi đầu, khịt mũi cười lạnh.

Chờ đó.

.....

Chương trình quay đang tiến vào giai đoạn cuối, toàn bộ huấn luyện trước mắt cũng là vì một trận tranh tài cuối cùng.

Hạng mục tranh tài được chỉ thị xuống, Lâm Lục Kiều nhận được tài liệu, hai chân bắt chéo đặt trên bàn, đang dựa vào ghế nghiên cứu, Hứa Uẩn vừa khéo đi vào, Lâm Lục Kiều lơ đãng ngẩng đầu quét mắt một vòng, có hơi lúng túng, gãi gãi lông mày, lấy chân xuống, chỉ vào cái ghế trước bàn, "Ngồi đi."

Hứa Uẩn ngồi xuống không nói tiếng nào.

Lâm Lục Kiều chỉ vào tài liệu, "Đây là cô nghĩ ra à?"

Hứa Uẩn gật đầu, hình như cũng không muốn nói chuyện với anh chút nào.

Người này không có cách nào kết nối mà, Lâm Lục Kiều bị tổn thương đầu óc, "Tốt xấu gì cũng nói một tiếng đi."

Hứa Uẩn: "Đúng, do tôi viết."

Lâm Lục Kiều: "Cô sửa đổi lại một chút, cái này không được, tôi không đồng ý."

Hứa Uẩn hừ lạnh, cảm thấy buồn cười, "Vì sao anh không đồng ý vậy, bên trên đều đồng ý, anh bảo tôi đổi thì lập tức đổi sao? Kiểm chuyện!"

Lâm Lục Kiều nghiêm nghị, "Thảo luận cho ra thảo luận, tôi không mang theo cảm xúc, nếu cô thật sự không ưa tôi, hãy nói với lãnh đạo đi, xin chuyển chuyện về, chứ cứ đâm chọc như vậy có làm việc được hay không?"

Mặc dù vẫn luôn hiểu, tên Lâm Lục Kiều này cứ như vậy, có gì nói đó, Hứa Uẩn ít nhiều gì cũng cảm thấy có hơi uất ức, dù sao thì mình cũng xem như là vào đội vì anh, vậy mà người này còn không cảm kích, từ chối lời tỏ tình của cô trước mặt mọi người không nói đi, còn không vừa mắt công việc của cô, lần này, mắt bắt đầu ánh nước rồi, lại giương mắt, hai mắt lúng túng, "Không phải là tôi không ưa anh, là anh không ưa tôi đó, nhìn tôi không vừa mắt như vậy, vậy được, tôi xin chuyển về, chuyện còn lại tự anh đi nói với Mạnh Xử đi."

"Hứa Uẩn, có phải cô hiểu lầm cái gì rồi không?"

Hứa Uẩn bĩu môi, "Không có hiểu lầm, không phải chính là anh nhìn tôi không vừa mắt, liên quan đến tài liệu của tôi thì đều bó tay? Tôi thích anh thì sai sao? Anh cần phải đuổi người ra khỏi đội mới được sao?"

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay, dựa người ra sau, nhún mày nói: "Hai chuyện này có liên quan hả? Đơn giản là tôi không hài lòng với tài liệu của cô thôi, cuộc thi này là cô thiết lập nguyên tắc hả? Để cho ba cô gái mô phỏng hiện trường vụ cháy? Cô cảm thấy điều này có thể sao? Ngay cả súng nước họ cũng không gánh được."

Hứa Uẩn: "Đây không phải là ý của tôi, đây là ý của nhóm chương trình, người ta nhất định muốn quay như vậy, tôi đâu có cách gì? Tôi đã tính toán hệ số an toàn lớn nhất, có thể có vấn đề gì chứ. Mạnh Xử cũng đồng ý, nếu anh thật sự có ý gì, anh tìm Mạnh Xử nói đi. A đúng rồi, Mạnh Xử bảo tôi chuyển lời cho anh, nếu anh không đồng ý phương án A, chúng ta lập tức sử dụng phương án B."

Lâm Lục Kiều dựa vào ghế, "Phương án B là cái gì?"

Hứa Uẩn nói: "Đám cháy thật sự."

Lâm Lục Kiều vùng tay: "Nói đùa à?!"

Hứa Uẩn: "Vậy thì phương án A không thương lượng nữa, rốt cuộc là anh đang lo lắng cái gì? Mô phỏng hiện trường vụ cháy mà thôi, sẽ có nguy hiểm gì chứ."

Tuy nói như vậy, nhưng mà đây là mô phỏng một đám cháy, không phải đám cháy bình thường, đám cháy có những thùng dầu có thể nổ tung bất cứ lúc nào, tuy nói là mô phỏng, nhưng nổ tung và lửa thì đều là thật, duy nhất một điểm không giống, bên trong có những hình nộm giả người bị thương, mỗi người bọn họ cần cứu ba hình nộm giả người bị thương ra thì lần huấn luyện này mới được tính là thành công.

Đêm trước cuộc thi, mấy nghệ sĩ đều được nhận lại điện thoại của mình, nhận được điện thoại của người đại diện.

Thống nhất qui cách, "Nhất định phải thành công, thất bại cũng đừng trở về, làm cho tốt, có thể dựa vào cái này làm bước ngoặt trở mình, có lẽ sẽ có chỗ tiến thân."

Chỉ có Thẩm Quang Tông nói với Nam Sơ, "Chú ý an toàn, thực sự không thể thi buông bỏ, sau này còn có rất nhiều cơ hội, dù sao cũng đừng cạy mạnh."

Trước khi tắt máy, Tây Cốc la lên bên đầu kia điện thoại, "Cho em nói hai câu! Cho em nói hai câu!"

Thẩm Quang Tông không cho, lú lú nháo nháo, Nam Sơ mới nâng trán, "Để cô nhóc nói với em vài câu đi."

Thẩm Quang Tông quăng điện thoại cho Tây Cốc.

Tây Cốc nhận lấy điện thoại, tâm tình kích động: "Nam Sơ Nam Sơ!"

Nam Sơ đứng ngoài hành lang gọi điện thoại, dựa vào tường, đêm khuya, ngoại trừ sao dày đặc, không có ai, cô cầm điện thoại nói nhỏ: "Nhớ chị hả?"

Tây Cốc hơi đỏ mặt, quả thật, cũng đã qua hơn nửa tháng không gặp, ban đầu nói là nửa tháng có thể quay xong, vậy mà lại kéo dài hơn mấy ngày, giọng cô nhóc vừa nhẹ nhàng vừa non nớt: "Chị nhanh về đi! Mặc dù lúc chị ở đây anh Tông ngày ngày đều ghét bỏ chị, nhưng lúc chị vắng mặt, ngày nào anh ấy cũng nhắc tới chị, chị ở bên đó có ổn không? Có khổ cực hay không? Có bị thương không? Em nghe nói chị và Nghiêm Đại đánh nhau hả? Chị không có bị ức hiếp phải không? Em nói chị này nếu cô ta muốn đánh thì chị cứ hung hăng đánh trả đi, không phải sợ, Hàn tổng có thể giúp chị chèn chết cô ta!"

Nam Sơ cười, giọng nói dịu dàng hiếm thấy, "Xem ra em thật sự nhớ chị ha, chị về nhanh thôi, đừng nóng vội. Được rồi, không nói với em nữa, bên này chị phải tắt đèn. Ngủ ngon nha."

Cúp điện thoại, vừa quay đầu lại.

Một bóng người cao to dựa vào tường ánh mắt liếc nhìn cô, âm trầm hỏi: "Nói điện thoại với ai vậy?"

Nam Sơ nhìn xuống, kéo người vào trong nhà vệ sinh, "Anh đi đâu á?"

Lâm Lục Kiều chống cánh tay vào tường râm rì, "Mấy hôm nay ổn không?"

"Rất ổn." Nam Sơ nhìn anh cười nhạt, chợt nhớ lại một chuyện, về mặt lộ ra vẻ xa cách hờ hững, "À, hôm đó em nhìn thấy anh ngồi ăn cơm với tham mưu Hứa nha."

Lâm Lục Kiều giật mình: "Đừng có vu oan nhá!"

Nam Sơ nhúm mày, về mặt xa cách hơn, "Em vu oan?"

Lâm Lục Kiều dựa vào tường, buông cánh tay xuống, gãi gãi lông mày nói, có hơi lúng túng, nói: "Anh ngồi vào chỗ đó trước, sau đó người ta lại tới ngồi, rốt cuộc anh không thể bùng cái khay chuyển đi chỗ khác, không thấy là chỉ hai phút sau anh đã ăn cơm xong rồi hả?"

Mấy ngày nay ngoại trừ huấn luyện thì vẫn là huấn luyện, lúc chạm mặt hai người vờ như không nhìn thấy, cũng chưa nói được câu riêng tư nào.

Hai người đều là có khả năng giả vờ.

Anh chàng Lâm Lục Kiều này đúng là như vậy, là người thành thật nghiêm túc làm chuyện gì rồi thì làm đến say mê, trước giờ con người anh chính là như vậy, mặc vào một bộ quân phục, thắt dây lưng, lập tức lộ rõ vẻ cấm dục, ai mà tưởng tượng được tình trạng thức dậy riêng tư của anh ra làm sao.

Nam Sơ thích nhất chính là dáng vẻ thành thật nghiêm túc lúc huấn luyện của anh, đàn ông chính trực vùng lên lên sẽ dễ dàng kích thích sự kiêu căng trong cốt tủy phụ nữ.

Thỉnh thoảng lúc nghỉ ngơi, một đám người ngồi quanh dưới gốc cây, cô nhóc sẽ lén lén lút lút thừa dịp lúc không có ai chú ý để néo tay anh, ngón tay đàn ông xù xì thô ráp và có chút hơi nóng, ánh mắt cảnh cáo, -- đừng gây chuyện.

Nam Sơ đạt được mục đích, hài lòng nhúm mày. Không có ai chú ý, chút tình thú nhỏ bé của họ.

Lâm Lục Kiều liếc cô, lặng lẽ cười cười, mở nắp bình nước, ngửa đầu rót vào, tiếp tục quay đầu nói chuyện với bọn Tiểu Cửu. Chuyện nhập ngũ của bọn họ, chuyện chiến đấu phòng bị, nói tới trời nam đất bắc, thế giới đàn ông đầy nhiệt huyết, Nam Sơ phát hiện Lâm Lục Kiều hiểu biết rất nhiều, đường như chỉ hướng của anh không chỉ ở trước mắt, hình như anh đã đi qua rất nhiều nơi, hiểu rõ rất nhiều phong thổ, ngay cả người được gắn nhãn răn rồi trong làng giải trí - Lưu Hạ Hàn cũng nói, "Đội trưởng Lâm, anh thật sự là người đàn ông chính trực tâm huyết nhất mà tôi từng biết."

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười không nói.

Tâm huyết đó không phải là ra vẻ, là từ trong xương, đàn ông đàn ông tâm huyết chính trực chân chính không phải thể hiện ở việc có bao nhiêu thiện chiến dũng mãnh, có bao nhiêu mãnh liệt chiến đấu chống lại cái ác.

Anh có sự sáng khoái ân cần của anh, có sự thấu tình đạt lý lễ độ trí tuệ của anh, có cái nhìn đại cục của anh, làm việc căng chùng vừa phải, cũng có phẩm chất khí khái của riêng anh. Anh hiểu triết học, biết quân sự, hiểu lý luận, biết khoa học, cũng tôn trọng cõi đời này tồn tại bất cứ sự vật gì, mà những thứ này, đều là tản mát ra từ trong nội tâm anh, bẩm sinh đã như vậy.

Trong lòng anh có sự hư hỏng, hư hỏng ngang bướng, nhưng vừa phải; nội tâm lại có tình yêu to lớn, tình yêu này là sự thấu tình đạt lý, đối với người nhà, đối với người yêu, đối với anh em, trong lòng có trách nhiệm, đó là đối với quốc gia, đối với xã hội, đối với người dân.

Lâm Lục Kiều chính là như vậy.

Nam Sơ cảm thấy, cuộc đời này cô cũng không gặp được người thứ hai, chỉ người này, cô có thể yêu anh cho đến chết.

.....

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Nam Sơ ôm anh, khoan hồng độ lượng nói: "Ừm, em biết."

Lâm Lục Kiều gãi gãi mày, bỗng chốc đã bị cô gái nhỏ ôm đến rối loạn tâm tư, thiếu chút quên mất chuyện chính, điều chỉnh tâm tình, đẩy cô ra, "Nói chuyện nghiêm túc với em."

Nam Sơ cười, "Vậy trước đó anh không nói chuyện nghiêm túc sao?"

Anh ngoắc miệng cười xấu xa, cúi đầu mỗ lên môi cô, mới miễn cưỡng dựa người vào tường, "Như vậy mới là không phải chuyện nghiêm túc."

Hai người đã lâu không ở chung một chỗ, ban đêm nguyệt hắc phong cao, còn trong không gian nhỏ hẹp thế này, người có tình muốn làm chút gì đó, Nam Sơ đưa tay ôm cổ anh, chủ động nhón chân dán lên, môi còn chưa kịp chạm vào, đã bị Lâm Lục Kiều đưa tay ngăn lại, "Đừng, anh có chút không kiềm chế được."

"Được tiện nghi còn khoe mẽ?" Nam Sơ lùi ra, hừ lạnh.

Lâm Lục Kiều không cười, nắm hai vai cô, xoay người, đối diện với cô, trịnh trọng nói: "Lời tiếp sau đây, tốt nhất nhớ kỹ, nghe không?"

Nam Sơ gật đầu, "Nói đi."

Lâm Lục Kiều: "Ngày mai các em vào đám cháy, mỗi người sẽ có một bộ đàm, khóa đầu đã dạy cách dùng cho các em rồi, còn nhớ không?"

Nam Sơ lắc đầu, "Quên rồi."

"..."

Lâm Lục Kiều quả thực muốn cầm lấy cây lau nhà bên cạnh đánh lên đầu cô.

"Khi lên lớp thì em làm gì hả?"

Nam Sơ đúng lý hợp tình: "Ngắm anh."

"..."

Kỳ quái rồi.

Lâm Lục Kiều dùng sức捏eo mặt cô, "Ngày mai sẽ dạy lại một lần, ánh mắt đừng phóng lên người đàn ông, nghe không?"

Nam Sơ vội vàng gật đầu, nhìn không được lại nổi lên suy nghĩ muốn hôn một cái, bị Lâm Lục Kiều kéo về lại, nhướn mày giáo huấn: "Nói với em, nghe cho kỹ, đừng động tay động chân."

Thấy anh nghiêm túc nhìn mình, rốt cục Nam Sơ cũng thành thật lại.

"Ngày mai phát bộ đàm cho em, em nhớ số cho rõ, 119. 234 đây là kênh cộng đồng, mọi người đều có thể nghe thấy, 119. 521 đây là kênh riêng, đến lúc đó em trực tiếp nhấn đến kênh hai, chỉ có hai chúng ta có thể nghe được, em gặp phải vấn đề gì có thể lên kênh hai gọi anh, nghe không?"

Nam Sơ hơi ngừng một chút, cười xán lạn: "521, anh có ý gì hả?"

Lâm Lục Kiều gãi gãi mày, "Không có ý gì hết, chỉ tùy tiện chọn thôi."

"Cắt, đừng giả vờ."

"Nhớ chưa?"

"Biết - - đến đây, hôn một cái nào." Nam Sơ nhón chân, dán lên.

Lâm Lục Kiều đẩy ra, xách cô lên, "Chuyện này rất nghiêm túc, đám cháy không phải chuyện đùa, dù là mô phỏng cũng rất nguy hiểm, sóng xung kích của vụ nổ xăng dầu rất mạnh, bình thường anh đã dạy các em tranh thủ thời gian thế nào rồi, một khi lỡ mất thời cơ tốt nhất, em phải thoát ra, bằng không ở lại bên trong chính là vật hi sinh, hiểu không?"

Tuy rằng biết chỉ là quay hình chương trình, nhưng xăng dầu không có mắt, bọn họ lại đều là người mới, không chừng có thể làm ra đến họa thiêu thân.

"Anh lo lắng cho em, sợ em chết hả?" Mắt cô phát sáng.

Lâm Lục Kiều: "Bớt đùa giỡn lại đi."

Nam Sơ bỗng nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, đầu cọ sát trước ngực anh, "Sau này, anh cũng phải chú ý an toàn, đừng để bản thân gặp nguy hiểm."

Thật lâu sau, trên đỉnh đầu vang lên một tiếng lười nhác, "Ừm."

Lâm Lục Kiều dựa vào tường, đưa tay ôm lấy cô, hai bóng lưng triền miên.

Đêm này, tựa hồ có vẻ đặc biệt dài.

...

Không ngờ, cứ nhiên trận đấu lần này chỗ lãnh đạo đều xuống dưới quan sát, Lâm Lục Kiều vừa dẫn người ra tập thể dục buổi sáng xong, đã thấy từ ngoài cửa có hai chiếc xe quân dụng lái vào, Mạnh Quốc Hoàng và vài lãnh đạo khác cùng nhau bước xuống, chỉ đạo Dương sốt ruột hoảng hốt chạy tới, "Nhanh lên, Mạnh Xử xuống đến nơi rồi."

Lâm Lục Kiều đi qua chào theo quân lễ, nói với Mạnh Quốc Hoàng: "Sao chú lại đến đây?"

Ngoài xe quân dụng quân trang một hàng thẳng tắp, so với binh thường mở đại hội còn lớn hơn, Mạnh Quốc Hoàng hừ nhẹ một tiếng: "Tôi đến còn phải báo cáo với cậu sao?"

Lâm Lục Kiều ngượng ngừng, miệng lão gia tử càng ngày càng lợi hại rồi.

Chỉ đạo Dương dẫn vài vị đi vào bên trong, Hứa Uẩn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới, đứng cạnh Mạnh Quốc Hoàng, để lại một mình Lâm Lục Kiều ở phía sau, chỉ còn ba đến năm người ở đây, từng người một, đứng đối diện với anh.

Thôi quên đi.

Giờ cơm trưa, Mạnh Quốc Hoàng nói với Lâm Lục Kiều, "Buổi chiều các nhà tài trợ của chương trình sẽ đến quan sát, cậu cho người theo bảo vệ họ."

Lâm Lục Kiều ngậm tăm tựa vào ghế, "Không ngờ nơi này lại biến thành nơi tham quan rồi sao?"

Mạnh Quốc Hoàng trừng mắt nhìn anh, "Kỳ cuối này, đưa người ta đến quan sát, làm nhanh cho bọn họ kết thúc sớm, mấy ngày nay, trong đầu ta buồn đến phát ngán."

Lâm Lục Kiều, "Chú mà còn sợ gì sao?"

Mạnh Quốc Hoàng đặt đĩa xuống, bắt chéo tay trước mặt nói: "Còn không phải do cậu sao?"

Lâm Lục Kiều không nói gì mà nhún vai, bàn bên cạnh là các tân binh đang ăn cơm, ánh mắt Mạnh Quốc Hoàng liếc qua, tầm mắt dừng trên người Nam Sơ quét mắt một vòng, nâng cằm, ánh mắt ý nói, - - là cô gái này?

Lâm Lục Kiều ngậm cây tăm, nhấp lên nhấp xuống, không lên tiếng.

Mạnh Quốc Hoàng hừ lạnh, "Tiền đồ! Từ nhỏ ta đã cảm thấy đứa nhỏ cậu ánh mắt không giống với người khác, vẫn rất nông cạn! Trốn không thoát thói hư tật xấu của đàn ông! Cậu thấy hai người các cậu đáng tin sao? Cậu cả ngày dài nắng dầm mưa, cô nhóc đó có thể chịu được? Trong cái đầu này của cậu nghĩ gì vậy?"

Lâm Lục Kiều lấy cây tăm xuống: "Chú cứ mắng chửi đi, cố gắng mắng thêm vài câu, có thể mắng tỉnh được con sao?"

Mạnh Quốc Hoàng tức giận đến thiếu chút là ném chén đi, "Cậu bị cho uống thuốc đến mê muội rồi?"

Không nói đến có hay không, nếu như thực là như vậy, cô nhóc kia là từ khi nào đã cho anh uống rồi?

...

Buổi chiều, trước lúc huấn luyện, lãnh đạo ngồi một hàng, Nam Sơ thế nào cũng không nghĩ tới có thể trong đội phòng cháy nhìn thấy vị Tướng thiếu kia.

Tướng Cách một thân tây trang trắng thơm đứng dưới gốc cây, bên cạnh còn có hai người cầm dù che, hiển nhiên là một thiếu gia nhà giàu mà, ánh mắt nhìn chăm chú Nam Sơ.

Nghiêm Đại nhìn Nam Sơ một cái, châm chọc khiêu khích nói: "Kim chủ của cô đến kìa."

Tin tức hơn nửa tháng trước còn rành rành trước mắt, diễn viên tuyến 18 và Tướng nhị thiếu đêm khuya đưa xe bị bắt vào cục cảnh sát, trong báo lá cải còn nói, ám chỉ cô quyến rũ Tướng Cách, nói Tướng Cách chính là kim chủ sau lưng cô. Nam Sơ giật nhẹ khóe miệng, lờm Nghiêm Đại một cái: "Lo tốt cho chính mình đi."

Lâm Lục Kiều đang kiểm tra từng cái trang bị.

Đi đến trước mặt Nam Sơ, xách đai lưng của cô, lại kiểm tra móc khóa, cúi đầu, dùng kẻ răng nói: "Ánh mắt đừng nhìn lung tung, nhớ kỹ lời anh nói."

Nam Sơ nghiêm túc cúi chào anh, cô gái nhỏ mặt mày xinh đẹp.

Lâm Lục Kiều bị cô chọc cười, méo mó khóe miệng, "Đức hạnh."

Dưới bóng cây Tướng Cách nhìn chăm chăm Nam Sơ không chớp mắt, trợ lý bên cạnh nhắc nhở: "Ông chủ nhỏ, nếu không chúng ta lùi lại? Chẳng may

nếu nổ chúng anh, cũng không phải chuyện đùa."

Trên mặt Tường Cách treo một nụ cười, "Cậu đi nói với tổ chương trình đưa một cái bộ đàm."

Trợ lý hơi chần chờ, "Ách, ngài muốn thứ kia làm gì?"

Tường Cách trừng mắt nhìn anh ta, "Nói nhiều vậy? Muốn tìm người khâu miệng cậu lại không?"

Trợ lý biết tính tình ông chủ nhỏ này, yêu thích tranh đoạt, thích đối nghịch với người khác, nhiều chuyện thái quá chỉ cần anh ta nói ra nhất định sẽ làm được, cúi người, lĩnh mệnh mà đi.

...

Mô phỏng huấn luyện chính thức bắt đầu, sáu nghệ sĩ ăn mặc chỉnh tề, phía sau lưng đeo bình dưỡng khí (oxygen, kí hiệu O), đi ra đứng ở khu đất trống trải phía trước, Dương Chấn Cường đọc thể lệ trận đấu một lần.

"Tôi chia tổ cho mọi người, ba người một tổ, mỗi tổ phải cứu chín người nộm ra ngoài, bên trong tổng cộng có mười tám người nộm, sức nặng của người nộm sẽ có khác biệt, phân bố ở nhiều khu vực, tổng diện tích đám cháy 350 bình*, từng điểm, đều có thùng xăng có khả năng cháy nổ, mọi người phải quyết đoán, một điểm cuối cùng, chú ý an toàn, đừng ra về thể hiện, không kiên trì nổi thì dùng bộ đàm kêu cứu báo vị trí, chúng tôi đã chuẩn bị đội cứu trợ sẽ tùy thời xông vào cứu mọi người. Phía dưới, là danh sách phân tổ, Từ Á, Mục Trạch, Trịnh Bình làm một tổ, Nghiêm Đại, Nam Sơ, Lư Hạ Hàn tổ hai."

*Bình: một đơn vị đo lường (Vùng đất bằng phẳng) dùng ở Nhật, Trung, Hàn,... 1 bình = 3,3579 mét vuông

Đọc danh sách xong, Nam Sơ theo bản năng nhìn nhìn Lâm Lục Kiều, người phía sau cầm bộ đàm, khuôn mặt lạnh nhạt, không có cảm xúc gì.

Cô xách bình dưỡng khí sau lưng lên, đi theo đại đội vào bên trong, cũng không quay đầu nhìn lại một cái, bóng dáng nhỏ gầy cứ như vậy biến mất sau tòa nhà.

Hiện trường hỏa hoạn ở tầng năm, là hiện trường mô phỏng bình thường bọn họ dùng diễn tập, mặt tường cửa thang lầu tất cả đều là tro tàn đen thui, mặt đất đổ cột đá ống tuýp lộn xộn, chờ khi họ lên đến lầu 4, bộ đàm treo trên vai phát ra tiếng vang.

"Tôi là Tường Cách, có nghe được không?"

Mấy người dừng lại, Lư Hạ Hàn lấy bộ đàm trên vai xuống, đáp lại: "Có thể nghe được, Tường tổng."

Tường Cách: "Đề Nam Sơ nói chuyện."

Lư Hạ Hàn nhìn nhìn Nam Sơ, Nam sơ không quan tâm, Lư Hạ Hàn đưa bộ đàm qua.

Tường Cách đợi non nửa một lúc, nghe thấy bên trong vang một tiếng lười nhác, "Làm gì."

Cô nàng này thực mẹ nó đúng là yêu tinh mà.

Tường Cách nháy mắt tinh thần phấn chấn, hướng về phía bộ đàm: "Cô cố gắng chiến thắng đi, thắng tôi đưa cô - -"

Tất cả mọi người đều dán lỗ tai nghe câu sau.

Kết quả giọng Tường Cách bị người khác chen lên, thay vào đó là một đạo thanh âm thanh lãnh, hờn giận: "Ồ bên trong chơi sao?! Ai mẹ nó cho mấy người dừng lại hả!"

Lâm Lục Kiều rống xong cho người lấy đi bộ đàm trong tay Tường Cách, Tường Cách nhìn theo anh cân nhắc nửa ngày, hỏi trợ lý bên cạnh, "Người này là ai?"

Trợ lý nói: "Là Trung Đội Trưởng ở đây."

Tường Cách không thể tin, "Một tên Trung Đội Trưởng mà có gan trời vậy sao?"

Trợ lý giống như bách khoa toàn thư, hỏi cái gì, anh ta đều biết, nói: "Đúng vậy, nghe nói tính cách của anh ta là như vậy, anh ta có người anh em, hẳn là anh có biết, tên là Thẩm Mục, nghe nói người bạn Thẩm Tổng này của anh ta không dễ chọc, từ nhỏ rất được nuông chiều trong đại viện, mấy ông cụ đều rất thương anh ta, người ngồi chính giữa là giám đốc sở cảnh sát, còn có chỗ huấn luyện, đều coi anh ta như con cái trong nhà."

Tường Cách như có hơi ấm chiều, bỗng nhiên nhớ tới đêm đưa xe đó, trong cục cảnh sát, Nam Sơ giống như là ở cùng người này?

...

Ngon lửa bên trong không lớn lắm, nhưng hơi nóng bốc lên rất cao, khói dày đặc, không thấy rõ đường, có chút khó đi.

Lưu Hạ Hàn phát hiện một người nộm cạnh một thùng xăng, số ký của người nộm quả thật bằng với người thật, ít nhất cũng tám mươi cân, Lưu Hạ Hàn khiêng người trên vai, kéo qua Nam Sơ, "Cô theo sát tôi, đừng tụt lại phía sau. Chúng ta đưa người này ra ngoài trước, cùng tới cửa, đợi lát nữa cùng nhau kéo ra ngoài."

Kéo dài tới người nộm thứ sáu, thể lực Lưu Hạ Hàn đã chống đỡ hết nổi, mồ hôi và khói bụi làm ngột ngạt, anh lấy cánh tay lau sơ qua, quay đầu nhìn Nam Sơ, cô gái nhỏ mang mặt nạ dưỡng khí, cái cằm lộ ra ngoài cũng bị đen sẫm lại do bụi bám, nhìn không được nở nụ cười. Thời gian đã qua hơn một nửa, gần tới thời gian thùng xăng nổ, người nộm thứ bảy ở phía sau thùng xăng, bị lửa đốt gần cháy, trên tường tất cả đều là vết tích do lửa phá nát, nhiệt kế trên mặt nạ dưỡng khí hiển thị đã đạt tới hơn tám mươi độ, đám cháy dĩ nhiên thành cái phòng tắm hơi, Nam Sơ và Lưu Hạ Hàn thủ thế, - - này, tôi đi.

Cô bước tới gần thùng xăng.

Giọng Lâm Lục Kiều vang lên ở kênh hai, "Được bao nhiêu rồi?"

"Sáu người." Nam Sơ từng bước một tới gần, dưới chân ngẫu nhiên đạp phải vài thanh sắt, vang lên kéo kẹt, tim theo đó cũng run lên, cô muốn nói chuyện với Lâm Lục Kiều để giảm sự khẩn trương lại: "Kênh hai chỉ có hai chúng ta có thể nghe được sao?"

Đầu bên kia khẽ ừ.

Thùng xăng đã ngay trước mắt, phía sau là màn khói dày đặc, ngọn lửa đỏ rực đang cháy hừng hực, phía sau cây cột trụ lộ ra một người nộm không có tay.

"Bình thường trong đám cháy có nhiệt độ bao nhiêu?"

"Mấy chục độ đến mấy trăm độ, tới gần môi lửa thì tương đối cao. Em chú ý trên đầu một chút."

Vừa dứt lời, một cây xà ngang rơi xuống trước mặt Nam Sơ, cắt thành hai đoạn, khói bụi nổi lên bốn phía, Nam Sơ lấp bấp kinh hãi, quay người nằm sấp, hít một ngụm khói bụi, phục hồi lại tinh thần, trong tai truyền đến tiếng cười của người nào đó: "Em phải cẩn thận một chút."

"Có phải anh đang xem lại màn hình camera rất nhiều đúng không?" Nam Sơ đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người.

Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm màn hình, mặt không đỏ tim không đập, chậm rãi nói: "Anh sẽ đếm."

Nam Sơ đi đến phía sau thùng xăng, khói đặc sặc mũi, ho nhẹ một tiếng, xoa xoa cái mũi, cô kéo dài giọng, "A - -"

Lâm Lục Kiều xoay người nhìn chằm chằm màn hình, không có cảm xúc gì, nhìn người trong màn hình đang cố hết sức kéo người nộm ra khiêng lên vai, người nộm vốn nặng, cô nhóc này đại khái không ngờ sẽ nặng như vậy, trực tiếp bị đè nằm sấp trên đất, gãy dựa đứng lên, trong tai nghe còn nghe cô 'PHI' một tiếng lên án một câu, người này cũng phải nặng hơn một trăm hai mươi cân đó.

Thanh âm sao lại cảm thấy đáng yêu đến lạ, ngón trỏ của Lâm Lục Kiều chà xát chóp mũi, cúi đầu cười mà không nói.

Một trận im lặng, Nam Sơ cố ý nói: "Vừa rồi Lưu Hạ Hàn đỡ tay em đó."

"Ừ, đợi lát nữa anh sẽ chặt tay anh ta." Thanh âm có chút tàn mạn, không chút để ý, lại mang một phần nghiêm túc.

Cô gái nhỏ cười khanh khách trên kênh hai.

"Đội trưởng Lâm, có phải anh đặc biệt rất thích em không?" Một lúc sau, Nam Sơ thì thào.

Lâm Lục Kiều lười biếng cười, không lên tiếng, phía sau bị người vỗ vỗ, anh quay lại nhìn, là Hứa Uẩn, thu lại nụ cười: "Có việc gì?"

Hứa Uẩn nhàn nhạt liếc anh, sau đó nói: "Mạnh Xư gọi anh qua."

Lâm Lục Kiều thuận thế nhìn qua, tầm mắt của Mạnh Quốc Hoàng đang nhìn chằm chặp anh.

Anh đeo bộ đàm lên vai, đi qua, chào nghiêm, "Chuyện gì?"

Mạnh Quốc Hoàng liếc nhìn anh một cái, ánh mắt chia chia bộ đàm trên vai anh: "Đưa bộ đàm đây."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Bảo vệ

Editor: coki

Tay Lâm Lục Kiều vừa mới đi cầm bộ đàm trên vai thì sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng nổ rất lớn, anh quay đầu lại thì thấy lâu năm nổ tung, một ngọn lửa lớn bốc lên, khói đen dày đặc giống như một tấm màn màu đen trên sân khấu, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng cả bầu trời.

Anh lập tức lấy bộ đàm xuống, hét lớn với đầu bên kia: "Tổ 1, tổ 2, báo cáo vị trí!!"

"Vị trí tổ 1 ở, đồng khu tam vực, tọa độ, 031, 045."

"Tổ 2!"

Trong bộ đàm chỉ có tiếng xẹt xẹt, cả tổ 2 đều im lặng, không có một người nào nói chuyện.

Từ Á: "Hình như tổ 2 ở chỗ kho dầu bị nổ tung."

Trong lòng Lâm Lục Kiều chấn động, giọng nói nặng nề: "Chuẩn bị chiến đấu!"

"Vâng!" Vài chiến sĩ chuẩn bị chiến đấu mang bình dưỡng khí, lập tức đứng nghiêm, thẳng lưng chờ đợi mệnh lệnh.

Đạo diễn ngăn bọn họ lại: "Bọn họ cần cầu cứu thì bọn họ sẽ hô lên, như vậy không phải đang ép buộc bọn họ chấm dứt cuộc tranh tài sao?"

Lâm Lục Kiều hoàn toàn không thêm đề ý đến đạo diễn, anh ngẩng đầu, nhìn thẳng về mấy chiến sĩ đang chuẩn bị chiến đấu: "Đi vào tìm người mang ra ngoài!"

Ở chung với nhau nhiều ngày nên đạo diễn vô cùng hiểu rõ tính tình của Lâm Lục Kiều vì vậy hoàn toàn hết cách với anh, chỉ có thể nôn nóng sốt ruột nói: "Đội trưởng Lâm! Chúng ta đang ghi chương trình đây!"

Vóc dáng đạo diễn đã mập lại lùn, lúc nóng nảy tóc mái trên trán bay bay, quả thật là một ông chú mập mập buồn cười.

Rốt cuộc Lâm Lục Kiều cũng nhìn đạo diễn, nói một cách ngạo mạn: "Ông không chịu thì cứ kiện đi!"

Đạo diễn tức giận đến nả thờ, ông ta nổi trận lôi đình, muốn cãi nhau với anh nhưng lại bị anh cắt đứt một cách thô bạo.

"Nếu như bọn họ bị vụ nổ làm cho hôn mê không thể cầu cứu được thì làm thế nào? Ông không biết sau khi nổ sẽ xảy ra hỏa hoạn sao? Nếu bọn họ là hôn mê ở bên trong thì sẽ bị chết cháy, ông có biết không?! Ông không hiểu gì thì đừng nói nữa?!"

"Nếu nghiêm trọng như anh nói thì nhất định bọn họ sẽ kêu cứu!" Đạo diễn không chịu yếu thế.

Lâm Lục Kiều chống nạnh, vẻ mặt không kiên nhẫn, anh thật sự không muốn thảo luận với cái tên ngu ngốc trước mặt về vấn đề này nữa.

Anh quay đầu nhìn sang thì thấy đã có hai người xuống.

Hai người mang kính bảo hộ, quần phục xóc xếch, trên người toàn là tro bụi, bình dưỡng khí mang lỏng lẻo sau lưng, vẻ mặt hốt hoảng, nhìn đáng sợ hai người thì lính phòng cháy chữa cháy đều biết đã gặp phải sóng xung kích.

"Cút ngay!"

Lâm Lục Kiều giắt bộ đàm lên vai, không khách khí đẩy đạo diễn mập lùn trước mặt ra, nhìn thế nào ông ta cũng phải gằn răng kít nhưng lại dễ dàng bị anh đẩy qua một bên. Đạo diễn có chút tức giận, còn muốn đuổi theo lý luận nhưng Lâm Lục Kiều đã đoạt lấy một bình dưỡng khí cùng một túi dụng cụ sau đó dẫn theo mấy chiến sĩ xông vào bên trong.

.....

Bên trong khói đen dày đặc, hai khu vực đều đỏ rực sắc lửa, bảy thùng dầu đổ tràn mặt đất, tình thế rất không lạc quan.

Lâm Lục Kiều chỉ tay ra lệnh: "Hai người các cậu qua bên kia tìm, nếu gặp người tổ một thì lập tức mang ra ngoài, đợi lát nữa bảo người của chúng ta vào dọn dẹp hiện trường."

Sau khi nói xong anh lập tức xoay người đi đến vị trí tổ hai, sau đó lấy bộ đàm trên vai xuống, điều chỉnh tần số hai: "Nam Sơ?"

Bên kia chỉ vang lên vài tiếng xẹt xẹt, may nhờ anh đã trải qua nhiều trận, kinh nghiệm phong phú nên thuận lợi tìm được miệng thông gió, lại căn cứ chảy vào hướng nhiệt độ của đám cháy để tìm được vị trí của vụ nổ, anh cầm bộ đàm gọi tên Nam Sơ mấy lần nhưng vẫn không hề được đáp lại như cũ.

Lâm Lục Kiều luống cuống cào tóc, anh nghĩ lát nữa tìm được phải dạy dỗ cô nhóc này một trận thật tốt mới được, đến bộ đàm mà cũng làm mất được! Kết quả vừa mới bước thêm một bước đã đâm phải một cái cục hình vuông màu đen, anh lập tức cúi đầu xem xét, mặc dù cách một lớp khói dày đặc nhưng vẫn có thể xác định được đây là bộ đàm của Nam Sơ, trên màn hình còn lóe lên ánh sáng của đường cong tần số hai.

Anh ngồi xuống cầm bộ đàm lên, ánh mắt nhìn về phía một bóng lưng gầy nhỏ đang cuộn tròn ở chân tường bên trái, ánh mắt mừng rỡ, cũng quên suy

nghĩ muốn dạy dỗ cô..., chỉ hai ba bước Lâm Lục Kiều đã bước tới kéo người ra sau đó ôm tới sát tường khu vực hai, nơi không có khói, gấp gáp hỏi hai tiếng: "Nam Sơ?!"

Trống trải nơi chốn đều là anh ngẩn ngùi dồn dập hỏi âm

Ý thức Nam Sơ đang mơ hồ, mê man thì nghe có người ở gọi mình, đầu chôn ở trên đầu gối, làm thế nào cũng không ngẩng lên được.

Lâm Lục Kiều ngồi xuống, nâng mặt của Nam Sơ lên, tháo kính bảo hộ bám đầy bụi xuống, da thịt lộ ra bên ngoài cũng đen thùi lù, khuôn mặt nhỏ nhắn ngã trái ngã phải trong bàn tay anh, lòng anh như bị ai néo một cái, Lâm Lục Kiều lập tức gỡ mặt nạ trên mặt mình xuống, úp lên mặt cô: "Thở đi, Nam Sơ."

Ý thức của cô giờ rất mơ hồ, còn chưa hít vào đã ho ra.

Lâm Lục Kiều nóng nảy, dứt khoát ngồi bệt xuống dưới đất, ôm cô vào trong ngực, nâng gáy cô lên, vừa véo người cô vừa dỗ dành: "Mở mắt ra nào."

Nam Sơ cố gắng mở mắt ra sau đó lại khép lại.

Lâm Lục Kiều để cô nằm trên mặt đất, cởi quần áo phòng cháy ra sau đó vén áo ngực bên trong lên.

Áo ngực màu đen bao bọc cặp nhũ trắng như tuyết tạo thành một cái rãnh rất sâu ở giữa, thật sự..... không nhỏ, anh đã quên—— cô không còn là cô gái nhỏ năm xưa nữa rồi.

Lâm Lục Kiều thoáng thất thần, anh quỳ trên mặt đất, tay đặt lên ngực cô, ấn mấy lần, sáu đó bịt mũi cô, cúi người ngậm lấy môi cô hô hấp nhân tạo, đến khi vẻ mặt cô thả lỏng, tự thở được thì anh mới chụp mặt nạ lên, Nam Sơ hít sâu hai cái, ý thức dần dần trở lại.

Thứ đầu tiên Nam Sơ nhìn thấy chính là gương mặt tuấn tú mang theo một ít hốt hoảng của Lâm Lục Kiều thì có chút không thể tin được, hướng chỉ anh không mặc trang phục phòng cháy chữa cháy, chỉ mang theo bình dưỡng khí đã xông vào, Nam Sơ lập tức hiểu ra cô đã khiến mọi người lo lắng, lúc này cô cảm thấy trong lòng trướng trướng ê ẩm, có loại hạnh phúc khi được người khác yêu thương, cô không nhận được trực tiếp nhào vào trong ngực anh, ôm cổ của anh: "Đội trưởng."

Lâm Lục Kiều thả lỏng, thở dài một hơi, thuận thế để cô nhào vào trong lòng mình, bàn tay đỡ gáy cô: "Bị xung kích sóng nổ tung?"

Nam Sơ nằm ở trên vai anh, hít hít mũi, nửa đùa nói: "Ừ, em vừa đẩy người khác ra, kết quả là bị nổ tung, không c tỉnh đúng thời gian, nghiệp vụ không thành thạo."

"Đồng đội của em đâu?"

"Chạy rồi."

"Em bị ngắt còn bọn họ thì chạy?" Lâm Lục Kiều cười lạnh: "Không phải thằng nhóc kia thích em sao? Anh ta đối xử với người mình thích như vậy à?"

Nam Sơ không để ý lắm: "Chạy là chạy chứ sao."

"Không khó chịu sao?"

"À, không."

"Tại sao?"

Nam Sơ ngẩng đầu lên khỏi vai anh, ôm lấy mặt anh, nhìn thẳng vào khuôn mặt bám đầy bụi nhưng ánh mắt vẫn đen láy như cũ: "Không phải là anh đã tới sao?"

Lâm Lục Kiều néo néo cái má đầy bụi của cô: "Có phải em có ý giả chết chờ anh đi vào hay không?"

Nam Sơ cười duyên, muốn nhào qua hôn anh thì đột nhiên bộ đàm trên mặt đất vang lên: "Lục Kiều!"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lờm một cái, sau đó cầm lên, một tay chặn môi cô lại, giọng nói bình thản: "Hả?"

Bên kia bộ đàm là Mạnh Quốc Hằng: "Đã tìm được người chưa?"

"Tìm được rồi."

"Vậy mau ngoài!"

Anh nhìn Nam Sơ, chậm rãi nói: "Ừ, hết."

Lâm Lục Kiều xoay người ôm Nam Sơ lên, nói với cô: "Anh phải đi ra ngoài rồi, anh dẫn em đi tìm dì Thiệu, em cố gắng chịu đựng một lát."

Nam Sơ cực kì thích nghe Lâm Lục Kiều ở trước mặt cô nói về dì Thiệu và Dương Chấn Cương như thế, cảm giác không có khoảng cách giống như những người đó cũng là trường bối của nàng, cực kì thân thiết.

Cô vui ở trong ngực anh, ngoan ngoãn gật đầu.

Nam Sơ rất gầy, lúc ôm gần như không cảm thấy nặng, Lâm Lục Kiều ước lượng thử, nói: "Tại sao em lại gầy như vậy?"

Nam Sơ nằm ở trong ngực anh, tìm một tư thế thoải mái: "Gầy tốt hơn, lúc chụp sẽ đẹp, bình thường lúc chụp em đều có vẻ mập hơn."

Nói đến chụp hình, Lâm Lục Kiều lập tức nhớ lại lần trước cô nhóc này đã gửi cho anh một tấm hình mặc đồ tắm ướt át đầy dụ dỗ.

"Em hay chụp những thứ đó à?"

"Thứ gì?"

"Đừng giả bộ ngu, lần trước em gửi anh cái gì em quên rồi hả?"

Nam Sơ bừng tỉnh hiểu ra: "Anh đang nói đến ảnh mặc đồ tắm?"

Lâm Lục Kiều lăm bằm.

"Tấm gửi cho anh đã rất kín đáo rồi, em còn có những tấm mức độ cao hơn, anh có muốn xem hay không?"

Anh nói mà không có biểu cảm gì: "Không xem."

"Thật đáng tiếc." Cô nhóc nào đó lộ ra vẻ đáng tiếc.

Lâm Lục Kiều cười một tiếng, cúi đầu nói bên tai cô: "Cảnh cáo em một lần cuối cùng, đừng gây chuyện nữa."

.....

Lâm Lục Kiều ôm cô đi đến phòng y tế, lúc này ở hiện trường chỉ còn lại vài chiến sĩ đang xử lí đám cháy và tổ chương trình đang dọn dẹp đạo cụ, chân trước anh vừa mới để Nam Sơ xuống, chân sau Dương Chấn đã tiến vào: "Lục Kiều, cậu ra rồi."

Lâm Lục Kiều xoa xoa tóc Nam Sơ, nói với dì Thiệu: "Dì xem thử, cô nhóc này bị sóng xung kích đánh trúng, không biết đầu óc có bị gì hay không."

Dì Thiệu vung tay lên: "Dì không khám được nội thương, chuyển qua bệnh viện khu ba đi."

Lâm Lục Kiều gật đầu: "Được, dì cởi quần áo cô ấy kiểm tra vết thương ngoài một chút, đợi lát nữa tôi sẽ cho người đưa đi bệnh viện khu ba kiểm tra."

Dì Thiệu ngoắc ngoắc tay với Nam Sơ: "Cô gái, cởi quần áo."

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều, tay đã cởi nút áo quân phục xuống: "Đội trưởng Lâm, em muốn cởi quần áo."

Tay Lâm Lục Kiều đề ở trên đầu nàng, cúi người, cười xấu xa nói hai chữ khiến Nam Sơ cứng người, đến khi phản ứng lại thì người đã đi tới cửa rồi.

Lâm Lục Kiều dựa vào tường châm thuốc, hỏi Dương Chấn Cương đang đứng trên hành lang: "Thế nào rồi?"

Về mặt Dương Chấn Cương rất nghiêm túc: "Mạnh Xử bảo cậu xử lí cho xong chuyện nơi này rồi đi đến chi đội một chuyến."

Lâm Lục Kiều hít một hơi thuốc lá, khoe miệng cong cong: "Biết rồi."

"Mạnh Xử với cậu là cha con, có chuyện gì bình tĩnh nói, đừng có tức giận, nghe không?"

"Lão Dương, làm người không mich lòng người khác như vậy có mệt không?" Lâm Lục Kiều là người trời có súp xuống cũng không có gì đáng lo, ngược lại Dương Chấn Cương mới là người lo trước lo sau: "Được rồi, tôi biết rồi, đợi lát nữa bên này rút lui xong, tôi sẽ qua."

Vừa dứt lời, ở chỗ khúc quanh sáng chói có một bóng người đi vào, Lâm Lục Kiều hí hóp mắt nhìn, —— là Tường Cách, đi theo phía sau là hai phụ tá.

Lâm Lục Kiều ngăn người lại, nói: "Định làm gì?"

Tường Cách cười một tiếng cực kì giống công tử khiêm nhường, cũng không biết bên trong vẻ ngoài ôn hòa này cất giấu dã tâm như thế nào: "Đội trưởng Lâm, sao tôi lại thấy anh nói chuyện khó khăn như vậy? Tôi tới thăm bạn gái tôi, sao vậy? Có vấn đề gì không?"

Lâm Lục Kiều làm một động tác hài hước, nếu gặp phải người không đứng đắn, anh lại càng không đứng đắn hơn, chỉ thấy anh nhú mi, khó xử nhìn Dương Chấn Cương: "Lão Dương, tôi không có nghe nói dì Thiệu có bạn trai mà? Thăng nhóc này ở đâu ra vậy?"

Khoe miệng Dương Chấn Cương giật giật: "Nói bậy bạ gì đó, kể từ khi ly hôn dì Thiệu của cậu cũng đã độc thân bao lâu rồi."

Lâm Lục Kiều nhìn về phía Tường Cách, hếch mày, về mặt vô lại: "A, nghe chưa?"

Tường Cách ho khan một cái, nghiêm nghị: "Tôi tìm Nam Sơ."

"Không tiện."

Tường Cách cảm thấy anh lính trước mắt tại sao lại vô lại như vậy khiến anh ta gần như không giữ được vẻ lịch sự, phong độ nữa: "Tôi tìm cô ấy mắc mớ gì đến anh? Không có thấy báo chí viết hai chúng tôi là người yêu à! Người yêu!"

"Báo chí còn viết anh lưu manh nhiều hơn, nếu vậy không phải tôi nên bắt anh lại à?"

Hôm nay Tường Cách coi như gặp phải kì phùng địch thủ, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám nói chuyện với anh ta như vậy, anh ta vừa muốn nói lại thì cửa phòng quân y đã mở ra, quân y Thiệu đứng ở cửa, nói với Tường Cách: "Cậu là Tường Cách đúng không?"

Tường Cách gật đầu.

"Nam Sơ bảo cậu vào trong nói chuyện."

Lâm Lục Kiều đứng ở cửa, dùng đầu lưỡi liếm răng, về mặt đen tối khó dò.

.....

Tường Cách đi vào kéo ghế ngồi đối diện với Nam Sơ sau đó huyết sáo.

Nam Sơ không kiên nhẫn, nhũu nhũu mày: "Có lời cứ nói, có rắm cứ thả."

Tường Cách chắc chắc hai tiếng, về mặt thỗn thức: "Em càng ngày càng chương mắt anh, như vậy lại càng kích thích anh muốn chinh phục em."

Nam Sơ cười với anh ta, mặc dù trên mặt đều là bụi than nhưng hai mắt sáng rực, đáng vẻ xinh đẹp, Tường Cách đẩy cái ghế về phía trước: "Không bằng theo anh? Bảo đảm sau này em sẽ bước lên thảm đỏ!"

"Cút."

Lời ít mà ý nhiều, một chữ tỏ rõ lập trường.

Tường Cách cũng không tức giận, ngược lại cười cười dựa vào cái ghế: "Em tin hay không? Nếu anh muốn chỉ cần nói Hàn Bắc Nghiêu đưa em đến giường anh, chỉ mất vài phút mà thôi."

"Ừ, tôi cũng sẽ dùng chừng đó phút trói anh lại sau đó vẽ mấy trăm con rùa đen lên người anh rồi đăng lên Ins, có thể nào ông Tường lại nhốt anh nửa năm không?"

Cô gái này rất lanh lợi, Tường Cách nhìn chằm chằm cô một lát sau đó đi đường vòng: "Được rồi, không đùa giỡn với em nữa, giao thẳng nhóc lần trước ra đây, ân oán hai ta xóa bỏ."

Nam Sơ: "Tôi không biết."

"Không biết? Hả? Nếu em không biết anh là cháu em."

"Anh tìm anh ta làm gì?"

Tường Cách là kiểu người gì, là người có thù oán phải trả, lần trước thẳng nhóc kia và Nam Sơ chinh anh ta thậm như vậy, làm sao anh có thể dễ dàng bỏ qua cho được. Đối với Nam Sơ, trước mắt anh vẫn còn ôm suy nghĩ như cũ, mặc dù cô gái này rất sắc bén nhưng anh vẫn muốn ngủ với cô.

Báu vật như vậy, không ngủ thật đáng tiếc.

Anh đứng lên, đá văng cái ghế: "Không nói thì thôi, anh tới thuận tiện thông báo một chút, em không cần phải tham gia tập ba nữa."

"Có bệnh à?"

"Đợi lát nữa trở về người đại diện của em sẽ thông báo em bởi vì anh đã tính bước tiếp theo giúp em, mấy ngày nữa đi thử vai, nếu đạo diễn chọn trúng em hẳn phần diễn sẽ không ít, là một bộ phim lớn, về sau nổi tiếng đừng quên anh đã tìm giúp em, anh đã phải bỏ ra mặt mũi rất lớn đấy." Tường Cách vỗ vỗ khuôn mặt đáng đánh đòn của mình.

.....

Lúc Lâm Lục Kiều dọn dẹp xong hiện trường trở về túc xá thì đụng phải Nghiêm Đại đang xách hành lý xuống, anh cũng không nhìn mà trực tiếp lướt cô ta, coi như cô ta không tồn tại.

Nghiêm Đại dừng một chút, gọi anh lại theo bản năng: "Đội trưởng Lâm."

Lâm Lục Kiều tiếp tục đi.

Nghiêm Đại ném hành lý xuống đất, vòng trở lại đến trước mặt anh, cản anh lại, lúc này Lâm Lục Kiều mới dừng bước, đút tay vào trong túi, không nói tiếng nào nhìn nàng.

Nghiêm Đại nói: "Có phải anh rất xem thường em hay không?"

Lâm Lục Kiều không lên tiếng, cúi đầu không cảm xúc quan sát cô gái trước mắt.

Thật ra thì Nghiêm Đại là một cô gái rất cứng cỏi, cũng rất biết mục tiêu của mình là cái gì, từ trước đến giờ đều như vậy, mặc dù biết mình có cảm tình với Lâm Lục Kiều nhưng mục tiêu của cô ta không chỉ như thế, cô ta cũng sẽ không đi theo đuổi, chuyện không có kết quả chuyện Nghiêm Đại sẽ không đi lãng phí thời gian.

Nhưng Lâm Lục Kiều không để ý đến Nghiêm Đại khiến cô ta rất khó chịu.

Loại cảm giác bị xem thường này đã kích tự ái của Nghiêm Đại một cách nghiêm trọng, cô ta thà bị Lâm Lục Kiều mắng cô ta, chỉ trích cô ta, —— cô là đồ phản bội đồng đội.

Nhưng anh không có, loại lạnh nhạt coi thường này khiến trong lòng Nghiêm Đại như có trăm móng vuốt đang cào cấu lại mờ mịt không biết nên như thế nào, chỉ muốn ngăn anh lại theo bản năng, giải thích với anh thật ra cô ta không có xấu xa như vậy.

"Em và Nam Sơ từng có quan hệ, mặc dù em thường hay gây chuyện với Nam Sơ nhưng lúc vụ nổ xảy ra em cũng rất sợ, em cũng từng nghĩ có nên quay trở lại tìm Nam Sơ hay không nhưng thời điểm em thấy Lưu Hạ Hàn cũng chạy ra ngoài em lại không dám nữa, em muốn đi ra ngoài tìm các anh để các anh vào cứu Nam Sơ, mặc dù em không thích Nam Sơ nhưng cũng sẽ không có ý bỏ mặc cô ấy trong đó."

"Ừ." Lâm Lục Kiều gật đầu, hoàn toàn không để ý Nghiêm Đại đang nói gì.

Nghiêm Đại cũng không biết nên nói cái gì, cô ta hối hận mình không nên ngăn Lâm Lục Kiều lại, cô ta cần phải cao ngạo rồi đi, như vậy mới phù hợp với dự tính của cô ta nhưng lại sợ không giải thích thì cả đời sẽ để lại ấn tượng phản bội đồng đội cho anh nên tóm lại là không cam lòng.

Cho dù nói cái gì cũng đành chịu vì Nghiêm Đại làm như thế nào, Lâm Lục Kiều cũng hoàn toàn không quan tâm.

.....

Lúc Nam Sơ ra khỏi phòng quân y thì sẽ về kí túc xá thu dọn đồ đạc, Thẩm Quang Tông đã cho xe tới, đang chờ ở dưới lầu.

Cô đã đóng gói hết hành lý, điện thoại đặt bên mép giường cũng đã vang lên nhiều lần, Nghiêm Đại và Từ Á đã được người đại diện đón đi, cô là người cuối cùng, mặc dù ở đây không tới một tháng nhưng thường ngày huấn luyện đều là đao thật súng thật, không có một chút lười biếng làm dáng nên khó tránh khỏi có chút cảm xúc.

Từ Á và Nghiêm Đại cũng thế, lúc rời đi đều chào tạm biệt với các chiến sĩ giống như một binh sĩ giải ngũ thật sự.

Điện thoại lại vang lên, Nam Sơ lại ngắt sau đó yên lặng ngồi ở trên giường.

Lúc này có một bóng người đi vào cửa, cô mừng rỡ ngẩng đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt ngăm đen, gầy gò, đôi mắt ti hí khiến cô không khỏi mất mát: "Tiểu đội trưởng Thiệu."

Thiệu Nhất Cửu thần kinh thô, không có nghe ra hàm ý trong lời nói, anh ta vỗ vỗ cánh cửa: "Tất cả mọi người đều ở sát vách, có muốn đi qua nói vài câu không?"

Trong ba người Nam Sơ là người nói ít nhất, trước khi cô đến, cũng có người tìm kiếm cách thông tin trên mạng, lúc đầu tất cả mọi người đều không thích tính tình lạnh lùng của Nam Sơ, sau ở lâu mới phát hiện thật ra thì tính tình Nam Sơ rất hiền hòa, lúc huấn luyện lại rất quật cường, không chịu thua, điểm này rất giống đội trưởng, thỉnh thoảng lại giống như một cô gái nhỏ nhưng phần lớn thời gian cô đều tỏ vẻ lạnh lùng khiến người khác yêu thương, giống như là đó là lá chắn cho sự cô độc và tịch mịch của mình mà thôi.

Nam Sơ gật đầu, đi theo tiểu đội trưởng Thiệu tới phòng bên cạnh, cách chiến sĩ nam đều ngồi hoặc đứng trong phòng, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, thật ra thì trong đám người kia có người còn nhỏ hơn kia, Tiểu Cửu mới mười tám, thỉnh thoảng sẽ đuổi theo phía sau cô kêu chị Nam Sơ, lúc cười lên để lộ hai cái răng nanh.....

Cô không giỏi nói chuyện, cũng không quá tình cảm, sẽ không giống Từ Á và Nghiêm Đại biết nói những lời xã giao vui vẻ, từ nhỏ đã không ai đã dạy cô làm như thế nào biểu đạt sự cảm ơn, thứ cô có thể nghĩ tới chỉ là cúi người chào một cái, cảm ơn bọn họ mỗi ngày đem đầu huấn luyện để bảo vệ quốc gia, bảo vệ nhân dân.

Đó là một cái cúi người đủ 90 độ tiêu chuẩn.

Cảnh tượng đang náo nhiệt lập tức im lặng, tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, Tiểu Cửu là một người cảm tính, anh thích Nam Sơ nhất, cảm thấy cô gái này vừa xinh đẹp lại mang theo tiên khí nên lần này bị chọc khóc, hốc mắt hồng hồng, anh dẫn đầu trả lễ cho Nam Sơ.

Là quân lễ tiêu chuẩn.

Điều đó khiến tất cả binh sĩ đều đứng nghiêm, đồng loạt chào cô theo nghi thức quân đội.

Nam Sơ bật cười, có cảm giác giống như tráng sĩ chặt tay.

Tiểu đội trưởng Thiệu vỗ vỗ vai của cô: "Con gái nên cười nhiều, cô cười rất đẹp."

Nam Sơ cũng chào một cái: "Ừ!"

Sau khi chào tạm biệt với các chiến sĩ, Nam Sơ lại trở về phòng ngủ chờ một lát.

Điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Cô liếc nhìn sau đó gọi Thiệu Nhất Cửu lại: "Đội trưởng các anh đi đâu vậy?"

Thiệu Nhất Cửu tò mò hỏi: "Cô đang đợi đội trưởng à?"

"Ừ, muốn nói tạm biệt với anh ấy."

"Đội trưởng bị Mạnh Xử gọi đi rất gấp, đoán chừng một lát cũng không về được."

Nam Sơ nghe vậy xách túi đứng lên, nhìn tiểu đội trưởng Thiệu, cười cười: "Biết rồi, tôi đi đây!"

Thật sự đi rồi!

Cũng không quay đầu lại, rất phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bảo vệ

Nam Sơ xách theo hành lý xuống lầu, Thẩm Quang Tông đứng đợi ở bên cạnh xe, thấy cô xuống, xông lên kéo hành lý của cô, nhét vào cốp sau, túm người lên xe, hỏi: "Nhớ nhớ làm gì thế?"

Nam Sơ không quan tâm, nhìn quanh một vòng, hỏi: "Tây Cốc đâu?"

Thẩm Quang Tông ngồi lên ghế lái, đóng cửa, cúi đầu gọi điện thoại, cũng không quay đầu lại nói: "Cô nhóc kia, gần đây không biết ăn lộn thuốc gì, nháo ầm ỹ, đợi một lát."

Bên này điện thoại đã thông, Thẩm Quang Tông lập tức đổi sắc mặt, a dua nịnh hót: "Dạ dạ dạ, bên này đã lên lịch, thay tôi cảm ơn đạo diễn Hạ nhé!"

Cúp điện thoại, quay đầu lại, mặt không biểu cảm nói với Nam Sơ, biến sắc mặt nhanh chóng làm người ta nín thở: "Chiều mai quay thử xong, Hàn tổng nói huấn luyện vất vả nên cho cô nghỉ một ngày, chiều mai tôi kêu xe tới đón cô. Còn có, tôi đã cho kéo xe của cô về nhà xe rồi, chìa khóa để trong rổ chỗ cửa vào. Cậu hai Tường nói rồi, anh ta sẽ không so đo với cô về chuyện đó."

Nam Sơ cười lạnh, đáp: "Tôi không đi."

Thẩm Quang Tông giống như nghe được chuyện cười, hừ mũi, nói: "Cô không đi? Cô có biết là bộ phim của ai không? Cô không đi? Hạ Chính Bình! Đạo diễn Hạ! Đầu óc cô bị cửa kẹp hả? Bao nhiêu nữ diễn viên chen đến võ đầu chỉ muốn đóng phim của ông ta, mặc dù không phải là nữ chủ thì cũng là nữ phụ thứ ba, phần diễn cũng nặng, nhân vật gặp may, có thể bớt đi cho cô bao nhiêu đường vòng hả!"

Hiện tại thù lao đóng phim tăng vọt, quá nhiều người trong giới kiếm được tiền nhanh, đã không quan tâm đến chất lượng phim, kỹ thuật diễn của diễn viên và kịch bản cùng xuống dốc, giới điện ảnh đúng là đang tụt dốc. Nhưng vẫn có một vài người cũ vì điện ảnh mà hiến thân, không quên lòng nhiệt huyết ban đầu, Hạ Chính Bình là một người trong số đó.

Hạ Chính Bình, tuổi gần 50, nhà nghệ thuật lão làng, trưởng thành từ trong phố nhỏ, ngõ nhỏ, có đầy nhiệt huyết của một người phương bắc.

Phim ông làm đều có chứa một luồng hơi thở nồng đậm của cuộc sống trong phố nhỏ, ngõ bé, tất cả nhân vật chính đều là con cháu của những gia đình

có gốc rễ, xuất thân cách mạng, đại nghĩa, hào khí.---ll,,ê,,quy,,,don,,,,,----Mỗi lần ký giả phỏng vấn hỏi ông là vì sao chỉ thích làm về đề tài phổ phướng, ông luôn vui tươi hơn hồ, giải thích: "Tôi chính là dân tỉnh thì, không làm được những thứ cao sang kia. Tường thành, gốc rễ có rất nhiều chuyện xưa không nói hết được, bác gái hát hí kịch và đại gia có tiền, chàng trai trẻ thuê nhà và nữ chủ nhà vẫn còn sức hút, nữ ca sĩ Thiên Nhai và thủ lĩnh giặc cỏ bé nhỏ....Tôi đã từng chụp những thứ ấy, dĩ nhiên cũng đều gặp qua."

Thật ra thì lúc tuổi còn trẻ, Hạ Chính Bình cũng đã làm phim về tình yêu quê hương, đất nước, núi sông hùng vĩ. Tuổi càng cao, càng trung thành với thể loại phim yên bình, mang chút hơi thở nhân văn. Xét bên trong chính là một ông già có chút hiệp cốt, đạo nghĩa nhưng lại thích pha trò.

Mà tác phẩm lần này là về cuộc đời của Hạ Chính Bình, ông sớm đã thông báo là làm xong phim này sẽ lui về ở ẩn, không làm phim nữa. Có người phiền muộn, có người tiếc hận, dù sao người nghiêm túc làm nghệ thuật là rất hiếm, hôm nay lại thêm một lão làng tuyên bố rút lui, có thể thấy được tiền đồ của phim ảnh là đáng lo ngại. Vì vậy, mọi người đã dồn tất cả sự chú ý, độ tập trung vào lần tuyên vai này.

Tóm lại về đạo diễn Hạ, tất cả già trẻ đều muốn chen chân vào, đây cũng là một bộ phim về trấn núi giống hàng năm.

Nhưng bây giờ, trong đầu Nam Sơ chỉ nghĩ đến nụ cười kiêu ngạo của Tường Cách ở chỗ quân y, sử dụng tài nguyên của anh ta, Nam Sơ thật sự có điểm không vừa ý.

Thẩm Quang Tông hoàn toàn không để ý đến cô, dừng xe ở dưới lầu nhà cô, xách theo hành lý đuổi người, trước khi đi còn bỏ lại một câu: "Cũng không phải mỗi người đều có cơ hội này, mặc kệ trong lòng cậu hai Tường tính toán cái gì, nhưng đây đối với cô mà nói, đúng là một cơ hội tốt. Hàn tổng cũng là ý này, dù sao cô cũng do tôi dạy dỗ, tôi có thể đẩy cô vào hố lửa sao? Hơn nữa, gần đây cậu hai Tường đang bận về nhà tranh tài sản, vốn không rảnh đối phó với cô. Anh ta cũng đã nói qua với Hàn tổng, chuyện trước kia không đáng truy cứu, tôi thấy thằng nhóc đó là thật sự thích cô, cô đừng quá lo lắng.---ll,,e,,quy.....don,,,,,---Phim này không phải nói diễn là có thể để cho cô diễn, anh ta chỉ bán chút thể diện để tranh thủ cho cô một cơ hội quay phim thử, cụ thể còn phải chờ đạo diễn Hạ có nhìn trúng cô hay không. Muốn được nhìn trúng là do bản lĩnh của cô, không trúng thì cũng đừng nản chí, dù sao còn trẻ, tiếp đó vẫn còn có cơ hội. Kịch bản ở trên bàn cô, về nhớ xem kỹ, nhân vật này rất thích hợp với cô, những chuyện khác, đều không cần cô lo. Nếu chúng tôi đã chọn cô, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng với cô, coi như tôi không che chở được cho cô còn có Hàn tổng. Coi như Hàn tổng cũng không che chở được cho cô, đất nước ta còn có luật pháp mà, lúc rảnh rồi thì xem một chút kiến thức về pháp luật, cả ngày cảm kinh thư, thật sự xảy ra chuyện thì trông cậy vào thần tiên cứu cô sao?"

Lời đã nói đến mức này, từ chối nữa thì đúng là làm kiêu.

.....

Ở bên này, Lâm Lục Kiêu đứng ở trước cửa phòng làm việc của Sở trưởng Sở Cảnh Vụ, đứng sừng sững một buổi chiều.

Mạnh Quốc Hoảng không cho anh vào cũng không cho phép rời đi.

Lâm Hồng đi tới đây, dựa vào tường, chế giễu: "Anh trai, anh lại gây họa à?"

Lâm Lục Kiêu lườm cô một cái, không để ý tới cô.

Lâm Hồng lại hỏi: "Thế nào? Anh này ba ngày hai bữa lại bị Mạnh Xử phạt đứng."

Lâm Lục Kiêu lẩm bẩm một tiếng: "Tránh xa một chút, tránh khỏi bị dính sự xui xẻo của anh trai."

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc mở ra, hiện ra một bóng người, Lâm Hồng cũng quen biết, vui mừng kêu: "Tham mưu Hứa, anh tôi lại phạm lỗi gì rồi hả?"

"Cô hỏi anh mình đi, sao tôi biết được!" Hứa Uẩn nhìn Lâm Lục Kiêu, tức giận nói: "Mạnh Xử kêu cậu ta vào."

Lâm Lục Kiêu trực tiếp quẹo vào.

Hai bộ đàm bị ném ở trên bàn. Mạnh Quốc Hoảng đỏ bừng mặt, gân xanh nổi lên, giọng nói nặng như đổ chì: "Đon kênh?!"

Lâm Lục Kiêu đứng bất động. Một chiếc gạt tàn từ bên kia bay qua, anh không hề tránh, gạt tàn đập thẳng vào khóe mắt anh.

Ngoài cửa, hai người Lâm Hồng và Hứa Uẩn đang úp sát lên cửa, nghe lén.

Nghe bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, Lâm Hồng có chút nóng nảy, nói: "Mạnh Xử đã không ra tay đánh anh trai tôi lâu rồi, hiện tại anh tôi đã làm ra chuyện thương thiên hại lý gì chứ?"

Hứa Uẩn ép sát cửa, không lên tiếng.

Lâm Hồng hỏi: "Tham mưu Hứa, có phải anh đã biết chút gì hay không?"

Hứa Uẩn hỏi ngược lại: "Mấy năm nay anh cô có hẹn hò với bạn gái không?"

"Không có." Lâm Hồng hơi giật mình, vội hỏi: "Sao anh hỏi cái này, có ý kiến gì với anh tôi sao?"

Hứa Uẩn cười nhạt, đáp: "Không được sao?"

"Được, được, được, chỉ là gần đây hình như anh tôi có thích một cô gái." Lâm Hồng nói thầm.

Nói thật, nhiều năm như vậy, Lâm Lục Kiều đã làm không ít chuyện vô si, mặc dù trước kia ông cũng đã cảm gặt tàn đập qua, nhưng không đập lên mặt. Đây là lần đầu tiên Mạnh Quốc Hoàng tức giận như vậy. Vì sao ông tức giận à?? Giận là vì thằng nhóc này chỉ lẳng lặng, chẳng nói gì, cố tình làm mọi chuyện ở sau lưng ông.

"Thật sự thích cô bé kia như vậy à, được, cậu về nhà nói với cha cậu, cậu muốn lấy người ta về nhà! Đi đi!" Giọng Mạnh Quốc Hoàng vang như chuông đồng, đập bàn quát.

Lâm Lục Kiều nhú mày, nhìn hồi lâu vẫn không há mồm.

Mạnh Quốc Hoàng nói: "Ở trên mạng, cô nhóc đó bị người ta mắng thành cái dạng gì, cậu đi tìm nó, chẳng phải là tự tìm tội à?! Loại phụ nữ đó thích hợp với cậu sao? Có thể lấy về nhà làm vợ sao? Có hiểu không?---ll...e,quy,,,đôn,,,,,Người ta là diễn viên, bây giờ còn chưa tạo hóa, ngộ nhờ ngày nào đó phát nổ, ngày lễ, ngày tết trên TV đều là hình ảnh vợ cậu ôm hôn người đàn ông khác, vậy cậu còn thể diện sao? Hay cậu cho là giành sự về vang cho cha cậu? Còn chưa nói đến về sau kết hôn, sinh con, cậu là một lính cứu hỏa, cô ta là một diễn viên, vậy đứa bé để ai trông? Tìm bảo mẫu à? Với chút tiền lương của cậu thì tìm được sao? Để cho cô ta lộ ra à? Cậu nuốt trôi cục tức đó sao? Đừng có mà không tin, tôi nói những chuyện này đều rất thực tế! Hay là cậu trông mong cô ta có thể vì cậu mà rút khỏi làng già trí nạm vàng đó?"

Sau đó giọng trầm xuống: "Cậu muốn chơi bời, tôi không ngăn cản, nhưng nếu cậu muốn cưới về làm vợ thì tôi đã nói lời cảnh cáo ở đây rồi. Cậu về nhà tự suy nghĩ đi, thật sự muốn kết hôn thì tôi với cha cậu đều không cản. Cha cậu nói rồi, sau khi cậu trưởng thành thì sẽ không quản chuyện của cậu nữa, chuyện cưới vợ này, ông ấy cũng lười quản. Chúng tôi trải tốt đường bằng cho thì không đi, cậu cứ muốn leo núi. Được, cậu đi đi, ai ngăn cản thì là cháu cậu! Bị thua thiệt thì cũng nuốt xuống cho ông đây!"

An tĩnh một hồi, ánh sáng bao quanh lấy người đàn ông cao lớn mà trầm tĩnh ở trước bàn làm việc.

Cuối cùng Mạnh Quốc Hoàng hơi thở dài, tổng kết: "Nơi hư vinh ấy, có bao nhiêu nữ diễn viên vì một vai diễn mà dây dưa không rõ với nhà sản xuất, đạo diễn, cuối cùng còn đánh mất mình chứ?"

Lâm Lục Kiều trở về đội đã là mười một giờ đêm.

Bình sĩ đã ngủ say, anh rửa mặt xong, từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Dương Chấn vừa đứng tựa cửa. Lâm Lục Kiều liếc anh ta một cái, cúi đầu vốc nước hắt lên mặt, hỏi: "Còn chưa ngủ à?"

Dương Chấn hỏi: "Mạnh Xứ dạy dỗ cậu hả?"

Anh xoa xoa mặt, lơ đãng, nửa đùa nói: "Sao, lo lắng cho tôi à?" Nói xong, cười tự giễu một tiếng, ngừng vốc nước, nhìn sang.

"Hay là cậu cũng muốn rèn sắt khi còn nóng, dạy dỗ thêm hả?"

"Bọn họ đi rồi."

Lâm Lục Kiều sững sờ, nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, một lần nữa mở vòi hoa sen.

"Cô bé đợi ở đây rất lâu, muốn chờ cậu trở lại."

Anh cúi người, hai tay chống ở trên bồn rửa tay, cúi đầu, không lên tiếng.

"Lúc cô nhóc đi, còn cúi mình chào đám tiểu Cửu Nhi, còn đến thăm mộ đứa bé gặp chuyện không may lần trước, bảo người ta tặng bó hoa cúc, chào một cái, nói lời chào từ biệt người khác. À, còn đến thăm di Thiệu, biết di Thiệu thích uống trà, không biết lấy từ đâu ra một túi trà, hồng trà Kỳ Môn, đất kinh người." Dương Chấn cũng không biết tại sao mình lại nói những điều này, nhưng khi thấy bóng lưng có chút mất mát của Nam Sơ khi lên xe, liền không nhịn được nói cho Lâm Lục Kiều nghe.

"Thật ra thì cô nhóc rất hiểu chuyện, huấn luyện cũng chịu khổ, bình thường chẳng nói gì, nhưng đều nhớ kỹ những bí mật. Buổi chiều gặp ở cửa ra vào, cô nhóc vẫy tay với tôi, vui mừng nói: chỉ đạo Dương, tôi đi đây.--...,le,,equey,,,d,on,,,,,---A, đúng rồi, cô ấy tặng tôi một tấm danh thiếp, là số điện thoại của một lão trung y khám chân. Cô nhóc này, ở đâu nhìn ra chân tôi bị tật, liền tặng cho tôi cái này."

Hồi trẻ, chân của Dương Chấn bị thương, vừa đến ngày ảm hay trời mưa sẽ đau nhức, bệnh này đã theo mấy năm rồi.

Lâm Lục Kiều cúi đầu chống tay trên bồn rửa, đầu cúi thấp hơn, lắc đầu, không hiểu sao lồng ngực hơi nóng.

"Lục Kiều, tôi đứng về phía cậu, thật sự." Dương Chấn lại nói: "Tôi thật sự thích cô bé đó."

Lâm Lục Kiều ngẩng đầu lên, nở nụ cười hơi vô lại, cúi người, nói bên vành tai anh ta: "Đừng có dùng từ thích, tôi nghe sẽ khó chịu." Nói xong, vỗ vỗ vai anh ta, đi thẳng ra ngoài.

Dương Chấn cười ra tiếng, nhìn bóng lưng anh, thẳng ranh này!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Thoa Xù

Hôm nay Nam Sơ đi thử vai, vì lý do lịch trình, buổi thử vai chậm lại vài ngày.

Hai ngày trước lật xem kịch bản, phong cách nhân văn thành thị của đạo diễn Hạ vẫn trước sau như một, là câu chuyện xưa điển hình trong thành nội, kể về thời đại hào nhoáng, văn hóa tụt hậu, ví dụ như nhân vật nữ ba này, Liễu Oánh Oánh, người phụ nữ sườn xám, có một cửa hàng nhỏ chứa đầy một mét vuông ở sâu trong ngõ nhỏ, có tay nghề, thủ công tinh chế, có không ít quý phu nhân giàu có thích đến tìm cô may sườn xám, đây là một trong những nét văn hóa.

Liễu Oánh Oánh cũng là một người phụ nữ tràn đầy đạo nghĩa hào hiệp, ba mươi tuổi đầu, diện mạo vô cùng thanh tú, dáng người nhấp nhô. Không ít đàn ông tơ tưởng đến vẻ mặt xinh đẹp của cô, nhưng cô vẫn luôn ở đây chờ một người, một người không trở lại, coi như là một nhân vật đại nghĩa lụy tình.

Lúc đầu khi xem kịch bản này, Thẩm Quang Tông đã nói nhân vật này thích hợp với Nam Sơ, cảnh trong kịch bản miêu tả đáng vẻ, trong đầu anh có thể lập tức bật ra đáng vẻ Nam Sơ mặc sườn xám, người phụ nữ xinh đẹp, không phải trong kịch bản chính là đáng vẻ này sao. Đừng có thấy người như Tưởng Cách thô tục hồ đồ, trước đó lúc ăn cơm với Hạ Chính Bình, nghe ông ta nói sẽ quay kịch bản này, nhủu mày nhăn mặt, "Có một vai diễn không tìm được người."

Tưởng Cách lăm mồm hỏi đôi câu, "Quan trọng không? Không quan trọng thì đẹp chứ sao."

Hạ Chính Bình người này thích để tâm vào chuyện vụn vặt, nếu không chọn được người thích hợp, ông ta thà bỏ đi kịch bản này, "Muốn tìm một người mặc sườn xám đẹp có thể thể hiện được sự hàm súc, phải xinh đẹp, nhưng lại không thể quá quyến rũ, con người lạnh nhạt, không nhiễm hồng trần. Bây giờ tìm được mấy người không phải quá lãng phí thì chính là đáng người phẳng phiu, chịu không được."

Tưởng Cách vừa nghe, cười ha ha: "Một nữ ba thôi mà, ông yêu cầu cao như vậy sao?"

Hạ Chính Bình: "Thật ra thì không có gì mà nữ chính nữ ba, phần đất diễn cũng xấp xỉ nhau, vẻ đẹp của nhân vật, phải xem người xem thích nhân vật nào, người xem thích Liễu Oánh Oánh, thì bộ phim này Liễu Oánh Oánh chính là nữ chính, cậu phải để cử người ổn một chút, cũng giúp tôi để ý để ý đi."

Trong đầu Tưởng Cách bỗng chốc lóe sáng, anh ta cũng không biết tại sao trong đầu lại đột nhiên bật ra đáng vẻ của nha đầu kia, nghĩ tới cô nàng mặc sườn xám hẳn là cũng không tệ lắm, vì vậy nói: "Tôi đây thật sự có một người, nhưng mà đang tiếng của cô gái này không tốt lắm, ông muốn mời cô ấy thì phải suy xét cân nhắc kỹ một chút."

Hai mắt Hạ Chính Bình tỏa sáng, "Tôi chỉ chú ý đến kỹ thuật diễn xuất, nếu có thể diễn tốt nhân vật này, tôi mặc kệ cô ấy có tai tiếng gì."

Chuyện này cứ hình thành như vậy.

Mặc sườn xám là một trong những điều kiện thử vai.

Trước khi ra cửa, Thẩm Quang Tông xách một bộ sườn xám vào cho cô, bảo cô thay.

Mặc bộ sườn xám màu xanh trên người, nút gài trên xương quai xanh, cổ áo ôm chặt cái cổ nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cái cổ tinh tế, trước ngực nở nang, tà xẻ cao, đôi chân trắng tấp thon dài, xương cốt cân xứng.

Chỗ đường xẻ của làn váy sườn xám theo một đường màu xanh tinh tế, tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Hoa văn thêu trên sườn xám là một con bướm bướm vỗ cánh, nhẹ nhàng muốn ngã, cả người toát lên mùi vị thanh nhã uyển chuyển dịu dàng, mặt mày trang nhã, đuôi mắt cong, xinh đẹp mà lại rạng rỡ.

Ngay cả Thẩm Quang Tông cũng căng cả mắt, đảo vòng quanh cô, "Em chính là Liễu Oánh Oánh, Liễu Oánh Oánh!"

Nam Sơ liếc mắt.

Thẩm Quang Tông sờ cằm, "Em tập trung diễn xuất nhiều hơn, nhân vật này tuyệt đối là của em."

Không nói đến nhân vật này là của Nam Sơ, khi cô đi vào phòng quay thử vai, tất cả nhân viên tạo hình đang mệt rã rời đột nhiên hai mắt đều tỏa sáng, cô gái ngọt ngào này, có linh khí, vui mừng nhìn về phía Hạ Chính Bình.

Hạ Chính Bình và Tưởng Cách ngồi cạnh nhau ở phía sau, ngược lại Hạ Chính Bình có hơi kinh ngạc nhìn xéo Tưởng Cách, người sau hơi nhú mồm, "Cũng được ha?"

Hạ Chính Bình suy nghĩ một chút, "Được là được, nhưng mà tuổi có hơi non nớt....."

Dứt lời, ông mò lấy cây dù giấy ở bên cạnh, ném qua, "Phản một đoạn ba, cô hãy thử xem"

Nam Sơ xòe dù ra, bước dừng trước tấm màn đen.

Một cây dù giấy vẽ màu vàng, trước tấm màn đen là một phụ nữ mặc một thân trang phục phụ nữ Mãn Thanh, búi tóc nhỏ nhỏ, bên tai có tóc rơi, ánh đèn trắng nhạt xẹt qua từng tác da thịt của cô, dáng người thướt tha, bản lĩnh uyển chuyển, thanh cao thoát tục, sườn xám màu xanh ôm lấy dáng người cân đối trắng nõn của cô, dưới chân là giày cao gót màu đen tôn lên nước da trắng sáng ở mu bàn chân, gân trên mu bàn chân nhô lên, một đôi chân xinh đẹp tinh tế.

Giờ tay nhấc chân, tinh tế động lòng người, tràn đầy ý nhị.

.....

Nhân vật được xác định, Hạ Chính Bình nhẹ nhõm nổi lòng, vỗ tay với Tưởng cách, "Thằng nhóc cậu có con mắt tinh tường nha."

Tưởng Cách sửa lại cổ áo một chút, ánh mắt liếc nhìn ra bên ngoài, "Được, hay là ăn bữa cơm đi, tôi mời khách."

Hạ Chính Bình: "Gọi cả cô nhóc kia, buổi tối cùng ăn cơm."

"Được rồi."

Cục diện này nhìn qua là Hạ Chính Bình tạo thành, thực ra là do Tưởng Cách, Nam Sơ còn chưa ra khỏi tòa nhà, đã bị trợ lý của Tưởng Cách gọi đến, "Nam tiểu thư, đạo diễn Hạ nói buổi tối cùng ăn cơm."

Đạo diễn Hạ cũng đã lên tiếng rồi, vì vậy cứ như thế bị giữ lại.

Cơm tối đặt ở khách sạn năm sao phía đối diện – nhà của Tưởng Cách.

Không có nhiều người, chỉ có mấy người đạo diễn sản xuất và mấy nhà đầu tư, bao gồm Tưởng Cách.

Xe vừa chạy vào đã nhìn thấy một biểu ngữ treo phía trước khách sạn, -- Hội thảo an toàn xây dựng công trình phòng cháy chữa cháy.

Lại liếc mắt nhìn qua, bãi đậu xe đã đầy, Nam Sơ ngồi trong xe, liếc mắt đã thấy bảng số xe của mấy chiếc quân dụng màu đen, tâm tình chợt có chút vui vẻ.

Cô nhảy xuống xe, bước vào theo sau đám đàn ông.

Vừa bước vào cửa khách sạn quản lý đã chào đón, cúi người nói với Tưởng Cách, "Ông chủ nhỏ."

Tưởng Cách chợt nhú mồm, hơi há hốc: "Có người họp trong đó hả?"

Quản lý ân cần nói: "Hội thảo, mấy lãnh đạo của cục phòng cháy và mấy chuyên gia xây dựng, chỉ còn lại hai gian phòng, tôi sắp xếp cho cậu kế bên bọn họ, Mạnh Xử cũng ở đây, nếu có thể, đợi lát nữa cậu có thể tới chào hỏi."

Tưởng Cách hơi gật đầu, "Biết rồi."

Khách sạn này chỉ có ba phòng bao cao cấp, một phòng độc lập, hai phòng kia là chung với nhau, bình thường phải đặt trước khá lâu, trừ khi là chính Tưởng Cách mời người dùng cơm, nếu hôm đó không có người thì sẽ dùng, bình thường không dùng.

Hai phòng bao chỉ cách một cánh cửa, nhóm Nam Sơ mới vừa ngồi xuống, đã nghe thấy một hồi lộp cộp tiếng bước chân ở cửa cầu thang, một đám người họp xong, từ trên lầu đi xuống.

Còn có một tràng tiếng nói vang lên.

"Từ nhỏ chú đã thấy tên tiểu tử cậu có tiền đồ rồi, thế nào, qua năm chắc là ba mươi rồi ha, còn chưa chọn trúng cô nàng nào sao?" Người nọ dứt lời, xung quanh rộ lên một trận cười, lại nói: "Ai da, chú nhớ tham mưu Hứa của chúng ta cũng đang độc thân phải không? Thế nào? Lục Kiều, cháu có ý gì thì cứ nói, mấy chú bác đều ở đây cả, đừng ngại gì hết."

Nam Sơ chợt nghe một giọng nói lạnh lạnh, đặc biệt lười biếng, "Đừng, chú cũng đừng có ép con, Đại Lưu độc thân cũng tốt chán mà, hay là chú không thuyết phục được Đại Lưu nên quay sang dụ dỗ con chứ gì? Đừng vậy chứ, lại làm trẻ nãi tham mưu Hứa nữa."

Người nọ cười ha ha, "Thằng nhóc Đại Lưu kia là do không tìm được, chú không tin tiểu tử con đây lại không tìm được, chỉ với đáng về đó của con, biết bao nhiêu cô nàng chờ đợi đây, chú nói nghiêm túc với con này, nhanh tìm một người cho xong, đừng để cho ba con sốt ruột."

Dứt lời, cửa phòng thoáng qua mấy bóng người.

Nam Sơ liếc mắt lập tức nhìn thấy bóng người cao lớn đó, một thân đồng phục quân đội màu xanh lục, đội nón quân đội, đôi tay bỏ trong túi quần, sống lưng thẳng, cứ ngay thẳng lướt qua trước mặt cô như vậy, sau đó vòng vào cửa trước phòng bao.

Tính kỹ lại thì kể từ khi ra khỏi đội, hai người đã không liên lạc bốn năm ngày rồi.

Nam Sơ chưa gọi điện thoại cho anh, Lâm Lục Kiều cũng không gọi điện thoại tìm cô, giống như ngầm phân cao thấp, xem ai không chịu đựng được trước.

Tường Cách kéo ghế chen vào bên cạnh Nam Sơ, nghiêng đầu cười với cô, nhưong nhưong mày, "Bé con."

Đáng về muốn ăn đòn, Nam Sơ muốn cầm đôi đũa vào trong mắt anh ta, Thẩm Quang Tông ở bên cạnh nhiệt tình nháy mắt với cô, nhìn được, cô chỉ chớp chớp mắt, giọng điệu lạnh nhạt: "Ông chủ Tường."

"Em cái cô nàng này cũng không biết cảm ơn." Tường Cách chặc một tiếng, "Dù gì thì nhân vật này cũng là do anh tranh thủ giúp em đấy."

Nam Sơ nhìn anh ta một hồi lâu, hơi gạt đầu, sáng khoái cầm chai bia lên, rót đầy, nâng chén với anh ta, "Mời anh."

Sau đó uống cạn sạch.

Mọi người vỗ tay, khí khái!

Ngay cả Hạ Chính Bình cũng nhìn không chớp mắt, xem ra đây là người mà Tường nhị thiếu yêu thích.

.....

Không khí bên này ngay ngắn chỉnh tề hơn rất nhiều, tới đây đều là ba lãnh đạo trong cục, năng lực cạ chén, đề tài lại vậy lượn đến trên người hai hậu bối.

"Lục Kiều, cuộc thi lần trước như thế nào rồi?"

Mạnh Quốc Hoàng hừ một tiếng, "Tạm được, hạng nhất toàn cục."

Giọng điệu tự hào giống như đây là con của mình.

"Khá lắm! Lần này qua được rồi, vòng phỏng vấn chắc chắn không thành vấn đề."

Mạnh Quốc Hoàng liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều ở bên cạnh, "Chỉ cần thằng nhóc này đừng có cà lờ cà phát là được."

"Yên tâm, từ nhỏ Lục Kiều đã đáng tin, đáng tin hơn Đại Lưu nhà tôi, nói muốn vào trường quân đội thì lập tức vào trường quân đội, không giống Đại Lưu nhà tôi, bây giờ còn đang giằng giụa thi nhân viên công vụ đây."

Dứt lời, quay đầu nhìn lại đương sự, một đáng về không quan tâm đến, giống như trọng tâm đề tài thảo luận không có liên quan chút nào tới anh.

Hứa Uẩn ở bên cạnh âm thầm nắm chặt nắm tay đặt trên đầu gối.

Từ trước đến giờ người này cứ như vậy, đáng về không quan tâm tới cái gì cả, làm cho người ta hận đến nghiến răng.

Trưởng ban Lưu kéo câu chuyện chuyển sang trên người Hứa Uẩn. Không thể lạnh nhạt với đồng chí nữ của chúng ta, tiểu hứa có bạn trai chưa?"

Hứa Uẩn hoàn hồn, cắn cắn môi, "Tạm thời vẫn chưa nghĩ đến."

Trưởng ban Lưu cười khanh khách, "Bây giờ mấy người trẻ các cháu thật sự không gấp gáp. Thế nào, cảm thấy thằng nhóc này được không?" Nói xong vỗ vỗ vai Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều khẽ cau mày.

Hứa Uẩn liếc anh một cái, câu nói có hàm ý khác: "Rất tốt, nhưng đội trưởng Lâm không vừa mắt cháu, tầm nhìn của anh ấy cao lắm."

Mạnh Quốc Hoàng vừa nghe, thở cũng không ra hơi, "Hừ! Đó là do mắt của nó mù rồi!"

Lâm Lục Kiều vốn không có tâm trạng, lời này vừa rơi xuống, ngay cả góc mặt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Không khí căng thẳng trong phút chốc.

Ngoài cửa có một người tiến vào, chỉ đạo viên gọi đồ ăn xong trở lại, đi tới khẽ nói bên tai Mạnh Quốc Hoàng.

Ông gật đầu một cái.

Chỉ đạo viên đi đến kéo cánh cửa ngăn giữa hai phòng bao ra.

Tràng cười ồn ã ở phòng bên lập tức xông vào, ánh sáng hòa vào, phía đối diện người cũng ngồi đầy một bàn.

Chợt nghe Mạnh Quốc Hoàng nâng chén với bên kia, "Ông chủ Tường."

Lâm Lục Kiều lơ đãng nhìn sang, khóe mắt giựt giựt.

Tường Cách ngồi trên ghế, một tay nhàn nhã khoác lên lưng ghế của Nam Sơ, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô nàng ở bên cạnh.

Mà cái cô nàng chết tiệt kia.

Cô đang một thân sườn xám màu xanh, ngồi trên ghế chân bắt chéo, kéo hờ đến đùi, một mảnh màu xanh rủ xuống ghế, giống như vải mảnh, một mảnh màu xanh đắp trên đùi, lộ ra da thịt một bên chân, trắng tuyết trơn mềm, xương cốt cân xứng.

Đi lên một chút nữa, một phong cảnh không thể nói.

Tường Cách cúi đầu nói câu gì đó bên tai Nam Sơ, cô nàng nhìn bên này một cái, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Lục Kiều một chút, rất nhanh rời đi, mặt bình thản: "Tôi không đi."

Sắc mặt Lâm Lục Kiều rõ ràng đã hơi khó coi, còn lâu cô mới đi tìm mắng.

Tường Cách ngượng ngừng, tự mình đứng lên, bưng ly rượu qua, chào hỏi mấy câu.

.....

Nam Sơ đi vệ sinh xong bước ra ngoài, rửa tay xong, mới vừa đóng cửa lại, bị người ta ôm chầm sau lưng, trực tiếp kéo mạnh vào nhà vệ sinh.

Nam Sơ bị đè lên cánh cửa.

Chỉ nghe sau lưng kêu kịch một tiếng, tiếng khóa cửa, trong lòng dâng lên một trận kích thích không thể diễn tả được.

Trong nhà vệ sinh đèn mờ ảo, ánh sáng vàng, không gian chật hẹp, bên tai là hơi thở đàn ông trầm thấp khê khằng.

Nam Sơ giương mắt.

Người đàn ông chống tay lên cửa, đang cúi đầu quan sát cô, mặt mày anh tươi cười nhưng lại ẩn chứa chút giận hờn, khóe môi nhếch lên một đường cong kiêu không thể làm gì.

Cái góc độ này.

Rất thích hợp để hôn môi, đúng vậy.

Cô đang ngửa mặt, đôi tay tự động tự phát ôm lấy cổ anh, ngón tay luồn vào mái tóc đen của anh, nhẹ nhàng vuốt ve: "Đội..."

Trong nháy mắt đôi môi bị người phủ kín.

Lâm Lục Kiều chợt cúi đầu cắn xuống môi cô, không để hở chút nào, đặc biệt mạnh mẽ.

Nam Sơ bị đau, nức nở nghẹn ngào đánh anh, bị anh dùng sức mạnh hơn ngăn lại, xâm nhập sâu hơn, đầu lưỡi trực tiếp cạy môi cô, tiến quân thần tốc, Nam Sơ thở không ra hơi, bị anh hôn hai cái thì cơ thể lập tức mềm nhũn, tay chặt chẽ ôm lấy cổ của anh, không để cho mình rơi xuống.

Đây là một nụ hôn mãnh liệt, ý thức hỗn độn, cô còn đang suy nghĩ, người này thích mình dữ rồi, hôn dữ dội như vậy.

Lâm Lục Kiều hôn đủ rồi, hôn xuống cổ cô, nhẹ nhàng cọ bên tai cô, hơi nóng bốc lên.

"Nhớ anh không?"

Nam Sơ hôn anh, "Không nhớ --"

Lâm Lục Kiều dừng lại, đứng thẳng, thoáng cái đã kéo dài khoảng cách, cười xấu xa cúi đầu nhìn cô, "Cho em một cơ hội nữa, nhớ anh không?"

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, để tay xuống: "Nhớ."

Lâm Lục Kiều gạt đầu, bỏ tay vào trong túi, chột nhú mày: "Vậy sao cũng không gọi điện thoại?"

"Em đang chờ anh gọi cho em."

Cô nhóc nói xong lại uất ức rồi.

Bốn năm ngày không có liên lạc, vừa gặp mặt lại là cảnh tượng lúc nãy, Lâm Lục Kiều muốn lột bỏ trái tim cô, nhưng nghe thấy lời này lại thờ dài một hơi, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, sao lại bị kích động giống như mấy thằng nhóc trẻ, sao bản thân mình rơi vào tình yêu thì dường như sự kiên nhẫn cũng muốn bùng nổ luôn rồi.

Anh đưa tay xoa xoa đầu Nam Sơ, thờ dài: "Qua mấy ngày nữa anh sẽ đi tìm em, ở nhà chờ anh, ngoan một chút."

"Anh sắp được nghỉ phép sao?"

"Nghỉ ba ngày, em suy nghĩ đi, anh sẽ dắt em đi chơi."

"Đi đâu chơi?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô cười, "Dẫn em đi xem kéo quốc kỳ?"

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến một tràng âm ỉ.

"Cửa này khóa rồi."

Là Hứa Uẩn.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Cửa này khóa rồi, phiền cô tìm người mở cửa một chút."

Giọng Hứa Uẩn không nhanh không chậm, hai người ở bên trong nghe ra có chút là cố ý.

Hai người bên trong nín thở.

Chợt nghe người phục vụ nói: "Tham mưu Hứa, để tôi đi tìm người xem sao, dưới lầu có toilet trống, tôi dẫn cô qua đó."

Hứa Uẩn đợi một lát, vẫy tay, "Không cần."

Lúc đi cô lại quay đầu quét mắt qua.

Nam Sơ khôi phục thần chí, đẩy người đàn ông trước mắt ra, Lâm Lục Kiều cúi đầu nở nụ cười, chế trụ cổ tay cô: "Giận gì chứ?"

"Ghen." Thế mà lại thừa nhận.

Lâm Lục Kiều đan tay nắm giữ hai cổ tay cô, cười cười mồm nhẹ môi cô, "Trời đất chứng giám, đến một sợi lông anh cũng không cho cô ta chạm vào."

Nam Sơ nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, chân thành như thế, hình dáng vững vàng, sáng sủa, lại mang theo một tia cười xấu xa, cô bỗng nhiên nhớ tới năm mười sáu ấy, khi mới quen anh, mặt anh lạnh nhạt, kiệt ngạo, khi đó nồng đậm hơi thở thiếu niên, dáng người cũng không rắn chắc như hiện tại.

Năm tháng mài dũa anh thành sắt thép, hấp dẫn thôi nam châm là cô.

Nam Sơ vươn người, nghiêm mặt nhào lên, cắn mạnh lên môi anh, giọng nói hung ác cảnh cáo: "Ai cũng không cho chạm vào, kẻ nào chạm vào em chém kẻ đó."

Mắt Lâm Lục Kiều càng đen, chứa đựng đôi môi cô đang cắn xuống, bên trong có ánh sáng, phảng phất như muốn hút cô vào.

Trong lúc răng môi quần giao, thì nghe thấy anh trầm giọng thêm cất giấu ý cười nói: "Ngàn vạn lần đừng thủ hạ lưu tình."

Lại là một hồi dây dưa, hai người sửa sang xong đi ra ngoài, vừa khéo gặp người phục vụ mang theo người đến mở khóa, một mặt lờ mờ.

"Đội trưởng Lâm, cánh cửa này?"

Lâm Lục Kiều ồm một tiếng, "Tôi mở ra, sao thế?"

Nam Sơ phối hợp nhìn anh một cái, nói: "Tôi vừa bị khóa bên trong, là đội trưởng Lâm mở giúp tôi."

Người phục vụ gãi đầu, "Đội trưởng Lâm thật lợi hại."

Lâm Lục Kiều cho tay vào túi, khiêm tốn nói: "Khách sáo rồi."

Nam Sơ vẫy tay, mày khề nhếch, khoe miệng khề nhếch: "Chú phòng cháy, gấp lại sau!"

Cô gái nhỏ nói xong nhấc giày cao gót đi ra ngoài, vạt áo sườn xám nhoáng lên một cái, ngẫu nhiên có thể thấy được đôi chân trắng mịn cân xứng. Lâm Lục Kiều nhìn bóng lưng cô, cúi đầu cười hừ một tiếng, cô nhóc chết tiệt.

Một người nhăn mày một người cười, làm em gái phục vụ mặt hồng tím đập.

Thẳng đến khi Lâm Lục Kiều trở lại phòng bao, hai cô gái còn vây quanh cửa toilet đàm luận,

"Rất đẹp trai."

"Không biết vì sao, tuy tôi không còn trẻ nữa, không hiểu sao cảm thấy muốn rụng trứng với kiểu đàn ông man thế này, cô nhìn xem, cơ bắp, mặt đẹp trai, cười lên cũng rất đẹp trai, phòng cháy hẳn là điểm gì cũng tốt, thể lực tốt, buổi sáng nếu có thể còn giúp cô làm điểm tâm nữa, còn cả cơ bụng..."

Cô gái bụm mặt, mặt đỏ tai hồng, hình ảnh này, chỉ cần nghĩ thôi đã muốn nổ tung rồi.

...

Ăn xong bữa cơm, Nam Sơ nghỉ ngơi một thời gian, ngoại trừ nghỉ ngơi dưỡng sức, việc còn lại là ở nhà đọc kịch bản chờ bộ phim của Hạ Chính Bình bấm máy.

Trong lúc đó, Trương Cách hẹn cô vài lần.

Các kiểu theo đuổi đều dùng.

Nam Sơ một ánh mắt cũng chưa cho hắn, tính khí của Trương nhị thiếu lại nổi lên, bản thân tính thế nào cũng đã giúp cô, cô nhóc kia không biết cảm ơn, còn lại không muốn gặp mình như vậy? Hắn có chút tức giận, cũng hết cách, cô gái người ta không để ý hắn.

Dù hắn lái siêu xe ngàn vạn tệ đến studio chỗ cô, Nam sơ cũng không hề phản ứng, xoay người leo lên chiếc xe máy chục vạn của cô.

Đủ lãnh diễm, hắn thích.

Không giống với vẻ lãng lơ diễm dứa lẻo lẻo bên ngoài, thế này lại càng quyến rũ hơn.

Một khi đàn ông bị kích thích sẽ khơi lên ham muốn chinh phục, sẽ rất khó để tiêu tan, chờ yên tĩnh một thời gian, chờ rảnh rồi, lại nghĩ đến người phụ nữ này, lòng tràn đầy lưu luyến, phiền muộn không thôi, tâm ngứa ngáy khó nhịn.

Trên phương diện tình cảm, Trương Cách có rất nhiều kinh nghiệm và thủ đoạn.

Nhưng hắn không thích nhất là bắt buộc người khác, loại chuyện này, lưỡng tình tương duyệt, phụ nữ khi làm tình mới thú vị.

Nếu không sẽ giống như cá chết vậy, khi làm tình sẽ không mạnh mẽ.

Ban đầu ham muốn với Nam Sơ, đến từ một đêm kinh diễm kia trong quán bar ở Milan, nhưng khi thấy cô mặc sườn xám, trong lòng Trương Cách có thêm tính toán - nhất định phải làm cô một lần khi mặc sườn xám.

Từ trước đến nay duyệt nữ vô số, cốt tướng, da thịt, Nam Sơ đều là thượng thừa, cũng không biết phía dưới có chín khúc hành lang gấp khúc làm cho người ta □□ không.

Càng nghĩ như vậy, càng gọi lên dục niệm trong lòng Trương Cách, hận giờ phút này không thể kéo người đến làm, nhưng từ nhỏ, lão gia tử đã nói, nóng vội sẽ không ăn được đậu hủ nóng, đa số phụ nữ sẽ không thoát khỏi cảm dỗ của hàng hiệu xe sang, nhưng trải qua việc lần trước, Trương cách hiểu được một điểm, Nam Sơ không giống với những người kia - cô có tiền.

Vì thế, những cách cũ sẽ không có hiệu quả, Trương Cách để ý, từ nhỏ cô đã không có cha, mẹ lại không nuôi, vài năm nay luôn bị cộng đồng mạng chửi bới, hẳn là sẽ thiếu cảm giác an toàn.

Trương Cách gấp khó khăn rồi.

Trong từ điển của hần căn bản cũng không có bốn chữ cảm giác an toàn này.

Trợ lý bách khoa bên cạnh thấy hần nhú mày khổ sở như thế, đề xuất mưu kế cho hần.

"Nếu không, tôi tìm người hăm dọa cô ấy, trong thời khắc mấu chốt anh lao ra anh hùng cứu mỹ, nói không chừng cô ấy bỗng nhiên cảm động lấy thân báo đáp."

Ý kiến hay.

...

Tướng Cách sau năm ngày tặng hoa liên tục, làm cho các báo lá cải đưa tin, dư luận xôn xao, bỗng nhiên biến thân biệt tích.

Làm Tây Cốc kinh ngạc, "Cái tên đại thiếu gia thích làm cuộc sống người khác loạn thất bát tao đó, sao lại tự nhiên biến mất."

Giọng điệu này hơi oán giận khác với vẻ cảm động.

Nam Sơ vẫy tay với cô, kéo người người đến trước mặt, miệng ngậm điều thuốc, giương cằm lên chia chia sofa đối diện: "Ngồi."

Tây Cốc đỏ mặt, "Sao thế?"

Nam Sơ chột nhú mày, "Nói chuyện của em với Hàn Bắc Nghiêu."

Tây Cốc sùng sốt, hai tai đều đỏ, sao đột nhiên hỏi chuyện này, "Không không... Không... có gì."

Nam Sơ: "Không có chuyện gì sao em lại cà lăm rồi hả? nhanh lên? Hàn Bắc Nghiêu có cái gì đáng giá làm em khẩn trương?"

Bản thân Tây Cốc cũng rất kỳ quái, từ nhỏ cũng chưa từng có tật xấu này, chỉ cần vừa chạm vào chuyện đại thiếu gia này sẽ cà lăm, ở trước mặt anh cũng sẽ nói không rõ ràng, còn chọc người ta cười nhạo.

Nam Sơ sờ vành tai cô, thấp giọng hỏi: "Thích rồi hả?"

Tây Cốc sốt ruột, "Mới... Không có."

Nam Sơ ý vị thâm trường nhìn cô, không nói chuyện, ánh mắt này, nhàn nhạt, phảng phất như muốn nhìn thấu cô.

Tây Cốc bại trận, nghẹn một hơi, mới nhỏ giọng nói: "Được rồi, em nói với chị, nhưng chị phải giữ bí mật cho em."

Việc này, các cô gái kỳ thực đều hiểu trong lòng mà không nói.

Tây Cốc cúi đầu thấp xuống, có chút không dám nhìn Nam Sơ, "Ngày đó anh ấy hôn em, sau đó cảm thấy bản thân hần là rất thích anh ấy, không chán ghét cái hôn của anh ấy, chỉ là..."

"Như thế nào?"

"Chỉ là lúc này anh ấy không để ý tới em, giống như hôn xong sau đó bỗng nhiên anh ấy tỉnh lại, cái loại cảm giác này, đại thiếu gia bọn họ, đều thích làm người khác rối loạn một nui, sau đó thì chạy lấy người." Tây Cốc càng nói càng tức giận, trong mắt đều lấp lánh ánh nước, "Không để ý thì không để ý, ai hiếm lạ chứ."

Nam Sơ dụi thuốc, hai tay chống trên ghế sofa, ngửa đầu cười, "Chị thấy em lại rất hiếm lạ đó."

Tây Cốc: "Chị đồng ý với em, không được nói ra đó."

Nam Sơ ngồi thẳng người, khoanh tay trước ngực, "Có qua có lại, chị cũng nói cho em một bí mật - -" Cô cúi xuống, cắn cắn môi, môi đỏ mọng kiêu diễm, "Chị có bạn trai rồi."

Lời này nói ra.

Tây Cốc cũng không ngồi yên, thiếu chút trượt xuống, "Chị hẹn hò rồi hả? Công ty cho phép sao? Anh Tông biết không?"

Nam Sơ thở dài, được rồi, lại một kẻ mù mờ trong tình cảm.

Tây Cốc vừa suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới việc Tướng Cách biến mất, "Sẽ không phải là Tướng Nhị thiếu chứ?"

Nam Sơ khịt mũi, tràn ngập khinh thường: "Rầm, là một người rất có hương vị đàn ông, có cơ hội giới thiệu cho hai người làm quen."

Tây Cốc bủn môi, bỗng nhiên nhớ tới hộp bao cao su trong ngăn tủ, "Chúc mừng chị nha, hộp đồ này rốt cục có thể có đất dụng võ rồi, sẽ không bị quá

hạn dùng. Nhưng mà chị vẫn phải đề phòng Thẩm Quang Tông một chút, gần đây anh ấy rất nóng, không biết uống lộn thuốc gì rồi."

...

Đã là đầu tháng mười, thời tiết chuyển mát, ngẫu nhiên có vài ngày nắng nóng, nắng cuối thu ở Bắc Tầm làm người ta khó chịu, đó là khô nóng, thật sự rất hạnh.

Lâm Lục Kiều kết thúc ca trực ban, về ký túc xá đổi quần áo hàng ngày, cuối cùng đi kiểm tra dây lều, chỉ thấy Tiểu Cửu Nhi buồn đầu không vui, kéo Thiệu Nhất Cửu qua một bên, "Tiểu Cửu nhi sao thế?"

Thiệu Nhất Cửu vẫy vẫy tay, "Củ cái trắng bị heo nhồm ngó."

Lâm Lục Kiều tựa vào khung cửa, "Củ cái trắng gì?"

"Là Nam Sơ đó, nữ thần của cậu ta."

Đuôi lông mày của Lâm Lục Kiều nhướng lên, giọng điệu trở nên ý vị thâm trường: "Nữ thần?"

"Đúng vậy, nghe nói có tên cao phú suất đang điên cuồng theo đuổi Nam Sơ, siêu xe Martha, số lượng có hạn, sau là hoa hồng Mân Côi, 999 đóa, trang sức nam kim cương." Nói xong, lấy ảnh Tiểu Cửu Nhi vừa mới chụp cho anh xem, "Đây, đây này, mỗi ngày đều ngắm, nếu là phụ nữ em sẽ gả đó."

Lâm Lục Kiều tà liếc nhìn anh một cái, vẫy tay che đi động trước mắt, mày hơi nhíu lên, chế nhạo nói: "Vây cũng quá tiện nghi cho cậu rồi."

Thiệu Nhất Cửu không phục, "Đổi lại là anh, anh có theo đuổi không?"

Theo đuổi?

Lâm Lục Kiều: "Tôi cần phải tự theo đuổi sao?"

Lời này thật đáng đánh đòn, làm những thanh niên độc thân trong ký túc xá tức hộc máu, nhưng lời người ta nói đều là sự thật, cũng có năng lực, từ khi đội trưởng Lâm nhập đội tới nay, tuy rằng chưa từng nói, nhưng dựa vào thái độ của một vài lãnh đạo, cũng đủ biết anh không đơn giản, trong ngày thường cũng không có thói quen xấu gây chuyện hay ăn chơi trác táng.

Có gì nói đó, vui vẻ pha trò với mọi người, không vui thì trầm mặc hút thuốc, có tinh thần nghĩa hiệp từ trong xương, ngẫu nhiên có đôi lúc trẻ con và ngang bướng.

Khi huấn luyện thì nghiêm túc đứng đắn, khi cau chặt mày làm người ta sợ hãi, việc riêng thì có vẻ cả lơ phát phơ đôi lúc xả ra hai ba câu, mọi người cũng đều coi anh như anh em, có kính ý nhưng cũng chân thành.

Chuyện theo đuổi phụ nữ, Lâm Lục Kiều thật đúng là không có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn cũng chưa có thói quen này.

Thực sự thích cô gái nào, anh cũng không làm mấy việc phô trương như Trương Cách, theo ý anh tặng hoa, đối với Nam Sơ mà nói thì thật sự rất tục khí.

...

Sáng sớm, trời tờ mờ sáng, mặt trời vừa lên, sương ngưng đọng, không thấy rõ đường.

Dưới nhà trọ, dưới màn sương mù dày đặc, có một người đang đứng. Lâm Lục Kiều một thân quần áo đen, mang theo mũ lưỡi trai, tôn lên dáng người gọn gàng linh hoạt, màu đen rất thích hợp với anh, phác họa đường cong thân thể rõ ràng, tà tà dựa vào cửa xe chờ.

Nam Sơ từ trên lầu bật xuống dưới, một bước nhào vào lòng Lâm Lục Kiều, ngọt ngào gọi anh: "Đội trưởng!"

Cô gái nhỏ một thân ăn mặc đơn giản, mũ áo màu đen và quần dài bút chì màu trắng, một đôi chân thon dài thẳng tắp, đeo khẩu trang.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ, bốn giờ ba mươi.

Vừa khéo.

Sáng sớm sương mù dày đặc phẳng phất như là một tầng bình phong thiên nhiên, Lâm Lục Kiều thuận thế một tay ôm cô, một tay kéo mũ áo phía sau kéo lên đầu cô, nhẹ nhàng: "Mặc ít thế này không lạnh sao?"

Nam Sơ kéo áo, kéo tay anh đưa vào, sờ sờ chất liệu bên trong, "Lông."

Lâm Lục Kiều thuận tay chui vào, ở trên ngực cô sờ soạng một cái, "Ủm, Lace (viên tơ)."

"..."

Nam Sơ trừng anh: "Anh háo sắc thật đó."

Lâm Lục Kiều mở cửa xe, nhét cô vào, tay chống cửa xe, lười biếng: "Ừm, đã sớm nói anh không phải quân tử rồi. Hối hận rồi hả?"

Nam Sơ bước chân ra, muốn nhào lên hôn anh: "Em chính là thích anh như vậy."

Bị người đẩy đầu trở về, một bộ nghiêm trọng: "Chú ý hình tượng một chút."

"Giả vờ."

Nam Sơ mắng,

...

Nam Sơ sau này nhớ lại, khi cô nhận phỏng vấn, người dẫn chương trình hỏi cô, chuyện lãng mạn nhất khi làm với bạn trai là gì, luôn nhớ tới vẻ mặt của Lâm Lục Kiều ngày ấy, sự nhệt huyết và kiên định từ trong xương, giống như đã khắc vào trong lòng cô, đời này của cô sẽ không quên được người đàn ông này.

Lâm Lục Kiều thật sự dẫn cô đi nhìn kéo quốc kỳ.

Sáng sớm quảng trường đầy áp người, mỗi ngày người đến xem kéo quốc kỳ thực không ít, đội danh dự bước nghiêm trang đưa quốc kỳ vào tay người kéo cờ.

Nam Sơ tuy rằng sinh ra ở đây, nhưng cho tới bây giờ chưa từng tới, cũng không nghĩ là muốn tới.

Lâm Lục Kiều tỏ vẻ tương đối thông dong, phảng phất như đã đến rất nhiều lần, dễ dàng tìm được một vị trí trên cao, dẫn cô lên.

Tầm nhìn ở đây là tốt nhất.

Người kéo cờ mở quốc kỳ ra, tấm vải đỏ tươi bay bay trong gió trời, quốc ca chợt vang lên, phảng phất như người bị đánh trúng nội tâm, lồng ngực hơi nóng.

Nam Sơ theo bản năng nhìn nhìn người đàn ông bên cạnh.

Mà trong mắt anh đầy thành kính, nghiêm túc nghiêm trang, thu lại vẻ thông dong ngày thường, thân thể đứng nghiêm thẳng tắp, thẳng tắp như cây tùng đứng trong gió, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Quốc kỳ kéo lên đỉnh người tiên phong dừng lại, đội danh dự trang nghiêm rời đi.

Lâm Lục Kiều nói: "Trước kia anh thường xuyên tới chỗ này."

Nam Sơ kéo vành nón xuống, nghiêng tai nghe.

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô một cái, "Khi đang trong tình trạng mờ mịt, muốn tìm chút tín ngưỡng."

"Anh cũng có lúc mờ mịt?"

"Đương nhiên, anh cũng không phải thần tiên, hồi nhỏ lúc nghi ngờ ba anh thiên vị em trai, khi đó đang là mùa đông, trời vừa sáng, anh đạp xe từ Thành Tây đến nơi này, nhìn quốc kỳ, tâm an tĩnh được một chút, trưởng thành phát hiện rất nhiều việc không đơn giản như hồi nhỏ chúng ta vẫn nghĩ, nên tới chỗ này tìm một cái tín ngưỡng, nhìn quốc kỳ, không rơi, tín nhiệm lại càng sâu, trước khi thi đại học cũng đã tới một chuyến, trong học viện quân đội đối với anh cũng là một tín ngưỡng, cả đời người, kỷ thực phải dựa vào tín ngưỡng để còn sống."

Nam Sơ ôm lấy anh: "Anh còn đa sầu đa cảm như vậy."

Lâm Lục Kiều cười khẽ, kéo cô gái từ trong lồng ngực ra, kéo khẩu trang của cô lên một chút, che khuất cái mũi, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy, "Tuông Cách làm mấy chuyện này cho em, thật sự anh rất khinh thường."

Trong lòng Nam Sơ vui sướng hài lòng, "Đây là ghen tị?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô, cực kỳ khịt mũi khinh miệt hừ một tiếng, "Hắn ta sao?"

"Em không thích hắn."

Lâm Lục Kiều khề ừ, "Anh biết, em thích anh."

Nam Sơ nhéo ngực anh một cái, cái người này cái khác đều tốt, chỉ không tốt là lúc nào cũng cái vè cái gì cũng biết rõ.

Lâm Lục Kiều bị đau, hít một hơi, không náo loạn, hai tay nắm vai cô, kéo người ra, thu lại vẻ vô lại ngày thường, khó được lúc đứng đắn.

"Trưởng Cách này, anh sẽ không bận tâm đến, đều là mấy lời ngon tiếng ngọt, thứ anh có thể cho em là lời hứa của anh, lời hứa của một quân nhân, dưới quốc kỳ, bất luận trong tình huống nào, tuyệt đối không phản bội, không vứt bỏ, không buông tay em."

Năm ấy khi vừa mới vào ngũ, anh cũng từng ở chỗ này giờ tay tuyên thệ, lời thề còn rành rành trước mắt - -

Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật, anh dũng chiến đấu; không sợ hi sinh, trung với cương vị công tác, nỗ lực công tác.

Ở dưới tình huống nào, tuyệt không phản bội tổ quốc, tuyệt không phản bội quân đội

Quốc kỳ là tín ngưỡng của anh.

Lời hứa hẹn của một quân nhân.

Không liên quan đến việc gì khác, chỉ là anh muốn trao nó cho Nam Sơ.

Không có người khác, chỉ có cô nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Editor: Thoa Xù

Lời cam kết trân trọng này, người nghe chỉ muốn cất thật kỹ, nâng niu trân quý.

Sương mù dày đặc trên quảng trường dần dần tan đi, sắc trời đã sáng lên, nghi thức kéo cờ kết thúc, đám người tản ra như ong vỡ tổ.

Nam Sơ chợt nhớ đến mấy ngày trước đọc kịch bản, trên đó có một câu.

Khi Liễu Oánh Oánh còn sống cũng không đợi được vị Tướng quân kia chinh chiến trở về, phần sau câu chuyện xưa là cô ấy thủ thân suốt đời, mà vị Tướng quân anh tuấn kia bảo vệ quốc gia, đã sớm chết trên sa trường, đến chết cũng không để lại cho cô ấy chút gì để nhớ nhưng, chỉ còn lại một nắm đất vàng. Mà cô đến khi chết cũng mơ hồ, một buổi trưa nào đó sau cơn mưa, Tướng quân đã đến, cầm một cây dù giấy vẽ, đứng xa xa bên ngoài ngõ nhỏ nhìn cô một cái, thấy cô mặc bộ sườn xám trong ngày đầu gặp gỡ, dáng người xinh đẹp đi qua lại trong con hẻm nhỏ, cười cong hàng mi với đại thẩm kế bên nhà, ngâm nga điệu hát dân gian của nghề cắt may, dung mạo thanh tú, giờ tay nhắc chân cũng là phong tình.

Lúc Liễu Oánh Oánh hấp hối đã viết một câu lên giấy, nhờ một thằng nhóc đưa đến phủ Tướng quân.

-- Nhưng mãi nhất sinh, thủy đồng ngã đắng, Hà Sơn dữ cộng, tình thâm nghĩa trọng (*).

(*) Chinh chiến cả đời, ai cùng ta chờ, cùng non sông, tình sâu nghĩa nặng.

Câu chuyện xưa bị tình đại nghĩa, cô bình tĩnh diễn xong trong một lần, ngược lại khiến Tây Cố đứng một bên khóc òa, lau nước mắt khóc sục sùi, "Em cảm thấy được chị đã diễn sống lại nhân vật Liễu Oánh Oánh."

Có lẽ nguyên nhân là do Lâm Lục Kiều, bỗng nhiên cô đã có chút cảm giác làm quân tử, một cái nhăn mày một nụ cười của Liễu Oánh Oánh, từng cử động, cô đều có thể cảm nhận được hết.

.....

Lâm Lục Kiều lái xe dẫn Nam Sơ đến ngõ nhỏ gần đó, đầu hẻm có một quán ăn gia đình.

Trước đây khi kéo cờ xong, anh thích đến đây uống chén sữa đậu nành nóng hổi và ăn bánh chiên, ông chủ là người thích nói lóng, mở quán ăn ở đây mấy chục năm rồi, ở lại đầu ngõ này vững vàng nhiều năm như vậy, thấy người quen, nhiệt tình chào hỏi, sau đó liếc Nam Sơ một cái, ý vị sâu xa nói: "Được à, tiểu tử cậu."

Ông gặp được Lâm Lục Kiều cũng giống như gặp được bạn bè lâu năm vậy, giao công việc trong tay cho người bên cạnh làm, xoa xoa bàn tay dính đầy bột mì lên tạp dề, từ trong túi móc ra hai điều thuốc đưa tới, "Cũng mấy ngày rồi không thấy cháu đến, gần đây đang bận rộn gì đấy?"

Lâm Lục Kiều nhận lấy, để bên cạnh, không định hút, "Đi làm à."

Ông chủ vui vẻ, "Trước đó mấy ngày thấy một chiếc xe cứu hỏa chạy qua, chú còn nói với bà nhà là nếu con trai tôi có thể giỏi bằng một nửa Lục Kiều, tôi cũng không cần phải thấp thỏm cả ngày rồi."

Nói xong, ông chủ quay đầu lại bảo người ta mang lên hai hộp bánh chiên và sữa đậu nành.

Lâm Lục Kiều cười cười, rất khiêm tốn: "Không làm được chuyện lớn gì, chuyện con làm chỉ là công việc góp một phần nhỏ công sức thôi." Nói xong, liếc nhìn Nam Sơ, giới thiệu: "Đây bạn gái của cháu."

Nam Sơ còn mang khẩu trang, khéo léo cười với người kia, mắt cong cong, "Chào chú ạ."

Nhìn như vậy, dáng vẻ hai người tuấn tú, khí thế cũng như nhau, trai gái xứng đôi vừa lứa, cực kì xứng đôi, trong lòng ông chủ cũng ước ao ghen tị một phen, nếu con trai mình có thể tình tâm như vậy là tốt, nghĩ như vậy, nhìn dáng vẻ xinh xắn của cô nhóc kia, trong lòng càng cảm thán, "Cô nhóc thật xinh đẹp, nhìn qua thật là gầy, đợi lát nữa ăn nhiều một chút, nuôi cho béo tốt một chút, mập mạp một chút dễ sinh con."

Dứt lời, Lâm Lục Kiều lập tức gấp một cái bánh chiên vào trong cô, ung dung thản nhiên nói: "Ăn đi, sinh đứa bé mập mạp."

Nam Sơ trừng lại anh.

Lâm Lục Kiều không để ý đến cô, ném thử một miếng, trò chuyện với ông chủ, "Thật là cũng lâu rồi con không tới, tay nghề của chú là càng ngày tiến bộ nha."

Trong lòng ông chủ vui lên, "Thằng nhóc này thật là khéo nói à."

.....

Sau bữa cơm, Nam Sơ ăn rất ít, để giữ dáng, ngày mai còn có buổi chụp hình, dáng người của cô là kiểu ăn nhiều một chút cũng có thể lập tức phì lên.

Ăn xong, chống cằm nhìn người đàn ông đối diện ăn.

Lâm Lục Kiều ăn gì cũng rất nhanh, có lẽ do trong quân đội đã hình thành thói quen, ngón hai ba cái bánh chiên, uống chút sữa đậu nành, nhai vài cái, ngược mắt liếc nhìn cô, lại gấp vào miệng một cái bánh chiên, nói: "No rồi à?"

Không có no, nhưng cô không thể ăn, cơ thể đang ở mức báo động.

Nam Sơ méo miệng, lắc đầu.

Lâm Lục Kiều cười, gấp một cái bánh đưa đến trước mặt cô, "Há miệng."

Nam Sơ nâng cằm lên, ngoan ngoãn há miệng.

Khéo miệng anh mỉm cười: "Không phải là còn có thể ăn sao?"

Nam Sơ: "Anh dứt cho, còn có thể ăn một cái nữa, nhưng mà cũng chỉ có thể một cái thôi, ăn nữa, ngày mai chụp hình nhất định sẽ bị phù --"

Đang nói, Lâm Lục Kiều đã dứt thêm ba cái, cô nhóc bị nhét đầy miệng, nói không muốn không muốn, anh lại gấp một cái đưa đến, vẫn ngoan ngoãn há miệng ra, Lâm Lục Kiều cười để đùa xuống, nhíu mày nhìn cô, đạt được ý đồ cười xấu xa: "Vừa hay, phù lên thì ngày mai không thể chụp, dù sao anh cũng không thích em chụp mấy thứ kia, cái quỷ quái gì chứ."

Nam Sơ ngó ra, rề rà đứng lên, chạy ra ngoài.

Ông chủ nhìn thấy, cho là hai người giận dỗi rồi, từ trong phòng bếp nhô đầu ra, khuyên lơn: "Tiểu tử cậu đó, có chừng mực chút, cô vợ xinh đẹp như vậy mà bỏ chạy luôn thì đi đâu mà tìm chứ."

Lâm Lục Kiều gọi tính tiền, đuổi theo, cô nhóc vừa nuốt đồ ăn trong miệng xuống, anh bỏ tay vào túi chậm rãi đi qua, đưa tay vuốt vuốt đầu cô, "Không chọc em nữa."

Hai người đều không phải là kẻ ngốc, Nam Sơ biết Lâm Lục Kiều rất không thích cô chụp những thứ kia, cô vẫn có chừng mực, vẫn không cho anh xem, nếu xem, với tính khí của anh đoán chừng sẽ nổi cáu bốc cháy như bát nhang luôn.

Cô chép chép miệng, "Lâm Lục Kiều."

Anh kéo cô đi về phía quảng trường, tự nhiên đi ra phía ngoài, che chở cô ở bên trong, khe ừ một tiếng.

Hai người sớm biết, theo như phát triển bây giờ, nếu cô lại chủ động, nói không chừng sang năm ngay cả em bé cũng có, nhưng trước mắt không phải lo đến vấn đề này.

"Nói thật đi."

"Cái gì?"

Chưa tới bảy giờ sáng, sương còn chưa tan hết, người đi trên quảng trường từ từ đông hơn, thành phố đang tỉnh dần.

Hai người liền nắm tay, chậm rãi bước đi.

"Có phải lúc em mười sáu tuổi anh cũng đã đối với em ư....." Cô hỏi một cách kín đáo.

Anh dừng bước lại, trên đỉnh đầu hừ một tiếng, khinh thường, hết sức ghét bỏ, "Cái rắm! Lúc em mười sáu tuổi chưa đủ lông đủ cánh đâu --"

Nam Sơ: "Vậy anh thích em từ lúc nào chứ? Chẳng lẽ ở trong quân đội, anh đột nhiên thích em hả?!"

Dường như cô đặc biệt cố chấp với mấy vấn đề này, lúc trước Thẩm Mục hay phổ cập mấy vấn đề này bên tai anh --

Anh thích em từ khi nào?

Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt em mặc đồ gì?

Em và X ai đẹp hơn?

Trước kia lúc anh và cô X ở cùng nhau đã làm gì, đã đến bước kia rồi hả?

Thật may là trước đây Lâm Lục Kiều không có cô nào cả, cho nên vấn đề so sánh bạn gái trước sẽ được lược bỏ.

Rốt cuộc là thích cô ấy khi nào.

Vấn đề này, anh thật sự không có đáp án, bản thân anh cũng đã tắt đèn suy nghĩ rất lâu về vấn đề này cả một buổi tối, phát hiện mình hết sức để ý đến cô nhóc này, buổi tối đó lên mạng tìm hiểu không ít tin tức về cô nhóc này. Tạp chí bát quái lộn xộn lung tung ghép đông một ít tây một ít, cũng xem như là sơ lược đại khái được hai mươi mấy năm của cô nhóc này, ngay cả tin tức không đâu nói cha của cô là xã hội đen cũng đọc.

Nhưng mà, đọc càng nhiều, trái tim lại càng đau, tuổi còn nhỏ, rốt cuộc là đã chịu đựng bao nhiêu rồi. Nhưng nghĩ lại, thật may mắn là gặp được anh rồi.

Anh kéo người, xách lên xe, nhét vào, dựa vào cửa xe nói: "Khi còn bé, thích súng, xe tăng máy bay, cha anh lập tức dắt anh đến bảo tàng quân sự mà nằm tìm hiểu, về nhà sẽ khóc ầm ĩ nói muốn đi làm lính, cha anh nói tham gia quân ngũ sẽ khổ cực, nhận nhiều cay đắng hơn người bình thường, khi đó anh không tin, vào trường quân đội rồi mới cảm nhận được, quả thật rất khổ, lăn lộn trong bùn cũng không tính là gì, lúc sống trong môi trường tự nhiên bị bắt làm tù binh khiêng súng, ngâm mình trong nước lạnh hai ngày cũng phải khiêng tiếp, nhưng đến bây giờ cũng chưa từng hối hận chuyện đã vào quân ngũ, tính anh một khi đã dốc lòng, không quan tâm là thích từ lúc nào, nhưng một khi đã thích, là có thể rất lâu rất lâu --"

Anh đóng cửa xe lại, vòng qua trước mũi xe, ngồi vào ghế lái, "Ngược lại em --" Anh dừng lại, nổ máy xe, hừ lạnh: "Vết xe đổ cũng không ít à."

Nam Sơ cẩn thận suy nghĩ, anh nói vết xe đổ, đơn giản chính là truyền thông báo chí đưa tin vớ vẩn, tai tiếng với mấy tên Nhiệm Đông Dương, Trương Cách tám sao cũng với không tới nữa.

"Đều là tin vớ vẩn cả mà."

Lâm Lục Kiều không quan tâm, đập đập tay lái, liếc cô một cái, khỏe môi nhếch lên một cách lưu manh, ý tứ -- dù sao thì anh đây cũng đến rồi mấy tên kia đều bị chặn lại hết.

Tuy là nói như vậy, nhưng thân phận của Nam Sơ quả thật có hơi lúng túng, trên đường trở về, cô dò xét hỏi: "Khụ khụ —— Em sẽ về bàn bạc lại."

Lâm Lục Kiều liếc cô một cái, dự cảm khó lường.

"Nói thí dụ như, anh có thể đồng ý chừng mực lớn nhất ở em là gì, tiếp theo em có một bộ phim, sẽ nói rõ vấn đề tiêu chuẩn với đạo diễn, nửa thân trần, hay là diễn cảnh hôn với diễn viên nam, là hôn thật, mượn góc quay, hay là hôn sâu, còn có cảnh giường chiếu, coi hết hay coi một nửa --"

Xe thẳng gấp, dừng lại ven đường, cả người Nam Sơ nghiêng về phía trước, sau đó bật lại trên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn lại, về mặt của người đàn ông bên cạnh vô cùng khó coi.

Thật ra lâu nay hai người đều rất kiêng dè vấn đề này, cho tới bây giờ cũng không nói qua, trước đây Nam Sơ không quay nhiều phim lắm, đều là vai phụ, đương nhiên không cần hỏi đến những vấn đề như thế, nhưng bây giờ từ từ vai diễn sẽ nhiều lên, ví dụ như vai diễn Liễu Oánh Oánh, có một số cảnh hở trước ống kính, cô là một diễn viên phụ, muốn báo với đạo diễn tìm người thế thân, có lẽ sẽ bị đạo diễn đánh chết, hơn nữa đạo diễn vốn là vì nhìn trúng vóc dáng của cô.

Mà hiển nhiên, trong xương cốt Lâm Lục Kiều mang nặng chủ nghĩa đàn ông thì có chút kháng cự lại vấn đề này. Lâm Lục Kiều còn có một tật xấu, dù là ghen, có đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình ghen, cho nên, vấn đề này của Nam Sơ, mặc dù trong lòng anh khó chịu, sắc mặt cũng sụp đỏ rồi, ngoài miệng vẫn còn nói: "Tùy em thôi."

Nói xong, anh tắt máy, cũng không biết thế nào, mở hộp xe, lấy hộp thuốc lá và bật lửa ra, đẩy cửa xe ra, "Anh xuống hút điếu thuốc."

Nam Sơ dạ một tiếng, cũng không nói nữa, cũng không đi xuống, ngoan ngoãn ngồi trong xe chờ anh.

Hút xong điều thuốc, điều chỉnh tốt cảm xúc, chờ anh vào xe lại, không khí dịu đi đôi chút.

Buổi chiều Nam Sơ có buổi chụp hình, mấy tiếng, Lâm Lục Kiều trực tiếp đưa cô đến studio, Nam Sơ tháo dây an toàn hỏi anh, "Đợi lát nữa xong em sẽ điện thoại cho anh."

Anh dựa vào trên ghế ngồi lướt điện thoại không chút để ý, ừ một tiếng.

Nam Sơ biết, cái này đoán chừng là còn bức bối đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Editor: Thoa Xù

Đại Lư cực kỳ hồi hận, giờ phút này anh ta chỉ muốn chặt tay của mình.

Cho mày bỏ thói hèn mọn, cho mày bỏ thói hèn mọn đi, muốn uống rượu thì tìm Tôn Minh Dương đi, mày tìm anh ta làm gì chứ!

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế cao trước quầy bar, trước mặt để một chai bia, uống được một nửa, một chân nhàn hạ đung đưa, một chân chạm đất, quần màu đen ôm lấy đôi chân rắn chắc cân xứng của anh, cả người thả lỏng, tư thế hấp dẫn người ta như vậy, lại trung ra vẻ mặt người sống chó lại gần, hai người làm anh em mấy chục năm, Đại Lư vô cùng rõ ràng, tâm tình của người này đang khó chịu.

Quán bar này là ánh sáng của thành phố, Phú Quý Hương nổi danh ở Bắc Tầm, mở cửa 24/24, không phải ai cũng có thể vào, hư vinh hào nhoáng, là căn cứ địa của mấy công tử có tiền và mấy tiểu minh tinh. Đợt trước Đại Lư theo đuổi một cô nàng mới ra mắt trong nhóm nhạc nữ, hàng ngày rủ rê một đám anh em đến đây nằm vùng, ngồi hai ngày, anh ta thật sự đã trụ suốt hai ngày, mặt dày muốn chụp ảnh chung với người ta, cô nàng đó thật sự cũng không ngại ngùng, thoải mái chụp ảnh cùng, cũng cho luôn Wechat, Đại Lư không thể tin, vô cùng mừng rỡ, ngày nào cũng hỏi han ân cần trên Wechat, hâm nóng tình cảm.

Người bên cạnh uống đến buồn bực, Đại Lư ngượng ngùng: "Sao vậy? Hòn dỗi ai đây?"

Lâm Lục Kiều liếc xéo anh ta, vẻ mặt giễu cợt: "Cậu không hiểu đâu."

Đại Lư khàn giọng, coi như có chút không phục, "Tôi không hiểu sao, nói cho cậu biết, anh em của cậu cũng sắp thoát khỏi cảnh độc thân rồi!"

Lâm Lục Kiều ngửa đầu uống bia, hơi mới lạ nhìn anh ta, kinh ngạc nói: "Người nào mù quáng như vậy hả?"

Đại Lư trừng mắt nhìn anh, "Tội mình quen biết nhiều năm như vậy, cậu có thể coi trọng tôi một chút không?"

Lâm Lục Kiều không nói lời nào, ngửa đầu uống thêm một ngụm.

Đại Lư cũng không để ý đến anh, lấy điện thoại di động ra thần bí lẩm nhẩm mở khóa điện thoại, mở khóa ra, hình nền chính là một cô nhóc mắt ngọc mày ngài, tóc mái ngang, ngũ quan thanh tú, rất non nớt, Lâm Lục Kiều lướt mắt nhìn, "Chưa trưởng thành hả?"

"Đủ hai mươi rồi được không?" Đại Lư cười ha ha cất điện thoại di động, nhăm nháp bia tươi: "Cậu không nhìn ra hả?"

Lâm Lục Kiều cảm thấy buồn cười, "Phụ nữ mà tôi biết có thể đếm trên mười đầu ngón tay."

"Biết nhóm hey-girl không?"

Anh vẫn nể mặt nhũ mày suy nghĩ một chút, "Không biết."

Đại Lư đập bàn vang lên loảng xoảng "Từ Trí Nghệ! Từ Trí Nghệ đó!"

Lâm Lục Kiều cảm thấy không hiểu, "Bạn đại học? Bạn trung học? Hay bạn thời tiểu học?"

Đại Lư ngả xuống đất.

"Là một nhóm nữ, mới ra mắt, ca sĩ đó."

Lúc này Lâm Lục Kiều mới có chút phản ứng, cuối cùng liếc mắt nhìn anh ta, "Ca sĩ? Muốn gia nhập làng giải trí hả?"

Đại Lưu gật đầu như giả vờ, rốt cuộc cũng hiểu rồi.

Nói chuyện với người này thật con mẹ nó mệt mỏi.

Chợt có loại cảm giác tìm được chiến hữu.

Lâm Lục Kiều đưa tay ôm cổ Đại Lưu, kéo vào trong lòng mình, Đại Lưu tựa đầu vào vai anh, chợt nghe phía trên đầu nói: "Đại Lưu, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm thấy hai ta rất có duyên."

Đại Lưu đẩy anh ra, "Đồ bệnh, nói cái gì đó!"

Lâm Lục Kiều cười, "Vậy nếu cô ấy muốn quay cảnh hôn thì cậu làm sao?"

Đại Lưu: "Ca sĩ, ca hát nhẹ nhàng thôi, không phải diễn, không quay cảnh hôn, hơn nữa người ta là nhóm thần tượng, công ty đều có yêu cầu tiêu chuẩn, lúc ký hợp đồng cũng có nêu ra, cảnh hôn thì mượn góc máy hoặc nhiều nhất là chạm môi thôi, cảnh giường chiếu thì tắt đèn, khóa thân thì quay vai thôi đại khái vậy. Chủ yếu vẫn là ca hát."

"À."

Buồn bực trong đầu đã voi bót đôi chút.

Được rồi, anh chính là người ôm buồn bực.

Đại Lưu không nhìn thấy tâm trạng ră rồi của anh, cúi đầu lướt hình của Từ Trí Nghệ trong điện thoại, định cho Lâm Lục Kiều xem, để cho người anh em khen ngợi đôi câu, lúc lướt lên thoáng qua một tấm hình, Lâm Lục Kiều không khỏi chăm chú nhìn thêm, "Đội đã."

Đại Lưu dừng lại, hình ảnh dừng lại ở một tấm ảnh bơi hơi mờ.

Sao tấm hình kia trông quen thế.

Hắn nhớ có hôm tan làm, vừa bật điện thoại di động lên, lập tức nhảy ra tấm ảnh kiểu này, lúc ấy còn tưởng là vào quảng cáo đòi truy, nhìn kỹ lại thì là Nam sơ gửi.

Hiển nhiên tấm này chụp ở diện rộng hơn tấm kia.

Đúng là hơi mờ, ảnh mặc áo tắm, tóc cô nàng ướt sũng rồi tung rơi trên vai, hở cả vai, xương quai xanh của cô rất đẹp, tinh xảo thanh tú, xuống chút nữa, là rãnh sâu --

"Ở đâu ra?"

Giọng nói này lạnh đến nổi sống lưng Đại Lưu tứa mồ hôi, "Tấm nào?"

Lâm Lục Kiều đưa tay tới, mờ lên, hình ảnh được phóng to ra, đáng vẻ cô nàng càng rõ nét hơn, ngay cả trán cũng đổ mồ hôi.

Đại Lưu cúi đầu xem, "Quên mất, lão Tôn gửi cho tôi, nói là đợt trước vừa phát hiện một báu vật, đáng người vô cùng đỉnh, trông về lại đang....."

Giọng nói thấp dần, Đại Lưu nhìn về mặt của Lâm Lục Kiều, không dám nói tiếp, thật ra thì bình thường anh ta rất ít khi lưu những bức ảnh này, sau khi quen Từ Trí Nghệ, anh ta xóa sạch những hình ảnh phụ nữ đã lưu trước đây, lưu cái này là bởi vì anh ta cảm thấy cô nàng này rất giống với cô nhóc đã gặp trong nhà Lâm Lục Kiều, muốn giữ lại cho người ta xem thử, nào ngờ sau đó liền quên luôn chuyện này.

Người thật và ảnh chỉnh sửa vẫn có chút khác biệt, chuyện này cũng không thể trách Đại Lưu và Tôn Minh Dương không nhận ra được, cho dù nhận ra cũng không dám tư tưởng đến, dù sao thì cũng là mình tinh, một lính phòng cháy làm sao mà với tới được, hai người liền cho rằng chỉ là đáng vẻ giống nhau mà thôi.

Đâu chỉ có tấm này, hôm đó Tôn Minh Dương gửi cho anh ta rất nhiều đấy.

Toàn là đồ bơi, hình như là đồ của một nhãn hiệu danh tiếng ở Ý, lướt thêm mấy tấm, tiêu chuẩn cũng không khác lắm, sau đó có một tấm cô nàng mặc áo sơ mi nam che đến đùi, áo sơ mi mở hai nút trên, vừa khéo lộ ra rãnh sâu - -

Đại Lưu còn chưa xem kỹ đấy, run rẩy nói: "Có muốn không? Gửi cho cậu ha? Làm ảnh nền."

Lâm Lục Kiều rất tức giận, đập một chương lên trán anh ta, "Cút."

Đại Lưu uất ức, tại sao nổi giận với anh ta rồi.

Sau này khi Đại Lưu biết đây thật sự là bạn gái của Kiều gia thì anh ta hận không thể băm vằm Tôn Minh Dương kia! Cũng không dám nhớ lại lúc đó mình làm thế nào mà ở ngay trước mặt Kiều gia lại có thể nói mấy lời kiểu như bạn gái của anh là báu vật tuyệt vời, lại hậu tri hậu giác cảm ơn cái tên vua

giấm chua Châu Á, lúc đó đã nghĩ đến tình cảm anh em nhiều năm mà không giết anh ta.

Lâm Lục Kiều đá văng ghế đi.

Đại Lưu lấy lại tinh thần, phía sau ghế rầm rầm loảng xoảng, thất thế ngã chổng vó dưới đất.

Đại Lưu ôm ngực sợ hãi, gửi tin nhắn wechat cho Từ Trí Nghệ, "Rất sợ đó nha."

Bên kia Từ Trí Nghệ đang chờ thu âm, trả lời lại rất nhanh, "Sao vậy? Anh Đại Lưu."

"Anh khuyên em một câu, người có dáng vẻ đẹp trai, thật sự rất thô bạo đó! Không phải ai cũng giống như anh đâu, vừa đẹp trai lại vừa dịu dàng."

"....."

Chạng vạng, hoàng hôn rực rỡ, ánh mây giống như nhuộm đỏ, đỏ rực một vùng.

Lâm Lục Kiều ngừng xe trước cửa studio, mở cửa xe, người dựa vào ghế lái, một cái chân dai nhán tăn để ra ngoài, đang cúi đầu nhàm chán lướt trò chơi.

Vừa qua một cửa, điện thoại reo.

Anh nhú chặt mày, đặt bên tai, híp mắt, liếc mắt ra xa xa, lười biếng: "Ba."

Bên kia là một giọng nói trong veo nhưng lạnh lùng, "Lục kiều, là chú."

Lâm Lục Kiều ngưng cười: "Bí thư Trương?"

"Tối hôm qua ba con lên con đau tim, nhập viện rồi, chú nghe Mạnh Xử nói mấy ngày nay con nghỉ phép, con có rãnh thì cứ tới đây một chuyến, Lâm Khải cũng đã tới rồi."

Lâm Lục Kiều cầm điện thoại, rút chân lại, đóng cửa, nói: "Bây giờ con tới đây."

Bí thư Trương: "Ừ, trên đường đi lái chậm một chút."

Lâm Lục Kiều gần như bay như tên bắn, đến lúc chạy đến bệnh viện, bí thư Trương mặc quân phục đang đứng đợi trước cửa, chờ anh bước xuống, vội vàng dẫn anh đến phòng bệnh, "Tối nay con ở lại đi, chú phải trở về xử lý, rất nhiều thủ tục phải làm, ba con bị cao huyết áp, có mấy thứ không thể ăn, chú đã liệt kê và đặt sẵn ở đầu giường cho con rồi, đợi lát nữa con xem qua thử."

Đi đến cửa, bí thư Trương vẫn chưa yên tâm, tay vịn trên quả đấm cửa dặn dò một câu, "Con tuyệt đối đừng tức giận với ông ấy, bác sĩ nói không thể kích động."

Lâm Lục Kiều bất đắc dĩ: "Con có thể giận ông ấy sao?"

Cửa được đẩy ra, mùi thuốc nồng nặc gay mũi phả vào mặt.

Phòng bệnh mờ tối, rèm cửa sổ khép chặt, một người nằm trên giường bệnh chật hẹp, nhắm mắt, vẻ mặt yên tĩnh, chính là ông già tiểu tụy vì bệnh.

Bình thường, nét mặt của Lâm Thanh Viễn nghiêm túc, cái kiêu lạnh lùng giống như kim loại, trong trí nhớ của Lâm Lục Kiều, ông rất ít cười, ấn tượng sâu nhất là sau khi Lâm Khải ra đời, ba bỗng em trai cười trước giường bệnh của mẹ, anh dựa cửa, không dám đi vào, chỉ sợ phả đi bầu không khí hài hòa đó.

Bí thư Trương thở dài với anh, khẽ nói: "Tối hôm qua dày vò cả một đêm không yên, mới bảo ông ấy ngủ được một lát thôi, đợi lát nữa tỉnh đi sẽ đưa thức ăn đến, bên này có giường, con có mệt thì nằm ở đây nghỉ ngơi một chút, chú có để lại cho con quyển sách, "Thuật điều tra" con thích nhất đó, canh ban đêm rất vất vả, thật sự không chịu được thì gọi điện thoại cho chú, chú đến thay cho con."

Giọng Lâm Lục Kiều âm trầm, có chút giễu cợt: "Chú vẫn cảm thấy con là thằng nhóc mới mấy tuổi đầu sao?"

Ai ngờ, bí thư Trương trợn mắt, "Ừ đâu có phải, con không phải là thằng nhóc mấy tuổi đầu thì là cái gì? Cũng đã bao lâu không về nhà rồi? Ngoài mặt ba con không nói, trong lòng ông ấy nghĩ gì con có thể không biết sao?"

Lâm Lục Kiều không chút để ý: "Sau này con cưới vợ cũng không có ở nhà mỗi ngày, chẳng lẽ phải trói con cả đời sao?"

Bí thư Trương chỉ chỉ vào đầu anh, "Chú không nói với con nữa, cái tên tiểu tử này từ nhỏ đã ngụy biện, cơ thể ba con đã không còn như xưa nữa, con phải dành nhiều thời gian ở bên cạnh ông ấy, đừng có mãi đi theo bọn Đại Lưu hư hỏng mù quáng! Thằng nhóc Đại Lưu kia gần đây mê một cô nàng nào trên mạng, trong nhà căng thẳng chuyện hộ khẩu, bên lão Lưu cũng đang đau đầu, con cũng đừng có chọc giận khiến ba con không thoải mái nữa."

"Nói mò, Đại Lư cũng chưa có tiến triển gì, lại lấy hộ khẩu rồi hả?"

Hơn nữa, rõ ràng Đại Lư nói là ca sĩ mà.

"Làm sao chú biết, dù sao thì lão Lư cũng cất giữ hộ khẩu ở đơn vị rồi, kiểm tra toàn bộ, mới vừa giày vò một trận đấy."

Mỗi một việc, mỗi một sự kiện, đều con mẹ nó không phải là chuyện bớt lo.

Bí thư Trương đi rồi, Lâm Lục Kiều gọi cho Nam Sơ hai cuộc điện thoại cũng không có người nhận.

Một mình anh ngồi hút thuốc trên hành lang.

Trên miệng ngậm thuốc, thỉnh thoảng cúi đầu lướt qua điện thoại điện thoại bên cạnh.

Màn hình yên tĩnh, không có trả lời lại.

Nhìn cả buổi, cầm điện thoại di động lên, lại gọi dãy số kia lần nữa.

"Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy."

Mẹ nó.

Anh quăng điện thoại di động, cúi đầu lại đốt một điếu thuốc.

Bên trong có người ho một tiếng, Lâm Lục Kiều tắt thuốc lá, nhét điện thoại di động vào trong túi, đẩy cửa đi vào. Lâm Thanh Viễn nhìn thấy anh rõ ràng cũng hơi sững sờ, vẻ mặt rất bình thản, giọng nói suy yếu, hơi khàn khàn: "Sao con lại tới đây?"

"Bí thư Trương trở về xử lý việc rồi."

Lâm Thanh Viễn ừ một tiếng, giọng người dậy, Lâm Lục Kiều yên lặng chốc lát, nói: "Nằm đi, ông muốn gì tôi lấy giúp ông."

Tính tình Lâm Thanh Viễn khó lay chuyển, không nghe lời anh, cố ý ngồi dậy, dựa đầu vào giường, ngón tay chỉ cái ghế ở mép giường, ý bảo Lâm Lục Kiều qua ngồi.

Lâm Lục Kiều không đi qua, mà dùng mũi chân kéo cái ghế đến bên cạnh anh, ngồi xuống.

Quan hệ của hai người không thân thiết, thậm chí còn xa lạ hơn quan hệ cha con bình thường, Lâm Thanh Viễn cho là mình có một chút trách nhiệm, bởi vì ông sẽ không gây bày, cũng rất ít khi khích lệ, luôn cảm thấy con trai mình làm tốt mới là bình thường. Mặc dù thỉnh thoảng thẳng thắn này cũng sẽ gây họa làm vài chuyện khốn kiếp, nhưng tính tình con trai mình thì cũng hiểu rõ được ít nhiều, về mặt không đứng đắn, nhưng thật không xấu.

Ban đầu thẳng thắn này nói muốn vào quân đội, thật ra ông không đồng ý, làm lính bao nhiêu năm, biết rõ làm lính khổ cực, cũng không muốn con trai phải chịu phần khổ cực này, nhưng mà thẳng thắn này cứ một mực noi theo con đường quân ngũ của ông và Mạnh Quốc Hoảng, cũng biết từ nhỏ nó đã thích súng ống máy bay này kia, sau khi thi đậu vào trường quân đội, thật ra nguyện vọng duy nhất của Lâm Lục Kiều chính là lục quân đặc chủng, mấy lãnh đạo cũng có ý này, nhưng chuyện này bị Lâm Thanh Viễn giữ lại.

Lính đặc chủng mấy năm không về nhà, chết rồi không thân phận, chỉ để lại một quân hàm, còn không bằng làm phòng cháy chữa cháy, ít nhất có thể chột an toàn ở bên mình.

Từ nhỏ cũng không đòi hỏi nó cái gì, nhưng thân là ba của nó cuối cùng cũng có chút ít ích kỷ, không ngờ lại đẩy con trai ra xa hơn.

"Lúc nào thì về nhà ở?"

Lâm Lục Kiều: "Tôi ở trong đội tốt vô cùng."

"Sao ba nghe chú Mạnh của con nói, con còn thuê phòng ở, chút tiền lương ít ỏi mỗi tháng như vậy đủ cho con sao?"

Anh nhủ mày: "Sao không đủ, nuôi vợ từ nhỏ còn đủ nữa là."

Lâm Thanh Viễn lẩm bẩm: "Thôi đi, chi chút tiền lương ít ỏi này của con, lương người ta một tháng cũng hơn lương một năm của con, con lấy cái gì nuôi?"

Như bình thường, hai người luôn nói không hơn mấy câu là có thể cãi vả, thế này cũng coi như là khách khí rồi.

Lâm Lục Kiều đứng lên đi ra ngoài.

Lâm Thanh Viễn: "Con lại đi đâu đó?"

Lâm Lục Kiều cúi đầu lướt số điện thoại, cũng không quay đầu lại: "Gọi điện thoại cho con dẫu ông."

Lâm Thanh Viễn tiện tay chụp cái gói đập tới, "Thằng nhóc khốn này, ba đã đồng ý sao!"

Lâm Lục Kiều kéo cửa lại, cầm điện thoại di động đi ra ngoài.

Bên đầu kia điện thoại vẫn là tiếng báo đã tắt máy.

Lâm Lục Kiều quay đầu gọi một cú điện thoại cho Thẩm Mộc, "Tôi đưa cho cậu địa chỉ, cậu tìm người giúp tôi, bên này tôi không đi được."

Giọng nói bên đầu kia điện thoại khàn khàn: "Sao thế?"

Lâm Lục Kiều gửi địa chỉ tới, "Chính là cô nhóc ở nhà tôi lần trước đó, tên Nam Sơ."

"Nam Sơ, con gái của diễn viên Nam Nguyệt Như? Nam Sơ, bạn gái tin đồn của Tưởng Cách?"

Lâm Lục Kiều đè nén sự nóng nảy: "Bớt nói nhảm, điều tra nhanh cho ông!"

Thẩm Mộc vừa nghe giọng điệu này, cũng biết tính khí của người này, không dám chậm trễ.

Hiệu suất của anh cao, gửi tin ra ngoài không bao lâu, thu lại một chuỗi tin tức.

"Mới vừa tra xét, hình như cô nhóc kia xảy ra chút chuyện."

Lâm Lục Kiều chống nạnh đứng ở hành lang, lười phải gửi tin, trực tiếp gọi một cú điện thoại, "Xảy ra chuyện gì?"

"Trên đường về nhà cô nhóc kia bị người ta đánh cướp, bị thương nhẹ, bây giờ đã về nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nam Sơ từ studio chạy như bay ra ngoài, một chiếc mô tô đen từ phía sau chạy lên trước mặt cô túm lấy túi xách trong tay cô, vốn tưởng không sao, kết quả phía sau vang lên tiếng động cơ, một chiếc xe đen chợt dừng lại, hai người đàn ông cao lớn hung hỏ, mặc áo đen mang khẩu trang mũ đen từ trên xe bước xuống, đánh một cái tát, hùng hùng hổ hổ nói: "Con điểm thúì. Chết đi."

Ra tay không lưu tình, một cái tát roi xuống, Nam Sơ lao đảo vài bước, suýt nữa không đứng vững, khoe miệng rách ra, tràn ra vết máu.

Hơi chóng mặt, ngay khi hoàn hồn lại, hai người đàn ông nắm lấy hai tay cô ném lên xe, tốt xấu gì thì trước đó ở trong bộ đội cũng đã luyện tập, lúc đó lâm lục kiều còn dạy một ít chiêu thức phòng thân, chỉ trách lúc trước cô cũng không nghiêm túc học, giả khuôn giả thức học mấy chiêu, trước mắt dưới sự khống chế của hai người đàn ông to lớn cũng sử dụng ra cái chiêu gì, chỉ nhớ rõ nhắc chân hướng vào đũng quần một người trong đó mà đã.

Người nọ không đoán được cô sẽ phản kháng kịch liệt như thế, tránh không kịp, thực sự bị trúng một cái, dưới đũng quần đau đến nhe răng nhếch miệng, vừa mạnh mẽ đánh Nam Sơ, "Con điểm thúì. Chết tiệt, đội lạt nữa lão tử giết chết mày!"

Người tới cũng không phải người lương thiện, kéo cánh tay cô cũng rất nhẫn tâm, xương cốt toàn thân phát đau, phảng phất muốn đứt lìa, Nam Sơ trong lòng trào ra một tia sợ hãi.

Mà lúc này có chiếc Bentley màu đen ngừng ở ven đường.

Tưởng Cách ngồi ở bên trong, tức giận đến muốn bốc khói, phân phó người thông báo cho hai tên "Đã thúì" - - ai mẹ nó cho tụi mày xuống tay mạnh như vậy, phải trừ tiền!

Kết quả bên này run run rẩy rẩy đáp lại một câu: "Nhị gia, bọn em còn chưa có động thủ mà, hai người này có phải người của tụi em đâu."

Ai nảm máng, lúc này thật là gặp chuyện không may - -

Tưởng Cách này mẹ nó gấp muốn chết.

Dụng râu tròng mắt đẩy cửa xe ra, bị hai trợ lý chặn chẽ đề lại, "Anh đừng xúc động, bên ngoài này là loại người nào tôi cũng không biết, anh bị kích động đi xuống nếu làm anh bị thương một chút thôi, lão gia từ thể nào cũng phải chém chết tôi mất."

Tưởng Cách cũng không biết lúc đó bản thân gấp đến thành dạng này, bị hai trợ lý ấn ở trên băng ghế sau của xe, gương nanh múa vuốt đặt chân đi đá cửa xe, "Cút ngay, cái này mẹ nó là tai nạn chết người rồi!"

Hai trợ lý thân thể khoẻ mạnh, từ nhỏ đã đi theo bên người Trương Cách, miễn phải nói đã quen thuộc tính tình của Trương Cách, làm ồn ào, ấn chặt, qua một trận, sẽ hết, đối với chuyện gì, đều chưa từng quá để tâm, bữa này, phỏng chừng cũng là nhất thời gấp gáp thôi.

Hai trợ lý thiết diện vô tư: "Chúng ta có thể báo nguy, nhưng anh không thể đi xuống."

Trương Cách đã đến đồ mặt tía tai, đến mức ánh mắt đỏ bừng, giống như con thú nhỏ bị giam trong chuồng, há mồm muốn cắn: "Báo nguy!!! Mẹ nó báo nguy nhanh!!!"

Bên ngoài còn đang lôi kéo.

Một cô gái nhỏ không biết lấy sức ở đâu ra, một chân ấn chặt trên cửa xe không chịu đi lên, hai người đàn ông trực tiếp khiêng cô lên muốn nhét vào phía sau.

Trương Cách thực nóng nảy, khẩu khí khó được mềm nhũn: "Hai người đi, hai người đi xuống, đừng để dẫn người đi."

Hai trợ lý liếc mắt nhìn nhau, "Anh ở trên xe đi, nếu anh xuống dưới, chúng tôi sẽ đi ngay."

Trương Cách thu lại tính tình, vội vàng gạt đầu, "Cam đoan!"

Nhưng mà, hai người vừa xuống xe, bên kia không biết từ chỗ nào lao ra một cô gái, vóc người còn không cao hơn Nam Sơ, cột tóc đuôi ngựa, một tay kéo một cái rương hành lý, hướng về phía hai người đàn ông áo đen đánh liền tiếp, lực lớn vô cùng, một tay một cái, nhắm thẳng trên người oán hận.

Là Tây Cổ mới quay lại.

Cô gái nhỏ giống như một con King Kong Baby, xuống tay không chút nào chùn tay, một cái rương hành lý đập tới, tên đàn ông không phòng bị, không cản được, tây cổ thừa dịp bất ngờ nhấc chân trực tiếp đá vào hạ bộ, dùng hết sức, tên đàn ông kêu thảm che đứng quỳ gối xồm xuống.

Tây Cổ hồi nhỏ đi theo anh trai học được một chút võ thuật, không hề có chiêu thức gì, loạn thất bát tao, nhưng kì lạ làm cho người ta không thể nào chống đỡ.

Tên đàn ông nổi giận, một phen túm chặt cổ áo Tây Cổ nhấc cô lên, "Oành" một tiếng trùng trùng vung đến trên cửa xe, tây cổ tránh qua, cái tát ập vào hai gò má, bỗng nhiên dừng lại, cô nghiêng mắt, khi quay đầu lại, cổ áo buông lỏng, người theo mui xe trượt xuống, chỉ thấy hai người đàn ông mặc tây trang đen gia nhập hỗn chiến.

Người nam tây trang vịn chặt cánh tay người nọ, dùng sức bẻ một cái, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, đứt gãy, khuỷu tay này bị đứt đoạn như chiếc đũa, treo một bên. Phía sau lại thêm một người đàn ông mặc tây trang đi tới, con dao bỏ qua, người nọ lờ mờ mờ, nháy mắt không có phản ứng.

Thân thủ tốt.

Tây Cổ ngồi dưới đất vỗ tay.

Người nọ ôm cánh tay ngồi xồm xuống, hiển nhiên hai người đều không phải đối thủ, đại khái là biết tình thế không đấu lại, cùng một người khác liếc mắt, chui lên xe, đạp chân ga chạy trốn.

Trợ lý đi qua nâng Nam Sơ lên.

Cô gái nhí chịu không ít tội, sợ tới mức không nhẹ, cúi đầu nói với bọn họ câu, "Cảm ơn."

Hai trợ lý liếc mắt nhìn nhau một cái, "Ông chủ chúng tôi mời cô lên xe."

Thân mình Nam Sơ run lên.

Trợ lý còn nói: "Không cần khẩn trương, là anh Trương, không ác ý, chỉ là muốn đưa cô về nhà." Nói xong, lại nhìn về phía Tây Cổ, cô gái này cũng bị thương, vừa mới đánh nhau đại khái không cẩn thận bị người ta đánh một cái, trên mặt có vết máu thật dài, "Cùng lên đi, chúng tôi đưa cô về."

...

Lâm Lục Kiều đứng ở trong hành lang dài của bệnh viện, dựa vào tường, giờ điện thoại, trong tay về điều thuốc.

Giọng Thẩm Mục trở nên có chút ý vị thâm trường.

"Lúc trước cậu nói với tôi, cậu và cô gái này, đến bước nào rồi hả?"

Hành lang không ánh sáng, chỉ mở một cánh cửa sổ, ánh trắng vàng vọt chiếu vào, chiếu xuống ánh áng, in bóng lưng người đàn ông lên tường, cứng rắn đỉnh bóng dáng, đen tối không rõ.

Lâm Lục Kiều cũng không biết suy nghĩ cái gì, cúi đầu về thuốc, dường như không nghe thấy.

Thật lâu, mới đáp: "Đến bước nào thì bước đó."

Thẩm Mục biết tính tình của anh, từ trước đến nay không nói dối những việc này, nhưng nghe ý này, lâm lục kiêu hẳn là cũng rất để ý cô gái này, vì thế nên nhin không được nói, "Tôi có một người bạn, tên là Tường Cách."

Lâm Lục Kiêu cười hừ một tiếng, "Biết."

"Tường nhị thiếu, vài lão gia tử đều yêu thương, làm chuyện gì đều có người lo giúp, duyệt vô số phụ nữ, nghe nói mười tám tuổi cả đêm ngủ với ba phụ nữ, thích ngực lớn, chân dài, lúc trước, cũng từng có tin đồn với cô gái này, chính là cậu ta, là cậu ta cứu người."

"Vạn cửt chó." Khinh thường.

"Vừa rồi cậu ta tới tìm tôi, cậu đoán xem cậu ta nói cái gì?"

Lâm Lục Kiêu đưa thuốc vào miệng, tìm bật lửa trong túi quần, chợt nghe câu này, "Cậu ta nói với tôi, Thẩm Mục, lão tử giống như động chân tâm rồi."

Thẩm Mục và Tường Cách giao tình không phải là ít, ba Thẩm Mục xuất ngũ theo ba Tường Cách xuống biển làm kinh thương, hai gia đình thường xuyên lui tới, Tường lão gia tử đặc biệt thích Thẩm Mục, Tường cách đi ra ngoài với ai cũng không cho, chỉ có Thẩm Mục là được, Tường Cách mỗi lần ra ngoài cũng phải kêu tên Thẩm Mục, phát triển đến bây giờ, khi có chuyện gì, chỉ nguyên ý nói với Thẩm Mục.

Tường Cách nói nổi bồn chồn trong lòng khi ở trên xe cho Thẩm Mục nghe, đây là anh sống hơn hai mươi năm qua, chưa từng có, nhìn Nam Sơ bị đánh, hấn đau lòng, trợ lý không để hấn xuống xe, hấn thiếu chút nữa đạp hư xe, nhìn Nam Sơ thiếu chút nữa bị người ta mang đi, hấn khó được lúc dùng lời nói khép nép nói chuyện với trợ lý.

Thậm chí có một loại cảm giác, nếu Nam Sơ có chuyện gì hấn sẽ nổi điên mất.

Hắn giống như thực sự rất thích này cô gái này, không chỉ đơn giản là muốn ngủ với cô.

Mà là vì thích cô, mới muốn ngủ với cô.

Loại suy nghĩ này làm hấn có chút sợ hãi, hấn làm sao có thể thật sự thích một người phụ nữ chứ!

Mặc dù như thế, nhưng càng kiên định muốn ngủ với Nam Sơ hơn.

Thẩm Mục nói nguyên văn lời lại cho Lâm Lục Kiêu nghe.

"Cho hấn đến đi."

Quả nhiên phong cách Lâm Lục Kiêu.

Đơn giản ba chữ, người nghe phía sau thẩm thấu lương ý.

...

Lâm Lục Kiêu cúp máy, ở cửa hút hai điếu thuốc, lại gọi Nam Sơ hai cú điện thoại, bên kia tắt máy như trước, hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, di động của cô nhóc kại bị người ta lấy rồi.

Chờ anh đi vào, Lâm Thanh Viễn ôm cánh tay, khuôn mặt nghiêm túc dựa vào ở đầu giường.

Đêm dài, Lâm Lục Kiêu thoát áo khoác, mở giường ra, nằm trên đó, "Ông còn chưa ngủ sao?"

Lâm Thanh Viễn liếc xéo anh một cái, "Con ngồi dậy, ta có lời nói với con."

Đại khái là nhớ tới lời bí thư Trương lúc gần đi nói, Lâm Lục Kiêu hít một hơi, ngồi dậy, rất nghe lời nói: "Mời nói."

Lâm Thanh Viễn: "Cắt đứt với cô gái kia đi."

Lâm Lục Kiêu dựa vào đầu giường, nhìn ông, nhàn nhạt: "À. Còn gì khác không? Không còn thì tôi đi ngủ." Có lẽ nói xong, nằm xuống.

"Đứng lên, ta nói xong rồi sao?"

"Ông còn muốn nói gì nữa?"

Lâm Thanh Viễn biết tính tình của anh, từ nhỏ cứ như vậy, không khỏi hừ lạnh: "Đừng bày trò với ta, ta kêu con cắt đứt, thì cắt đứt cho ta. Đừng ở chỗ này dạ dạ, quay đi lại liên lạc với cô ta, đừng cho là ta không biết con đánh chủ ý gì, tính tình này ta không muốn nói nhiều, ta còn là ba của con?"

Lâm Lục Kiêu thật không có tính toán gì, đơn thuần không nghĩ hiện tại nói chuyện này, sẽ làm lão gia tử tức giận, bí thư Trương có thể nhắc nhở anh,

nhưng muốn nói như vậy, anh cũng lười giả bộ, "Cắt không được."

"Thế nào cắt không được, có cái gì cắt không được, hai đứa mới bao lâu."

Lâm Lục Kiều xoa cánh tay: "Tính thế nào cũng phải năm năm rồi."

Lâm Thanh Viễn: "..."

"Hơn nửa hôm nay tôi vừa đáp ứng cô ấy, vô luận phát sinh tình huống gì, đều sẽ không vứt bỏ cô ấy, từ nhỏ ông đã dạy tôi không thể bội bạc, đây chính là ông nói, ông bắt tôi cắt đứt, này không phải là đánh cho ông một bạt tai sao? Làm không được."

Từ nhỏ chính là kỳ tài giáo biện.

Lâm Thanh Viễn cười lạnh, "Con thế thế nào?"

Lâm Lục Kiều: "Dưới quốc kỳ, lấy ông nội Mao thề."

"Cút đi!" Lâm Thanh Viễn nổi giận, tùy tay quơ lấy ly nước đầu giường đập tới, Lâm Lục Kiều không tránh, văng văng nện ngay trán anh, nơi đó xương cốt giòn, ném đau, nhưng lại không ảnh hưởng toàn cục, từ nhỏ Lâm Thanh Viễn đã thích ném ở đó.

Lâm Lục Kiều ngồi ở hành lang một đêm.

Bí thư Trương sáng sớm đã đến, nhìn thấy cái này, nhíu giọng hỏi, "Tối hôm qua ở chỗ này ngủ?"

Lâm Lục Kiều xoa mắt, ngủ rầm, cơ hồ không ngủ, này tắm ván gỗ cứng ngắt cực kỳ.

Bí thư Trương: "Con chọc tức ông ấy hả?"

Anh lười biếng: "Nào dám?"

Bí thư Trương vỗ vỗ vai anh, "Được rồi, trở về tắm rửa ngủ bù, nhìn con xem. Râu đều mọc ra rồi."

"Chú vất vả rồi."

Lâm Lục Kiều chào theo quân lễ, xoay người đi.

Bí thư Trương nhìn bóng lưng cao ngất của anh, lắc đầu, thằng nhóc này chính là như thế này, thật hết cách nào, nhưng lại cố tình là đứa bé hiểu chuyện, có chuyện gì đều làm người ta hết cách với anh.

Đã tính trong xương và sự trượng nghĩa bây giờ đã rất ít gặp.

Bí thư Trương mang đồ đi vào, "Lãnh đạo."

Lâm Thanh Viễn chăm chú nhìn, "Thằng nhóc này đi rồi?"

Bí thư Trương đặt đồ xuống: "Mới vừa đi, tối hôm qua ở trên ghé rớt một đêm, râu đều mọc ra, hai mắt so với gấu trúc còn đen hơn, mấy đứa con nít trong viện, Lục Kiều là biết chuyện nhất, ngại đừng nhìn nó không thoải mái."

Lâm Thanh Viễn hừ lạnh một tiếng, "Chú nhận hối lộ của nó rồi hả?"

Bí thư Trương: "Lời này cũng không dám nói lung tung, tôi chính là cảm thấy Lục Kiều thằng nhóc này trên người phẩm đức rất khó được, vài ngày trước tôi nghe không ít chuyện, cảm thấy thế hệ bọn chúng hơi chút khác, cùng chúng ta khi đó không cách nào so sánh được, tỷ như trước đôi mới hoàn toàn nghe thấy, tiểu tình lữ áp đường cái bị đá kiếp, nam bỏ lại nữ chạy trốn; còn có khi tân binh mới vừa vào ngũ, bị huấn luyện giày vò đến than trời trách đất, nhìn thấy huấn luyện viên chân căng co đến run run; còn có bán đứng bạn bè đạt được ích lợi. Ngài ngẫm lại xem, trên người Lục Kiều, cũng có không ít khuyết điểm, nhưng người tuyệt đối làm không được việc này. Còn nhớ rõ khi thằng nhóc này vừa vào đội, Mạnh Xử nói gì thôi, nói nó trơ mắt nhìn bản thân từ đám cháy cứu ra một bà lão đương trường tắt thở, cũng không quan tâm, làm hô hấp nhân tạo cho người ta, Người nhà nhìn đến sùng sốt, bà lão này có một đứa con, bản thân không đau, bị Lục Kiều cứu ra còn ngại nó nhiều chuyện, thằng con bất hiếu, ngạn ngữ nói rất đúng, nhưng ngài thực không cần lo lắng, thằng nhóc này tuyệt đối sẽ không bỏ lại ngài mà mặc kệ, ta già đi còn có gì, không phải là một đứa con có hiếu sao?"

Một trận yên tĩnh, thật lâu sau, mới nghe Lâm Thanh Viễn nói một câu, "Ngạn ngữ đều nói, con hát vô tình, ta chỉ sợ thằng nhóc này cầm đầu vào, về sau sẽ chịu thiệt."

...

Lâm Lục Kiều ở cửa nhà Nam Sơ chờ nửa ngày cũng không ai ra cửa.

Anh lại gõ hai cái, vẫn là không có ai ra.

Một tay chống eo, đứng ở cửa gọi cho Thẩm Mục: "Cậu xác định cô ấy ở nhà?"

Thẩm Mục cười một trận: "Ồ đây, cô ấy có chút bị kinh hách, công ty cho cô ấy nghỉ phép rồi."

"Vậy sao còn không mở cửa?"

"Vậy cậu suy nghĩ lại xem có phải làm chuyện gì chọc cô ấy mất hứng rồi không hả?"

"Thúi lắm."

"Trông Cách còn vào thăm cô ấy mà."

"Thằng nhóc đó còn vào nhà cô ấy?"

"Đương nhiên, bằng không sao đưa cô ấy về nhà?"

Lâm Lục Kiều cúp điện thoại.

Anh nhìn chằm chằm cửa một lát, hơi trầm ngâm, xoay người đi đến nhà cách vách, gõ gõ.

Mở cửa là một bà lão, thập phần hiền lành.

Lâm Lục Kiều cúi chào, rất trang trọng, mặt mày đoan chính, khẩu khí đứng đắn so với một lần cứu viện đều nghiêm túc: "Chào bà, con là Trung Đội Trưởng đội Đặc Cần, vừa nhận được tin báo nguy, nói cách vách có người bị nhốt, con muốn mượn ban công nhà bà sử dụng."

Bà lão vừa nghe bị nhốt, có nguy hiểm, lại còn là một chàng trai cứu hỏa, nhiệt tình đón người đi vào, căn bản không suy xét Đặc Cần thế nào lại đến một người, cũng không có hỏi giấy chứng nhận.

Đi đến ban công, quan sát địa hình.

Hai nhà song song nhau, anh trực tiếp nhảy tới, bám lấy mái hiên, lúc này bà lão mới thấy có chút không thích hợp, "Cậu cứu hỏa à, cậu leo qua như vậy sao?"

Lâm Lục Kiều cười nói: "Tối gấp quá, không mang công cụ ạ."

"Đây chính là lầu 9 đó."

Mặc dù đường nối ban công hẹp, người thường vượt qua rất khó, nhưng đối với anh mà nói, đây là ăn sáng, đã từng còn leo hơn một trăm lầu nữa kia, này mới một cái có đáng gì.

...

Nam Sơ tắm rửa xong quần khăn tắm đi ra, trên giường ngồi một người, ngậm thuốc, nhìn cô.

"Anh... Vào bằng cách nào?"

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, đưa tay kéo người đi lại, đặt trên đùi, đầu vùi vào cổ cô, ngửi ngửi, thuốc còn trên bờ môi, mùi phụ nữ, xen lẫn mùi thuốc lá, thanh âm hơi thấp trầm, "Sao không mở cửa cho anh."

Hơi thở thật nóng, thật nặng, phun lên có chút ngứa.

"Em đang tắm, không nghe thấy có người gõ cửa." Nam Sơ tâm ngứa, đưa tay đẩy đầu anh ra một chút, "Anh vào bằng cách nào?"

Lâm Lục Kiều đưa tay chỉ.

Cửa sổ sát đất phòng ngủ mở rộng, rèm cửa sổ theo gió bay bay, giống như hoan nghênh vị khách không mời mà đến này.

Nam Sơ kinh hãi, "Anh điên rồi sao? Đây là lầu 9!"

Lâm Lục Kiều kẹp thuốc, quăng một bên, cúi đầu hôn cổ cô, "Ừm, nhớ em muốn điên rồi."

Nam Sơ đẩy đầu anh, "Lâm lục kiều!"

Người nọ không thuận theo, từ cổ hôn một đường đi xuống, ở xương quai xanh ngừng lại, hung hăng cắn một cái, "Em không nhớ anh? Há?"

Nói thật, cũng nhớ.

Lâm Lục Kiều biết cô nhóc này hơn phân nửa là giận mình rồi.

"Ngày hôm qua ba anh nằm viện, lúc đó bị người ta gọi lên bệnh viện, trông một đêm, anh gọi điện thoại cho em, em không nhận, anh gọi cả đêm em cũng không nhận, sau đó mới biết em gặp chuyện không may rồi." Anh rút cục ngừng đầu, xách người ra, bàn tay ôm cái ót của cô, vuốt vuốt tóc, chỉnh lại đầu cô, "Anh nhìn xem, ai đánh cô nhóc của anh."

Từ lúc gặp chuyện không may đến bây giờ, kỳ thực trong lòng Nam Sơ cũng chưa cảm thấy có gì, kiên cường cực kỳ, không phải là bị đánh sao, trước kia cũng không phải chưa từng có, cái khổ này có gì chịu không nổi chứ.

Nhưng người ta cố tình chính là như vậy, dù trước vạn người có trúng ngàn vạn mũi tên, miệng vết thương bị người xé thành nát buồm, cũng tuyệt không rơi một giọt lệ.

Chỉ khi được người trong lòng hỏi một câu.

Thì phảng phất như bị uất ức rất lớn, già mồm cái lão cũng không được.

Nhưng Nam Sơ từ trước đến nay cũng không phải người thích khóc lóc kể lể với người khác, trong lòng tuy rằng cảm động, trên mặt cũng bất động thanh sắc, "Không có chuyện gì, vết thương nhỏ thôi."

Lâm Lục Kiều trong trong ngoài ngoài nhìn mấy lần.

Mặt xưng phù, khoe miệng rách, trên cánh tay trên vai có bầm tím, giống dấu tay đàn ông.

Anh cũng không nói chuyện, một bàn tay nắm cầm cô, ngón cái ở miệng vết thương bên cạnh vuốt ve qua lại, giống trấn an, xoa nhẹ, mang theo dịu dàng, suy nghĩ sâu xa giống như đang ra quyết định gì đó.

Quyết định cái gì đâu?

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên giường, Nam Sơ ngồi ở trên đùi của anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, trán chạm trán, lấy chóp mũi cọ xát trên mặt anh.

"Anh tới thăm em, em rất vui, lần sau đừng leo cửa sổ, em đưa chìa khóa cho anh."

Khi nói lời này, lọn tóc có giọt nước lăn xuống, theo cần cổ tấng nồn, một đường trượt xuống, chậm rãi trượt vào phía dưới xương quai xanh vào trong rãnh sâu, một đường đi vào, mất hút.

Lâm Lục Kiều vừa ngửa đầu, chuẩn xác ngậm chặt môi cô, quay người đè cô lên giường, hôn sâu, anh cơ hồ là dùng răng cắn, cắn vài cái, dùng sức mút trụ môi cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô, không cho cô cơ hội thờ dộc.

"Được không?"

Khi hỏi câu này, anh đang áp Nam Sơ dưới thân, giạng chân ở trên người cô, túm hai tay cô lên trên, áp ở đỉnh đầu, khăn khăn.

Nam Sơ không nói được không.

Mà là dùng chân ôm lấy eo của anh, đầu ngẩng lên, môi hôn lên tai anh.

Trong nháy mắt.

Đầu óc phảng phất bị nổ tung, Lâm Lục Kiều trực tiếp túm khăn tắm của cô, lộ ra cơ thể nhỏ gầy, bên trong tự nhiên cái gì cũng chưa mặc.

Anh nhìn đến đỏ mặt, cúi đầu hôn sâu, "Ồ đây đợi anh?"

Nam Sơ hôn trả, câu đầu lưỡi của anh.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Ăn anh, ăn anh.

Cô nhóc này so với trong tưởng tượng của anh còn nhiệt tình hơn, lâm lục kiều cười kéo người ra, "Đợi lát nữa."

Nam Sơ so với anh còn gấp hơn, "Chờ cái rắm."

"..." Lâm Lục Kiều cười xấu xa: "Kéo rèm cửa sổ, không thể làm cho người ta nhìn đi, cách vách còn có một bà cụ."

...

Lâm Lục Kiều từ đầu đến đuôi cời từng cái nút, ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trên giường.

Cô gái nhỏ nheo mắt nhìn vào lồng ngực xích lõa của anh, tầm mắt thẳng xuống dưới, dừng ở khối cơ bụng lộ ra, Lâm Lục Kiều xoay người đè đi xuống,

"Nhìn cái gì?"

"Dáng người rất đẹp." Không e dè.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, dọc theo cổ cô một chút hôn xuống, "Dáng người của em cũng rất đẹp."

"34d."

Lâm Lục Kiều không ước chừng được, lấy tay cầm lấy, so một chút, "Xúc cảm không sai."

Nam Sơ cũng học dáng vẻ của anh, nơi địa phương to lớn kia, cầm lấy, "Anh cũng không sai."

Kỳ thực cả hai cũng chưa có kinh nghiệm.

Cổ tình đều giả dạng làm người lão luyện, dọa đối phương.

Nam Sơ hỏi anh: "Lần trước anh làm là khi nào."

Lâm Lục Kiều hôn đến bụng, cúi xuống, ngẩng đầu nhìn cô: "Còn em?"

...

Trước khi tiến vào, Lâm Lục Kiều nhìn cô gái với đôi mắt hàm chứa xuân thủy, "Nghĩ kĩ chưa? Bây giờ còn có cơ hội đổi ý."

Nam Sơ cũng khom người, trực tiếp nhấn vào một chút, "Anh đã như vậy, còn có thể dừng lại sao?"

"A!"

Bất ngờ không phòng ngự đâm vào, một chút bị người chống đỡ, Nam Sơ thấp hô ra tiếng.

Người bên trên, một mặt cười xấu xa, đôi mắt thật sâu nhìn cô: "Kêu nhỏ một chút, cách vách còn có một cụ bà, để cho người ta nghỉ ngơi."

Nói xong, cúi đầu ngậm chặt môi cô, lại là một cái đâm mạnh.

Hai tay Nam Sơ ôm chặt cổ anh, hai mắt đầy hơi nước, lông mi cong cong nhẹ nhàng chớp chớp, dáng vẻ đáng yêu, trên mặt hiện triều sắc, Lâm Lục Kiều ở bên tai thở gấp, "Đã nhìn bao lâu rồi!"

Nam Sơ rên khẽ, liên tục cầu xin tha thứ, "Đội trưởng..."

"Hả?" Lâm Lục Kiều thanh âm đang mê loạn, gọi cảm trầm thấp.

"Đau."

Đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Kết quả, vừa nói xong.

Nam Sơ cảm giác một trận run rẩy và nhiệt lưu, không thể tin, hai mắt đắm lệ mộng lung nhìn lại, "Anh bán."

Cô quay đầu nhìn nhìn.

Ai, đội đã.

Năm phút đồng hồ?!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau khi mấy người Thẩm Mục Đại Lưu biết chuyện như vậy, tất cả đều cười lạc giọng, vỗ bàn náo loạn ồn ào, không thèm để ý đến Lâm Lục Kiều đang đen mặt bên cạnh.

Năm phút đồng hồ? Đùa gì thế, với thể trạng của Kiều gia đây, kiểu gì cũng phải thêm một số không ở đằng sau nhé, nhưng nghĩ lại, người ta là lần đầu tiên, cũng phải hiểu, khẳng định thời điểm vác súng ít nhiều gì cũng có chút khản trương, nằm bên dưới lại là người phụ nữ mình thích, ai chả muốn biểu hiện thật tốt. Nhưng ai bảo cô nàng kia thân mềm thất lưng dẻo, chính là một báu vật, chỉ tùy ý rên hai tiếng mà thôi, đàn ông trên giường trừ phía dưới nằm vừa thích nữ nhân, muốn hảo hảo làm cho người ta biểu hiện một phen, làm gì cùng chỉ là nha đầu kia thân kiều eo mềm, là một báu vật, tùy tiện kêu hai tiếng, nam nhân ở trên giường trừ một nơi cứng rắn thì nơi nà chả mềm, Kiều gia khó mà nhịn được.

Động được có mấy cái đã nộp vũ khí đầu hàng rồi.

Chuyện như vậy còn phải đổ cho "Bình thường rèn luyện quá ít, quá nhạy cảm."

Lại nói quả thật anh không quá ham thích trong vấn đề xử lý ham muốn này, bình thường nhiều huấn luyện, khí lực đều dồn hết về một việc, không giống mấy người Đại Lưu không có việc gì thì cách giải trí duy nhất chính là xem phim người lớn.

Thỉnh thoảng anh cũng có thời điểm xung động, nhìn AV rồi dùng tay giải quyết, tần số chắc là một tuần lễ một lần đúng không nhỉ?

Anh làm việc và nghỉ ngơi rất tốt, bề ngoài lạnh lùng, mặt mày có vô lại, nhưng người rất nhanh nhẹn, nguồn gốc gia đình tốt, nhìn qua cũng không phải là người có nhiều dục vọng, ngược lại thời điểm mặc quân trang sẽ có cảm giác cấm dục. Không giống Tường Cách, còn nhỏ tuổi mà quàng thâm dưới hai mắt còn quốc bảo hơn cả quốc bảo*, vừa nhìn đã biết là từng dục quá độ, cái mặt kia mặc dù đẹp trai nhưng lại cảm thấy không khỏe mạnh. (*Gấu trúc được ví như quốc bảo, ở đây ý muốn nói 2 mắt Tường Cách còn thâm hơn cả mắt gấu trúc.)

.....

Một phòng yên tĩnh.

Rèm cửa sổ khép chặt, chỉ có một chiếc đèn ở đầu giường đang tỏa sáng, trong ánh sáng màu vàng, căn phòng mờ tối, trên giường có hai bóng người đang quấn lấy nhau.

Nam Sơ cả người trần trụi đang nằm ngửa, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn non mịn ửng hồng, hai mắt tròn to nhìn anh chăm chăm, cực kỳ vô tội.

Lâm Lục Kiều chống tay hai bên người cô, khom người cúi gần xuống, giọng nói nguội lạnh giống như đang câu giận ai đó: "Nét mặt này của em là có ý gì?"

Nam Sơ nháy mắt mấy cái, "Về mặt đáng yêu nha."

Lâm Lục Kiều rên một tiếng, "Đừng có giả bộ."

Nam Sơ cười: "Được rồi, chẳng qua là em đang nhớ tới một người."

Mười phút ở nhà gỗ, cùng với ban đầu lúc ở bộ đội, anh đẩy cô từ bụi cỏ ra ngoài, câu "làm cho em khóc" kia còn văng vẳng bên tai.

Lâm Lục Kiều tròn tròn mắt, ánh mắt đáng sợ, uy hiếp nói: "Nếu em còn dám nhắc tới nhà gỗ, anh làm chết em."

Cô gái nhỏ cười hi hi ra tiếng, môi hồng răng trắng, trong mắt đều là ánh sáng: "Lúc đó em đã nói gì nhỉ?"

Châm chọc.

Cô đã châm chọc anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, cắn một cái trên môi cô, lại ác ý thúc mấy cái: "Đừng có mà tìm chết, anh nói nghiêm túc đấy, thật sự muốn anh làm chết em như vậy hử?"

Thật ra thì cũng coi như là thiên phú dị bẩm rồi.

Coi như tiết ra một lần, món đồ kia vẫn không có mềm xuống, cứng rắn đâm đâm vào người cô.

Nam Sơ bị đâm cho vỡ tan phải hô lên, rụt eo xin tha.

Lại bị Lâm Lục Kiều cười đều ản chặt eo lại, cúi đầu thổi hơi bên tai cô: "Sợ?"

Nam Sơ thở dài thật thấp. Đó, ánh mắt đã dần dần mê loạn lại còn mạnh mẽ nói: "Đừng có mà để năm phút đồng hồ đã bắn."

Biết là cô nàng này đang kích dục anh.

Lâm Lục Kiều cố tình không làm hết, đâm mấy cái đã rút ra, nhích sang bên cạnh nằm xuống, hai người trần trụi nằm song song với nhau, trong nhà áo lót quần lót tán loạn đầy đất.

Anh luôn tự hào về khả năng tự kiểm chế của mình, coi như bình thường tự xử cũng có thể khống chế thời gian, thật không nghĩ đến, bản thân dụng phải

cô nàng này liền có chút váng đầu, đâm qua loa được mấy cái, lại nghe cô khóc cầu xin tha thứ, hơn nữa anh còn chưa đi vào toàn bộ, nghĩ muốn dừng lại một chút, ai ngờ vừa mới rút ra đã không ngừng được.

Cô nàng này thật sự rất..... Rất chặt.

Nam Sơ nghiêng đầu nhìn anh: "Không làm nữa hả?"

Anh chống tay ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đưa tay đi sờ bật lửa với bao thuốc lá ở đầu giường, rút một điếu ra nghiêng đầu châm lửa, liếc xéo cô một cái rồi ngửa đầu nhả ra một vòng khói, không nhanh không chậm nói: "Đừng nóng vội, rồi sẽ cho em."

Nam Sơ lật người, ngược lại nằm lý ở trên giường, đôi tay nâng má, ngực úp ở trên giường chen thành một rãnh sâu, ánh mắt trong suốt nhìn anh nói: "Em chờ."

Lâm Lục Kiều ngậm lấy điếu thuốc, cười hừ hừ cúi xuống, đưa tay bóp khối trắng nõn mềm mại một cái: "Thiệt hay giả đây? Anh nhớ lúc trước của em còn rất phẳng."

Nam Sơ cúi đầu liếc mắt nhìn, vẫn kệ anh nắm, "Ngày đó mặc bra thể thao, bị siết lại."

Thuốc hút được một nửa, Lâm Lục Kiều chợt nhớ tới một chuyện, dụi thuốc vào gạt tàn ở đầu giường, kéo người tới đây: "Vừa rồi anh không mang áo mưa."

Chuyện như vậy là anh không có dự liệu đến, vốn còn muốn ở bên ngoài cọ một lát, kết quả cô nàng này còn gấp hơn cả anh, anh mới chen vào xong, vừa định rút lui ra để mang áo mưa, không ngờ lại để lọt lưới. Anh cũng không phải sợ cái gì, nếu có thì nuôi vẫn tốt, chỉ sợ cô nàng này không chịu sinh, dù sao cũng là nghề nghiệp không tầm thường.

Nam Sơ bị anh ôm vào trong ngực, không chút để ý vẽ vòng tròn lên ngực anh, "Đi mua thuốc uống là được rồi."

Thế này là thể loại gì.

CMNN anh làm năm phút đồng hồ, còn phải mua thuốc uống.

Lâm Lục Kiều suy nghĩ một chút, "Uống thứ đó không ảnh hưởng gì tới thân thể chứ?"

"Nói nhảm, anh uống thử đi xem nào?"

"Vậy thì đừng uống, mang thai thì sinh."

Nam Sơ chợt vỗ lên ngực anh một cái, "Sinh cái rắm! Em mới hai mươi mốt tuổi!"

Lâm Lục Kiều gãi gãi lông mày, nói: "Sợ gì, trước đây mười tám tuổi người ta đã có hai đứa bé rồi."

"Cút!"

Lại thêm một cái.

Lâm Lục Kiều không làm khó cô, xoa xoa tóc cô, quả thật cũng không cách nào tưởng tượng ra đứa trẻ của mình, muốn cô sinh con còn không biết sẽ thành cái gì.

"Lần sau anh sẽ chú ý."

Trong lòng mỡ nam tràn đầy phiền muộn.

Thật ra thì Nam Sơ cũng hiểu, nằm trên lòng ngực rắn chắc, nghe tiếng tim đập thình thịch bền chắc có lực của anh liền đặc biệt an tâm.

"Năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Hiếm có loại cơ hội ôm nhau thì thăm dò chuyện thể này.

Lâm Lục Kiều rũ mắt liếc nhìn cô nàng trắng như tuyết trong ngực, bàn tay chạy dọc theo sống lưng hõm sâu của cô nàng từ từ đi xuống, dừng ở eo, lạnh nhạt nói: "Ba mươi."

Cô gái nhỏ trong lòng anh buồn bực: "Trong nhà của anh có buộc anh kết hôn rồi hả?"

"Vẫn chưa."

Bàn tay của mỡ nam phủ lên hông cô, lại bóp hai cái.

Nam Sơ véo anh một cái, "Nói thật."

Lâm Lục Kiều lần này mới lười biếng có một tiếng, bàn tay lần mò vào giữa hai chân cô.

Nam Sơ chợt ngừng đầu, chống lại cặp mắt sâu thẳm như một cái đầm vực của anh, sâu như muốn hút người khác vào trong: "Mấy năm nay em không có ý định kết hôn, anh tính làm thế nào?"

Thật ra thì lúc vừa bắt đầu, Nam Sơ cũng không nghĩ hai người bọn họ sẽ có ngày hôm nay, người đàn ông này giống như một cái nam châm, không có lúc nào là không hấp dẫn cô, hấp dẫn cô không ngừng đến gần anh, nhưng khi người này tới trong tay của mình, cô lại có cảm giác không hề chân thật, hoặc là sợ mình ảnh hưởng tới cuộc sống vốn đã định sẵn của anh.

Chỉ đạo Dương, Mạnh Xử đều là vì tốt cho anh, đương nhiên đã chọn xong con đường thích hợp nhất cho anh, nhưng cô tình lại bị cô khuấy loạn.

Sức mạnh giữa hai chân rút lui.

Lâm Lục Kiều cũng không khách khí hỏi: "Vậy em tính lúc nào thì kết hôn?"

Cái vấn đề này cô còn chưa suy nghĩ qua, cho tới giờ mẹ cô cũng không kết hôn, kiến thức của cô ở phương diện này thực ra rất ít ỏi, từ nhỏ cô chưa từng thấy cha mẹ chung đụng, thậm chí không hiểu con người lại muốn kết hôn? Bởi vì yêu? Bởi vì sứ mạng? Hay bởi vì nỗi dối tông đường?

Thật ra thì hai người bọn họ xác định mối quan hệ mới mấy ngày, nói tới vấn đề này có chút hơi sớm, Nam Sơ là lo lắng tới tuổi tác của Lâm Lục Kiều, dù sao cũng cách nhau một khoảng lớn, trong nhà ép sít sao thì cũng dễ hiểu, nhưng bây giờ hợp đồng của cô là trong vòng năm năm không thể kết hôn sinh con.

Mỗ nam rất kiên nhẫn, đưa tay miết vành tai nhỏ của cô, giọng nói chìm nặng thêm mấy phần: "Hả? Nói đi."

"Ý tứ của em đó là, nếu người nhà anh ép quá, anh có thể....."

Lâm Lục Kiều chợt xoay người ngăn chặn cô.

Tiếng nói ngưng bật.

"Có thể cái gì? Hả?" Ánh mắt lướt qua lướt lại trên mặt cô, vươn tay vén mấy sợi tóc rơi trên tai ra sau vành tai cho cô, nhỏ giọng hỏi.

Cặp mắt đào hoa hơi nhếch lên, giọng nói gần như là dỗ dành, cái loại này quả thật là câu dẫn trí mạng.

"Công ty em yêu cầu trong vòng năm năm không thể kết hôn sinh con." Nam Sơ cắn môi, nghe rất uất ức.

Lâm Lục Kiều cười, "Cái công ty chó má gì đó, sao không nghỉ đi."

"Trừ phi em không làm diễn viên nữa."

"Em bắt buộc phải làm diễn viên sao? Không phải còn có thể làm ca sĩ hát hò gì đấy à."

"Không được, giọng hát của em rất dọa người, không thể lừa tiền người xem."

Còn rất có nguyên tắc.

Lâm Lục Kiều cúi đầu hôn cô: "Vậy thì đừng làm nữa, để anh nuôi em."

Thật ra thì tiền lương nói cao không cao, nói thấp cũng không thấp, nuôi vợ ngược lại không có vấn đề gì, chỉ là muốn mua đồ gì đó xa xỉ sẽ có khó khăn, hai năm đầu kết hôn phải sắm nhiều đồ, trôi qua gian khổ một chút, chờ sau đó điều kiện tốt hơn, anh có thể dùng tất cả tiền lương của mình cho cô nàng mua đồ cô thích.

Duy nhất một vấn đề ——

Cho dù là khả năng nhỏ, một phần vạn cũng có thể, đó là ngày nào đó lỡ như anh không cẩn thận đền nợ nước, thứ có thể để lại cho cô thật sự không nhiều, ông già đã không chào đón cô, cộng thêm người mẹ vẫn mặc kệ cô kia, những ngày tháng sau làm sao cô qua được.

Lâm Lục Kiều vuốt cái đầu xù của cô rồi nâng cằm cô lên, ngón cái đè trên môi cô vuốt ve: "Lời thề dưới quốc kỳ và ông Mao đều không phải là đùa giỡn, chuyện như vậy anh chỉ từng làm hai lần, lần đầu tiên là thời điểm nhập ngũ làm lính, dưới thiên môn anh đã thề sẽ bảo vệ tổ quốc, bảo vệ nhân dân, da ngựa bọc thây cũng không tiếc. Ông già nhà anh từ khi anh còn nhỏ đã thường nói, người chỉ có một lần chết, hoặc tựa với lòng hồng, hoặc nặng hết Thái Sơn, nếu không gặp được em anh sẽ không suy nghĩ tới những chuyện sau này. Nhưng anh không phải là hủ dọa em, nếu như thực sự có một ngày đó, em cũng đừng canh cánh chút tình cảm này của anh, nếu gặp được người thật lòng đối xử tốt với em thì cứ gả đi."

Lời này là phát ra từ nội tâm, không tồn tại bất kỳ ý nói lẫy nào.

Kết quả mới vừa nói xong, điện thoại trong túi quần rơi trên mặt đất vang lên dồn dập, anh xoa xoa đầu Nam Sơ, lật người xuống giường lồm ra, quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu hạ giọng alo một tiếng.

Cô gái nhỏ trần trụi nằm lỳ ở trên giường, ánh mắt triền miên mà nhìn chăm chăm vào tấm lưng trần của anh.

Người này cao, vóc người lại đẹp, da lưng rõ ràng, đường cong lưu loát, trung gian hõm sâu một đường cột sống thẳng tuột xuống khe mông.

Điện thoại là văn phòng gọi tới, thông báo ngày nghỉ của anh bị hủy bỏ rồi.

Lúc không có bạn gái thì cũng chả sao cả, nhưng giờ đã có bạn gái, Lâm Lục Kiều vẫn là nhịn không được mắng một câu thô tục, nhưng rốt cuộc là có chuyện, theo tính tình của anh cũng không thể nào yên tâm thoải mái nhìn các anh em ra tiền tuyến bán mạng, mình ở phía sau cùng bạn gái vui vẻ.

Nam Sơ rất cơ trí, nhìn anh mặc từng món quần áo vào cũng biết anh muốn đi, công việc của anh chính là như vậy, chuyện thế này không hề lạ, nếu thực sự quen anh thì phải tập làm quen với chuyện này.

Lâm Lục Kiều cài nút áo xong, nói, "Có người phát hiện ba quả bom ở Thiên Kiều, anh phải đi rồi, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, có người gõ cửa thì nhìn cho rõ rồi hãy mở."

Nói xong lại cúi người nheo mắt cô gái nhỏ, "Cho em thời gian ba ngày để suy nghĩ kỹ, có nhất quyết quen anh không? Hừ? Phụ nữ của anh phải có năng lực chịu đựng rất mạnh."

Nam Sơ nằm lỳ ở trên giường, chống cằm, cong chân, "Em muốn đổi ý thì sao?"

Lâm Lục Kiều ngồi dậy, cài nốt cúc áo cuối cùng, liếc cô một cái, ánh mắt kia rất xa xăm: "Đây là cơ hội đổi ý cuối cùng của em"

Cô gái nhỏ muốn kiên định đi theo anh, tất nhiên anh cũng phải liệu đường liễu lĩnh, tự quý trọng mạng mình để còn phấn đấu rước người ta về nhà.

Còn nếu đổi ý...

Cũng chỉ biết thân anh đây không thích hợp có bạn gái.

Nam Sơ vui vẻ, cơ thể trống trơn không mặc gì cả, lăn trên giường một vòng kéo khăn trải giường choàng lên người, cười xinh đẹp sán lại gần anh: "Đi nhanh đi, em phải suy nghĩ thật kỹ xem có muốn bước vào nhà anh hay không!"

Lâm Lục Kiều mặc quần áo tử tế đứng cạnh mép giường, bị chọc cười thì khề nhếch môi, phất tay một cái: "Đi đây."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Lúc Lâm Lục Kiều đến nơi, khu vực xử lý bom đã được ngăn cách bởi một dải cảnh báo, một số xe cứu hỏa đã đậu ở ngã tư.

Anh vừa mới nhảy xuống xe, Dương Chấn Cương đã đứng ở ngoài đường, ánh mắt nôn nóng liếc nhìn rồi bước đến phía anh, "Mạnh Xử cũng gọi cho cậu à?"

Lâm Lục Kiều khịt mũi, kéo dải phân cách đi vào trong, "Đơn vị xử lý bom đã đến chưa?"

Nam Sơ đang ở gần đây. Từ lúc anh nhận được cuộc gọi đi đến đây mất không đến mười phút. Đơn vị phá bom là được bộ đội biên phòng điều đến. Con đường này đã bị chặn, chắc không đến nhanh được như vậy. Dương Chấn Cương lắc đầu: "Lần này, bọn phần tử khủng bố thật quá con mẹ nó giống trộm gà, chọn một nơi như vậy, xe cứu hỏa đến phải ở bên ngoài không tiến vào được."

Lâm Lục Kiều liếc nhìn xung quanh một cái.

Vị trí ba quả bom gắn chặt thành hình tam giác dưới chân cầu vượt, khoảng cách là một thước, bên ngoài dải phân cách là một vòng người vây kín, Lâm Lục Kiều hất cằm: "Những người này đang làm gì vậy?"

Dương Chấn Cương nhìn xung quanh, nói: "Chắc là xem náo nhiệt đi."

Lửa không cháy trên người mình, người xem náo nhiệt cũng sẽ không giải tán, thậm chí còn mong trận hỏa hoạn này cháy lớn hơn, sợ thiên hạ không đủ loạn.

Trong lúc nói chuyện cùng với chuyên gia xử lý bom bên phía cảnh sát, Mạnh Quốc Hoảng phát hiện ra Lâm Lục Kiều, gọi anh tới, giới thiệu danh tính của nhau. "Bọn họ vừa mới xác định, cả ba đều là bom đất."

Lâm Lục Kiều từ nhỏ đã thích nghiên cứu về cái này, đối với vấn đề này cũng có chút hiểu biết, thông thường, bom đất chính là bom ven đường, chế tác không tốt lắm, nhưng sức mạnh thực sự lớn, còn nhớ trong Thế chiến II, tám quả bom đất tự chế có thể phá hủy một chiếc xe bọc thép của Mỹ.

Dựa vào hình dáng bên ngoài, không thể xác định sức mạnh của ba quả bom này. Phạm vi công kích được ước tính trong vòng năm mét.

"Nhân viên đã dọn dẹp khu vực chưa?"

"Vẫn đang dọn dẹp, còn một vài chiếc xe chưa tìm thấy chủ nhân."

Lâm Lục Kiều cười lạnh một tiếng: "Đừng lo lắng về mấy cái xe, tìm người đi, trước khi đơn vị xử lý bom đến phải tìm được."

Dưới gầm cầu, thường ngày đều là chỗ ngủ của nhiều người lưu lạc, hầu hết trong số họ đều bị khuyết tật bẩm sinh hoặc thiếu năng, nếu không được di rời, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Thiệu Nhất Cửu: "Động tĩnh lớn như vậy, theo lý thuyết mọi người cũng rút lui hết rồi."

"Khó đảm bảo có một số người không thể nhìn thấy."

Chuyện như vậy trước kia cũng không phải chưa từng gặp qua, Thiệu Nhất Cửu không nói nữa, tăng tốc độ dọn dẹp khu vực.

Hai bên đường đều đã phong tỏa, xe bên ngoài không thể vào được, đợi thời gian dài liền dần trở nên náo loạn, bên ngoài còn có mấy đài truyền hình cùng phóng viên muốn tiến vào phỏng vấn, đều bị Mạnh Quốc Hoàng đẩy ra ngoài hết.

Lâm Lục Kiều đứng ở rìa dải phân cách, một nữ phóng viên thấy anh vừa từ phía quan chỉ huy bên kia đi đến, vội chạy lại hỏi: "Anh đẹp trai, tình hình bên trong như thế nào rồi?"

Lâm Lục Kiều liếc cô ta một cái, dùng tay che ống kính, không có kiên nhẫn nói: "Đừng chụp, quay chỗ khác đi, hiện tại không có thời gian đếm xỉa đến cô."

Nói xong quét mắt liếc Dương Chấn cương một cái, cậu ta liền kéo cô ta ra ngoài.

Cô ta vẫn không chịu, mấy anh đẹp trai như vậy phải vừa mềm vừa rắn, khẩu khí cũng lớn hơn: "Tôi là phóng viên đài truyền hình xx! Chúng tôi có quyền được biết chân tướng, mấy người ở đây chặn đường lâu như vậy, không lẽ không biết dùng biện pháp khác sao?"

Lâm Lục Kiều giật gật mí mắt, lười lý luận, trực tiếp bỏ qua.

Kết quả đám đông dường như bị xúi giục, dần dần náo động lên, cảm thấy thành viên chính phủ quốc gia không giải quyết được việc này, bắt đầu ồn ào la hét.

"Đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc là phá hay không phá vậy."

"Đứng rồi đấy, dong dài lâu như vậy, tôi còn đang vội về nhà nấu cơm cho con trai ăn. Lãng phí thời gian!"

"Làm người của gia đình cũng là chấp hành công vụ."

"Nếu đơn vị xử lý bom không tới, họ cũng sẽ không phá bom nữa, uống công chúng ta thường ngày vẫn nộp thuế."

.....

Mấy lời nói ấy lọt đến tai của các cảnh sát phòng cháy, liếc mắt với nhau một cái, đây tất cả đều là bắt đắc dĩ.

Dương Chấn Cương chỉ thở dài: "Dân trí quốc gia thật ngu xuẩn."

Kết quả vừa vặn bị Mạnh Quốc Hoàng nghe được, quay lại liếc mắt quát lớn, Lâm Lục Kiều cười nhìn Dương Chấn Cương, nói thẳng thừng: "Cậu so đo với bọn họ làm gì?"

So với tình hình hiện tại, tâm trạng anh trái lại tốt hơn rất nhiều.

Tiểu tử này, không đứng nha! Mặt mày hớn hở.

Cậu ta lạng lẽ mò lại gần, "Cùng cô nàng kia ở bên cạnh nhau rồi?"

Lâm Lục Kiều liếc xéo hán một cái, hừ cười: "Cậu là mũi chó à."

Dương Chấn Cương lại một trận tiếc hận, vừa nhắc đến, đội phá bom đã tới, Thiệu Nhất Cửu cũng tập hợp đội đến báo cáo: "Lâm đội, tìm kiếm hoàn tất, người dân đã được di rời."

Lâm Lục Kiều bị gọi qua họp, sau thượng lượng nhất trí quyết định, dùng robot để kích nổ, loại bom đất này trong quá trình di rời rất dễ phát nổ, cần

nhắc đến sự an toàn của mọi người, chỉ có thể cho nổ ngay tại hiện trường.

Kết quả là khi robot tiếp cận quả bom đầu tiên.

Toàn bộ khung cảnh đều yên tĩnh, tim đập mạnh.

Bỗng nhiên-

Trong bụi cỏ bộc phát ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, bén nhọn, vị trí ước tính, chưa đầy hai mét.

Sức công phá của loại bom này, chuyên gia cũng vừa phán đoán trước, trầy da trong vòng năm mét, bị thương nhẹ trong vòng ba mét, thương tật nặng trong vòng hai mét, tử vong trong vòng một mét.

Tiếng khóc vỡ khắp khoảng không, mọi người hít vào một hơi.

Kèm theo đó, "Cậu con mẹ nó không phải nói đã dọn xong rồi sao?!"

Thiệu Nhất Cửu cũng ngây ngốc.

Rõ ràng đã được dọn sạch, ngay cả đồng cỏ khô cũng được bới ra để tìm kiếm, sau một cái chớp mắt ngậy người, tay chân lạnh buốt, liền phản ứng vội vã định chạy đi cứu người, bên cạnh đã có người nhanh chóng nhảy qua hàng rào bằng một tay, hướng về phía bãi cỏ dưới gầm cầu, vội vã chạy qua...

"Lục Kiêu!"

Mạnh Quốc Hoàng theo bản năng nhìn về phía Lâm Lục Kiêu, lại thấy anh đã chạy được nửa đường.

Khí thế kia, tốc độ kia.

Ngoài anh ra, còn có thể là ai.

.....

Bên này, Tây cô đang kể với Nam Sơ chuyện của Hàn Bắc Nghiêu.

Hôm nọ, trên mặt Tây Cô bị thương, ngày hôm sau khi đến công ty vừa vận bị Hàn Bắc Nghiêu nhìn thấy, người nào đó biến mất nửa tháng liền đem tiểu cô nương xách đến văn phòng nói chuyện, hỏi xem cô bị ai khi dễ, Tây Cô khách khí nói câu cảm ơn, xoay người rời đi, lại bị người ta kéo ra ngoài, trước sau đều không nói gì. Còn khó khăn hết lên với cô, hỏi cô thế nào lại bị thương.

Tây Cô nhất thời mềm lòng, liền nói ra chuyện Nam Sơ bị đánh.

Hàn Bắc Nghiêu nuốt không nổi giọng điệu này, chống tay măng lớn: "Đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân đấy! Thật không cho tôi mặt mũi!"

Nam Sơ cảm điều thuốc, "Chó?"

Tây Cô biết mình lỡ miệng, vội cúi đầu, "Đó là một phép ẩn dụ, phép ẩn dụ thôi."

Nam Sơ ngậm điều thuốc, chớp mắt, đáy mắt sáng hiện ra.

"Chị nói xem anh ấy rốt cuộc có thích em hay không, nếu thích thì vì cái gì mà sau khi hôn em thì liền trốn tránh em, nếu không thích thì em bị thương anh ấy khản trương cái gì?"

Tiểu cô nương buồn rầu ôm đầu.

Nam Sơ phun ra một vòng khói thuốc, trực tiếp nói: "Anh ta thích em."

Tây Cô không tin: "Nhưng em cảm thấy anh ấy không đủ thích em."

Nam Sơ cười, đôi môi đỏ quyến rũ: "Lo lắng như vậy thì trực tiếp hỏi rõ ràng đi, em chính là không nhận được, người ta nói với em hai câu, trong lòng liền đại loạn, em chơi không nổi anh ta."

"Em không muốn chơi đùa, chị nói xem em có nên tỏ lộ không?"

"Muốn nghe ý kiến của chị?"

Tây Cô gật đầu mạnh một cái.

Nam Sơ nhả khói, đứng lên: "Chị cảm thấy, thích một người thì nên nói ra, cất giấu thì có kết quả gì chứ, ngay cả khi kết quả không tốt, cũng phải thử, rốt cuộc trong đó có bao nhiêu tư vị cũng phải thử mới biết được, cái gì mà thiên trường địa cửu, chị vẫn là cảm thấy nhân sinh khổ đoản, cứ tận hưởng

thú vui trước mắt đi, nếu thật sự không thích hợp, từ bỏ cũng là một sự lựa chọn."

"Chị cùng người đàn ông nam tính kia như thế nào rồi?"

Nam Sơ kéo ngắn túm tóc, một bên chọn quần áo, một bên lơ đãng trả lời: "Rất tốt, lần sau anh ấy tới, sẽ cho em gặp mặt."

"Hai người làm chuyện kia rồi?"

Nam Sơ dừng một chút, gật đầu.

Hiếm khi nhìn thấy tai cô đỏ lên.

Có thể làm gì được, chỉ cần tưởng tượng về anh, nghĩ đến bộ dạng của anh, nghĩ đến thân thể trần trụi của anh, cô đều cảm thấy mặt vừa đỏ vừa nóng.

Từng có lần, cô đã nghĩ.

Hai người yêu nhau trên thế gian này, có phải hay không tới cuối cùng, đều sẽ biến đổi thành bộ dạng mà đối phương mong muốn, có lẽ ngay từ đầu không hoàn mĩ như vậy?

Ban đầu, cô chỉ cảm thấy Lâm Lục Kiều có vẻ ngoài hoàn hảo, lại đàn ông, tính cách tuy rằng kém, nhưng có hai điều trước, điều thứ ba có thể tạm thời bỏ qua, nhưng bây giờ nghĩ lại, tính cách của anh hoàn toàn vừa ý cô, có sự hoang dã cùng chút hư hỏng trong xương cốt, nhưng đều không ảnh hưởng toàn cục. Hơn thế nữa, hormone trong máu còn bùng nổ.

Thi thoảng sẽ ngẫu nhiên cười xấu xa bên tai cô, nói mấy lời hư hỏng, mắt đào hoa liếc nhìn, đến lông mày cũng là điển, cô liền nhìn, như thế nào lại càng thích anh.

Không thể nghĩ đến.

Tưởng tượng đến, liền say mê.

Đột nhiên hiểu ra những điều mê muội đó.

Dù sao thì bây giờ cô đây chính là mê muội đội trưởng nhà cô.

.....

Lâm Lục Kiều nằm viện ba ngày, trong phòng bệnh đều là người tới tới lui lui. Ngoài những anh em trong đội của anh ra, một số lãnh đạo của cục cũng đã đến thăm.

Phía bệnh viện cũng thông cảm cho anh, trực tiếp cho anh chuyển đến phòng Lâm Thanh Viễn bên cạnh, vừa vặn, hai cha con có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nhìn thấy ông già cũng không muốn để ý đến mình, anh liền ngồi luôn trong phòng bệnh, nhưng vấn đề là có rất nhiều người đến thăm anh, một lát là chỉ đạo Dương, một lát là anh em trong đội, một lát lại là bọn Thẩm Mục Đại Lưu, làm cho Lâm Thanh Viễn cùng bí thư Trương châm chọc mỉa mai: "Làm ngàn ấy năm vẫn chỉ là tiểu đội trưởng, quân hàm cũng không thấy tăng, nhưng cái thái độ quan liêu này hình như càng ngày càng lớn."

Lời này truyền đến tai Lâm Lục Kiều, hai mắt liếc một phen, gác lên giường, viết một tấm bảng treo ở cửa: "Miễn thăm hỏi."

Lâu ngày rồi mới được thanh thần đi dạo.

Lâm Thanh Viễn liền nói: "Vẫn là cái tính nóng nảy như cậu."

Trương bí thư nghe vậy, liền nói giúp hai câu: "Tôi cuối cùng cũng biết cái tính mạnh miệng của Lục Kiều là từ đâu mà có rồi, ông đấy, lúc nào cũng bày ra vẻ khó chịu với cậu ấy, còn không phải trong lòng đang kỳ thực lo lắng sao? Nếu lo lắng như vậy, thì qua đó hỏi thăm đi, tôi không rõ ràng vết thương ra sao, nghe nói lưng bị thương một mảng lớn, thời điểm cứu người, da thịt trầy xước, bên trong đều là mảnh vụn, lúc được đưa vào phòng giải phẫu, miệng vết thương trên lưng nhìn đến ghê người, máu thịt mơ hồ."

Thật ra chỉ là vết thương nhẹ.

Không nghiêm trọng như vậy, sau lưng bị cắt một lỗ, mấy lời cường điệu của Trương bí thư làm cho Lâm Thanh Viễn khinh ngạc một phen, "Thật sao?"

"Thật, mấy vị lãnh đạo thành phố còn khen cậu ấy, tiểu tử này có can đảm."

Lâm Thanh Viễn rút cuộc vẫn không chịu thua: "Lãnh đạo chính là thích mấy người bán mạng như vậy đây! Tiểu tử ngốc!"

Hôm nay, Thẩm Mục đến thăm Lâm Lục Kiều, "Tiểu nha đầu kia đã tới thăm cậu chưa?"

Lâm Lục Kiều gác tay lên đầu giường, cúi đầu chơi trò chơi, nhìn thấy người tiến vào, đem điện thoại ném sang bên cạnh, sờ soạng trên đầu giường tìm điều thuốc đưa tới bên miệng: "Không có."

Thẩm Mục kinh ngạc tấm tắc hai tiếng.

Anh nghiêng đầu châm lửa, thở ra một hơi: "Không biết càng tốt, cô nàng kia lá gan nhỏ, nhìn thấy tôi sợ sẽ làm cô ấy hoảng sợ."

Thẩm Mục cười nhẹ, nhìn anh, lắc đầu: "Cậu thật không giống."

Lâm Lục Kiều không cho là đúng, phìu phìu khói bụi: "Chỗ nào không giống?"

Thẩm Mục quan sát trên dưới một vòng: "Có tính người."

Lâm Lục Kiều cười ra tiếng: "Bớt đi."

Một lúc sau, tinh thần được nâng cao, lại hỏi: "Nhờ cậu điều tra chuyện đó đã tra được chưa?"

Thẩm Mục ho khan, "Tra được rồi, nhưng sau khi tôi nói cho cậu, cậu cũng đừng có tức giận."

Lâm Lục Kiều im lặng, quay đầu, cầm gạt tàn bên cạnh, chậm rãi gạt thuốc, ngoài miệng lại không chờ nói: "Đừng nói lời vô nghĩa."

Thẩm Mục móc từ trong túi áo ra một xấp ảnh, đưa cho anh, từ từ kể ra.

"Hai người bên ngoài này, là hai anh em, làm côn đồ, cũng không phải lần đầu tiên gây án, Đại Lưu đã tìm cảnh sát phía bên kia hỏi thăm, lần này là tái phạm, là một đám phi xe cướp túi xách của Nam Sơ, phía cảnh sát bên kia cung cấp manh mối, là án trộm cướp, giam giữ bọn họ đã lâu, nhưng hai tên này, lại bỏ trốn về quê."

Lâm Lục Kiều nhìn ảnh chụp, hai người đàn ông trên ảnh dáng người không nhỏ, cao khoảng mét tám, cơ bắp lực lưỡng, khó trách làm cho tay phụ nữ thâm tím, ngấm lại tiểu nha đầu kia, lúc đấy đoán chừng bị hù chết.

"Quê quán ở đâu?" Âm thanh trầm trầm.

Thẩm Mục: "Bên kia vùng núi phía bắc, là một thôn nhỏ, tôi cùng Đại Lưu hôm trước đã đi tìm thử, kết quả người dân trong thôn nói cho chúng tôi biết, mấy hôm trước, hai người đó đã bị cảnh sát bắt đi rồi."

Lâm Lục Kiều vẫn duy trì tư thế vừa rồi, quay đầu liếc anh ta một cái.

Thẩm Mục cười khỏ, pha chút bất đắc dĩ: "Đã tra xét bối cảnh lý lịch, hai người kia bắt cóc cô nàng phòng chừng cũng do người khác sai khiến, tôi vốn dĩ tính cùng Đại Lưu đem người đến đây, làm rõ nghi vấn, nhưng chưa gì người đã bị bắt, manh mối cũng mất."

"Ai bắt?"

"Trường Cách."

Lâm Lục Kiều: "Cậu ta có bệnh?"

"Cậu thích được, không lẽ người khác không thích được? Cậu ta có thể làm Nam Sơ hết giận, coi như có chút năng lực, tra ra được bối cảnh đối phương, trực tiếp mang theo cảnh sát đến vùng núi phía bắc vào hang ổ, cậu ta thực sự khá ôn, chỉ là đầu óc có chút thiếu sót, không biết dùng người để tra khảo."

"Cậu ta như thế là thiếu đầu óc sao? Là không có tâm thì có!"

Thẩm Mục gạt đầu tán đồng, "Từ nhỏ chúng ta đã nói cậu ta như vậy, xác thực là không có tâm. Nhưng hình như cậu cũng rất thiếu tâm thì phải, cậu cùng cô nàng kia có phải thời gian này không liên lạc?"

Từ lần trước nói cho cô thời gian suy xét, hai người đều không liên lạc nữa, bây giờ nửa người như phế đi, hơn nữa trước khi rời khỏi đã nói lời kia, không dám liên hệ với cô, sợ cô nghĩ loạn, lại dọa sống chết không chịu cùng anh nữa thì làm sao.

Lâm Lục Kiều nửa dựa đầu giường, ngậm thuốc lá, không lên tiếng.

Thẩm Mục ý vị thâm trường nói: "Đừng trách tôi không nói cho cậu, hôm nay mừng sinh nhật Trường Cách, bao trọn, chuẩn bị một party siêu lớn, mời không ít người trong giới, định thổ lộ với cô nàng kia đấy."

Cả buổi cũng không thấy ai đó lên tiếng, Thẩm Mục mở miệng: "Cậu đang nghĩ cái gì vậy?"

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc ra khỏi miệng, dập tắt, bỗng nhiên xoay người xuống giường, mặc quần phục lên, bên trong còn mơ hồ nhìn thấy băng vải màu trắng, băng cứng trước ngực, anh ngồi ở mép giường, đi giày, đặt chân lên mép giường buộc dây giày.

"Này này này-- Cậu định đi đâu?"

Anh đứng dậy, đặt chân, dậm xuống đất, cầm theo áo khoác, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài: "Bất gian."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Trên thực tế, Lâm Lục Kiều vừa mới bước ra khỏi cửa phòng bệnh, đã thấy hai người đứng ở cửa.

Anh chớp mắt một cái, không tỉnh nguyên mà nói: "Sao ông lại đến đây?"

Bí thư Trương ở phía sau nháy mắt ra dấu với anh, Lâm Thanh Viễn vẫn giữ nguyên khí thế, nhú mảy, nghiêm nhiên nói: "Định ra ngoài?"

Lâm Lục kiều quay đầu nhìn Thẩm Mộc, gãi gãi mí mắt, biểu tình xấu hổ, nhỏ giọng ừm một tiếng.

Lâm Thanh Viễn là một người khôn khéo, liếc mắt nhìn anh một cái, chấp tay sau lưng, cất giọng không mặn không nhạt: "Vết thương trên lưng vẫn ổn chứ?"

"Không có vấn đề gì."

Anh cử động bả vai, ý nói mình đã khá hơn rồi.

Lâm Thanh Viễn cười hừ một tiếng, quay đầu nói với bí thư Trương: "Này, ông đi nói với bác sĩ Trương, cho nó làm thủ tục xuất viện."

Hừ? Lâm Lục kiều tay chống lưng, nhú mảy nhìn ông già trước mặt, nửa đêm chạy tới đây tìm mình gây khó dễ?

Bí thư Trương do dự nói: "Mới được có mấy ngày, vết thương vẫn chưa đóng vảy đâu, vẫn còn máu thấm trên băng vải đấy."

Lâm Thanh Viễn: "Tôi thấy nó rất khỏe mạnh mà, vừa rồi không phải còn định ra ngoài sao."

Lâm Lục Kiều đã rõ, ông già này rốt cuộc khó chịu với mình chỗ nào, cúi đầu, vừa định nói chuyện, phía sau liền bị Thẩm Mộc giữ chặt, nghiêng đầu liếc anh một cái, ý tứ -- từ từ nói. Quay đầu cung kính nói với Lâm Thanh Viễn: "Bác Lâm, Lục Kiều là ở bệnh viện buồn chán quá, muốn ra ngoài đi dạo, nếu bác không yên tâm, cháu sẽ đi cùng cậu ấy, lát nữa sẽ đem cậu ấy về cho bác."

Trước giờ, vẫn là con nhà người ta nhìn thuận mắt hơn, trong đám trẻ này, Lâm Thanh Viễn từ lâu đã thích Thẩm Mộc, tiểu tử này so với Lâm Lục Kiều đáng tin cậy hơn, lịch sự nhã nhặn, không giống tiểu tử nhà mình, tính khí thật tệ."

Bây giờ làm quân nhân cũng có chút tốt hơn, mấy năm trước chính là quân không nổi.

Lâm Thanh Viễn vung tay: "Đi đi. Thẩm Mộc, cháu cũng đừng phụ sự tín nhiệm bác dành cho cháu, đừng để tiểu tử này gây chuyện."

Thẩm Mộc cười nhẹ: "Lục Kiều mấy năm qua đã thay đổi không ít, bác yên tâm."

Cứ như vậy thành công giải quyết, ra khỏi bệnh viện, Lâm Lục Kiều cảm thấy có chút khó tin, mẹ nó, như thế nào có thể thuyết phục lão già cứng đầu kia vậy.

Hai người đi đến cửa xe, Thẩm Mộc vỗ vỗ đầu xe, ý bảo: "Để tôi đưa cậu đi, dù sao cậu cũng không cách nào lái xe được."

Lâm Lục Kiều gạt đầu một cái, khoác áo khoác màu đen lên, kéo khóa lên cao, che đi quân phục bên trong, còn che nửa khuôn mặt, ban đêm gió có chút lạnh, thổi vào từ cổ áo, anh kéo kéo cổ áo, ngồi vào ghế phụ, bỏ tay vào túi áo, vừa lên xe đã nghiêng đầu nhìn Thẩm Mộc, không biểu lộ cảm xúc nói: "Cậu là con trai ba tôi hả?"

Thẩm Mộc một bên bật CD một bên liếc anh, hơi buồn cười: "Máu ghen của cậu cũng rất lớn nha."

"Có cái rắm." Lâm Lục Kiều nhìn bên ngoài cửa sổ, hừ cười một tiếng: "Dù sao ông ấy nhìn người khác chỗ nào cũng đều tốt, còn thấy tôi thì liền không thoải mái."

"Ba cậu yêu cầu cao đối với cậu, nếu ông ấy không thương cậu, năm đó sẽ ngăn cản cậu sao? Bay về sửa lại nguyện vọng của cậu? Sau khi ông ấy ly hôn với mẹ cậu cũng không tìm người mới, khi đó ông mới hơn bốn mươi, nếu muốn liền có thể tìm một người, hai người sinh một đứa con, cậu còn có thể làm gì? Ông ấy làm như vậy là vì cái gì? Hơn nữa, năm đó ông ấy từ bỏ quyền nuôi dưỡng em trai cậu, đến bây giờ Lâm Khải vẫn còn hận ông, bây giờ coi như chỉ còn một người con là cậu, có thể không yêu thương? Hai người chính là mạnh mẽ, cùng tật xấu, đúng là cha con."

Đúng như vậy, Lâm Lục Kiều từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng bị Lâm Thanh Viễn khinh thường, cũng chưa bao giờ khen anh, thậm chí còn hiềm khi yên tâm về anh, dường như không cách nào có được sự khen ngợi của ông, đối với Lâm Lục Kiều mà nói,, nếu có một ngày Lâm Thanh Viễn khen ngợi anh, thật cũng giống như đại cô nương lên kiệu hoa-- lần đầu tiên.

Thẩm Mục lái xe đi, đánh tay lái liếc anh một cái, chuyển chủ đề: "Cậu với cô nàng kia tốt hơn chưa?"

Lâm Lục Kiều để tay bên cửa sổ, quay đầu nhìn ven đường, nghe thấy câu này liền cười: "Muốn nghe bát quái?"

Thẩm Mục nói: "Không thể nói như vậy, tôi đây là đang quan tâm cậu, vậy đôi câu hỏi khác, ai là người chủ động?"

Anh nghiêm túc nghĩ rồi nói: "Không nói được- -"

"Cái này có gì không nói được?"

Lâm Lục Kiều: "Bởi vì tôi vẫn chưa nghĩ kỹ xem tôi thích cô ấy từ lúc nào."

"Còn phải tính thời gian?! EQ của cậu thật khiến người ta lo lắng!"

Kết quả, Lâm Lục Kiều nhú mày một cái: "Tôi cảm thấy, có khả năng 5 năm trước tôi đã thích cô ấy rồi."

Nếu không thì tại sao khi nhớ lại cảnh tượng khi nha đầu kia ném một xấp tiền vào mặt, anh liền nổi trận lôi đình, có cảm giác giống như ăn xin. Phi, nhưng người ta rõ ràng không làm gì cả.

Hơn nữa, đêm đó, chỉ là không cẩn thận ngồi trúng cô gái mềm mại ở trong chăn, liền vội vàng muốn tìm bạn gái chứng minh bản thân?

Không bình thường--

Quá không bình thường!

Thẩm Mục cẩn thận tính toán, 5 năm trước, cô nàng kia mới có mười sáu tuổi!

"Đm--"

Ngắt lại bỏ sung thêm một câu, "Cậu đúng là cảm thú." Lời lẽ chính đáng.

Bởi vì quá kinh ngạc, Thẩm Mục không nhìn được, chửi thề vài câu, suýt chút nữa bỏ luôn tay lái, từ khi nào cậu phải lòng cô ấy cơ? Anh nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nắm vững tay lái, gờ ngón cái lên, "Lợi hại, lần tới ai nói EQ cậu thấp, tôi sẽ là người đầu tiên không đồng ý."

"Biến."

Thiên ngôn vạn ngữ, hóa thành một chữ lạnh nhạt.

.....

Tương Cách đối với bữa tiệc tối nay đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng khi thấy cô gái mặc lễ phục đi đến trước mặt, vẫn có chút rụt rè khó hiểu.

Từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa có thứ gì có thể làm ruột gan cậu còn cao đến vậy. Muốn thứ liền được thứ đó, lại còn là công tử nhỏ của Tương gia, mặc dù sẽ có lúc ông già dạy bảo cậu, nhưng thực ra vẫn là cưng chiều, cũng không để cháu nhỏ này bị ủy khuất. Nếu như trong nhà biết, lần trước trong khách sạn cậu bị trời lại về rửa đen là do Nam Sơ làm, ông già nhất định sẽ phong sát tiểu nha đầu này, tuy rằng lúc đầu tức giận, cũng đã nghĩ đến, nhưng nghĩ lại, nếu ông già biết được, bằng thủ đoạn của ông, khẳng định sẽ khiến Nam Sơ chịu khổ, cậu không đành.

Lúc đầu cho Nam Sơ tham gia chương trình, vốn là muốn dựa vào chương trình chinh người, vừa giáo dục về phòng cháy, vừa có thể xem tiểu minh tinh chịu khổ.

Nhưng trò chơi sinh tồn trong rừng kia thật sự nguy hiểm, cậu không nỡ, vì thế liền tìm cho cô một bộ phim điện ảnh, để cô diễn, tiểu nha đầu kia mặc lên mình một thân sườn xám màu xanh đen, từ đầu đến chân đều là phong thái của Liễu Oánh Oánh, đạo diễn cũng ở bên tai cậu liên tục tán thưởng, "Đây đúng là Liễu Oánh Oánh, chính là Liễu Oánh Oánh trong tưởng tượng của tôi."

Khi đó, cậu ngậm thuốc lá, nhìn tấm màn đen phía trước, cô nương kia cầm dù giấy, tay áo sườn xám xê nửa tà, lộ ra nửa cánh tay trắng như ngó sen, tai cậu như bị hồng, rũ mi, quay đầu, đều là sự thu hút của nữ nhân phong trần, có chút đối nghịch với mái tóc lãnh diễm kia, nhìn xa giống như đóa hoa đầy màu sắc, nhìn gần lại giống như bông cúc nhỏ.

Cậu nói với Thẩm Mục là muốn ngủ với cô.

Lúc đó Nam Sơ không để ý đến cậu, tức giận quá nên mới nói vậy.

Sau này thấy cô bị người ta đánh, cậu ở trong xe nổi điên lên muốn xuống xe, trong lòng vô cùng sợ hãi, rốt cuộc cậu cũng hiểu rõ, cậu muốn đối tốt với

cô, muốn giành được cô.

Không nghĩ đến cô lại bị dư luận bàn tán, cậu đã xem qua mấy lời bình luận đó, ngay cả một người đàn ông còn cảm thấy khó nghe, huống chi là một cô gái nhỏ, cô không nên bị người ta đối đãi như vậy.

Có người cảm thấy cậu qua loa, con mẹ nó, cậu mất bao nhiêu lâu để tìm được nàng tiên đây.

Tường Cách cảm thấy chính mình cũng giống như bị người rót canh, không hiểu sao, cảm thấy tất cả nữ nhân trên thế giới so với Nam Sơ đều kém hơn, sau này, nhìn thấy người phụ nữ khác đều không nhận được đem ra so sánh với Nam Sơ.

Không xinh đẹp bằng cô, mũi không cao bằng cô, mặt không nhỏ bằng cô, làn da cũng không tốt bằng cô, chỗ nào cũng không bằng.

Người đến bữa tiệc đều là người trong giới.

Thật ra là muốn mượn cơ này thông báo một chút-- cô gái này, tôi bảo vệ.

Lúc Thẩm Quang Tông bên kia nói xe đã xuất phát từ công ty, Tường cách là lần thứ 250 quay ra hỏi trợ lý: "Kiểu tóc này của tôi thế nào? Có được không? Quần áo thì sao? Có trang trọng quá không?"

Trợ lý về mặt biểu tình, máy móc trả lời: "Được, rất tốt, cậu còn có thể trực tiếp cầu hôn."

Tường Cách hô lớn tán thành: "Ý kiến hay."

Trợ lý: "Cậu đừng xằng bậy."

Khi xe vào khu biệt thự, Thẩm Quang Tông dẫn đầu bước xuống xe, từ ghế sau vươn ra một đôi giày cao gót màu đỏ, cùng mắt cá chân trắng mịn thanh tú.

Cửa mở ra.

Dáng người mảnh khảnh khoác lên mình bộ váy đỏ ôm sát bước xuống xe.

Nam Sơ hôm nay trang điểm thật sự rất đẹp, nhưng không phải bởi vì Tường Cách, mà vì Thẩm Quang Tông đã nói đêm nay sẽ có rất nhiều rất nhiều nhà chế tác và đạo diễn tới tham dự, cô phải giành thiện cảm, tranh thủ phần đầu một chút cho năm sau.

Váy là do Hàn Bắc Nghiêu mua từ bộ sưu tập mùa thu mới tung ra của một nhãn hiệu Ý.

Bó sát người, không hở ngực, phần cổ vừa vặn che đến, xương quai xanh sâu rõ, dường như có thể nuôi cá. Phía sau lưng lộ ra một khoảng, từ cổ đến vị trí thắt lưng, lộ ra đường cong xương sống, nhẵn nhụi, phía dưới cặp mông căng tròn là đôi chân thẳng tắp cân xứng.

Tường Cách nhìn xuống từ cửa sổ tầng hai, cũng nhận thấy máu trong người đã nóng lên.

.....

Bữa tiệc có rất nhiều người, tốp năm tốp ba, nâng chén chúc mừng, trong cái vòng luẩn quẩn này đều là nhân vật có tầm ảnh hưởng, ít nhiều cũng là cho chủ nhà mặt mũi.

Nam Sơ bị Thẩm Quang Tông lôi kéo đi chúc rượu một vòng trở về, mặt hơi đỏ, dùng tay quạt một chút, ngồi xuống sofa.

Còn chưa ngồi ấm chỗ.

Phía trước xuất hiện một bóng dáng mặc tây trang phẳng phiu.

Nam Sơ cảm lý, chớp mắt nhìn lên.

Về ngoài lạnh lùng, lịch sự điềm tĩnh, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng không hề giống như người nổi tiếng.

Lại chăm chú nhìn lên, trên tay có một chuỗi ngọc, có chút quen mắt, trước khi Thẩm Mục mở miệng, cô đã vẫy tay: "Tôi nhớ ra anh."

Thẩm Mục cười cười, đút tay vào túi, "Tiểu nha đầu trí nhớ không tệ, tôi tên Thẩm Mục."

Ở chỗ này gặp đường bằng hữu của đội trưởng nhà cô, không hiểu sao cảm thấy thân thiết, ngẩng đầu hiếm khi chủ động đáp lời: "Thật khéo, uống một chén chứ?"

Thẩm Mục cúi lưng, cười nói: "Bên ngoài có người muốn gặp cô."

Ánh mắt cô gái nhỏ sáng lên.

Thẩm Mộc cô ý nói: "Còn muốn uống sao?"

Nam Sơ kéo váy đứng lên, nhếch mép cười với anh ta: "Lần sau đi."

.....

Cuối thu, gió thổi có chút lạnh, khu biệt thự này của Tường Cách bốn phía đều là hàng cây bạch dương, mặt đất được bao phủ bởi ánh trăng, bên ngoài ngoại trừ tiếng gió, cùng tiếng lá cây đong đưa, cơ hồ không nghe thấy động tĩnh khác.

Lâm Lục Kiều khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa chiếc xe màu sâm banh.

Áo khoác đen che khuất nửa dưới khuôn mặt anh, để lộ ra đôi mắt so với màn đêm còn sâu hơn, cúi đầu, cọ cọ mũi chân trên mặt đất, là động tác nhỏ trong lúc chờ đợi ai đó.

Cách đó không xa, truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Vừa ngẩng đầu.

Cô nàng đã nhào vào trong ngực anh, mang theo khí lạnh buổi đêm, cô ôm cổ, đu trên người anh, hơi thở hỗn loạn: "Đội trưởng--"

Tính ra, đã một tuần không gặp.

Nam Sơ tâm tình chưa ổn định, mang theo hoảng loạn, lúc này chạy tới, đã suy nghĩ rất nhiều--

Lỡ như không phải anh thì làm sao bây giờ?

Lỡ như Thẩm Mộc chơi cô thì làm sao bây giờ?

Nên khi thật sự nhìn thấy hình bóng quen thuộc, trái tim kia dường như cũng muốn bay lên, muốn chạy thật nhanh đến bên cạnh anh, ôm anh một cái thật chặt, nói với anh, cô rất nhớ anh.

Vài bước cuối cùng là dùng hết toàn bộ sức lực lao vào trong ngực, lực có chút lớn, sau lưng Lâm Lục Kiều đập mạnh vào cửa xe.

Anh thuận thể đem Nam Sơ ôm sát trong lồng ngực, ngửa đầu hít hà một hơi, khẽ cắn môi, cuối cùng cũng nhận được không kêu đau--

Cô gái nhỏ ôm chặt eo anh, ở trong ngực buồn bực: "Anh xong việc rồi? Phá bom xong?"

Lâm Lục Kiều nhẹ giọng ừ một tiếng, ôm chặt cô, một bàn tay ở cổ cô xoa xoa, "Mặc ít như vậy, em không lạnh sao?"

Nam Sơ lại ôm thật chặt: "Vốn dĩ không lạnh, nhưng anh hơi như vậy, liền cảm thấy có chút lạnh, nhưng em lại cảm thấy, ở trong vòng tay anh thật ấm."

Nhìn xuống cảm giác đau đến xé thịt ở sau lưng, Lâm Lục Kiều thấp giọng cười cười: "Vua nịnh nọt."

Nam Sơ ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, cười hi hi, lại cọ cọ: "Đội trưởng Lâm, em nghĩ xong rồi."

Nghe thấy câu này, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn vào mắt cô, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười khó hiểu, nhướn mày: "Nói."

Nam Sơ nói: "Anh buông em ra trước đã."

Ánh mắt Lâm Lục Kiều trở nên ý vị thâm trường, chậm rãi buông cô nàng trong ngực ra.

Bầu trời buông xuống như một tấm màn sân khấu, điểm lên một vài ngôi sao.

Đêm yên tĩnh, phía sau đều là âm thanh sột soạt của lá cây, trong mắt hai người là hình bóng của đối phương, không nhìn thấy điều gì khác.

Ánh trăng lười biếng bao phủ lên hai người.

Lâm Lục Kiều buông tay được một nửa, liền bị Nam Sơ kéo lại, cô trực tiếp nâng chân, nhào lên, anh đem người vừa đến ôm chặt trong lồng ngực.

Lâm Lục Kiều im lặng một hồi, mới nghe người bên tai anh nói: "Anh làm sao lại nghe lời như vậy, nói buông ra liền buông ra, em muốn anh buông tay, anh phải ôm em thật chặt, giống như vậy, chưa từng nghe trên mạng nói sao? Phụ nữ muốn đẩy bạn ra xa chính là muốn bạn ôm cô ấy thật chặt! Em từ nhỏ đã có một tật xấu, ý chí không đủ kiên định, làm một chuyện nếu gặp phải khó khăn sẽ rất dễ dàng từ bỏ, em trước kia chưa từng yêu qua, không biết trong chuyện tình cảm có tật xấu này hay không, nếu như em thật sự phạm vào tật xấu này, anh phải làm giống như hôm nay em dạy anh vậy, khi em muốn anh buông tay, anh ngàn vạn lần đừng buông tay, nếu buông tay hai chúng ta coi như xong, ai cũng không thể đảm bảo chúng ta sau này còn có thể tương thân tương ái giống như bây giờ, nếu như ngày nào đó em già nua, xấu xí, anh nhìn em không thuận mắt nữa, mỗi ngày đều cãi nhau, lúc em nói chia tay, anh đều phải ôm em thật chặt, sau đó kiên quyết không chia tay! Em thật ra rất dễ tính, lúc cãi nhau, chỉ cần nhìn em hai câu liền có thể nguôi giận."

Lời này là chân thành.

Không ai có thể đảm bảo hai người sẽ mãi mãi nhân sinh như lần đầu gặp gỡ.

Một đoạn dài này thực sự khiến anh chấn động.

Lâm Lục Kiều ôm cô, bàn tay ở sau gáy cô, hơi cúi đầu, thuận thế đi xuống, ôm mặt cô, nhẹ nhàng cọ cọ lên gương mặt, ánh mắt dò xét trên mặt cô, muốn tìm ra một tia không kiên định, nhưng ánh mắt cô rất kiên cường, ngay cả chân mày tinh tế cũng có dáng vẻ kiên trì.

"Nghĩ kỹ rồi? Quyết định ở bên anh? Nếu như ngày nào đó anh hi sinh, có thể chấp nhận không?" Anh hạ giọng.

Lời nói của Nam Sơ bình đạm, phẳng phai như thật sự nghĩ đến: "Nếu như anh chết, em sẽ tìm một người đối tốt với em rồi kết hôn, tuyệt đối không nhớ đến đoạn tình nghĩa này của chúng ta--"

Lâm Lục Kiều đột nhiên cúi đầu cắn môi cô, hung hăng gặm lấy, đến khi môi cô bật máu mới buông ra, ở bên tai cô thấp giọng nói: "Thầy bói nói anh có thể sống đến năm 99 tuổi, sẽ không để em có cơ hội đó đâu."

Nam Sơ hôn nhiệt tình một hồi, có chút vội vã, tay đặt ở thắt lưng anh, thờ hờn hờn nói: "Thầy bói nói, em chỉ có thể sống đến bảy mươi."

"Không sao, anh sẽ chia cho em mười năm, hai ta cùng nhau sống đến năm tám mươi tuổi, những năm còn lại, anh sẽ lo hậu sự cho em."

Sống có thể ở bên nhau, có chết cũng không cô đơn.

Môi lưỡi triển miên, đêm tối lưu luyến.

Nam Sơ vừa hôn, vừa đẩy mạnh anh vào trong xe, rốt cuộc vẫn không nhịn được: "Đi vào."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Cô gái nhỏ vô cùng vội vã mở cửa xe, đẩy anh vào.

Giống như một con sư tử gấp gáp, tóc tai hỗn độn, một tay ấn trên ngực anh, một tay đóng cửa xe.

Trong xe chật hẹp, tối tăm, ngoài cửa sổ là ánh trăng sáng, mơ hồ bao trùm lên hai người, Lâm Lục Kiều hơi ưỡn thân, tay chống trên ghế dựa, cô quỳ trên ghế, ánh sáng ở phía sau lưng cơ hồ làm làn da thêm trắng mịn, dây váy trượt xuống, an vị trên cánh tay.

Nam Sơ nhìn chăm chăm anh, ánh mắt kia sâu đến dường như muốn đem anh hút vào, lớn mật lại trần trụi.

Lâm Lục Kiều không nhịn được cười, bóp bóp khuôn mặt cô, âm thanh trầm thấp: "Muốn làm cái gì?"

Biết rõ còn hỏi.

Nam Sơ cúi người tiến tới, đặt lên môi anh một nụ hôn: "Anh đoán xem."

Nói xong cũng không hề nhìn anh, cúi đầu hôn lên cổ, cánh môi mềm mại dán lên, lạnh lạnh, giống như thạch trái cây, Lâm Lục Kiều bị kích thích đến giật nảy mình, cổ họng như bị nghẹn, thở ra một hơi, giây tiếp theo, Nam Sơ đã cõng bỏ thắt lưng của anh, nhìn cô tháo dây lưng thuận tay như vậy, thực ra lúc rút ra vẫn có chút trúc trắc.

Lâm Lục Kiều vẫn ở tư thế hơi ưỡn vừa rồi.

Nam Sơ kéo áo khoác của anh xuống, lộ ra áo sơ mi quân nhân màu xanh bên trong, ánh mắt thoáng trì trệ, thêm sâu, ngửa đầu, theo đường cong từ cổ anh đi xuống, trong xe kín mít, yên tĩnh không tiếng động, có thể nghe thấy âm thanh bật ra từ những nụ hôn.

Nút áo bị cô cởi đến nút thứ hai, lộ ra lồng ngực màu lúa mạch rắn chắc. Lâm Lục Kiều bỏ tay chống sau lưng, đè cô lại, dờ khóc dờ cười nói: "Đừng."

Nam Sơ không để ý đến anh, còn kéo quần anh: "Giả bộ cái gì, anh cũng cứng rồi."

Lâm Lục Kiều đem cô ấn xuống ghế, phía sau lưng truyền đến cơn đau, anh ngồi lại, cau mày nói: "Em lộng hành như vậy, không cứng mới lạ, ngoan, để anh hít thở một chút, đừng làm loạn."

Nam Sơ khẳng khái muốn cởi quần anh, thấy anh vẫn luôn trốn ở phía sau, trong lòng hồ nghi: "Anh không phải là thật sự không được chứ?"

"Có cái rắm!" Lâm Lục Kiều cười mắng: "Anh chỉ là không có thói quen làm trên xe của lão Thẩm."

Nam Sơ nghiêng đầu liếc anh một cái, chế nhạo: "Chà, năm phút đồng hồ, anh thật lợi hại."

Con mẹ nó--

Lâm Lục Kiều nghiêng đầu nhìn một cái, dù sao cũng là vợ mình, bỏ đi, không so đo, lần sau sẽ làm cô đến phát khóc.

Đấy vậy vẫn chưa chính.

Lâm Lục Kiều kéo lại cho cô, quét mắt trên dưới một cái, ghét bỏ nói: "Em nhất định phải mặc ít như vậy sao? Muốn khoe dáng người tốt?"

Nam Sơ hứng thú liếc anh một cái: "Không lẽ anh nghĩ em sẽ bọc lại thành một bà lão sao?"

Nói về vấn đề này, chủ nghĩa nam tử hán của Lâm Lục Kiều lại trỗi dậy, "Bà lão thì làm sao, trước kia ở gần nhà anh có một bà lão mặc áo khoác lớn nhưng cũng rất đẹp, màu sắc rực rỡ, nhìn rất vui tươi. Hơn nữa, anh thấy người khác cũng đâu có mặc giống như em?"

Nam Sơ nhay bén, ánh mắt sắc bén chất vấn: "Người khác là ai?"

Lâm Lục Kiều ho khan một tiếng, "Quên tên rồi, là ca sĩ, Từ Trí cái gì đó."

"Từ Trí Nghệ?"

"Đúng rồi."

Nam Sơ lạnh nhạt nhìn anh: "Cô ấy rất xinh đẹp nha."

Lâm Lục Kiều đến cô ta trông như thế nào cũng quên rồi, thấy dáng vẻ này của cô nàng, hiểu ra chút ít, tay ở trên đầu cô xoa loạn một phen: "Nghĩ cái gì vậy! Đừng suy nghĩ lung tung."

.....

Tường Cách tìm một vòng cũng không thấy Nam Sơ, gấp đến độ muốn chửi thề, quay đầu liền thấy Thẩm Mục đi đến, cậu chào hỏi một câu.

"Cậu đã đến rồi, tự tìm một chỗ ngồi đi, tôi có chút việc gấp."

Thẩm Mục một tay rút túi quần, một tay giữ chặt hân: "Đừng gấp."

Tường Cách dừng lại, nhìn anh: "Làm sao vậy? Hiện tại thật sự rất vội."

"Tìm Nam Sơ? Đừng tìm nữa."

Tường Cách gấp đến độ như kiến trong nồi lẩu, vừa nghe lời này, cả người cứng lại, có chút ngây ngốc nhìn anh.

Tầng hai.

Tường Cách ngồi trên ghế sofa, Thẩm Mục kéo một cái ghế, ngồi đối diện cậu ta, khoanh tay nhìn.

Tường Cách trong lòng bốc hỏa, không hiểu sao hoảng hốt, bên ngoài lại mạnh mẽ nói: "Có chuyện gì nói đi! Không có thì biến."

Tình huống hai nam tranh một nữ hầu như đều là như vậy.

Lâm Lục Kiều cũng đã sớm nghĩ tới, muốn Tường Cách từ bỏ không đơn giản như vậy, đêm nay cũng coi như Thẩm Mục cho anh một cơ hội tuyên bố chủ quyền, muốn tranh đoạt, vậy anh ta cứ đến đi, nếu anh ta có thể chạm vào một sợi lông của Nam Sơ coi như anh thua.

Nghe xong lời này, Thẩm Mục nhin không được mắng: "Lời này của cậu thật thiếu đòn."

Nhưng cũng đã quen, đây chính là Lâm Lục Kiều, xưa nay đã vậy, tuyệt đối không để chí khí của người khác diệt uy phong của mình, tự tin nhưng lại không tự mãn.

Dù sao cũng là huynh đệ mười năm, Thẩm Mục thay Tường Cách bênh vực kẻ yếu: "Tường Cách thực ra không xấu, chỉ là đôi khi không có đầu óc, cậu cũng đừng tổn hại đến cậu ta."

Lâm Lục Kiều lại cười nói: "Chỗ nào nghe ra là tôi tổn hại cậu ta, đây là niềm tin của tôi đối với vợ."

Thẩm Mục chửi: "Đồ không biết xấu hổ, người ta đồng ý làm vợ cậu rồi sao?"

"Sớm muộn gì cũng vậy."

Khẩu khí kiên định kia, làm như là bắt lấy một cục gạch vậy!

Thẩm Mục tiếp tục: "Chó má! Cậu đây là đồ chó má."

Đến lúc này, Thẩm Mục cũng tự nhiên biểu đạt nhẹ nhàng một chút, dù sao cũng cùng Tường Cách lớn lên.

Tường nhị thiếu gia như bị sét đánh, có chút choáng váng, ngậm thuốc lá ngồi trên sofa, không thể tin được, xác nhận lại một lần nữa.

"Bạn trai Nam Sơ?"

Thẩm Mục vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu một cái

"Lâm Lục Kiều?"

Thẩm Mục tiếp tục gật đầu.

"Chính là bạn của cậu?"

Thẩm Mục vẫn là gật đầu.

"Đội phòng cháy Đặc Cần, trung đội trưởng?"

Thẩm Mục lại gật đầu.

"Đội chút--"

Thẩm Mục: "Làm sao vậy?"

Tường Cách không mở miệng, sau một hồi: "Tôi suy nghĩ đã."

Suy nghĩ nửa ngày, cậu ta dường như chấp nhận sự thật, từ sofa đi tới, trong tay cầm bật lửa: "Trước đây, đội phòng cháy của bạn cậu từng quay một chương trình, cậu biết không?"

Thẩm Mục hình như có nghe Lâm Lục Kiều nói qua, "Chương trình giáo dục phòng cháy kia?"

Tường Cách gật đầu một cái, "Cậu đừng nói với tôi, hai người họ là bởi vì chương trình kia mà quen nhau?"

"Cái này tôi làm sao biết."

Tường Cách trong lòng cũng hiểu rõ, hơn phân nửa là vì chương trình kia mà tốt hơn, bằng không hai thân phận, một người là lính cứu hỏa, một người là minh tinh, như thế nào lại có thể cùng nhau?

Giờ phút này, cậu quả thực hồi hận muốn đứt ruột.

Cơ hồ nghĩ đến điều gì, cậu ngẩng đầu, ánh mắt quét thẳng về phía hai trợ lý, vẫy vẫy tay, thật bình tĩnh nói: "Lại đây, hai người lại đây."

Hai người trợ lý liếc nhau một cái, không hiểu sao có chút run.

Người còn chưa đi đến nơi, Tường cách đã một chân đá thùng rác trước mặt, lại tàn nhẫn đạp một chân lên bàn trà, tiếng động vang lớn: "Đều là chủ ý của hai người đưa ra! Đề cô ấy tham gia cái chương trình rách này! Lão tử bị người ta cướp mất người rồi! Các người lấy chết tạ tội đi!!!"

Lúc trước còn bình tĩnh gọi hai trợ lý, lại nhìn tiểu thiếu gia đang phát điên này, có chút thương xót, thật là một người đàn ông đáng thương.

Bị người ta cướp mất người không nói, còn đích thân tặng một cái váy cưới, Nguyệt Lão ơi Nguyệt Lão~~

Thẩm Mục vỗ vai cậu ta, an ủi, ném một câu: "Ài, khuyên cậu một câu, nếu không cậu cùng tôi hướng phật cũng được, quan tâm làm gì chuyện nam nữ."

Tường Cách, "Đội cậu gặp được cô gái của mình, tôi xem cậu còn có thể nói ra lời này hay không."

Thẩm Mục xuống lầu tìm đồ ăn.

Đến tận khi tiệc sinh nhật kết thúc cũng không thấy Tường cách xuất hiện, bản thân ở trong phòng cô đơn buồn rầu, không bật đèn, tối đen một mảng, ngồi trên sofa, tay chống trên trán, hai mắt cũng nhắm chặt.

Nhạc trong phòng mở lớn, tuyên truyền giác ngộ.

Cứ vậy lặp lại, chỉ có một bài hát, một bài hát tiếng Quảng Đông, trên xe cậu cũng chỉ có một đĩa CD này.

"Giường là giường của anh, nhưng mồ hôi em, có thể làm thế giới của anh nổi lên sóng lớn...."

Hai câu đầu, khiến người nghe mặt đỏ tai hồng.

"Tình nếu quá cuồng sẽ khiến em điên loạn, sau đó nếu đem theo tội lỗi này tiếp tục sẽ bất an. Ham muốn được phơi bày...."

Nghe thấy câu cuối cùng,, ông già trực tiếp chống gậy từ phòng bên cạnh đi đến, gõ cửa: "Này, nghe cái thứ lung tung gì vậy hả!"

Tường Cách nghe thấy liền cảm thấy phiền, vùi đầu vào gối ôm, giống như một con đà điểu.

Cậu cảm hận nghĩ, là báo ứng, nhất định là báo ứng!

Thường ngày cậu chỉ cần vẫy tay sẽ không thiếu các cô gái tự nguyện đến, sau đó lại là bị cậu bỏ rơi. Lúc đó không hiểu chuyện, đã làm rất nhiều chuyện vô liêm sỉ, nhưng bây giờ, cậu thật sự rung động thích một cô gái, lại bị người qua đường cướp mất người.

Hơn nữa ngày thường sống không tìm không phôi, đối với nữ nhi đều là thái độ khinh thường, bây giờ thất tình thật, cũng không ai tin là cậu đang khổ sở.

Cho nên, khi người ta đang có lợi thế ngàn vạn lần đừng quá kiêu ngạo.

Thời gian sau này, vẫn còn rất dài, biết đâu máng xối cũng có thể lật thuyền.

Cậu đây thật sự rất đau lòng--

.....

Trong xe, Nam Sơ nói một hồi, lại nhào vào ngực Lâm Lục Kiều hôn lên.

Lâm Lục Kiều tựa lưng vào ghế ngồi, để cô tùy ý hôn, cúi đầu ở tai, cổ, xương quai xanh, mỗi nơi hôn một chút, hai người giống như đôi vợ chồng trẻ nhiệt tình, dính lấy nhau, quấn quýt như thế nào cũng không đủ.

Nam Sơ cứ như vậy cời dây quần anh, bị Lâm Lục Kiều một phen đè lại.

Nam Sơ cúi đầu, mắng anh: "Em tới, anh đừng có nhúc nhích."

Nói xong, tay từ vạt áo sơ mi đi vào bên trong, sờ đến cơ bụng nhô lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng thổi mạnh, sau đó thuận thế đi xuống dưới, người cũng dần trượt xuống, tay đã từ cặp quần thăm dò đi vào: "Em giúp anh giải quyết,"

Lâm Lục Kiều dựa người trên ghế, đáy mắt sâu đen lầy, mang theo dục vọng. Rốt cuộc cũng không cự tuyệt, lười biếng mà buông lỏng tay.

Trong không gian mờ ám, vang lên âm thanh kéo khóa.

Viền quần lót màu đen, in hai chữ cái, Nam Sơ đã từng nhìn thấy một lần, là nhãn hiệu anh hay dùng, cô kéo xuống, dùng tay cầm nó, bàn tay nhỏ bé mềm mại, từ từ chạm từ gốc đến đỉnh.

Lâm Lục Kiều cả người căng cứng, truyền đến một trận kích thích, giống như bị điện giật.

Anh nhìn chăm chăm Nam Sơ, cô nằm phía dưới, lộ ra một mảng lưng trắng nõn, màu đỏ của bộ váy càng làm da cô thêm trắng, tựa hồ sẽ phát sáng, trắng như một mảng sứ, vừa tinh xảo, vừa tinh tế.

Lâm Lục Kiều vuốt ve tấm lưng kia, dọc theo sống lưng sờ đến vị trí eo, ngón tay cái thô ráp của đàn ông trượt qua lại trên lưng cô, xúc cảm rõ ràng.

Nam Sơ cảm nhận được cái vuốt nhẹ trên lưng, như có như không trượt qua thân thể cô, trong lòng căng thẳng, chợt tăng thêm lực đạo, ngẩng đầu liếc anh một cái, trên mặt đều là sự quyến rũ.

Anh thật chưa từng thấy qua phụ nữ nào yêu mị hơn cô.

Bỗng nhiên hiểu ra, chết dưới hoa mẫu đơn, có thành quỷ cũng mang về phong lưu--

Lâm Lục Kiều có tính nhẫn nại rất cao, thời điểm làm tình dường như rất ít khi lên tiếng, kết quả, đêm nay, lúc buông xuống khoái cảm, có chút không nhận được, hừ nhẹ một tiếng.

Âm thanh kia.

Không giống âm thanh trầm thấp hấp dẫn thường ngày của anh, mà có mang theo dự vọng.

Nam Sơ đã sớm biết.

Ngày đó, trong hành lang bệnh viện, nghe anh nói chuyện với Hạ Văn, giọng nói lãnh đạm kia, âm thanh ở trên giường nhất định rất êm tai.

.....

Đội hai người xong việc.

Nam Sơ cảm chiếc áo khoác bị rơi lên, chợt nhìn thấy, vị trí phía sau lưng áo có một vết màu đỏ sẫm, cô nghĩ rằng dính thứ gì, đưa tay lau qua một chút, đưa đến trước mặt dùng ngón tay nhấp nhấp, xoa xoa.

-- là vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Vết máu kia rất rõ ràng, giống như vừa mới dính lên, đầu tiên cô quét mắt nhìn bản thân một vòng, lúc này mới ngẩng đầu hướng phía Lâm Lục Kiều trừng mắt, chỉ thấy anh lộ vẻ xấu hổ, cào cào mí mắt.

Nam Sơ bắt lấy cánh tay Lâm Lục Kiều, bị anh chặn lại, ý đồ muốn thoát ra: "Đội chút..."

Cô gái nhỏ vẫn khăng khăng, trên mặt lộ ra vẻ cứng nhắc, biểu tình hung ác, Lâm Lục Kiều trong lòng kêu la, xong rồi.

Vừa thả lỏng cánh giác, trong nháy mắt, sau lưng liền bị cô mạnh mẽ xóc lên, chỉ thấy trên áo sơ mi quân nhân màu xanh biếc nhuốm một mảng máu đỏ chói mắt.

Đột nhiên hiểu được vì sao vừa rồi bất luận kích thích như thế nào, anh cũng không chịu cởi quần áo.

Lần này nhìn không ra tâm tình của cô.

Cả người cô ngây ngốc, nhìn chằm chằm xuống đất, khiến Lâm Lục Kiều sợ hãi, thoát ra, vội kéo người vào trong lòng ôm lấy, nhỏ giọng nói: "Lúc phá bom xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nghỉ ngơi một thời gian thì tốt rồi, miệng vết thương chỉ bị nứt ra thôi, anh trở về thay thuốc lần nữa là ổn rồi, em đừng nghĩ nhiều, anh không nói với em là vì sợ em lo lắng."

Lúc Lâm Lục Kiều vừa trở về, liền nghĩ.

Thời gian này mình không liên hệ với cô ấy, nếu tiểu nha đầu kia tức giận thì phải làm sao? Nên dỗ dành như thế nào? Anh đối với chuyện dỗ dành con gái cũng không có kinh nghiệm.

Thảm Mực cho anh một kiến nghị, tỏ vẻ đáng thương.

Đoán rằng nhìn thấy vết thương trên lưng kia cũng sẽ không nóng nảy được, tuy rằng kinh thường, nhưng ngẫm lại có thể thấy cô đau lòng vì anh cũng tốt.

Vết thương này đối với anh mà nói thì vẫn ổn.

Nhưng tiểu cô nương kia có vẻ chưa trải qua bất kỳ sóng to gió lớn nào, thấy máu liền bị dọa đến ngây ngốc, trong ánh mắt đều là đau lòng, anh thấy vậy liền thư thái khó hiểu.

Có người đau lòng vì mình đúng thật là khá tốt.

Từ nhỏ đến lớn cũng chưa có ai vì anh mà đau lòng, nam nhi có chút thương tích cũng là điều rất bình thường.

Biểu hiện của cô rất vừa lòng anh, trong lòng nghĩ đến muốn đem hết nỗi đau của cô khắc vào trong xương tủy, sau đó liền nắm tay cô thật chặt, cúi đầu hôn xuống, xoa xoa vai: "Chỉ có chút việc nhỏ này đã khiến em bị dọa choáng váng, em như thế này không được, phải có khí khái của quân tử* chứ."

(*): vợ quân nhân.

Nam Sơ tròn tròn mắt muốn véo anh, anh tránh được, bắt lấy tay cô, nắm lấy, ngón tay đầy đặn tinh tế bị anh từng chút xoa nắn.

Bên tai còn giáo huấn cho cô tác phong của quân tàu.

"Mạnh Xử, em còn nhớ không? Khi ông ấy còn trẻ đã ra tiền tuyến, gặp nhiều nguy hiểm, thiết bị đâu có hệ số an toàn cao giống như bây giờ, có đôi khi gặp điều kiện ác liệt, tay không cũng tiến vào cứu người. Ông ấy trải qua nhiều năm như vậy, vết thương lớn nhỏ trên người nhiều vô kể, đừng trách ông ấy tính tình cứng rắn như vậy, thực ra là do hoàn cảnh tôi luyện. Bọn họ năm đó thực sự không giống với chúng ta, ăn đắng so với chúng ta ăn muối còn nhiều hơn, ông ấy chính là như vậy, nhìn không vừa mắt bất cứ thứ gì, trong mắt chà không ra hạt cát, nếu ông ấy không thích em, bình thường, ông ấy ai cũng không thích, trừ vợ của ông, đến con trai ông còn có thể đoạn tuyệt, chút này có tính là gì?"

"Vợ của ông ấy là quân nhân?"

Nam Sơ ở trong ngực anh, bị anh ôm chặt lấy.

Lâm Lục Kiều vẫn ở tư thế vừa rồi, một tay ôm cô, một tay cầm tay cô xoa nắn, không chút để ý nói: "Không phải, dì Mạnh là bác sĩ, bác sĩ phụ trách ở bệnh viện Quân đội, lúc trước em có gặp qua rồi, chính là người bôi thuốc cho Lâm Khải."

Nam Sơ nhớ tới gương mặt đã gặp ở phòng bệnh kia, là một di rất đoan trang nhã nhặn, cũng rất nhiệt tình, khó có thể tưởng tượng đến dáng vẻ ở bên cạnh Mạnh Quốc Hoàng, cô còn cho rằng vợ của Mạnh Quốc Hoàng chắc hẳn là một nữ quân nhân hào sảng.

"Bà ấy chính là như vậy, có lần Mạnh Xử được người ta khiêng ra từ đám cháy, đen xì, cả người đều là tro bụi, giống như vừa được đem ra từ mỏ than vậy, đến mặt cũng không thấy rõ, anh cùng Lâm Khải và con trai ông ấy ngồi khóc trước cửa phòng giải phẫu, dì Mạnh đi tới cho ba người bọn anh mỗi người một bạt tai lớn, quát một câu, khóc cái rầm, còn chưa chịu tang đâu..."

"...."

"Bởi vì đáng về kia thực sự quá khảng khái, anh cùng Lâm Khải nghĩ đến cảnh tượng di ấy lúc hỏa táng cũng như vậy, cho rằng Mạnh Quốc Hoàng thật khổ thân, trong lúc đó, một lần bác sĩ còn thông báo bệnh tình nguy kịch, chân bọn anh không đứng nổi nữa, nước mắt chảy dòng dòng, sau đó dì Mạnh đưa bọn anh về nhà, còn mình thì xếp đồ đạc đi đến bệnh viện, lúc lãnh đạo đơn vị đến chia buồn, khó khăn lắm mới cho người ta một câu vát vả rồi coi như giữ thể diện, bình tĩnh đến kỳ cục. Một số người trong ngũ, luôn thích lo chuyện nhà người khác, nhiều chuyện không chịu được, mấy lời nói ra đều không dễ nghe, nói bà ấy còn trẻ đã góa chồng, bà ấy cũng không để trong lòng, gặp họ cười với mình, một chút phản ứng cũng không có. Kết quả, nửa tháng sau Mạnh Xử tỉnh lại, hồi phục rất nhanh. Trong cuộc đời của mình, có lẽ bà ấy chỉ khóc một lần đó, nói rằng bà ấy cảm thấy Mạnh Xử sẽ không bỏ lại bà ấy. Em xem, đây chính là ý chí của người Trung Quốc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng gục ngã, đều là quân tàu, em học hỏi nhiều ở dì Mạnh đi."

Vấn đề này khá nặng nề.

Tương lai đối với bọn họ mà nói, thực sự không rõ ràng, khi Lâm Lục Kiều nói xong mấy lời này, bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, một số chuyện, có lẽ thật sự nên suy xét.

Ý nghĩ này không phải nhất thời.

Vừa rồi lúc Nam Sơ cúi người giúp anh giải quyết, kỳ thật anh chưa từng nghĩ tới muốn cô làm chuyện này, cảm thấy việc này đối với cô gái nhỏ này không thích hợp, nói anh tư tưởng ngoan cố, bảo thủ cũng được, anh thực sự không nỡ để cô vì muốn anh hài lòng mà làm việc này.

Nghĩ vậy, anh hơi cúi đầu.

Cô gái ở trong ngực anh, mềm mại, trắng nõn, mỗi khớp xương đều rất tinh tế, không hề có mỡ thừa, thân hình chỗ nào cần cong đều cong, xúc cảm vô cùng tốt. Lâm Lục Kiều cúi đầu quyền luyến đặt lên trán cô một nụ hôn, theo gương mặt đi xuống, đến chóp mũi, cảm cũng không buông tha.

Nụ hôn này rất chân thành, không hề mang theo bất cứ dục vọng nào, mà là thương tiếc.

Cuối cùng dừng ở trên môi cô, lúc tiến sâu anh còn nghĩ -- nha đầu này ăn cái gì mà lớn lên vậy, vì sao toàn thân từ trên xuống dưới, mỗi chỗ đều mềm mại như vậy.

Đêm tối, luôn là vỏ bọc thần bí, làm nổi bật lên huyết tính của đàn ông cùng sự kiêu ngạo của phụ nữ.

Huyết tính đàn ông của Lâm Lục Kiều thì khỏi phải nói, từ trong xương cốt của anh đã toát ra hương vị mà người khác thực sự không theo kịp.

Không biết là qua bao lâu.

Anh buông cô ra, cúi đầu nhìn đôi môi sưng lên của cô, xấu xa cười ra tiếng, xoa nắn gương mặt cô, nói: "Tiểu nha đầu, môi thật gọi cảm nha."

Không biết xấu hổ.

Nam Sơ ở trước ngực anh tàn nhẫn đánh một cái, cơ bắp rắn chắc, tay cô cũng thấy đau, vậy mà Lâm Lục Kiều đến đầu mày cũng không nhăn, còn mang theo ý cười.

Có lẽ đã bị kích thích, Nam Sơ buông lỏng tay, suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, nghiêm túc nói: "Làm bạn trai của nữ diễn viên, anh cũng cần phải luyện tập nha."

Lâm Lục Kiều nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô một cái, liền nghe thấy cô nói: "Cũng không thể nào cả ngày đều ăn giấm được."

Nói xong còn thở dài một tiếng.

Lâm Lục Kiều nghe đến vui vẻ, mắt đào hoa lướt qua, quay người đem Nam Sơ đè lên trên ghế dựa, lại cúi đầu cắn môi cô.

Mùi vị trên người anh thực sự mát lạnh, có vị thoải mái nhàn nhạt.

Sau đó Nam Sơ lại đưa cho anh mấy lọ nước hoa, so với mùi hương trên người anh không khác lắm, không biết rằng anh thực sự không cần, vẫn luôn cất trong ngăn tủ, nói, đàn ông dùng nước hoa làm gì.

Nam Sơ ngẫm nghĩ lại, mình không phải là yêu anh ở điểm này sao?

Rằng môi đầy dưa hoàn toàn đảo loạn ý thức của Nam Sơ, thấp giọng rên rỉ, Lâm Lục Kiều nghe thấy cả người đều căng thẳng, tăng thêm lực đạo, dùng sức mút lấy môi cô, đầu lưỡi khuấy đảo, cuối cùng dừng lại, anh đi đến bên tai cô, cắn, cười nhẹ:

"Ai ghen người đó là cháu nội!"

Nam Sơ đáp lại: "Được, ai ghen người đó là cháu nội."

.....

Lúc Thẩm Mộc đi tới, Nam Sơ đang ở trong xe trang điểm lại, Lâm Lục Kiều dựa vào cửa xe hút thuốc.

Hai người đối mặt, Thẩm Mộc nhìn anh, ánh mắt sâu xa.

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc lá, cười nhẹ một tiếng, không lên tiếng.

Thẩm Mộc lại gần, kéo kéo quần phồng phều của anh, chỉ chỉ vào hai vết son môi hồng in phía trên: "Tốt xấu gì cũng hành động gọn gàng một chút chứ? Cậu trở về như vậy, ông già lại tưởng tôi đưa cậu đi chơi lêu lổng."

Lâm Lục Kiều cúi đầu liếc một cái, tiếp tục hút thuốc: "Bên trong vẫn chưa kết thúc?"

"Cũng sắp rồi."

Nói xong, thở dài một tiếng: "Tiểu tử kia rất đau lòng--"

Vừa dứt lời, Nam Sơ đẩy cửa xe bước xuống, "Ai đau lòng?"

Lâm Lục Kiều nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: "Việc này không liên quan đến em."

"....."

Nam Sơ đóng sầm cửa xe, "Kì quái!"

Nói xong, cũng không cho Lâm Lục Kiều cơ hội nói chuyện, xoay người cầm túi xách nhỏ bỏ đi.

Thẩm Mộc sững sờ, tay dứt túi quần đứng tại chỗ, nhìn hướng cô rời đi, đưa ra kết luận: "Cô nàng này tính cách thật nóng nảy."

Lâm Lục Kiều nhìn bộ dáng ra vẻ của cô, cười nói: "Yêu kiều đến muốn lấy mạng người."

Dáng người nhỏ nhắn, giọng nói mỉa mai, nhất định có thể làm người khác điên loạn đến chết.

Thẩm Mộc liếc anh một cái, ha hả cười: "Cậu nói đến tình yêu gì mà toàn là sát sinh, sát sinh vậy!"

.....

Thẩm Mộc đưa Lâm Lục Kiều về bệnh viện.

Lâm Lục Kiều xuống xe, quần chặt áo khoác gió đen nhìn về phía trên, bên phía Lâm Thanh Viễn đã tắt đèn, chắc là đã ngủ, anh từ từ đặt chân bước, tay dứt vào túi, chậm rãi bước về phía phòng bệnh của mình.

Kết quả liền nhìn thấy một bóng dáng đứng trước cửa phòng bệnh của mình, không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện, khi anh cầm lấy tay nắm cửa mới thấy một người đã đứng bên cạnh, chăm chú nhìn anh, là Hứa Uân.

Hứa Uẩn tới thăm Lâm Thanh Viễn, "thuận đường" đến thăm Lâm Lục Kiều, cô trong lòng suy nghĩ như vậy, kết quả Lâm Thanh Viễn nói anh đi ra ngoài tản bộ.

Cô còn nghĩ, tản bộ một lúc chắc sẽ sớm trở lại, vì thế ở lại nói chuyện với Lâm Thanh Viễn một lát, "nhân tiện" chờ Lâm Lục Kiều.

Một lúc ấy đã là ba tiếng.

Tầng này ít người đi lại, đèn ở hành lang cũng không sáng, cô không biết mình lấy đâu ra dũng khí, ở chỗ này ngồi đợi ba tiếng.

"Sao cậu lại tới đây?"

Giọng nói Lâm Lục Kiều mang vẻ lãnh đạm, mở cửa, đi vào.

Hứa Uẩn mặc thường phục, cô lớn lên dễ nhìn, rất có khí chất, nhưng lại không phải là kiểu mà đàn ông thích.

"Tôi nghe nói cậu bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, đến thăm cậu." Cô cất giọng nhẹ nhàng nói.

Lâm Lục Kiều bật đèn, ngồi xuống giường, khẩu khí lạnh nhạt: "Cảm ơn cậu."

Hứa Uẩn kéo ghế ngồi đối diện anh, lơ đãng về lãnh đạm của anh: "Được đấy, tiểu tử cậu, lãnh đạo thành phố đều rất quan tâm, khen tặng cho đội Đặc Cẩn các cậu, cò thưởng vừa mới làm xong, mấy ngày nữa sẽ cho người đem đến, cậu bị thương cũng thật đúng lúc."

Anh khoanh tay trước ngực, như cũ không có biểu tình gì: "Thật hổ thẹn, mấy năm qua cũng không cống hiến được gì cho đất nước."

Hứa Uẩn: "Cậu còn nói không cống hiến được gì, bọn tôi lại càng không dám nói, lúc trước cứu trợ thảm họa thiên tai đều là các cậu tiên phong, rất đáng khen, đừng khiêm tốn."

Lâm Lục Kiều hơi nâng khóe miệng, không lên tiếng.

Hứa Uẩn cúi thấp đầu, do dự nói: "Tôi..."

Lâm Lục Kiều ngồi trên mép giường khoanh tay nhìn cô, đột nhiên di động trong túi vang lên, anh lấy ra quét mắt liếc một cái, ngắt lời cô: "Tôi đi nghe điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43-2

Tuy tiểu nha đầu Nam Sơ này lúc khó chịu thực sự khó chịu, đương nhiên tính cách cũng kỳ thực nóng nảy, nhưng lại không đánh người, vô cùng độc lập, chủ yếu là do công việc bận rộn, rất hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho anh.

"Hửm?"

Lâm Lục Kiều đi đến ban công phòng bệnh, dựa vào lan can, nghe điện thoại.

"Anh đã thay thuốc chưa?"

Giọng nói cô nàng hơi ảm đạm, mang theo ừ ừ.

Lâm Lục Kiều: "Vẫn chưa, y tá đều đã ngủ rồi."

"Ngủ cái rắm! Y tá mà ngủ cái gì! Bệnh viện không có ai thay ca sao?"

Lâm Lục Kiều thấp giọng cười: "Lát nữa sẽ thay, anh vừa mới đến nơi."

"Anh mau đi đi!"

"Được, em đi ngủ sớm một chút, anh cúp máy."

Trong phòng bệnh, Hứa Uẩn ngồi trên ghế, chăm chú nhìn sườn mặt mang vẻ nhu hòa khó hiểu của anh phía ban công, đáng về anh tuấn.

Lúc trước họp lớp cao trung, không ít người đến, Lâm Lục Kiều khi đó mới vừa bị thương, vừa vào nhập viện, Đại Lưu giúp anh báo một tiếng không

đến được.

Anh không đến, Hứa Uẩn cũng không có hứng thú, uống không được mấy chén đã đứng dậy muốn đi. Kết quả bị mấy người bạn kéo tới trò chuyện mấy chuyện trước đây, có người đôi khi bị đặt dưới tình huống vô cùng mơ hồ, một câu nói cũng có thể gợi lại những hồi ức không mấy tốt đẹp.

Cũng bởi vì lúc học cao trung Lâm Lục Kiêu là người có cảm giác tồn tại quá cao, mặc dù không xuất hiện trong buổi họp lớp nhưng sau khi mọi người nâng cốc vài lần, đề tài vẫn quay trên người anh.

Anh tốt, anh xấu, anh nghịch ngợm hay đột nhiên tốt bụng, đều khắc họa rõ ràng trong đầu cô.

Trong suốt thời cao trung, anh không hề có ý định thể hiện mình, đối với Hứa Uẩn mà nói, cũng là một người mà cô quý trọng, bây giờ lại bị người ta đem ra bàn tán, thì ra, kỳ thật lúc ấy, tất cả mọi người đều tỏ ra không để bụng đến thành tích, thân phận của nhau, nhưng đều ngầm nhớ rõ.

Cô cũng biết rằng, Lâm Lục Kiêu thật sự là không thêm đề ý đến, dù thỉnh thoảng cô có nhắc đến bạn học cao trung trước kia, hiện tại ở đâu, làm việc gì, về mặt anh cũng đều mờ nhạt, ở trong đầu đối chiếu gương mặt thật lâu cũng không tìm được đúng người, thậm chí rất nhiều người đến tên anh cũng không nhớ.

Tùm năm tùm ba lại, nhỏ giọng bàn tán.

Trong lúc vô tình Hứa Uẩn nghe có người nói, "Nghe nói cậu ta bây giờ đang làm ở đội phòng cháy, đã ba mươi tuổi, cũng chỉ là đội trưởng đội phòng cháy."

Là bạn học cùng bàn trước kia của cô, tan học cũng chỉ biết học bài, ba mươi tuổi, là tiến sĩ hồi đầu. Nghe nói hiện tại đang làm việc trong viện nghiên cứu phát minh, thân phận quả thực không giống như ngày xưa, cũng là một minh chứng cho việc cố gắng, dùng thực lực của cậu ta chứng minh tất cả, thay đổi số phận, nhưng mấy lời nói ra lại chẳng thể làm người ta thấy vừa tai.

Bạn học duy trì hai chiều ý kiến.

- - Tham gia quân ngũ rất tốt, có tâm huyết, sau này cũng muốn nhập ngũ.

- - Không có tiền đồ mới đi nhập ngũ, học hành tốt thì tại sao lại phải đi làm lính.

Bạn cùng bàn hỏi đầu nói mấy lời cay nghiệt, "Nhập ngũ không phải là thế sao, ngoại trừ thể lực tốt ra thì có lợi ích gì? Tiền lương phúc lợi đãi ngộ đều không tốt, nếu trong nhà không có gia thế, cậu ta có thể tự mình mua nhà ở Cửu Giang? Làm lính đặc chủng chết còn có thể được phong liệt sĩ. Làm lính phòng cháy? Đua gì vậy?"

Đừng nói Hứa Uẩn, Đại Lưu cũng tức chết đi được, xắn tay áo muốn cùng tên hỏi đầu kia làm một trận ngay tại chỗ, lại bị Thẩm Mục kéo lại.

Tối hôm đó Đại Lưu đem chuyện đến bệnh viện kể cho Lâm Lục Kiêu: "Tên Trương Minh Kiến kia, muốn đua gì vậy chứ, vào được trong viện nghiên cứu liền cho rằng mình là trời cao, cậu không nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo kia của hắn ta đâu, nếu không phải lão Thẩm kéo tôi lại, tôi sẽ bẻ gãy cánh tay của hắn ta ngay tại đó, không dạy dỗ một chút hắn ta sẽ thật sự cho rằng mình là bá toán!! Không tới ba mươi, tên hỏi đầu kia con mẹ nó sẽ phải xấu hổ khắp Địa Trung Hải vì thua kém hơn!"

Kết quả, Lâm Lục Kiêu mờ mịt ngẩng đầu lên từ trò chơi điện tử: "Trương Minh Kiến là ai?"

Về mặt vô tội kia, làm cho Đại Lưu dờ khóc dờ cười, "Chính là vua làm bài đấy, đi học tan học đều làm bài tập, tôi đá bóng cậu ta làm bài, tôi chơi cờ năm quân cậu ta làm bài, tôi xem NBA(*) cậu ta làm bài, ngay cả tôi đi vệ sinh con mẹ nó cậu ta vẫn ngồi làm bài, mỗi lần thi đều đứng đầu, có một lần không đứng đầu, cậu ta ngồi một chỗ khóc như con gái suốt một buổi chiều."

(*) Giải bóng rổ chuyên nghiệp.

"Vậy ai là người đứng đầu?" Lâm Lục Kiêu tiếp tục chơi trò chơi.

Đại Lưu: "Là cậu đấy! Không phải có một lần đá bóng cậu bị ngã gãy chân, bác Lâm tức đến nổi nhốt cậu trong nhà suốt một học kỳ, cậu cố gắng không ra, cố gắng không ra, thành thực trốn trong nhà ngây ngốc, khiến cho cậu lần thi đó làm bài rất tốt, cậu thật sự không nhớ sao?"

"Cậu không nói thì tôi thật sự quên rồi." Lâm Lục Kiêu thừa nhận, anh trước giờ đều như vậy, cả lơ cả phát, một chút ngay ngắn cũng không có, lúc thi thố cũng vậy, không ra khỏi top ba, Lâm Thanh Viễn cũng sẽ không tìm anh gây phiền toái.

"Người ta cho rằng cậu là đối thủ số một, còn cậu đến người ta là ai cũng không nhớ rõ, vua làm bài đáng thương, kẻ thù cả đời của cậu ta, căn bản còn không để cậu ta ở trong lòng."

Tính cách anh chính là như vậy.

Hứa Uẩn vẫn luôn cảm thấy tính cách này khó hiểu.

Cũng có lúc anh sẽ nghiêm túc, thành thực mà nói thì tính tình hơi khó người.

Bất luận là ai, cô đều không nhìn được mà so sánh với Lâm Lục Kiều. Vô lại hơn nhưng lại không đẹp trai bằng, là lưu manh thật, còn nếu vô lại giống vậy, đẹp trai hơn, thì lại không có huyết tính giống anh.

Hôm nay Hứa Uẩn đến, là muốn nói với anh.

Lần trước là do xúc động, hi vọng anh không để ý, hai chúng ta vẫn là bạn bè giống như trước đây.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ trên ban công kia của anh, cô đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã đến đây.

....

Lúc sắp cúp điện thoại, Nam Sơ ngăn cản, gọi Lâm Lục Kiều lại: "Này--"

"Chuyện gì?"

"Mấy cô ý tá có xinh đẹp không?"

Lâm Lục Kiều xem như hiểu ra, nhàn hạ dựa vào lan can, lười biếng kéo dài giọng: "Xinh đẹp a--"

Nam Sơ ở đầu bên kia không biết mắng câu gì, Lâm Lục Kiều cười đến vui vẻ.

Đến khi anh cúp máy trở lại phòng bệnh, trên ghế trống không, Hứa Uẩn đã rời đi.

Lâm Lục Kiều đem điện thoại nhét lại vào túi quần, ngồi ở trên giường một lát. Kỳ thật lúc học cao trung có nhiều bạn học anh không nhớ được, lần trước Đại Lưu nhắc chuyện đến tiến sĩ hỏi đầu, anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, mỗi lần thi xong anh cũng không xem xếp hạng. Nhớ rõ Hứa Uẩn cũng là nhờ Đại Lưu, Đại Lưu và cô quen nhau, còn thường kéo đi chơi cùng, lúc bọn họ đá bóng, Hứa Uẩn cũng sẽ đá cùng, cô nàng này nội tâm cũng có phần mạnh mẽ của nam nhân, giống như con trai vậy. Một đám con trai đùa giỡn với nhau cũng không xem cô là con gái.

Nhưng lại quên rằng, người ta rốt cuộc vẫn là con gái.

Trước đây không có Nam Sơ, Đại Lưu và Thẩm Mục đùa giỡn như thế nào cũng được, tính anh cũng không nhỏ mọn như vậy.

Nhưng có Nam Sơ rồi, một số việc phải cân nhắc đến cảm nhận của cô, khoong thể vì sai lầm của anh mà khiến cô chịu ủy khuất.

Cứ luôn nghĩ như vậy.

Di động trong túi bỗng ra sức rung lên, tần suất rung lên kia đoán chừng đến từ một số điện thoại, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia lại nhớ anh?

Kết quả, vừa lấy điện thoại ra xem, liền thấy trên màn hình một loạt tin nhắn ảnh, đều đến từ cùng một số.

Anh vui vẻ mở ra xem, một loạt ảnh mỹ nữ mặc đồ tắm, làn da trắng, bọc lại trong áo choàng tắm, có thể tưởng tượng ra, bên trong khẳng định không mặc gì cả.

"Cả ngày gửi đến mấy anh mấy cái quảng cáo đòi trụ, thiếu chút nữa là báo cáo em rồi."

Bên kia nhanh chóng gửi đến mấy tấm nữa, trong đó có tấm chụp bóng lưng, bọc lại trong áo choàng tắm xuyên thấu, có thể thấy rõ áo ngực ren màu xanh. Quần lót là cùng bộ. Cô rất gầy, trên lưng đều là xương, khung xương cân xứng, làn da mềm mượt, đường cột sống hõm sâu, vị trí eo rõ ràng, cặp mông vênh lên, đôi chân dài cân xứng thẳng tắp, đáng người cảm động.

Lâm Lục Kiều lẩm bẩm một tiếng, trả lời: "Trong nhà có người?"

Bên kia đáp: "Ừm, một tiểu cô nương."

"Tốt nhất là nữ."

Nam Sơ không để ý tới, trả lời anh: "Thấy rõ chưa, như vậy mới gọi là xinh đẹp."

Tắm tã, thì ra vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lâm Lục Kiều một bộ quản lý cùng khẩu khí ông lớn: "Ảnh chụp giấu cho kỹ, đừng để ngày nào đó làm rớt di động, khắp nơi đều là mấy bức hình này của em, lúc đó lại có ý kiến."

"Miệng quạ đen."

"Ngủ."

"Ừm."

.....

Lâm Lục Kiều xuất viện không lâu, liền trở về đội báo danh, Mạnh Quốc Hoàng bên kia cho người báo tin, để anh chuẩn bị, cuối tháng này là đợt phỏng vấn điều chuyển lần thứ hai.

Thông báo đưa đến, Dương Chấn Cương liền sớm chúc mừng anh: "Vào đại đội có thể không chế cái tính tình này của cậu."

Lâm Lục Kiều không cho là đúng, đi đến cửa văn phòng, Thiệu Nhất Cửu đứng thẳng tắp, cúi đầu, không dám nhìn anh.

Dương Chấn Cương: "Tiểu Thiệu hiện tại cũng tự trách bản thân."

Lâm Lục Kiều liếc cậu ta một cái, kêu cậu đi vào, bảo Dương Chấn Cương đóng cửa lại, phía sau liếc nhìn Thiệu Nhất Cửu, cuối cùng đi ra.

Lâm Lục Kiều bỏ mũ xuống, vuốt lại tóc, đặt lên bàn.

Thiệu Nhất Cửu trong khoảng thời gian này bị lãnh đạo gọi đến nói chuyện rất nhiều lần, nhưng cũng không khẩn trương bằng lúc này, nắm chặt góc áo.

Lâm Lục Kiều nhìn phía tay cậu ta, "Được rồi, cậu trở về đi, tôi không có gì muốn nói."

Thiệu Nhất Cửu nghe xong liền sùng sốt.

Lâm Lục Kiều là tha cho cậu? Trước đây làm sai chuyện gì, đội trưởng đều mắng đến mất mặt, lần này lại bình thản như vậy.

Lâm Lục Kiều cười một cái: "Không đi? Còn chờ ai mắng?"

Thiệu Nhất Cửu khổ sở nói: "Nếu anh không mắng vài câu em còn cảm thấy không quen."

Lâm Lục Kiều phát tay: "Cậu nếu ngại bị mắng ít, vậy chờ một thời gian, tôi mới ra viện, không có sức lực."

"... Vết thương của anh vẫn chưa khỏi sao?"

"Nói nhảm, cậu bị cắt một mảng lưng thử xem."

- - - - -

Buổi tối Đại Lưu hẹn Lâm Lục Kiều ăn cơm ở nhà cư, xem như cho anh đón gió tẩy trần.

Nhà cư cảnh vật thanh nhã, trang trí theo kiểu Trung Hoa, chính giữa đại sảnh bày một đàn hương, sương khói lượn lờ, đặc biệt yên tĩnh.

Mới vừa dừng xe lại, kết quả ở cửa gặp Nam Sơ đi ăn cơm cùng đoàn phim.

Tiểu nha đầu tay chân đặc biệt không nhàn rồi, lúc một đám người đi qua bên người anh, còn sấn đến cầm tay anh cào loạn.

Kết quả bị Lâm Lục Kiều một phen giữ chặt lại.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, khoanh tay ngồi nhìn mọi người rời đi.

Nam nhân bên cạnh vẫn chưa buông tay, Nam Sơ nóng nảy, "Mọi người đang đợi em--"

Lâm Lục Kiều nhướn mày, đáy mắt đều là xấu xa, thần sắc lại lãnh đạm dè ép, dường như cố ý lôi kéo cô không buông tay.

Kết quả, bỗng nhiên phía sau có người trong trèo gọi một câu, "Lâm Lục Kiều."

Hai người quay đầu lại.

Là Hứa Uẩn.

Lâm Lục Kiều rõ ràng nghe thấy lúc Nam Sơ rời đi ở bên tai anh ném xuống một câu--

- - Anh xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Anh xong rồi.

Lâm Lục Kiều đã ngồi vào ghế, vẫn còn ngậm thuốc lá dựa vào lưng ghế suy xét về mặt Nam Sơ lúc rời đi,, bị Đại Lư vỗ mạnh vào gáy mới hồi phục lại tinh thần, "Ngần người cái gì vậy? Đây là bạn học cao trung của tôi, cô em Hứa Uẩn, còn nhớ không?"

Hứa Uẩn mỉm cười, ánh mắt điểm đạm nhìn anh.

Lâm Lục Kiều chỉ cảm thấy đau đầu, bỏ qua một bên, tự mình cầm bình rượu, rót đầy, buồn bực uống hết.

Anh rõ ràng không kiên nhẫn như vậy, một chút mặt mũi cũng không giữ cho cô.

Nghĩ vậy, sắc mặt Hứa Uẩn trắng bạch, ý cười trên khóe môi cũng không giữ được nữa, xấu hổ mà rót rượu cho bản thân: "Đại Lư, tôi quên nói với cậu, chúng tôi hiện tại ở cùng một đơn vị, cách đây không lâu còn gặp qua ở đơn vị."

Gian phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng rót rượu.

Hứa Uẩn rót rượu cho mình xong, lại đứng dậy rót cho Lâm Lục Kiều, rót xong, đặt bình rượu xuống, trên gương mặt một lần nữa treo lên nụ cười, tới kính anh: "Nào, tôi kính cậu một ly."

Nâng ly xong cũng không để ý đến anh, tự mình ừng ực uống hết.

Vừa rời ở cửa, nếu cô không nhìn lầm, Lâm Lục Kiều nắm tay của cô nàng kia, nếu cô không nhìn nhầm, cô nàng kia còn đẩy anh.

Hứa Uẩn từ cao trung đã thích anh, cô được đặc cách tuyển từ huyện khác, đám playboy thích trêu chọc con gái, cô khinh thường, cũng không chơi với họ, Lâm Lục Kiều cùng đám playboy kia quan hệ rất tốt, không, anh cùng nam sinh đều quan hệ tốt, cho nên cô tự động đem anh cho vào cùng một loại với bọn họ, một mặt giả vờ chán ghét anh, một mặt lại nghe trộm lúc nữ sinh trong lớp thảo luận về anh, nhin không được đồng tai lên nghe.

Cô biết hành trình cùng ước mơ làm quân nhân của anh.

Cô biết anh thích súng, xe tăng, máy bay.

Cô cũng biết anh thích đá bóng.

Thậm chí, ngay cả khi anh ngồi trên ghế, về mặt lúc thảo luận bài tập với nam sinh xung quanh, cô đều nhớ rõ. Anh cầm bút, vạch một câu trên giấy, đôi phương chột tinh ngộ, cầm tờ giấy anh vừa tính toán đi nghiên cứu.

Cô vẫn luôn cảm thấy đàn ông như vậy, là không thể với tới, yêu một người nào đó, là điều không thể tưởng tượng.

Cô vẫn luôn cho rằng, anh không giống những người khác.

Nhưng kết quả là, anh chọn bạn đời, cũng chỉ vậy, đáng người, tướng mạo.

Đáng người, tướng mạo của Nam Sơ rõ ràng ưu tú, cô cũng không thể không biết tự lượng sức mình mà cạnh tranh với cô ấy.

Cô phải buông bỏ, khó tránh khỏi có chút thương tâm, cho dù không thể làm người yêu, cô cũng không muốn mất đi một người bạn như vậy.

Cho nên tối nay cô mới bảo Đại Lư mời bữa này.

Đại Lư ngồi một bên bình tĩnh nhìn Hứa Uẩn rót rượu cho Lâm Lục Kiều: "Uống đi, thất thần cái gì đấy?"

Lâm Lục Kiều không để ý đến cậu ta, cuối cùng mở miệng, hướng phía ghế lô nói câu đầu tiên, "Hứa--"

Bị Hứa Uẩn chặn lại.

Hứa Uẩn khoát tay, "Lâm Lục Kiều!"

Xong rồi, uống đi.

Đại Lư cảm thấy không khí này sao nhìn ái muội như vậy, đôi mắt vô tội mở to nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một cái.

Nhìn Hứa Uẩn thì cảm thấy giống như hai người có chút gì đó, lại nhìn Lâm Lục Kiều, thẳng thắn bộc trực, một chút gì đó cũng không có, Đại Lư nghĩ thầm, chắc không phải là hai người này sống thoải mái quá, tiểu tử này vứt bỏ người ta chứ?

Từ lượng của Hứa Uẩn không tốt, mới uống một chén mà khuôn mặt cùng viền mắt đều bắt đầu đỏ lên.

"Cậu nghe tôi nói đây."

Hứa Uẩn nói xong liền liếc nhìn Đại Lư, giọng nói có chút khàn đặc, Đại Lư cảm thấy ý của lời này là muốn mình tránh đi một chút, liền đứng lên, đẩy ghế ra: "Tôi vào nhà vệ sinh một chút, hai người nói chuyện đi."

Hứa Uẩn dừng lại, chờ cậu ta rời đi.

Đại Lư còn tốt bụng giúp bọn họ đóng cửa lại.

Ghế lô chỉ còn lại hai người.

Lâm Lục Kiều đã sớm hết kiên nhẫn, xoa xoa mi mắt, tìm đến bao thuốc lá ở trên bàn, kẹp điều thuốc trong tay, muốn ra ngoài hút thuốc.

Hứa Uẩn dường như nhìn ra, "Hút ở đây đi, tôi có lời muốn nói với cậu."

Anh cũng không thêm đề ý, dựa vào ghế, nhắm mắt thuốc.

Kỳ thực Hứa Uẩn rất ghét mùi thuốc lá, lúc học cao trung rất ghét nam sinh hút thuốc, có đôi khi tan học ở trên đường nhìn thấy hai ba nam sinh tụ tập một chỗ hút thuốc, cô sẽ nhăn mặt chán ghét, nhưng kỳ lạ là, cô cư nhiên một chút cũng không chán ghét anh, mà trên người anh cũng không có vẻ bừa bộn giống như những nam sinh kia.

"Trước đây tôi nghĩ cậu là một người đàn ông đặc biệt, không giống như mấy tiểu tử mao đầu kia, người khác hỏi cậu một vấn đề, biết chính là biết, không biết thì thẳng thắn nói một câu không biết, cũng không giống như bạn cùng bàn của tôi, không hiểu nhưng lại giả vờ hiểu, bị người khác vạch trần thì tức giận mắng người. Sau này lên đại học, cũng đã quen qua vài người bạn trai, tính cách đều có chút giống cậu, nhưng lại luôn đề tôi phát hiện ra khuyết điểm này nọ, tôi biết cậu cũng có khuyết điểm, ví dụ như thích hút thuốc, thỉnh thoảng sẽ chửi hai ba câu thô tục-- Nhưng tôi lại không chán ghét, phản cảm giống như với bọn họ, ngấm lại cũng bởi vì chưa đủ yêu thích, lần gặp lại này, tôi luôn cảm thấy là ông trời cho tôi cơ hội, muốn tôi nói đem những lời hỏi cao trung muốn nói nhưng không dám nói nói hết cho cậu. Vì vậy, tôi đã lấy dũng khí để nói ra."

Thực ra kết quả cô có thể đoán được, bị từ chối, nói không khó chịu là giả.

Lải nhải xong mấy lời này, cô đã định nói thêm một câu: "Lúc trước là do tôi khinh suất, không nên nghĩ rằng chúng ta có khả năng, chúng ta vẫn làm bạn được chứ?"

Mà người đàn ông đối diện, vẫn kẹp chặt điều thuốc, không nói một từ.

Nước mắt Hứa Uẩn cũng đã sớm chảy dài, kiều ngạo cùng tự tôn đều bị ném ra sau, nhưng trước sau vẫn không nhận được một cái liếc mắt từ anh.

Đại Lư từ nhà vệ sinh đi ra, liền thấy một bóng lưng đứng ở khu hút thuốc.

Nhỏ gầy, chân dài, cậu không nhận được nhìn nhiều hơn một cái, lại nhìn thêm mấy lần nữa, nhìn rất quen mắt.

Cô gái kia quay lại, nhìn cậu mỉm cười ngọt ngào: "Anh Đại Lư."

Đại Lư ngây ra một hồi lâu: "Em chính là em gái ở nhà Lục Kiều trước đây?"

"Thật trùng hợp." Nam Sơ nói, cười đến nét mặt cũng cong cong.

Đại Lư từ nhỏ đã thích nói chuyện với mỹ nữ, đi tới: "Đã lâu không gặp em."

"Anh tại sao lại ở đây?"

"Ăn cơm cùng Lâm Lục Kiều và một bạn học cao trung, Lục Kiều cũng ở dưới lầu, có muốn vào ngồi một chút không?"

Nam Sơ nở nụ cười: "Không được, em không quen bạn học cao trung kia."

"Cũng là một cô gái."

Đại Lư nói xong liền cảm thấy hối hận, quan hệ của tiểu nha đầu này với Lâm Lục Kiều vẫn còn mơ hồ, dưới lầu cũng đang mơ hồ, gặp nhau lúc này quả thực không thích hợp, tình hình này cậu không ứng phó nổi, nếu lão Thẩm ở đây thì tốt, có thể nhờ kẻ giúp ông đây.

Nói xong liền xấu hổ cười cười, nhìn không được hỏi: "Em gái, anh hỏi em một câu, em và Lâm Lục Kiều nhà bọn anh là quan hệ như thế nào?"

Nam Sơ cười nhẹ: "Anh thấy là như thế nào?"

Đại Lư gãi gãi đầu: "Anh đâu biết, thấy gì nghĩ vậy, lần trước lúc ở nhà cậu ta, anh cảm thấy hai người giống như người yêu, nhìn kỹ lại không giống, dù sao thì với tính tình của Lục Kiều, có thể có phụ nữ xuất hiện trên ghế sofa nhà cậu ta tuyệt đối là kỳ tích."

Nam Sơ cười nhạt, hỏi lại: "Vậy cô gái dưới lầu và Lâm đội trưởng có quan hệ thế nào?"

Đại Lư uống hơi nhiều, nhanh mồm nhanh miệng, trí nhớ tốt, đem tất cả chuyện thời cao trung phun ra hết, hai người kia thích kia thích cãi nhau, đa số sẽ là Hứa Uẩn gây chuyện, Lâm Lục Kiều không đáp trả. Đại Lư nói mấy lời, liền đem hết tất cả chuyện hư hỏng thời cao trung của anh ra vạch trần.

"Thời cao trung cậu ta chính là một tay thích trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Thật không? Không nhìn ra đấy, anh ấy có vẻ rất trầm tĩnh mà?"

Đại Lư giọng khoa trương: "Đó là em chưa thấy lúc cậu ta ngộ nghĩnh, ý vào việc bản thân thành tích tốt, tướng mạo đẹp, liền đi lừa gạt các cô gái nhỏ."

Đúng lúc Lâm Lục Kiều đi đến nghe thấy được, bước đến chỗ Đại Lư xách cổ áo cậu ta, đem người trên lan can kéo lại: "Cậu nói lung tung gì với vợ tôi vậy hả?"

What--

Đại Lư đứng không vững, trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt có chút không tin nổi đảo qua lại giữa hai người.

"Thật là!!"

Lâm Lục Kiều dùng chân đá vào bụng cậu ta.

Đại Lư thứ thời chạy đi, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Thẩm Mộc, không kìm được hưng phấn, giọng nói quả thực so với tìm ra châu lục mới còn kinh ngạc hơn: "Đm, lão Kiều thực sự có bạn gái?"

Kết quả đầu bên kia điện thoại đáp hết sức bình tĩnh: "Ừm."

Đại Lư: "Bạn gái của lão Kiều nha, chính là em gái lần trước, vóc người cực kỳ tốt, chân dài siêu cấp vô địch!"

Thẩm Mộc nghiêng đầu kẹp điện thoại ngồi trước máy tính: "Ừm, là người mẫu, tên Nam Sơ."

"Mẹ cô ấy chính là diễn viên kia?"

"Đúng."

"Bà nội cậu, chuyện này chỉ mình tôi không biết?"

"Hai người họ vẫn chưa công khai, chờ xem, lần này Lâm Lục Kiều không thoát được đâu--"

.....

Đại Lư rời đi, Lâm Lục Kiều gãi gãi mi mắt, nhìn liếc cô một cái: "Em đi ăn với ai vậy?"

Nam Sơ nhìn anh chăm chăm: "Đoàn phim."

Lâm Lục Kiều bị cô nhìn đến hoảng sợ: "Đại Lư đã nói gì với em rồi?"

Nam Sơ quét mắt nói: "Anh chợt dạ cái gì?"

"Anh chợt dạ?" Lâm Lục Kiều cười nhạt, quay đầu nhìn hướng khác, tay trong túi nắm lại, bỗng nhiên cúi người, ở bên tai cô thấp giọng: "Buổi tối theo anh về nhà, người nào chợt dạ người đó làm cháu nội."

Nam Sơ không để ý đến anh, bàn tay chặn trước ngực anh, đẩy ra: "Buổi tối em còn có hẹn."

Lâm Lục Kiều ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô, vẻ cấm dục này bày ra cho ai nhìn đây--

Nam Sơ đưa tay lên mặt anh, sờ soạng một cái, "Chờ phim đóng máy, em được nghỉ nửa tháng, đến lúc đó sẽ đi tìm anh." Nói xong liền đi.

Tay Lâm Lục Kiều nắm chặt trong túi, nhìn bóng lưng của cô, khẽ cắn môi, cơ mặt giật giật.

Đại Lư chờ ở dưới lầu, Hứa Uẩn đã sớm rời đi, lúc Lâm Lục Kiều đi xuống, Thẩm Mộc cũng đã lái xe tới đón.

Bước tới cửa xe, hai người trong xe còn nhiệt liệt cho anh một tràng pháo tay.

"Chúc mừng a, lễ độc thân năm nay lại thiếu đi một người rồi." Đại Lư cười hi hi.

Kết quả, Lâm Lục Kiều mở cửa xe đi vào, sắc mặt không tốt lắm.

Trầm mặc, lúng túng.

Thẩm Mục ho khan một tiếng, nhìn kính chiếu hậu, hỏi một câu: "Vẫn còn sớm, đi uống một chén không?"

Đại Lưu hưng phấn: "Đi, tôi biết một nơi mới mở ở gần đây."

Lâm Lục Kiều không có hứng thú, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ chuyện nha đầu kia, lạnh nhạt nói: "Không đi."

Đại Lưu đưa tay vỗ vào chân Thẩm Mục: "Đừng để ý đến cậu ta, đi, tôi biết địa chỉ, đưa cậu ta đến đó, không uống thì cứ ở trên xe mà ngủ ngáy."

...

Lúc ăn cơm, Nam Sơ nhận được một cú điện thoại.

Là Tường Cách.

Gần đây Tường Cách cũng không xuất hiện làm phiền cô, giọng nói qua điện thoại cũng rất không kiên nhẫn, thái độ gần đây xoay chuyển 180 độ, Nam Sơ nghe rõ ý tứ bên kia, đại khái là bảo cô nhanh chóng tới đón người, Nam Sơ nói câu cảm tạ, lạnh lùng cúp điện thoại.

Qua vài phút, bên kia gửi tới định vị.

Nam Sơ dựa theo vị trí trong định vị đi tìm, đi qua đại sảnh náo nhiệt, âm nhạc, tiếng trống đập vào tai cô, nghe đến nhức óc.

Đẩy cửa phòng bao ra, mùi thuốc lá liên đập vào mặt, theo bản năng nhủu mày, cô bước vào, người nằm trên ghế salon, tóc tai hỗn loạn, áo sơ mi mở ba cúc, tay áo xắn đến khuỷu tay, trên cánh tay trắng nõn có vài vết tím bầm.

Nam Sơ nhớ đến Lâm Lục Kiều.

Cánh tay anh, là như thế nào--

Sạch sẽ, khỏe mạnh, tràn đầy sức lực.

Nam Sơ kéo người lên, vỗ mạnh vào cái, đem người kia đánh tỉnh: "Lâm Khải."

Lâm Khải giật mình, trạng thái cực kỳ không ổn, ý thức rời rạc, người mê man, mơ màng nhìn thấy Nam Sơ, dựa lưng lên sofa, dùng tay vò tóc: "Sao cô lại tới đây?"

"Tường Cách gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Khải vò đầu nhớ lại cái tên Tường Cách, phản ứng chậm, một lúc lâu sau mới cất một tiếng: "Tên Hoa Kiều kia? Cô sao lại liên quan tới anh ta?"

Nam Sơ bình tĩnh nhìn cậu ta: "Đồ đầu." "

Lâm Khải chỉ nhà vệ sinh: "Bên kia."

"Cậu hút?"

Lâm Khải buồn bực nắm tóc, cực kỳ thống khổ, cúi đầu xuống hai đầu gối: "Tôi gần đây có chút mệt! Còn có thể làm sao? Cô biết tôi bị hủy bao nhiêu nhạc hội rồi không?"

Kết quả, vừa dứt lời.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, một đám người mặc đồng phục tiến vào.

Là cảnh sát. Tra xét.

...

Mấy người Đại Lưu vừa mới vào quán bar vừa đúng lúc gặp cảnh sát kiểm tra, phục vụ quán bảo ba người bọn họ lấy căn cước ra, kết quả, Đại Lưu liếc mắt vào bên trong liền thấy dáng vẻ của người đứng đầu đoàn kiểm tra: "Lục Kiều, đó không phải Đại Hoa sao."

Ba người liền nhìn qua, không phải chứ.

Một tân đồng phục, uy phong lẫm liệt, còn đầu dáng vẻ của tiểu tử bị bọn họ ăn hiếp đến phát khóc trước kia, thực ra quan hệ của mọi người đều rất tốt, tuy thỉnh thoảng có âm ỉ câu gắt, lớn lên những chuyện kia đều trở thành vui đùa.

Đại Lưu vẫy tay: "Hoa ca."

Người cảnh sát kia quay đầu lại, mặt chữ điền, da mặt trắng trẻo, nhìn thấy người quen, muốn cười, nhưng phải nhịn lại một chút: "Anh đây đang chấp hành công vụ, ba người, lấy thẻ căn cước ra."

Ba người liền hậm hực rút thẻ ra.

Đại Hoa liếc mắt, chỉ vào thẻ của Lâm Lục Kiều, "Ha, ảnh từ thời cấp hai, còn chưa đổi đi? Lão Hoảng cái trang thành cậu à?"

Lâm Lục Kiều cất vào, bình thân nở nụ cười nói đùa: "Nhan sắc quá đỉnh, lừa dối."

Đại Hoa liếc anh một cái: "Đức hạnh đâu, vẫn không biết xấu hổ như thế."

Nhìn xong lại chỉ Đại Lư: "Cậu ăn ít một chút, cái khung ảnh sắp không chứa nổi mặt cậu nữa."

Đại Lư liền đưa tay đánh cậu ta.

Đại Hoa: "Cậu đánh lên cảnh sát đấy à?"

Đại Lư ngượng ngập, lúc này, bỗng nhiên có người từ trên lầu đi xuống, xông tới, thờ hồn hèn: "Đội trưởng Hoa, trên lầu có phát hiện."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tối nay Đại Hoa là người phụ trách, vốn chỉ định tra xét chỗ này sớm một chút rồi thu quân về nhà dỗ vợ, kết quả, trên lầu lại có phát hiện khiến cậu có chút căng thẳng, chờ cậu ta thấy rõ thiếu niên mê man uể oải trên ghế sofa, lúc bắt ép mở mắt để kiểm tra đồng tử thì mới kinh hãi nói: "Lâm Khải?!"

Lúc còn nhỏ, ai mà không biết Lâm Lục Kiều có một cậu em trai bảo bối.

Còn nhớ khi còn nhỏ, Lâm Khải đáng vẻ tuần tú, khuôn mặt lúc nào cũng hồng hồng, dường như không bao giờ phá phách, nghịch ngợm, rất vừa ý người.

Bây giờ thấy đáng vẻ này, Đại Hoa không cách nào tiếp nhận.

Bị đồng nghiệp kéo trở lại: "Đội trưởng Hoa..."

Đại Hoa nhìn chằm chằm Lâm Khải, giọng nói căng thẳng: "Phạm phải tội gì?"

"Cậu ta hút ma túy."

"Oanh" một tiếng.

Đầu óc trong nháy mắt nổ tung, Đại Hoa chậm chạp bước tới, ra sức mở to mắt, cúi đầu quét mắt nhìn cậu thiếu niên đang vùi đầu ngồi trên sofa, gầy trơ xương như cây củi, cổ áo sơ mi để lộ ra một khoảng trắng bị bệnh ngoài da, trong đầu vẫn còn phảng phất hình ảnh cậu bé bảy tám tuổi luôn thích bám sau đuôi bọn họ, chỉ chớp mắt, người này đã lớn như vậy.

Nhưng hôm nay, cậu bé đang khom lưng ngồi trên ghế sofa đâu còn đáng vẻ ngày xưa, cúi đầu giữa hai đầu gối, thống khổ che mặt, vai cũng đang run rẩy. Đại Hoa không đành lòng nhìn tiếp, bắt đầu chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói: "Cậu làm sao vậy hả?!"

Toàn bộ quá trình Nam Sơ đều không nói gì, im lặng ngồi một bên, phối hợp với cảnh sát điều tra.

Đại Hoa đang phần nộ chuyển bình tĩnh, nói với người cảnh sát ở gần: "Xuống dưới lầu gọi ba người bạn của tôi lên đây."

Đại Hoa chuyển mục tiêu, chỉ vào Nam Sơ: "Cô gái này thì sao?"

Đồng nghiệp lắc đầu: "Không tra ra, nhưng vẫn phải đưa về xét nghiệm nước tiểu mới có thể xác định."

Đại Hoa chán ghét liếc nhìn cô gái xinh đẹp trên sofa, Nam Sơ từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, từ lúc chuyện xảy ra cho tới bây giờ, cô một lời cũng không nói.

Ngoài cửa chợt vang lên một loạt tiếng bước chân, trước tiên là giọng nói hài hước của Đại Lư, "Đại Hoa tìm chúng ta làm gì vậy? Sẽ không phải là tra ra trong ổ mại dâm có bạn gái cũ của cậu ta chứ?"

Sau đó là một giọng nói lạnh nhạt: "Bớt nói đi."

Lâm Khải nghe được giọng nói này, lập tức bất an, liếc nhìn Đại Hoa, đứng lên muốn đi, Đại Hoa một tay đè cậu ta xuống ghế salon.

Đại Lưu vẫn nói: "Đây là chuyện có thật mà, không phải tôi lừa cậu đâu, trước đây kể rằng có một cảnh sát trong lúc tra xét ổ mại dâm thì phát hiện ra bạn gái cũ thời đại học của mình, tình cảnh vô cùng khó xử."

Còn đang nói thì ba người đã đến trước cửa phòng bao.

Đại Lưu tiến đến chào hỏi, "Đội trưởng Hoa--", kết quả, vừa gọi xong thì sững sờ, đưa bé trước mặt Đại Hoa không phải là Lâm Khải sao?!

Lại đợi một chút---

Cô gái bên cạnh Lâm Khải, không phải là Nam Sơ sao?

Lâm Lục Kiều là người cuối cùng đi đến, hai tay đút trong túi, dựa vào khung cửa, nhàn nhã cong khóe môi, vừa quay đầu nhìn--

Kết quả, vừa nhìn, liền không cười nổi nữa.

Khóe miệng dần thu lại nụ cười, người cũng chầm chậm đứng thẳng, dường như đang thu lại tất cả động tác.

Mà thiếu niên trên ghế salon cũng không còn đứng khì ngẩng đầu...

Cậu hoàn toàn rơi vào trạng thái không còn đường lui cùng với trốn tránh, trán đè trên đầu gối, cặp tay thon dài ôm chặt đầu, gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ, cánh tay đều bầm tím, cậu đau xót, cậu hối hận, cũng đáng thương hại.

Nam Sơ cũng nhìn sang, ba người ở cửa tựa hồ đều đã hóa đá.

Chỉ có cô vẫn rất tỉnh táo, vẻ mặt trong sạch, còn nhàn nhạt nói với Lâm Khải: "Anh cậu tới--"

Lâm Khải trực tiếp khóc lên, gào khóc, nước mắt nước mũi hòa lẫn.

Lâm Lục Kiều đứng ở cửa mất mấy phút.

Anh tựa như không quen biết hai người kia, chỉ ra sức nhìn họ, lúc Đại Hoa đem anh kéo ra ngoài, ánh mắt anh vẫn còn nhìn chằm chằm vào người họ, như thể đang làm xác nhận cuối cùng.

Lâm Khải từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn anh, còn nha đầu kia, vẻ mặt thẳng thắn, thành khẩn.

Đại Hoa kéo Lâm Lục Kiều ra khỏi phòng, đến cạnh tường, đặt tay trên vai anh, im lặng một hồi mới mở miệng, giọng nói nghiêm trọng: "Lâm Khải dùng ma túy."

Bỗng chốc, chân của anh tê dại.

Lâm Lục Kiều buông bỏ suy nghĩ, không lên tiếng, tựa hồ đang trầm tư, rất lâu sau mới hỏi: "Cậu nói em trai tôi?"

Đại Hoa gật đầu.

Lâm Lục Kiều nở nụ cười trào phúng: "Cậu còn chưa thấy qua nó hồi còn nhỏ sao? Cậu nói là đứa bé nhất gan kia?"

Đại Hoa liếc mắt: "Đã kiểm tra rồi, dương tính, cậu không tin cũng không có cách nào khác, tôi phải đưa cậu ấy về."

Lâm Lục Kiều nhìn cậu: "Cô ấy thì sao?"

"Giấy thử không tra ra, phải mang về xét nghiệm nước tiểu. Sao thế? Đó là bạn gái của Lâm Khải sao?"

Lâm Lục Kiều cuối cùng chửi một tiếng, lần đầu tiên trong tối nay có chút tức giận, "Cái rắm! Đó là người phụ nữ của ông đây."

Đại hoa khiếp sợ nhìn anh.

Một lúc lâu sau mới nói: "Cô ấy làm sao lại ở cùng một chỗ với Lâm Khải, quan hệ của mấy người thật đủ loạn."

Lâm Lục Kiều hoàn toàn nổi giận, liếm khóe môi nói: "Đừng con mẹ nó nói bậy, nếu cô ấy không dùng, phải đưa người về cho ông đây, một cộng lông cũng không được thiếu."

Miệng nói như vậy, nhưng chuyện của Lâm Lục Kiều, Đại Hoa vẫn để tâm, vỗ vai anh trấn an: "Yên tâm đi, sẽ không để cho cô ấy chịu ủy khuất."

Cuối cùng Đại Hoa liếc anh một cái, xoay người rời đi, kết quả nghe được Lâm Lục Kiều nhỏ giọng nói một tiếng.

"Cảm ơn."

Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chưa từng thấy anh ăn nói khép nép như vậy.

Cậu đi được hai bước, liền quay trở lại, túm lấy cổ áo Lâm Lục Kiều ấn lên tường, "Cậu nói cảm ơn với ai! Hai chúng ta còn phải nói mấy lời này? Nếu cậu yêu cô gái đó thật, vậy cô ấy chính là em dâu của tôi. Chỉ cần cô ấy không hút, nhiều lắm là một đêm, ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy trả về nguyên vẹn cho cậu."

"Đừng có chiếm tiện nghi, gọi là chị dâu." Lâm Lục Kiều sửa lại.

Đại Hoa buông cổ áo anh ra, "Được rồi, người tôi sẽ đưa đi, cậu trở về lấy một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày cho Lâm Khải đi."

Nam Sơ cho đến khi lên xe cũng không nhìn anh thêm lần nào.

Xe cảnh sát gào rú đi qua, khiến con người ta tỉnh ngộ.

Ánh sáng màu đỏ ở đuôi xe.

Chợt lóe lên, Lâm Lục Kiều bỗng thấy một mồi, đã nhiều năm như vậy rồi.

....

Nửa đêm, một tin bất quái khiến tất cả mọi người tỉnh ngủ.

Tiêu đề -- Thiên tài âm nhạc bị bắt do dùng ma túy tại quán bar.

Dư luận bất quái, như mãnh thú, nước sông cuộn cuộn, một lúc sau, lại xuất hiện một tin -- còn có một nữ diễn viên cũng bị bắt.

Giới giải trí của họ vốn cũng không nhiều.

Tùy tiện loại trừ một chút, Nam Sơ liền bị rơi vào vòng.

"Nghe nói cô ta hút thuốc phiện?"

"Đồ hồ ly, nhất định là cô ta."

"Cút khỏi giới giải trí đi."

"Không, không phải là Nam Sơ, nhất định là một nữ diễn viên tuyến mười tám, vậy đấy, công ty quản lý nhất định sẽ đi tẩy trắng như thế, đừng hỏi tôi tại sao biết, tôi lấy được tin từ nội bộ công ty đấy."

....

Lâm Lục Kiều không có chìa khóa phòng trọ của Lâm Khải, liền quay về nhà mình lấy vài bộ quần áo để đem đi, sau khi chuẩn bị xong, tựa lưng trên ghế salon hút thuốc, bỗng nhận được điện thoại của Lâm Thanh Viễn

Bên kia thả xuống một câu: "Em trai con bị bắt, con mẹ nó, con đang ở chỗ nào?"

Lâm Lục Kiều cầm điện thoại, đôi mắt mồi mẹt, không lên tiếng.

Anh thực sự mệt chết đi được, lười mở miệng.

"Không phải quan hệ của con và nó rất tốt sao? Nó dùng ma túy, con không biết?"

Lâm Lục Kiều cười giễu: "Nó đi tiểu tiện tôi cũng phải quản sao?"

Lâm Thanh Viễn nổi giận: "Khốn nạn!"

"Đúng, tôi khốn nạn. Ông không có lỗi, đều là lỗi của tôi. Mẹ muốn ly hôn cũng là lỗi của tôi, em trai hút thuốc phiện cũng là lỗi của tôi. Ông thực sự nghĩ rằng tôi không biết gì cả sao? Đã nhiều năm như vậy, ông có bao giờ tự hỏi lương tâm mình hay chưa? Đã nhiều năm như vậy, ông vẫn ngủ ngon được sao?"

Năm ấy chứng kiến Lâm Thanh Viễn cùng Nam Nguyệt Như từ quán rượu bước ra, anh mấy phen đều muốn chạy tới hỏi ông, tại sao lại làm như vậy!

Cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, không muốn phá vỡ cánh cửa cuối cùng hai cha con lúc đó.

Hiển nhiên, Lâm Thanh Viễn cũng nổi giận, tức giận ho khan vài tiếng, mắng anh: "Mày thì biết đêch gì?"

Nói xong liền cúp máy, chỉ còn tiếng tút tút máy bận.

Lâm Lục Kiều trực tiếp ném điện thoại, về mặt giận dữ, lại đập thêm một cước lên bàn trà.

Bàn trà xô dịch về phía sau, chân bàn ma sát với nền gạch phát ra âm thanh sắc nhọn, đâm thủng đêm dài.

Căn phòng không mở đèn, ngoại trừ cửa sổ phòng khách mở rộng, gió tràn vào phòng, ánh trăng lọt qua, chiếu sáng một nửa đường nét của anh.

Lâm Lục Kiều ngồi trên ghế salon, tay chống đầu gối, cúi đầu, hít một hơi.

Tâm tình của anh lúc này rất tệ, lại luống cuống, anh không không chế được, anh hận nhất là hút thuốc phiện, nhưng bây giờ, trong đầu anh lại nghĩ, nếu như Nam Sơ hút--

Nếu như Nam Sơ hút--

Anh vẫn muốn cô.

Thậm chí, anh nguyện ý cùng cô cai nghiện, anh nguyện ý hi sinh bản thân.

Trong lúc đó, Đại Lưu gọi cho anh ba cuộc điện thoại.

Thẩm Mục cũng gọi ba cuộc, anh đều không nhận, trực tiếp tắt máy, sau đó tiếp tục chìm vào suy nghĩ của bản thân. Nếu Nam Sơ dùng thuốc phiện, anh cùng cô cai nghiện, anh sẽ hi sinh bản thân.

Có lẽ anh sẽ bị khai trừ quân tịch, làm trái mong muốn tất cả mọi người, từ nay về sau không còn chút quan hệ với con đường và ước mơ của mình.

Sau đó trở thành loại người mà cả đời này anh ghét nhất.

Không không--

Không nên là như vậy.

Nếu Nam Sơ hút thuốc phiện, anh phải chia tay với cô, sau đó tiếp tục làm đội trưởng đội phòng cháy, tiếp tục con đường và ước mơ của mình, có thể kìm lại tâm nguyện, tùy tiện tìm một cô gái mà kết hôn, sinh con, có lẽ cả đời sẽ cứ như vậy mà qua đi.

Năm ấy lúc vừa mới được phân vào đội phòng cháy chữa cháy, một đám binh lính, người người đứng dưới bầu trời, hét lên phải bảo vệ tổ quốc, bảo vệ nhân dân, không sợ khó khăn, không sợ hi sinh.

Huấn luyện viên nói: "Nhập ngũ rồi sẽ thành quen, mọi người sau này sẽ càng ngày càng kiêu ngạo đối với thân phận của bản thân, cho dù đã giải ngũ, trên đường gặp người khác, cũng phải hét một câu, ông đây trước đây đã từng đi lính, đừng mẹ nó khiến cho quân hàm của các cậu mất mặt."

Mười năm uống băng, cũng khó làm nguội đi nhiệt huyết.

Không thể vứt bỏ là quân hàm, không thể tiếp nhận là cảm tình.

.....

Lâm Lục Kiều lái xe đến đưa đồ cho Lâm Khải, Đại Hoa vẫn còn ở trong cục: "Cô ấy đâu?"

Đại Hoa nhìn anh một cái: "Đâu cái gì? Cậu muốn gặp sao?"

Lâm Lục Kiều suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Đại Hoa hiểu được, vỗ vai anh: "Người anh em này sắp xếp cho cậu."

Nơi tạm giam của Nam Sơ là một phòng nhỏ, chỉ có một mình cô.

Lúc Lâm Lục Kiều đi vào, Đại Hoa dặn dò anh: "Điều kiện khó khăn, chỉ có mười lăm phút thôi đấy."

Sau khi bước vào, Lâm Lục Kiều cuối cùng cũng hiểu rõ cái điều kiện khó khăn mà Đại Hoa nói, phòng lớn như vậy nhưng lại trống trải, góc tường đặt một cái ghế nhỏ, Nam Sơ im lặng ngồi ở phía trên.

Lâm Lục Kiều đóng cửa lại, đứng dựa vào tường một lúc mới tiến về phía cô.

Nam Sơ sững sốt một hồi, sau đó từ từ đứng lên, bước về phía anh, vừa nhào vào ngực anh liền nói một câu: "Em không dùng, Lâm Lục Kiều, em không dùng."

Lâm Lạc Kiều có chút sững sờ, vòng tay ôm cô khựng lại giữa không trung.

Nghe thấy âm thanh ừy khuất ấy, liền mạnh mẽ ôm, giữ chặt cô trong lòng, ở bên tai cô cọ cọ một hồi, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm: "Cô bé ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46-1

Từ lúc chuyện xảy ra đến giờ, chỉ có cái ôm này đem đến cho cô sự yên tĩnh.

Nam Sơ cảm thấy trên người người đàn ông này luôn có một luồng năng lượng thần kỳ, lo lắng, khó chịu, tìm anh ôm một cái, cứ như vậy, tất cả đều trở nên tốt hơn.

Nói cô không sợ, thực ra cô rất sợ, cô có một tật xấu, dưới tình huống hoảng loạn sẽ giả vờ bình tĩnh, chớp mắt nhìn thấy Lâm Lạc Kiều ở phòng bao, lưng cô đều căng cứng, toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, chảy dòng dòng bên trong lớp áo da, cô sợ Lâm Lạc Kiều hiểu nhầm mình.

Anh là một người ngay thẳng như vậy, làm sao có thể chấp nhận cô có loại quá khứ này.

Đương nhiên càng sợ bởi vì cô mà anh bị người khác hiểu nhầm.

Lâm Lạc Kiều ôm cô, một tay đặt sau gáy trấn an, cảm vừa vặn đặt trên tóc, anh tăng thêm lực, ôm cô càng chặt hơn, Nam Sơ đã nói rõ, anh cũng bớt căng thẳng. Vì vậy lại ôm cô chặt hơn.

Nhận được câu trả lời, Lâm Lạc Kiều thuận thế cúi đầu hôn xuống mái tóc của cô.

"Kết quả xét nghiệm máu sáng mai sẽ có, tối nay anh ở trong xe, chờ em cùng nhau về nhà." Ở trong lồng ngực người đàn ông, tràn đầy cảm giác an toàn.

Nam Sơ buồn bực: "Ừm."

Không gian yên tĩnh, hai người cọ sát nhau, tham lam chút hơi ấm trong lòng đối phương lúc này.

Một lúc lâu sau, Nam Sơ hỏi: "Lâm Khải đâu?"

Anh trầm mặc một hồi, không lên tiếng, thật lâu sau mới mở miệng: "Phải tạm giam vài ngày."

"Mấy ngày?"

"Không rõ, bạn anh nói phải xem lượng thuốc."

Gian phòng nhỏ có chút gió thổi vào cửa sổ, Nam Sơ cảm thấy hơi lạnh, suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định đem tình hình của Lâm Khải nói cho anh biết.

Thời điểm cô và Lâm Khải quen biết ở Mỹ Lan, khi đó cậu ấy đã bắt đầu dùng thuốc.

Nhưng lúc đó hai người không quá quen thuộc, chỉ có thể coi như bạn rượu, thỉnh thoảng tình cờ gặp ở quán bar uống với nhau vài ly, đều là những con người chán nản. Lâm Khải coi cô như một người bạn giải bày tâm sự, chuyện gì cũng nói với cô, cậu thực ra không thích chơi đàn violon, cậu không có thiên phú, nhưng công ty quản lý vẫn khăng khăng muốn xây dựng hình tượng thiên tài âm nhạc, cậu không gánh nổi, cũng không chống đỡ được, cảm thấy thế giới này có lẽ không giả dối thì không được.

Mỗi người đều dùng gương mặt tươi cười để chào đón, lại có thể bất thành linh đăm một nhát sau lưng cậu, hoặc là giấu cột hình tượng sụp đổ, nói cậu căn bản không phải là thiên tài.

Đôi khi đi ở ven đường, nhìn thấy những người lao công, cậu đều không nhận được mà dừng lại, nghĩ -- thật tốt, chỉ ít bọn họ sống không uống phí.

Cậu oán hận người mẹ ép buộc cậu đi con đường này, cũng oán hận người cha không cần cậu, người duy nhất không hận chính là anh trai cậu.

Cậu nói cậu có một người anh trai làm quân nhân, lúc đó Nam Sơ không nghĩ tới anh trai Lâm Khải lại là Lâm Lạc Kiều, cô chỉ im lặng nghe, cậu nói cậu đặc biệt sùng bái anh trai, từ nhỏ đã ngưỡng mộ, là cái đuôi nhỏ theo sau anh. Sau khi ba mẹ li hôn, lúc phán quyết quyền nuôi con, mẹ cậu nói, ba con không cần con, con hãy đi cùng mẹ.

Cậu hiểu được, ba đại khái là thích anh trai nhiều hơn một chút.

Nam Sơ đem những lời này nói hết cho Lâm Lục Kiều, cuối cùng nói: "Theo những gì cậu ấy nói, dùng thuốc là từ khi ở Anh, là từ chỗ bà chủ cho thuê nhà của cậu ấy. Sau khi mẹ hai người qua đời, cậu ấy có qua lại với chủ nhà, sau đó bị cô ta dẫn dụ dùng thuốc. Sau này em quen biết cậu ấy ở Mễ Lan, lúc ấy cậu ấy đã chuẩn bị cai rồi. Xin lỗi, em nên nói cho anh biết sớm hơn. Có lẽ em nên khuyên nhủ cậu ấy nhiều hơn."

Cô nói lời xin lỗi với anh.

Lâm Khải đã từng cam đoan với cô, về nước sẽ không dính vào nữa. Lúc đầu quan hệ giữa hai người không tính là quá thân thiết, phần lớn là Lâm Khải xem cô như người nghe kể chuyện, cô cũng chỉ như vậy nghe, tính cách của cô cũng không phải thích chủ động đi quan tâm người khác, mấy thứ này đối với cô không có chút quan hệ nào, bản thân cô còn không tự quản lý được đừng nói đến đi quan tâm người khác, cho nên lúc đó cô càng không để ý.

Tối hôm nay, Trương Cách sai người gọi điện thoại cho cô, nói nhìn thấy tiểu tử kia ở quán bar một mình, trạng thái không ổn, sợ sẽ gây chuyện.

Từ sau ngày hôm ấy, hai người đã lâu không gặp nhau, chuyện này coi như một cơ hội, Trương Cách thực sự rất muốn gặp cô, nhìn mặt thôi cũng được. Kích thích tràn vào đại não, liền bảo trợ lý gọi điện thoại cho Nam Sơ.

Chờ trợ lý cúp điện thoại.

Trương Cách đột nhiên phản ứng kịp, anh lâu rồi chưa gọi đầu ---

Bộ tây trang màu lam này hình như là lần trước mặc qua rồi?

Kết quả, trước khi Nam Sơ đến, Trương Cách đã vội vã từ quán bar rời đi trở về nhà.

Những việc này, Nam Sơ đều không biết, lúc này Trương Cách đang chịu tác dụng của rượu cồn, nói không chừng, hôm sau tỉnh dậy đã không nhớ gì nữa.

Nhân sinh không như ý thập chi (*), người người trải qua gian khổ, cũng không phải ai cũng dùng thuốc phiện để giải tỏa áp lực. Phẩm đích khoái cảm thị tính(**). Yêu mấy chục lần, có người yêu cả đời. Đến yêu cũng không bỏ được, càng không nói đến nghiện thuốc. Cho dù tự chủ tốt, dính phải thứ này, cuộc đời coi như bị phá hủy.

(*) *Tạm dịch: trong cuộc sống hằng ngày, những sự việc không như ý muốn có rất nhiều*

(**) Nguyên gốc: 品的快感是性. Vì không biết dịch như thế nào nên mình để Hán Việt.

Những điều Lâm Lục Kiều nói đến lúc trước đại khái cũng là như vậy.

Nam Sơ lùi lại, ngồi trên ghế ở góc tường suy nghĩ rất nhiều, nếu lúc đó cô khuyên cậu ấy nhiều thêm chút nữa, có lẽ Lâm Khải cũng sẽ không có ngày hôm nay, cô từ trước đến nay vẫn sống rất độc lập, đối với xã hội, đối với người đối diện đều không có ý thức trách nhiệm.

Gian phòng trống trải, chỉ treo duy nhất một bóng đèn dây tóc, buông xuống giữa không trung.

Ánh sáng rơi xuống mặt đất tạo thành một vòng tròn, loang lổ tia sáng, tạo nên một tòa thành trống không ở đó.

Cô luôn cảm thấy trên đời này không có nhiều người chính trực như vậy, lợi ích chính là tiền đề của các mối quan hệ, quan hệ giữa người với người dường như đều có dính dáng đến lợi ích, mối quan hệ không có lợi ích tức khắc sẽ bị cắt đứt.

Đây chính là giá trị quan hai mươi năm qua mà mẹ và hoàn cảnh xung quanh đem đến cho cô.

Trừ khi cô thích, cô quan tâm, cô muốn biểu hiện, những thứ khác, cô đều không quan tâm.

Cô bất chợt cảm thấy khó chịu, cơ thể co lại thành một khối, như thể vừa tách khỏi kén tằm.

Cô không giống với Lâm Lục Kiều.

Anh chính trực, đại nghĩa, ngoài miệng ác ý nhưng bên trong lại ngay thẳng.

Bỗng nhiên nhận ra, những thứ ở anh hấp dẫn mình, đều là những thứ trên người mình không có.

.....

Sáng sớm hôm sau, kết quả xét nghiệm máu của Nam Sơ vừa có, Đại Hoa liền gọi cho anh báo có thể đến đón.

Lâm Lục Kiều chưa thay quần áo, vẫn là bộ quần áo gió màu đen tối hôm qua, khóa áo để mở, tối hôm qua ở trong xe một đêm, mí mắt sưng lên, cảm lún nhún vài sợi râu, lần qua lần lại một đêm, khuôn mặt nhìn vậy mà lại gầy đi một chút.

Thực ra cả đêm qua gần như không ngủ.

Đại Hoa đưa cho anh báo cáo xét nghiệm máu: "Đã xác nhận xong, bà xã cậu không có vấn đề gì."

Lâm Lục Kiều nhận lấy, cúi đầu xem: "Cảm ơn, người đâu, tôi đưa đi."

Đại Hoa lại đi đến bên cạnh cầm thêm một bản: "Lâm Khải cũng đã xét nghiệm xong, liều lượng không nhiều lắm, bị phạt tiền, tạm giam một tuần."

Lâm Lục Kiều thấp giọng "Ừm."

Đúng lúc đó, Nam Sơ bước ra từ phòng tạm giam, cô gái nhỏ nhìn có chút tiêu tụy, chậm rãi đi tới bên cạnh anh.

Lâm Lục Kiều còn đang cúi đầu xem báo cáo

Tay bỗng nhiên bị người ta kéo kéo, rồi nhẹ nhàng nắm lấy, lòng bàn tay bị gãi nhẹ.

Lâm Lục Kiều thuận thế bắt lấy tay cô, đầu cũng không nghiêng, mắt vẫn như cũ, chăm chú nhìn bản báo cáo, "Làm sao?"

Đại Hoa thực muốn tự chọc thủng hai mắt.

Bá vương học viện thì ra khi nói đến tình yêu lại cay mắt như vậy.

Nam Sơ nhéo một cái, liền rút tay về, Lâm Lục Kiều ngẩng đầu, cuối cùng cũng quay sang nhìn cô.

Nam Sơ nói: "Công ty quản lý của em cho xe tới đón, em phải đi."

Lâm Lục Kiều nheo mày, mắt theo bản năng nhìn ra bên ngoài: "Xe tới rồi?"

Nam Sơ gật đầu, nhìn anh nói: "Ừm, đã tới trước cửa rồi, em phải về xử lý chút chuyện, qua khoảng thời gian này em sẽ tới tìm anh."

"Được."

Giọng nói ôn nhu hiếm thấy.

Nam Sơ làm xong thủ tục liền rời đi, Đại Hoa vẫn còn nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, Lâm Lục Kiều đem tập báo cáo trong tay cuộn thành ống, đập vào ót cậu ta: "Nhìn cái gì mà nhìn!"

Đại Hoa chửi thề một tiếng.

"Nhìn thôi cũng không được?"

"Có gì đẹp mà nhìn."

"Cậu tìm vợ mà, tôi đang giúp cậu xem xét một chút không được sao. Cậu được đấy, hôm qua tôi nghe đồng nghiệp nói rồi, là diễn viên hả?"

Lâm Lục Kiều đặt bản báo cáo xuống bàn: "Tôi lại mong rằng cô ấy không phải." Nói xong câu này, cũng không muốn nói lần nữa.

Đại Hoa trong lòng biết tâm tình anh không tốt, cũng không tiếp tục trêu chọc, ngượng ngừng ngậm miệng.

- - - - -

Mới được nửa chương 46 nhưng vẫn đăng để mọi người yên tâm. Thi đã xong, điểm cũng đã biết, giờ sẽ cố gắng edit đều đặn.

Các sĩ tử thế nào, sống sót qua mùa thi chứ:3

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-2

Trên mạng đưa tin thiên tài dương cầm sụp đổ trong một ngày.

Lâm Khải dùng thuốc phiện bị bắt, chuyện này toàn bộ blogger giới giải trí đều đưa tin, còn một vị diễn viên kia vẫn chưa bị bạo phát, quần chúng đều tập trung tất cả hỏa lực trên người cậu thiếu niên Lâm Khải.

Tường Cách ngày hôm sau tỉnh rượu nhìn thấy tin tức trên mạng, liền muốn tự đập chết bản thân.

Hai trợ lý bình tĩnh đứng bên cạnh giường nhìn thiếu gia nhà mình phát tiết, quăng gối, ném chăn, quyền đâm cước đá trên giường, giống như một tiểu dã thú nổi điên, Đợi đến khi cậu định ném bình hoa cổ trên đầu giường, hai người họ mới mở miệng nhắc nhở: "Cậu ném thứ đồ hai trăm vạn này xuống đất, ông nội cậu rất có thể sẽ chặt tay cậu."

Tường Cách buồn bực bỏ xuống, ngửa cổ hét to một tiếng: "Lập tức gọi điện thoại cho tất cả tạp chí bát quái và blogger! Ai mẹ nó còn hắc Nam Sơ, người đó chính là muốn đối đầu với tập đoàn F&D!!!"

Hai trợ lý nhìn nhau một cái.

Tường Cách ở trên giường bật cao ba thước: "Còn không mau đi!!! Ai mẹ nó không nghe lời, liền mua lại hết cho ông đây!"

Hai trợ lý cùng thờ dài.

Thiếu gia phát điên, phát điên rồi...

Một tuần sau Lâm Lục Kiều lái xe đến trại tạm giam ở ngoại ô.

Vùng ngoại thành hoang vắng, trại giam ở cạnh hai nhà xưởng bị bỏ hoang, không có người ở. Lâm Lục Kiều dựa vào cửa xe hút thuốc, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về tấm cửa sắt màu xanh đậm.

Không gian vắng lặng, mờ mịt.

"Kéo kẹt" một tiếng.

Cửa sắt màu xanh đậm hé mở.

Một thiếu niên tóc đầu đinh từ bên trong đi đến, trong tay xách túi nhỏ màu đen, cả người đều là trang phục màu đen.

Cắt tóc rồi, ngũ quan cũng rõ ràng hơn, khó tránh khỏi có chút non nớt, dường như ánh mắt cũng tối hơn so với trước đây.

Lâm Khải đi đến trước mặt anh, nhỏ giọng kêu một tiếng: "Anh."

Lâm Lục Kiều làm như không nhìn thấy, đầu ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc, ánh mắt vẫn đặt ở nơi khác, giọng nói lạnh nhạt: "Đừng có gọi là anh."

Lâm Khải cắn cắn môi, mang vè ả nhẫn, trước sau đều không lên tiếng.

Lâm Lục Kiều đẩy cậu vào xe, đánh tay lái, quay đầu xe, thế nhưng lại không hướng về phía nội thành.

Lâm Khai cầm chặt túi trong tay, hơi luống cuống, "Anh, chúng ta đi đâu vậy?"

Về mặt Lâm Lục Kiều trầm tĩnh, khóe môi khẽ nhếch, nhìn không ra ý nghĩ của anh.

Lâm Khải khi còn bé tuy rằng thích đi theo anh, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc nghịch ngợm, gây sự khiến Lâm Lục Kiều tức giận, về mặt nghiêm khắc, mi mày sắc bén khiến người khác cảm thấy lo sợ.

Cậu kết luận, Lâm Lục Kiều nếu như sau này có con.

Nhất định nó sẽ sợ chết khiếp người bố này.

Hai tay Lâm Lục Kiều đặt trên vô lăng, ghé mắt liếc cậu một cái, chậm rãi đánh tay lái, không lên tiếng.

Xe đi vào đoạn đường bao quanh bởi núi.

Một bên là sườn dốc, một bên là núi đá. Con đường này dường như đã lâu không ai đi, phía trước đất đá sạt lở, anh đều một mực chen qua.

Trong lòng Lâm Khải căng thẳng.

Xe chạy thẳng đến trước cổng nghĩa trang liệt sĩ Yến Tử.

Lâm Lục Kiều thắng gấp, dừng xe xong liền đẩy cửa xuống xe, không khách khí kéo Lâm Khải từ trên xe xuống rồi lôi vào trong.

Lâm Khải đại khái ý thức được anh muốn làm gì.

Lòng ngực đập liên hồi, cổ áo bị anh nắm lôi đi dường như khiến cậu không thở nổi, anh vẫn nắm chặt như vậy từ đầu tới cuối không buông, tiến thẳng đến trước bia mộ.

Lâm Lục Kiều đưa tay đẩy cậu ra.

Lâm Khải được thả, dây cung kéo căng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, lao đảo đứng vững, khom người, hai tay chống đầu gối, thở phì phò.

Ở đây không một bóng người, ngoại trừ hăng năm đơn vị đến cúng viếng, bình thường rất ít người lui tới.

Trên núi gió thổi mạnh.

Hít vào một hơi thì cũng đều là khí lạnh, Lâm Khải hít phải vài ngụm, che miệng ngẩng đầu.

Trên bia mộ hiện một gương mặt hiền hòa mỉm cười nhìn cậu, là ông nội.

Lâm Hằng Chi là lính già trong cuộc kháng chiến chống Mỹ, năm đó vì quốc gia mà không ngại độ tuổi, giữ vững nhiệt huyết, lính già càng ngày càng ít, mấy lão quân nhân có dịp tụ họp đều than thở, mỗi lần gặp nhau là mỗi lần già hơn. Được mấy lần như vậy, hằng năm chụp ảnh chung, càng ngày lại càng ít người.

Mà hiện tại thế thời yên ổn, rất nhiều người từ lâu đã quên đi những chuyện xưa, Lâm Hằng Chi lúc còn sống luôn thích kể cho hai đứa cháu nghe chuyện về thời kỳ kháng chiến năm đó, còn có, năm đó trung đội trưởng vì cứu ông mà hi sinh.

Lâm Hằng Chi thường hay nói một câu, "Chúng ta không sợ khổ, không sợ mệt cũng không sợ hi sinh, chỉ sợ chết mà không thể giữ vững quốc kỳ."

Lâm Khải đột nhiên muốn khóc.

Nhìn không được, liền trực tiếp ngồi sụp xuống, che mặt mà gào khóc.

Lâm Lục Kiều kìm lại tâm tình, giọng nói trầm xuống, "Cậu có biết mỗi năm có bao nhiêu cảnh sát phòng chống ma túy hi sinh không?"

Lâm Khải khóc càng lớn, nước mắt tuôn chảy.

Gió trên núi thổi qua, giọng nói Lâm Lục Kiều càng trầm hơn, phảng phất như từ xa xa truyền tới.

"Cậu có biết vì sao cảnh sát phòng chống ma túy hi sinh lại không thể lập bia mộ không?"

Lâm Khải chỉ im lặng khóc.

"Bởi vì sợ bọn buôn ma túy theo tới đây trả thù người thân đến thờ cúng."

"Cậu có biết cậu hít một hơi ma túy, bên trong chứa bao nhiêu máu của đội phòng chống ma túy không?"

"Cậu có biết cậu hít một hơi ma túy, hủy hoại biết bao gia đình?"

Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt Lâm Lục Kiều cũng trầm xuống, giống như từ bỏ, cúi đầu nhìn Lâm Khải, ánh mắt lạnh lẽo.

"Nói là thời kỳ hòa bình, cậu có biết bao nhiêu địa phương đang bị chiến tranh tàn phá? Cậu đi qua nhiều quốc gia như vậy, nhìn thấy thế giới hòa bình phồn vinh hưng thịnh, cũng hiểu biết nhiều về chủ nghĩa tư bản, nhưng con mẹ nó, tại sao lúc rảnh rỗi cậu không đi đến vùng biên giới xem thử! Cậu đi nhìn xem hằng năm lính tuần tra đứng dưới gió tuyết canh gác như thế nào! Bọn họ không có người thân sao!"

Bọn họ phục vụ quên mình, bảo vệ đồng tây.

Ngay cả khi bị các người chà đạp như vậy.

Lâm Khải, cậu thật khiến tôi thất vọng.

Nói xong, Lâm Lục Kiều bày ra vẻ mặt trào phúng, cười tự giễu: "Mười năm uống băng, cũng khó làm nguội đi nhiệt huyết, nhưng lần này, cậu thực sự khiến tôi lạnh thấu."

Thật sự lạnh.

"Câu ông nội thường hay nói là gì?"

Lâm Khải thực sự thống khổ, khóc đến ngồi sụp trên nền đất, cậu biết rõ mình sai, cũng biết Lâm Lục Kiều sẽ không tha thứ cho mình, cậu phát hiện bản thân thật nhu nhược, ngay cả câu xin lỗi cũng không nói nên lời.

Không đợi cậu trả lời, Lâm Lục Kiều đã lên tiếng: "Một tắc non sông một tắc máu, mười vạn thanh niên mười vạn quân."

Lời này là khẩu hiệu kháng chiến của những người lính già.

Lâm Hằng Chi sau này thậm chí còn viết thành câu đối treo ở thư phòng, mỗi ngày phải nhìn một lần mới có thể an lòng.

"Đàn ông, không phải giống như cậu."

.....

Lâm Lục Kiều lái xe về nhà, xe vẫn còn chưa dừng hẳn, đã nhìn thấy một cô gái đứng dưới lầu.

Nam Sơ mặc quần dài, áo khoác ngoài, lộ ra bàn chân nhỏ, đứng trong gió rét lạnh run, thân thể co lại, nhìn thấy xe của anh vội vã chạy tới, gõ cửa xe.

Nói: "Em tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Edit: windy

Trời dần dần lạnh, gió đêm yên tĩnh, chỉ vang lên tiếng lá cây xào xạc.

Lâm Lục Kiều không nói một lời ngồi ở trong xe, cách một lớp cửa sổ thủy tinh nhìn cô, mấy ngày không gặp, cảm thấy Nam Sơ lại đẹp lên.

Anh đối với phụ nữ đẹp hay không đẹp không có khái niệm gì.

Mất to miệng nhỏ nhắn mũi thẳng theo ý anh là tiêu chuẩn rồi.

Lúc mấy anh em uống rượu cùng nhau, Đại Lưu sẽ nói đó như này là đẹp, chân dài eo thon, anh liếc mắt một cái, cảm thấy cũng chỉ thường thôi.

Trước kia cảm thấy bộ dạng cô cũng không tệ, nhìn lâu phát hiện ra còn rất đẹp mắt, thẳng đến gần đây...

Mỗi một lần thấy cô lại cảm thấy càng ngày càng xinh đẹp, nhưng chưa từng ở trước mặt Nam Sơ thừa nhận ra, cũng không có khả năng thừa nhận.

Từ lúc ở nghĩa trang liệt sĩ về cảm xúc vẫn chưa ổn lại, chuyện của Lâm Khai, trong khoảng thời gian này anh trầm mặc rất nhiều lần, trên mặt cũng không cười, Đại Lưu cũng biết thời gian này anh không thoải mái, không ai dám quấy rầy anh.

Lúc ở trong đội cũng lộ ra cảm xúc vài lần, cảm xúc này đè nén không có cách nào giảm bớt được.

Anh cúi đầu hít sâu, tận lực đem cảm xúc đè xuống, tự tiêu hóa.

Nam Sơ vốn đã tự trách chuyện của Lâm Khai rồi, nếu cảm xúc anh lại không đúng, cô rất miễn cảm, rất dễ dàng sẽ thấy từ trên người anh.

Cô ở ngoài cửa sổ thấy anh không có phản ứng, bản thân liền ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh chờ anh.

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên ghế, cắn chặt môi, hít hít cái mũi, lại thở hắt ra, điều chỉnh cảm xúc, nhìn ra ngoài cửa sổ, lấy chìa khóa, mở cửa xe đi xuống.

Nam Sơ liền đứng ở cạnh xe chờ, áo khoác che tới đầu gối, đôi chân lộ ra cũng không mặc thêm gì, hơi run run.

Lâm Lục Kiều hai tay ôm ngực dựa ở trên cửa xe, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, cảm xúc dần dần tươi lên.

...

Nam Sơ được anh đưa lên lầu, giống như vào thẳng phòng.

Cửa sổ phòng mở ra, ít gió liền lùa vào, trong phòng cũng có chút lạnh, Nam Sơ đứng ở cửa nhà cọ cọ chân, xoa xoa cánh tay, nói: "Thế nào..."

Môi liền bị người nào đó che lại rồi.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng đậm bạc.

Chiếu lên hai bóng người đang dầy dụa trên cửa, Nam Sơ bị Lâm Lục Kiều đè ở trên ván cửa, vành tai bị cắn, cô thuận thế ôm cổ anh, đưa người qua.

Cô chủ động khiến Lâm Lục Kiều càng khó điều khiển được, tăng thêm sức lực, quần áo từng chút từng chút cởi ra.

Nam Sơ bị đau, tay ôm trên cổ anh, cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng như sắt của anh trên người cô.

Cô có chút lo lắng, dùng trán dán vào, “Anh thật nóng.”

Lâm Lục Kiều đã không quan tâm cái khác, trực tiếp bế cô lên, đặt cô lên trên đầu tủ, cúi đầu cắn ở cổ cô, giọng nói đầy dục vọng, khàn khàn nói: “Muốn em.”

Nam Sơ run sợ, ngửa cổ mặc anh hôn, hai tay nhanh chóng ôm lấy anh chôn ở cần cổ mình.

Phòng rất yên tĩnh, ngoài cửa sổ tựa như không có tiếng động, gió thỉnh thoảng lại lùa qua cửa sổ, rồi lại yên tĩnh như cũ, trong phòng kích tình dâng lên, mỗi một động đều vừa vặn.

Nam Sơ rất ghét mùi mồ hôi đàn ông.

Có đôi khi ở trong tổ kịch lâu, mùi có chút hỗn tạp, người thấy đã buồn nôn.

Nhưng rất kì quái.

Mùi của Lâm Lục Kiều cô lại thấy thoải mái, đặc biệt là vào thời điểm này.

Cô rất hưởng thụ, ngón tay xuyên vào tóc anh, tóc ướt, cô yêu thích không buông tay.

“Vào phòng?” Anh đè ở bên tai cô thấp giọng.

Nam Sơ gật đầu, khẽ dạ.

Lâm Lục Kiều đột nhiên đem một tay ôm cô từ trên tủ xuống, đặt trên vai, đưa vào trong phòng.

Quăng lên trên giường.

Anh cúi người xuống, nắm lấy chân của cô, kéo lại, đè ở dưới thân, một tay, cởi từng cúc áo ra, từng cái từng cái, chậm rãi rơi ra...

Quần áo bị anh quăng trên đất.

Bờ ngực cứng rắn, như tấm gạch chặt chẽ ép cô, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn cô, chậm rãi cúi xuống...

Nam Sơ nháy mắt giật mình một cái, giống như bị giật điện, cả người tê dại, cong mũi chân, mi mắt rung rung, lần trước chỉ có thể nói làm một nửa, anh liền phát hiện chỗ mẫn cảm của Nam Sơ là ở cổ, bây giờ, giống như thấy chỗ mẫn cảm mới, trên vai gáy.

Anh nhìn chằm chằm cô cười, chậm rãi gia tăng sức lực.

Nam Sơ cầu xin: “Đừng đừng...”

Chuyện này đối với đàn ông đều là vô sự tự thông, ai còn chưa từng xem qua mấy cái phim kia, nhiều loại đều có.

Lúc đó là lần đầu tiên, quả thật cô gái nhỏ này rất chặt, anh nhất thời không nhịn được.

Hết lướt qua lãnh địa này, trong lòng cũng có suy nghĩ, ít nhiều gì cũng phải tìm lại tôn nghiêm của đàn ông lại.

Nam Sơ với chuyện này cũng phóng khoáng, gián tiếp rên ra âm cuối, Lâm Lục Kiều nghe được nhịn không được cúi đầu che lại, sợ bị người khác nghe được, “Em kêu nhỏ chút.”

Nam Sơ như cố ý đối nghịch với anh, mỗi lần kêu lại kêu to hơn, giống như đang diễn.

Lâm Lục Kiều chống người lại, có chút dờ khóc dờ cười nhìn cô: “Thật sự thoải mái như vậy?”

Cô nằm thẳng, tóc dài xổ ra, làn da trắng nõn, mặt mày đều đầy sức sống, cười khanh khách nói: “Thật sự nha!”

Hai tay anh chống ở hai bên của cô.

Nghe cô đáp như thế ung dung hẳn đi, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, sau đó anh để trần đi xuống dưới giường, mở TV, âm lượng chỉnh đến 80, đóng cửa sổ lại.

Anh trở lại giường, nằm trên người Nam Sơ, cười xấu xa: “Được, thỏa mãn em.”

Cái này anh không có ý tứ gì, Nam Sơ lại chỉ kêu rên vài tiếng, lại kích thích anh rồi.

Anh cười xấu xa, đáy mắt đều là vẻ lưu manh.

Nam Sơ theo bản năng né tránh ra, lại bị anh ấn chặt vai đè lại.

...

...

Anh chống tay, nhìn chăm chăm cô, trầm giọng ở bên tai dỗ cô.

Nam Sơ đau nheo mắt lại, hít vào một hơi, ngẩng đầu cắn vai anh, “Khốn nạn.”

Một tay anh chống lên, cúi đầu nhìn cô, đem mấy sợi tóc bên tai cô vén ra sau lau mồ hôi đi, cúi đầu hôn khóe mắt của cô, không chút để ý thừa nhận: “Ừ, anh khốn nạn.”

Nam Sơ liền đổi nghịch với anh.

Anh không cho cô kêu, cô cứ kêu.

Anh muốn cô kêu, cô cứ không kêu.

Hai người như rơi vào một trận giằng co, không ai nhường ai.

Trong phòng tối om, rèm cửa khép chặt, chỉ vang kèn tiếng kích tình, trên TV lại chỉ phát đi phát lại một bài hát.

Tiếng người đàn ông trầm thấp vang lên cùng tiếng cá nước thân mật tràn ngập căn phòng.

“Đều là lỗi do em, đã yêu anh thật nhanh.

Đã làm anh không nhận ra hư vinh của tình yêu

Đều là lỗi do em, sự nuông chiều của em, là một sự quyến rũ...”

Xúc giác mẫn cảm, nhạy mất như bị một trận sóng nước đẩy ra, anh như đi ngược dòng nước.

Lâm Lục Kiều cúi mắt nhìn cô, chớp mắt một cái, ngửa đầu hô lớn một tiếng.

Giọng đàn ông trầm thấp kêu lên. Dưới giường, Nam Sơ híp mắt lại, vui vẻ khích lệ: “Rất êm tai.”

Anh không để ý cô, lật tay cầm đồng hồ báo thức trên giường lại, thời gian tốt lắm, rồi đặt đến bên gối cô.

“Tĩnh giờ.”

Nam Sơ bật cười, dừng tay nói: “Thật ra em không để ý, anh không cần tận lực kéo dài thời gian.”

Lâm Lục Kiều trực tiếp lật cô lại, tay để ở ngang hông cô, trầm giọng nói: “Anh để ý.”

Không phải là anh để ý, nhưng chuyện này người đàn ông nào cũng sẽ để ý.

Nam Sơ còn suýt bị anh làm cho choáng váng.

...

...

...

...

Trong phòng đều là tiếng rên rỉ.

Tiếng nhạc phía sau không ngừng nghỉ, mang theo tiếng trống.

“Đều là lỗi do em, giấc mơ cuồng si của em, giống như ma chú, khi bị em yêu còn có thể rung động với ai nữa...”

Lâm Lục Kiều đệm gối cho cô, hơi nước đã che kín ánh mắt của cô, anh cúi thấp người hôn xuống cái trán đầy mồ hôi của cô.

Nam Sơ gọi anh: “Lâm Lục Kiều.”

“Hả?”

Nam Sơ: “Nghe nhạc anh đi.”

Anh hôn môi cô: “Anh đang nghe.”

Bài hát này thật hợp với tình hình.

Đây là của Trương Vũ.

Đây là bài hát duy nhất anh thích ngoại trừ quân ca.

Cô cũng không biết, năm đó lúc anh ở ngoại tỉnh hỗ trợ, không có cách nào trở về nhà mừng năm mới, cả đội đi theo chỉ đạo viên ở trong đội, đốt lò lửa nhỏ, làm thành một vòng rồi hát bài hát này, lúc đó anh nghe không có cảm giác gì, nhưng mấy đồng đội bên cạnh lại ôm đầu khóc rống lên, nói là nhớ vợ rồi.

Chỉ đạo viên hỏi anh, có nhớ vợ không/

Anh còn nghiêng đầu nở nụ cười, nói đùa: “Vợ tôi? Vợ tôi còn đang bú sữa đây.”

Chỉ đạo viên trừng anh: “Nói vớ vẩn cái gì vậy!”

Lâm Lục Kiều không cười, chỉ thuận miệng nói: “Vợ tôi chính là bộ quần áo trên người đây.”

Kết quả lời này nháy mắt làm mấy tân binh khóc lên, chỉ đạo viên cũng vui vẻ vỗ vỗ vai anh: “Tiểu tử cậu có tiền đồ.”

Khi đó anh thật không hiểu tình yêu nam nữ.

Mà bây giờ, nghe lại bài hát này, lại dưới tình huống như vậy, anh đã hiểu được tâm tình của các đồng đội năm đó, cũng sẽ không thể giống mấy tân binh ôm đầu khóc rống lên.

“Anh thừa nhận đều là do ánh trăng mà ra, lời ngọt ngào như đường nói ra làm rung động trái tim, trái tim có sắt đá cỡ nào cũng thành trở nên mềm yếu...”

Đàn ông lúc lơ đãng nhu tình quả thật khiến người ta rung động.

Tiếng nhạc triền miên.

“Một cuộc tình sâu đậm thế nào, mới khiến hai người, lấy cả đời, làm hứa hẹn...”

Trận hoan ái này là cực trí.

...

...

Xong việc, âm nhạc còn chưa ngừng, một bài hát hát đi hát lại suốt hai tiếng. (Tui nghe đi nghe lại bài này từ khi nhìn thấy tên đến khi làm hết chương!!!)

Trời dần dần tối, bóng đêm ngoài cửa sổ càng trầm lại, giống như một màn sân khấu rất nặng treo ở một bên, chân trời ôm lấy ánh trăng, ánh trăng đậm bạc chiếu tới, loang lổ chiếu trên mặt đất.

Lâm Lục Kiều bật đèn, chỉnh âm lượng xuống, Nam Sơ nhìn đồng hồ báo thức.

Thời gian chỉ tám giờ.

Hai tiếng, vền vền hai tiếng, lần thứ hai ngắn hơn, bởi vì cô ở trong lòng thật sự khóc đến không ra bộ dáng gì nữa, anh mới không làm tiếp.

Lâm Lục Kiều châm điếu thuốc, dựa vào đầu giường, kéo cô lại, tựa ở trong lồng ngực, đầu ngón tay nghịch nghịch tóc của cô, nói: “Thử lực tiểu nha đầu cũng được.”

Nam Sơ tựa đầu trên ngực anh nheo một cái, “Đừng tùy tiện khoe khoang?”

Lâm Lục Kiều nở nụ cười, “Nhưng em còn phải rèn luyện, làm em mấy lần đã chảy nước mắt rồi.”

“Không phải.”

Lâm Lục Kiều nắm lấy cảm cô, cười xấu xa: “Không có cái gì, rèn luyện nhiều vào, mới đủ tư cách, tranh thủ năm nay đưa em về nhà.”

Nam Sơ đầu tiên thất thần, “Không ham.”

“Ừ, em không ham.” Anh quay đầu nhà khói, nhìn cô nói.

Nam Sơ ôm cổ anh, “Thái độ Mạnh Xử như vậy, anh còn có thể đưa em về nhà, không sợ ba anh mắng anh sao?”

Lâm Lục Kiều nghĩ nghĩ, cười: “Nếu không anh lên xe trước xong mua vé sau?”

Nam Sơ bỗng nhiên yên lặng, “Anh thích trẻ con?”

Lâm Lục Kiều cẩn thận nghĩ, “Thích.”

Anh là rất thích, năm mới tham gia quân ngũ vẫn là còn nhỏ, cảm thấy trẻ con rất phiền, lúc anh lên cấp ba, hằng năm mừng năm mới trong nhà tụ họp rất nhiều bạn bè, vui vẻ náo loạn, đến rồi, còn khiến cho anh ít đồ chơi xe tăng, máy bay mô hình loạn hết lên, anh quả thực muốn xách mấy đám trẻ con này ném vào trong hồ.

Sau này làm lính, lại thay đổi, giới nhẩn nại, cũng thạo về tâm lý.

Có đôi khi cảm thấy một sinh mệnh nhỏ nhoi mệnh y y a a nói chuyện mà anh không hiểu gì còn đối phương có thể tự nhiên hiểu, anh thực cảm thấy rất thích trẻ con, hi vọng ái ó toàn bộ đều tùy tâm.

Tay anh nghịch nghịch tóc cô, nói:

“Em không thích thì thôi, anh không ép.”

Nói xong, Lâm Lục Kiều để trần đi xuống giường, vào phòng tắm tắm rửa, mặc bộ T-shirt vào, đi ra ngoài nấu cơm.

Nam Sơ chỉ cảm thấy hai chân như bị phế rồi, ở trên giường động mấy cái, mới đi tắm, lấy áo sơ mi trong tủ của anh ra mặc vào, áo rộng rãi, hiện lên khe ngực rõ ràng, cặp chân dài thẳng tắp.

Cô đứng ở trước gương nhìn một lát, cảm thấy hài lòng mới chạy đến phòng bếp, gọi Lâm Lục Kiều:

“Mau nhìn!”

Người đàn ông phía trước lơ đãng quay đầu, môi hơi cong lên một cái, quay đầu đi, vừa nhấc nôi vừa cười: “Đừng kiếm chuyện nữa.”

Nam Sơ phần nộ mím môi, đi đến phía sau anh, cúi đầu nhìn trong nôi, “Anh biết nấu ăn?”

Lâm Lục Kiều cười: “Cũng được.”

Trước kia đến trường, ba anh cũng không hay trở về nhà, trong nhà anh và em trai, liền đi theo chú Mạnh học chút tay nghề.

Nam Sơ tựa vào bệ kính, ôm cánh tay, ung dung nhìn anh: “Đội trưởng Lâm, em có một câu hỏi.”

“Nói.” Anh cũng không quay đầu lại.

“Anh thích em từ khi nào?”

...

Link bài hát: <https://youtu.be/NRYy5TE3EdI>

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit: windy

Anh thích em từ khi nào?

Cho dù là cô gái bao nhiêu tuổi, cũng luôn rồi rắm điều này.

Nam Sơ nhớ, năm mười sáu tuổi ấy anh có bạn gái, không có khả năng khi đó đã thích cô rồi, lúc gặp lại cũng không có bộ dáng kinh hi, nhưng lại thể hiện là rất chán ghét mình, chẳng lẽ là lúc quay chương trình kia?

Cô âm thầm tính, đánh giá bóng dáng cao lớn phía trước.

Lâm Lục Kiều rất bình tĩnh đảo muối xào, không nhanh không chậm cho muối vào, giống như không nghe thấy, chờ anh đem món xào óng ánh ra đĩa, lại xoay người lấy mì sợi từ trong tủ lạnh ra, đưa lưng về phía cô nói: “Vấn đề này có ý nghĩa thực tế sao?”

Rốt cuộc giữa đàn ông và phụ nữ vẫn khác nhau.

Đàn ông nhìn kết quả, phụ nữ nhìn quá trình.

Với Lâm Lục Kiều mà nói, chỉ có làm tốt và không làm tốt thôi. Giống như Nam Sơ, khi mười sáu tuổi khi đó là xúc động anh không nghĩ lại, anh chỉ biết hiện tại mình thích nha đầu Nam Sơ này.

Muốn rước cô về nhà.

Muốn để lão Lâm chấp nhận cô.

Muốn giới thiệu cô cho đám Thảm Mực.

Muốn nghe Đại Lưu gọi cô một tiếng “Chị dâu”.

Cũng muốn chấp hành nhiệm vụ ban đêm, để cô ở trong ổ chăn, không phải người khác.

Đương nhiên suy nghĩ này là chột lóe lên, với tính tình của anh, không thể nói ra miệng những điều này, từ nhỏ anh cùng Lâm Thanh Viễn đã không thân thiết, có chút ít nói, đến quân đội, huấn luyện viên lại nói, “Tham gia quân ngũ không cần nói nhiều, đến lúc ở trên chiến trường, làm ngã vài người là được!”

Nhiều năm trôi qua, đã dưỡng anh thành ít nói rồi.

Ngẫu nhiên sẽ nói ra mấy lời, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, nhưng lời ngon tiếng ngọt, anh sẽ không nói.

Giống như năm đó, trong đội có đồng đội yêu nhau mười năm cầu hôn bạn gái, đồng đội nói một tràng, anh nghe tới buồn nôn, nổi hết cả da gà, nhưng vẫn tôn trọng.

Nam Sơ cũng biết từ miệng anh sẽ không nói những lời đáng tin, biết điều nhún vai một cái không hỏi nữa.

Lâm Lục Kiều đứng ở bệ kính, chờ nước sôi lên, thả mì vào, đẩy nắp lên, tay chống ở bên trên, quay đầu nhìn cô, T-shirt rộng rãi màu trắng quần dài màu đen, ngược lại lộ ra thân hình cao lớn của anh.

Nam Sơ cũng tựa người vào bàn nhìn anh, càng cảm thấy anh anh tuấn đẹp trai.

Trước kia liền cảm thấy rất đàn ông, nhìn như vậy, ngũ quan anh rất đẹp, đặc biệt là cặp mày rậm cùng đuôi mắt hơi hơi nhếch lên.

Đại khái gần đây cô mới quay xong một bộ phim.

Cô cảm thấy Lâm Lục Kiều chính là Nghĩa Bạc Vân Thiên tướng quân kia của Liễu Oánh Oánh, trên trán anh có hơi thờ cổ kính, bất cứ lúc nào cũng trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cảm thấy rất giống.

Cô mặc sơ mi của anh, cả chân đều lộ ra ngoài, chân dài trắng nõn, thỉnh thoảng còn nhìn thấy quần trong màu đen dưới lớp áo.

Cấm kị, kích thích.

Lâm Lục Kiều kéo cô lại, đặt trên bàn kính, cúi đầu hôn xuống, nhẹ nhàng cắn môi mềm mại của cô.

Anh tấn công mạnh mẽ, không dừng lại, Nam Sơ bị anh hôn cho cả người nhũn ra, chân suýt đứng không nổi.

Cô khó khăn quay sang bên cạnh trốn, thờ nhẹ.

Anh cười xấu xa, ở bên tai cô nói: “Trốn cái gì? Hừ? Mặc như này rồi, muốn thế nào?”

Cô trốn sang một bên, vừa nhỏ giọng thờ gấp, “Không..”

Lâm Lục Kiều cười sâu hơn, đáy mắt đầy hứng thú, cố ý nói: “Không muốn gì? Vậy sao trong này lại thế này?”

Nháy mắt cả người Nam Sơ thẳng tắp...

Nam Sơ tay để trong tóc anh, chậm rãi tìm lý trí về, “Em cũng chưa thấy anh mặc sơ mi trắng bao giờ.”

Lâm Lục Kiều bế cô đứng lên, đặt tới bồn rửa tay bên cạnh, cúi đầu hôn cô, đợi đến khi hôn đủ, ánh mắt cô toàn hơi nước, anh thả người ra, sửa lại tóc cô, mới giải thích sự tồn tại của áo sơ mi này: “Chính là năm kia Đại Hoa kết hôn liền mặc một lần.”

Giọng nói của Nam Sơ đều rối loạn, tất cả đều là thờ gấp: “Làm phù rở?”

“Ừ.” Anh thấp giọng.

Nam Sơ nhìn không được tưởng tượng một chút, hình ảnh anh mặc sơ mi trắng quần tây, chắc chắn nói: “Nhất định rất đẹp trai.”

Lâm Lục Kiều cắn vành tai của cô, mơ hồ nói: “Cũng được.”

Từ nhỏ anh nhìn anh tới miễn dịch, cảm giác mặc cái gì cũng không khác nhau mấy, anh cảm thấy lúc đẹp trai nhất vẫn là lúc mặc quân trang.

Anh ôm Nam Sơ xuống dưới, trái lại, để tay cô chống trên bồn rửa tay.

... ..

... ..

Trong phòng bếp nhiệt độ tăng lên, nồi trên bếp sôi ùng ục, nắp vung vang lên tiếng lóc cóc, đập vào thành nồi.

Cùng với tiếng ngân thấp, Nam Sơ suýt bị va vào, miệng còn lo lắng: “Mặt... Dán rồi...”

Lâm Lục Kiều cúi đầu giữ eo của cô, có chút không kiên nhẫn nhũ mảy, trực tiếp tắt đi, “Được rồi.”

... ..

Yên tĩnh rồi.

Nhưng hơi nước bốn phía, nhiệt độ tỏa ra.

Nam Sơ cũng không lộn xộn, nằm ở trên bàn hờ hững.

...

Cuối cùng cũng kết thúc.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Nam Sơ làm xong, dựa vào đầu giường nhìn Lâm Lục Kiều tắm rửa xong mặc quần áo trong đầu suy nghĩ.

Lâm Lục Kiều mặc xong quần áo rồi đến bên cô.

Kết quả Nam Sơ theo bản năng kéo chăn lên, đem chính mình che thật kín lại, bộ dáng kinh hoàng bị người khác nhìn thấy, Lâm Lục Kiều để một chân lên giường, anh không mặc quần, bên dưới chỉ có quần trong hình bệt.

Phía dưới...

Nam Sơ ở bên cạnh rụt rụt, Lâm Lục Kiều cười nhẹ, tay ôn nhu xoa đầu cô, “Thật không chạm vào em đâu.”

Tính cả vừa rồi, đã là bốn lần, thể lực Nam Sơ chống đỡ hết nổi, là thật sự, cảm giác nửa người dưới đã không còn là của mình nữa rồi, nghe anh cam đoan xong, mới để cho anh ôm.

Lâm Lục Kiều dựa vào trên giường, một chân trên giường, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu xoa bóp mặt cô, cười nói: “Thật sự sợ? Vậy lúc trước ai già bộ uy phong vậy?”

Tư thế nghiêm nhiên chính là bác lái xe.

Nam Sơ nghĩ vẫn nói cho anh: “Làm cùng đàn ông, là lần đầu tiên.”

...

Im lặng ba giây.

Có lẽ là cho tới nay không nghĩ tới vấn đề này.

Anh không cần yêu “Xử nữ”.

Nam Sơ đã quyết định ở bên anh, chính là người phụ nữ của anh, anh sẽ bảo vệ cô với tất cả khả năng của mình.

Đây là trong quân đội đã dạy dỗ.

Một người đàn ông, điều vinh quang nhất là, có thể bảo vệ mảnh đất dưới chân mình, cùng với mỹ nữ trong lòng.

Lâm Lục Kiều nắm thật chặt tay cô, cúi đầu yêu thương cọ cọ đầu cô, không lên tiếng.

Nam Sơ hướng lên trên cọ xát, ở trong lòng anh tìm tư thế thoải mái, tay khẽ vuốt trên cánh tay anh, đụng đến một chỗ không yên ổn, cơ bắp này có chút lồi ra, thô. Bắt đầu nghĩ tới lúc bị bệnh thủy đậu phải đi tiêm phòng.

Lại cẩn thận vừa sờ, diện tích có chút lớn, cô ngẩng mắt nhìn, mới phát hiện ra là một vết sẹo.

Kỷ thực trên người anh còn rất nhiều chỗ có sẹo, cẩn thận tìm xem, giống như còn có thể tìm ra được ở mấy chỗ khác.

Sao lại bị?

Lâm Lục Kiều liếc mắt, đã không nhớ được nữa, sẹo trên người nhiều lắm.

Lòng hiếu kỳ của cô rất lớn, muốn biết hết, đại để là cảm thấy anh có sự tích anh hùng gì đó.

Lâm Lục Kiều cầm điều thuốc ở đầu giường, châm thuốc, chậm rãi hút: “Đại khái là hồi nhỏ đánh nhau với Đại Lưu.”

“Rầm”

Nam Sơ: “Không tin.”

Lâm Lục Kiều kẹp điều thuốc, nghiêng đầu nhìn cô một cái, nở nụ cười: “Bằng không em thấy thế nào?”

Cô đưa mắt lên: “Không phải là lúc làm việc hả?”

“Lúc làm việc cũng có.” Anh hít một hơi thuốc lá.

“Cái nào?”

Lâm Lục Kiều kì thực không muốn nói tới, có một có việc không tốt đẹp, hơn nữa, có lẽ về sau mỗi lần làm nhiệm vụ anh sẽ đề phòng.

Nhưng cô lại muốn nghe, anh nhiu mày, chọn chuyện không quá kinh động để nói.

“Chắc là mấy năm trước chữa cháy ở tiểu khu chỗ ngủ tư.”

“Anh nhớ, trận lửa đó rất lớn.”

Cô nghe rất rất chuyên tâm, nhìn biểu cảm này của cô, thậm chí muốn lấy cả giấy bút ra cho anh viết xuống, ghi vào anh hùng sử sách.

Lâm Lục Kiều bóp bóp mũi cô, chậm rãi nói: “Với suy nghĩ của em, lúc đó là vì cứu một bà cụ già ra, lúc bọn anh lên điều tra phát hiện ra trong căn hộ có một bà cụ, nhưng cho dù thế nào, khuyến thế nào cũng không chịu đi, cửa đóng chặt, bảo là muốn chờ cháu bà cụ tới đón, em ở chỗ bọn anh một thời gian cũng biết, việc cứu hỏa chỉ có tác dụng trong thời gian nhất định, một lúc sau, bình gas trong tiểu khu có thể phát nổ bất cứ lúc nào, bọn anh liền phá cửa ra, xông vào ép buộc đem bà cụ ra, kết quả then trên cửa bất ngờ rơi xuống, dùng tay cản lại, căn phòng này lại gần lửa, độ ẩm cao, trực tiếp nóng lên.”

Anh dùng tay sờ vết sẹo.

Nam Sơ bùng tình: “Bằng không bà cụ sẽ chết hả?”

Anh cười cốc đầu cô một cái, “Em nghĩ nhiều rồi, bằng không sẽ nện trúng cái ót của anh.”

“...”

Kẻ “Sự tích anh hùng” xong, Lâm Lục Kiều xuống giường nấu mì cho cô một lần nữa, “Em nằm một lát đi, anh đi làm đồ ăn cho.”

Nam Sơ không tin, đuổi theo sau anh ra sức hỏi: “Khăng định còn có chuyện cứu người mà bị thương nữa?”

Lâm Lục Kiều đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, một lần nữa lấy hai quả trứng, liền đập vào bát, một tay tách ra, chất lỏng màu vàng rơi vào trong bát, anh ném vỏ trứng đi, rút đôi đũa, nở nụ cười: “Em hỏi làm gì?”

Nam Sơ đứng sau lưng anh nhìn anh đánh trứng thành thạo, không hiểu có chút muốn ăn, chu mỏ.

Thật lâu sau, mới nghe cô nói: “Em chỉ hi vọng anh, về sau có thể hơi “ích kỉ” một chút, nghĩ nhiều tới em chút.”

Tiếng đánh trứng ngừng lại.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều không rõ cảm xúc, đè nén lại đục ngầu.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh lại.

Cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa kịch liệt.

Tiếng “Cốc cốc cốc” vang lên.

Hai người đều cùng dường như không nghe thấy.

Lâm Lục Kiều bỏ bát xuống, “Anh làm báo cáo chuyển chuyển xong, nếu thuận lợi, sau này không cần ở trên đường nữa.”

“Vi em sao?” Giọng nói cô rầu rĩ.

“Một nửa đi.”

Trong lòng Nam Sơ lại tiếc hận, anh chắc là rất đáng tiếc?

Nghĩ như vậy, bàn tay nhỏ bé ở sau lưng anh như đang xoa xoa.

Lâm Lục Kiều đem cô ôm vào trong ngực, cô sao lại dính người như vậy, lại cười cúi đầu hôn trán cô, xoa xoa mặt cô, “Đi mặc quần vào, anh đi mở cửa.”

...

Kết quả cửa vừa mở ra.

Đại Lưu đầu tròn vo xông vào, phía sau còn dẫn theo một cô gái.

Cô gái này Nam Sơ có biết.

Từ Trí Nghệ, nữ ca sĩ của một nhóm nhạc, gần đây rất nổi tiếng.

Hiển nhiên, Từ Trí Nghệ thấy Nam Sơ cũng kinh ngạc, nhưng cũng thức thời, không nói một lời theo sau lưng Đại Lưu.

Đại Lưu thấy Lâm Lục Kiều liền như thấy cha mình, còn thiếu mỗi nhào lên, hét lớn một tiếng: “Ôi Kiều gia ơi, ai, ôi!!!!”

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay, “Có bệnh?”

Đại Lưu biết tính tình của anh, không để ý anh, vừa quay đầu thấy Nam Sơ mặc áo cùng quần trong của Lâm Lục Kiều, lại rống lên một tiếng: “Chị dâu ôi chào, ai, ôi!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Edit: windy

Một tiếng chị dâu của Đại Lư đã lấy được lòng của Lâm Lục Kiều.

Anh ta tỉnh ranh, vừa đánh mắt nhìn Nam Sơ vừa đánh giá, liền biết quần áo trên người cô là của Kiều gia, dựa theo tính tình của Lâm Lục Kiều, phỏng chừng cũng bị giày vò không ít.

Không đợi Nam Sơ phản ứng, cũng rất sáng khoái, một tiếng chị dâu cứ như thế nói ra, tiếp theo lại giật nhẹ cô gái phía sau mình, thực giục nói: “Ngây ra đó làm gì, chào hỏi đi.”

Từ Trí Nghệ có chút thẹn thùng, “Chị Nam Sơ.”

Đại Lư không vừa lòng chắc một cái, kéo người tới một bên, giới thiệu hân hoan, “Đây là anh em của tôi, từ lúc quần tã tới giờ.”

Nói xong, quay đầu nhìn nhìn Nam Sơ, lấy tay chỉ chỉ, cười hắc hắc, “Đây là chị dâu.”

Từ Trí Nghệ hiển nhiên là kinh ngạc.

Cô với Nam Sơ tuy không tiếp xúc nhiều mấy, nhưng gần đây tham gia hoạt động có gặp vài lần, hai người cũng không quen biết mấy, chỉ thoáng qua thôi.

Nam Sơ ở trong nhóm có chút kì lạ, không nói nhiều lắm, lúc rảnh chỉ nhìn thấy cô tán gẫu với trợ lý cũng không thấy cô gần gũi với nghệ sĩ nào khác.

Cô ấy cảm thấy người này rất cao lãnh, cũng có chút thần bí, không nghĩ tới, bạn trai cô là...

Tuy rằng người đàn ông này rất tuấn tú, nhưng mà, cô thế nào cũng không cần đến mức tìm người ngoài vòng vậy chứ? Từ Trí Nghệ từ đầu nghĩ như vậy, sau này lại nghĩ tới, có quan hệ gì với cô ấy đâu, lại nói không phải cô ấy cũng tìm Đại Lư sao?

Cô cười cười, Nam Sơ cũng hướng phía cô nở nụ cười, trong lòng hai người hiểu không cần nói ra.

Lâm Lục Kiều kéo Nam Sơ đến bên cạnh, ôm lấy eo của cô, ung dung nhìn hai người phía đối diện: “Chuyện gì?”

Đại Lư nhìn Từ Trí Nghệ một cái, “Đi ngang qua, vừa nhìn thấy nhà anh liền đi lên ngồi một chút.”

Nói dối.

Lâm Lục Kiều một tay ôm eo Nam Sơ, một tay làm bộ muốn đóng cửa, lại bị Đại Lư lấy tay ngăn lại, hoảng hốt vội vàng nói: “Đừng đừng đừng. Vừa bị đám chó săn theo dõi, tôi liền đưa cô ấy lên đây trốn chút.”

Lâm Lục Kiều nhú mày nhìn anh ta.

Ngược lại Nam Sơ mở miệng trước, “Đại Lư, hai người bọn anh ăn chưa?”

Đại Lư lắc đầu, “Ăn rồi, nhưng lại đói rồi.”

Nam Sơ nhìn nhìn đội trưởng nhà mình, nói tiếp: “Vào ăn cơm với nhau chút đi?”

Đại Lư lộ vẻ mặt vui mừng, liền đáp ứng, “A, chị dâu! Được thôi!” Sau đó liền nắm tay Từ Trí Nghệ muốn vào, kết quả bị một câu của Lâm Lục Kiều làm cho đứng tại chỗ.

Nam Sơ chỉ cảm thấy trên lưng bị người nào đó chọc chọc một cái, bên tai vang lên giọng nói bất mãn của anh: “Này, ngày mai anh phải về đội rồi.”

Ý tứ là...

Em thật sự muốn để hai bóng đèn này vào?

Nam Sơ ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt sáng ngời trong suốt, dùng hàm răng nói một câu, “Cũng không thể để cho bọn họ ở bên ngoài được.”

Anh không sợ nói: “Đóng cửa lại dù sao cũng không nhìn thấy.”

Đại Lư nghe được liền suy sụp, tuy biết Lâm Lục Kiều là đùa, nhưng vẫn tức giận bất bình nói: “Trọng sắc khinh bạn!” Nói xong quay người, “Cậu đó năm đó chỉ mặc một cái quần cộc bị chú Lâm đuổi theo cả phố, là ai thu nhận anh! Là ai! Là Đại Lư tôi đây!”

“Phanh!”

Lâm Lục Kiều trực tiếp đóng cửa lại.

Không đề cập tới chuyện này thì tốt, nhắc tới chuyện này Lâm Lục Kiều liền tức giận, nếu không phải năm đó vì giúp anh ta đánh yểm trợ anh sao có thể bị Lâm Thanh Viễn đuổi đến chỉ còn mặc một cái quần cộc được hả?

Đại Luru ở bên ngoài tức méo miệng.

Thầy tướng số nói thế nào cũng tới, tức giận đến gõ cửa rống to: “Lão Lý nói đúng! Không biết người, một đời khổ! Uống công ông đây làm anh em với cậu nhiều năm như vậy.”

Vừa hô xong, cửa lại mở ra, Lâm Lục Kiều đã xoay người vào phòng bếp, Nam Sơ mặt thăm dò nhìn, cười nói: “Anh Đại Luru, vào đi, anh ấy trêu anh thôi.”

“Vẫn là chị dâu tốt nhất.” Trên mặt Đại Luru lại nở nụ cười.

...

Bốn người ngồi trên bàn ăn.

Đại Luru thấy thế nào cũng cảm thấy chị dâu này đẹp mắt.

Trên bàn đặt bốn bát mì, khói nóng bốc lên, đều là Lâm Lục Kiều làm, bởi vì lúc trước làm hỏng một nồi, trứng chỉ còn hai quả cuối cùng.

Anh đem hai chén có trứng cho 2 cô gái, bản thân liền cúi đầu bắt đầu ăn chén của mình, cũng không chú ý đến nữa.

Đại Luru bấu môi, “Anh em không có trứng?”

Lời này nói ra, mới đầu không thấy gì, lúc sau nghĩ lại mới cảm thấy xấu hổ.

Lâm Lục Kiều ngẩng đầu lên nhìn anh ta, khinh miệt nở nụ cười, lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn.

Từ Trí Nghệ mặt đỏ lên, Nam Sơ vẫn như thường.

Đại Luru vội ho một tiếng, đổi đề tài: “Cậu cũng quá xấu xa rồi.”

Lâm Lục Kiều đầu cũng không ngẩng lên, mì trong bát đã voi đi rất nhiều, anh ăn cái gì cũng nhanh, giọng nói lạnh nhạt: “Có người kén cá chọn canh, không ăn liền dứt.”

Anh không ở nhà lâu, ngẫu nhiên nghỉ ngơi một chút cũng mua ít đồ, chỉ đủ ăn hai ba ngày, cơ hội tự nấu cơm cũng không nhiều, nhưng giờ có Nam Sơ đến, không hiểu liền thấy anh cao lớn, cứng rắn, đáng đáp quân nhân, bỗng nhiên có một mặt như vậy ở nhà.

Liền bị chọc cho ngứa người, cảm giác thấy cô càng yêu anh thêm rồi.

Cô từng nhìn thấy nhiều mặt của anh rồi.

Trong đội huấn luyện khuôn mặt lạnh băng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt người.

Phạm lỗi, anh cũng sẽ không khách khí mà dạy dỗ, Nam Sơ cũng không tránh thoát được, ngược lại bị dạy dỗ ác hơn, trước mặt mọi người dạy dỗ xong, lúc ở riêng lại tiếp tục dạy dỗ, có trận Nam Sơ thật có chút sợ anh, thấy anh cũng không nhịn được mà đi đường vòng.

Đại khái đã bị Lâm Lục Kiều nhận ra, vì thế sau đó liền cầm mấy viên kẹo đường đi dỗ cô, tuy rằng khi đó không có cảm giác gì, hiện tại nghĩ lại, lại thật là giống như đang dỗ cô.

Cùng với lúc ở với Đại Luru, cả người anh liền buông lỏng một chút, ngẫu nhiên còn có thể nói đùa, trêu chọc Đại Luru.

Lại còn lúc trên giường, ắn nắn của anh, đè nén của anh, phóng thích của anh, cùng với nụ hôn khi kết thúc của anh.

Nói trắng ra, đáng đánh đòn là anh.

Đại nghĩa, quả cảm là anh.

Thâm tình, nhạt nhẽo cũng là anh.

Nam Sơ đau lòng anh vừa thôi hơi nóng đi, gấp trứng trong chén cho anh, “Anh bồi bổ đi, anh vận động nhiều hơn.”

Lâm Lục Kiều vốn đang nghe Đại Luru nói câu được câu không trò chuyện, nghe thấy câu này, hai người đều dừng lại, Đại Luru mặt mờ ám nhìn Nam Sơ, miệng bí ba bí bô, Nam Sơ cũng không cảm thấy kì quái, cúi đầu ăn mì.

Đại Luru kì quái nói: “Chắc chắc, tôi đây lại là làm chuyện tốt cho cậu rồi hả?”

Riêng về phần da mặt dày không sao, nhưng ở đây còn có hai cô gái ngồi nữa, Lâm Lục Kiều không kiên nhẫn, trực tiếp đá một cước dưới gầm bàn, đá cho anh ta thành thật chút, Đại Luru rầm rì cúi đầu, ăn mì.

“Chú Lâm đã biết chưa?” Đại Lư sợ anh nghe không hiểu, lại nói câu: “Chuyện hai người.”

Lâm Lục Kiều đã ăn xong rồi, nhàn nhã ngồi, một tay lười nhác dựa trên lưng ghế của Nam Sơ, hơi hơi hướng mắt đi, nói: “Biết.”

Đại Lư sững sốt, “Không tìm cậu?”

Lâm Lục Kiều dùng tay không sờ hộp thuốc lá trên bàn, vâng về thuốc, khẽ chạm vào bàn, “Thế nào? Chú Lư tìm cậu tra hỏi rồi hả? Cậu nghĩ tôi ở nơi này tìm vui về hả?”

“Cậu coi tôi là cái gì vậy hả? Anh em này không phải là chỉ quan tâm cậu sao? Lại thêm nữa, anh em này muốn giúp cậu đưa ra chủ ý, không phải là cậu từ nhỏ đã nhiều ý đồ xấu hả?”

Nghe như thế, Lâm Lục Kiều đem thuốc bỏ vào trong miệng, nhũn mảy, nghiêng người châm thuốc, tự giễu cười: “Bùn nhão qua sông, tự thân khó bảo toàn.”

“Vậy chuyện của cậu với chị dâu nhỏ cũng không thể dễ như vậy?”

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc, nhả khói ra, nghiêng đầu nhìn Nam Sơ một cái, tầm mắt ngưng lại, ánh mắt thần nhiên, cảm thấy ôn nhu đi vài phần, tay để trên ghế Nam Sơ khẽ nắm nhẹ vành tay cô, chậm rì rì nói: “Lão Lâm nhà tôi chỉ có điểm này là hơn chú Lư, lớn như vậy rồi, ông ấy cũng không thể quản hết tôi được, cậu cảm thấy chuyện này, ông ấy có thể cầm tay tôi hả? Ông ấy chốt dạ. Cậu nên lo lắng cho chính mình đi, cậu á, lúc nhỏ chú Lư xi xi xi ái mới chịu.”

Đại Lư tròn trắng mắt, “Cậu mới phải xi xi ái ái.”

Lâm Lục Kiều ngậm thuốc không nói, cũng không tính toán ở trước mặt anh kéo góc gác anh lên.

Cơm nước xong, hai người đàn ông ra ban công hút thuốc.

Nam Sơ thu dọn chén đĩa vào phòng bếp, Từ Trí Nghệ ở phía sau phụ giúp, nhìn bóng lưng hai người một trước một sau bận rộn.

Đại Lư châm thuốc, tựa vào lan can thờ dài một tiếng, “Ngày như này thật thích...”

Anh ta đập đập lan can, “Thành phố lớn! Có phòng ờ!”

Lâm Lục Kiều hút thuốc, nhìn anh ta một cái, không để ý.

Đại Lư chỉ chỉ bên trong, “Thích cô ấy!”

Lâm Lục Kiều kẹp điếu thuốc, ngậm trong miệng, ánh mắt hướng ở phương xa, cong khóe miệng, vẫn không lên tiếng như cũ.

Đại Lư chỉ: “Phương xa có cha mẹ!”

Lập tức lại thờ dài, “Lại có thêm một đứa con nữa là hoàn mỹ rồi! Cho dù sóng to gió lớn cỡ nào, có thể bình tĩnh vượt qua cả đời này tôi đều cảm thấy rất vinh hạnh rồi.”

Lâm Lục Kiều cuối cùng cũng lên tiếng, “A, thật sự?”

Đại Lư thờ dài một tiếng: “Thật sự, cậu không biết Tiểu Nghệ khổ cỡ nào đâu, nhà cô ấy ở nông thôn, ở Hàn Quốc làm thực tập sinh một năm, cuộc sống không thuộc về mình, cha cô ấy thiếu nợ, nếu không phải vì em trai cô ấy, cô ấy cũng sẽ không buông tay việc học hành, thật là một cô gái đáng thương, tôi là chuẩn bị đối thật tốt với cô ấy, vì cô ấy, tôi quyết định phản kháng với lão Lư, tôi không thể nghe lời lão Lư nữa, ông ấy bảo tôi làm gì giữ gì, tôi cũng muốn thử.”

Lâm Lục Kiều hút thuốc, vỗ vỗ vai anh ta cổ vũ: “Về vật chất cậu giàu có hơn tôi, hai năm qua tôi còn chờ gộp lại cưới vợ, lên không giữ được mấy, chờ hai người kết hôn, thực đến lúc đó, tôi cho cậu một lì xì lớn, trước mắt, chỉ có thể cổ vũ trên tinh thần thôi.”

“Được rồi, biết cậu muốn cưới vợ rồi.”

...

Nam Sơ rửa bát cất đĩa xong, dọn dẹp một chút, vừa quay đầu, liền thấy một bóng dáng dựa trên bệ kính nhìn cô.

“Anh không đi bồi bọn họ?”

Cô cũng không quay đầu, lau từng chén một.

Ánh trăng lọt vào cửa sổ, tôn cần cỏ tuyết trắng.

“Đi rồi.”

Giọng anh có chút kì quái, Nam Sơ quay đầu muốn đi xem, bóng đen lại quay tới, đè cô ở bồn rửa bát, cúi đầu hôn xuống.

!!!

Nam Sơ suýt làm rơi chén xuống, đẩy anh ra, “Không dứt phải không?”

“Đừng rửa.” Lâm Lục Kiều cầm chén trong tay cô rút ra quăng vào trong bồn, “Em không thích hợp làm việc này.”

Nam Sơ trốn tránh hơi thở của anh, “Sau này cũng phải làm.”

Một câu nói lại chạm tới anh, cô trong lòng không tự biết, nhưng trong lòng anh lại nổ vang mấy lần, cười xấu xa cắn cắn bên tai cô: “Thế nào? Đã muốn gả vào rồi hả? Anh nói muốn cưới em hả?”

“Được, anh không cưới.” Nam Sơ thân nhiên nói.

Lâm Lục Kiều hít một hơi, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy như hố sâu không đáy, tựa như muốn hút cô vào.

“Cưới đi.”

Nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng.

Cũng nghĩ tới rất nhiều điều ở tương lai.

Cũng từng nghĩ người vợ trong lòng anh bộ dáng như thế nào.

Nhưng không nghĩ tới,

Lại thua trong tay chính là tiểu nha đầu trước mắt này.

“Nghe ra thấy có chút miễn cưỡng, không có ép anh đâu, đội trưởng của em.”

Lâm Lục Kiều cười kéo người vào trong ngực, đầu tựa vào đỉnh tóc cô, cọ xát, “Anh chỉ là lính quen, có thể đưa cho em cũng không nhiều lắm, tuổi lại lớn hơn em nhiều, em yêu cái gì? Hử?”

“Anh khiến cho em có cảm giác an toàn, có thể bảo vệ em.”

Nam Sơ rúc trong lòng anh, rất thành thật, “Anh là người đầu tiên em cảm thấy an toàn, ngày từ đầu là vì anh có cảm giác an toàn, cảm giác anh có thể bảo vệ em.”

Cô thành thật không che giấu mục đích của mình, cô thẳng thắn thành khẩn.

Thành khẩn đến mức làm Lâm Lục Kiều nghe lại có chút bất đắc dĩ.

Không nghĩ tới, cô lại coi trọng một thân cơ bắp của anh?

“Cho nên nói, nếu Đại Luru khiến em cảm thấy an toàn, em sẽ theo đuổi Đại Luru hả?”

Nam Sơ bực tức nói: “Theo lý thuyết mà nói, là như thế.”

Lâm Lục Kiều thả cô ra, banh mặt, “Sao em lại không dứt khoát ra cửa quẹo trái quẹo phải tìm bảo tiêu vậy hả?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Edit: windy

Lời này tương đối châm chọc.

Nam Sơ nằm sấp ở trong lòng anh, nhìn không được cười cười, “Bảo tiêu anh đây vóc dáng rất đẹp nha.”

Lâm Lục Kiều rằm rì một tiếng, không để ý cô, là quyết tâm không quan tâm tới cô.

Mãi cho đến khi trước khi đi ngủ, Lâm Lục Kiều vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, cô vẫn dựa vào anh làm gì cũng không để ý, rửa mặt xong nằm soài trên giường, Nam Sơ cời quần leo lên, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nằm ở trên người anh hôn nhẹ, Lâm Lục Kiều cũng không phản ứng, liền im lặng nằm.

Nam Sơ hôn anh, tay nhỏ sờ loạn ở trên người anh.

Lâm Lục Kiều nhắm mắt lại, giữ cô lại, tay đè ở trên giường, “Ngủ.”

Nam Sơ không để ý anh, “Tức giận?”

Lâm Lục Kiều mặt không biểu cảm hừ một tiếng.

Nam Sơ trực tiếp dạng chân ngồi trên người anh, cời từng cúc áo một.

Cô cọ xát, cảm giác được biến hóa dưới thân, lại cúi thấp người, hôn anh.

...

Cuối cùng cũng làm ai đó không kiên nhẫn, Lâm Lục Kiều xoay người đè cô ở dưới thân, giờ tay cô, đem lên trên đầu, hai mắt đen láy nhìn chăm chăm cô, “Không muốn ngủ? Hừ?”

Dụ tình thành công.

...

Lại làm xong, đã rạng sáng.

Nam Sơ hoàn toàn bị phá rồi.

Thân thể trần truồng nằm sấp ở trên giường, muốn động cũng không động được nữa.

Mấy ngày nay Lâm Lục Kiều cũng mệt mỏi, giống như không nghỉ ngơi hẳn hoi, kéo cô vào trong ngực, kéo chăn chuẩn bị đi ngủ.

Liền nghe thấy Nam Sơ ghé vào lỗ tai anh, thấp giọng nói: “Kì thực em rất sợ.”

Lâm Lục Kiều giờ tay tắt đèn, trong phòng nháy mắt tối om, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, chiếu lên lớp chăn mỏng.

Giọng cô nặng nề, anh ngẩn ra, tay khẽ vuốt theo lưng cô, không lên tiếng.

Nam Sơ từ trong ngực anh ngẩng đầu, “Anh thật sự tức giận rồi à?”

Lâm Lục Kiều tròn tròn mắt nhìn cô.

Nam Sơ càng cọ đầu vào, chọc chọc, “Hồi nhỏ bị người nắm chặt trong thành phố nhỏ một lần, khi đó đã nghĩ lớn lên phải tìm một người có thể bảo vệ em, say này làm diễn viên, bị người theo dõi...”

“Theo dõi?” Anh cuối cùng cũng nói chuyện, ánh mắt nhíu lại.

Cô gật gật đầu.

Năm mới nhận được một số ảnh khủng bố toàn máu, thậm chí bị người ta khai ra địa chỉ nhà ở, đến dưới lầu nhà cô, cứ nhìn thấy cô liền ném đồ tới, đá, trúng gà, cái gì cũng có.

Có lần bị người theo dõi đến suy nhược tinh thần, buổi tối tỉnh ngủ, cảm thấy ngoài cửa sổ có ánh mắt đang nhìn chăm chăm cô, loại sợ hãi này cùng cô độc là không thể thành lời.

Có đôi khi về nhà khuya cảm thấy phía sau có tiếng bước chân.

Cô trở nên nghi thần nghi quỷ, bên người không có người có thể tin tưởng, Nam Nguyệt Như cảm thấy cô có chứng vọng tưởng bị bắt.

Trên thực tế, cô thực sự sợ.

Năm kia khoa tâm thần đã chẩn đoán, viết rõ ràng rành mạch, chứng u uất nhẹ, chứng vọng tưởng bị bắt.

Nam Nguyệt Như đưa cô đi thanh thiện tự tu tính.

Chủ trì mỗi ngày giảng đạo tu thiền cho cô, giảng đạo nghĩa, giảng Phật hiệu, giảng Nhân quả luân hồi.

Mới vượt qua chuỗi ngày lo lắng đề phòng.

“Mỗi tối tỉnh lại, em cảm thấy, ngoài cửa có ánh mắt nhìn chăm chăm em, thật sự, Lâm Lục Kiều, anh nhìn về bên kia thử xem, có một cô gái... Đôi mắt mờ to nhìn...”

Lâm Lục Kiều ôm lấy cô, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, bên kia vắng vẻ trống không, ngoại trừ rèm cửa bay trong gió cùng với nhánh cây lay động.

Nam Sơ thấy anh không có phản ứng, thấy không thú vị: “Anh không sợ sao?”

Lâm Lục Kiều là người theo thuyết vô thần, kiểu dọa trẻ con này anh đương nhiên sẽ không mắc mưu, tay vuốt ve ở ót cô, “Ngủ đi.”

Nam Sơ hôn một cái lên môi của anh: “Ừ, ngủ ngon, đội trưởng của em.”

Lâm Lục Kiều bỗng nhiên tròn mắt, gọi cô: “Nam Sơ.”

“Hả?”

“Sau này anh sẽ bảo vệ em.”

Em liền an tâm ở trong lòng anh đi.

Nam Sơ ở trong lòng anh cọ xát đáp lại.

Lâm Lục Kiều vuốt sợi tóc rơi bên tai cô, “Cũng đừng thấy thất vọng với xã hội, em chỉ nhìn thấy một bộ phận nhỏ, có lẽ một phần vạn đều không đủ trình độ, rất nhiều chỗ em chưa nhìn thấy, đại đa số mọi người đều tốt hết.”

Giọng cô rầu rĩ: “Em biết, giống bọn anh... Còn có rất nhiều lính biên phòng, cảnh sát cơ động, bộ đội đặc chủng...”

“Không giống, bọn anh là chức trách. Bọn anh không chỉ có chức nghiệp, so với rất nhiều người, bọn anh đều rất thoải mái, em có biết ông nội của Thẩm Mục không? Làm gián điệp cục Quốc An, giấu diếm trong nhà mười mấy năm, thẳng đến lúc Thẩm Mục lớn lên, mới biết ông nội đang làm gì. Cuối cùng lúc hy sinh, đến đi thể cũng không thấy, nghe nói ở Myanmar bị chó hoang mò thang...”

Nghe đã thấy hết hồn.

“Trên đời này có rất nhiều người, lúc chúng ta không biết đã kiến thiết vì quốc gia, mà chúng ta chỉ có thể đem đất nước tổ tông đã chiến đấu bảo vệ lấy, đương nhiên không tránh được vài người ăn cây táo rào cây sung, chỉ sợ thiên hạ không loạn, phần nọ. Nhưng không thể bởi vì bọn họ liền nghi ngờ đối với xã hội này, đã hiểu chưa?”

Lời nói thâm thía tính giáo dục, quả thật rất hữu dụng.

Nam Sơ ngoan ngoãn gật đầu, đại khái là từ khi quen biết anh, cô lại có cảm giác muốn đi yêu xã hội, yêu thế giới này.

“Giáo dục trước khi ngủ sao?” Nam Sơ mệt mỏi, nhắm mắt hỏi.

Lâm Lục Kiều xoa xoa tóc của cô, “Sau này mỗi ngày anh sẽ nói chuyện xua trước khi em ngủ.”

Nói xong câu này, anh liền dỗ cô đi vào giấc ngủ, cảm thấy bắt đầu tính toán, mấy ngày nữa về gặp lão Lâm.

...

Nhưng mà trước khi gặp lão Lâm, lão Lưu đã tới tìm anh rồi.

Ngày hôm sau, anh phải trở về đội, Nam Sơ vẫn còn đang ngủ, anh gọi cô dậy, muốn dẫn cô đi ăn sáng, sau đó lại đưa cô về nhà, rồi về đội, kết quả Nam Sơ thế nào cũng không chịu tỉnh, còn nằm ỳ trên giường.

Lâm Lục Kiều nằm sấp ở trên giường hai tay chống ở trên gối Nam Sơ, bắt đắc dĩ rồi.

Tỉnh khí lúc Nam Sơ rời giường nổi lên, giọng tay: “Anh thật phiền.”

Tối hôm qua còn anh em em em đội trưởng nhanh chút, sáng nay liền anh thật phiền, Lâm Lục Kiều ngồi ở bên giường buồn rầu, chẳng bao lâu sau, đỡ cô như vậy, làm anh không kiên nhẫn nữa, muốn đem người trực tiếp xách lên đánh mông bôm bốp mấy cái, lại sợ cô thật sự tức giận.

Liền cứ như vậy vô lực ngồi chống tay ở bên giường.

Lúc này, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Sáng tinh mơ, Lâm Lục Kiều cũng hơi tức, vừa mở cửa ra, Lão Lưu cha của Đại Lưu đã đứng ở cửa, một mặt cười tủm tỉm nhìn anh hỏi: “Lục Kiều hả, chào buổi sáng, có tiện bác vào nhà không?”

Lâm Lục Kiều cả người mặc đồ trong nhà, tay ở trong túi muốn nói, có không tiện cũng không ngăn được bác.

Anh mời ông vào.

Lão Lưu đi thẳng vào vấn đề nói: “Đại Lưu ở chỗ cháu?”

“Vâng, tối hôm qua từng tới.”

“Mang theo một cô gái?”

“Hình như vậy?”

Lão Lưu không vừa ý, “Định giả vờ ngớ ngẩn với bác sao? Lúc nhỏ bác thương cháu không ít, hiện tại Đại Lưu đi chệch đường, có phải cháu nên giúp đỡ một chút không? Không thể đẩy anh em kết nghĩa vào trong hố lửa được đúng không?”

Lâm Lục Kiều bật cười, “Bác nói gì vậy, sao lại đẩy vào hố lửa được?”

Lão Lưu nghiêm mặt: “Cháu nói cho bác biết về cô gái kia đi.”

“Cháu thực không quen, tối hôm qua mới gặp lần đầu, chưa nói hai câu, người liền đi rồi.”

“Cháu không nhìn hả?”

Lâm Lục Kiều: “Cháu nhìn bạn gái cậu ta làm gì?”

Vừa dứt lời, ở cửa phòng xuất hiện một bóng người.

Làm một cô gái, còn mặc sơ mi của Lâm Lục Kiều, quần cũng không mặc, che đến bắp đùi, tóc dài lộn xộn, Nam Sơ định thần hai giây, đại khái phản ứng kịp, che mặt, quay người chạy về phòng ngủ.

Lão Lưu trợn mắt há mồm!

Một giây sau nhìn về phía Lâm Lục Kiều, anh trực tiếp nói với ông: “Vừa tỉnh ngủ cháu đi xem chút, bác ngồi một lát.”

Anh liền đi vào.

Lão Lưu ngồi ở trên ghế lắc đầu.

Nhìn không ra, thật nhìn không ra, tiểu tử này lại...

...

Nam Sơ trở về phòng tìm đồ của mình mặc vào, tìm nửa ngày cũng không thấy đồ lót đâu, chỉnh lại đầu tóc quay đầu lại, liền thấy Lâm Lục Kiều ôm cánh tay ung dung dựa ở trên cửa, trong tay cầm đồ lót màu đen của mình.

Cô đi qua, lấy đồ lót lại, quay lưng lại, bắt đầu cởi sơ mi, thấp giọng hỏi: “Sao anh không nói trong nhà có người?”

Khóe miệng Lâm Lục Kiều giật nhẹ thấy hơi buồn cười: “Thế nào, em không gặp được người hay là anh không gặp được người?”

“Không phải ý này, em phải chuẩn bị trước chứ, đó là ba anh sao? Anh xem, anh cũng không nói với em một tiếng, quần trong em còn không mặc liền đi ra ngoài, người ta lại thấy em không đứng đắn.”

Nam Sơ nói xong, áo sơ mi đã bị thay ra, mặc áo lót lên, tay ở phía sau.

Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm bóng lưng bóng loáng của cô, nuốt nuốt cổ họng, người đi qua, một tay giữ chặt một bên, giúp cô cài vào, “Đó không phải ba anh.”

“Không phải sao?”

Nam Sơ chỉnh lại áo ngực, theo bản năng hỏi.

Lâm Lục Kiều nhìn rãnh sâu trước ngực cô, khẽ gật đầu, “Ừ, đó là ba của Đại Lưu.”

Cuối cùng, nói thêm câu: “Ngực của phụ nữ đều nặn từ này sao?”

Nam Sơ nháy mắt phản ứng kịp che ngực lại.

Theo bản năng quay lưng lại.

Trực tiếp bị cô đẩy ra, anh nhìn chăm chăm cô cười: “Trốn cái gì, sờ cũng đã sờ qua bao nhiêu lần rồi.”

“Anh lại không để chút cảm giác thân bí lại chứ.”

Anh không cho là đúng, nở nụ cười: “Anh đi ra ngoài, em chuẩn bị cho tốt rồi ra, nhanh chút, hôm nay anh phải về đội rồi.”

“Không liên quan, em ở nhà chờ anh, mấy ngày này em cũng được nghỉ.”

“Không phải không có người nói chuyện sao?”

“Sẽ không, lúc tan tầm anh có thể trở về, không trở về em liền đi ngủ.”

Nói như vậy, hai người giống như đang sống chung.

Lâm Lục Kiều thay quần áo xong đi ra ngoài, Lão Lưu đang đứng ở phía trước liền sững sờ.

Đúng là bộ này.

Một tác núi sống một tác máu, mười vạn thanh niên mười vạn quân.

Thấy anh đi ra, Lão Lưu liền cảm thán, “Đúng là lão già nhà cháu tài giỏi mà, nhìn thế nào cũng thấy bộ này rất nhiệt huyết.”

Lâm Lục Kiều mặc áo khoác vào, đứng ở bên cạnh ông, “Ông nội không phải tặng bác mấy bộ sao? Bộ này của cháu là từ khi ông cụ cho vẫn mặc.”

Ngày xưa nhiều sầu não.

Lão Lưu lắc đầu, ánh mắt nhìn phía phòng ngủ: “Ba cháu nói hằng năm không thấy cháu về nhà, không ngờ là kim ốc tàng kiều ở đây? Con gái nhà ai đây?”

Lâm Lục Kiều không muốn tiết lộ nhiều lắm, biết thái độ của lão Lưu, chuyện này còn phải để chính anh đi tìm Lâm Thanh Viễn, chỉ sợ nếu từ miệng người khác biết được, Lâm Thanh Viễn chỉ biết càng tức giận, vì thế anh cũng không nhiều lời: “Đến lúc đó định rồi sẽ gửi thiệp mời cho bác.”

Lão Lưu cười mắng: “Bất tự còn chưa xem, gửi thiệp mời cái gì, bọn nhóc các cháu, bộ dáng không biết gì, Đại Lưu cũng vậy, tìm trên đường một cô gái không rõ ràng, sống chết đòi cưới về, bọn nhóc các cháu lúc trước là cùng nhau ăn si tình hả? Thấy một cô gái liền định là cả đời hả?”

“Nhìn bác nói kìa, bác tìm cháu có chuyện gì?” Lâm Lục Kiều đổi đề tài.

“Được rồi, bác cũng không quản cháu, ba cháu sẽ chờ thu thập cháu, bác còn muốn nhờ cháu khuyên nhủ Đại Lưu nữa, không ngờ, cháu đứng về phía nó rồi hả?”

“Chuyện này cháu không đứng ở bên nào cả, chuyện cháu với cô ấy, cháu cũng không muốn Đại Lưu và Thẩm Mục đứng về phía cháu, không có ý nghĩa gì, cháu với cô ấy là chuyện của bọn cháu, mọi người đồng ý, cháu được cưới, mọi người không đồng ý, cháu vẫn cưới, dù sao chính là vậy.”

Lão Lưu gãi tay: “Cháu còn hơn ba cháu, năm đó ba cháu không phải cũng sống chết muốn cưới mẹ cháu, cuối cùng không phải cũng ly hôn sao, cháu cảm thấy chuyện tình cảm là chuyện hai người, nhưng cháu nghĩ lại xem, lúc ba cháu cưới mẹ cháu, có biết bao nhiêu người đâm chọc sau lưng mẹ cháu? Vì sao ly hôn, tính tình của ba cháu chắc cũng không nói cho cháu. Được rồi, tìm lúc nào rảnh về nhà hỏi đi. Hai người, thực nên mở lòng nói chuyện một chút.”

...

Nam Sơ thật sự ở trong nhà Lâm Lục Kiều tiếp.

Lúc Lâm Lục Kiều không trở lại cô đã gọi đồ ăn ngoài, xem tivi cũng rất nhàn hạ, hai hôm đầu anh cũng chưa trở về, gửi cho cô một tin nhắn, “Có nhiệm vụ, phải trực ban.”

Nam Sơ trả lời ừ một cái, bỏ đi động sang một bên tiếp tục ngồi sofa xem tivi.

Lâm Lục Kiều thấy một chữ rõ ràng như thế, nhin không được cong cong khóe miệng, lại nhin không được trả lời lại: “Em đang làm gì?”

Bên kia rất nhanh: “Xem tivi.”

Nhân lúc rảnh rỗi, đồng đội đang băng bó, gọi điện cho cô.

“Nhìn cái gì?”

“Phim điện ảnh .”

“Phim gì?” Anh thuận miệng hỏi.

Nam Sơ khịt khịt mũi: “Phim chiến tranh, nói về một thuyền trưởng mang theo một đám thủy thủ rời bến, trên thuyền có rất nhiều cấp bậc, có thầy giáo, có học sinh, cũng có người già và trẻ nhỏ, bởi vì thuyền trưởng ích kỉ phạm sai, làm cho thân tàu bị chìm...”

Lâm Lục Kiều dựa vào hành lang bệnh viện, thấp giọng nở nụ cười, “Khóc?”

“Có chút cảm động, cuối cùng lúc thuyền cứu nạn tới, chỉ còn lại một chỗ, còn có một đôi nam nữ không lên được thuyền, anh đoán xem là ai lên thuyền?”

Cho anh một câu hỏi, Lâm Lục Kiều quay đầu quét mắt nhìn một vòng hành lang dài, còn chưa đến lượt anh, cũng phối hợp nói: “Người con trai đem cơ hội cho cô gái kia rồi hả?”

Nam Sơ lắc lắc đầu, lại hít hít cái mũi, “Người con trai lên thuyền.”

Lâm Lục Kiều im lặng, nghe tiếng của cô, lắc lắc đầu nói: “Có thể hiểu được. Anh cũng có quyền sống sót.”

“Còn chưa có kết đầu.”

“Ừ em nói đi.” Anh dựa vào tường, nhẩn nại.

“Hai người là vợ chồng, dưới còn có một đứa nhỏ, sau đó, sau khi trở về cuộc sống bình thường, người con trai ngoài ý muốn phát hiện ra tò xét nghiệm của cô gái, biết được cô gái mắc bệnh nan y, cuối cùng cũng hiểu vì sao cô gái kiên trì muốn để anh ta lên thuyền.”

Chuyện Lâm Lục Kiều nghe thấy rất bình thường, hơn nữa anh làm cứu viện thấy trăm ngàn chỗ hở, nhưng Nam Sơ giống như bị hãm sâu vào tình tiết phim không thể kiềm chế được.

Phụ nữ quả thật là cảm tính.

“Có câu nói, trên trời mỗi một ngôi sao đều là một sinh mệnh hi sinh vì đất nước, em nghĩ như vậy đi, có lẽ liền không khó khăn nữa.”

Nam Sơ khóc càng mãnh liệt hơn, cô kì thật rất ít khóc, hoặc nói không khóc, chỉ xem một bộ phim này, cũng đã đỏ mắt lên, suýt rơi nước mắt, nhưng chỉ là cảm thấy khô sở, rất đau thương.

Nam Sơ cẩn thận suy nghĩ câu nói kia, liền nghe thấy tiếng nói phía bên kia, “Đội trưởng Lâm! Bác sĩ Trương gọi anh kia!”

Lâm Lục Kiều theo bản năng che điện thoại lại, kết quả đã không kịp rồi.

Nam Sơ: “Anh bị thương?”

Anh sợ một mình cô ở nhà suy nghĩ miên man, tùy tiện giải thích một chút: “Vừa ở dưới nước cứu người liền bị xước tay.”

“Mấy ngày nay anh không trở lại, chính là vì bị thương?”

Xong rồi, giọng của cô đã không còn ôn nhu nữa, “Được rồi, vậy anh cũng đừng trở lại nữa.”

Tút...

Tắt rồi.

Lâm Lục Kiều nắm điện thoại quay đầu, thấy Tiểu Cửu ở sau lưng anh dò xét, một mặt vô tội, “Sao vậy đội trưởng?”

Lâm Lục Kiều cắn răng híp mắt nhìn anh ta, tức giận, nâng tay nắm lấy ót anh ta một cái.

“Không thấy tôi đang gọi điện thoại hả? Nói lớn như vậy khoe bản thân tài giỏi hả?”

Tiểu Cửu: “Hu hu hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Edit: windy

Tiểu Cửu bị giáo huấn liền âm ức, gần đây cảm xúc của đội trưởng cũng khó hiểu, nhìn bóng lưng Lâm Lục Kiều bước vào chuẩn bị băng bó, cảm thấy về cái vòng giới cho anh.

Lâm Lục Kiều đi vào, bác sĩ Trương đang cúi đầu viết phương thuốc, ngẩng đầu ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt rõ ràng, “Lục Kiều, ngồi đi.”

Anh vừa đi qua ngồi xuống, liền nghe thấy bác sĩ Trương phân phó, “Tiểu hạ, xem cho cậu ấy đi.”

Lâm Lục Kiều thuận thể nhìn qua, cũng rất bình tĩnh.

Hạ Văn đứng không nhúc nhích, như đang dõi ai đó, rất lâu sau, bác sĩ Trương mới ngẩng đầu: “Thế nào? Còn sưng sờ cái gì?”

Hạ Văn mới đi qua, tương đối bình thản nói với anh: “Cởi áo.”

Lâm Lục Kiều hào phóng cởi cúc áo.

“Giơ tay.”

Hạ Văn giống như người máy, mỗi câu nói đều lạnh tanh, Lâm Lục Kiều cũng không so đo, cứ làm theo.

Kết quả, vừa giơ tay, thừa dịp bất ngờ, kéo một cái, một con đau đòn ập đến, Lâm Lục Kiều hít một hơi lạnh, bác sĩ Trương nhìn thấy, vội kéo Hạ Văn ra, “Sao lại xuống tay không nhẹ không nặng vậy, vốn là trật khớp, đừng có mà bẽ gãy rồi chứ! Cô ra ngoài đi, để tôi!”

Câu cuối cùng rõ ràng mang theo trách cứ.

Hạ Văn nhìn Lâm Lục Kiều, không biết tức giận với ai, thờ phỉ phỉ liền xông ra ngoài.

Tiếng cửa đóng rầm một cái.

Bác sĩ Trương lắc đầu, nâng cánh tay Lâm Lục Kiều lên, “Chỉ trật khớp thôi, không nghiêm trọng, tôi định vị lại cho cậu, kiên nhẫn một chút, bình thường nha đầu kia rất dịu dàng, không biết đến lượt cậu lại nhiều chuyện như vậy, cậu đắc tội cô ấy hả?”

Lâm Lục Kiều cười, “Sao có thể?”

“Vậy sao lại thế này?” Bác sĩ Trương thì thào.

Hạ Văn mục tiêu rất rõ ràng, đàn ông với người phụ nữ như vậy đều sẽ nhượng bộ.

Nếu không phải là lần trước Hạ Văn hẹn anh đi xem phim, anh từ chối buộc cô nói ra câu kia, đến nay anh cũng không biết cô ấy thích anh.

Anh là người không thích dây dưa dằng dai, một khi biết ai có tâm tư với mình, lập tức dập tắt hi vọng của họ.

Xử lý rất quyết đoán.

Nói cũng rất rõ ràng.

... “Thật xin lỗi, tôi có bạn gái rồi.”

Lời này đã đá kích tới Hạ Văn.

Sao đột nhiên có bạn gái, cô cảm thấy Lâm Lục Kiều cao lãnh, không dễ dàng tiếp cận, cho dù đun nước nấu ếch, muốn thông qua Lâm Khai để tiếp cận anh, ai biết lúc trước Lâm Khai xảy ra chuyện đó, trên mạng đều lan truyền rộng rãi, thanh danh thiên tài âm nhạc đều thối, cô cũng không dám tìm Lâm Khai nữa.

Không có Lâm Khai, sẽ không có lý do gặp Lâm Lục Kiều, thờ dài một hơi, thật vất vả tìm được thời gian mời anh đi xem phim.

Anh lại nói với cô là anh có bạn gái rồi!

Này so với trực tiếp từ chối cô còn đã thương mạnh hơn, anh bận như chó vậy, lấy đâu thời gian tìm bạn gái?

Hạ Văn không tin.

Cô không tin, Lâm Lục Kiều cũng không có cách nào, chỉ có thể đem sổ của cô vào danh sách đen, chỉ sợ bị nha đầu ở nhà nhìn thấy.

Nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên muốn về nhà, muốn ôm lấy cô gái của anh.

Thấy anh thất thần.

Bác sĩ Trương dán băng cho anh, thuận miệng hỏi: “Chuyện chuyển chức thế nào rồi?”

Lâm Lục Kiều hoàn hồn, cũng không nhiều lời: “Cũng được.”

Bác sĩ Trương ấn thật chắc, “Nghe lão Mạnh nói, lúc trước cậu phỏng vấn không tồi, còn xem xét kĩ càng nữa thôi? Thời gian này thể hiện tốt vào, tranh thủ sớm ngày vào đại đội, cũng đỡ để lão Mạnh mỗi ngày nhắc tới cậu mỗi ngày.”

Lâm Lục Kiều cười nhàn nhạt, không lên tiếng.

Bác sĩ Trương liếc nhìn anh một cái, lại nói: “Đừng chê chúng ta lải nhải, đều là vì tốt cho cậu, tình tình cậu kiểm chế đi.”

Lại là một xe lăn lông lốc lời tốt chuẩn bị nói, nghe được lỗ tai anh đều đã thành kén, “Chú Mạnh lại phái người làm thuyết khách rồi hả?”

Bác sĩ Trương thờ dài một tiếng, “Bọn trẻ các cậu, không ai là không bớt lo, ngoại trừ Minh Dương đang hoàng tử tể ngục ở bên đạ chúng, mấy đứa các cậu cả đám đều là kẻ không dễ bắt nạt. Chờ sau này các cậu có con cái, liền biết làm cha mẹ vất vả, trưởng bối nói một chút, không xuôi tai, nhưng thực dụng, được rồi, tôi cũng không nói cậu, chuyện của các cậu để các cậu tự quyết định, thỉnh thoảng đi xem ba cậu chút. Ba cậu đừng thấy ngoài miệng cứng rắn, cực kì mềm lòng, nếu cậu thực muốn ông ấy tiếp nhận hai người, phải bồi ông ấy uống rượu nói chuyện nhiều chút, Thẩm Mục biết xử lý hơn cậu, không có chuyện gì cũng có thể tìm ông cụ chơi cờ, nói chuyện phiếm, cậu thì không giống vậy, vừa về nhà đã nói muốn kết hôn, người ta không lấy chối đuổi cậu đi là nể tình rồi.”

Lâm Lục Kiều tan tâm liền trở về nhà cũ một chuyến.

Lâm Thanh Viễn chấp tay sau lưng đứng ở ngoài viện, thấy anh cầm hai chai rượu tới, lại không có biểu cảm gì, xoay người liền đi vào trong nhà, cứ như vậy đi vào.

Lâm Lục Kiều gọi ông lại, “Ba.”

Lâm Thanh Viễn dừng bước chân lại, quay đầu hô một tiếng, “Hô to như vậy làm gì?”

Lâm Lục Kiều không để ý ông, đi thẳng vào cửa, đưa rượu cho ông, “Bí thư Trương đâu?”

Lâm Thanh Viễn hừ một tiếng, “Ra ngoài làm việc rồi.”

“Có muốn làm cóc hay không?” Anh đề nghị.

Lâm Thanh Viễn lạnh nhạt nhìn anh, nói: “Mặt trời mọc phía tây rồi hả? Còn làm bộ quanh co?”

Lâm Lục Kiều gãi gãi mắt, “Thế uống hay không uống?”

Tiểu tử thôi.

Đã không kiên nhẫn rồi.

“Uống!” Lâm Thanh Viễn vung tay lên, sáng khoai nói: “Sao phải không uống!”

Hai ba con nói chuyện cũng không ngọt, Lâm Lục Kiều từ nhỏ cũng đều tùy tính tình của Lâm Thanh Viễn, ngồi cùng một chỗ uống rượu, cũng hơi hơi nhấp chút.

Lúc uống cũng không nói gì.

Lâm Lục Kiều thật giống như chỉ đơn giản tới uống rượu với ông.

Ngược lại Lâm Thanh Viễn lại nhắc tới mẹ của anh.

Hai ba con ngồi trên bà nhỏ, đặt ở trong sân, cây mây già, gió đêm thổi đung đưa, mấy lá bay xuống chậm rãi ngừng lại.

Dừng lại ở góc bàn, dừng lại, gió lại thổi một cái, lại rơi xuống dưới.

Lâm Lục Kiều thu hồi ánh mắt.

Lâm Thanh Viễn uống rượu phía trước, hai gò má ửng đỏ, so với nhau, Lâm Lục Kiều có vẻ trắng bệch hơn nhiều, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo: “Lúc ta mới quen mẹ con, khi đó mẹ con không có công việc hẳn hoi, bởi vì trình độ học tập không cao, luôn luôn chưa có công việc, bà ấy chỉ thích một thứ, thích hát, một lần xuống nông thôn, ta liền thấy mẹ con đứng trên một sân khấu cũ nát, hát đến đoạn kinh điển của.”

Lâm Thanh Viễn híp mắt lại, tựa như thấy được cô gái mắt ngọc mảy ngài mặc đồ phò mã, đắm trên đôi dày hoa sen, hát bài hát kia...

Vì cứu Lý Lang rời nhà, ai ngờ trúng bả Trạng nguyên.

“Lúc đó ta liền cảm thấy, cô gái nhà ai lại hay cười như vậy.” Nói đến đây, chính ông cũng không nhịn được nở nụ cười.

Lâm Lục Kiều yên tĩnh nghe.

“Khi đó ta mới nhập ngũ không lâu, muốn tiền không có, muốn địa vị cũng không có, binh chủng cũng không có tiền đồ gì, sau này mẹ con theo ta cũng tốt hơn, ông ngoại bà ngoại con đương nhiên không đồng ý, ta cũng biết rõ mẹ con theo ta chính là chịu khổ, ta không thể để mẹ con chịu khổ được, ta nghe theo ý của ông bà ngoại con, quyết định chia tay mẹ con, kết quả khi đó mẹ con lại mang thai con. Ông bà ngoại con suýt đánh chết bà ấy, lần ấy cực kì đau khổ, muốn kiên trì với mẹ con, có lẽ sẽ không có con và Lâm Khai, ta dừng cảm với mẹ con, hứa sẽ cho mẹ con tốt hơn, lãnh đạo trong đội cũng đồng đội đều dùng một ánh mắt đánh giá ta, bảm chức cao, cảm thấy ta bảm chức cao, người khác liền đâm sau lưng mẹ con, nói ta ở rể, nói ta tính khí nóng nảy.”

Lâm Thanh Viễn bắt đầu dĩ nỡ nụ cười.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Lục Kiều vẫn không hiểu rõ Lâm Thanh Viễn.

“Mẹ con phải gả, ta không chịu cưới, ta cũng không có dũng khí cưới, cũng không muốn người khác đâm sau lưng nói bảm chức cao, cuối cùng là mẹ con trộm sổ hộ khẩu, kéo ta đi lĩnh chứng. Cả đời, ảnh cưới không chụp, hôn lễ không tổ chức, sau này có ngày lạnh, cũng đều dựa vào ông ngoại con, cuối cùng người ta vẫn chụp cho ta cái mũ bảm chức cao, tính khí bất mãn liền rơi lên đầu mẹ con, dần dần, mẹ con không chịu nổi, muốn ly hôn, ta không chịu, kéo dài hơn nửa năm, mẹ con khóc cầu xin ta, ta lấy có con thi đại học lại kéo dài thêm nửa năm, nhưng mẹ con càng ngày càng gầy yếu, cuối cùng vào ngày con nhận được thư thông báo của quân đội, đi lĩnh chứng nhận ly hôn. Sau này ta nghĩ, nếu khi đó không gặp mẹ con thì tốt quá, có lẽ bà ấy sẽ tìm được mujog nhà môn đăng hộ đối để gả vào, thì sẽ không có như sau này, ít nhất bây giờ người vẫn còn sống.”

Lâm Lục Kiều nhớ rõ, khi đó anh còn ở quân đội, vừa kết thúc huấn luyện dã ngoại, gánh 20 cân gạo chạy xong năm trăm dặm, người mệt mỏi, dính gỏi liền có thể ngủ, kết quả chỉ đạo viên vừa đến liền gọi tên anh, “Người nhà tìm, rất gấp.”

Quân trang trên người anh cũng chưa kịp cởi, vừa chạy vừa nghĩ là ai.

Lâm Khai ở nước ngoài, Lâm Thanh Viễn thì tuyệt đối không có khả năng tìm anh.

Nghĩ thế nào cũng không biết cậu thanh niên gầy teo đứng ở trạm gác là Lâm Khai, anh còn rất vui sướng, đi lên liền ôm cậu một cái, “Lâu rồi không gặp.”

Kết quả Lâm Khai gục trong lòng anh liền khóc lên, nước mắt nước mũi cọ lên người anh, tu tu nói: “Mẹ không còn nữa.”

Một câu này, liền làm anh mơ hồ.

Lúc phản ứng kịp, anh không kịp xin phép, trực tiếp đi theo Lâm Khai chạy tới bệnh viện, làm hại bảo vệ ở cửa đuổi theo một đường.

Lần đầu tiên trưởng thành trong đời chính là lần đó.

Chờ sau khi xử lý hậu sự cho mẹ xong, anh quay về trường học đã là ba ngày sau, vừa tới cửa, đã bị giáo viên bắt ra sân thể dục, phạt anh gánh nặng chạy 50 vòng.

Khi đó khí chí thiếu niên nổi lên, không phục, nặng mặt, không nói câu nào, cộng lên ba ngày không ngủ, hai mắt đã như gấu mèo cứ thế chạy xong 50 vòng.

Giáo viên hắng giọng hỏi anh: “Biết sai chưa?”

Anh đứng lại ngay ngắn, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn, nhưng một câu cũng không nói.

Một đồng đội đứng bên cạnh lo lắng, nhẹ nói với anh, “Cậu nhận sai, nhận sai đi.”

Tĩnh tình cho phép.

Sao anh có thể cảm thấy anh có lỗi được, từ nhỏ đã ương ngạnh, sai chỗ nào? Mẹ qua đời, anh đi xem một cái, xử lý hậu sự, sai ở đâu?

Giáo viên lạnh lùng quát, “Không thấy sai, chạy thêm 50 vòng nữa.”

Anh vẫn không nói chuyện, lại chạy thêm 50 vòng.

Giáo viên bị anh làm cho tức đến tái xanh mặt, lần đầu tiên gặp được một người ương ngạnh như vậy, như vậy thật đau đầu.

Đồng thời lại cảm thấy kích thích.

Không thể phủ nhận, thường thường chính là kiểu lính như này lại càng hăng hái.

Lâm Lục Kiều khi đó cũng tức, cảm thấy bộ đội này quá không có nhân tính, phá nát giấc mơ từ nhỏ đến lớn của anh, quốc gia, quân nhân, ước mơ, giống như không giống như trong tưởng tượng của anh. Này quá suy sút.

Sau này, chờ lúc anh dẫn đầu đội lính.

Mới tỉnh ngộ.

Quân nhân, chỉ có hai chữ, kỉ luật.

Bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu, chờ đợi bất cứ lúc nào, xung phong bất cứ lúc nào, hi sinh bất cứ lúc nào.

...

Lúc Lâm Lục Kiều về nhà, cho rằng Nam Sơ khóa cửa rồi.

Vừa tra chìa khóa vào, lạch cạch, khóa mở, anh còn vui như trẻ con đứng ở cửa, đi vào thay giày, cất chìa khóa.

Cửa phòng ngủ khép hờ.

Ánh đèn vàng trên tường, như để lại cho anh.

Cô gái nhỏ co rút thành một cục nằm trên giường.

Anh cởi áo khoác ra, ném trên ghế sofa, đi đến bên giường, ngồi xuống, hai tay chống ở bên gối, cúi người hôn cô.

Từ đỉnh đầu, hôn xuống.

Cái trán...

Lông mày...

Lông mi...

Đôi mắt...

Sau đó cảm thấy không thích hợp, uốn ưót.

Lâm Lục Kiều cảm thấy hoảng hốt, bật đèn đầu giường, đem người trong chăn rút ra, thấp giọng gọi cô: “Nam Sơ?”

Bên ngoài mát lạnh.

Cả người anh đều mang theo hơi lạnh, hôn đến mắt cô trong lòng liền lộ bộ phận, nghĩ rằng chuyện hôm nay đã dọa đến cô rồi.

Nam Sơ ngủ hơi mơ hồ.

Vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt phóng đại của Lâm Lục Kiều, nửa người còn để trần, trên vai quần băng gạc, trực tiếp hỏi anh, “Anh về làm gì?”

Lâm Lục Kiều bế cô lên, cọ cọ mặt cô: “Không nhớ anh?”

“Nhớ rắm.”

Hai người ở chung lâu ngày.

Nam Sơ lại học không ít mấy lời thô tục của anh, bộ dáng ban mặt chứ người làm anh không hiểu cảm thấy mềm lòng.

“Ngày mai anh có một ngày nghỉ, có thể ở cùng em.”

Nam Sơ không cảm kích: “A, ngày mai em có thông cáo.”

Lâm Lục Kiều trực tiếp tiến vào trong chăn, xoay người đè cô ở dưới thân, cúi đầu hôn cô, “Đây.”

“Không...”

Nửa câu sau liền bị Lâm Lục Kiều ngăn lại.

Làm hai lần liền thành thật.

...

Lúc Nam Sơ lén mắt, Lâm Lục Kiều tận lực khắc chế lực của mình sợ làm cô đau, kết quả cô kéo cổ nói với anh, “Em muốn ở bên trên.”

Lâm Lục Kiều đổi lại cho cô.

Liền như vậy cười đến hai lần.

Tối hôm qua, Lâm Lục Kiều bế cô vào phòng tắm tắm rửa.

Không không chế được, lại làm một lần nữa ở bên bồn tắm.

Chờ khi anh lau sạch sẽ cho Nam Sơ đặt lên giường, đã là ba giờ sáng.

...

Ngày hôm sau tỉnh lại.

Lâm Lục Kiều đứng sáu giờ tỉnh ngủ, xuống lầu mua xong bữa sáng, chạy bộ xong trở về, đi đỡ Nam Sơ rời giường.

Nam Sơ lại tát một cái, “Anh thật phiền!”

Lâm Lục Kiều hí híp mắt, “Không phải nói hôm nay em có thông cáo sao?”

Nam Sơ không để ý anh, dứt khoát quay người tiếp tục ngủ, trên người không một mảnh vải, đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong lộ ra, che đi nơi bí ẩn.

Chờ lúc Nam Sơ tự đứng dậy.

Lâm Lục Kiều đã rành rang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, sắc mặt rất thú, trong tay cầm điều khiển từ xa, lơ đãng chọn kênh.

Thấy Nam Sơ đi ra, ánh mắt cũng không chuyển, liền nhìn chăm chăm tivi.

Cô mặc sơ mi chạy tới, đặt mông ngồi trên chân anh, cười khanh khách: “Chào buổi sáng!”

Lâm Lục Kiều thật muốn xách cô lên đánh mấy cái.

Tật xấu này không biết học ai, lúc bắt rời giường thì người thân cũng không nhận ra, vớ được gì liền ném, lại còn mạnh mẽ, lại cọt nhả với người ta.

Anh còn chưa có cách phát giận!

Nam Sơ kinh ngạc nhìn anh, “Sao trên mặt anh lại có dấu tay vậy?”

Lâm Lục Kiều lườm cô một cái, cong cong khóe miệng, cười lạnh nói: “Anh làm mẫu cho em một chút?”

“Em đánh?” Cô gái nhỏ kinh ngạc.

“Bằng không anh rành rồi sáng dậy liền tự tát mình một cái?”

Nam Sơ xoa xoa mặt anh, “Hình như em có chút khó tính lúc rời giường?”

“Có chút?”

“Được rồi, thật xin lỗi.”

Còn có thể nói cái gì?

Còn có thể nói cái gì?

Lâm Lục Kiều không nói gì cô ba giây, trực tiếp vò rối tóc cô, “Được rồi, đi rửa mặt đi.”

...

Một ngày này đều quá thô bạo.

Ăn xong điếm tâm

Làm

Ăn xong cơm trưa.

Làm

Ăn tối xong.

Nam Sơ cảm thấy ánh mắt của Lâm Lục Kiều nhất định ở trên người cô, liền vội vàng kéo người đến trên ghế sofa, “Đến, chúng ta làm chuyện có ý nghĩa.”

Lâm Lục Kiều buồn cười nhìn cô, giống như đang chờ cái cô gọi là có ý nghĩa.

“Đêm nay có chương trình giải trí, em rất thích MC, từ nhỏ em đã xem các chương trình mà lớn lên, chúng ta cùng nhau xem.”

Tám giờ xem xong chương trình.

Lâm Lục Kiều: “Còn có chuyện khác phải làm sao?”

“...”

“Không có, chúng ta ngủ thôi.”

Nói xong, liền một tay ôm lấy người, bế vào phòng, Nam Sơ hô lên: “Anh kiểm chế một chút.”

Lâm Lục Kiều ném cô lên giường, bắt đầu chậm rãi cời cúc, “Anh đã kiểm chế ba mươi năm, là lúc nên lấy về rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Edit: windy

Làm xong, Nam Sơ nhìn đồng hồ, chưa đến mười giờ.

Anh rút thời gian.

Lâm Lục Kiều dựa vào đầu giường hút điều thuốc, cô làm tổ trong ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, tay đặt trên ngực anh chọc chọc, ý muốn tạo ra vết, nhưng anh cơ bắp khỏe mạnh, không giống cô, bị làm cho cả người toàn xanh xanh tím tím.

Đặc biệt là đầu vai.

Nam Sơ tiếc nuối nhìn đầu vai trắng nõn của mình: “Không thể mặc đồ hở rồi...”

Lâm Lục Kiều nghe vậy, cúi đầu lườm cô một cái, nhà khói, nói: “Mùa đông rồi em không sợ lạnh?”

“Mấy ngày nữa có một buổi tiệc, tất cả mọi người mặc lễ phục, chẳng lẽ chỉ một mình em quần thành bánh chưng sao?”

“Bánh chưng có cái gì không tốt? Giữ ấm.”

Anh nhếch mắt lên, hiên ngang nói.

Nam Sơ lười tranh cãi với anh, chỉ có thể cầu khẩn ở trong lòng mong cho mấy ngày nữa dấu vết tiêu bớt đi.

Ngoài miệng mặc dù ghét bỏ anh ra tay nặng, vẫn không nhịn được ôm chặt anh, “Mấy nữa còn lâu nữa mới gặp nhau...”

“Hà?”

“Em còn nhiều thông cáo.” Cô cọ xát, rầu rĩ nói.

Lâm Lục Kiều gạt đầu tỏ vẻ hiểu rõ, tay vuốt ve ở đầu cô, anh biết nếu anh lộ ra một chút luyến tiếc, chỉ sợ cô cũng càng thương cảm hơn.

Vuốt xong, cúi đầu hôn đỉnh tóc cô, “Em cứ làm đi, lúc rảnh rồi tìm anh.”

“Nhưng anh cũng bận...”

“Anh ngoại trừ chuyện công việc không có chuyện khác, một tháng bốn ngày nghỉ tất cả đều để cho em.”

“Ừ, không được gặp người phụ nữ khác.”

Lâm Lục Kiều cười hừ: “Phụ nữ đâu ra, trong đội anh toàn là con trai.”

Trước có sói sau có hổ, Nam Sơ từ từ nhắm hai mắt, tay đặt trên cổ anh, “Hứa tham mưu là một, bác sĩ Hạ là hai.”

Lâm Lục Kiều nhìn, đem tay cô bỏ xuống, nhẹ nhàng vuốt ve, “Ngày đó ăn cơm ở khách sạn, Hứa Uẩn đã nói lời tạm biệt với anh, sau này ăn cơm không thấy đâu, còn về Hạ Văn, một đầu ngón tay cũng chưa để cô ấy chạm vào.”

Nam Sơ ôm không được, vừa lòng gật gật đầu: “Có giác ngộ là được.”

...

Hai người sau đó thật sự vui đầu vào công việc.

Cô quay phim, anh cứu trợ.

Gần đây thông cáo của Nam Sơ thật sự rất nhiều, không biết tại sao được ít hợp đồng, cũng có thêm đại ngôn, còn được làm nữ chính một bộ phim tuy rằng đạo diễn không là gì, nhưng nghe nói bộ phim này còn rất nổi, lại còn được hai lần lên hotsearch, đánh giá không tồi.

Trước người hắc cô nhiều như vậy, hơn nữa lúc Lâm Khai hút ma túy còn bị tóm cùng, mặc dù bây giờ Lâm Khai đã vào trại cai nghiện thanh niên, nhưng vẫn có không ít người vẫn nghi ngờ cô có hút hay không.

Nhưng cái khó tin là giờ có người nói giúp cô.

Nhưng mà hai ngày sau, cô sẽ biết, những người giúp đỡ cô đó là thủy quân, ngoại trừ có tài khoản trên mạng ra toàn bộ đều trống rỗng, mới đầu còn tưởng là Thẩm Quang Tông mua, hỏi hai lần, Thẩm Quang Tông nói: “Với tình hình hiện tại của cô, mua thủy quân không quá thích hợp, tôi vẫn chờ có phim rồi, mới nói sau.”

Nói xong, cô cũng cảm thấy nghi ngờ, “Rốt cuộc là ai mua thủy quân cho cô?”

Nhưng mặc kệ nói thế nào, sự tình giống như phát triển theo chiều hướng tốt.

Nhưng Nam Sơ vẫn không có cảm giác như cũ.

Mấy năm nay theo chủ trì thiện tu, rất nhiều thứ đều xem nhẹ, càng ngày càng hi vọng có thể bình tĩnh sống.

Mà bên này Trương Cách dùng tiền mua tài nguyên mỗi ngày lướt điện thoại đều nói chuyện say sưa.

Một lát chỉ huy trợ lý, “Vai diễn này hợp với Nam Sơ, anh đi tìm bên sản xuất đàm phán đi.”

Mười phút sau trợ lý trở về, “Vai diễn này đã có nữ chính rồi.”

“Ai?”

“Một thành viên nhóm nhạc, Từ Trí Nghệ, là người mới nổi năm nay.”

“Tôi thêm một triệu, anh nói tiếp với bên đó.”

Năm phút sau, “Xong rồi.”

Trương Cách hài lòng gạt đầu, lại gọi điện cho Hạ Chính Bình: “Tôi xem hậu kì cắt nối biên tập, tôi cảm thấy Liễu Oánh Oánh rất xuất sắc, đem cảnh của nữ chính cắt đi, để Liễu Oánh Oánh lên chính.”

Hạ Chính Bình cũng không dám: “Nữ chính là tuyển một.”

Tướng Cách đồng đặc nói: “Sau này Nam Sơ cũng là tuyển một.”

Hạ Chính Bình: “Tiểu tử này, tôi nghe nói cô ấy làm cậu mất mặt không ít, cậu làm gì vậy?”

Tướng Cách râm rì một tiếng: “Tôi đây là tình mắt.”

Hạ Chính Bình cười ha ha, “Cậu vẫn nên cẩn thận với ông cụ đi, cậu làm loạn như vậy, khó tránh khỏi một ngày nào đó ông cụ ra tay đâu.”

Tướng Cách quen làm loạn, cũng không để ở trong lòng, râm rì cúp điện thoại, anh ta muốn nâng một người lên, ai dám ngăn cản.

...

Hôm nay, Nam Sơ vừa tham gia một buổi lễ trao giải, kì thực không đến lượt của cô, cũng chỉ là đi vậy thôi, nhưng phóng viên khu thảm đỏ cũng nhiều, cô vẫn mặc đồ lộng lẫy một chút, mặc váy nhỏ cả người rét run trong gió.

Áo khoác của cô ở trên xe.

Lúc mới tới vốn có chút ẩm, kết quả cô cùng mấy vị diễn viên đợi lên sân khấu, trong tay vốn có một túi sưởi ẩm, kết quả lại bị người bên cạnh lấy mất.

Mấy nữ diễn viên giận mà không dám nói gì, người ngoài tiến vào còn phải mỉm cười.

Diễn viên đều có chức nghiệp giống nhau, bề ngoài quang vinh chói lọi, bên trong lại có nhiều chuyện người ngoài không thể biết được.

Nam Sơ ngồi một lát.

Buổi lễ bây giờ mới bắt đầu, cô nhìn đồng hồ, lại đi ra ngoài gọi cho Lâm Lục Kiều một cuộc.

Hai người lâu rồi không gặp.

Dạo này cũng chỉ gọi điện thoại, Lâm Lục Kiều còn bận hơn cô, di động đều tắt máy, xác suất có thể gọi được cũng không lớn.

Như có kì tích, hôm nay lại có thể gọi được.

Sau mấy tiếng tút tút, tìm Nam Sơ đập thành thịch, không hiểu có chút khản trương.

Rõ ràng cái gì cũng đã làm rồi, cũng không biết bây giờ lại giống như thiếu nữ mười bảy tuổi, nhớ anh đến phát cuồng.

“Nam Sơ?”

Nghe thấy tiếng của Lâm Lục Kiều nháy mắt, Nam Sơ liền cảm thấy bỗng chốc được thỏa mãn, “Đội trưởng, tan ca chưa?”

Lâm Lục Kiều giơ điện thoại ra, một đường đi qua các binh lính, đều bị anh phát tay, đến bãi đỗ xe, trực tiếp mở cửa xe nhảy vào, sao đó đóng “Oành” một tiếng, ngồi ở trong xe, mới có cảm giác thế giới hai người, “Vừa tan ca.”

Người ở hành lang rất nhiều, đều là nhân viên công tác đi đến vội vàng, cũng không ai để ý cô, gió thổi vào, Nam Sơ chà chà tay, “Em ở tiệc trao giải, lạnh chết rồi.”

Lâm Lục Kiều dựa người trên ghế, châm một điếu thuốc, hít một hơi, có thể nghĩ đến hôm nay cô mặc cái gì, mỗi lần nhìn ảnh chụp của cô, liền không nhịn được mà lạnh thay cho cô.

Anh hít một hơi thuốc lá, chậm rãi từ từ nói: “Xứng đáng, ai bảo em mặc ít vậy, trở về anh bảo thím Mạnh tìm cho em bộ áo hoa để mặc vào.”

“Anh thực coi em là bà nội rồi hả?”

Lâm Lục Kiều rất nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ai nói mặc áo hoa thì thành bà nội hả? Tư tưởng của em có vấn đề rồi.”

“Được, anh đi xin đi, mấy ngày nữa có lễ chúc mừng, em sẽ mặc, xem xem là mất mặt ai.”

Cười nhẹ vài tiếng.

Lâm Lục Kiều dập điếu thuốc, bỗng nhiên gọi tên cô: “Nam Sơ.”

“Hả?”

“Mẹ em ở nước ngoài?”

“Ừm.”

“Muốn trở về chưa?”

“Anh tìm mẹ em?”

“Ừ.”

Cổ họng Nam Sơ cứng lại, “Tìm mẹ em làm gì?”

“Muốn hộ khẩu.” Anh thản nhiên cười nhẹ nói: “Cưới em không cần hộ khẩu hả?”

“Thật kết hôn?”

Anh trêu chọc: “Thế nào, không muốn gả?”

“Anh cầu hôn hả?” Nam Sơ hạ giọng.

“...”

Bên kia bỗng nhiên im lặng.

Lúc còn rất nhỏ, Nam Sơ nghĩ, nếu sau này có người đàn ông muốn cưới cô, nhất định là kiểu tám người khiêng hoặc là màn cầu hôn khí thế.

Dần dần lớn lên.

Quan niệm, tư tưởng, trải nghiệm, thân phận, đồng loạt thay đổi.

Thân phận của Lâm Lục Kiều cũng không có cách cầu hôn cô khi thế được.

Ngừng trong gara.

Lâm Lục Kiều hạ cửa sổ xuống, một tay cầm điện thoại, một tay kẹp điều thuốc, để trên bệ cửa sổ, khói cũng rất lâu không bay đi, tàn thuốc muốn rơi xuống, gió thổi lên, nửa tàn thuốc rơi trên mặt đất, anh dứt khoát gạt tàn thuốc đi, cúi đầu tìm trong hộp ra một tờ kiểm tra chính trị.

Đó là mấy hôm trước Lâm Thanh Viễn vào bí thư Trương đưa cho anh.

“Con muốn làm gì thì làm, ta không ngăn cản, vui vẻ, buồn khổ, đừng hối hận là được.”

Mấy ngày trước, nằm mơ cũng nghĩ đến chuyện này.

Mà lúc đồng ý thật, anh có chút thổn thức, lòng liền trống rỗng, nhưng nghĩ tới cô, trong lòng lại đầy lại.

Ít nhất, một bước thành công rồi.

Giờ chỉ còn bên Nam Sơ nữa thôi, chỉ cần Nam Nguyệt Như đồng ý, trên cơ bản, tên hai người bọn họ liền ở cùng một trang rồi.

Từ đây, vợ của Lâm Lục Kiều chính là Nam Sơ rồi.

Sống là người của anh.

Chết là ma của anh.

Anh để điện thoại bên tai, tùy tay rút bút ra, dùng miệng rút vỏ, đem trang giấy đặt trên tay lái, chậm rãi viết lên.

Họ và tên: Lâm Lục Kiều.

Viết lưu loát, đầu bút có lực.

Chữ anh rất đẹp, từ nhỏ đã được ông cụ rèn viết bút lông.

Lâm Lục Kiều nằm sấp ở trên tay lái, vừa điền, vừa thấp giọng hỏi: “Gà cho anh không? Hử?”

Cô gái bên kia bị đông cứng, xoa xoa cánh tay, lạnh lùng nói: “Không gả.”

Lâm Lục Kiều nở nụ cười, tiếp tục viết tiếp.

Giới tính: Nam

Dân tộc: Hán.

Anh chậm rãi nói: “Anh đang điền giấy xin kết hôn, nếu em không gả, anh liền xé.”

Nói xong, anh làm bộ xoa nhẹ tờ giấy.

Nghe thấy tiếng giấy sột soạt, bên kia liền nóng nảy, “Này, anh dám!”

Anh cười nhẹ một cái, cố ý nói: “Vậy em gả hay không gả?”

“Gả gả gả!”

Cô sốt ruột khó nén được gật đầu, “Nhưng muốn kết hôn ngầm, trước xin chứng nhận trước, không công khai, cũng không được để cho công ty em biết.”

Lưu loát kê khai bản thân xong, Lâm Lục Kiều tựa vào trên ghế, nhìn một lát, “Được, ngày mai anh đi, sau đó sẽ bỏ sung hôn lễ cho em sau.”

Cuộc gọi điện đến hồi kết.

Nam Sơ vẫn chưa ý thức được, thật sự cứ như vậy gả đi rồi sao?

...

Ngày hôm sau, Lâm Lục Kiều liền đem báo cáo đưa tới chi đội.

Mạnh Quốc Hoàng cúi đầu nhìn nhìn, “Có cần gấp như vậy không? Ba cháu thả lỏng một chút, cháu liền đến chỗ ta báo cáo rồi hả?”

Lâm Lục Kiều đứng thẳng tắp, “30 còn không gấp?”

Mạnh Quốc Hoàng cười lạnh, đến nay không vừa lòng anh: “Cháu đừng hại chính mình là được!”

Lâm Lục Kiều hít một hơi, nói: “Vợ cháu là xinh đẹp, nhưng mọi người đừng hiểu lầm với những người phụ nữ xinh đẹp?”

Mạnh Quốc Hoàng mặc kệ anh, vẫy vẫy tay bảo anh đi ra.

Mấy đứa nhỏ này còn điên hơn.

Ra khỏi văn phòng, khó được tâm tình tốt, Lâm Lục Kiều gọi cho Đại Lưu mấy cú điện thoại, an ủi.

Lại Lưu gần đây cãi nhau với Từ Trí Nghệ, tâm tình không tốt.

“Làm loạn cái gì vậy?”

“Nói không nghe, cậu nói làm một ca sĩ hát là được với làm thần tượng không được sao? Cứ muốn đi quay phim, kết quả vừa được làm nữ chính lại bị người khác cướp mất, mấy ngày nay tâm tình không tốt lắm, rủ cô ấy cũng không chịu ra ngoài.”

Lâm Lục Kiều lấy điều thuốc bỏ vào miệng, không chút để ý nói: “Cãi nhau.”

“Rồng lên tận trời rồi.” Đại Lưu chợt thấy kì quái, “Nghe thấy tâm tình cậu không tồi?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu hút điều thuốc, thở hắt ra, lười biếng nói: “Vốn nghĩ thông suốt biết chuyện này của cậu, thấy cậu tâm tình không tốt, sợ kích thích cậu, thôi, tôi tự vui về vậy.”

“Cút! Cậu từ nhỏ đã kích thích tôi còn chưa đủ?”

Lâm Lục Kiều cong cong khóe miệng không lên tiếng.

Đại Lưu nóng nảy: “Nói! Có chuyện gì vui, nói cho anh em.”

Lâm Lục Kiều thổi thổi khói, chậm rãi nói: “Tôi muốn kết hôn rồi.”

“What! Nhà cậu đồng ý rồi hả?”

“Ừ.”

Đại Lưu: “DM! Chúc mừng nha! Tôi thật sự gọi Nam Sơ là chị dâu rồi hả?”

“Đã gửi báo cáo, chờ kết quả phê duyệt nữa, tôi sẽ đi gặp mẹ Nam Sơ.”

Cái khác đều đã xong.

Với anh mà nói, phê duyệt không thành vấn đề, tính tình Lâm Thanh Viễn anh cũng hiểu, nhưng cái này anh có thể không chế, chỉ có duy nhất mẹ Nam Sơ là anh không dám chắc.

“Chúc mừng, phải đi gặp mẹ vợ rồi! Có lời nói, thuận tiện giúp tôi xin chữ ký nha, tôi rất thích bà ấy diễn nữ hiệp khách Triệu Từ Oánh đấy! Còn có cô gái mô côi Tạ Viện! Bà ấy diễn quả thật quá kinh điển rồi!”

Lâm Lục Kiều không theo đuổi thần tượng không xem tivi, “Cái gì vậy?”

Đại Lưu rầm rì: “Cậu không hiểu đâu? Muốn lấy lòng mẹ vợ, cậu phải xem một lần các vai bà ấy đóng đã, bằng không đến lúc hai người gặp nhau, hỏi cậu tôi đã từng diễn vai gì, cậu lại không thể hỏi vì sao được, ấn tượng đầu tiên đấy?”

Tin cậu là quý!

Tuy nói như vậy, trước lúc Lâm Lục Kiều chưa gặp Nam Nguyệt Như có xem qua mấy bộ phim bà diễn.

Có một bộ rất thoáng, có diễn cảnh nóng, hơn nữa là cách vài phút sẽ có tiếp, cách vài phút lại có tiếp.

Lâm Lục Kiều dứt khoát tua qua, để một bên xem, hình ảnh ái muội, anh liền tua qua, như vậy xem xuống, ngược lại cũng rất ổn.

Xem xong, tắt đi.

Nam Sơ gọi tới, rất đúng lúc: “Anh đang làm gì?”

Lâm Lục Kiều tựa vào trên ghế giặt mình một cái, “Khụ, thế nào?”

“Anh có Wechat không? Em gửi cho anh mấy tấm hình?”

Trước có mở một cái, đến ảnh đại diện cũng không có, nhưng mà cũng có mấy người bạn trong đó, anh ít dùng, muốn tìm anh thì chỉ có thể dựa vào số điện thoại.

Anh báo mã số cho cô, chờ cô thêm vài, thông qua chấp nhận, rất nhanh liền hiện lên mấy tấm hình.

“Mau chọn giúp em, đêm nay em phải tham gia tiệc tròn năm, bộ nào đẹp vậy?”

Anh nhìn mấy tấm hình nửa ngày, cuối cùng chọn một bộ hơi bảo thủ chút.

Nam Sơ rất nhanh liền trả lời, “Em biết mà, biết mà, nghe anh.”

Anh hài lòng trả lời: “Ngoan. Mấy giờ kết thúc? Anh đi đón em?”

Nam Sơ trả lời chậm, chờ cô một lúc, Lâm Lục Liễu bấm vào ảnh của cô, cô gái ngồi trên ghế sofa, tay giờ kiêu con thỏ, vừa khéo che mặt.

Ma xui quỷ khiến.

Anh ấn lưu lại, sau đó đổi lại ảnh của mình.

Bạn bè của anh không nhiều, ngoại trừ Đại Lưu ra, còn có một số là đồng đội và một số lính anh từng chỉ huy.

Vạn năm trăm thì thay đổi ảnh đại diện.

Wechat nháy mắt nổ tung.

Đại Lưu: “MD, đây là chị dâu sao? Thật đáng yêu.”

Lâm: “Có phải đáng yêu hơn vợ cậu không?”

Đại Lưu: “Cút! Vợ tôi đáng yêu nhất!”

Lâm Lục Kiều trả lời lại biểu cảm [giờ ngón giữa].

Thẩm Mục: Cậu xác chết vùng đây?

Lâm: Không được?

Thẩm Mục: Ảnh đại diện là Nam Sơ?

Lâm Ủ.

Thẩm Mục: Đến Wechat cũng không quên cầu lương hả?

Lâm: Không được?

Hệ thống nêu lên: Đối phương cần tăng thêm cho thỏa đáng...

...

Nam Sơ: Anh dùng giống ảnh của em?

Lâm: Con thỏ này đáng yêu.

Nam Sơ: ...

Tiếp theo lại là một tin: “Em phải đi, đợi lát nữa lại nói, buổi tối anh đừng tới đón em, bên này nhiều phóng viên, mấy ngày nữa em qua tìm anh.”

Lâm Lục Kiều tựa vào trên ghế, hai chân nhàn nhã gác lên mép bàn, nửa ngày mới trả lời lại cô: “Được.”

Đêm nay Nam Sơ tham gia tiệc chúc mừng tròn 50 năm sáng lập F&D, đặt ở cao ốc Hoàn Vũ.

Đêm này tham dự có rất nhiều ceo tập đoàn, có diễn viên, đạo diễn nổi tiếng cùng nhà sản xuất, Tưởng Cách gần đây đang đầu tư vào tổ kịch, bao gồm giống Nam Sơ còn có người mới, còn có một số nhà nghệ thuật, già dặn, đều là bạn tri kỉ của ông Tưởng.

Tối nay là một màn tìm danh lợi.

Mà so sánh với những người này, diễn viên ngược lại thành tầng thấp nhất, diễn viên nhỏ muốn mượn buổi này để quen mặt, diễn viên tuyến một muốn nắm chắc tài nguyên, chỉ riêng Nam Sơ, toàn bộ quá trình đều bị Thẩm Quang Tông đưa đi kính rượu, cô lộ ra vẻ mệt mỏi, ủ rũ.

Trên sàn nhảy, ánh đèn thủy tinh chói mắt.

Người người quần áo ngấn nấp, trang điểm tinh xảo, áo mũ chỉnh tề, trên mặt đeo mặt nạ vô hình, khuôn mặt tươi cười chào đón.

Trong đám người, xẹt qua một gương mặt quen thuộc.

Nam Sơ giống như đặt mình trong vũ hội đeo mặt nạ, tất cả mọi người dường như không có việc gì tâm tình vui vẻ, đều vui vẻ.

Vừa quay đầu.

Cô nhìn thấy Từ Trí Nghệ bị một ông già ôm ra.

Nam Sơ coi như không thấy, rất nhanh quay đầu, mà bên này, Nghiêm Đại giờ ly rượu lên kéo làn váy cô lại, cười cười: “Uống một ly?”

...

Mười giờ đêm.

Trung đội Đặc Cần.

Tiếng còi báo động dồn dập.

Lính cứu hỏa đang ngồi, nhanh chóng xoay người xuống giường, nối đuôi nhau chạy ra.

Lâm Lục Kiều trực tiếp từ văn phòng lao ra, trực tiếp trượt một đường từ hành lang dài, anh là người đầu tiên tới, nhanh chóng mặc đồ cứu hỏa, đứng tại chỗ, nghiêm chỉnh.

“Nhanh chút!”

Lính cứu hỏa lục tục chạy tới.

Bốn mươi giây, mọi người đến đông đủ, Lâm Lục Kiều lên xe, ra lệnh một tiếng: “Đi!”

Bên tai truyền đến tiếng nói, “Vị trí hỏa hoạn, Cao ốc Hoàn Vũ tầng 76.”

“Tình huống bên trong thế nào?”

“Tiệc tròn 50 năm sáng lập F&D, rất nhiều diễn viên, đạo diễn, còn có người già, người bị nhốt trong đó dự đoán là 300 người, bao gồm nhân viên khách sạn, số liệu cụ thể đã trình báo rồi...” Người kia nói xong liền cảm thấy có chút không thích hợp, sao đội trưởng Lâm khác vậy, như lúc trước, đã sớm phân tích cùng anh ta rồi, anh ta thử hỏi một câu: “Đội trưởng Lâm, anh có nghe không?”

Rất lâu, mới nghe anh trả lời, “Nghe thấy rồi.”

Cực kì lạnh lùng, lại có chút đè nén, người kia gật gật đầu, “Bên kia gọi tới, mọi người nhanh chút.”

“Cúp.”

Cúp điện thoại.

Người đi theo Lâm Lục Kiều đều là lính lão luyện, bao gồm cả Dương Chấn Cương.

Cũng chưa hề thấy biểu cảm của Lâm Lục Kiều giờ phút này.

Âm trầm giống như bất cứ lúc nào cũng bùng nổ.

Dương Chấn Cương thấy lần này là tình thế nghiêm trọng, lại đúng lúc anh thuyền chuyển, sai lầm gì, với anh cũng không có lợi.

“Tình huống nghiêm trọng?”

Lâm Lục Kiều lắc đầu, tùy tay cầm chai nước bên cạnh, ngửa đầu uống, uống xong trực tiếp đem bình không ném ở trên sàn.

Bên tai đều là câu kia của Nam Sơ.

“Đêm nay em phải tham gia tiệc tròn năm, bộ nào đẹp vậy?”

“Em biết mà, biết mà, nghe anh.”

Anh giống như có thể nghĩ đến lúc Nam Sơ nói hai câu này biểu cảm hoạt bát như nào.

Không dám nghĩ.

Nghĩ tới tâm liền loạn, cô tốt xấu gì cũng ở trong đội mấy ngày, biết lúc có cháy có cơ hội liền thoát ra, không thể giống những người khác.

Sợ là cô đem cơ hội sống cho người khác.

Anh bỗng nhiên cúi đầu xuống, tay nắm thành quyền để ở bên môi, dùng răng cắn cắn, ánh mắt hồng lên, phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi.

Trong đầu đã không có suy nghĩ khác.

Tất cả đều là Nam Sơ Nam Sơ.

Chờ xe đến hiện trường, phía dưới một vòng người vây quanh, tất cả đều là người, tập trung lại.

Có người cầm điện thoại chụp ảnh, có người còn đang không ngừng gọi điện thoại.

Lâm Lục Kiều không đợi xe ngừng hẳn, liền trực tiếp nhảy xuống, anh ngẩng đầu nhìn, lửa bốc tận trời giống như muốn phá ta đêm tối, khói đặc cuộn cuộn đã hòa vào với đêm tối.

Ngọn lửa liền giống như nanh vuốt.

Không ngừng lan ra khắp tòa nhà, thỉnh thoảng rơi xuống mấy quả lửa đỏ, rơi xuống mui xe ở ven đường.

Phía dưới người qua đường mang theo hưng phấn hét chói tai!

“Cháy!”

“Mau phát trực tiếp mau!”

“Nghe nói bên trong có rất nhiều minh tinh!”

“Dù sao người tôi thích cũng không có đó.”

Đây là thói đời.

Tai nạn không rơi trên đầu mình, những người đứng xem vĩnh viễn đều là vui sướng khi thấy người gặp họa.

Phía ngoài vòng cảnh báo có phóng viên không ngừng muốn xông vào, nắm lấy cánh tay Lâm Lục Kiều, giống như nắm lấy tiêu đề nổi bật, biểu cảm hào hứng: “Soái ca soái ca, tình huống bên trong là gì? Có thể tiết lộ một chút không?”

Lâm Lục Kiều trực tiếp không kiên nhẫn bỏ tay ra, “Cút ngay.”

Sau đó, anh dẫn theo anh em vào sinh ra tử, hướng về phía ngọn lửa.

Cũng không quay đầu lại.

Mọi người gọi là “Đi ngược chiều”.

Năm ấy nhập ngũ, anh từng hứa với bản thân.

Trung với Đảng, trung với tổ quốc, trung với nhân dân, tuyệt đối không phản bội.

Nhiều năm như vậy, anh đều ghi nhớ lời thề.

Gặp hơn ngàn đám cháy, cứu mấy nghìn người.

Trung thành đã trở thành tín ngưỡng.

Bây giờ chỉ có một nguyện vọng.

Bảo vệ cô bình an.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Edit: windy

Cao ốc tối đen đứng sừng sững ở trong đêm tối.

Mà lúc này lửa đã bốc lên dữ dội, lửa cháy đỏ bừng cùng với khói đặc bốc lên tận trời.

Đám người phía dưới hét lên chói tai.

Trong buổi tiệc.

Tiếng nổ mạnh phát sinh trong nháy mắt, tiếng nói tiếng cười của mọi người, không phân biệt được.

Nam Sơ cảm ly rượu đứng ở bên cạnh Thẩm Quang Tông.

Ông cụ Tưởng chống gậy lên đài nói lời chúc mừng, dưới đài tiếng vỗ tay như sấm, mọi người cười vui vẻ, giống như không có chuyện nào cao hứng hơn chuyện này.

Lúc này, một tiếng nổ vang lên, tất cả đèn đều tắt.

Đại sảnh nháy mắt chìm vào bóng tối, mọi người hoảng loạn, Tưởng Cách vừa mới sai người ra bên ngoài nhìn xem, kết quả một giây sau, tường thủy tinh trực tiếp bị nổ tung, một ngọn lửa lớn cùng mảnh vỡ thủy tinh, đột nhiên bắn vào.

Bức tường xung quanh mọi người đột nhiên nổ tung, bốn phía đều ngã nghiêng ngã xuống đất, kêu rên khắp nơi.

Sau khi tiếng nổ vang lên, như là tiếng cảnh báo, chính là xảy ra tai nạn.

Mọi người bắt đầu rối loạn chạy trốn khắp nơi, bề ngoài quang vinh chói lọi, cuối cùng bị khao khát muốn sống xé rách.

Khuôn mặt mọi người đều đã trở nên dữ tợn.

Bản năng muốn sống, khiến cho bọn họ bại lộ tính ích kỉ và độc ác.

Trong nháy mắt, nơi phồn hoa này giống như lâm vào địa ngục nhân gian.

Nam Sơ và Thẩm Quang Tông bị dòng người tách ra.

Bên trong đều là bình rượu vỡ tan, rượu chảy đầy đất, không ngừng chảy về phía ngọn lửa trên đất, lửa nhanh chóng bùng lên, không ngừng vây lấy mọi người.

Chỉ chớp lát sau, bốn phía đều là lửa và khói đặc, phong tỏa tất cả đường thoát thân.

Nhiệt độ càng ngày càng tăng, một thoáng chốc, mọi người đã mất đồ tại hồng, lửa bên ngoài đã cháy bùng bùng! Trong không khí đều là tiếng báo cháy, trên đầu thỉnh thoảng lại phun nước xuống! Ngọn lửa lại không hề bớt đi.

Một đám người bị ngọn lửa ầm ầm từ tầng dưới phun lên, trong làn khói đặc, giống như không phân biệt được phương hướng, sau đó một ngọn lửa ở giữa mọi người không ngừng nổ bùm bùm.

Tay Nam Sơ bỗng nhiên bị người khác tóm lấy.

Cách lần khói, cô nhận ra là Nghiêm Đại, chỉ thấy cô áy dèng vải che miệng mũi, khom lưng nói với cô: “Mẹ nó tôi tìm cô cả buổi rồi.”

Nam Sơ thất thần, “Cô tìm tôi làm gì?”

Nghiêm Đại trực tiếp lấy từ trong túi ra một chiếc khăn ẩm ném cho cô: “Che vào.”

Nam Sơ có chút giật mình, “Cô sẽ không hạ độc chứ?”

“Cút!”

Hai người trong làn khói đặc bị mất phương hướng, dựa vào tường nghỉ ngơi, chợt nghe Nghiêm Đại nói: “Lần trước diễn tập bỏ cô lại, lần này coi như bồi thường lại cho cô.”

“Vậy cô thiệt thòi lớn rồi.”

Chớp mắt một cái liền im lặng.

Hai cô gái bỗng nhiên dựa vào tường đối diện nở nụ cười, ánh lửa phía sau hai người cháy ầm ầm.

...

Lâm Lục Kiều dẫn theo một đội nhỏ tiến vào vòng cảnh giới.

Phía sau là tiếng xì xào của người dân, vành nón cũng không che được khuôn mặt nghiêm túc của anh, “Nghiêm!”

Toàn bộ lính cứu hỏa đứng nghiêm ngay ngắn!

“Điểm số!” Lâm Lục Kiều trầm giọng.

“Một!”

“Hai!”

“Ba!”

“...”

“Mười!”

“...”

“15!”

Người đủ.

Lâm Lục Kiều: “Cứu viện hoàn thành, tất cả trở về đây báo tin cho tôi!”

“Rõ!”

Giữa tiếng ồn ào, bọn họ hô lên vang dội, ánh mắt kiên định.

Bây tám chiếc xe cứu hỏa tiến tới, Nhị đội trưởng từ trên xe nhảy xuống, nói với Lâm Lục Kiều, “Nghiên cứu đường thoát chưa?”

Lâm Lục Kiều ngửa đầu nhìn một cái, vừa rồi Tam đội trưởng gửi tin báo: “Phía cầu thang bị phong kín, tiến vào theo đường chữa cháy thôi.”

Nhị đội trưởng vỗ vỗ vai anh, “Làm đi.”

Vô cùng phiền muộn và bi thương, trường hợp như vậy bọn họ đã trải qua vô số lần, nhưng mỗi lần đều vô cùng bức bối.

Hỏa hoạn cao tầng rất bất lực.

Đừng nói 76 tầng, chỉ với trang bị chữa cháy trong nước, khả năng chữa cháy là 50 thước, đại khái cũng hơn 10 tầng, cao hơn nước không thể phun tới, khả năng cột nước phun xa vĩnh viễn không thể đạt được mức cao như vậy, cao nhất cũng chỉ có thể lên tới 50 tầng, mà kết cấu cao tầng bên trong còn phức tạp, bên trong, đều sử dụng tường xi măng cường độ cao, tốc độ nứt nẻ cùng tốc độ thiêu cháy cũng nhanh hơn xi măng bình thường.

Khói đặc khuếch tán ra, tầm nhìn thấp, lao vào gần như vô vọng.

Lâm Lục Kiều vừa tiến vào đám cháy liền nhận ra lần cứu viện này khó khăn, Tam đội trưởng đã dẫn người qua vài lần, đều bị ngọn lửa ép cho quay lại, ngọn lửa giương nanh múa vuốt lao tới, như muốn nuốt trọn tòa nhà, tình hình còn lớn hơn so với tưởng tượng của anh.

Nhị đội trưởng lớn tuổi hơn hai người, người đầy kinh nghiệm, trước đã từng tham gia một lần cứu viện 84 tầng, tương đối có kinh nghiệm, “Nơi này chắc là chỗ phát nổ, trước dọn dẹp xung quanh một vòng đã.”

Lâm Lục Kiều dẫn theo Thiệu Nhất Cửu tìm nửa tầng, mỗi một tầng đá được nhấc lên trong lòng liền hồi hộp, sợ nhìn thấy khuôn mặt của Nam Sơ.

Khói đặc càng ngày càng nhiều, tầm nhìn bên trong rất thấp.

Phía sau vang lên tiếng nổ mạnh, lửa bùng lên mãnh liệt.

Bộ đàm vang lên hai lần.

Lâm Lục Kiều ấn xuống, Dương Chấn Cương hỏi anh: “Tình hình thế nào?”

“Còn đang tìm kiếm.”

Dương Chấn Cương: “Bên tôi vừa nhận được danh sách, nhìn thấy tên Nam Sơ...”

Từ lúc gặp chuyện không may đến bây giờ.

Anh bỗng nhiên tiêu hóa, người cũng bình tĩnh chút: “Ừ.”

Dương Chấn Cương biết tính tình của anh, lúc nhìn thấy tên Nam Sơ trong danh sách, trong lòng cũng hồi hộp, anh khẳng định không tìm được người liền đi ra, thở dài nói: “Cậu phải bảo đảm an toàn của mình.”

Lâm Lục Kiều đá văng mảnh thép trước mặt, đeo bộ đàm trên vai, không cảm xúc nói: “Yên tâm, tôi không chết được.”

Dọn dẹp nửa tầng, trở lại trung tâm tập hợp lại với hai đội kia.

Bên Tam đội trưởng có phát hiện, giữ tờ giấy, quỳ rạp trên mặt đất vẽ phác thảo, “Hai cánh cửa thủy tinh, bên này có một người đàn ông và một cô gái, bên này có hai cô gái. Đi hướng chính diện cũng không đưa người ra được, người đàn ông bên trong hình như không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.”

Nghe được hai chữ cô gái.

Lông mày Lâm Lục Kiều liền nhảy dựng lên.

Anh đứng lên, trực tiếp đề nghị nói: “Dùng dây thả xuống, phá cửa sổ.”

Tam đội trưởng trầm mặc.

Hỏa hoạn cao tầng mà thả dây xuống là không sáng suốt nhất.

Trong tất cả buổi luyện tập, chỉ đạo viên đều tránh thả dây xuống, thứ nhất, thiết bị trong nước không đủ hoàn thiện, thứ hai, bởi vì sợi dây thả xuống dùng dây mềm, hiện giờ lửa đã từ tầng 76 lan lên trên, tùy tiện nổ một cái, có thể làm đứt sợi dây.

Nhị đội trưởng hiểu được cách này không quá thỏa đáng: “Tình hình trên tầng thượng chúng ta cũng không rõ lắm, cũng chưa từng thả dây xuống 100 tầng, chúng ta không có biện pháp bảo toàn an toàn của nhân viên.”

Nguy hiểm đương nhiên là có, khó mà bình an vô sự, nhưng cũng không thể có nguy hiểm mà không làm được.

Lâm Lục Kiều đội lại mũ: “Cho nên thời gian của chúng ta không nhiều lắm, trong một phút đồng hồ, dây thừng thả xuống vài chục lần đều sẽ không đứt, không phải mỗi tầng đều có lửa cháy. Trước lên tầng thượng nhìn xem! Đừng quên lúc trước chúng ta từng nói cái gì.” Nói xong vỗ vỗ vai hai người, dẫn người xoay người ra ngoài.

Thề sống chết vì nhân dân phục vụ.

Sao có thể quên được.

Hai đội trưởng nhìn nhau một cái, nhìn thấy rõ ánh mắt kiên định của đối phương, “Đi!”

Đàn ông trong lúc hiểu ngầm quả thật không cần nhiều lời, ba người đã hợp tác nhiều lần, cũng biết rõ năng lực của Lâm Lục Kiều, đồng thời cũng khâm phục nhiệt huyết của anh, đạt được lời đáp, hai người cùng xông lên: “Mẹ nó lên thôi!”

...

Đêm tối yên lặng, phía dưới tòa nhà bỗng nhiên nổi lên một trận xô xao.

Không nhìn rõ được trên tầng thượng, nhưng có thể loáng thoáng thấy được có mấy người ở phía trên.

Mạnh Quốc Hoàng ở phía dưới cảm ông nhòm nhìn một lát, chỉnh lại tiêu cự, sắc mặt liền trầm xuống, liền túm lấy bộ đàm của Dương Chấn Cương, “Lâm Lục Kiều, con mẹ nó cậu làm cái quỷ gì vậy?”

Lâm Lục Kiều đã thắt chặt sợi dây, đứng ở bên cạnh lan can, nhìn Nhị đội trưởng một cái.

Bộ đàm trên vai vang lên, anh lấy xuống, bấm nghe, khước miệng cong cong nói: “Cứu người.”

Mạnh Quốc Hoàng: “Cậu không biết trong tình huống này không thể dùng dây thừng sao? Rơi xuống không chết cậu hả?”

Lâm Lục Kiều hít một hơi, chống nạnh: “Vậy ngài có đề nghị hay gì không?”

Mạnh Quốc Hoàng: “Ồ yên đó chờ trực thăng tới cho tôi!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn nút thắt, xách xách, nhân nhạ nói: “Khi nào tới?”

“20 phút!”

Anh nở nụ cười, “Ồ biến đến hả?”

Trong lời nói thật không có ý gì khác, lại chọc giận Mạnh Quốc Hoàng:

“Trực thăng nói liền tới hả?”

“Không có ý khác, 20 phút, người ở bên trong đã bị nấu chín rồi.”

Hình thức quả thật lửa sém lông mày rồi.

Nơi đó nóng tới không thể tượng tượng được.

Mạnh Quốc Hoàng nóng nảy: “80 tầng, mẹ nó ngã xuống còn toàn thân hả! Quốc gia bồi dưỡng cậu dễ dàng hả!”

Tình huống đêm nay quả thật không thích hợp dùng dây thừng, sương mù dày đặc, lửa cháy bùng bùng, biện pháp phòng hộ không thích hợp, nếu thành công, không có gì đáng trách, nếu thất bại, tổn thất chính là đội phòng cháy mất đi hai trung đội trưởng anh dũng.

Lấy mạng đổi mạng chưa bao giờ là cách cứu viện sáng suốt.

Muốn bồi dưỡng một trung đội trưởng cũng không phải một sớm một chiều có thể nuôi dưỡng thành, huống chi người như Lâm Lục Kiều, với tình hình đêm nay, quả thật đã chọc tức Mạnh Quốc Hoàng rồi.

Tranh cãi không có hồi kết.

Nói cái lệnh, vậy thì cái lệnh đi.

Lâm Lục Kiều cũng chẳng để ý tới, trực tiếp rút bộ đàm.

“Lâm Lục Kiều! Tôi ra lệnh cho cậu lập tức đi xuống!”

“Cậu con mẹ nó dám cãi lệnh!”

Nghe mấy câu, anh trực tiếp tắt bộ đàm, ném cho Tiểu Cửu ở phía sau.

“Đừng rời khỏi, chuyện còn lại, chúng ta đi xuống rồi nói tiếp.”

Trong đám cháy, phân xét tình hình là bọn họ, người bị nhốt có thể cầu cứu cũng chỉ có bọn họ.

Nếu như đến cả bọn họ cũng từ bỏ.

Chỉ sợ thật sự sẽ làm cho bọn họ thất vọng đối với nhân viên công vụ rồi.

Nhị đội trưởng cùng anh đi xuống. Tam đội trưởng ở lại kéo sợi dây, để ngựa dây đứt.

Hai người buộc chặt dây thừng, trực tiếp quay lưng lại, đi xuống.

100 tầng, không khí trên cao loãng.

Hai người đều là lần đầu tiên dùng sợi dây 300 mét, bình thường huấn luyện cao độ cũng không bằng một phần mười.

Nhị đội trưởng ở giữa không trung, lòng còn sợ hãi, nhìn Lâm Lục Kiều một cái, khuyến khích cười lên: “Tiểu tử, cậu được không?”

Lâm Lục Kiều không nói chuyện, cong cong khéo miệng, chân giẫm lên mặt tường, tay nắm dây thừng, lác ra ngoài, hai chân khép lại đạp thẳng gấp thành góc 90 độ với thân thể, người trực tiếp cùng sợi dây rơi xuống.

Sau đó tới Nhị đội trưởng nhảy xuống.

Mọi người thấy mà hết hồn.

Tốc độ rất nhanh, nháy mắt, bọn họ đã đứng ở ngoài cửa sổ tầng 76.

Mọi người thét chói tai, lòng bàn tay đều đã đổ mồ hôi vì bọn họ.

Mấy cô gái nhìn thấy liền mặt hồng tim đập, “Thật quá đẹp trai đi!”

Có cậu bé đứng ở ven đường, nắm tay người mẹ, ngựa đầu chỉ vào hai bóng người treo ở không trung, ngây thơ hô lớn: “Mẹ cảnh sát! Cảnh sát!”

Người phụ nữ trẻ ôm lấy đứa trẻ, sửa lại từng từ một: “Là lính cứu hỏa.”

Cậu bé nói lại: “Mẹ, lính cứu hỏa là gì.”

“Chính là bảo vệ người dân chúng ta.”

...

Trước khi hôn mê Nam Sơ còn chút ý thức, giống như thấy một người từ trên trời giáng xuống, thế như che tre đập vỡ cửa sổ kính chỗ cô, sau đó đem cô từ trong phòng cực nóng ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Sau lưng cô cửa phòng đã bị lửa thiêu đốt, trực tiếp nổ tung, người giống như lọt vào lò lửa cực nóng.

Trước khi hôn mê còn chút ý thức.

Người kia cúi đầu như nhặt được báu vật, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, giọng trầm thấp bên tai cô, “Nam Sơ...”

Tất cả bình tĩnh cùng với nắm chắc ở lúc cô gái nhỏ nằm trong lòng ngực anh nháy mắt nổ tung.

Cô ngất, khuôn mặt trắng noãn nhỏ nhắn đều là bụi, một chút ý thức cũng không có, chỉ có hơi thở yếu ớt, anh nhìn không được cúi đầu cọ xát tới.

Nghĩ tới, may mà sau này ngày còn dài, còn có thể yêu thương cô lâu dài.

Nghiêm Đại cùng Nam Sơ được đưa lên xe cứu thương.

Nghiêm Đại còn có chút ý thức, lúc Lâm Lục Kiều xoay người liền hết sức, tay bị cô túm chặt, “Đội trưởng”

Lâm Lục Kiều cũng mặt đầy bụi, cúi đầu nhìn cô.

Hơi thở Nghiêm Đại yếu ớt: “Lần này tôi không bỏ lại cô ấy, tôi không phản bội đồng đội.”

Cô cũng không biết bản thân muốn chứng minh cái gì, không nói hai câu lại không cam lòng, nhưng biết rõ đối phương sẽ không để ý, vẫn nghĩ muốn nói cho anh, Nghiêm Đại cô thật không phải loại người như vậy.

Cô không chỉ không bỏ lại Nam Sơ, trong nháy mắt đèn tắt, liền cố ý đi tìm hướng Nam Sơ.

Kỳ thật ở một mức nào đó, cô và Nam Sơ có phần giống nhau, nội tâm cũng có chút kiêu ngạo, chẳng qua, cô so với Nam Sơ lại càng lộ ra ngoài hơn.

Lâm Lục Kiều thấp giọng, “Các cô đều đã dừng cảm.”

Nghiêm Đại nở nụ cười tươi tắn: “Nam Sơ nói, anh nói với cô ấy, mỗi vì sao trên trời đều là sinh mạng hi sinh vì đất nước, rất hay...”

Nói xong giọng cô liền nhẹ dần xuống.

Kì thật bọn họ không rõ bản thân muốn biểu đạt điều gì, chỉ là kiếp này trùng sinh, cô muốn nói với anh chút gì đó.

Cô từ từ nói, “Hai người, thật rất tốt.”

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, “Cảm ơn.”

Nói xong, anh nhìn cô gái nhỏ nằm ở cán bên trái, an tĩnh nhắm hai mắt, giống như ngủ thiếp đi, ngón tay khẽ xoa xoa mắt của cô, sau đó đẩy sợi tóc hỗn loạn ra.

Lâu rồi không gặp.

Rất không dễ dàng gì gặp được, cô lại không trợn mắt nhìn anh.

Lâm Lục Kiều nhảy xuống xe.

Phía trước đi tới hai cái cán, Từ Trí Nghệ và một ông già.

Từ Trí Nghệ đau khổ ôm nửa bên mặt, đầu đều là máu, Nhị đội trưởng đi sát cạnh, bị Lâm Lục Kiều giữ lại, “Cô ấy làm sao vậy?”

Nhị đội trưởng nói: “Lúc lòi ra, ông ấy lấy cô ấy chặn thủy tinh vỡ.”

...

Lúc Nam Sơ tỉnh lại, đầu tiên nhìn thấy chính là Nghiêm Đại nằm ở giường bên cạnh.

Cô ấy mặc đồ bệnh nhân, cánh tay băng bó, miệng ngâm điều thuốc, rõ ràng muốn hun cho cô tỉnh dậy.

“Cô ở phòng bệnh vẫn hút thuốc?” Nam Sơ ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương, tùy tiện nhúc nhích một cái, toàn thân đau nhức.

Nghiêm Đại nhả khói ra, “Bác sĩ nói cô cần chút kích thích mới có thể tỉnh...” Nói xong lại hừ lạnh một tiếng, “Quả nhiên vẫn là mùi khói có thể kích thích cô, Lâm đội trưởng đến đây cũng không tác dụng.”

Đầu óc Nam Sơ phản ứng chậm.

Trong đầu suy nghĩ một hồi lâu, mới đem Lâm đội trưởng, cùng với khuôn mặt trong đầu cô hợp lại.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Cô nhìn ngoài cửa sổ, ánh mặt trời lên cao, một chút ảo giác, tưởng rằng mùa hè.

Nghiêm Đại rầm rì một tiếng, không hề để ý nói: “Mười năm rồi.”

Nam Sơ quay đầu nhìn cô, nhìn chằm chằm, rồi khoe miệng cong cong: “Vậy sao cô vẫn là bộ dáng này?”

“Quý biết nha?” Nghiêm Đại nói.

Khó có được thoải mái.

Nam Sơ khó có được cong cong khoe miệng, hai cô gái bên ngoài không nói gì, nhưng trong lòng đều rất vui.

Kiếp sau gặp lại, hóa thù thành bạn.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, hai người theo bản năng nhìn tới, thấy rõ người đứng cửa, ý cười Nam Sơ dần dần cứng lại, thấp giọng: “Mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Edit: windy

Người đứng ở trước cánh cửa, chính là Nam Nguyệt Như.

Nháy mắt cửa phòng bị đẩy ra, sau lưng liền có hào quang chiếu vào, chiếu vào bóng lưng cao gầy của Nam Nguyệt Như, ở trong trí nhớ của Nam Sơ, bà vĩnh viễn đều là áo khoác ngoài, trang điểm tinh xảo, vẻ mặt lạnh lùng, hơn mười năm, vẻ kiêu ngạo không giảm.

Bà vẫn trẻ trung như xưa.

Nam Sơ thậm chí đã quên, hiện giờ Nam Nguyệt Như đã 47 tuổi.

Nhưng giữa lông mày bà lại không tìm thấy một nếp nhăn nào, đoan trang đứng đó, nghiêm nhiên vẫn như thiếu phụ 30.

Đã quên đã bao lâu rồi không gặp, năm trước hay là năm kia.

Nam Sơ cúi mắt, khẩn trương tới mức lông mi đã phát run, hô một tiếng: “Mẹ.”

Sau đó là một tràng tiếng giày cao gót.

Cô vừa muốn ngẩng đầu nhìn, liền vụt qua, một tiếng “Bốp” vang lên, người bị đánh nghiêng đi.

Bàn tay vung tới bất ngờ, Nam Sơ mất một lúc mới hồi phục lại, có lẽ bị đánh tới ngơ người, nghiêng người suy sụp.

Còn chưa tỉnh nhỉ?

Có lẽ là một giấc mơ?

Nhưng nóng rát trên mặt lại nhắc nhở cô, đó không phải.

Nghiêm Đại cũng chưa phản ứng kịp, chờ lúc cô ấy phản ứng kịp, Nam Nguyệt Như đã muốn đánh xuống tiếp, cô ấy cũng không quan tâm cánh tay mình, trực tiếp bổ nhào tới, ngăn lại, “Di! Di điên rồi hả?”

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời, ánh vàng rực rỡ chiếu vào, trên mặt đất, chần mông nằm dưới đất.

Cô bỗng nhiên nhớ tới lúc còn rất rất nhỏ, cô thích ăn ngọt, vì thế thường ăn vụng sau lưng Nam Nguyệt Như, kết quả, đau răng nửa tháng.

Khi đó, Nam Nguyệt Như cũng đánh cô, mông đánh cho sưng lên, trước đó không hiểu chuyện, cũng không để ý, hu hu khóc lên, hét lên, “Mẹ không thích con.”

Sau này mới hiểu, khi đó là vì yêu thương.

Nhưng hôm nay thì sao?

Vì sao lại đánh cô?

Nam Nguyệt Như nhìn cũng không nhìn Nghiêm Đại, trực tiếp rút tay lại, cúi đầu nhìn cô, giọng nói lạnh băng: “Theo mẹ về nước Mĩ.”

Về?

Vì sao phải về?

Nam Sơ cúi đầu, từ từ suy nghĩ, nước Mĩ có nhà của cô sao?

Trôi qua nhiều năm như vậy, cô với Nam Nguyệt Như giống như có một tầng khoảng cách vô hình, cho dù đứng gần nhau như vậy, lại cảm thấy, giữa hai người có một tầng khoảng cách ngăn cản, không thể chạm tới được, hoặc nói là, lúc cô vừa sinh ra, Nam Nguyệt Như liền dùng cô là lá chắn mỏng.

Cô đẩy Nghiêm Đại ra, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Nam Nguyệt Như.

Trăng rằm như câu.

Từ nhỏ vẫn có người nói, cô cực kì giống Nam Nguyệt Như, hơn nữa đôi mắt kia, đôi mắt nhàn nhạt nhếch lên, giống như đuôi én, dịu dàng lại quyền rũ người.

“Không đi.”

Cô quyết đoán cự tuyệt.

Trước kia, mỗi lần Nam Nguyệt Như ra nước ngoài, cô hy vọng xa vời là có thể đem cô đi theo.

Mấy năm trôi qua, hiện giờ, thật sự chờ được bà nói lời này, giống như ăn một viên kẹo đã rất lâu rồi, đã sớm không còn hương vị lúc trước nữa.

Nam Nguyệt Như bỗng nhiên quay đầu nhìn Nghiêm Đại, “Có thể mời cô ra ngoài một chút không? Mẹ con chúng tôi có chuyện nói.”

Nghiêm Đại không nghĩ tới, sợ cô vừa đi ra ngoài, Nam Nguyệt Như lại động tay với Nam Sơ, cô không muốn lại gánh trên lưng tội danh bỏ lại đồng đội đâu.

Nam Sơ nói: “Cô ra ngoài trước đi.”

Cuối cùng cô gật gật đầu, nhắc nhở Nam Nguyệt Như: “Đi đừng ra tay nha, cô ấy vừa mới tỉnh, thân thể yếu đuối.” Quay đầu nói với Nam Sơ: “Tôi ở ngoài cửa, có việc cô cứ gọi.”

Trong lòng Nam Sơ ảm lên, khẽ gật đầu.

Rõ ràng mấy tháng trước, hai người vẫn còn đánh nhau trong vũng bùn, bỗng nhiên có chút hiểu được tình cảm của Lâm Lục Kiều với đám anh em, đã từng đi lính, quả thật không giống nhau.

Nam Nguyệt Như kéo ghế, ngồi xuống, bộ dáng vô cùng tao nhã, cũng không khủng hoảng.

“Không đi cũng được, chia tay với cậu ta đi.”

“Không đi cũng không chia tay.”

Nam Nguyệt Như: “Thực cho là mẹ hết cách với con phải không?”

Nói xong, một phong bao đỏ ném lên trên giường, Nam Nguyệt Như lấy một tập ảnh bên trong ra, trực tiếp quăng lên trên người cô.

Nam Sơ phản ứng không kịp.

Một tay cầm ảnh chụp lên, toán loạn ở trên giường, Nam Sơ nhặt lên mấy tấm, nhanh chóng lật xem, là ảnh cô và Lâm Lục Kiều ở ngoài nhà trọ với mấy bức ảnh thân mật.

“Mới mấy tuổi? Học người ta ở chung? Con không biết xấu hổ nhưng ta biết! Không chia tay liền trở về nước Mỹ cùng mẹ, mẹ giúp con liên hệ trường học bên đó, trở về học hành hẳn hoi cho mẹ!”

Nam Nguyệt Như giống như rống lên.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong trí nhớ của Nam Sơ, bà rất ít khi tức giận, vĩnh viễn đều là bộ dáng lạnh nhạt, đôi mắt kia giống như trang trí, ngoại trừ lạnh lùng với cô thì vẫn là lạnh lùng.

Nhưng lúc bà quay phim, ánh mắt kia lại rất tình cảm.

Ảnh chụp cũng không chọc giận Nam Sơ, cho dù không có những bức ảnh này, cô cũng định nói cho bà, “Mẹ, con muốn kết hôn với anh ấy.”

Nam Sơ giống như rất bình tĩnh nói, không mang theo chút cảm xúc nào.

Ánh mặt trời trong phòng bệnh cực ảm áp, như trong ngày đông rất lười biếng, nhưng bên trong lại lạnh lẽo.

Ở trong mắt Nam Nguyệt Như, Nam Sơ giờ phút này có phần giống trước đây cô thường ôm gấu bông trong tay bi bô, cả người lạnh thấu. Bà hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ, rất hiểu rõ tính tình của Nam Sơ, từ nhỏ đã như vậy, khi thật muốn thứ gì đó, đời sống đời chết, nhưng kìm nén một trận, cũng bỏ qua.

Vì thế sắc mặt bà dịu đi, “Nam Sơ, hai đứa không thích hợp, con theo mẹ về nước Mỹ, kết bạn thêm nhiều người, con sẽ phát hiện, rất nhiều người ưu tú hơn cậu ta.”

Nam Sơ lạnh lùng nói: “Mẹ, con chỉ muốn anh ấy.”

Nam Nguyệt Như rút cục không nhịn được, thốt ra: “Con muốn cái sao?”

Nam Sơ thất thần, ngẩng đầu nhìn qua.

Nam Nguyệt Như lớn tiếng: “Nếu như con thực thích người tham gia quân ngũ như thế, con cứ tìm một binh chủng đi, lính cứu hỏa thì có ích lợi gì? Đãi ngộ phúc lợi ít, lại còn bất cứ lúc nào cần cũng không thấy người! Sinh con thì làm sao hả? Tự con đi? Một mình con đi sao? Con ưỡn ngực gả đi, tiểu tử kia còn không có mẹ, trong nhà chỉ có một người đàn ông, con còn phải giặt quần áo nấu cơm mang thai, người ta sẽ cảm kích sao? Người ta chỉ biết đâm chọc sau lưng con! Đến lúc đó con còn muốn quay phim sao? Đầu óc con ngập nước rồi hả? Con cho là làm quân tầu tốt như vậy? Con cho là những người đó thực đề mắt con? Mỗi một người tới ngày lễ tết lại ngồi cùng nhau nhìn con diễn trò, có chút ái muội sau màn ảnh cũng sẽ che miệng cười con, mặt lại như không có gì, về nhà nhất định cho con ăn quả ngon, a... Một lần nhìn hai lần nhìn, thời gian dài, trong lòng người đàn ông kia không có chủ nghĩa đàn ông? Cuối cùng chỉ biết chê con bẩn! Đến lúc đó con làm thế nào hả? Ly hôn? Hay là rời khỏi Làng giải trí? A..., vừa vặn, tạo ra chuyện cho người ta, nói con không công việc, lại với chút tiền lương của cậu ta, nuôi sống được con hả? Mẹ nó một cái túi đã bằng tiền lương một năm của cậu ta rồi. Lúc đến đường cùng, con lại đi tìm việc, tốt nhất, con đi tìm đi! Mẹ cũng không tin con đang là tiểu thư cả ngày được người ta hầu hạ quen rồi thật có thể chịu được mà làm công cho người khác sao!”

Nam Nguyệt Như nói từng từ một.

Nam Sơ há miệng, muốn nói gì đó, lại thôi.

Nam Nguyệt Như thở dốc một hơi, vút đi động tới, “Con tự xem đi!”

Nam Sơ cúi đầu, như con rối nhạt diện thoai lên.

Tầm mắt nhìn xuống.

Tiêu đề đỏ thắm treo cao, tất cả đều là: Nam Sơ hư hư thực thực với lính cứu hỏa.

Trong một đêm, tất cả trên mạng đều giống như có người mua chuộc, trước tiên là trào phúng, nhưng không phải là với cô, là Lâm Lục Kiều.

Nam Sơ đầu đau muốn nứt ra, huyết thái dương giạt giạt.

Đáy lòng như dây cung, cuối cùng bị người ta cắt đứt, thở một hơi nhẹ nhõm, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cô thậm chí không dám mở bình luận.

Nam Nguyệt Như châm chọc: “Mở đi, bình luận cực kì đặc sắc.”

Cô hít hít cái mũi, mím môi, nhẹ nhàng mở, mấy vạn bình luận lộ ra.

“Lính cứu hỏa cùng minh tinh?”

“Lính cứu hỏa này nhất định sống được rồi, lớn lên đẹp trai như vậy?”

“Có thể thấy được thanh danh của Nam Sơ có bao thối tha, không dám tìm trong vòng, tìm người ngoài vòng.”

“Soái ca này lần trước đã từng gặp, sao lại ở cùng kỹ nữ kia. Chết cùng một chỗ.”

“Mùa xuân của lính cứu hỏa.”

“Hai người bọn họ lúc cùng một chương trình giải trí liền tốt hơn, chắc chắn, đàn ông cuối cùng là không nhịn được hấp dẫn, mắt mắt quân nhân!”

“Không hổ là binh chủng kém cỏi, cùng với phụ nữ thối nát.”

“Người phụ nữ này không phải trước bị nói là bị bắt lúc dùng ma túy hả?”

“Lâu trên không thể nói lung tung được, có chứng cứ không?”

“Nam Sơ không dùng ma túy, đừng nói lung tung.”

“Nói cô ta không dùng ma túy, bảo cô ta đi xét nghiệm nước tiểu đi, tôi có nghe bạn nói đêm đó cô ta cũng bị bắt.”

...

Cô nhớ anh đã từng nói với cô.

“Đừng thất vọng với xã hội này, em chỉ nhìn thấy một bộ phận nhỏ, có lẽ một phần vạn cũng không đủ trình độ, rất nhiều nơi không thấy được, đại đa số

mọi người đều rất tốt.”

“Đây là ý chí của mỗi người, tuyệt đối sẽ không dễ dàng ngã xuống.”

“Đến hơi thở cuối cùng, chỉ theo một lý tưởng.”

“Quốc kì là tín ngưỡng của anh.”

Thất vọng sao?

Lâm Lục Kiều, nhìn thấy những thứ này anh vẫn thất vọng sao?

Nam Sơ nhin không được giờ tay lên lau khôe mắt, ướt át, cô sùng sốt, từ nhỏ đến lớn hình như vẫn không khóc, có khó chịu, nhin một chút cũng thôi, đây hình như là lần đầu tiên, cô lại duỗi tay xoa xoa, kết quả càng lau càng nhiều, nước mắt giống như mở nút, chảy không ngừng.

Cô nhớ đến đã từng xem qua một quyển sách trong đó có câu.

Nếu nói người trong nước kiên nhẫn là độc nhất vô nhị, vậy bọn họ lại càng có tiếng lạnh lùng.

Truyền thông dư luận mai một chức nghiệp của anh, đẩy anh lên đầu sóng ngọn gió, tạo thành lợi dụng chức vụ và thông đồng với nữ minh tinh.

Trước kia cô quá khép kín, cô tự nhốt mình lại, không nghe người bên ngoài nói gì.

Nếu ngay từ đầu, cô giống như Nghiêm Đại, cố gắng sinh tồn ở vòng tròn này, cố gắng leo lên đỉnh quyền lợi, hôm nay có thể sẽ là cục diện khác không?

Tất cả đều như lưỡi dao.

Ngay từ đầu đã không nhận rõ được bản chất.

Cô hoàn toàn tỉnh ngộ, xóc chấn lên, xoay người cúi xuống tìm dép lê, bị Nam Nguyệt Như giữ lại, “Con làm gì?”

Nam Sơ xỏ dép vào, giọng nói kiên định: “Con muốn đi tìm anh ấy.”

Nam Nguyệt Như khó giữ được bình tĩnh rống lên, “Nam Sơ, trên đời này không phải chỉ có tình yêu là đủ, con nghe mẹ nói, con người khi còn sống sẽ thích rất nhiều người, đời người mới bắt đầu, đi chưa được một nửa, con gặp được liền cảm thấy em thích cậu ta nhất, chẳng qua là con chưa gặp được người tốt hơn thôi.”

Nam Sơ ngừng lại, dờ dẫm đứng tại chỗ, “Là vì bên cạnh mẹ phải là người tốt nhất, cho nên cha con mới không xứng kết hôn với mẹ hả?”

“Bốp.”

Bàn tay đến rất nhanh, lúc Nam Nguyệt Như còn chưa phản ứng kịp, đã đánh xuống.

Làn da Nam Sơ vốn đã trắng lại càng trắng hơn, hai bạt tai liên tiếp đánh xuống, liền đỏ đỏ sưng phồng lên, khôe miệng trực tiếp chảy máu, cô lè lưỡi liếm liếm, đều là máu.

Nam Nguyệt Như không không chế được: “Ai cho con nhắc tới ông ta!”

Nam Sơ nhàn nhạt nhìn về phía cô: “Mẹ, nếu mẹ có thể thấy được linh hồn, con thật muốn cho mẹ xem linh hồn của con.”

Nó có bao nhiêu trung thành.

Ngày đó nói chuyện không bệnh mà mất.

Nam Nguyệt Như kiên cường cô từ nhỏ đã nhìn thấy, trực tiếp tìm người thay cho cô thành phòng bệnh đơn giản, ở cửa lúc nào cũng có hai bảo vệ cao lớn đứng đó.

Điện thoại bị lấy mất.

Cô bị giam lỏng rồi.

Ở lần Nam Sơ bỏ từ cửa sổ xuống lần thứ 3, bị hai bảo vệ xách từ cửa sổ lại.

Một người nắm tay cô, sau đó từ cửa, biến thành trên giường.

Hai người thật thà phúc hậu đeo kính râm mặc tây trang, như hai gốc cây cổ thụ đứng ở đầu giường cô.

Trong lúc đó, Thẩm Quang Tông đến thăm, cũng bị mời ra ngoài, chống nạnh ở cửa nắng to: “Mẹ cô điên rồi à?”

Nam Sơ cười khỏ.

Cô vẫn là kẻ điên.

Trên mạng càng ngày càng thay đổi, lính cứu hỏa yêu đương với minh tinh, câu chuyện này giống như thành chuyện cho mọi người uống trà rồi bàn luận.

Chuyện Nam Sơ làm ảnh hưởng chuyện tình cảm của Nhiễm Đông Dương cùng Nghiêm Đại lại bị lộ ra, nhưng vào lúc tối Nghiêm Đại phát trực tiếp giải thích, hai người bọn họ chia tay không phải vì Nam Sơ, mà là vì Nhiễm Đông Dương thật sự là tra nam, kết quả bị Nhiễm Đông Dương cắn ngược một cái, lại bị kéo ra.

Không quá vài ngày, lại có suy đoán mới, thân phận quân thiếu của Lâm Lục Kiều bị lộ tẩy, bao gồm cả chuyện Lâm Khai hít thuốc bị bắt, còn có chú Lâm lúc trẻ bám chực cao bị người ngầm ngầm hại nói ra, thậm chí có người còn tìm đến tận văn phòng của chủ Lâm, chứng thực chuyện Lâm Lục Kiều yêu đương với Nam Sơ.

Lâm Thanh Viễn bị làm tức cho phải nhập viện.

Tường Cách bên này đang vò đầu bứt tai dùng quan hệ xã hội cùng marketing hỗ trợ, ý muốn làm cho con sóng dư luận bình ổn lại, trực tiếp bị người khác trả lời lại, “Tường nhị công tử, ông cụ nói, F&D bây giờ không có cậu nữa, đề nghị cậu không nên giao du với kẻ xấu.”

Tường Cách đang phát điên, ông cụ chống gậy bước vào, hung hăng cảnh cáo anh ta: “Chuyện này con đừng mù quáng mà tham gia vào! Trước ta để cho cô ta chơi nhiều năm như vậy ta đã nhìn, hiện tại có người chỉnh cô ta! Nếu con dám nhúng tay vào! Ta cắt chân của con!”

Lần đầu tiên Tường Cách cảm thấy bất lực, anh ta lại đi cầu ông cụ, ông cụ trực tiếp đẩy anh ta ra, anh ta liền quỳ gối ở cửa.

Ông cụ trực tiếp chống gậy tới đánh anh ta!

“Đàn ông dưới gối có vàng! Mẹ nó con dám tùy tiện quỳ xuống hả!”

Tường Cách kìm nén, “Người là ông nội của con, con quỳ với người thì có vấn đề gì! Người giúp cô ấy đi!”

Ông cụ hừ lạnh: “Giúp? Mẹ cô ta ngồi không hả? Xen vào chuyện của người khác! Quay về đi!”

...

Ngày giam lỏng thứ tư.

Từ Trí Nghệ đến thăm cô, mang theo khẩu trang.

Nam Sơ giống như trở về năm mười sáu tuổi, cả người tỏa ra lạnh lùng, mặc đồ bệnh nhân rộng rãi, tựa vào đầu giường, “Cô đã gặp Đại Lưu chưa?”

Từ Trí Nghệ thấp giọng, “Có gặp.”

Nam Sơ theo bản năng hỏi: “Vậy cô có gặp Lâm Lục Kiều không?”

Từ Trí Nghệ lắc đầu: “Không có.”

“A...”

Sau đó liền không nói.

Cô không ra tìm anh được, anh cũng không tới tìm cô.

Từ Trí Nghệ cầm quả lê bên cạnh: “Chị Nam Sơ, tôi gọt lê cho chị nhé?”

Nam Sơ lắc đầu, “Không cần, cô ăn đi.”

Từ Trí Nghệ mặc kệ cô, cầm lê bên cạnh gọt nói: “Tôi nghe Đại Lưu nói, anh Lục Kiều đang bị điều tra chính trị, mấy ngày nữa còn phải lên vùng núi để hỗ trợ, đi một năm.”

Phòng bệnh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng roi của vỏ lê.

Nam Sơ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia cực kì rõ ràng: “Anh Đại Lưu rất tốt.”

Động tác trên tay Từ Trí Nghệ dừng lại, rất lâu sau, mới từ từ gọt tiếp, gọt gọt đầu thấp giọng nói: “Tôi biết.”

...

Từ Trí Nghệ đi rồi, Nam Sơ kéo điện thoại gọi cho Nam Nguyệt Như, “Mẹ, con về nước Mĩ với mẹ.”

Có vài chuyện, giống như là nước ở trong lòng bàn tay, cho dù bạn có nắm chặt hay mở ra đến đâu, cũng sẽ theo kẽ hở mà chảy đi, cho dù, nó có bao nhiêu không nở.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Edit: windy

Tại chi đội.

Lâm Lục Kiều bị giam lỏng 4 ngày, mãi đến lúc Lâm Thanh Viễn nhập viện, Mạnh Quốc Hoàng mới thả người.

Khi ra ngoài, trên người vẫn là bộ quân trang kia, ngày xưa hăng hái hiện giờ tinh thần lại vô cùng sa sút, giống như gầy đi chút, cằm đầy râu, giữa trán mang theo chút mệt mỏi.

Trạng thái vô cùng kém.

Mạnh Quốc Hoàng ngồi ở trên ghế, thấy anh suy sụp, trong lòng vừa bực vừa hận, cắn răng nói: “Xem chuyện cậu làm này!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, cả người đứng thẳng tắp, sau lưng lạnh lẽo, anh không nói lời nào.

Mạnh Quốc Hoàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, oán giận vỗ vào bàn một cái, nhìn anh khó chịu, lại không đành lòng nói tiếp, chỉ thờ dài một tiếng: “Cậu đó cậu đó!”

Anh đứng thẳng tắp như cũ, tư thế tiêu chuẩn của quân đội, như là thủ vệ đứng ven đường quanh năm.

Mạnh Quốc Hoàng trực tiếp ném tới một văn bản, “Trên dưới tổ chức, phái cậu cuối tuần đi lên núi lộc trợ giúp.”

Anh cuối cùng cũng có động tĩnh, ngược mắt lên, mở miệng: “ Bao lâu?”

Đây là trong bốn ngày qua, lần đầu tiên anh nói chuyện, tiếng nói giống như bị mài qua, chìm xuống đáy cốc.

Tay Mạnh Quốc Hoàng để ở trên bàn, im lặng một lúc, rồi mới nói: “Một năm.”

Lâm Lục Kiều không biểu cảm cũng không cảm xúc, rất nhanh liền nhận lấy: “Rõ.”

Lại cúi đầu, đầu đã có kế hoạch, núi lộc ở An Giang, vùng núi xa nhất phía nam, An Giang không có sân bay, chỉ có ngồi xe lửa tới, an An Giang còn phải mất ba ngày mới có thể lên núi lộc, cuối tuần báo tin, thêm thời gian đi, anh có ba ngày để chuẩn bị.

Anh tìm được một lần gặp Nam Sơ.

Đi tới bên kia tạm thời không cách trở về, anh còn phải đi tìm Thẩm Mục và Đại Lưu, bảo bọn họ hỗ trợ chiếu cố một chút.

Còn phải gặp Lâm Khai, để cậu ra chăm sóc cho ba Lâm.

Còn phải gặp ông già, hình như bây giờ ông tức giận không nhẹ.

Mạnh Quốc Hoàng tựa ghế hút thuốc, trào phúng nở nụ cười: “Tiểu tử ngốc, cậu nói chút gì đi! Ngày đó ở trên mái nhà không phải rất oai sao? Vì cô gái kia đến mạng cũng không cần, sao lúc này lại nghe lời rồi hả?”

Sắc mặt Lâm Lục Kiều không thay đổi, giọng nói trầm tĩnh: “Ngài suy nghĩ nhiều rồi, ngày đó vì ai cũng sẽ có quyết định này, làm nghề này nếu sợ chết, không bằng xuất ngũ đi.”

Mạnh Quốc Hoàng ngậy người, tinh ngộ liền gật gật đầu, tiểu tử này không phải là như vậy sao?

Ông bật cười: “Đi đi, đi đi, núi lộc là nơi rèn luyện tốt nhất, có vài chuyện, nên là của cậu sẽ là của cậu, lãnh đạo cảm thấy cậu thiếu rèn luyện, phái cậu tới đó mãi dũa tính tình, cậu kiểm chế lại chút, đừng đến chỗ kia chọc thùng trời đấy.”

...

Từ văn phòng đi ra, Lâm Lục Kiều lái xe thẳng tới bệnh viện.

Lâm Thanh Viễn đang chấp tay sau lưng từ ban công đi vào, vừa quay đầu, thấy cửa lớn có một bóng dáng đứng sừng sững, mặt mày mệt mỏi, đầy râu ria, ngẩn người, mờ mịt tới, nghe anh gọi tiếng: “Ba.”

Trong phòng bệnh chỉ có mình ông, ánh mặt trời mùa đông ấm áp tùy ý, lại mang chút lạnh lẽo.

Lâm Thanh Viễn vẫy vẫy tay, “Sao bộ dạng lại giống quý như thế? Râu cũng không biết cạo đi à?”

Thật ra rất nhiều năm.

Bọn họ đều chưa từng đứng chung một chỗ nói chuyện hân hoan bao giờ, Lâm Lục Kiều không hiểu Lâm Thanh Viễn kiêu ngạo, lại cho rằng ly hôn với mẹ là do lỗi của ông, lại không biết, bao nhiêu năm qua, sâu trong lòng của ông điểm mãi cảm nhất chính là mẹ.

Mà Lâm Thanh Viễn thậm chí cũng không hiểu tự tôn của Lâm Lục Kiều, anh hi vọng nhất là có thể được ba khích lệ.

Nhưng Lâm Thanh Viễn lại đơn thuần nói một câu, liền đánh anh rồi.

Trước khi vào phòng bệnh, Lâm Lục Kiều đã suy nghĩ rất nhiều, cha không khích lệ anh, quả thật là anh không đáng, anh có lẽ thật không tốt như vậy.

Anh dùng đại nghĩa bao bọc lấy chút dã tính của mình.

Anh chính là hư hỏng, mới trước đây còn mượn chút bản tính ham chơi đó để bắt nạt đám Đại Lư.

Về mặt tình cảm, anh khur khur cố chấp, hung hãn ương ngạnh, cũng không suy xét người khác.

Chuyện Lâm Khai gặp chuyện không may anh không có trách nhiệm sao? Anh có.

Giống như Mạnh Quốc Hoàng nói, tính tình anh còn phải rèn.

“Cuối tuần này con đi núi lộc.” Đây là lời tạm biệt của anh.

Ánh mắt Lâm Thanh Viễn xa xăm, chậm rãi, mới từ từ gạt đầu, lời ít ý nhiều: “Đi đi, đàn ông nên rèn luyện, cô bé kia thì sao?”

Nhắc tới Nam Sơ, ánh mắt anh hiền đi chút, “Còn chưa gặp.”

Lâm Thanh Viễn gạt gạt đầu, “Đi gặp đi, cô ấy cũng không dễ dàng gì.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, thấp giọng ừ một tiếng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, không nhìn thấy gì, toàn bộ giống như mùa xuân, lại lạnh giống như trời đông giá rét.

“Hai ngày trước ta nằm mơ thấy ông nội con, ông ấy rất tốt, ông nói, cả đời ông, chính là tiếc nuôi quá nhiều, ví dụ như ông, đến chết cũng không gặp đội trưởng của mình, lại còn bảo ta đi tìm ông ấy, có còn sống không.”

Khi Lâm Thanh Viễn nói lời này, khẩu khí đặc biệt thoải mái, trên mặt khó có được nụ cười hòa ái, ý tứ như chuyện hai người thường nói với nhau: “Ông nội con báo mộng bảo ta nói cho con biết, tiểu tử con xuôi gió xuôi nước sống ba mươi năm, từ nhỏ cho dù là Đại Lư hai là mấy đứa nhà lão Mạnh, đều đã thích nâng con lên, giống như chưa từng suy sụp lần nào, chuyện lần này, vừa lúc đi tới núi lộc rèn luyện một chút, đàn ông phải chịu khổ một chút, không phải tất cả mọi người có thể theo con, nhưng thân là một quân nhân, con phải luôn luôn nhớ rõ trách nhiệm của mình, đi ra ngoài, đừng để cho ông mất mặt!”

“Vâng ạ.”

“Lời ông nói còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ.”

“Thẳng lưng.”

Anh bỗng nhiên thẳng lưng, nói từng chữ một: “Một tắc son hà một tắc máu, mười vạn thanh niên mười vạn quân.”

“Nói lại lần nữa.” Lâm Thanh Viễn nói: “Đàn ông phải làm gương, tuân thủ nghiêm ngặt sơ tâm. Mặc kệ người khác nói sau lưng con thế nào, nên làm thì phải làm, thời gian sẽ chứng minh toàn bộ.”

...

Đại khái là sau khi Nam Sơ quyết định đi nước Mỹ, Nam Nguyệt Như nói lòng kiểm soát ra, hai người đàn ông vạm vỡ vẫn đứng cửa như cũ.

Hôm nay Tây Cố đi vào, bị hai người bảo vệ ngăn lại hỏi rất nhiều, mãi đến khi Nam Sơ mở miệng: “Đây là trợ lý của tôi, hai người có cho vào không?”

Hai người nhìn nhau một cái, cho vào.

Tây Cố mang theo một va ly đầy đồ đi vào, để ở đầu giường cô, lấy ghế ở mép giường cô ngồi xuống, “Bọn họ định hỏi ai vậy?”

Nam Sơ: “Bạn trai chị.”

Tây Cố sùng sốt, “Tra ra thì sẽ thế nào?”

Nam Sơ nghĩ nghĩ, “Ném xuống? Hay là sẽ đem tới chỗ mẹ chị?”

Tây Cố không hiểu được, lắc lắc đầu, cảm thấy thế giới này quá điên cuồng, “Nếu không em giúp chị mật báo nhé?”

Nam Sơ lắc đầu, “Không cần, trừ phi chính anh ấy xuất hiện, nếu không em sẽ không tìm ra được anh ấy.”

Tây Cố hít một hơi, “Đặc vụ hả?”

Nam Sơ cong khóe miệng, thả lỏng nói: “Có lẽ đi.”

Chẳng thế thì sao bây giờ vẫn chưa xuất hiện?

Vui đùa xong, không khí lại trầm xuống, Tây Cố biết tâm tình Nam Sơ không tốt, cố gắng nói chút chuyện vui để cô cao hứng.

Nam Sơ hưng trí ngồi nghe.

Mãi đến khi.

Nói đến một người nào đó, mặt Tây Cố thoáng ửng đỏ, trùng hợp cô bắt được, chợt nhú mày: “Ồ bên nhau rồi hả?”

Ai nha.

Tây Cố thẹn thùng, hất tóc, cúi đầu.

Nam Sơ nở nụ cười, cảm thấy hiểu rõ rồi, không hề cố kị nói: “Xem ra vẫn không thể nói được chuyện này?”

Mặt Tây Cố càng hồng hơn, cúi thấp xuống, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì, nói tiếp, sợ tổn thương tới cô.

Nam Sơ không sao cả cười cười, “Rất tốt, một thời gian nữa chị đi Mỹ, mặc dù có lúc Hàn Bắc Nghiêu không đáng tin, nhưng có anh ta chăm sóc em, chị yên tâm rồi.”

Tây Cố ngẩng đầu, lòng đầy bất ngờ, còn nghĩ rằng mình nghe lầm, xác nhận lại lần nữa: “Chị muốn đi Mỹ? Sao em không nghe nói?”

Nam Sơ xoa xoa đầu của cô: “Bởi vì chị chưa nói cho ai biết.”

Tây Cố bỗng nhiên hít hít cái mũi, “Khi nào thì đi?”

“Cuối tuần.”

Thoáng như sấm rạch giữa trời, trực tiếp đánh xuống, Tây Cố ngơ ngác, nghĩ tới cô sẽ đi, trong lòng lại buồn rầu, “Chị không quay phim nữa hả? Bạn trai chị biết không?”

Nam Sơ lắc đầu, giọng nói thoải mái: “Còn chưa biết.”

Nghe giọng điệu của cô, Tây Cố thiếu chút liền khóc, ở bên cạnh lâu ngày như vậy, cô ấy cũng hiểu rõ, Nam Sơ không quen bộc lộ cảm xúc, càng khó có chuyện để cô nói ra cho thoải mái.

Kết quả, tới hôm đó, Nam Sơ đỡ Tây Cố chăm sóc một chút, mới lừa người đi được.

Đã rất lâu rất lâu mới nhớ tới lời Nam Sơ nói tới hôm đó.

“Trước kia chị đã từng nói với em, không ngăn được nổi miệng người khác, vậy thì che lỗ tai mình lại, kì thật đó là hành động ngốc nghếch, trước kia người khác mắng chị, chị không thèm nhìn tới, không thèm nghĩ tới, đem những thứ đó bỏ ra bên ngoài, sau đó sống trong thế giới của mình, chị bảo vệ chính mình, đối với chị không bảo vệ được người muốn bảo vệ. Đây là mẹ chị dạy cho chị, chừng hai mươi năm, cái gì chị cũng chưa học, chỉ học được hai chữ, trốn tránh.”

Nhìn như cục kì tiêu sái, thực tế là núp trong vỏ của mình, mặc kệ thế giới bên ngoài thế nào, cô đều có một thế giới riêng.

Nam Sơ nở nụ cười, trong mắt bỗng nhiên có ánh sáng, còn sáng hơn so với ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Sau này chị quen Lâm Lục Kiều, anh ấy dạy cho chị, phải cởi mở, phải lạc quan, phải lương thiện, phải có hi vọng với đất nước đầy cỗi lòng.”

Tây Cổ chưa từng gặp Lâm Lục Kiều, nghe Nam Sơ miêu tả, cô càng thấy tò mò với người đàn ông này rồi.

Nam Sơ lại lắc đầu: “Những thứ này còn chưa đủ, chị phát hiện chị lương thiện, nhưng những người khác vẫn không lương thiện với chị, chị chỉ có đủ mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được người chị muốn bảo vệ.”

Tây Cổ khóc rồi.

Cô thực sự cảm thấy Nam Sơ có chút thay đổi, trước kia Nam Sơ hơi lạnh lùng, lạnh lùng với thế giới, hết sức lạnh lùng, cô ấy không phải không thêm đề ý, chỉ là cô ấy dùng lạnh lùng để giả vờ bản thân không thêm đề ý. Mà hiện tại, cả người Nam Sơ đều đã thực nhẹ nhàng, một khi con người có phương hướng, toàn thân đều tràn đầy năng lượng.

Ánh trăng dần dần tiến vào.

Nam Sơ ra ngoài ban công hút thuốc, liền thấy Lâm Lục Kiều, anh đang dựa ở cửa xe ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Cả tuần không gặp.

Đêm tối bao lấy anh, bóng người bị ánh trăng kéo thật dài, toàn thân anh đều là đồ màu đen, khóa kéo lên tận đỉnh, che đi nửa gương mặt, lộ ra đôi mắt hoa đào hơi hơi nhếch lên, ánh mắt lại đang nhìn về phía tầng của cô, sau khi phát hiện mục tiêu, dừng lại trên người cô, tiện tay kéo khóa xuống, đứng dậy đi về phía cô.

Không phải đi về phía cầu thang, mà là đi về phía ban công.

Vừa rồi ở dưới lầu gặp Nghiêm Đại, đã có lòng nhắc nhở anh đừng đi cửa chính, khả năng sẽ bị mang đi gặp mẹ vợ.

Anh cũng không sợ gặp phải Nam Nguyệt Như, chỉ là hiện tại, anh không muốn chậm trễ thời gian, anh muốn gặp Nam Sơ trước.

11 rưỡi.

Cả khu nội trú phần lớn đều tắt đèn.

Một bóng đen từ tường ngoài leo lên cửa sổ, thông gió bên ngoài, cùng với mấy máng chắn nước trên tường thuận thế leo lên tầng ba.

Nam Sơ trở mắt nhìn anh tay không đi lên, mượn lực xoay người, máng nước vụt qua một cái, cô muốn thét lên, lại sợ có người có chú ý, gắt gao che miệng.

Kết quả Lâm Lục Kiều cũng rất bình tĩnh giẫm lên mặt đường xoay người một cái bắt tới cửa sổ bên cạnh.

Cuối cùng, hai tay dùng lực chống lên lan can, xoay người rơi xuống đất.

Cứ như vậy mà đứng ở trước mặt Nam Sơ.

“Anh điên rồi? Ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Lâm Lục Kiều bắt lấy khuôn mặt cô nhìn kỹ, cười. “Có nhớ anh không?”

Nam Sơ tức giận đến muốn chết, “Anh đừng làm chuyện nguy hiểm như này nữa, được không?”

“Tức giận?” Lâm Lục Kiều ôm cô vào trong ngực, cúi đầu cùng cảm cọ cọ trên đầu cô, “Lần sau chú ý, anh là rất nhớ em rồi.”

Nam Sơ ôm lấy anh.

Động tác này trực tiếp khiến cho Lâm Lục Kiều muốn đẩy cô ném lên trên giường, nhưng nghĩ lại thân thể cô yếu đuối, có cảm thú cỡ nào cũng không nên làm chuyện này trên giường bệnh được, nhịn xuống, cúi đầu hôn hai cái.

Kết quả, Nam Sơ trực tiếp đẩy anh vào, cười lên người anh, tay xột xoạt xung phong kéo kéo khóa quần anh.

Lâm Lục Kiều bắt lấy tay cô đè ngược lại trên giường, trong mắt đều là áp lực: “Đây là ở bệnh viện.”

“Không sao cả.”

Nam Sơ bị đè nặng, tóc xổ ra gối, trong mắt cô đều là nước, trực tiếp ngửa đầu ngăn lại môi anh, sức lực quá lớn, liền đụng phải khóe môi của anh, sau đó liền ngấm chặt môi anh, đầu lưỡi khẽ cạy ra, từ từ trượt vào.

Giống như trước kia anh hôn cô, từng chút từng chút từ từ chơi đùa với anh.

Lần này châm lửa lên rồi.

Nhiệt tình của Nam Sơ thực làm cho Lâm Lục Kiều muốn mở tung, anh chỉ cảm giác máu toàn thân đều chảy về một phía, hai mắt đỏ rực, trực tiếp đè người phía trước lại, ngồi dậy.

Bên trong không bật đèn.

Chỉ có ánh trăng mỏng, Nam Sơ nghe thấy tiếng tháo đai thắt lưng.

...

Giường đơn nhỏ hẹp không đủ hoàn hảo, cùng với khung không vững chắc, lại thêm Lâm Lục Kiều thân mệt tám lực lưỡng, chỉ cần thoáng động một cái, tiếng “Kéo kẹt” liền vang lên.

Giường vừa vang, ở cửa liền truyền đến, “Nam tiểu thư, cô đang làm gì đấy?”

Nam Sơ đùa dai, nhìn chằm chằm người phía trên, cố ý chậm rãi nói, “Làm... vận động trước khi ngủ.”

...

Làm xong, Nam Sơ dựa vào đầu giường mặc quần áo tử tế, Lâm Lục Kiều tắm rửa xong trần truồng từ nhà vệ sinh đi ra.

Ánh mắt cô dừng lại ở giữa hai đùi anh, lại chuyển đi, Lâm Lục Kiều mặc quần vào, không mặc áo, lộ ra bờ ngực trần, vừa thả dây lưng vừa đi đến bên giường cô, tay xoa xoa tóc cô, “Có chuyện cần nói với em”

Nam Sơ gật đầu, “Anh nói đi.”

Lâm Lục Kiều vén sợi tóc ra sau tai cô, “Cuối tuần anh đi núi Lộc, phải đi một năm, khó trở về, em ở chỗ này...”

“Đội trưởng, chúng ta chia tay đi.”

Những lời nói lạnh lùng đủ cho Lâm Lục Kiều cảm thấy được, toàn bộ việc vừa rồi, giống như là mộng xuân của anh.

“Đừng nói đùa.” Lâm Lục Kiều néo néo lỗ tai của cô, giống như cảnh cáo.

Kết quả bị Nam Sơ quay mặt đi, tránh đi, “Em nói thật.”

Khi đại não con người tiếp thu tin xấu, thần kinh sẽ tạo ra kiểu chống cự lại tin tức này, mãi đến...

Không còn chống cự nữa, từ từ nhập vào khu thần kinh trung ương, mới nhận ra được.

A..., là thật.

Quá trình này của Lâm Lục Kiều có chút chậm.

Nam Sơ nói xong, anh trầm mặc một lúc, đưa lưng về phía cô ngồi ở bên giường, mới hỏi một câu: “Vì sao?”

Nam Sơ thốt lên: “Mệt.”

Làm rất mệt, mệt cũng vui vẻ hả.

Lâm Lục Kiều nghiêm mặt, cúi xuống, “Anh không đồng ý.”

Nam Sơ: “Cuối tuần em đi Mĩ.”

Nếu nói chia tay chỉ là cho anh cảm giác vô nại, nhưng những lời này đã triệt để chọc giận Lâm Lục Kiều, lúc anh không biết gì, cô đã lựa chọn rồi đi.

Nhưng anh vẫn lựa chọn đè nén tức giận lại, chậm rãi gần từng tiếng hỏi: “Đi nước Mĩ làm gì?”

“Đến trường, mẹ em tìm trường rồi, đem toàn bộ bài vở và bài tập hoàn thành tốt.”

Giọng của Lâm Lục Kiều cũng không có nhiệt độ, kiên nhẫn của anh từ sau khi quen biết Nam Sơ ngày càng tăng thêm, “Em tới Mĩ, học xong liền trở lại.”

Núi Lộc cũng chỉ mất một năm liền có thể trở về, nếu không tốt, cô dùng hai năm là có thể hoàn thành chương trình thôi?

“Thật ra em và anh cũng đều rõ ràng, chờ đợi là không có mục đích. Em muốn hoàn thành chương trình học.”

Quá trình này cực kì dài, một năm không ngắn, mười năm không lâu.

Anh bỗng nhiên khom lưng, cong lưng, tay đặt trên đùi, hần hển cất ngang cô: “Vậy em muốn thế nào?”

Cô yên lặng, tay sờ mái tóc đen của anh, ánh mắt lưu luyến.

“Nói thật, lúc dư luận bạo phát, anh có hối hận trong nháy mắt không? Cha anh nhập viện anh cực kì tự trách, như thế, chuyện này em cũng cực kì tự trách.”

Lâm Lục Kiều đứng lên, trực tiếp rút áo ở bên cạnh, vừa khoác lên người vừa gằn từng câu một: “Ngoại trừ chia tay anh không đồng ý, cái khác theo em.”

Sau đó là áo khoác, kéo khóa lên, Lâm Lục Kiều nhìn chằm chằm cô, một giây cũng không muốn ở lại, không cảm xúc nói: “Đi đi, em còn có gì muốn nói sao?”

“Thực xin lỗi.”

Nam Sơ cúi đầu nói.

Giống như đốt pháo, câu nói đầu tiên khiến cho anh bùng nổ, phong độ nhỉnh nại hoàn toàn nổ tung.

Anh vốn là không có phong độ.

Anh thấp giọng mắng một câu thô tục, là từ anh trước giờ cho dù tức giận tới đâu cũng sẽ không nói.

Lâm Lục Kiều chống nạnh đứng ở bên cạnh cửa, liếm khước miệng, cười cực kì châm chọc: “Chơi anh sao?”

Nam Sơ lắc đầu, “Ồ bên anh là thật, chia tay cũng là thật.”

Bọn họ đều cần thời gian để giải quyết vấn đề hiện nay.

Trước đây, Nam Sơ cảm thấy cô không nên dùng lời hứa để trói buộc một người đàn ông, lại còn là một người tốt như vậy, đội trưởng dũng cảm chiến đấu.

Tình yêu, kì thật nên là thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Lâm Lục Kiều đứng ở cửa, sắc mặt lạnh lùng, so với vẻ mặt nghiêm túc thường ngày giờ lại tức giận, dữ dội.

Chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy.

Nắm đấm trong túi nắm chặt, đến giọng nói cũng đã tràn đầy tức giận, sợ anh tiện tay quơ lấy ghế bên cạnh đánh tới chỗ Nam Sơ.

“Mẹ nó có phải trong lòng thấy đắc ý hay không? Có phải em cảm thấy tất cả mọi người đều xứng đáng đứng tại chỗ chờ em hả? Con mẹ nó thật là! Ông đây tin em là quý!”

Nói xong, anh trực tiếp bỏ đi.

Căn phòng khôi phục yên tĩnh, giống như chưa có ai từng tới, toàn bộ khôi phục như thường.

Người trên giường, vẫn duy trì một tư thế không nhúc nhích.

Rất lâu sau, cô dơ tay lau nước mắt, quay đầu.

Ngoài cửa sổ yên tĩnh, cành cây trơ trụi, lá vàng rơi xuống đất, trên cây lại nhú ra mầm non mới, kia đều là hi vọng.

Nhưng người lại phải xa người yêu.

Tiếp tục bước đi, lẻ loi một mình.

Không có bạn đồng hành, không sao, phương xa còn có người yêu...

...

Trước hôm phải đi núi Lộc, Lâm Lục Kiều xuất hiện ở phòng bệnh của Lâm Thanh Viễn, lúc ở cửa hút thuốc mắt nhìn phòng bệnh của Nam Sơ, lập tức, đem khói nhà ra, tay bấm vào cửa sổ, lại quen thuộc tiến vào phòng bệnh của Nam Sơ.

Chờ lúc anh ôm lấy lan can, xoay người đứng lại, cửa ban công không khóa, từ ngoài cửa sổ nhìn vào, bên trong là một mảng tối đen, bức màn vắng vẻ trống không bay bay, trên giường không còn bóng người, một phòng quạnh hiu, gió lạnh thổi vù vù.

Trên tay thoáng thoáng đau đớn.

Anh cúi đầu nhìn, là khi trèo lên bị xước, máu nhỏ ra.

Bị anh bỏ qua rồi.

Ngoài cửa đang có hộ sĩ kiểm tra phòng, nhìn cửa phòng khép hờ có chút quái dị, không nhìn được đẩy ra vào kiểm tra, nhìn thấy trong phòng tối om, trên giường bệnh mờ mờ có một bóng lưng đàn ông cao lớn, hít một hơi, “Tách” đèn sáng lên, hét lớn lên một tiếng: “Cậu là ai?”

Phòng chớp mắt một cái sáng trưng.

Anh không thích ứng kịp ánh sáng, híp híp mắt, mới từ từ nhìn sang.

Lâm Lục Kiều vẫn mặc áo khoác đen đầu đội mũ, khóa kéo tới đỉnh, che đến tận mũi, hộ sĩ chỉ nhìn thấy ánh mắt, trực giác liền cảm thấy người này đẹp trai, lòng nhẹ nhõm vài phần, lại hỏi lại, lúc này đã hòa hoãn hơn: “Tiền sinh, cậu tìm ai?”

“Người bệnh phòng này đâu?”

Giọng nói anh khàn khàn, mang theo chút lạnh lẽo.

Hộ sĩ nhớ lại, “Xuất viện rồi, nghe nói hôm nay đi Mỹ rồi.”

Lời này là cô gái làm thủ tục xuất viện nói, nói vội đi ra sân bay.

Hộ sĩ nói đến đây, bỗng nhiên nhớ tới, vừa thu dọn một chút, “Bạn của cô ấy làm thủ tục xuất viện cho, cô ấy cũng nhàm chán, chỉ ở chỗ này gấp chăn, gấp rất lâu, tháo rời gấp, gấp lại tháo, vẫn thành miếng đậu phụ như trong quân đội, gấp xong còn để ngay ngắn.

Anh bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, tự giễu.

Năm đó ở trong nhà anh, anh tự tay dạy cô gấp thành miếng đậu phụ.

“Gấp không được, không được ăn cơm!”

Cô thật sự nghe lời, cười hi hi, tháo ra gấp lại, gấp lại tháo, có lúc gấp được rồi, sẽ ngửa đầu chờ anh khen ngợi, gấp không tốt liền một mình vui vẻ.

Trải qua một đêm.

Sau đó ở lúc huấn luyện, nội vụ của cô là xuất sắc nhất trong tất cả các nữ binh.

Lâm Lục Kiều nhìn miếng đậu phụ trên giường.

Không khó tưởng tượng, lúc ấy cô gấp đậu phụ có tâm tình gì, cô lại dùng cách này để tạm biệt anh.

Thật mẹ nó đã đạt tới trình độ nào rồi.

Đi đi.

Đi rồi đừng trở lại!

...

Ngày hôm sau, Lâm Lục Kiều bắt xe lửa tới An Giang.

Anh không thông báo cho ai, cầm balo lên liền đi, giống như năm đó đến trường quân đội vậy, cũng không quay đầu lại.

Kết quả Đại Lưu Thẩm Mộc liền ngồi ở nhà ga chờ anh.

Lúc anh mặc quần đen túi đen đội mũ đen xuất hiện ở cửa nhà ga, Đại Lưu nhờ tắm ra, nhảy lên ba thước, túm Thẩm Mộc tới, chặn người lại, “Mẹ nó tôi biết là cậu muốn lên đi mà!”

Lâm Lục Kiều hai tay để trong túi, sừng sốt, “Hai người đến làm gì?”

Đại Lư: “Không phải là cậu muốn đi chịu khổ sao, anh em tới tiễn cậu một đoạn đường.”

Lâm Lục Kiều đá lên bắp chân anh ta một cái.

Đại Lư không ngừng cười ha ha.

Chuyện Nam Sơ đi Mi, hôm nay Đại Lư mới nghe được từ chỗ Từ Trí Nghệ, bởi vì Nam Sơ đi Mi, đạo diễn thông báo Từ Trí Nghệ tiến vào tổ.

Do đó cũng gián tiếp biết được Lâm Lục Kiều bị đá.

Rõ ràng nhìn ra cảm xúc của Lâm Lục Kiều không tốt, lúc mẩu chốt, Đại Lư cũng không dám tìm làm anh không thoải mái.

Cho dù tình yêu không như ý, ít nhất anh vẫn còn anh em, vì thế vỗ vỗ vai anh, khẳng khái nói: “Cậu ở bên kia có chỗ nào bất tiện, lúc nào tới với Thẩm Mục qua thăm cậu.”

Thẩm Mục gạt đầu, “Đi đi, vào đi, nghe nói phía Nam không ấm, nếu cậu thật sự không chịu nổi, gọi điện cho anh em một tiếng, tôi cho cậu mười dặm đông gió rét, ngàn lần đừng để mất mặt.”

Lâm Lục Kiều cười mắng một tiếng: “Thúi lắm!”

Đã có thể có một tiếng này, mắng Đại Lư đến khóc, lau nước mắt nước mũi, “Tôi quen nghe cậu mắng tôi rất thoải mái! Cậu trước kia ôn nhuận tôi liền không thấy quen!”

Lâm Lục Kiều chẳng muốn để ý, xoa nhẹ bả vai Đại Lư, xoay người tiêu sái, “Đi đây, tôi đi đây.”

Nhà ga người đến người đi, tiếng động ồn ào.

Người yêu ôm nhau tạm biệt, người thân vui vẻ chào đón, cảm xúc phần khởi.

Đại Lư khóc càng mạnh, giống như năm đó, bọn họ còn trẻ, núi sông mệnh mỏng cuộn cuộn.

...

Mà sau lưng thiếu niên, vĩnh viễn đều có bóng dáng của trường bồi.

Bí thư Trương nhìn bóng lưng của Lâm Lục Kiều, nhìn Lâm Thanh Viễn ở bên cạnh: “Lãnh đạo, năm nay tôi cùng ngài đón tết nhé.”

Lâm Thanh Viễn ho nhẹ một tiếng, “Thôi đi, bà xã ông không tới nhà tôi tìm à?”

Bí thư Trương: “Vậy để cho Lục Kiều đón giao thừa ở đó?”

“Coi như thế.”

Cuối cùng, ánh mắt hai người đàn ông dần dần tỏ ra, lộ ra vẻ buồn tẻ, ông chợt thấy số phận đáng thương: “Hai đứa con trai, một đứa về phía nam, một đứa đi cai nghiện, ông ngoại ông năm đó nói rất đúng, tôi không có bản lĩnh, mẹ nó ở lúc đó, tôi đã không bảo vệ được, giờ hai đứa con này, một đứa tôi cũng không bảo vệ được.”

...

Mà bên kia, máy bay thoảng cái đã bay, qua màn sương trắng, bay lên, thẳng đến khi biến mất ở phương xa.

Chim bồ câu trắng tung bay, hồ nước trong vắt.

Từ đó.

Anh phía nam, em phía bắc.

Chúng ta đều làm lại từ đầu.

Trong năm tháng, tất cả tình cảm của anh, em cũng không mang đi.

Tạm biệt, đội trưởng của em.

Chương 56

Edit: windy

Ngày ở nước Mỹ cực kì yên bình, Nam Sơ rất ít khi nhớ tới Lâm Lục Kiều, cô đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên việc học của mình.

Nam Nguyệt Như chọn cho cô hệ biểu diễn, lúc nhàn rỗi còn tìm một thầy dạy cắm hoa cho cô.

Biểu diễn là công việc.

Cắm hoa là tình tâm.

Nam Nguyệt Như tìm cho cô một giáo viên đến từ Nhật Bản, một người phụ nữ cực kì dịu dàng, tên là Muzi, khi biết được Nam Sơ vẫn đang tu tâm, khó có được mà bắt chuyện với cô, “Cắm hoa cùng tu tâm là một, đều là tẩy rửa linh hồn, đại đa số người hiện đại bởi vì đang làm việc áp lực, dẫn đến áp lực tinh thần. Kì thật cũng cần phải thả lỏng tinh thần, để cho bản thân yên tĩnh, ở thành phố sầm uất này tìm cho chính mình nội tâm thanh đạm, quên đi phiền não trần thế.”

Tu tâm cùng cắm hoa đối với Nam Sơ kì thật đều không có tác dụng gì, nên mắt ngủ vẫn là mắt ngủ.

“Đại sư của chúng tôi, Minh Cốc tiên sinh, cũng là tín đồ Phật giáo, nếu cô có hứng thú, tôi có thể đưa cô đi nghe buổi tu của ông ấy, ông ấy nói rất hay.” Muzi quỳ trên mặt đất, dùng tiếng Nhật.

Nam Sơ ôn hòa cười cười, trả lời lại bằng tiếng Nhật: “Lần sau đi.”

Muzi nhìn cô một hồi, từ từ nói: “Gần đây cô cười nhiều hơn rồi.”

Nam Sơ không cảm thấy được, người khác lại thấy không ít.

Muzi : “Lúc mới quen thấy cô hơi lạnh nhạt, trong lòng dè dặt nhiều chuyện, trạng thái cô tốt hơn nhiều rồi, cắm hoa chính là như vậy, một lúc sau, người từ từ sẽ yên tĩnh, sẽ tìm về bản thân lúc ban đầu.”

Muzi đi rồi, Nam Sơ dựa vào ban công hút thuốc, nhà ở Mỹ mua ở trên thị trấn nhỏ, phía trước có hoa cỏ, còn có hai con Husky.

Nam Sơ không có duyên với chó mèo, dị ứng với con có lông, hiển nhiên hai con chó cũng không chào đón chủ nhân mới tới, cô ngoại trừ đi học, thời gian còn lại đều ở góc trong biệt thự, lúc không có Nam Nguyệt Như và di, thời gian còn lại cô đều mất to trừng mắt nhỏ với hai bọn nó.

Hai bọn nó là bảo bối của Nam Nguyệt Như, vào ban đêm nổi ác ý, Nam Sơ nghĩ muốn vụng trộm vứt bọn nó ra ngoài.

Kết quả hai bọn nó lại to đùng, quỳ rạp trên mặt đất như bùn lầy, cô có kéo cũng không động đậy.

Nam Nguyệt Như cảnh cáo cô không được đánh hai bọn nó, Nam Sơ mới buông tha.

Hôm nay, Nam Nguyệt Như từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Nam Sơ đang nhả khói ở ban công, giày cao gót giẫm xuống, giành lấy điều thuốc của cô vứt xuống đất, giọng nói lạnh lùng: “Buổi chiều không có lớp?”

Nam Sơ gật đầu.

Nam Nguyệt Như cực kì chăm chọc: “Con luyện lời kịch hẳn hoi cho mẹ, mẹ xem tất cả bộ phim con diễn, lĩnh hội kịch bản còn kém.”

Nam Sơ: “A...”

Nam Nguyệt Như: “Phim con diễn cũng có một bộ có thể xem, ngoại trừ bộ Hạ Chính Bình kia, những bộ khác đều lộn xộn. Con luyện tập lời kịch của con hẳn hoi, bộ phim tiếp đó mẹ sẽ sắp xếp cho con.”

Hiện tại cô ngoại trừ a... Còn có thể nói cái gì?

Nam Nguyệt Như mặc dù vắng bóng rất lâu, nhưng tài nguyên trong tay không ít, tài nguyên có thể nhận quả thật nhiều hơn so với Thẩm Quang Tông, một tháng sau, liền đến thông tri Nam Sơ, về nước thử vai.

Đạo diễn rất nổi tiếng, là vai nam chính bà đã từng hợp tác trong một bộ phim, sau đó chuyển ra hậu đài, tạo ra không ít bộ phim nổi tiếng.

Kì thật không như Nam Nguyệt Như giới thiệu.

Là vừa khéo qua tết năm nay, phim của Hạ Chính Bình vừa vận chiếu lên.

Nam Sơ diễn cực kì làm cho người ta kinh điển

Cô đem Liễu Oánh Oánh khắc họa sắc sảo, động tác đều thích hợp, một cái nhăn mày một nụ cười, giờ tay nhắc chân, đều là phong tình.

Đặc biệt màn cuối phim

Liễu Oánh Oánh biết được tướng quân đã chết trận, mắt hồn trở về cửa hàng nhỏ, thím hàng xóm chỉ tay về phía cô, “Tướng quân đã tới, đứng ở hẻm kia, viết cái gì đó.”

Liễu Oánh Oánh tìm được cửa ngõ.

Dưới hàng gạch phát hiện một hàng chữ khắc.

Ngựa chiến cả đời, người nào cùng ta, cùng núi sông, tình sâu nghĩa nặng.

Hai mắt cô nước mắt giàn giụa, ngón tay sờ từng chữ một, nhớ tới lúc tướng quân đưa cô đi tung hoành, nhớ tiếng cô cười vui.

Cảnh khóc cuối cùng này thật sự làm cho người xem phải cảm động khóc lên.

Có người xem bình luận, “Xem bộ phim này, cảm giác duy nhất chính là Nam Sơ là yêu tinh quốc dân.”

“Mặc sườn xám rất đẹp.”

Tự động xem nhẹ một chút bình luận không tốt, dù sao hắc tử tùy ý cũng có thể thấy được.

Nhìn hai bình luận tốt kia, lần đầu tiên Nam Sơ cảm thấy được, cố gắng của cô cuối cùng cũng có người tán thành.

Đánh giá cực kỳ đúng trọng tâm

Hành động của cô biết tròn biết méo, không đủ đất diễn, đương nhiên quả thật đem vai Liễu Oánh Oánh diễn sinh động.

Đạo diễn chính là nhìn thấy bộ phim kia liền chủ động đến chỗ Nam Nguyệt Như nghỉ ngơi ở nước ngoài, chuyện của Nam Sơ ông nghe qua không ít, nhưng ít ra ông nguyện ý xem biểu hiện của Nam Sơ, nếu thật thích hợp, cũng nguyện ý dùng cô, dù sao đối với diễn viên mà nói, vai diễn quan trọng hơn cuộc sống.

Nhưng vai diễn kia cũng không thoải mái gì.

Phim cổ trang võ hiệp, có đánh võ, bởi vì phim quay vào mùa hè, kết hợp với lúc đó là nghỉ hè, mùa đông còn phải mặc quần áo mỏng quay ở trong rừng.

Yêu cầu duy nhất của Nam Nguyệt Như với cô là lúc diễn đánh nhau không được dùng đóng thế.

Đạo diễn với cảnh đánh nhau cũng yêu cầu cao, không chỉ đánh nhau xinh đẹp còn phải đánh thật, không thể làm lộ, đáng người Nam Sơ cao, đánh nhau rất là xinh đẹp, chỉ là không đủ lực, người quá yếu, động tác có chút khoa chân múa tay.

Trải qua mấy lần, đạo diễn cũng không có kiên nhẫn, vẫy vẫy tay, để cho cô đổi đóng thế.

Nam Sơ kiên trì: “Trước ông quay vào trận đi, chúng tôi sẽ thử lại xem.”

Đạo diễn cảm loa, nhìn cô một lúc, cảm thấy cô vẫn rất có sự dẻo dai, gật gật đầu: “Được.”

Diễn viên đánh võ với cô tuổi tác không sai biệt với cô mấy, từ tiểu học đã học võ, vài lần đánh qua, có chút không vừa ý, đầu miệng đứng ở một bên tròn trĩnh mắt rầu rĩ không vui.

Nam Sơ thâm nghĩ: Tốt xấu tôi cũng là minh tinh nhỏ tuyến 18, có thể nào cũng sẽ không tôn trọng người khác như thế đâu.

Nhưng mà cũng đúng.

Mùa đông lạnh như vậy, bảo người ta ngâm ở trong nước, bởi một minh tinh tuyến 18 đại khái chỉ có ba giây cảnh đánh nhau, chuyện này dù ai cũng không vừa ý, lại còn không được thù lao cao.

Nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, hiện tại cô cũng được tính là tuyến 16 rồi.

Lần thứ 38 bị người ta đánh ngã, trên người trên mặt đều là bầm, chân trực tiếp mềm nhũn ở trong nước, lột từng tấc da một.

Nam Sơ cuối cùng đã ngấm ra tình túy diễn đánh nhau.

Không quá vài ngày nhiệt tình của cô đến đạo diễn cũng nhìn không được, nhưng Nam Nguyệt Như vẫn không hài lòng, cảm thấy cô thiếu chút tình khí, đạo diễn cảm thấy người mẹ này sao lại nhẫn tâm vậy? Không ít lần lên hỏi: “Là con gái cô phải không đấy?”

Bị Nam Nguyệt Như xem thường, quan hệ của hai người cũng tốt, thật cũng không so đo, sau đó đạo diễn nghĩ lại, người phụ nữ như Nam Nguyệt Như đối với bản thân đã nhẫn tâm như thế, càng đừng nói là con ruột.

Lúc quay phim bà thật sự rất chuyên nghiệp, già nhập nhiều năm như vậy, quay trên trăm bộ phim, tất cả các đạo diễn từng hợp tác với bà đều không thể không khen ngợi chuyên nghiệp của bà, tuy người có chút cao ngạo, lúc quay cảnh đánh nhau cũng không dùng đóng thế, với mỗi một cảnh đều muốn tốt hơn, đem nhân vật tiêu hóa biến thành linh hồn của chính mình, từ từ nhập vai, cho nên mỗi một vai diễn của bà đều vô cùng xâm nhập lòng người.

Khi quay bộ phim kia, Nam Sơ tập trung cao độ, lại chạy từ Mi về Trung, một thân gầy guộc, thần kinh buộc chặt, người liền bị bệnh.

Trên người đều là vết buột và vết thương do cảnh đánh để lại.

Mùa đông đôi chân kia ngâm ở trong nước lâu, tới mùa xuân, thời tiết mưa dầm liền vô cùng đau.

Tuy nói thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Nhưng khi đạo diễn gửi cho cô mấy cảnh biên tập, loại cảm giác thỏa mãn này trước kia cô chưa từng trải qua.

Cảm giác chạy như điên hướng tới mục tiêu cô chưa từng lĩnh hội qua.

Có lẽ con đường này cũng không có người đồng hành cùng cô, nhưng ít ra, cô lại cách anh thêm một bước.

...

An Giang

Núi Lộc ở phía nam của nước, đồi núi trùng điệp, gập gềnh uốn lượn, đồi núi xanh mướt.

Núi cao cây cối um tùm, vách đá dựng đứng, trong rừng cây cối rậm rạp, xanh um tươi tốt không ngớt, năm trước mới vừa rơi một trận tuyết, trời đất đều đã tạo thành một tầng màu trắng, mặt đường tích tầng tuyết trắng dày đặc.

Đêm khuya mọi âm thanh đều yên lặng, một chiếc xe cứu hỏa chạy uốn lượn trên đường núi.

Đèn xe sáng bùng chiếu lên trên cánh cửa sắt của đội phòng cháy núi lộc, trạm gác mở ra, xe chậm rãi tiến vào trong đội, rồi dừng lại.

Từ trên xe nhảy xuống bảy tám đáng người cao lớn, mặc đồ phòng chays.

Vừa đứng ở phía trước thay quần áo, vừa rảnh rang nói chuyện rôm rả.

“Mùa đông đánh đã chiến, hai người kia cũng thật là đủ rồi.”

“Câu độc thân cậu đừng nói thế.” Người nói chuyện chính là người mặt chữ điền đứng thứ hai, làn da ngăm đen, tên Triệu Quốc.

Có người phụ họa: “Đánh đã chiến ngược lại tôi không có ý kiến, xe này chạy vào trong kênh rạch, còn bị khóa trái ở bên trong tôi thật không biết là cái này làm thế nào.”

Triệu Quốc vỗ vỗ vai đồng đội, cười ha ha: “Đó là cậu chưa gặp, tôi ở phòng cháy mấy năm, cái gì kì lạ cũng thấy qua, kì lạ hơn cũng đã gặp qua.”

Mấy người trò chuyện rất sôi nổi.

Người đàn ông đứng đầu lại không nói một lời, bóng dáng cao lớn, trầm mặc thay đồ xong liền đi ra ngoài.

Kết quả bị Triệu Quốc giữ lại, “Này này này, Lục Kiều, ngày mai là giao thừa, nếu không mình xem xét chỉnh lại mấy tiết mục đi?”

Lâm Lục Kiều thay đồ xong, hai tay đút trong túi, nghiêng người liếc nhìn anh ta một cái, còn không chờ anh ta nói chuyện, Triệu Quốc đã bị Trung đội trưởng Trần Húc Xuyên giữ ót lại, “Thành thật cho tôi, cả ngày không gây sự nhớ rồi hả!”

Triệu Quốc xoa xoa cái ót, “Lục Kiều ở đây năm đầu tiên với chúng ta, dù sao cũng phải hoan nghênh một chút chứ.”

Không phải hoan nghênh, chính là bản thân muốn chơi thôi.

Triệu Quốc rất thật thà chất phác, không làm âm ỉ, thành thành thật thật làm việc, vừa vào đơn vị được chút phúc lợi liền gửi về cho mẹ.

Lâm Lục Kiều đến đây không được mấy tháng, bộ dáng lại đẹp trai, lại là bên phía Bắc phái tới, hơn nữa bình thường anh cũng không nói nhiều.

Người trong đội ngay từ đầu nhìn anh thấy rất khó chịu, khắp nơi tìm anh, liền cảm thấy được anh lên mặt, nhưng mà dù gì cũng là bên trên phái xuống, không rõ bối cảnh, cũng không dám làm gì quá phận, chỉ ngấm chìm anh, trái lại Triệu Quốc tính tình thật thà, không dám cùng mấy người khác làm loạn.

Mặc kệ đội viên khác khuyên nhủ thế nào, Triệu Quốc chính là không theo người ta làm bậy, thứ nhất anh ta không thích đối địch với ai, thứ hai anh ta rất thích Lâm Lục Kiều, cảm thấy tuy anh trầm mặc, không dễ tiếp xúc, nhưng làm việc rất được, không những thế anh ta còn nghiêng về bên anh chút.

Về sau có một buổi tối cực kì trùng hợp, hai người ngồi nói chuyện với nhau, Triệu Quốc nói những lời này cho anh nghe, Lâm Lục Kiều cúi đầu vui vẻ, người ngửa về phía sau, tay chống trên mặt đất.

Lời này mà để cho đám Đại Lưu nghe thấy.

Dự đoán là người đầu tiên không đồng ý, khẳng định giờ cao cờ lên khắp thế giới mà hét lên: “Từ nhỏ đã nghiêng về phía anh ta hoàn toàn! Đừng nhìn anh ta như vậy là có tiếng cũng có miếng, kì thật anh ta toàn là một bụng nghĩ xấu xa!”

Triệu Quốc hoàn toàn phục anh là sau một lần anh cứu viện.

Vào lúc cuối tháng 12, đất đá sụp lở xuống, đè xuống mấy hộ gia đình, không biết anh lấy đâu ra kinh nghiệm, chỉ huy còn thuận tay hơn Trung đội trưởng, đặc biệt bình tĩnh, tuy phía dưới còn có người không ưa anh, nhưng lúc cứu viện vẫn là một lòng, hết sức ăn ý, giải quyết trong thời gian gia hạn, phán quyết vừa nhanh vừa chuẩn.

Từ đó về sau, người bói móc cũng ít đi.

Gặp mặt, cũng đơn giản gọi lên một tiếng, “Anh Lục Kiều.”

Đàn ông mà, lòng tự trọng vẫn quan trọng lắm.

Có người lên tìm Lâm Lục Kiều luyện tập, bị anh đánh cho thương tích đầy mình, sau đó hơn hai mươi người trong đội chợt phát hiện ra một chuyện.

Đàn ông 30, thực mẹ nó tràn đầy sức quyến rũ tuổi tác.

Triệu Quốc không khỏi không nói: “Hi vọng bản thân lúc đến tuổi 30 cũng có sức quyến rũ giống như anh Lục Kiều.”

Đồng đội không chút khách khí châm chọc: “Thôi đi, cậu có khuôn mặt của anh ấy sao?”

Có vài thứ, kì thực là trời sinh.

“Vừa thấy anh ấy liền không tầm thường.”

Vào đầu xuân, buổi tọa đàm buổi tối.

Triệu Quốc thần thần bí bí nói xin mọi người xem phim.

Phòng ngủ tám người buông tay ngồi chờ anh đưa cho vé xem phim.

Triệu Quốc lại thần bí lấy từ sau lưng ra một màn hình chiếu sáng choang.

Mọi người thôn thức: “Cái quỷ gì đấy?”

Triệu Quốc: “Tiền của tôi sớm đã kí gửi về cho mẹ tôi, mấy hôm trước chỉ đạo viên xuống thôn truyền phát tin tuyên truyền phòng cháy, đem thức đồ chơi này cho tôi, tôi mới có một bộ phim mới, tôi cùng nhau xem đi.”

Mọi người bày tỏ: “Không chút hứng thú.”

Triệu Quốc nhìn về phía Lâm Lục Kiều, người nằm trên giường, trong tay cầm một quyển “Bản về quân sự”.

“Lục Kiều, anh xem không?”

Lâm Lục Kiều ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu, nhàn nhạt nói: “Mọi người xem đi.”

Triệu Quốc tiếp tục khuyên: “Bộ phim này cực kì nổi! Trên mạng bình luận siêu cao cấp! Là của đạo diễn Hạ Chính Bình, năm mới năm nay, phòng chiếu bùng nổ, nghe nói bên trong có người ngực rất to, có xem hay không?”

Trọng điểm: Ngực rất to.

Mọi người: “Tùy tiện, cậu chiếu đi.”

Triệu Quốc vui sướng hài lòng đi bật.

Lâm Lục Kiều nhìn quyển bản vẽ quân sự của anh, cũng không ngẩng mắt liếc nhìn một cái.

Chừng mực phim Hạ Chính Bình sẽ không quá, ngực quả thật rất to, chỉ là đã bị che đi rồi, toàn bộ hành trình Liễu Oánh Oánh mặc sườn xám, không có gì có thể nhìn, chỉ là ngẫu nhiên mặc sườn xám sẽ lộ ra đôi chân, làm người mơ màng thôi.

Đặc biệt lúc cưỡi ngựa cùng với tướng quân, con ngựa khê đi lên đi xuống.

Mọi người: Quả thật to, nữ diễn viên này là ai?

Triệu Quốc không biết, chưa bao giờ nhớ rõ tên diễn viên, “Mặc kệ cô ấy là ai, to cậu liền nhìn!”

Đến lúc phim chiếu cảnh thân mật duy nhất, tuy nói là thân mật, nhưng chỉ là cảnh hạ màn xuống, hiện lên hai bóng người.

Tách.

Tắt đèn.

“A, bị ‘tiểu bạch kiêu’ ăn!”

Lâm Lục Kiều theo bản năng ngẩng đầu từ trong sách lên, lờm một cái, liền nhìn thấy hình ảnh Nam Sơ môi hồng răng trắng khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên.

Bộ sườn xám xanh đen kia đặc biệt tôn dáng, dáng người xinh đẹp.

Một giây sau.

Phim chiếu bị người nào đó cắt ngang.

“Đều đi ngủ cho ông đây!”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Edit: windy

Giữa năm, giữa hè nóng bức, tiếng ve kêu râm ran.

Đại Lư cùng Thẩm Mộc lên núi lộc thăm Lâm Lục Kiều, máy bay hạ cánh tại sân bay An Giang lúc tám giờ sáng.

Ngoài sân bay đường phố bằng phẳng, ánh mặt trời chiếu cao, mặt cỏ xanh đậm, hành khách kéo hành lý đi lại vội vàng.

Đại Lư tháo kính đeo mắt xuống, nhìn chăm chú người đi đường lui tới, tầm mắt bị một mỹ nữ chân dài thu hút, “A Mộc, có người đẹp.”

Thẩm Mộc mặc kệ anh, tay ôm lấy cánh tay của anh ta, kéo người ra ngoài, “Đi thôi, Lục Kiều ở cửa rồi.”

Lâm Lục Kiều ở ngoài cửa sân bay, hai người vừa đi ra ngoài liền thấy trên đường có một chiếc xe jeep màu đen.

Người kia ngồi ở trong xe, cửa kính hơi mờ ra, đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Thẩm Mộc tóm Đại Lư đi qua, đứng ở trước cửa xe, Lâm Lục Kiều nhận thấy có hai bóng người, ngẩng đầu, Thẩm Mộc tựa vào mui xe cười, Đại Lư hô một tiếng, “Kiều gia ôi chào, ai, ôi!”

Lâm Lục Kiều vẫn không có cảm xúc như cũ, khóe miệng cong cong, đem di động bỏ xuống, tay để lên tay lái, nghiêng đầu ý bảo bọn họ lên xe.

Thẩm Mộc ngồi ở ghế trước.

Đại Lư ngồi ở sau nghiên cứu xe của anh, bắc kí bj40, phối trí không dưới 12 vạn, “Nói thật, hồi đầu thấy đi Highlander kia, vẫn cảm thấy xe đó hợp

với cậu. Nhưng mà cậu có thể mua Jeep Wrangler, xe kia thật đẹp, hôm trước xem người ta lấy đi tán gái, đẹp trai bùng nổ luôn.”

Lâm Lục Kiều nổ xe máy, không cho là đúng khoe miệng nhếch nhếch: “Không như cậu xa xỉ như vậy.”

Thảm Mục: “Xe này của ai?”

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, đánh tay lái, không chút để ý nói: “Của nhóc trong đội.”

Thảm Mục: “Sớm nói bảo cậu không cần tới đón, cậu còn mượn xe người ta?”

Vừa nghe mượn xe, Đại Liêu cũng phá lệ giống như nhìn Lâm Lục Kiều, cẩn thận ngẫm lại, Lâm Lục Kiều rất ít mượn đồ, có lẽ là do tính cách cho phép, anh luôn luôn không thích mượn đồ người khác, nhớ tới trước đây, có lần nhà Đại Lưu đi chơi, vẫn còn là ngày đông giá rét, mấy đứa trẻ con ở phía sau sườn ảm đũa nghịch, kết quả làm cháy một bên áo khoác của Lâm Lục Kiều, âm dưới 10 độ còn chỉ mặc sơ mi chịu lạnh, Đại Lưu nói cho anh mượn áo.

Đánh chết cũng không chịu.

Ngày hôm sau liền bị cảm lạnh, đó là lần đầu tiên trong trí nhớ Lâm Lục Kiều bị bệnh, trước đây thân thể lớn nhanh, có chút bệnh nhỏ cũng chịu khó nhịn qua, nhưng lần phát sốt đó ước chừng sốt cao bốn ngày cũng không giảm, sau đó cũng không thấy anh mượn đồ của ai nữa.

Từ đó, mấy người anh em liền biết người này lòng tự trọng quá mạnh mẽ.

Nhưng xe này thật cũng không tính là anh mượn.

Triệu Quốc biết anh xin phép muốn đi dạo một ngày, cố ý đem chìa khóa xe cho anh, để cho anh lái xe đi, thuận tiện bảo anh đưa chút đồ xuống cho mẹ ở An Giang.

Đại Lưu thỏ thẻ: “Coi như cậu có thể, được được, vậy vài ngày lại thu nhận được em trai nhỏ rồi hả? Thành đại vương trên núi rồi hả?”

Lâm Lục Kiều dừng xe chờ đèn đỏ, cười nhạo: “Thiếu điều hả.”

Năm giây sau.

Xe một lần nữa lên đường, Lâm Lục Kiều quay vòng, đi đến nhà mẹ của Triệu Quốc đưa đồ.

Cha Triệu Quốc mất, một mình mẹ nuôi anh ta lớn, thi vào trường cao đẳng tốt nghiệp thành tích cũng không lý tưởng, sau nhập ngũ đi phòng cháy, trong nhà chỉ còn một người mẹ, làm việc ở một nhà xưởng nhỏ, lúc gặp Lâm Lục Kiều rất nhiệt tình chào hỏi.

Lâm Lục Kiều đưa đồ Triệu Việt gửi cho, một túi cực to.

Triệu Mẫn nhận lấy, nhiệt tình giữ bọn họ lại ăn cơm, Lâm Lục Kiều khéo léo từ chối, lễ phép nói lời tạm biệt.

Triệu Mẫn hô giữ anh lại, “A Quốc ở trong đội vẫn nghe lời chứ?”

Lâm Lục Kiều dừng lại, “Rất tốt, dì đừng lo lắng.”

“Nghe giọng nói, cháu không phải người địa phương?” Triệu Mẫn cực kì nhanh nhạy.

Lâm Lục Kiều gật đầu, “Vâng.”

“Quê cháu ở đâu?”

“Phía Bắc.”

“Phía Bắc hả, thật xa, làm sao lại tới chỗ này? Rất nhớ nhà đi?”

Bóng dáng Lâm Lục Kiều cao lớn, ngược sáng, ánh mắt Triệu Mẫn không tốt, hơi hơi híp, nhưng cũng nhìn ra được người đàn ông đang trầm mặc.

Nhớ nhà sao?

Có khỏe không.

Nhớ cô hả?

Cũng có khỏe không.

Sau cùng Triệu Mẫn nói: “Thôi ta cũng không chậm trễ cháu, mấy đứa chú ý an toàn, vất vả rồi.”

Lâm Lục Kiều lễ phép bảo không cần tiễn.

Xoay người, liền thấy một cụ ông qua đường, nhìn bọn họ một cái, cao giọng nói: “Này, bà thím, con trai của bà về thăm bà hả?”

Triệu Mẫn cười, giải thích: “Con trai tôi đâu có bộ dáng đẹp trai như người ta, đây là đồng đội của con tôi, nhờ người tới tặng đồ, lần tới Quốc nhi trở về bảo nó qua thăm ông một chút, đỡ để ông nhận nhầm.”

Ông cụ nghe thế, đẩy kính lão cẩn thận khẽ nhìn, cảm thấy cũng không giống quá, “Đúng đúng đúng, cậu này đẹp trai, Triệu Quốc đen nhánh.”

Tuy là nói như vậy.

Nhưng Triệu Mẫn vừa nghe người khác nói con mình đen, không nhịn được phản bác lại: “Triệu Quốc nhà chúng tôi không phải là đen, gọi là khỏe mạnh! Ông không hiểu đừng nói nhảm.”

Lâm Lục Kiều nghe xong.

Vừa đi về, vừa bắt đầu cười cười.

Trong trí nhớ, mẹ của anh đoan trang đại lượng, cũng không cãi cộ với người ta, trước đây nghe người ta giáo huấn anh, mẹ cũng không từng vì anh mà nói lại như thế, bà là thực nữ hiền lương trong mắt người ta, bà ôn nhu đại lượng, hiểu lòng người.

Cũng không giống mẹ.

Mà trên đời mẹ phần lớn là giống Triệu Mẫn “Mồm miệng thẳng thắn”.

...

Ba người rất lâu không gặp.

Tìm một tiệm cơm ăn cơm, An Giang không lớn, lái xe nửa giờ có thể đi đến nội thành.

Lâm Lục Kiều ngừng xe xong, Thẩm Mục cùng Đại Lư đã gõ bàn đợi rồi.

Anh đi qua, kéo ghế ngồi xuống, “Ăn cái gì?”

Thẩm Mục: “Tùy tiện.”

Đại Lư: “Nơi này có cá muối sao?”

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên ghế, dựa lưng vào, cúi đầu xem thực đơn, “Cậu cũng không sợ nghẹn chết.”

Thẩm Mục đụng đụng Đại Lư, “Cho Lục Kiều giữ lại chút tay nghề cho vợ hả? Người ta còn lấy vợ đấy.”

Đại Lư ngượng ngùng, ầm ừc: “Vậy lấy thịt giò dầm tương đi.”

Lâm Lục Kiều liếc nhìn anh ta một cái, nở nụ cười, cảm thấy bộ dáng tiểu tử này quá buồn cười.

Chọn món xong, ba người dựa vào ghế nói chuyện phiếm.

“Thế nào, vẫn được chứ? Không khổ chứ?”

Lâm Lục Kiều nở nụ cười, “Vẫn được.”

Khổ sao?

Thật là không khổ, so với ở trường quân đội trước kia, chút khổ ấy tính gì, nhiều lắm là điều kiện sinh hoạt kém hơn một chút, bởi vì ở vùng núi, nước ấm cung ứng trễ, có đôi khi sau khi huấn luyện mùa đông về hoặc là sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, không có nước ấm tắm rửa, lúc đó chỉ dùng nước lạnh gội từ đỉnh đầu xuống.

Ngược lại còn sửa không ít tật xấu.

Anh kì thật vẫn hút thuốc, trước kia hận không lấy ra được, giờ vào lúc đó, cơ bản liền tới cửa hút thuốc.

Hiện tại thật có thể nhịn một ngày không đụng tới điều nào.

Có đôi khi thật sự nghĩ muốn lấy ra, cũng ngồi xổm ở dưới bồn hoa, lặng lẽ mò mẫm lấy ra một điều.

Rất nhiều lúc, anh cũng không nhớ tới Nam Sơ.

Cho dù ngẫu nhiên nghe thấy tin tức của một diễn viên, anh cũng sẽ không nhớ tới Nam Sơ.

Chỉ có lúc đang hút thuốc.

Ánh lửa đỏ tươi, làn khói đi qua miệng, kích thích đại não, hầu kết chậm rãi lên xuống, mùi thuốc lá tiến vào lồng ngực.

Trong nháy mắt, đã nghĩ tới khuôn người kia.

Cực kì rõ ràng.

Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất giữa đầu, từ từ nhả khói ra, đôi mắt hơi hơi nhắm lại.

Có đôi đi anh một mình, có đôi khi cùng với Triệu Quốc, Triệu Quốc lăm mồm, sẽ không nhận được nói chuyện với anh, “Anh Kiều, anh từng có bạn gái sao?”

Không biết sao.

Người trong đội đều rất tò mò với lịch sử tình cảm của anh, ngoại trừ đội trưởng cùng chỉ đạo viên, cả đám đều rất tò mò với vấn đề này.

Lâm Lục Kiều sẽ liếc nhìn anh ta một cái, một lần nữa nhả khói ra, nhàn nhạt: “Từng có.”

Từng có.

Triệu Quốc đến nay đều độc thân, tò mò hỏi: “Vậy bây giờ sao?”

“Không có.”

Triệu Quốc tiếc nuối, “Nhưng mà anh như vậy, chắc là không thiếu bạn gái đâu, mẹ nó tôi từ lúc từ trong bụng mẹ ra giờ liền độc thân, đến nay cũng chưa có bạn gái, lúc học trái lại có thích một cô gái, tôi không thi lên đại học, người ta cũng không vừa mắt tôi nữa, cùng nhau thi lên đại học, sau đó làm lính, toàn tiếp xúc với nam, tôi đó đôi khi nằm trên giường nghĩ, ngộ nhờ một ngày nào đó tôi hi sinh vì nhiệm vụ...”

Đại khái biết được không quá may mắn, đổi lời, thì thầm “Vẫn không nên gây thêm phiền toái cho người ta.”

Lâm Lục Kiều đứng lên, giấu thuốc đi, tay cho vào trong túi, lắc lắc đầu, “Nói lung tung, theo cậu nói như vậy, tham gia quân ngũ cũng không thể kết hôn hả? Tuy nói đôi khi phụ nữ cổ tình gây sự, nhưng quả thật, có gia đình cảm giác sẽ khác.”

Triệu Quốc giống như nghe được bát quái: “Chị dâu cổ tình gây sự?”

Lâm Lục Kiều nghĩ nghĩ, nhớ tới cái tát lúc rời giường buổi sáng hôm đó, lúc nổi tính khi rời giường, thật sự là người thân cũng không nhận, trong tay vớ được cái gì liền ném cái đó.

“Thình thoảng.”

“Chị dâu nhất định rất được.”

Đêm tối, gió thổi qua, cành lá sột soạt.

Anh đại lượng thừa nhận: “Ừ, quả thật xinh đẹp.”

Nam Sơ đúng gu của anh, anh đối với gu phụ nữ không có khái niệm gì, phụ nữ nhìn thuận mắt không nhiều lắm.

Mà Nam Sơ là anh càng nhìn càng xinh đẹp.

Khi đó Triệu Quốc còn nghĩ, cũng không nhất định có thể xinh đẹp đến mức nào đó thôi, bình thường người có đẹp đến mấy cũng không đẹp hơn mình tí.

Nhất định là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Trong tiệm cơm có đặt một TV, đang chiếu một tiệc Trung thu.

Trên sân khấu bỗng nhiên phát lên một nhóm, khúc nhạc đầu vang lên quen thuộc, Đại Lư quay đầu nhìn, liếc mắt liền nhìn thấy Từ Trí Nghệ vận vẹo múa may.

Lâm Lục Kiều nhìn ra manh mối, giữa đầu chỉ, “Hai người?”

Đại Lư cúi đầu, nói quanh co: “Chia tay rồi.”

Lâm Lục Kiều liếc nhìn anh ta một cái, không lên tiếng.

Đại Lư cùng Thẩm Mộc nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó, Đại Lư chần chừ nói: “Lục Kiều, tôi phải nói với cậu một chuyện, cậu đừng nóng...”

Lâm Lục Kiều vâng vâng về cái chén, “Ừ.”

Cẩn môi, buông ra, lại cẩn môi, Đại Lư khẩn trương, Thẩm Mộc thúc giục nói: “Nói đi, nói đi.”

Đại Lư cắn răng một cái: “Chuyện cậu với Nam Sơ... Là nha đầu kia nói cho truyền thông.”

Lâm Lục Kiều bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chú anh ta, ánh mắt tối như mực nhìn làm đầy lòng Đại Lư hốt hoảng, nhưng vẫn là thành thành thật thật đem toàn bộ mọi chuyện nói ra.

“Sau khi cậu đi không lâu, tôi bảo A Mộc đi điều tra, A Mộc tra được tên tài khoản cung cấp tin là tôi trong lúc vô tình đã bỏ quên rất lâu, tôi tưởng rằng bị trộm, ngay từ đầu nha đầu kia vẫn không thừa nhận, về sau không chịu nổi tôi mỗi ngày đều hỏi, liền lật bài với tôi.”

Ngày đó còn là Noel, tuyết rơi như lông ngỗng.

Lúc Từ Trí Nghệ ngã bài với anh ta biểu tình cũng rất lạnh nhạt, Đại Lư cảm giác chính mình không quen cô gái trước mặt này, sau khi nghe xong, anh ta vừa tức vừa giận, không không chế được, đánh xuống một bạt tai.

Anh ta vĩnh viễn nhớ được cảnh tượng Lâm Lục Kiều rời khỏi khi đó.

“Mẹ nó điên rồi hả? Vì cái gì làm như vậy? Cô có biết cô đem người anh em của tôi bức thành hình dáng gì không? Mẹ nó người ta đều bị ép cho đến tận khe núi rồi!”

Từ Trí Nghệ bị đánh nghiêng đầu đi, cũng chỉ lạnh nhạt một câu: “Nhìn cô ta khó chịu.”

Trong lòng cô ta còn nhiều áy náy, nhưng cô ta cũng không có cách nói nào khác, Nam Sơ đoạt vai diễn của cô ta, cô ta còn không có phần nợ như thế, vốn tưởng rằng chuyện cướp đoạt tài nguyên liền xem bản lĩnh, vốn tưởng rằng Nam Sơ cũng như cô ta, chỉ có Lâm Lục Kiều, nhưng vẫn không tránh được dùng ngu để lấy tài nguyên, về sau ở buổi tiệc bị Nam Sơ nhìn thấy cô ta ở cạnh một ông già, trong lúc vô tình lại nghe người ta nói, là Tưởng nhị công tử đoạt đi tài nguyên của cô ta, vốn tưởng rằng hai người họ có chút gì đó, kết quả Tưởng Cách và cô ấy lại không có bất cứ quan hệ gì, cũng bởi vì thích nâng cô ấy lên.

Trong lòng cô ta đổ kị.

Đại Lư ngồi xổm xuống, thông khở che mặt, “Cô bảo tôi đối mặt với anh em tôi thế nào?”

Mà nháy mắt kia, anh ta lại cực kì xấu hổ nghĩ lại, nếu không đưa Từ Trí Nghệ đi tìm Kiều gia cùng Nam Sơ nói lời xin lỗi, nếu Kiều gia không tha thứ, chuyện này coi như anh ta thiếu hai người bọn họ, đời này để anh ta làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý.

Nhưng cô ta trở mặt liền không muốn ở bên anh ta nữa.

Lúc ấy Đại Lư còn không chịu chia tay, sau cùng vẫn là Thẩm Mộc đem ảnh chụp của ông già kia cho anh ta để anh ta triệt để hết hy vọng.

Trong khoảng thời gian này Từ Trí Nghệ còn nổi, tài nguyên càng tốt hơn so với trước kia, tiết mục cũng nhiều hơn, thỉnh thoảng Đại Lư nhìn thấy, anh ta đều cười tự giễu.

Đã sớm không phải cô gái đơn thuần, giờ ở trong mắt đều là tiền tài và danh lợi.

Lâm Lục Kiều nghe anh ta nói thế, về cái chén, cúi đầu uống.

“Lục Kiều, chuyện này coi như anh em mất mùa, tôi nợ cậu và Nam Sơ, hai người bảo tôi làm gì tôi cũng làm.”

Lâm Lục Kiều không kiên nhẫn, lên tiếng: “Thôi, đều đã qua rồi.”

Đại Lư ngượng ngùng: “Phụ nữ đều không phải thứ tốt.”

“Những lời này tôi đồng ý.” Thẩm Mộc cười, ôm cánh tay Đại Lư, “Anh em cho cậu một chủ ý, trở về mua một chiếc Rolls-Royce, lại bao mấy chị em đàn em cùng công ty cô ta, mỗi ngày đến trước cửa công ty cô ta một lần, chuyện này liền xong rồi.”

Đại Lư râm rì, “Thúi lắm, có tiền tôi đem đi quyên góp cho mấy đứa nhỏ trên núi còn hơn đi khoe khoang, ít nhất tôi còn có thể làm việc thiện cống hiến cho sự nghiệp quốc gia.”

Thẩm Mộc cười ha ha, “Được, có giác ngộ, tuổi trẻ nha.”

“Biến, anh em cũng không có tiền như cậu.”

Hai người cười.

Lâm Lục Kiều phối hợp nở nụ cười, cúi đầu mò mẫm hộp thuốc lá, đựng phải một cây, cũng không lấy ra, liền vắn về nghịch.

Hai người dừng lại nhìn Lâm Lục Kiều.

Chớp mắt một cái liền im lặng.

Thẩm Mục ho khan một tiếng, “Lục Kiều.”

“Ừ?” Anh thấp giọng.

“Nam Sơ về nước rồi.”

Chớp mắt động tác trên tay ngừng lại một chút, sau đó liền nghe anh “A...” một tiếng.

Thẩm Mục: “Lúc trước ở một hoạt động từ thiện tôi đã thấy cô ấy, cô ấy làm tình nguyện.”

“Nói cô ấy làm gì?”

Thẩm Mục Đại Lưu liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Anh khả năng không biết, nha đầu kia tham gia tình nguyện đội phòng cháy, trước bị động đất, cô còn đi cứu viện, làm hậu cần.

Nha đầu kia hiện tại rất tốt, giải ước với công ty trước, hiện tại là Nam Nguyệt Như tự mình tìm cho cô một đoàn đội, đoàn đội kia biết xử lý chuyện cũng biết marketing.

Tài khoản của cô cũng không churong khí mù mịt nữa, người hắc cô mặc dù vẫn rất nhiều, nhưng ít ra hiện tại người thích cô cũng đã nhiều hơn.

Hiện tại cô cũng rất có thể tự hắc.

Khi phỏng vấn hiển nhiên sẽ đánh thái cực với phóng viên, nhưng Thẩm Mục cảm thấy được Nam Sơ có chút không giống với trước kia, lại không nói lên lời là chỗ nào không giống.

Lâm Lục Kiều không muốn nghe.

Anh ta cũng không nói thêm gì nữa, nhặt chút việc vặt nói với anh.

Hoàng hôn ở phía tây.

Lâm Lục Kiều sắp xếp chỗ ở cho hai người, liền lái xe chạy về.

Kết quả, ở trên đường nhận được một cuộc điện thoại.

Là chỉ đạo Dương gọi tới, giọng nói lộ ra áp lực nồng đậm, “Lục Kiều hả, cậu có rảnh trở về một chuyến đi.”

Lâm Lục Kiều dự cảm không lành, “Thế nào?”

Dương Chấn Cương vốn không muốn gọi, biết anh khó xin phép, cuối cùng là không nhịn được.

“Tiểu Cửu... Hy sinh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Edit: windy

Mùa hè, đỉnh đầu là mặt trời chói chang, nóng bỏng khó chịu, biến toàn thành phố giống như bị thiêu đốt.

Lâm Lục Kiều nghe xong liền trực tiếp quay về chỗ Đại Lưu Thẩm Mục cùng nhau mua vé xe lửa về Bắc Tầm, đã nửa năm, một lần nữa giẫm lên mảnh đất này, anh tựa như thay đổi rất nhiều, bóng dáng vẫn cao lớn như cũ, nhưng trầm mặc hơn rất nhiều.

Khi đó không nói lời nào, mặt nghiêm túc mang theo chút cô đơn.

Thẩm Mục chỉ biết có người hy sinh, anh trở về để đưa tiễn, thấy tâm tình anh không tốt, cũng không hỏi nhiều.

Tiểu Cửu thường nói, “Đội trưởng, tôi thích nhất là màu xanh, là màu trung tính, là màu hi vọng.”

Cậu ta cười ngây ngô, lúc nói chuyện lúc nào cũng thường gãi đầu, vẻ mặt thẹn thùng.

Khi đó dư luận bạo phát.

Lâm Lục Kiều ở đội, Tiểu Cửu lặng lẽ đi tới, ghé vào lỗ tai anh nói một câu, “Mặc kệ người khác thấy thế nào, đội trưởng, tôi ủng hộ anh, Nam Sơ là một cô gái tốt.”

Anh không nói, tay vỗ vỗ vai Tiểu Cửu, ý là nhận.

Người đàn ông trong lúc an ủi.

Không nói nhiều lắm, chỉ cần một động tác.

An Giang còn chưa có cao tốc, xe lửa chạy ổn định trên đường ray, ngoài cửa sổ một màu xanh đậm, bóng cây thoáng qua.

Bên trong toa xe ngưng tụ, tiếng động ồn ào.

Ba người đàn ông ngồi ở trên ghế, không khí ngưng trọng, bốn người ngồi, Đại Lưu ngồi cạnh một bà lão, trong tay ôm một đứa trẻ, là đi Bắc Tầm thăm người thân, đứa trẻ vẫn chưa biết nói, y y nha nha khóc rống cả đường, toa xe náo nhiệt không thể yên bình.

Có hành khách không kiên nhẫn, gào với bà lão một câu, “Bà không đỡ được đứa trẻ, cũng đừng đưa ra ngoài, ầm ĩ quá ầm ĩ!”

Rống xong, tầm mắt hướng về phía bà cụ.

Bà cụ vội áy náy, có chút xấu hổ nói: “Ngại quá, bình thường rất ngoan, không biết hôm nay sao lại làm ồn như thế. Thật là ngại quá.”

Vốn tưởng rằng rống xong một câu liền thôi.

Kết quả mới vừa nói xong, đứa trẻ lại khóc lên, hành khách kia không thể chịu đựng được, chửi ầm lên, “Chó má. Bị ép mà, ngồi xe lửa rồi cũng không cho yên.”

Một bà cụ già yếu, không dám chống đối với người trẻ tuổi khỏe mạnh, cúi đầu, hô đứa trẻ.

Người đàn ông còn đang mắng chửi, cực kì khó nghe.

Trong xe nhiều hành khách như vậy, tất cả đều là căn hạt dưa xem náo nhiệt, vừa rồi nói chuyện to như vậy, lúc này lại nhìn chăm chăm xem bát quái.

Bà cụ ôm đứa nhỏ, bất lực lấy tay lau nước mắt.

Trong xe thỉnh thoảng phát lên tiếng nói chuyện cùng tiếng cười đùa.

Mãi đến khi, người đàn ông kia xông lên trước.

Lâm Lục Kiều đã không khắc chế được cơn giận, nhưng người kia trực tiếp xông tới, xông tới chỗ bà cụ bên này, giống như muốn ra tay.

Mũi giày chìa ra.

Người đàn ông bị người đối diện đội mũ lưỡi trai màu đen ngăn lại, khẩu khí cực kì không kiên nhẫn: “Có im hay không?”

Người kia cảm thấy được.

Quay đầu hỏi anh: “Con trai của cậu hả?”

Lâm Lục Kiều lạnh lùng: “Không phải.”

“Vậy thì bớt lo chuyện bao đồng.”

Kì thật chúng ta đều thiếu một người dừng cảm, trong tình yêu cũng như vậy, trong cuộc sống cũng như thế.

Lâm Lục Kiều không muốn nói tiếp, lúc anh nghiêm túc sẽ làm cho người ta cảm giác thấy không giận mà uy: “Quay về chỗ của anh đi.”

Người đàn ông thoáng nhìn người mang theo mũ, nhìn qua nhìn lại vẫn không khỏe bằng anh ta, cân nhắc thì đánh cũng có thể đánh được.

Kết quả Thảm Mực và Đại Lư ở bên cạnh liền nói chuyện.

“Người anh em, ra ngoài làm việc giúp đỡ người khác cũng là việc, ai chả có lúc khó khăn, đánh bà lão, anh có tin tôi đem lên mạng, nước miếng người khác có thể dìm chết anh đấy?”

“Người anh em này của tôi.” Nói xong, chỉ chỉ Lâm Lục Kiêu: “Bình thường tính tình cũng nóng, ngày hôm nay tâm tình không tốt, người ta còn chưa nói câu nào, không phải chút chuyện lớn gì, thông cảm cho nhau chút, đừng lấy bản thân là trung tâm, cũng đều có mẹ cả? Nhìn anh ra đáng đàn ông như vậy, sao không làm chuyện đàn ông nên làm hả?”

Đại khái là bọn họ ba người, thêm người đội mũ đặc biệt âm trầm nữa.

Người đàn ông nghiêm mặt đi khỏi.

Lâm Lục Kiêu thu chân, ôm cánh tay tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tình hình yên ổn, bà lão cảm động không thôi, đỡ đứa nhỏ, nhẹ giọng cảm ơn bọn họ, rất là cảm động.

Bọn họ mặc dù thỉnh thoảng nói cười vui vẻ, nhưng nhiệt tình trong lòng không hề thay đổi.

Kết quả Đại Lư lẩm miệng hỏi câu, “Bà đi chỗ nào vậy?”

Bà lão sùng sốt, nước mắt rơi lã chã, “Tôi đi thăm cháu trai lớn của tôi.”

“Cháu bà làm gì ạ?”

“Lính cứu hỏa, cháu trai tôi là lính cứu hỏa.”

Lâm Lục Kiêu nghe vậy, ngẩng đầu quét mắt nhìn một cái.

Đại Lư: “Ha, trùng hợp, bạn thân cháu cũng là lính cứu hỏa, cháu bà ở đâu vậy?”

“Ở Trung đội Đặc Cẩn, hôm trước hy sinh rồi... Tôi đi tham gia lễ truy điệu.” Bà lão cuối cùng không nhịn được, che mắt khóc lên.

“Tiểu Cửu?” Giọng nói Lâm Lục Kiêu khàn khàn.

Bà lão kinh ngạc: “Cậu có quen?”

“Đồng đội cháu.” Giọng anh cực kì trầm.

Ba chữ đó làm cho trong xe bỗng nhiên yên tĩnh.

Tất cả mọi người trầm mặc, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn bà lão.

Cháu trai là anh hùng.

Nhưng bọn họ vừa mới coi thường cái gì?

Là hoàn toàn sai lầm.

Trong xe bỗng nhiên vang lên một trận vỗ tay, người đàn ông kia dưới lúc mọi người vỗ tay xem thường giả vờ ngủ, có người nói chuyện với Lâm Lục Kiêu, “Người anh em, em tôi cũng là lính cứu hỏa, rất vất vả, các cậu đều là anh hùng.”

Anh mỉm cười.

Cúi đầu, khóe miệng cong cong.

Bỗng nhiên nhớ tới một lời thoại trong phim.

Tôi không phải anh hùng, tôi chỉ kẻ vai chiến đấu cùng anh hùng.

...

Nam Sơ vừa quay xong, lên xe bảo mẫu, liền nhận được điện thoại của Nghiêm Đại.

“Nam Sơ.”

Cô nở nụ cười, nhìn ánh nắng tươi sáng ngoài cửa sổ, “A, nhớ ra số của tôi rồi hả?”

Bên kia nháy mắt yên lặng, tự nhiên không nói đùa được.

“Tiểu Cửu... Hy sinh rồi.”

Có câu gọi là gì, thế sự vô thường.

Tuy là tháng bảy nóng nằng, nhưng toàn thân đều rét thấu xương, Nam Sơ lập tức thu ý cười lại, đôi môi cứng ngắt.

Là Tiểu Cửu thích gọi cô là tiền nữ sao?

Tiểu Cửu chưa tới hai mươi tuổi?

“Ngày mai làm lễ truy điệu, đội trưởng Lâm đang trên đường về, chỉ đạo Dương hỏi tôi ngày mai cô có tới không?”

Là Lâm Lục Kiều sao?

Nam Sơ trầm nghĩ rằng, bao lâu rồi không gặp nhỉ?

Tính tính, mới hơn nửa năm.

Nhưng cảm thấy, đã như chuyện của đời trước vậy, ở rất lâu rất lâu rồi, lâu đến mức thậm chí cô chỉ nhớ mơ hồ hình dáng của anh.

“Có.”

Đồng đội của cô đi rồi, cô phải tới đưa tiễn.

Ngày hôm sau, sáu người tham gia tiết mục lúc trước, tất cả đều xuất hiện đứng một hàng.

Ngoại trừ Nam Sơ và Nghiêm Đại có chút tài nguyên tốt.

Bốn người còn lại vẫn không nóng không lạnh như cũ, rất ít gặp mặt.

Nam Sơ xem như nổi nhất trong mấy người, bên trong cũng có bị hắc, nhưng bộ phim trước đó công chiếu liền giúp cô thu được không ít khen ngợi, người xem từ từ phát hiện, gương mặt Nam Sơ cực kì thích hợp với màn ảnh lớn, vậy mà phát hiện hành động của cô cũng không tệ lắm, mỗi nhân vật cô đều miêu tả cực kì xuất sắc, hai bộ phim ra mắt đều được hưởng ứng không tệ. Thêm cả đoàn đội Nam Nguyệt Như chọn biết marketing, trước đó lại tham gia tình nguyện phòng cháy, đi giúp đỡ khu xảy ra tai họa, thu hút được không ít người qua đường.

Dùng câu của Nghiêm Đại để nói.

Hiện tại cô chỉ thiếu một tác phẩm tiêu biểu, tác phẩm tiêu biểu nhất xuất hiện, lập tức có thể tẩy trắng đến mức không thể trắng hơn nữa.

Sáu người đứng ở cửa hàn huyền một lát, nhưng không nói tới công việc, đều là nói tới chuyện năm đó tham gia tiết mục kia.

Nam Sơ lấy ra một điều thuốc.

Mấy người còn đang nói chuyện.

Chuyển mắt một cái, nhìn thấy một chiếc xe quân dụng cách đó không xa.

Đứng ở bên cạnh bọn họ.

Cửa lái phụ mở ra, một đôi ủng quân nhân màu đen dẫm trên đất, sau đó là hình dáng một người toàn thân mặc quân phục.

Người nọ không nhìn tới chỗ bọn họ cái nào, trực tiếp đi qua mở cửa đi vào, tiếp đó liền là bà lão và đứa nhỏ, cùng với Mạnh Quốc Hoảng toàn thân quân phục uy nghiêm.

Trái lại Mạnh Quốc Hoảng phát hiện ra bọn họ, đánh mắt với Lâm Lục Kiều, không biết nói cái gì.

Người đàn ông thuận thế nhìn sang bên này, ánh mắt quét tới, lại không tiếng động mà di chuyển đi.

Nam Sơ hôm nay cả người mặc váy đen, tóc dài thả ở đằng sau, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đứng đoan trang, đẹp thì đẹp thật, so với trước đây, hình như càng thành thực hơn rồi.

Lúc ở trên đường, cô còn đang suy nghĩ.

Nếu gặp mặt, cô nên dùng ánh mắt gì để đáp lại anh, kết quả Lâm Lục Kiều căn bản không nhìn cô, ánh mắt dừng lại chỗ Nghiêm Đại, liền trực tiếp thu lại.

Người bên cạnh Mạnh Quốc Hoàng ghé tai nói gì đó.

Ông liền gật đầu ý bảo với bọn họ mình đi vào trước.

Lâm Lục Kiều ở phía sau cùng.

Kết quả, “Lục Kiều!” Phía sau có người hô lên.

Mấy người quay đầu lại, cách vài mét, một ông cụ hiền lành đứng đó.

Vừa vặn đứng ở bên cạnh bọn họ, Lâm Lục Kiều thấp giọng nói với Mạnh Quốc Hoàng một câu, “Lão đội trưởng, tôi đi xem chút.”

Giọng nói kia trầm thấp, cực kì lạnh lùng.

Là giọng cô nhớ thương.

Ánh mặt trời đốt cháy lòng người, cô híp híp mắt, đón ánh sáng không kiêng nể gì nhìn anh, anh toàn thân quân phục, bóng dáng vẫn cao lớn rắn rỏi như cũ, đầu chống lại ánh sáng, mà cổ áo quân phục bê đúng quy tắc, lộ ra một đoạn cổ, hầu kết ở giữa nổi lên, khiến người lại say mê.

Người đàn ông này, cho dù là lúc nào, cũng là bộ dáng cô yêu nhất.

Cho dù là lúc nào.

Trong đám người, cô có thể xác định, cô liếc một cái liền yêu anh.

Khi đó Nam Sơ chỉ đứng tại chỗ sững sờ nghĩ, nếu trước đó bọn họ chưa từng gặp nhau, chưa từng quen biết, chưa từng yêu nhau.

Nếu tất cả chuyện cũ, toàn bộ đều bắt đầu từ giây phút này.

Như vậy, cô có thể không hề kiêng kị, lớn mật ngăn anh lại, dùng bộ dáng tốt nhất của mình, mỉm cười với anh, thoải mái đưa tay,

“Đội trưởng Lâm, tôi là Nam Sơ, rất hân hạnh được biết anh.”

Tình yêu, trở lại nguyên trạng.

Toàn bộ đều là bộ dáng lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: windy

Ngày đó là bầu trời quang đãng.

Nhưng người ở lễ truy điệu lại cảm thấy mây đen che đỉnh núi, sau lưng gió lạnh ủa vào.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều từ đầu tới cuối cũng không dừng lại trên người cô quá một giây, a..., có một giây, ánh mắt sắp chạm đến liền bị anh đúng lúc dừng lại.

Mạnh Quốc Hoàng tại lúc Lâm Lục Kiều xoay người đi, ánh mắt nhìn phía Nam Sơ.

Ánh mắt như dính lên trên người Lâm Lục Kiều, hận không thể đào cho anh một cái hố để rơi xuống, ông lắc đầu, cuối cùng là không nói cái gì, đi vào bên trong.

Đồng đội cũng đã một thời gian không gặp Lâm Lục Kiều, muốn tới nói chuyện Lâm Lục Kiều và lão đội trưởng, có nên qua chào hỏi hay không, lại đột nhiên nhớ tới chuyện của Nam Sơ với đội trưởng lúc trước, liền có chút ngại ngùng.

Lúc trước dư luận nổi lên, bọn họ lựa chọn im lặng, bây giờ, cũng không có tư cách nói lại bất cứ cái gì nữa, càng không có tư cách đi hỏi chuyện bát quái.

Lưu Hạ Hàn mở miệng nói trước, “Đi thôi, chúng ta vào thôi.”

Tất cả mọi người nhìn Nam Sơ.

Nam Sơ ngược lại thì thẳng thắn, cũng chẳng kiêng dè, liền nhìn chăm chăm bóng lưng của Lâm Lục Kiều.

Biểu cảm kia của cô, là quyến luyến không nở, mà lại càng là thương thức mỹ cảnh.

Nghiêm Đại nắm lấy tay cô kéo đi, “Đừng nhìn nữa, đi vào thôi.”

Nam Sơ thản nhiên cười, sau đó thâm sâu liếc mắt nhìn người kia một cái, rồi xoay người vào theo.

...

Hai tay Lâm Lục Kiều ở trong túi, dựa vào gốc cây nhân nói chuyện với lão đội trưởng, có lẽ là nhìn thấy người quen, cảm giác được thả lỏng ra.

Sau khi lão đội trưởng về hưu càng phát ra sức sống, giữa trán vẫn hiện ngang như cũ, trong khi nói chuyện, Lâm Lục Kiều cười cười với ông, mắt cong lên, hiện rõ vẻ vô lại, “Sao tôi lại thấy ông trẻ lên rồi vậy?”

Lão đội trưởng bộ ăn không trôi, hừ lạnh: “Cậu lại trầm ổn không ít.”

Lâm Lục Kiều cười cười, ánh mắt híp híp, không lên tiếng.

Lão đội trưởng: “Trước ta có qua đội, Mạnh Xử nói cậu đi núi lộc, tiểu tử cậu lại phạm sai lầm rồi hả?”

“Không nha.” Anh lười biếng.

Lão đội trưởng dùng ngón tay chọc chọc huyệt thái dương của anh, nhìn chỗ khác rồi bỗng nhiên sâu xa: “Còn nhớ rõ năm ấy cậu vừa mới vào đội không? 23 hay là 24 nhỉ? Tính tình thú vị hoặc, ương ngạnh, ta nghĩ ba cậu cho cậu ra đây là để ăn đánh! Đúng lúc, nên tìm nơi đáng tin, đừng có cả này lác qua lác lại như vậy, đàn ông tốt nhất nên ở vài năm như vậy.”

Nói xong, lại thờ dài, “Tiểu Cửu này cũng là đáng tiếc.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, im lặng.

Đều rất đáng tiếc.

Lão đội trưởng vỗ vỗ vai anh, “Đi thôi, vào thôi, đưa Tiểu Cửu đoạn đường cuối.”

...

Lễ truy điệu tổ chức lúc ba giờ, thời gian còn chưa tới, tất cả mọi người yên lặng chờ đợi.

Bên trong treo một biểu ngữ màu đen, đặt đầy hoa, nhiều người, lại yên tĩnh, tất cả mọi người không dám lớn tiếng nói chuyện, giống như sợ làm phiền tới người đang nằm an tĩnh ở bên kia. Bên trong đều là gương mặt quen thuộc, nhưng không phải lúc ôn lại chuyện cũ, gật đầu vài cái, rồi lại an tĩnh đứng ở một bên.

Trong lúc Nam Sơ quay đầu, thấy Lâm Lục Kiều đi theo lão đội trưởng tiến vào, đứng ở bên cạnh Thiệu Nhất Cửu.

Ánh mắt tiểu đội trưởng Thiệu đồ bưng, vừa mới khóc, Lâm Lục Kiều chụp vai anh ấy, bày tỏ an ủi.

Thiệu Nhất Cửu: “Lần này trở về ở lại vài ngày?”

Mặt mày Lâm Lục Kiều thả lỏng, ánh mắt rơi về phía người nằm trên linh đường: “Ngày mai trở về.”

“Nhanh như vậy?” Thiệu Nhất Cửu kinh ngạc.

“Ừm, không xin phép được.”

“Hết một năm có thể trở về sao?”

“Không biết.”

Chuyện này thật là không biết, ban đầu tổ chức nói là một năm, nhưng thường thường bị phải đi cơ bản đều đợi hai năm, thêm nữa bên lãnh đạo cũng đề cập xin cho anh ở thêm một năm.

Thiệu Nhất Cửu mất mát, “A.”

Lâm Lục Kiều đập ót anh ta một cái, “A cái gì, ở đâu cũng không khác à? Đừng có mà không có tôi liền lười biếng, chờ tôi trở lại, kiểm tra từng người.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Nam Sơ ở một bên nghe được rõ ràng, đã lâu không nghe được tiếng nói nhỏ của anh, mặc dù không phải nói với cô, mà lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mười phút sau, lễ truy điệu chính thức bắt đầu.

Không khí vốn không có áp lực, kết quả khi thấy di thể của Tiểu Cửu, tất cả mọi người không nhìn được, đến ngay cả Nam Sơ cũng không nhìn được, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cô lấy tay lau đi, phát hiện càng lau càng nhiều.

Cô hít hít cái mũi.

Lâm Lục Kiều đứng ở bên cạnh cô, nghe thấy động tĩnh, theo bản năng nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Hốc mắt anh cũng là kim nén đỏ bừng.

Bị người đánh, không khóc; bị người hắt, không khóc.

Chia tay cũng không thấy cô khóc.

Còn nghĩ rằng cô trời sinh không biết khóc.

Như vậy xem ra, nếu người nằm ở kia là anh, có thể cô còn khóc khô cả họng.

Nghĩ thấy lại cảm thấy bản thân mình ngu ngốc, khoe miệng không tự giác lộ nên nụ cười tự giễu.

Nghi thức cáo biệt di thể kết thúc, Tiểu Cửu bị đưa vào phòng hỏa táng.

Đơn vị tính đưa Tiểu Cửu an táng ở nghĩa trang liệt sĩ, nhưng ông nội Tiểu Cửu muốn đưa tro cốt của Tiểu Cửu về với ông bà.

Một giờ sau.

Tro cốt từ cửa sổ đưa ra, nhìn chiếc hòm vuông vức, ông cụ 80 đầu tóc bạc phơ cuối cùng cũng không chịu nổi, khóc ngã xuống đất, cực kì đau xót kêu lên:

“Tiểu Cửu, cùng ông bà nội về nhà thôi...”

“Đừng ở bên ngoài phiêu bạt...”

...

Lễ truy điệu kết thúc.

Sáu người đứng chờ xe bảo mẫu tới.

Lúc Nam Sơ ra ngoài, Lâm Lục Kiều đứng ở bên cạnh xe nói chuyện với một binh sĩ, trong tay vãn về điều thuốc, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên người anh, huân chương trên vai phát sáng, bên cạnh hình dáng cường tráng của anh, giữa lông mày đã không còn nghiêm trọng như bên trong, mang theo chút lười biếng.

Người lính hình như là đồng đội của anh trong trường quân đội, rất kích động kéo anh nói chuyện.

“Hiện tại ở đâu vậy?”

Lâm Lục Kiều: “Chi đội núi lộc.”

“Sao cậu lại chạy ra xa như thế? Cách chúng ta cũng vạn dặm?”

“Cũng được, chạy xe lửa mất một ngày.”

“Trước lão Dương kết hôn sao cậu không đi? Máy anh em ở kí túc xá chỉ có cậu không đi, lão Dương nhắc tới hồi lâu, người ta nói, chờ cậu kết hôn có dễ chịu không?”

Anh cúi đầu cười cười, “Đợi cho tới ngày đó rồi nói sau.”

Hai người đang nói chuyện thì bị cắt ngang.

Lúc Từ Á và Lưu Hạ Hàn lên xe hô một tiếng đội trưởng Lâm, Lâm Lục Kiều dừng lại, quay đầu nhìn bọn họ, “Ừ.”

Nam Sơ đứng ở đằng sau anh, khoảng cách tầm hai bước.

Bóng dáng anh cao lớn, vừa vịn giúp cô che đi ánh mặt trời chói mắt.

“Đội trưởng Lâm, chúng tôi đi đây.”

Sau người nói lời tạm biệt.

Anh gật gù đầu một cái, biểu tình cũng là trân trọng, liền giống như đồng đội bình thường.

Nam Sơ là người cuối cùng.

Từ lúc gặp lại tới nay.

Lần đầu tiên Lâm Lục Kiều đưa ánh mắt nhìn vào trên người cô, đôi mắt sâu và đen nháy, dưới ánh mặt trời có vẻ đặt biệt sáng và thâm trầm.

Hai tay anh đút trong túi, lẳng lặng nhìn cô.

Nhiều mày, không mím môi, nhìn tới vẫn rất kiên nhẫn chờ cô nói tạm biệt.

Nam Sơ đứng ở cạnh cửa xe, cả người mặc váy đen, tóc dài như tơ lụa tán ở phía sau, đến eo.

Cô chậm chạp không mở miệng.

Cô không nói, ánh mắt Lâm Lục Kiều liền không thể rời khỏi.

Giây phút quý dị này mất vài phút, ai cũng không thể thúc giục bọn họ.

Trong xe năm người chỉ trầm mặc, cũng có chút kinh ngạc, vốn cho là hai người chỉ là không lời, nhưng tình hình hiện tại, đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, không khí ái muội làm cho người ta không lời.

Nếu như không dám nghĩ tới cảnh tượng lúc đó.

Bầu không khí ái muội kia, cảm thấy câu tiếp theo từ miệng Nam Sơ nói ra sẽ là “Chúng ta kết hôn đi”.

Giữa không trung có một chiếc lá vàng rụng xuống, ánh mắt Nam Sơ di chuyển theo chiếc lá kia.

Chiếc lá rơi trên mui xe, Nam Sơ hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt đen sáng ngời, giọng nói trong trẻo nói: “Tạm biệt, Lâm Lục Kiều.”

Sau đó cô xoay người lên xe.

Cũng không quay đầu lại.

Xe khởi động.

Lá rụng một lần nữa bị thổi đi.

Nam Sơ tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Ánh mắt nhìn ra ngoài, nhìn thấy chiếc lá kia vừa vịn rơi xuống đất, cuối cùng không bay lên nữa, giống như mọc rễ, toàn bộ nằm dưới bụi bặm.

Người đàn ông phía sau, hai tay đặt ở trong túi quần, bỗng nhiên liếm khóe miệng cười ra tiếng, ý cười kia tương đối tự giễu.

Kiên nhẫn của anh.

Đời này đã hết sạch ở trên người phụ nữ này rồi.

...

Lâm Lục Kiều ngày hôm sau trở về núi lộc, đồng thời nhận được điều lệnh ở thêm một năm, bản thân anh cũng không có ý kiến gì, giống như rất vui với kết quả này. Chẳng qua năm nay đề xuất muốn về nhà một chuyến, nếu không thì ông nhà anh quá tịch mịch rồi.

Lúc vào thu.

Triệu Quốc tìm được bạn gái, trở thành đặc biệt chán ngấy, đặc biệt, lúc gọi điện thoại buổi tối, trốn ở trong chăn rằm rì, bị Lâm Lục Kiều vớt gỏi còn không chịu ngủ.

Nhưng mà không sao cả.

Triệu Quốc đem toàn bộ điều này thành câu độc thân ghen tị.

Có tình yêu thâm nhuận, Triệu Quốc trái lại càng khí phách hơn, khi gọi điện thoại với vợ, thường thường dặn dò hai câu: “Này, bà xã, nếu rảnh rỗi cũng giới thiệu cho anh em của anh với, chỗ em không có ai vẫn còn độc thân sao? Người anh em này của anh, rất đẹp trai, 30 rồi.”

Vợ Triệu Quốc không tin, mấy người anh em từng gặp, bộ dáng đều là lấm la lấm lét, nào có đẹp trai, “30 rồi còn chưa có bạn gái?”

Triệu Quốc: “Người anh em này của anh quá kính nghiệp, tính lực suốt đời đều đã cống hiến cho quốc gia rồi.”

Vợ Triệu Quốc cười ha ha, đương nhiên là không tin, kết quả có một lần, lúc Triệu Quốc về nhà, khi Triệu Quốc đi vào tắm rửa, trong lúc vô tình nhìn thấy bức ảnh của Lâm Lục Kiều trong đó, lúc ấy là chụp cậu bạn cùng phòng, vừa vặn Lâm Lục Kiều tựa đầu vào giường đọc sách lọt vào.

“Người này là ai?”

“Là người anh em 30 kia đó, cực đẹp.”

“Điều kiện này mà không có bạn gái?”

Triệu Quốc lau lau tóc, nói: “Đã nói anh ấy rất kính nghiệp rồi.”

“...”

Kết quả, dưới lúc Lâm Lục Kiều không biết tình huống, bị đi xem mắt.

Một tuần sau, Triệu Quốc kéo Lâm Lục Kiều đi tới nhà mình ăn cơm, kết quả thấy hai cô gái ngồi ở trên sofa, một người là vợ Triệu Quốc, một người là đối tượng Triệu Quốc giới thiệu xem mắt cho anh.

Cô gái kia thấy Lâm Lục Kiều, nhìn trên xuống dưới, rồi dừng lại chỗ anh hai giây, sau đó hài lòng gật đầu với vợ Triệu Quốc.

Lâm Lục Kiều có thể duy trì phong độ, không có bỏ tay Triệu Quốc ra, là vì Triệu Quốc nói một câu, “Mẹ tôi biết anh mới, cố ý làm cho anh một bàn đồ ăn, anh đi tới tìm ai tới ăn đây?”

Mẹ Triệu nhiệt tình là anh không thể kháng cự được.

Trên bàn cơm, câu đầu tiên cô ấy nói chính là, “Lâm tiên sinh, anh là người Bắc tâm à?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu ăn cơm, lạnh nhạt một tiếng, “Ừ.”

Câu thứ hai: “Có nhà không?”

Anh gạt gạt khóe miệng, tâm tính không tốt lại nổi lên, “Không có, mua không nổi.”

Vợ Triệu Quốc hòa giải: “Bình thường mà, chỗ Bắc tâm kia giá phòng rất cao nha.”

Cô gái kia hơi tiếc nuối nhìn anh, “Vậy có xe không?”

Lâm Lục Kiều: “Có một chiếc.”

Cô gái vui vẻ, “Cũng được.”

“Xe hai bánh, lâu rồi không lái.”

“...”

Mặt trận bị kéo dài, cô gái nhất quyết không tha: “Cha mẹ anh làm gì?”

Lâm Lục Kiều gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nói: “Làm công.”

Hết rồi.

Hứng thú của cô gái có chút mất hết rồi.

Ăn cơm chiều, Lâm Lục Kiều cùng Triệu Quốc ở ban công hút thuốc, “Thế nào, cô gái kia sao?”

Lâm Lục Kiều ngậm khói, hai tay đút ở trong túi, một chân lười nhác giẫm lên thềm đá ở ban công, “Bình thường.”

“Mẹ nó vẫn bình thường? Nói thật, cô gái kia còn đẹp hơn so với vợ tôi!”

Lâm Lục Kiều nhả khói, hừ cười một tiếng: “Đó là cậu chưa nhìn thấy đẹp nhất.”

Triệu Quốc vừa nghe liền không vừa ý, chân chính khuyên anh, ý muốn “Bẻ cong” tư tưởng của anh, bẻ lại: “Anh Kiều, tôi cũng không có ý như vậy, anh muốn dựa theo tiêu chuẩn mình tìm bạn gái, vậy anh chính là cầm theo đèn lồng cũng khó tìm, tìm vợ chủ yếu là sinh hoạt, phụ nữ là được, quá đẹp, để ở trong nhà, tôi cũng không nắm được...”

Trong phòng.

Vợ Triệu Quốc hỏi em họ cô, “Em cảm thấy thế nào?”

Em họ nghĩ, “Ngoại trừ đáng vẻ đẹp trai ra, điều kiện kém như vậy, còn là lính cứu hỏa, ở trong khe núi, chị cũng thấy đấy, muốn nhà không nhà, muốn xe không xe, lại còn là người xa, còn không bằng Triệu Quốc nhà chị!”

Sắc mặt vợ Triệu Quốc căng lên: “Thế nào, em muốn Triệu Quốc nhà chị hả?”

Em họ bĩu môi, “Em chỉ là nói tương tự, em dù gì cũng là tốt nghiệp thạc sĩ, công việc cũng có thể diện hơn anh ta, ngoại trừ cha mẹ đều là nông dân, điều kiện khác em đều tốt hơn nhiều so với anh ta, này không phải là thiệt cho em sao?”

“Được, nếu em không thích thì thôi.”

Em họ ngẫm lại cảm thấy người này lại rất phong nhã, vừa nghe phải dừng, nóng nảy, “Dừng, nếu không thử xem thế nào?”

Canh hai.

Mùa hè, Nam Sơ nhận một bộ phim, .

Cùng tổ diễn viên còn có Nghiêm Đại, ngày đầu tiên vào tổ hai người liền gặp nhau ở cửa, đến cũng không có gì hay nói, bình thường gặp mặt quen oán giận nhau, trước mặt cô một câu “Cô lại béo rồi hả?” tôi một câu “Có phải lại muốn tạt axit nữa hả?”

Sau đó dùng lực nhéo trên mặt đối phương một cái, để bày tỏ tình cảm.

Sau khi Nam Sơ giải ước với Gia Hòa, Nghiêm Đại thành nghệ sĩ dưới trướng Thẩm Quang Tông, lúc hai người nghỉ ngơi ở studio, thỉnh thoảng vẫn châm chọc.

“Thật không biết trước kia cô thế nào, Thẩm Quang Tông chính là một cái người máy ép trái cây biết không? Cho anh ta một quả cam, anh ta liền lập tức có thể ép thành nước cho cô!”

Nói xong, Nghiêm Đại còn khoa trương diễn tả lại.

Nam Sơ ngồi ở trên ghế, trong tay cầm quyền kinh thánh, “Máy ép trái cây? Ủ, từ này mới này.”

“Nói thật, Thẩm Quang Tông đã tầm tuổi này rồi, còn không tìm bạn gái, cô nói xem anh ta có phải gay không?”

Nam Sơ cúi đầu lật trang kinh, lắc đầu: “Không giống.”

Nghiêm Đại mất hứng, vốn tưởng có thể vớ được thùng to, lần sau Thẩm Quang Tông có rống lên với cô cô cũng có thể lợi dụng được.

Quay phim mất nửa tháng.

Tình cảm giữa hai người đột nhiên tăng mạnh, Nghiêm Đại đi chỗ nào cũng phải hỏi Nam Sơ có đi không, bình thường nói chuyện chỉ thích cãi nhau với Nam Sơ, đến nhân viên tổ kịch cũng đã không hiểu mối quan hệ của hai người này.

Rốt cuộc là địch hay là bạn?

Sau khi quay phim được một nửa thời gian, biên kịch thêm cho kịch bản một nhân vật mới, lúc trời gần tối vào quay phim, Từ Trí Nghệ vào tổ kịch.

Bởi vì Từ Trí Nghệ tham gia, cảnh diễn vốn thuộc về Nghiêm Đại bỗng nhiên giảm đi một nửa.

Hôm nay, Nghiêm Đại và Từ Trí Nghệ có cảnh bắt gian tại trận, vốn là Nghiêm Đại lao vào đẩy Từ Trí Nghệ ngã xuống giường, sau đó làm loạn quần áo của cô ta, đại khái làm loạn một chút, để lộ ra bờ vai gì đó, kết quả không biết có phải tại Nghiêm Đại ra sức mạnh quá không, giật một cái làm cho cả áo sơ mi của người ra rơi xuống, hai bầu ngực cứ như vậy lộ ra trước màn ảnh.

Nghiêm Đại vội vàng ngồi xuống, cúi đầu khom lưng tốt bụng xin lỗi, “Trí Nghệ, không sao chứ, tôi rất xin lỗi.”

Từ Trí Nghệ lườm cô một cái, lạnh lùng lắc đầu, không tiếng động mặc lại áo.

Sau đó, có người đến thăm Từ Trí Nghệ, ở phòng thay đồ đã xảy ra chuyện không thể miêu tả được, lúc một anh bên đạo cụ đi thu đồ đạc, nghe thấy bên trong có tiếng phụ nữ rên rĩ, còn có tiếng thờ dốc nặng nề của đàn ông, mặt đỏ tai hồng chạy về.

Vừa vặn Nghiêm Đại cùng Nam Sơ chuẩn bị đi thay quần áo lại nghe được.

Nghiêm Đại nói: “Giờ chúng ta đẩy cửa đi vào, dọa chết cô ta.”

Nam Sơ không hào hứng.

Nghiêm Đại: “Ài, lúc trước chính là cô ta làm lộ chuyện của cô ra, giờ cô liền ở cửa ghi âm lại, cũng không tính là quá phận.”

Nam Sơ cười cười: “Cô ăn nhiều hạch đào bồi bổ não chút đi.”

“Cô có ý gì?”

“Khen cô đó.”

“Cô cho là tôi ngốc hả?”

“Đúng vậy.”

Nhìn một cái, coi như cô thông minh.

Nghiêm Đại hừ một tiếng.

Cách Từ Trí Nghệ sinh tồn ở làng giải trí quả thật cô rất khinh thường, Nghiêm Đại cũng rất nguyên tắc, chính là không có hợp đồng, dù không nổi, cũng sẽ không dựa vào thân thể đi đổi lấy bất cứ tài nguyên nào, đây chính là điểm cô khinh thường Từ Trí Nghệ.

Nếu là trước đây.

Có lẽ Nam Sơ sẽ tự nhận là xui xẻo bị đụng trúng một dao thôi, dù sao cũng không sao.

Trước lúc quay phim, có một đạo diễn nói khi đó Nam Sơ giống như thiên nga đen, kì thật không đủ chính xác, khi đó Nam Sơ như là thiên nga trắng.

Mà hiện giờ, từ bên ngoài đến tận xương Nam Sơ, mới đúng là thiên nga đen chân chân chính chính.

Cách trả thù một người tốt nhất.

Thứ người ta cố gắng muốn nắm ở trong bàn tay, cô vĩnh viễn có trước người đó, mà khi người ta liều mạng bỏ lên, cô không cần tốn chút sức lực nào trực tiếp đứng ở trên đỉnh, người ta nhìn thấy, ghen tị và phát điên, cũng không có khả năng làm gì cô.

Lúc vào thu.

Từ Trí Nghệ bị hắc mạng, lộ cảnh nóng, trên mạng còn lưu truyền video 3 phút, trang cá nhân của Từ Trí Nghệ rơi vào tay giặc, cộng đồng mạng “Chính nghĩa” tập hợp lại trên trang cá nhân Từ Trí Nghệ thực hành “Quyết định đạo đức”.

Lời nói khó nghe, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu.

Từ Trí Nghệ ba ngày không ra thông cáo, giam mình trong nhà, yên lặng nhìn toàn bộ trong điện thoại, nước mắt chảy dài.

Nghiêm Đại vô tay bảo hay.

Nam Sơ cười nhạt một tiếng.

Lúc Thẩm Mục quét băng tin, thấy video 3 phút, gửi cho Đại Lưu lì xì sáu đồng.

Đại Lưu khóc chít chít lập tức kéo Thẩm Mục vào danh sách đen.

Ngày thứ ba dư luận bình ổn lại, Từ Trí Nghệ tới nhà Nam Sơ.

Nam Sơ khoác áo khoác ngủ, dựa trên khung cửa, dưới ánh đèn, nổi lên làn da trắng nõn của cô.

Nam Sơ mặt mày dịu dàng, cực kì vô hại, đôi mắt trong sáng, hoạt động trong vòng một năm đột nhiên tăng mạng, cũng thực không hay ho, “Làm sao vậy?”

Từ Trí Nghệ: “Là cô phải không, là cô gửi tin đúng không?”

Nam Sơ nhúu mày, buộc lại áo ngủ, “Cô nói là video 3 phút sao?”

Từ Trí Nghệ bỗng nhiên bật khóc, ngồi xồm xuống, như là tỉnh ngộ trong thế giới hư vinh: “Đó không phải là tôi tự nguyện, đêm đó tôi bị bỏ thuốc, tôi không có cách nào khác... Tôi không dám phản kháng, hơn nữa, tôi cũng không muốn bị người khác giẫm dưới chân...”

“A... Cho nên cô đem chuyện của tôi với đội trưởng nói ra?”

Nam Sơ hỏi thẳng, rất là bình tĩnh, ánh mắt kia lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

“Có phải cô rất khinh thường tôi không?” Từ Trí Nghệ ngồi xồm, nhỏ giọng hỏi.

“Bạo lực mạng dễ chịu không?” Cô hỏi lại.

Từ Trí Nghệ khóc rống lên, cô ta khó chịu tới chết, mỗi ngày thấy điện thoại và máy tính đều có phản xạ có điều kiện là run rẩy và sợ hãi.

“Cô khóc cái gì?” Cô ôm cánh tay, cúi đầu nhìn cô ta, châm chọc nói: “Cô còn chưa lĩnh hội được cái càng khó chịu hơn!”

Có biết lúc bọn họ đem người yêu cô tùy tiện giẫm dưới chân lúc đó tâm tình như thế nào không?

Lúc vào đông, Từ Trí Nghệ rời đi sang Hàn Quốc.

Trước khi Từ Trí Nghệ lên máy bay có đến tìm Đại Lưu: “Giúp em nói một tiếng xin lỗi với anh em của anh, em biết không có tác dụng gì, anh em của anh của không để ý tới, nếu anh gặp anh ấy, cứ nói câu đó giúp em. Dù sao em nói cũng không có tác dụng gì.”

Nói xong bắt xe tới sân bay.

Trên đường tuyết rơi tán loạn, trời trong xanh.

Lúc ô tô nhà khối rời đi.

Đại Lưu đánh một quyền lên cột điện bên cạnh, đánh xong, liền đau đớn, ôm tay nhe răng ngồi xồm xuống.

...

An Giang.

Em họ của bà xã Triệu Quốc gọi bạn thân lên núi lộc một chuyến, nói cho oai là xem mặt trời mọc.

Đội phòng cháy ở ngay trên núi, lúc đi ngang qua có thể thuận tiện đi thăm anh rể và người nào đó.

Mấy người ngồi với nhau, câu được câu không trò chuyện với nhau.

“Người kia bao tuổi?” Một cô bạn tò mò hỏi.

Em họ nói: “30 rồi.”

Cô bạn cân nhắc: “Cũng được, đàn ông 30 trăm ổn, không phải cậu 28 sao?”

Cô em họ gật đầu.

Cô bạn lại nói: “Trông thế nào?”

“Rất đẹp trai, lúc tôi lên trung học, không phải nói chứ so với hot boy họ Giang khi đó, tôi thấy còn kém xa.”

“Ai kém xa?”

“Đương nhiên là hot boy họ Giang rồi.”

“Có đẹp trai như vậy không? 30 tuổi ở trong mắt tôi chính là ông chú, có thể đẹp trai cỡ nào? Nhưng mà, cậu nói điều kiện trong nhà anh ta không tốt?”

Cô em họ gật đầu, “Ừ, không nhà không xe, nhưng tôi nghĩ, công việc của anh ta cũng ổn định, nếu sau khi hai bọn tôi kết hôn, thuê phòng cũng không có vấn đề gì, chẳng qua, tôi bỏ nhiều hơn, còn có thể nuôi con.”

Cô bạn ngượng cô, “Cậu nghĩ thật xa.”

Cô em họ nói: “Đương nhiên, tuổi tác cũng không nhỏ nữa, nếu quyết định thân thiết, khẳng định tiến tới kết hôn luôn, đều nói đàn ông đẹp trai đều không đáng tin, tôi thấy anh ta rất thành thực, không nói năng ngọt xớt, có gì nói đó, không hề giấu diếm, không nghĩ trước gặp mấy người, nói phét nhà mình có mấy phòng nhỏ, cực kì phù phiếm.”

Em họ bị vợ Triệu Quốc làm công tác tư tưởng, trở về nghĩ lại cẩn thận thật đúng là có chuyện này, mà từ sau khi ăn bữa cơm kia, cô ấy liền thường xuyên nhớ tới anh, nói như vậy, lại vẫn rất muốn kết hôn với anh.

...

Lúc chạng vạng tối, mặt trời sắp lặn.

Xe dừng lại ở nhà ga trên núi lộc, na cô gái từ trên xe bước xuống, cô em họ tìm theo địa chỉ Triệu Quốc cho tới đội phòng cháy.

Chủ nhật, hoạt động tự do.

Đội phòng cháy đang tổ chức một trận bóng rổ hữu nghị.

Lâm Lục Kiều mặc áo ba lỗ, quần dài, dưới chân đi một đôi ủng quân nhân màu đen, ống quần bỏ vào bên trong ủng.

Vừa tiến vào trận, vừa lau lau mồ hôi trên trán, đi dưới chỗ bàn khom lưng lấy ra một chai nước, vặn mở rồi đổ vào trong miệng.

Bên cạnh có mấy người lấy nước khoáng gọi lên đỉnh đầu.

Lâm Lục Kiều lườm qua một cái, vặn nắp chai lại, dùng chai nước gõ đầu người kia một cái, “Không lãng phí hả?”

Người kia cười ha ha, “Lần sau không làm thế nữa.”

Vừa dứt lời, Triệu Quốc từ bên ngoài chạy tới, kéo anh lại: “Đến rồi, anh Kiều, anh cùng tôi ra ngoài một chút đi.”

Lâm Lục Kiều cầm lấy chai nước đi ra ngoài, “Để làm gì?”

“Vợ tôi bảo em họ tới đây, nói đến thăm anh, anh đi nói với cô ấy mấy câu đi?”

Lâm Lục Kiều còn chưa phản ứng kịp, cau mày lại: “Ài?”

Triệu Quốc nói lại, “Chính là em họ của vợ tôi đó, người lần trước ăn ở nhà tôi đấy!”

Anh cau mày, suy nghĩ hai giây.

Một giây sau.

Xoay người quay lại, Triệu Quốc kéo anh, kết quả bị anh lạnh lùng nói một tiếng: “Có bệnh?”

Anh cho rằng chuyện này sớm qua rồi.

Này này này...

Triệu Quốc: “Mọi người đã tới cửa, anh tốt nhất cũng đi gặp một lần, không thể để cho người ta tới tay không được.”

Lâm Lục Kiều vặn tay anh ta lại, không phí sức chút nào, cũng không quay lại nói: “Ai bảo cô ta tới, người đó tự đi gặp.”

Triệu Quốc đột nhiên phát hiện không nhìn ra người này sức lực lại lớn như vậy.

Tuy Lâm Lục Kiều có cơ bắp, bắp thịt của anh thuộc kiểu cân xứng, đường cong thon dài, mà dáng người của Triệu Quốc là mảnh nam cơ bắp, tự cho là sức của Lâm Lục Kiều không bằng mình, kết quả một phen vừa rồi, thật đúng là không nhất định nha.

Em họ không công mà về thôi.

Về đến thị trấn liền thở phì phì gọi điện cho vợ Triệu Quốc, “Người này đầu óc có bệnh phải không? Em bắt xe lên thăm anh ta, anh ta còn không chịu ra gặp em, làm cái gì chứ, chỉ là một lính cứu hỏa có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải chỉ đẹp trai hơn chút sao, không nhà không xe còn không tiền, em có chỗ nào không xứng với anh ta!”

Vợ Triệu Quốc tắt máy liền gọi điện thoại cho Triệu Quốc, đầu tiên là chửi cho một trận, “Người anh em kia của anh làm sao vậy? Sao khinh người vậy? Vậy anh bảo em giới thiệu làm gì?”

Triệu Quốc nói quanh co: “Ngay từ đầu cũng không phải là anh ấy bảo anh giới thiệu, là anh thấy anh ấy độc thân lâu rồi, muốn em hỗ trợ giới thiệu một chút, nếu không thì hai năm anh ấy ở trong này cũng không ra ngoài, sao có thể tìm được vợ chứ?”

Vợ Triệu Quốc: “Nếu anh ta không cần, vậy hôm đấy tới ăn cơm làm gì?”

“Anh không nói với anh ấy chuyện xem mắt, chỉ nói đơn giản là mời anh ấy về ăn cơm thôi, hơn nữa một tháng này, cũng không liên lạc, anh ấy cũng không đề chuyện này ở trong lòng, anh không nghĩ tới em họ lại thích anh ấy.”

“Anh có bệnh hả?”

Triệu Quốc nhẹ giọng nhận sai, “Được được được, anh có bệnh.”

Bên kia trực tiếp cúp máy, Triệu Quốc vẫn nói vào máy tiếng, cũng chỉ có tiếng tút tút đáp lại.

Triệu Quốc nhìn điện thoại buồn bực, hắc, sao lại biến thành anh ta không được lòng cả trong lẫn ngoài rồi?

Ngẩng đầu, thấy Lâm Lục Kiều từ ngoài cửa đi vào, Triệu Quốc vứt điện thoại xuống, xoay người nằm thẳng trên giường: “Hừ!”

Lâm Lục Kiều nhếch môi.

Vì chuyện này, mấy ngày Triệu Quốc không phản ứng với Lâm Lục Kiều, thấy anh đều là rậm rì, làm cho Lâm Lục Kiều có phần dờ khóc dờ cười.

Vài ngày sau.

Triệu Quốc lại mang máy chiếu về, trải qua mấy ngày tối tăm, như đào được bảo tàng lớn: “Diễn viên ngực lớn có phim mới, cùng xem không?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu đọc sách.

Có một đồng đội không hào hứng hỏi câu: “Phim gì?”

“? Quên rồi, tôi vừa xem, nghe nói có ảnh trong phòng tắm!”

Bên cạnh có người đi qua, bóng dáng cao lớn, Triệu Quốc hô gọi lại, “Này, Lục Kiều, anh đi đâu?”

“Tắm rửa.”

Không nghe ra anh có cảm xúc gì.

...

Bắt đầu vào đông, tuyết lớn bay tán loạn.

Đầu năm, của Hạ Chính Bình khiến cho cô nổi lên, thu hút được một lượng fan.

Đầu tháng mười hai, sau khi phim chiếu, Nam Sơ bỗng nhiên nổi bưng lên, cuối năm có bình chọn, trực tiếp lấy được danh hiệu “Yêu tinh quốc dân”.

Người hâm mộ dần dần tăng lên, trang cá nhân bắt đầu hot. Mà ở mỗi một bài viết, đều có người liên tục nhắc tới tên Nam Sơ.

Phía sản xuất bắt đầu tuyên truyền rộ lên chuyện xấu Nam Sơ cùng nam chính tiểu thụ tươi Vu Lâm.

Nói hai người phim giả tình thật, nhưng vì không hợp tính cách mà chia tay, khi phim chiếu thì hai người đã chia tay.

Trước đêm giáng sinh.

Nam Sơ và Nghiêm Đại vì tuyên truyền cho phim nên cùng nhau tham gia một chương trình giải trí, hai người chơi một trò chơi, người nào thua liền gọi cho bạn trai cũ.

Kì thật trước đó đã có tập trước.

Vì phối hợp để tuyên truyền phim, Nam Sơ cố ý thua Nghiêm Đại, do đó Nam Sơ gọi cho Vu Lâm “Bạn trai cũ” của cô.

Nhưng mà.

Nghiêm Đại không nghĩ tới lúc Nam Sơ bấm gọi, căn bản không phải là số của Vu Lâm, ngón tay cô rất nhanh bấm số điện thoại, một dãy số đã thuộc lòng.

Nghiêm Đại ngồi cạnh, cô biết Nam Sơ không làm theo quy tắc.

Cũng không biết nha đầu này muốn làm gì, lòng đã bị cô ấy kéo ra cổ họng rồi.

Nam Sơ rất bình tĩnh cúi đầu nhìn chằm chằm di động của mình.

Đến cả MC cũng cảm thấy không đúng, buổi chiều rõ ràng chọn số của Vu Lâm...

Người xem toàn phim trường đều đã nín thở nghe ngóng.

“Tút.”

Một tiếng.

“Tút.”

Lồng ngực như đập theo tiết tấu đó.

Kết quả, qua ba tiếng đó, rồi là: “Tút tut tut tut...”

Đối phương trực tiếp tắt rồi!

Chỉ còn tiếng tut tut tut tut.

Khán giả rộ lên, nhưng không hề biết lý do trong đó, xem ra lúc trước náo nhiệt cũng không thoải mái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Edit: windy

Chương trình là quay lại rồi chiếu.

Bởi vì cảnh kia Nam Sơ “Không phối hợp”, khi bên hậu kì cắt nối trực tiếp cắt đi, rồi sau đó lộ ra video lúc đó của Nam Sơ cũng bị đoàn đội mua lại luôn.

Chuyện này liền thành bí ẩn.

Sau hậu trường, Nghiêm Đại chặn ở cửa phòng hóa trang Nam Sơ, khóa cửa lại.

“Cô làm gì vậy?”

Nam Sơ nhắc chân ngồi trên ghế sofa, tay mò tìm điều thuốc trong túi, đưa tới bên miệng, ngậm chặt, ngón tay thon dài cầm lấy bật lửa xinh đẹp ở bên cạnh, ngón cái chà nhẹ, lửa hiện lên, cô cúi đầu tới gần châm thuốc, híp mắt chậm rãi hít vào rồi nhả khói ra, “Không làm gì cả.”

Nghiêm Đại dựa vào cửa, nhìn chăm chăm cô: “Cô gọi cho đội trưởng hả?”

Nam Sơ ngả ra, nhả ra vòng khói, không nói gì nhìn cô ấy.

Nghiêm Đại cẩn thận nhìn cô hỏi: “Cô có ý gì? Lúc tập thử hoàn toàn không có chuyện này.”

Nam Sơ kẹp điều thuốc, bỗng nhiên nở nụ cười, bộ dáng kia đến ngay cả Nghiêm Đại là phụ nữ cũng cảm thấy bị quyến rũ, cô cực kì tùy ý nói: “Không có ý định gì, muốn gọi liền gọi thôi.”

Chuyện đã xảy ra gần một năm rồi.

Nghiêm Đại cảm thấy Nam Sơ thay đổi rất nhiều, nhưng bản tính hình như không thay đổi, trong lòng cô kiểu tiêu sái kia vẫn còn, không quan tâm tới hậu quả, muốn làm gì liền làm cái đó.

Chính như hiện tại, giờ dư luận đã lắng xuống cùng với giờ đã đủ mạnh mẽ, cô thật sự rất muốn đi tìm anh.

Có rất nhiều lời muốn nói với anh, có thể anh không muốn nghe.

Nghiêm Đại chợt phát hiện, thế giới quan của Nam Sơ rất đơn giản, có việc cô ấy muốn làm, với việc cô ấy không muốn làm, cô ấy thẳng thắn, tự do, không bị trói buộc.

“Vậy bây giờ cô nghĩ muốn làm gì?”

Nam Sơ đem điều thuốc dụi tắt ở trong gạt tàn, nói: “Anh ấy không nghe, tôi liền qua đó tìm”

Nghiêm Đại toàn thân toát mồ hôi, “Cô đi lên núi tìm anh ấy? Điên hả? Bây giờ cô đang ở đầu ngọn gió, giờ đi tìm anh ấy, ngộ nhờ để mẹ cô biết, không giết chết cô hả?”

Nam Nguyệt Như đối với cô mà nói cho tới bây giờ không là vấn đề, nhưng hiện thực quả thật cần suy xét.

Ví dụ như Nam Nguyệt Như nói, cũng phải chờ sau khi cô tìm anh về rồi từ từ suy xét.

...

Đầu tháng giêng, Nam Sơ kết thúc tất cả công việc quay phim, vào lúc ban đêm đi tìm Thẩm Mục.

Gần đây Thẩm Mục miễn cảm với phụ nữ, đang tu thiện, nghĩ tới Nam Sơ là người của anh em, tạm thời coi là đàn ông mời cô vào.

Ánh nền trước điện cháy sáng, trong đại điện Phật Thích Ca Mâu Ni giống như kim quang lóe sáng, ánh mắt từ bi.

Mùi nến ngưng tụ.

Thẩm Mục từ trong điện đi ra, quần áo tây ôm lấy thân hình cao ngất của anh, trong tay cầm chuỗi vòng Phật, vẻ mặt cấm dục: “Tìm tôi có việc gì?”

Nam Sơ đi thẳng vào vấn đề, “Tôi muốn địa chỉ của Lâm Lục Kiều.”

Giọng nói người đàn ông trong ban đêm lạnh lẽo: “Cô muốn đi tìm cậu ấy?”

“Ừ.”

Nam Sơ gạt đầu.

“Tìm cậu ấy làm gì? Lại vứt bỏ cậu ấy thêm lần nữa?” Thẩm Mục trực tiếp hỏi.

Nam Sơ mặt mày thanh tú, sau tự miếu là rừng trúc, rậm rạp um tùm, gió thổi tới ớn lạnh.

Đêm nay Thẩm Mục khác thường khiến cho cô cảm thấy kỳ lạ.

Hai ba câu nói của Thẩm Mục không tính gì, giống như trực tiếp không cho cô địa chỉ rồi trực tiếp rời đi, cũng không muốn nói nhiều với cô thêm câu nào, chỉ hỏi cô tìm Lâm Lục Kiều làm gì?

Nam Sơ sau một lúc lâu không trả lời.

Thẩm Mục đem chuỗi vòng Phật đeo vào cổ tay, hai tay bỏ vào túi quần, chăm chọc nhìn cô: “Thế nào, vấn đề này cực kỳ khó trả lời? Là đám người phụ nữ các cô đều thích suy nghĩ nông nổi, nhất thời nổi hứng?”

Đây là vẻ mặt oán giận bị người nào đó vạch mặt hả?

Kì quái kì quái...

Đêm nay Thẩm Mục rất kì quái.

Tháng giêng vừa mới qua một đợt tuyết rơi, gió lạnh gào thét.

Nam Sơ dưới hơi gió lạnh vô cùng bình tĩnh nói với Thẩm Mục: “Tôi tìm anh ấy đương nhiên là làm chuyện tôi thích làm rồi.”

Biểu cảm vô cùng thẳng thắn, một chút cũng không quanh co.

Khụ.

Thẩm Mục vội ho một tiếng, ném cho cô một tờ giấy, xoay người vào đại điện: “Đi đi đi, tìm đi!”

...

Bắc tầm đến An Giang phải ngồi xe lửa mất mười hai tiếng, xung quanh đều màu xanh.

Một đường tàu xe mệt nhọc, 12 giờ sau, chân của cô đã đặt lên đất An Giang, cả đường giống như không ngủ, trong đầu đều là khuôn mặt của Lâm Lục Kiều, cùng với khả năng kết quả sau khi gặp anh. Cô đem toàn bộ phản ứng có thể xảy ra, có nghĩ tới trường hợp xấu nhất, tâm tình cũng đỡ đi rất nhiều.

Nam Sơ từ toa xe hơi hám đi xuống, chỉ cảm thấy nửa cái mạng cũng không còn, mang theo hành lý, kéo kéo lại khăn quần cổ, hỏi thăm người ta hướng lên núi lộc.

Xe từ An Giang lên núi lộc có hai chuyến, một là tám giờ sáng hai là năm giờ chiều cùng ngày.

Trần núi lộc nhỏ, nghe nói có cả xe kéo tay, đầu trần có cây cầu, hàng ngày các bà các cô thích ngồi ở đầu cầu tám chuyện.

Con gái nhà ai năm nay lấy chồng.

Con nhà ai thi đỗ đại học danh tiếng.

Ai xây nhà cho cha mẹ rồi.

Trước đó An Giang mới có một trận tuyết rơi dày, mặt đất đóng lại rất nhiều, giữa rừng núi một màu trắng như tuyết, giống như xây lên một lớp chăn mỏng, người qua đường nói cho cô biết, đường lên núi lộc bị chặn rồi.

“Khi nào thì có thể thông?”

Người qua đường lắc đầu nói: “Này không biết, phải xem khi nào thì tuyết tan nữa, chắc là nhanh đó, tôi thấy người đội phòng cháy mỗi ngày đều đang quét tuyết đi.”

“Xe có thể đi lên không?”

“Có đi, có xe đen, nhưng một mình cô gái như cô vẫn đừng ngồi, từ từ đi, tầm vài ba ngày là có thể thông rồi.” Người qua đường nhìn cô một mình nhỏ bé, lòng tốt đề nghị.

Nam Sơ đeo khẩu trang mắt đeo kính đội mũ, lại lấy khăn quàng cổ che đi nửa khuôn mặt chỉ thiếu không che được cả mặt, tuy nhiên không lo lắng có người nhận ra cô, nhưng vì tránh không gặp phiền toái không cần thiết.

Chờ sao được, không chờ được.

Thời gian của cô vốn không nhiều lắm, không thể ở chỗ này lãng phí thời gian được.

Sáu giờ tối.

Nam Sơ đặt một chiếc xe riêng.

An Giang rất nhỏ, trong huyện có mấy nơi bạn bè tụ tập lại gặp nhau, dễ gặp mặt, mà cũng thật sự rất nhỏ, ra ngoài mua đồ ăn, có lẽ tầm một phần ba người qua đường đều quen biết. Nhưng huyện nhỏ này cực kì an nhàn, trên mặt mỗi người đều là nụ cười.

Mà Nam Sơ là khách tới, bộ dáng lại xinh đẹp như vậy, cực kì hấp dẫn sự chú ý.

Cô đứng ở ngoài cùng nhà ga, cảm nhận được ánh mắt của người qua đường, lấy khẩu trang che che, xoa xoa cánh tay.

2 phút sau.

Một chiếc xe màu trắng dừng ở trước mặt cô, cửa kính hạ xuống, lái xe là một người đàn ông 30 tuổi, mặt chữ điền.

Nam Sơ cẩn thận đánh giá đối phương một cái, mới đem hành lý bỏ lên xe, rồi ngồi vào phía sau.

Lái xe không nói nhiều lắm, Nam Sơ lên xe liền hỏi, “Mất bao lâu?”

“Hơn một tiếng, nếu tình hình giao thông tốt, nếu không tốt, khả năng mất 2 tiếng, phải xem đội phòng cháy dọn tuyết đến đâu rồi đã.”

Tôi đã hai tiếng nữa, có thể gặp mặt rồi.

Xe chạy trên đường núi gập ghềnh, Nam Sơ nhìn cửa kính mờ mờ, ngoài cửa sổ một màu trắng xóa, tô điểm cùng chút màu xanh.

...

Lâm Lục Kiều vừa mới đi quét tuyết về, quần áo còn chưa thay, mới vừa ngồi xuống giường một phút, điện thoại liền rung lên.

Anh tựa vào đầu giường, ừm cũng không tháo ra, chân gác lên méo giường, móc điện thoại trong túi ra, là Thẩm Mộc, lười biếng bấm nghe, “Sao vậy?”

“Gặp chưa?” Giọng của Thẩm Mộc ở bên kia cực kì rõ ràng.

Lâm Lục Kiều khó hiểu, nhíu mày nói: “Gặp cái gì?”

Thẩm Mộc nói: “Chắc! Nha đầu kia, hôm qua tới tìm tôi hỏi địa chỉ của cậu, tôi nghĩ là qua tìm cậu rồi chứ.”

Lâm Lục Kiều đang tựa vào giường lập tức đứng thẳng dậy, chân giẫm trên mặt đất, khung giường theo anh mà rung động, kinh động đến cả Triệu Quốc ở giường trên, nằm sấp rồi cúi xuống hỏi, nhìn anh: “Người anh em, anh kích động cái gì vậy?”

Đại khái là nghe nói như thế.

Sau một lúc lâu, Lâm Lục Kiều tỉnh táo lại, nghĩ tới đường lên núi đã chặn lại, xe không vào được, cô sẽ không có lá gan đi thuê xe tới chứ, đến xe cũng không dám đi.

Nhưng khó bảo toàn là không sợ chết.

Sau đó anh ngồi lại, ngón tay xoa xoa mũi, “Tìm tôi để làm gì?”

Thẩm Mục: “Nói là cô muốn làm chuyện cô ấy thích. Cúp đây.”

Gần đây Thẩm Mục vương phải phụ nữ, đối với sinh vật này xin miễn cho kẻ bắt tài, nhưng nghĩ lại cô ấy đã ngàn dặm xa xôi để tìm anh em của anh, tốt xấu gì cũng nói với anh một tiếng.

Kết quả, sau khi ngắt điện thoại, cả người Lâm Lục Kiều liền lâm vào một trạng thái, liền ngưng lại.

Cánh tay anh tựa vào đầu giường, gõ gõ ở vị trí quen thuộc trên giường Triệu Quốc.

Triệu Quốc nhận được tín hiệu, cúi đầu nằm sấp ở bên giường, nhìn anh: “Cái gì vậy?”

“Núi tuyết nhiều như vậy sẽ có người tiến vào sao?” Lâm Lục Kiều thoáng hỏi.

Triệu Quốc nằm ở bên giường, nghĩ nghĩ nói: “Chắc sẽ không, nhưng hàng năm đều có mấy người không sợ chết, lúc tuyết lớn liền đi lên, năm kia đã chết vài người rồi.”

Đang nói thì ...

Tiếng chuông báo bỗng nhiên vang lên.

Cửa kí túc xá bị người nào đẩy ra, “Nhanh! Có xe bị lật rơi xuống núi rồi!”

Vừa dứt lời.

Hai người đồng thời từ trên giường nhảy xuống, Triệu Quốc vừa mắng mỏ vừa tìm ủng xỏ vào, Lâm Lục Kiều cầm áo khoác liền chạy ra ngoài.

Ngay lúc đó trong đầu, chỉ còn một suy nghĩ.

Ai đó mẹ nó lại liều chết như thế, thật đúng là đưa cô vào rồi.

Bên ngoài gió lạnh rét thấu xương, lúc xe Lâm Lục Kiều đến, thấy xe tải nhỏ lung lay sắp rơi xuống mây liền run lên.

Tình hình hiện trường cực kì nguy hiểm.

Chiếc xe tải kia treo leo bên bờ đá, nếu không nhờ vận khí tốt có mấy gốc cây ở đó, chiếc xe kia sẽ trực tiếp rơi xuống sườn núi rồi, núi lở có tiếng cao, phía dưới giống như vực sâu vậy.

Rơi xuống dưới, đừng nói mạng sống, đến xương cốt cũng khó bảo toàn.

“Trong xe có một người đàn ông và một đứa trẻ.”

Lâm Lục Kiều sửng sốt, cuối cùng cảm thấy bản thân nghĩ quá nhiều rồi, cười tự giễu, cô nào có lá gan đó.

Kết quả.

Chờ sau khi bọn anh cứu viện xong, lời toàn thân mệt mỏi trở về đội, trạm gác nói với anh, “Có một cô gái tới tìm anh.”

Lâm Lục Kiều theo bản năng quay đầu.

Liền thấy sau lưng Nam Sơ mặc áo khoác nhưng đứng đó.

Trên cổ đeo khăn quàng màu đỏ.

Làm cho bầu trời trắng xanh thêm màu sắc, giống như, thế giới đen trắng bỗng nhiên phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Edit: windy

Vì an toàn, nên lái xe lái tương đối chậm, trong chuyến đi, có mấy lần Nam Sơ muốn đuổi anh ta xuống để mình tự lái xe, nhưng người lái xe vẫn thành thoi nói cho cô biết bí quyết lái xe lúc này.

Cửa kính xe đóng chặt, không gian hẹp hòi, Nam Sơ đeo khẩu trang mang theo khăn quàng cổ, người đầy mồ hôi, lại không tháo ra, ngay lúc đó tâm tình thật sự là đã có ý muốn nhảy xe.

May mà, sau 2 giờ 40 phút, lái xe cho cô đứng vững vàng ở cửa đội phòng cháy.

Nam Sơ cảm hành lý xuống xe, hỏi trạm gác, biết được bọn họ mới đi làm việc, vì thế liền đứng ở dưới cây nhãn chờ.

Tuyết vẫn còn đang rơi, có chút nhiều hơn, từng mảng từng mảng từ đỉnh đầu rơi xuống, bay là tả, Nam Sơ cho tay vào túi, chạm chân, miệng không ngừng thổi thổi khí, trên người mặc áo khoác giữ ấm, bên trong chỉ mặc một chiếc sơ mi, bên dưới lại là mặc váy. Ngoại trừ khăn quàng cổ trên cổ có thể ngăn gió lại, vị trí còn lại đều bị gió lùa vào.

Điện thoại ở trong túi rung hai lần, cô cũng không muốn lấy ra, thật sự cảm nhận được cái lạnh thấm vào người.

Đều là Nghiêm Đại gọi, “Đến rồi hả?”

Cô đáp lại, giọng nói trong veo mà lạnh lùng, nghe phát rung, “Đến rồi.”

“Gặp chưa?”

“Còn chưa.” Nam Sơ hít vào một hơi, “Bên này rất lạnh.”

Nghiêm Đại: “Cô không mặc thêm hả?”

Nam Sơ cảm đi động, không nói gì nhìn đồ cô mặc cực kì gọi cảm, “Không có.”

Nữ minh tinh từ trước đến nay quen phong độ không cần nhiệt độ, hai đầu gối bị viêm khớp, vừa đến lúc trời mưa xuống liền bắt đầu đau.

Nam Sơ là mẫu người như thế, đồ không xinh đẹp cô thà rằng không mặc.

“Đi lên trần mua đi, đừng để lạnh quá.”

Hai người câu được câu không hàn huyên đại khái tầm gần tiếng, mãi đến khi sắc trời dần dần lặn xuống.

Trên đầu Nam Sơ đã có một tầng tuyết trắng, thiếu chút nữa ngã đi.

Chính lúc này.

Người đã trở lại.

Một chiếc xe cứu hỏa lái tới, bảy tám người trên xe nhảy xuống, Lâm Lục Kiều là người cuối cùng.

Lúc anh đến trạm gác liền hô với anh, “Có cô gái tới tìm anh!”

Lâm Lục Kiều bỏ đồ xuống, theo bản năng nhìn ra bên ngoài.

Liền thấy giữa nền trời màu trắng, một bóng dáng nhỏ gầy, trên cổ quấn khăn quàng đỏ, cùng với xe cứu hỏa bên cạnh như tôn nhau lên.

Trái tim ở lồng ngực đập mãnh liệt, bang bang bang.

Tất cả tâm tình đều lắng đọng ở thời khắc này, chớp mắt ngay người một cái khiến cho Lâm Lục Kiều không tự giác cúi đầu nở nụ cười tự giễu, bận cái gì? Tiền đồ!

Triệu Quốc đứng sau lưng anh hí hí hóp hóp, muốn nhìn rõ ràng người dưới gốc cây kia là ai, nhưng bởi vì Nam Sơ đeo khẩu trang, che nửa gương mặt, không thấy rõ mặt, dáng người nhỏ gầy, cách ăn mặc theo một, chỉ nhìn như vậy, quả thật không tầm thường, anh ta đi tới gần, khụy tay huyých Lâm Lục

Kiều, cười mờ ám: “Bạn gái cũ? Có phải cô ấy không? Có phải cô ấy không?”

Đồng đội bên cạnh nghe không rõ, trêu ghẹo nói: “Cậu kích động cái gì, cũng không phải bạn gái cũ của cậu.”

Ánh mắt của Triệu Quốc liền nhìn chăm chăm Nam Sơ, nghĩ muốn nhìn rõ.

Lâm Lục Kiêu đứng tại chỗ, liếm khóe miệng, cười hừ, Triệu Quốc ghé vào lỗ tai anh, lúi rúi hỏi anh thêm mấy câu, hỏi làm anh thấy phiền, trực tiếp đem bao tay bỏ lên trên mặt Triệu Quốc, không nói một lời liền đi nhanh ra cửa.

Nam Sơ làm đủ biểu tình muốn nghênh đón anh, thuận thế kéo khẩu trang xuống, muốn để anh nhìn rõ mình, tay vừa mới tới mang tai, cổ tay bị người ta túm lại.

Xa nhau một năm.

Nhưng cảm thấy được, là thời gian trôi nhanh, chuyện trước đó, giống như chuyện xảy ra từ kiếp trước.

Gặp lại nhau, cũng là lúc tuyết rơi, một bông tuyết từ trên rơi xuống đỉnh đầu anh, trên vai, chỉ chớp mắt, biến mất, không chút dấu vết.

Giống như ám chỉ chuyện của bọn họ qua đi như tuyết rơi xuống rồi tan mất.

Mãi đến lúc Lâm Lục Kiêu giữ chặt cổ tay cô, không để cho cô tháo khẩu trang xuống, lúc đó cảm giác rất chân thực, bàn tay người đàn ông trước sau như một đầy rộng có lực, cảm giác vô cùng an toàn.

Cô bị lạnh cứng rồi.

Cổ tay non mềm, không lưu thông, sờ lên, còn lạnh hơn tuyết.

“Em tới làm gì?” Anh cười lạnh.

Nam Sơ thất thần, lông mi cong cong run rẩy, giương mắt nhìn lên.

Tuyết rơi đầy trời, vẻ mặt anh lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống cô, nhìn hết sức rõ ràng, lại mang theo kiêu tức giận gì đó.

Gương mặt cô hớn hờ, xem nhẹ giọng điệu giọng gao và cảm xúc không thân mật kia, “Tôi tìm anh.”

“Tìm anh làm gì?”

Lâm Lục Kiêu nói như xong chuyện, sao đó cho tay vào túi quần, giống như cảm thấy buồn cười, ở trong gió nghe có chút tan vỡ.

Đứng trong gió tuyết gần một tiếng, lạnh cực lạnh, nhưng thái độ này của anh so với khí lạnh hôm nay càng thấm vào người hơn, nhưng cũng đã quen, trước kia lúc mới theo đuổi anh, còn lạnh lùng hơn này.

Cô vừa mới cuộc với Nghiêm Đại, Nghiêm Đại nói tình tình đội trưởng cứng rắn, chuyện này khó nói.

Nam Sơ trái lại không nhanh không chậm đáp lại: “Anh ấy kiên trì không được bao lâu.”

Tình tình có cứng rắn cỡ nào, phía dưới cứng rắn, có thể kiên trì bao lâu?

Nghiêm Đại trợn trắng mắt: “Cô đẹp cô đẹp! Cô đẹp cô định đoạt!”

Nam Sơ chớp mắt mấy cái, cong mi cười cười, sau đó xung quanh đã thành cảnh nền: “Em đây nói thẳng vậy.”

Đôi mắt sâu và đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

“Em tới cầu yêu.”

Phốc.

Nghe thế, anh không nhịn được, khóe miệng cong lên, mỉm cười.

Ước chừng qua một phút sau.

Biểu tình anh trở nên vô cùng nhạt nhẽo, thẳng thắn, gió tuyết thổi bay tóc anh, tóc đen bị thổi dựng lên, lúc này Nam Sơ mới phát hiện hình như tóc anh dài như vậy, “Vậy em có thể đi rồi.”

Mấy năm nay.

Hình như là có chút gì đó, đang lớn lên, rồi ngưng kết, rồi biến hóa.

Đại Lưu và Thẩm Mộc đều nói, Lâm Lục Kiều này, nội tâm có tính ngoan độc, cực kì vô tình.

Nói xong, Lâm Lục Kiều chăm chọc liếc nhìn cô một cái, xoay người liền đi, bị Nam Sơ giữ tay lại, cô nói: “Em chờ điện thoại của anh.”

Kết quả bị anh bỏ qua.

Lâm Lục Kiều có oán khí, đương nhiên Nam Sơ hiểu, dù sao bọn họ đang ở lúc yêu đương sâu đậm cô lại đơn phương cắt đứt, cô thừa nhận lúc đó bản thân mình ngây thơ, nhưng nếu như thời gian quay lại, cô vẫn lựa chọn như vậy, ở dưới tình huống như thế, cô không có cách nào yên tâm thoải mái tiếp tục đọc mấy dư luận kia, chăm chọc tình cảm được.

Cô không có cách nào nhìn người mình yêu, bị dư luận dìm dưới chân, vĩnh viễn chỉ sống trong thế giới của mình.

Cũng không có cách nào dùng lời hứa của mình để trói buộc một người đàn ông, ở trong thế giới của cô, không nhìn thấy ánh sáng, cũng không nhìn thấy tương lai, thậm chí có lần cô cảm thấy đời này của cô khả năng cũng cứ như vậy thôi.

Linh hồn của anh trung thành, nhưng cũng cao ngạo.

Cô có thể vì anh vứt bỏ toàn bộ thế giới.

Nhưng cô không thể chịu được anh bị thế giới vứt bỏ.

Mà lần này tới cũng là ôm mười phần kiên nhẫn tới theo đuổi anh.

Lâm Lục Kiều trực tiếp rút tay về, “Em đi đi, đừng tìm anh nữa.”

Nói xong liền cũng không quay đầu lại đi vào trong đội, bờ lưng quyết tuyệt, Nam Sơ ở sau lưng, cắn môi chống nạnh, trực tiếp bị anh chọc cười.

...

Ký túc xá.

Tình hình bên trong náo nhiệt như bên ngoài, chủ yếu là quá tò mò với Lâm Lục Kiều, muốn nhìn một chút anh ở chung với phụ nữ là như thế nào.

Ngay lại lúc Lâm Lục Kiều bỏ tay Nam Sơ ra khi đó.

Triệu Quốc vén bức màn lên quát lớn: “MD MD MD diễn phim Hàn là đây nha!”

Bạn cùng phòng cũng ngó ra, “Thấy rõ cô gái kia trông thế nào không?”

Triệu Quốc híp mắt, dùng hết mọi cách, cuốn sách để xem, cầm ống nhòm nhỏ xem, đều nhìn thấy không rõ, “Đeo khẩu trang, nhưng mà tuyệt đối xinh đẹp! Bảo sao tiểu tử kia không vừa mắt em họ, này so với kia...”

Trên tuyết, Lâm Lục Lục cho tay vào túi, bước đi thật nhanh mặt không chút thay đổi đi vào cửa lớn.

Triệu Quốc vén màn lên, “MD, về rồi.”

Mấy người trong phòng lập tức thoáng qua mấy bóng dáng ai về nhà này.

Lúc Lâm Lục Kiều vào cửa, vài người tập chống đẩy, lên lên xuống xuống, đổi tay này đổi tay kia, cực kì hài hòa.

Anh ai cũng không thấy, lập tức trở lại giường của mình, không nói một câu cởi áo khoác ra.

Mấy người vụng trộm nhìn anh một cái, lại nhìn nhau một cái.

Triệu Quốc lặng lẽ quét mắt ra ngoài cửa sổ, trên tuyết mênh mông, khăn quàng đỏ kia còn chưa rời khỏi.

“Khụ.” Anh ta vội ho một tiếng.

Lâm Lục Kiều cởi áo ngoài rồi bắt đầu cởi áo trong, vẫn không biểu cảm như cũ.

“Khụ khụ.” Triệu Quốc lại khụ một tiếng.

Kết quả, Lâm Lục Kiều trực tiếp cầm chậu rửa mặt bên cạnh mặt cũng không quay lại đi ra ngoài, còn không lạnh không nhạt nói một câu: “Cổ họng có tật hả?”

Lời này nói với Triệu Quốc, liền đuổi theo anh đến WC.

Lâm Lục Kiều đem chậu rửa mặt ném vào trong ao, mở vòi ra, nước ào ào chảy xuống, không đợi nước nóng xả xuống, anh liền cúi đầu xuống, hứng lấy nước bắt đầu cho lên mặt.

“Kia thật sự là chị dâu hả?” Triệu Quốc hỏi.

Lâm Lục Kiều dừng lại, cúi đầu, hai tay chống ở trên bờ ao, dòng nước từ trên người anh, từ từ nhỏ xuống dưới.

Sau đó, anh ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương.

Trong lồng ngực có lửa giận, không ngăn được, sau đó lại bật cười, thấp giọng ừ một tiếng.

“Tôi tìm anh quay lại?”

Anh không lên tiếng.

Triệu Quốc lập tức nói: “Kì thật tôi cảm thấy phụ nữ chính là như vậy, lúc chia ta, thì thế này, sau đó làm này làm kia lại thấy khả năng không có ý nghĩa, lại vẫn không chịu được cuộc sống như xưa, lại vội vàng quay lại... Nhưng mà, cái khác tôi không nói, chỉ là bên ngoài rất là lạnh.

Nói xong, Triệu Quốc lui lui đi khỏi.

Lâm Lục Kiều rửa mặt trở về.

Triệu Quốc nháy mắt một cái, một đồng đội cùng phòng nói: “Lục Kiều, cô gái kia còn ở đó...”

...

Nam Sơ không biết nhận biết phương hướng, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên đi nơi nào, lại sợ lạc, đang vui đầu tìm hướng dẫn, mặc kệ đi đâu, phải xác định vị trí đội phòng cháy, tốt nhất tìm được khách sạn gần đây.

Lúc đang vò đầu bứt tai.

Phía trước truyền đến một tiếng “Shasha”.

Trước mắt có một bóng đen, điện thoại bị người ta cướp đi, vừa muốn hét lên, lại nhìn thấy một đôi ủng quân nhân, phía trên là quần quân phục, khoát tay, mắt lộ ra kinh hãi, “Sao anh lại xuống đây?”

Điện thoại dừng lại ở khách sạn năm sao gần đây.

Lâm Lục Kiều quét mắt một vòng, tắt điện thoại, trực tiếp cầm hành lý của cô lên, giương cằm lên, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Em muốn ở đây chịu lạnh hả?” Anh nhú mày: “Cùng đi thôi.”

Nam Sơ theo sau.

Trên tuyết, hai dáng người hiện lên một cao một gầy, một trước một sau.

Cạnh đây mấy trăm mét đều không có khách sạn.

Lâm Lục Kiều trực tiếp đưa cô vào chỗ dành cho người nhà đội phòng cháy, ở ngay phía sau đội, đi vào bên trong, một đi đang ngồi đan áo len, gặp hai người đi vào, cao giọng nói.

“Cậu Lục, bạn gái đến thăm hả?”

Lâm Lục Kiều bảo Nam Sơ lấy chứng minh thư ra, nở nụ cười, xem nhẹ câu nói sau, sửa lại: “Cháu họ Lâm, đi lại quên nhảm rồi.”

Di vỗ trán, “Tôi nghe bọn Triệu Quốc gọi cậu là Lục Kiều Lục Kiều, tôi cho rằng cậu họ Lục, ngại quá, tôi nhầm!”

Lâm Lục Kiều cười, “Không có việc gì.”

Nam Sơ đưa chứng minh thư ra.

Di kia nhận lấy, quét mắt một vòng, đăng kí xong, trả lại cho cô, vui vẻ nói: “Xong rồi, cô dâu mới lên đi.”

Nam Sơ cảm thấy di này mắt rất tinh, lạnh lạnh một tiếng, “Cảm ơn đi.”

Lâm Lục Kiều kéo hành lý qua, cơ hội nói một câu nói nhảm cũng không cho cô, trực tiếp đẩy cô lên lầu.

Cửa phòng đẩy mạnh, khu dành cho người nhà nên rất sạch sẽ thoáng mát, đến chỗ cùng gấp theo quy tắc, đi nội vụ vừa thấy liền biết là từ trong quân đội ra.

...

“Đây là khu cho người nhà?”

Nam Sơ nhìn quanh một vòng, ngồi ở bên giường, nhìn phía ngoài cửa sổ, một mảnh trắng xóa, đối diện chính là đội phòng cháy.

Lâm Lục Kiều bỏ hành lý xuống, nghiêng dựa lên tường, hai tay bỏ vào túi, “Ừ.”

Nam Sơ đem tầm mắt về, cúi đầu cười hi hi nhìn anh.

Lâm Lục Kiều đứng thẳng, “Trên trần không có khách sạn, đợi có xe lên, em trở về đi, đi đi đây.”

Vừa mới xoay người.

“Em không đi.” Kiên định như lúc ban đầu.

Lần này, giống như thật sự chọc giận anh, như châm lửa đốt pháo tích cả năm, nổi trận lôi đình nói: “Mẹ nó rốt cuộc muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Edit: windy

Anh là rất tức giận.

Hít vào một hơi, đều có thể nhận thấy được anh không thu liễm tức giận lại chút nào.

Từ khi hai người quen biết đến nay, ngày thường tính tình anh đều lạnh nhạt, ngẫu nhiên không đề ý sẽ nói đùa một chút, ở trong đội huấn luyện cũng từng thấy lúc anh nổi cáu, cũng không thấy lửa giận cuộn cuộn trong mắt anh.

Anh đứng tại chỗ, như tượng khác.

Nam Sơ nhìn ở phía xa, cảm thấy không phải như thế, quá xa lạ rồi.

Anh bỗng nhiên bước lên đứng ở trước mặt cô, hai tay để trong túi, cúi mắt lạnh lùng nhìn cô.

Ngoài cửa sổ gió tuyết thổi đến, cửa sổ bị mở ra, cửa gỗ cũ kĩ bị gió thổi kêu kết kết, bỗng nhiên lại thêm một trận gió to thổi tới, đem không khí tăng thêm vài phần khẩn trương.

Lâm Lục Kiều hơi hơi cúi người, tay vẫn để trong túi quần, nhìn thẳng ánh mắt của cô, khóe miệng cười hờ, trước mắt chăm chọc: “Nói đi, em muốn thế nào? Há?”

Nam Sơ không chút sợ hãi, liền bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt giống như nhìn đứa trẻ ba tuổi.

Bình tĩnh.

Giống như nói, em cứ nháo đi, nháo đủ rồi thì ngoan ngoãn về nhà.

...

Lâm Lục Kiều tức giận không kích động được bất cứ cảm xúc gì của Nam Sơ.

Cô vẫn thủy chung bình tĩnh nhìn anh, nhìn anh nhìn chăm chăm cô, đôi mắt sâu đen, trong suốt hiện lên hình ảnh của anh, biểu cảm của cô triệt để chọc giận anh.

Khom lưng ở trước mặt cô, chột quát một tiếng: “Nói chuyện!”

Anh quát như vậy, Nam Sơ cảm thấy phần thắng của mình càng lớn.

Giống như xem diễn trò.

“Mẹ nó...”

Câu sau trực tiếp bị ngăn lại, trên môi liền đọng phải gì đó mềm mại lạnh lạnh.

Anh khom người, hai người vốn là nhìn thẳng, Nam Sơ nghiêng tới trước, nhẹ nhàng chuồn chuồn lướt lên môi anh.

Trước lúc anh đẩy cô ra, Nam Sơ nhanh chóng đứng vững, mở to đôi mắt sáng ngời, nhìn anh, “Vật em cần tìm có rất nhiều, rất muốn anh, nói như vậy, hiểu chưa?”

Lâm Lục Kiều theo bản năng liếm liếm khóe môi, mang theo vị hoa quả, đánh son rậm chó gì vậy?

Một giây sau, đem người dòn đến chân tường, tay đặt trên eo, thở hắt ra, “Tiếp, nói lại một lần nữa, muốn cái gì?”

Nam Sơ ngoan ngoãn đứng ở góc tường, theo dõi ánh mắt anh, đuôi mắt cắn câu: “Anh.”

Anh lớn tiếng: “Nói hẳn hoi.”

Nam Sơ rũ mắt xuống, không lộ biểu cảm gì, ít đi yêu mị, ánh mắt hoàn hoàn nói: “Chúng ta làm lành đi.”

Lâm Lục Kiều lấy bao thuốc từ trong túi ra, rút ra một điếu, bỏ vào trong miệng, cúi đầu châm thuốc không chút để ý nói: “Anh không tin em nữa.”

Nam Sơ im lặng, người tựa vào lên tường, nhìn anh hút thuốc, hầu kết lên xuống, hầu kết theo khói phiêu tán, hơi hơi di động.

Anh thổi thổi khói, yên lặng nói: “Ban đầu ở bệnh viện, em nói chia tay, anh không đồng ý, em liền đi cho xong việc, thậm chí đến cả thông báo cũng không cho anh biết, nửa đêm anh trèo lên phòng bệnh, nhìn thấy cửa mở rộng, hộ sĩ nói cho anh biết, em đi Mĩ, khi đó anh ngồi ở trên giường bệnh nghĩ rốt cuộc em có từng thích anh hay không?”

Trên đời 97% bởi vì không hợp nhau mà chia tay.

Cái gọi là gương vỡ khó lành, cho dù đem mảnh vỡ ghép lại với nhau, không cách nào xóa bỏ dấu vết.

Bị hiểu lầm, bị kì thị, đều đã không liên quan.

Dù có mệt có khổ, có trải qua sóng gió lớn cỡ nào đều gặp qua.

Anh giận là thái độ dễ dàng rời khỏi của cô.

Anh ngậm khói, nở nụ cười châm chọc: “Đại Lưu nói tuổi em còn nhỏ, không đủ kiên định, gặp phải chuyện này dễ dàng chạy, em đoán anh nói với cậu ta thế nào không?”

Bây giờ nghĩ lại đều là mất mặt.

Anh hừ nhẹ, nửa điếu thuốc kẹp ở đầu ngón tay một hồi lâu không lấy ra, nghiêng người trực tiếp dập tắt ở bên trong gạt tàn.

Một tay ở trong túi, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Trở về đi, đừng tốn thời gian ở chỗ anh nữa, cũng đừng tìm anh, anh không tin em nữa đâu.”

Ngoài cửa sổ gió tuyết đầy trời, biến mất trong phòng, cũng không tìm thấy dấu vết.

Nam Sơ nhìn anh xoay người rời đi, nhìn anh ra ngoài đóng sầm cánh cửa, tấm lưng quyết tuyệt, giống như thật sự không quay lại nữa.

Lạnh lùng đáp lại.

Huyệt thái dương căng thẳng, từng chút từng chút đau đớn, Nam Sơ cảm thấy lần này bản thân mất thật rồi.

...

Lâm Lục Kiều đi xuống lầu.

Đi đang đan áo len thấy anh xuống sớm quá, lại kinh ngạc, trước kia người nhà bộ đội tới, không phải là ở trong đó một hai tiếng sao.

Lâm Lục Kiều không vội vã rời khỏi, mà đứng ở dưới lầu rút hai điếu thuốc lá, chú chó con ngồi chơi đùa ở ven đường, đó là của con trai của dì, anh ta đi học ở bên ngoài, liền đưa cho mẹ nuôi.

Lâm Lục Kiều vừa hút thuốc, vừa gãi cằm nó, không chút để ý hỏi: “Sắp nghỉ rồi?”

Di ấy nghe tiếng đáp: “Ừ, con đi sắp về rồi. Chắc là cảm giác thấy, mấy ngày nay nó bắt đầu kích động lắm.”

Chú chó nhảy nhót lung tung chơi đùa rất vui vẻ với Lâm Lục Kiều.

Di nói: “Cậu huấn luyện chó rất giỏi.”

Lâm Lục Kiều cười: “Trong đội có huấn luyện chó, trước kia thường xuyên huấn luyện, bọn nó rất trung thành với con người.”

Di ấy gật đầu đồng ý.

Lâm Lục Kiều hút thuốc xong, ngẩng đầu, thấy Nam Sơ dựa ở trên lan can, nhìn theo anh.

Anh nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, phát tay với chú chó, “Đi đi.”

Cứ như vậy một lát, chú chó như sinh ra ý lại với Lâm Lục Kiều, hướng về phía anh kêu gâu gâu.

Lâm Lục Kiều cũng không quay đầu lại, anh rời đi rất nhanh, giống như cánh tuyết rơi quay chậm, cho đến khi bóng dáng biến mất ở xa xăm.

Chó sao có thể trung thành so với người?

Bóng dáng người đã không còn, Nam Sơ vẫn đắm chìm trong câu nói kia.

...

Trong khu dành cho người nhà có một người đẹp đến ở, chuyện này không đến ba ngày liền nhanh chóng truyền ra.

Lại nghe nói là tới thăm Kiều gia, bọn họ lại càng kích động hơn.

Nhưng mà, ngoại trừ ngày đầu tiên, sau đó cũng không thấy Lâm Lục Kiều đến khu này nữa, trong đội có người không tin, hỏi Triệu Quốc, “Thật sự là đến thăm Lâm Lục Kiều?”

“Đương nhiên.” Triệu Quốc nắm giữ toàn bộ bát quái nơi này, mọi người đều vô cùng tò mò với người đẹp kia, nhưng không ai từng nhìn thấy mặt, lúc ra thao trường chỉ thấp thoáng thấy người đẹp dựa vào ban công ép chân thôi.

Ép vô cùng tiêu chuẩn, khí chất cũng có chút giống với nữ binh phía văn công.

Vì thế liền suy đoán là Lâm Lục Kiều quen biết nữ binh trong đội? Lại nghe nói phía Bắc không thiếu gì, nữ binh mặc quân phục vào vẫn oai hùng hiên ngang như đàn ông.

Nhưng mà, chủ nhân bát quái lại làm như không có chuyện gì, vẫn luyện tập như thường, chạy bộ, chạy việt dã, huấn luyện leo cao tầng, giống như chuyện Kim ốc tàng Kiều kia không liên quan tới anh.

Mọi người tức giận.

Bên này, Nam Sơ ở trên sân thượng ép chân vừa nói với Nghiêm Đại.

Thân thể cô quá mềm, cong tới tận cuối, đi ở dưới nhìn thấy mà phát sợ, thắt lưng cô gái này không tòi nha.

“Nếu đội trưởng không đồng ý gặp cô, cô ở đó ngây ngốc cũng vô dụng. Nếu không cô trở về đi. Ta nghĩ cách khác.”

Nam Sơ không nhanh không chậm đổi tư thế, ánh mắt tiến về phía xa, một đám đàn ông to lớn mặc quân phục đang tổ chức huấn luyện leo cao tầng, ánh mắt cô nhìn bên đó, không cần tìm, liếc mắt một cái có thể thấy được Lâm Lục Kiều.

Cái ót cực kì khí phách.

Động tác của anh vừa tiêu chuẩn lại nhanh, thang cuốn leo từ cửa sổ xuống, người liền nhanh chóng bắt lấy sợi dây rồi leo lên trên, một tầng lại một tầng rất nhanh liền lên tới trên, leo một cái 6 tầng cũng tầm mười giây.

Trên cửa sổ tầng 6, đeo thêm 50kg, trực tiếp treo lên eo, túm chặt ở bên cạnh, hai chân dẫm lên mặt tường, nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Quan sát vài ngày, mỗi ngày đều huấn luyện cùng một kiểu, rất buồn chán.

Nhưng lại tràn ngập hơi thở người lính.

Nam Sơ ngược lại cực kì hưởng thụ quang cảnh như vậy.

“Chờ một chút đi.” Ánh mắt cô dừng lại ở nơi xa xa, “Gió to tuyết lớn, không ra được.”

Nghiêm Đại trêu chọc: “Tôi thấy là lòng cô bị ngăn lại rồi, được rồi, cô ở bên đó chờ đợi đi, tốt nhất đưa cả con về luôn.”

“Ý hay.” Mắt Nam Sơ sáng lên, cẩn thận suy nghĩ một chút, cách này thật đúng là khả thi.

Dù sao Lâm Lục Kiều cũng thích trẻ con.

Người ở đầu bên kia không chút lưu tình nào vạch trần cô: “Đừng trách tôi nói thẳng, giờ cô chính là nương nương ở lãnh cung, cơ hội gặp thánh thượng cũng không có đâu.”

Nam Sơ quay đầu nhìn đồng hồ trong hành lý, không có cơ hội thì tạo cơ hội cũng được.

...

Hôm nay, sắc mặt Nam Sơ tái nhợt, môi cũng không có tươi tắn, lúc xuống lầu, đi nhìn thấy, cô bé này sao lại thành như vậy, vội vàng quan tâm hỏi hai câu, “Cháu bị sao vậy hả? Bị bệnh?”

Nam Sơ “mạnh mẽ” ho hai tiếng, không có sức nói: “Bị cảm chút, dì, gần đây có tiệm thuốc nào không?”

Đi nhiệt tình, thấy cô như vậy, sao có thể để cho cô ra ngoài, đem người kéo về, thân thể gầy gò, chóng sao lại được đi khỏe mạnh được, khẽ chao đảo, vừa sờ trán, “Có chút nóng thật, cháu về nằm đi, ta đi mua cho cháu.”

Nam Sơ kiên trì: “Dì nói cho cháu đi, tiện đường cháu ra ngoài đi dạo chút.”

Kết quả đi ấy nổi giận lên, “Đã như thế rồi còn đòi đi đâu, đi lên nằm đi, ta đi mua cho cháu.”

Nam Sơ giống như bị đi ấy kéo lên lầu.

Đi ấy đi xuống, vừa đi vừa nghĩ chuyện này phải nói cho Tiểu Lục, nếu không thì cô gái kia thật đáng thương.

Vì thế mua thuốc xong lại đi ra sân huấn luyện tìm Lâm Lục Kiều.

Bọn họ đang nghỉ ngơi, một đồng ngồi cùng một chỗ, Lâm Lục Kiều đứng, ôm cánh tay dựa vào thân cây nghe bọn họ nói hươu nói vượn, đề tài chính của bọn họ đơn giản là quân sự, trò chơi, phụ nữ, anh không nói nhiều năm, thỉnh thoảng phối hợp nói mấy câu, phần lớn đều trầm mặc.

Triệu Quốc đã chạy tới trước: “Lục Kiều, đi tìm anh.”

Lâm Lục Kiều ngừng đầu, hip mắt thuận thế qua xem, trong tay đi mang theo một túi thuốc, về mặt sốt ruột nhìn anh.

Anh cảm thấy trầm xuống, đứng dậy chạy tới.

“Cô gái kia bị bệnh, còn rất nghiêm trọng, ta thấy bộ dáng của cô ấy, đi đường cũng không nổi, cậu tới nhìn xem, để cho người ta đến bệnh viện hay là...” Đi thấy anh mấy ngày nay chưa tới, tưởng rằng hai người cãi nhau, lòng tốt nói khoa trương chút.

Dù sao dẫn người đến rồi thôi, cũng quá đáng thương rồi.

Còn chưa nói xong với dì, Lâm Lục Kiều liền chạy về phía khu nhà, tốc độ rất nhanh, đi ở phía sau đuổi cũng không kịp.

Trong lòng là rất lo lắng.

Càng nghĩ càng cảm thấy anh là một tên hư hỏng, tốt xấu gì người ta vượt ngàn dặm xa xôi tới tìm anh, không cho sắc mặt tốt thì thôi đi, lại còn làm người ta bị bệnh, vừa chạy vội vàng, cũng tự trách mình.

Nhưng vừa đẩy cửa ra, liền gặp người. Bị ép rồi.

Đạo hạnh của cô rất cao, đã biết giả vờ bệnh rồi.

Trong lòng giống như có một sợi dây buộc căng, trong lúc mở cửa nháy mắt liền đứt ra, khăn trương vừa rồi liền có vẻ ngu ngốc bao nhiêu, Lâm Lục Kiều mạnh mẽ khắc chế tức giận, xoay người liền muốn sập cửa rồi đi.

Bị Nam Sơ ôm cổ, ngửa đầu hôn anh, “Em sai rồi.”

Cô nhỏ giọng nhận sai.

Lâm Lục Kiều lạnh lùng cúi mắt nhìn cô, đôi mắt còn lạnh lùng hơn gió tuyết, “Buông ra.”

Nam Sơ ôm chặt hơn, cắn cắn cằm nhọn hầu kết của anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, “Buông ra anh bỏ chạy mất.”

Công lực cũng tăng lên rồi.

Lâm Lục Kiều bất động như cũ.

Nam Sơ nhún lên hôn môi anh, kết quả người nào đó cao hơn, cằm hơi hơi nâng lên, cho dù cô nhún lên cỡ nào, cũng chỉ hôn lên cằm.

Cô dứt khoát ngậm cằm anh.

Có chút đau.

“Râu anh không cạo sạch sẽ.”

Trước kia mỗi lần gặp cô, Lâm Lục Kiều sẽ vô cùng sạch sẽ, bởi vì sợ lúc gần gũi sẽ chọc vào cô, bây giờ, không có phụ nữ, cũng không gần gũi ai, trong đội đều là một đám đàn ông thô kệch với nhau.

Cạo qua cho xong, sẽ không soi gương sửa lại.

“Nhưng mà em thích, như vậy cũng được, thô cũng được.”

Lâm Lục Kiều quay đầu, tay đẩy trán cô ra, đẩy về sau, đẩy cô từ trên người mình ra, cười lạnh: “Có ý gì?”

“Mấy năm nay, ở bên ngoài có phải cũng tiến bộ rồi phải không, còn học cách lừa gạt người khác rồi hả? Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Edit: windy

Trong lòng Nam Sơ thoáng khổ sở, giống như bong bóng, ùng ục ùng ục bay lên.

Cô không lừa gạt nha, cô bị cảm thật.

Nhưng bây giờ thì anh không tin cô rồi.

Tin tưởng là tín ngưỡng của anh, giống như không hiểu nhau, bọn họ đứng ở hai đầu khác nhau, có thể thấy rõ, ở giữa có một cánh cửa nhỏ, cô chính là đang đi về phía anh, anh thì mặt không chút thay đổi đóng cửa “Thình” một cái.

Nam Sơ mặc ít, gió ngoài cửa sổ thổi vù vù vào, khơi dậy lỗ chân lông trên da thịt trắng nõn của cô, váy dài đen càng tôn lên làn da của cô, bên ngoài đến áo khoác cũng chưa mặc.

Lâm Lục Kiều dùng ánh mắt chăm chọc nhìn cô, không phải là cảm cúm bình thường đơn giản là tự làm mình ốm? Muốn khiến cho anh mềm lòng?

Nam Sơ lẳng lẳng đứng tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh, không chút gợn sóng, lại cực kì dịu dàng.

Sau một lúc lâu an tĩnh.

Cô lại ôm sát lấy anh, ôm lấy eo rắn chắc của anh, mặt dán chặt lên bờ ngực dày rộng kia, ở lồng ngực nghe tiếng tim đập bang bang.

Là lòng trung thành.

Cô ngửa đầu, hôn từ dưới lên, ở dưới cằm, cổ, đảo quanh lỗ tai...

Hôn như vừa chơi đùa, quyến luyến lại thành kính.

Anh không động đậy, còn lạnh hơn cả gió tuyết bên ngoài, đáy mắt đầy lạnh lùng.

Một giây sau, tay Nam Sơ đã đặt lên đai quần ở eo anh.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng “Cạch” một cái, khóa đai mở ra.

“Đội trưởng.” Cô ngửa cổ thấp giọng ghé vào tai anh nói vô cùng mỉa mai, “Anh phản ứng rồi.”

Phía dưới cứng rắn, tình tình nên mềm rồi.

Nhưng Lâm Lục Kiều vẫn kiên định.

Nam Sơ nắm lấy phần bên dưới cứng rắn kia của anh xoa nhẹ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn, câu mắt nói: “Cho em một cơ hội, em sẽ chứng minh cho anh.”

“Chứng minh cái gì?” Giọng anh khàn khàn, vô cùng gợi cảm.

Nam Sơ không khỏi nhớ tới, mấy lần thân mật trước, giọng gầm trí mạng của anh ở trên giường, đang chống lại vẻ mặt lạnh lùng bộ dáng cấm dục giờ phút này của anh.

Trong lòng có chút phản nghịch tính số lần điên cuồng.

“Chứng minh linh hồn của em có bao nhiêu trung thành với anh.”

Anh bỗng nhiên cúi đầu cười, nhìn cô gái đang leo trên người mình.

Giống như vừa nghe xong chuyện cười: “Dùng cách này chứng minh? Em là động vật hả?”

“...”

Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn chăm chăm cô, “Trung thành?”

Trước kia không biết gặp ở đâu có một câu.

Trung thành là vì không đủ lợi thế để phản bội, chỉ có chết đi mới trung thành.

Anh không tin.

Lâm Lục Kiều trực tiếp không kiên nhẫn đẩy người trên người mình ra, đè ở trên tường, không lưu tình, mạnh mẽ đè, cánh tay nổi lên gân xanh, giọng nói còn lạnh hơn cả vừa rồi, “Hai chúng ta không đóng phim.”

Phía sau lưng là mặt tường cứng ngắc.

Nam Sơ rất đau, mẹ nó thật là một chút cũng không thương tiếc cô rồi.

Hèn mọn yếu ớt cầu hòa bị anh không để vào mắt, Nam Sơ cuối cùng không nhịn nổi tức giận, trợn mắt nhìn: “Lâm Lục Kiều!”

Biểu tình nắm chắc thắng lợi trong tay, thấy cô tức giận, tâm tình Lâm Lục Kiều bỗng nhiên tốt hơn, lười biếng nói: “Ừm?”

Cô cắn răng cắn phẫn: “Anh! Không phong độ!”

“Vậy em tìm người có phong độ đi.”

Mặt mày nở nụ cười xấu xa, cô xấu hổ tới mức muốn trực tiếp đập cho anh một cái!

Không có kiên nhẫn nữa, tâm lý phản nghịch liền xuất hiện, mạnh mẽ nói: “Anh tưởng em không dám?”

“Tìm đi!” Ngắn gọn có lực, nói xong cũng chẳng muốn nói thêm với cô, đóng sầm cửa rồi đi ra ngoài.

Nam Sơ ngồi ở trên giường, tay mò mẫm tìm hộp thuốc lá ở đầu giường, đã gần hết, cũng chỉ còn một điếu, cô rút ra, ngậm trên môi, một cánh tay mò mẫm cái bật lửa.

Đá lửa chà xát với tay, trong phòng sáng lên ngọn lửa màu xanh một cái, cô cúi đầu, cúi đầu thuốc vào, hút cháy.

Đầu thuốc dần dần cháy lên.

Sương khói lượn lờ, gương mặt cô dần dần mơ hồ.

Phía sau hơi hơi đau.

Cô nhỏ tiếng chửi một câu, “Vô lại.”

Nam Sơ thổi thổi khói thuốc, lại cho lên môi một lần nữa, mùi thuốc lá tiến đến cổ họng, chậm rãi hít xuống, tiến vào lồng ngực, tích vào trong đó một

hoi, ngửa đầu phun ra ngoài, lại mắng một tiếng: “Đồ khốn nạn.”

Trong lòng có gì đó đã tỉnh chạy ra.

Từ nhỏ cô đã có vẻ lạnh nhạt, đối xử với người bên cạnh, bao gồm cả mấy người nói thích cô, có người còn làm chút quà đặc biệt gửi đến công ty tặng cô.

Cô nhận lấy nói tiếng cảm ơn, đưa cho trợ lý rồi cũng không mở ra.

Sau này cũng không ai đưa quà cho cô nữa.

Cô có bệnh vọng tưởng, người lạ đều không có ý tốt. Có người đối xử tốt với cô, cô sẽ nghĩ có phải là người đó muốn lấy được lợi ích gì từ trên người cô đây chứ?

Cô không có gì có thể trả giá, cho nên cô từ chối người khác đối tốt với cô.

Đây đều là hoàn cảnh lúc nhỏ và thân phận, cùng với mẹ bận việc không chăm sóc tới mà tạo thành.

Mãi cho đến khi mười sáu tuổi.

Gặp được Lâm Lục Kiều, chỉ riêng anh, thâm sâu hấp dẫn cô.

Lúc vào trong nhà anh ở, thích anh, những điều này không ngoài ý muốn, hơn nữa cô tin tưởng không nghi ngờ.

Lâm Lục Kiều là người đàn ông cô thích đến chết.

Thích đại nghĩa thẳng thắn vô tư của anh, nghiêm túc.

Chỉ không nghĩ tới, chính là càng về sau, phát hiện ra người này rất hư hỏng cực kì hư hỏng.

Ngay từ đầu cô đã rất ghét lưu manh.

Nhưng lại phát hiện, cho dù chán ghét cái gì đến lúc đến trên người Lâm Lục Kiều, đều thành cái cô thích.

Mà còn là, không thể tự thoát khỏi.

Bởi vì chuyện của Lâm Khai, cô nghi ngờ giá trị quan của mình hai mươi năm qua, quá lạnh lùng, dẫn đến Lâm Khai làm đường lỡ bước.

Cũng là anh dạy cho cô những điều thâm minh đại nghĩa, trong sáng vô tư.

Cuối cùng ở lúc anh cứu, Nam Sơ thấy được linh hồn của mình, kì thật cũng không thể chịu nổi như lúc trước cô tưởng tượng.

Nhưng mà hiện thực lại cho bọn họ một đả kích nặng.

Vì thế cô lại phát hiện, mấy cái thâm minh đại nghĩa, trong sáng vô tư kia không thể bảo vệ được người cô yêu.

Dur luận là Nam Nguyệt Như cho người dè xuống.

Điều kiện duy nhất là Nam Sơ phải về Mĩ.

Nam Sơ hai mươi một tuổi ngây thơ còn chưa đủ thành thực, khi nghe thấy ba anh bị chộc tức phải nhập viện, anh lại sắp bị phái đi lên vùng núi, quyết định rời khỏi người đàn ông này.

Một năm nay.

Cô học được cách sinh tồn, học được cách đánh thái cực với truyền thông, càng học được cách trả thù, ví dụ như Từ Trí Nghệ, mãi đến khi không có ai dám đắc tội cô nữa. MÀ bây giờ, quen nhìn trong vòng tròn gió tanh mưa máu, lục đục với nhau, còn bị tuôn ra mấy chuyện bản thù nhiều như vậy.

Cô lại vô cùng nhớ Lâm Lục Kiều cái người lấy trời đất lập tâm vì quốc gia.

Nghĩ đến vừa rồi.

Cô lại bị tức cười, ngậm khời: “Cầu nam.”

Vừa mới mắng xong, liền nhận được điện thoại của Nam Nguyệt Như, cô đập thuốc, bấm nghe: “Mẹ.”

“Con ở đâu?”

Nam Sơ: “Đang nghỉ phép.”

“Bắt máy bay quay về đi, lấy cho con một bộ phim rồi, ngày mai quay thử.”

“Của ai?”

“Một người tên là phòng làm việc Nam Tuyền, biên kịch rất có tiếng, nhưng mà là lần đầu tiên hợp tác, trở về sớm chút để nói chi tiết.”

Cô không nói gì nhìn ra ngoài cửa sổ, “Mẹ, mẹ không về Mĩ nghỉ phép sao?”

“Chờ khi con kết hôn, mẹ sẽ về.”

Nam Sơ bắt đầu đi: “Con sẽ không kết hôn.”

“Chờ con về, có nhà sản xuất, 28 tuổi, dẫn con đi gặp mặt.”

Một năm nay, Nam Nguyệt Như không ngừng giới thiệu đối tượng gọi là thanh niên tài tuấn cho cô.

Nam Sơ chẳng gấp gáp, “Khi nào thì mẹ mới hết hi vọng?”

“Khi con kết hôn ta liền chết tâm thôi.”

“Người cả đời không kết hôn, vì sao muốn bắt con kết hôn.”

“Chính là bởi vì cả đời mẹ không kết hôn, cho nên mới bắt con kết hôn, Nam Sơ, sau này già đi, cực kì cô đơn.”

Nửa đêm tĩnh lại, bên cạnh đều trống không, ban đêm lạnh lẽo, không có hơi ấm, chân mày đều là cô độc.

Là hiểu rõ.

Cũng là tỉnh ngộ.

...

Hôm nay.

Gần cuối năm, tuyết cũng ngớt, đường núi đã thông, Nam Sơ tính ngày hôm sau sẽ rời đi.

Người đẹp trong khu người nhà đã gần thành truyền thuyết.

Nhưng thấy Lâm Lục Kiều vẫn là bộ dáng không quan tâm, mọi người cũng không dám không mở bình thì ai biết bên trong bình có gì.

Mãi đến đêm nay, trong núi tổ chức mở tiệc quan hệ hữu nghị.

Nói trắng ra là, quan hệ hữu nghị chính là để cho các binh lính độc thân trong đội có cơ hội thân thiết.

Lúc ăn cơm chiều, Triệu Quốc bỗng nhiên nhớ tới cô gái nào đó, đề nghị: “Lục Kiều, bảo vị người nhà kia của anh cũng tới đi, anh như vậy không tốt với người ta lắm đâu, đêm nay, cùng nhau vui vẻ nha.”

Như vậy bọn họ cũng có thể gặp mặt rồi.

Rất cuộc là trông như thế nào.

Tò mò muốn chết.

Lâm Lục Kiều xới cơm, lườm Triệu Quốc một cái, lạnh lùng từ chối: “Cô ấy không thích náo nhiệt.”

Triệu Quốc râm rì: “Anh giấu kín như vậy làm gì, mọi người ở đây một tuần, tốt xấu gì cũng để cô ấy ra ngoài gặp mặt chứ.”

Lời còn chưa dứt, Lâm Lục Kiều cảnh cáo trừng anh ta.

Kết quả vừa vặn để mấy lãnh đạo nghe được, “Lục Kiều, bạn gái cậu tới đây hả?”

Anh và miếng cơm, sừng sốt một cái chớp mắt lắc đầu: “Không phải.”

Lãnh đạo cười: “Bạn bè cũng khó được, cũng đã tới đây rồi, liền gọi qua đây đi, cùng nhau vui vẻ chứ.”

Lãnh đạo lên tiếng, đồng đội ở bên cạnh khí thế cổ động, đâm lao thì phải theo lao. Lâm Lục Kiều tính tình táo bạo, có phần nghĩ muốn xé rách cái miệng

của Triệu Quốc ra.

...

Sáu giờ tối.

Lâm Lục Kiều ở dưới lầu chơi với chú chó, đi làm xong cơm liền đi ra, thấy ở cửa có bóng lưng ngồi chồm hồm, hướng phía anh kêu to: “Tiểu Lục hả!”

Lâm Lục Kiều bỏ tay từ cầm chú chó ra, đứng lên, cười đáp lại.

Đi hỏi: “Tìm cô ấy hả?”

Lâm Lục Kiều vừa mới đi lên cửa, không có ai, tay bỏ vào trong túi, không chút để ý hỏi: “Cô ấy đâu rồi?”

“Vừa thấy cô ấy ra ngoài rồi, chắc một lúc nữa là về thôi, có chuyện gì hả?”

Lâm Lục Kiều gãi gãi mi, thấp giọng: “Không có chuyện gì.”

Vừa muốn quay đầu nói cháu đi trước, liền thấy Nam Sơ mặc váy đen qua gói khoác áo lông, trên cổ vẫn là chiếc khăn quàng cổ đỏ au kia, nửa gương mặt ở dưới cái khăn, dẫn tuyết đi tới.

Nam Sơ căn bản không chú ý có người đứng ở đây, cúi đầu dọc theo tuyết từ từ đi lại, còn dẫn lên chỗ nhiều tuyết, chỗ cách một đoạn xa, cô cũng đi qua giẫm lên một bước, nghe tiếng “Xột” một cái mới bỏ qua.

Cô gái này thích nghe âm thanh.

Cực kì có chấp với chuyện âm thanh.

Trước khi ở bên nhau, tuyết phía bắc càng dày hơn với bên này, hai người xuống lầu ăn đồ.

Bên đường đều là tuyết.

Cô đặc biệt cố chấp sẽ giẫm lên tuyết để nghe thấy tiếng “Xột” kia, đôi bụng lồi kéo anh đi, mà lại cao hứng ở dưới lầu giẫm lên tuyết nửa tiếng.

Nếu không phải thật sự rất đói.

Anh bế cô vút vào trong xe, thì không biết cô sẽ giẫm tới khi nào.

Lâm Lục Kiều nghiêng người thắt dây an toàn cho cô, cô không thành thật mò mẫm tóc của anh, vừa mò mẫm vừa nói: “Em thích nghe tiếng.”

Anh nhìn kính chiếu hậu lái xe ra, không chút để ý nói: “Ừm.”

Nam Sơ nói: “Vị như thích tiếng giẫm lên tuyết khi tuyết rơi.” Liếc nhìn anh một cái, ánh mắt trong veo: “Còn có tiếng rên của anh ở trên giường.”

Anh sửa lại cho đúng: “Phụ nữ các em mới rên trên giường, đàn ông gọi là phát tiết.”

“Chính là rên.”

Hai người liền tranh luận chuyện rên với phát tiết nửa tiếng, vẫn không được kết quả, sau cùng anh đen mặt uy hiếp: “Còn nói hươu nói vượn nữa, làm em không xuống được giường.”

Nam Sơ bĩu môi, “Anh đây là bạo lực gia đình.”

Nhìn biểu tình bực tức của cô.

Anh dựa vào trên ghế ngồi, cúi đầu cười cười, sau đó lườm cô một cái, ánh mắt sâu xa mà thâm thúy.

Khi đó anh không lỡ, lúc làm không dám đi vào hết, thoáng động một cái cô liền đau đến khóc lên.

...

Nam Sơ cúi đầu hăng say giẫm tuyết, không chú ý tới phía trước có một bóng người đứng đó.

Lâm Lục Kiều ở bên cạnh, đem hình ảnh trước kia hai người ở cùng với hình ảnh bây giờ gộp lại.

Con đường nay rải đá xanh, tầm trăm mét, mười mét lại có một cây nhãn.

Cô chậm rãi vượt qua từng gốc cây một.

Đèn đường từng cái từng cái sáng lên, phía sau ánh sáng có phản dội dàng.

Cô gái phía trước đang chậm rãi cách anh, cái bóng phía sau, không ngừng bị kéo dài.

Nam Sơ hăng hái giẫm tuyết, thẳng đến khi ở trước mặt có một bàn tay vươn ra, ngẩng đầu, không vui nói: “A..., anh tìm em?”

Lâm Lục Kiều thu tay về, sờ sờ chóp mũi, sau đó cho lại vào túi.

“Bây giờ tôi có một hoạt động, trong đội bảo hỏi em có muốn tham gia không?”

“Hoạt động gì?”

“Hoạt động cực kì nhàm chán.”

Nghe ra ý tứ rất không muốn cô tham gia trong lời nói kia.

Nam Sơ mỉm cười, “Có đi.”

Lâm Lục Kiều trầm mặc nhìn cô một cái, sau một lúc lâu mới nói: “Em đeo khẩu trang đi.”

“... Chê em dọa người?”

“Đám tiêu tử kia xem qua phim của em rồi.” Anh râm rì một tiếng, mang theo khẩu khí không rõ cảm xúc hơi trêu chọc chút: “Rất dễ ý em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Edit: windy

“Em là diễn viên.” Nam Sơ nói.

Lâm Lục Kiều hai tay đút trong túi, bày tỏ hiểu liền gật gật đầu, cười tự giễu: “Ừ, em là diễn viên.”

Sau đó là một trận trầm mặc quỷ dị.

Giống như không có gì muốn dặn dò, anh bỏ lại một câu, “Bây giờ tới hội trường.” Rồi xoay người rời đi.

Dưới ánh đèn đường mập mờ, bóng dáng người đàn ông mặc quân phục cao ngất, có vẻ đặc biệt thon dài.

Nam Sơ nhìn theo anh, nhìn bóng lưng của anh rời đi, thờ dài.

Di như ẩn hiện xuất hiện ngay sau lưng cô, ở bên tai cô thấp giọng thân thiết hỏi: “Cháu với tiểu Lục cãi nhau hả?”

Nam Sơ giật mình, quay đầu lại, mặt của di ở ngay sườn vai cô, từ từ thu hồi ánh mắt, mãi đến khi bóng lưng kia biến mất ở sau lớp tuyết.

“Vâng.”

Di thờ dài: “Hai đứa kết hôn chưa?”

Nam Sơ cúi đầu: “Chưa.”

Từ sau khi Lâm Lục Kiều đưa Nam Sơ vào khu này xong, di liền thấy hai người cực kì xứng đôi, trai xinh gái đẹp, một người lạnh lùng, một người dịu dàng, một người cứng rắn, một người mềm mại.

Còn có như kiểu vợ nhỏ.

Ví như lúc mới vào đăng kí, Lâm Lục Kiều bảo cô ấy lấy chứng minh thư ra.

Nam Sơ cúi đầu tìm trong túi, tiện tay liền đem khăn quàng cổ vừa tháo ra đưa cho Lâm Lục Kiều, để anh cầm giúp, sau đó cũng tự nhiên nhận lấy, giống như thói quen.

“Lúc cậu ấy tới đây, cháu không biết đâu, cậu ấy cũng khá trầm mặc, nói chuyện với cậu ấy câu được câu không, mọi người cho rằng cậu ấy đều như vậy, mang theo cảm giác trời sinh ưu việt.”

“...”

Di cảm thấy nói như vậy không ổn, vẫy vẫy tay, “Cũng không phải trời sinh cảm giác ưu việt, chỉ là trong lòng có sự nhiệt tình, không biết nháo với ai, khi đó mấy đứa ở đây thấy cậu ấy chỗ nào cũng không tốt, gây phiền toái với cậu ấy suốt, kết quả không quá một tháng, đã bị cậu ấy thu phục, nghe nói trước kia cậu ấy tốt nghiệp trường quân đội, mấy đứa này đều là lính tình nguyện, mơ ước vào trường quân đội, nơi này lại có sẵn một người, liền mỗi ngày quán cậu ấy hỏi cái này hỏi cái kia, sau này phát hiện về vấn đề chuyên môn cậu ấy vẫn cực kì kiên nhẫn trả lời, cũng không có kiêu căng gì. Lâu ngày, mấy đứa liền thích cậu ấy.”

“Anh ấy hơi chậm nhiệt chút.”

Lúc mới quen.

Anh cũng rất lạnh lùng, ở lâu mới phát hiện tính cách anh với người lạ và người quen hoàn toàn khác nhau.

Di lắc đầu, “Sau này nghe Triệu Quốc nói, cậu ấy bị đá.”

Nam Sơ không nói gì.

Về mặt di ấy lạnh lợi: “Là cháu phải không? Ta thấy cậu ấy nhìn cháu không bình thường. Ta vừa nghe cậu ấy nói, vừa mới đưa ra một văn kiện, lãnh đạo rất thích tiểu Lục, để cậu ấy ở lại đây thêm một năm, ở chỗ này làm chỉ đạo viên một năm.”

Nam Sơ chợt thấy chớp mũi chợt lạnh, cô không để ý dơ tay quét xuống, cảm xúc lạnh lẽo truyền đến từ đầu ngón tay, tới tận đáy lòng.

Tới khi ngẩng đầu lên.

Đèn đường chiếu xuống một vầng sáng mờ nhạt, dưới đó bông tuyết rơi xuống như đang bay lượn.

Tuyết rơi.

Đáy lòng cảm giác giống như có hàng vạn cảm xúc muốn tuôn ra.

Cô chìm sâu vào một lúc rồi tỉnh lại.

Cho đến nay.

Anh đều đã biến thành không để ý quá mức, khiến cho cô cảm thấy anh có khổ sở đến đâu mà thành như vậy, cũng không nghĩ cũng biết, lần chia tay đó rốt cuộc đã mang lại bao nhiêu tổn thương cho anh.

Cô cảm thấy bản thân mình hiểu anh, hiện giờ kết quả lại, nghĩ lại.

Cô kì thật một chút cũng không hiểu anh, bao gồm cả công việc của anh, giấc mơ của anh, sở thích của anh.

Hai người ở bên nhau, cũng đều là anh nhân nhượng tất cả sở thích của cô, ở bên ngoài gọi đồ, gọi lên đều là những món cô thích ăn nhất.

Anh nhớ rõ kỉ sinh lý của cô, nhớ rõ cô không thích ăn cay.

Khi hai người ở nhà xem phim, cũng có thể tìm được chính xác bộ phim tình cảm cô muốn xem, sau đó kiên cường chờ cô xem xong.

Trước khi ngủ liền vận động.

Cô thích làm phía sau, nhưng anh không thích, được một nửa, Nam Sơ liền tự nằm sắp lại.

Anh chống người, cười khổ không biết thế nào.

Sau cùng còn không phải là cô muốn làm thế nào thì thế đó sao.

Tình tình anh ở trong đội nóng nảy như thế, nhưng buổi sáng bị tỉnh khí lúc rời giường của cô làm cho cũng chỉ chống ở bên giường bất đắc dĩ ôm kh eo miệng cười cười, nhẹ giọng hô cô rời giường.

Nghĩ lại, cô thường kêu anh, “Anh không gọi dậy à!”

Tuy mấy lần bị cô làm cho tức giận đến phát điên, đều bởi vì cô liên tiếp đem lửa hạ xuống.

Cho đến nay cô đều hưởng thụ cảm giác được người cung chiều ở trong ngực, quá đương nhiên rồi.

Khó trách Lâm Lục Kiều lại nghi ngờ cô không thay lòng.

Chuyện cô có thể làm được là chạy.

...

Bây giờ tối.

Nam Sơ thay đồ xong, thấy phía xa, ở cửa hội trường, Lâm Lục Kiều được mấy viên sĩ quan vây quanh nói chuyện.

Anh thay đồ khác, toàn thân là quần áo thường ngày, dưới vành nón là gương mặt anh, khi cười rộ lên, đôi mày thâm thúy nhếch lên, đôi mắt hoa đào câu hồn, kết hợp với cổ áo quy củ, là đường cong hàm dưới.

Đại khái là thấy cô lại đây.

Bọn họ lập tức giải tán, Nam Sơ đi qua, anh nhìn cô một lượt, không nói nhiều, trực tiếp dẫn người đi vào.

Trên hội trường treo một bảng – Hội quan hệ hữu nghị đội phòng cháy núi lộc.

“Ngồi đi.” Anh chỉ chỉ vị trí hàng ghế bên cạnh, “Lãnh đạo chọn cho em.”

Nam Sơ: “Anh thì ngồi chỗ nào?”

Anh hơi hơi hếch cằm, chỉ chỉ vị trí bên cạnh cô: “Bên cạnh em.”

Nam Sơ gật gật đầu tựa vào trên ghế, an tĩnh cúi đầu bấm điện thoại, tóc hơi buông xuống dưới, treo ở bên cạnh, bên mặt nhìn trở nên nhẹ nhàng.

Kì thật phần lớn thời gian cô đều ngoan ngoãn.

Lâm Lục Kiều nghĩ.

Hàng ghế dựa là lưng ghế cao, lại thêm Lâm Lục Kiều đứng che ở bên cạnh, đem Nam Sơ che đi.

Triệu Quốc ở phía sau hốt ha hốt hoảng chạy tới, kích động tới khoa chân múa tay: “Lục Kiều Lục Kiều!”

Lâm Lục Kiều dựa vào lưng ghế, liếc nhìn anh ta một cái, tay dí lên trán anh ta, “Đồ mặt tía tai gì vậy?”

Triệu Quốc như từ bên gaoifi đường chạy tới, người cũng đứng không vững, thờ phỉ phò nói: “Anh đoán xem tôi nhìn thấy ai?”

“Ai?” Anh không để ý hỏi.

Triệu Quốc gấp đến độ cả khuôn mặt đỏ bừng, “Em họ của vợ tôi!”

Lâm Lục Kiều phản ứng không kịp, “Ai?”

“Chính là người lần trước gặp mặt anh đấy! Cô ấy cũng báo danh tham gia, tôi sợ vị kia ở khu người nhà của anh...”

Chỉ chớp mắt, Triệu Quốc liền thấy ở hàng ghế có một cô gái, nhìn thấy mặt liền tròn lên, đầu lưỡi đã bắt đầu nín lại: “Này, này, đây là... Chị dâu hả?”

Riêng về thái độ của Lâm Lục Kiều, cũng biết hay người này vẫn tốt, nhưng càng nghĩ cách xưng hô này có vẻ thích hợp, ít nhất là thân thiết.

Kết quả đầu bị người nào đó đập cho một cái, “Gọi loạn cái gì vậy.”

Triệu Quốc xoa xoa đầu, cười hắc hắc.

Nam Sơ ngẩng đầu lên, hướng phía anh ta cười chào hỏi, tiêu chuẩn, vẻ vô tội, mặt mày cũng xinh đẹp, môi hồng răng trắng.

Cực kì quyến rũ.

Thực mẹ nó đẹp.

Triệu Quốc liếc mắt một cái đã bị kinh động, đời này vẫn còn chưa thấy người đẹp như này đâu! Bỗng nhiên có chút hiểu rõ tâm tình Lâm Lục Kiều bị đá khi đó rồi.

Bỗng nhiên cũng hiểu được với sắc đẹp của em họ, chỉ là...

Triệu Quốc vươn tay, nói xong khách sáo nói: “Thường nghe Lục Kiều nhắc tới cô.”

Kết quả lại bị người nào đó không chút lưu tình cắt ngang: “Thúi lắm!”

Triệu Quốc bực tức nhìn Lâm Lục Kiều một cái.

Nam Sơ cười ôn hòa: “Không sao, anh tên là gì?”

“Triệu Quốc, Triệu trong cô, Quốc trong quốc gia.”

Nam Sơ gật đầu, “Nhớ rồi.”

“Chị tên là gì?”

Nam Sơ mới nhìn Lâm Lục Kiều một cái, mới nói: “Nam Sơ.”

“Được rồi... Nam...” Anh ta sùng sốt, đầu óc nháy mắt ngẩn ngơ, giống như bị một trận gió tố cuốn sạch, hô lớn lên: “Nam Sơ?”

Hô xong, lại không thể tin được nhìn Lâm Lục Kiều ở bên cạnh, thật sự là mình tinh hả?

Khó trách tiểu tử này không ai là vừa mắt cả.

Không tầm thường không tầm thường nha, bối cảnh tiểu tử này khẳng định không tầm thường.

Tại nháy mắt thất thần đó, Triệu Quốc cuối cùng cũng tìm được lời nói: “Cô xinh đẹp hơn nhiều so với trên tivi.”

Nam Sơ lễ phép nói: “Cảm ơn.”

Có đôi khi người từ màn hình đi xuống, trừ phi là cực kì quen thuộc với mình tinh đó, nếu không thì rất khó để nhận ra nhau.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nam Sơ, Triệu Quốc liền cảm thấy người phụ nữ này xinh đẹp đến không gì sánh nổi, có phần nhìn quen mắt, trong lòng cũng không nghi ngờ, chỉ cảm thấy đại đa số mỹ nữ đều có bộ dáng không khác biệt mấy, thêm nữa trên tivi Nam Sơ cũng mượt mà hơn.

Cái kiểu nghĩ không thực tế này, đại khái hiện lên trong lòng cũng nháy mắt liền bị phủ nhận.

Mình tinh tới đây, rất hiếm thấy.

Buổi giao lưu liền biến thành buổi gặp mặt nhỏ.

“Tôi rất thích cô diễn Liễu Oánh Oánh, cô mặc sườn xám rất đẹp!”

...

Nơi này đều là mười tám tuổi liền nhập ngũ, ngày thường ngoại trừ huấn luyện cũng rất ít lên mạng, tám chuyện cũng không nhiều lắm, thỉnh thoảng xem mấy bộ phim điện ảnh, có thể nhìn thấy mình tinh cũng không nhiều.

Lập tức liền có người lập tức đi tra thông tin của Nam Sơ.

Kết quả phát hiện vào một năm trước, lộ ra chuyện tình cảm giữa Lâm Lục Kiều và Nam Sơ, nhìn nhìn bình luận cũng thấy trái tim lạnh đi, cũng rất hiểu không nói được chữ nào.

Lâm Lục Kiều lại nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp ra bên ngoài hút thuốc.

Sau cùng tới lúc mấy vị lãnh đạo tới hô lên,

“Mấy cậu không tìm vợ nữa hả?”

“Tìm đi tìm đây!”

Buổi giao lưu lúc này mới chính thức bắt đầu, mấy cô gái tới liền xác định mục tiêu, giống như trước đó sớm đã nhìn trúng rồi.

Nam Sơ cùng Lâm Lục Kiều ngồi cạnh nhau, quét mắt nhìn một loạt mấy cô gái: “Em họ ở đâu?”

“Hử?” Anh quay đầu lờ mờ cô một cái.

Nam Sơ: “Không phải xem mắt rồi sao?”

Anh mỉm cười, “Em tin thật?”

Nam Sơ cũng cười lại, ánh mắt đen như mực, hiện lên bóng dáng của anh, cười đến cực kì thành khẩn: “Tin nha.”

Anh cười lắc đầu, chẳng muốn giải thích với cô, ánh mắt quét một vòng, cũng không nhận ra ai là cô em họ, chỉ đại một người, “Chính là người ngồi cạnh kia.”

Nam Sơ tỉ mỉ đánh giá, “Rất tốt.”

“Đi đi, nói chuyện một mẻ.” Anh châm chọc.

Kết quả, sau khi Nam Sơ đánh giá anh một lúc lâu, bỗng nhiên giơ tay lên, người chủ trì nhìn cô, “A... Nam Sơ có chuyện gì.”

Nam Sơ cười nói: “Người anh em bên cạnh tôi cũng độc thân, cho anh ấy một cơ hội đi lên thử xem.”

Nói xong,

Mấy cô gái trên bục mắt liền sáng lên, nhao nhao đưa ánh mắt chờ đợi nhìn lên người Lâm Lục Kiều.

Biểu tình Lâm Lục Kiều đã đen đi hơn nửa.

Các đồng đội vẫn cho rằng không ai có thể trị anh, hiện tại nhìn biểu cảm kiềm nén lửa giận kia, không phải vẫn có người có thể trị sao, nhao nhao lộ ra vẻ xem kịch hay.

Lâm Lục Kiều bị mọi người kéo lên đài.

Không can tâm tình nguyện đứng trên đó,

Đến cuối cùng, anh chỉ đen mặt ở đó, toàn bộ quá trình không nói câu nào lại nhận được hết hoa.

Buổi giao lưu chỉ là một hoạt động, nếu hợp mắt, lưu số lại, rồi liên hệ lại sau.

Sau cùng cô em họ ngồi không yên, trực tiếp đoạt lấy micro của người chủ trì, nói với Lâm Lục Kiều, “Lần trước hai ta chỉ gặp qua, tôi rất hài lòng với anh, lần này cũng là vì anh mà tới, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ qua, muốn kết hôn, sinh con, tôi đồng ý...”

Nói tới đây, cô bỗng nhiên thẹn thùng cúi đầu, “Tôi đồng ý bỏ việc theo anh về Bắc tâm.”

Mấy cô gái khác nghe anh ở nơi khác, còn có chút do dự, cô em họ này thật là bất cứ giá nào, mấy ngày nay tinh táo lại, phát hiện bản thân không thể nào quên được anh.

Lần này cũng là dùng hết sức quyết định theo đuổi lại.

“...”

Bọn lính ồn ào.

Lâm Lục Kiều theo bản năng nhìn Nam Sơ.

Người kia lại bình tĩnh nhìn anh, khóe miệng mang theo nụ cười, ôn hòa mềm mại, dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Edít: windy

Các đồng đội bên dưới đều ồn ào, không khí lập tức bị cô em họ đột nhiên tới nói kéo lên.

Làn sóng ồn ào trận trước cao hơn trận sau.

Người trên đài đứng thẳng tắp, biểu tình kín như bưng.

Em họ như được ủng hộ, xấu hổ đỏ mặt, nói tiếp: “A..., tôi có thể nói cho anh về tình hình của tôi chút, năm nay tôi 28, làm việc ở một phòng giao dịch chứng khoán, bằng thạc sĩ, sau khi kết hôn, anh phải về phía Bắc, tôi có thể trở về cùng anh, không là vấn đề, bởi vì tôi... Thực sự thích anh...”

Thật rất thích.

Thích đến mức nghe nơi này tổ chức buổi quan hệ hữu nghị, liền tự báo danh tham gia, bởi vì gần đây luôn luôn nhớ đến anh, không hiểu vì sao, trong đầu đều là bộ dáng của anh.

Người đàn ông như anh, quả thật rất hấp dẫn.

Cô em họ nắm góc áo đứng ở trên đài cúi đầu, cúi đầu chờ đáp lại, cô đã nói rõ ràng như vậy, chắc là anh đã hiểu.

“Thật xin lỗi.”

Lâm Lục Kiều đem hoa đưa cho người chủ trì, bỏ lại hai chữ rồi rời khỏi.

Hội trường sân khấu dựng cao hơn chút, Lâm Lục Liễu bước ra bên ngoài hai bước, tay trực tiếp chống ở cạnh sân khấu, tiêu sái nhảy xuống sân khấu.

“...”

“...”

“...”

Nụ cười trên mặt cô em họ đã cứng ngắc, sững sờ nhìn bóng lưng anh.

Hôm nay cô thật sự dùng hết sức để tới, mặc dù cũng biết người này không dễ, tính lại lạnh lùng, trong lòng cũng đã có chuẩn bị, mà khi anh thật như vậy lạnh lùng đi qua người mình, cô vẫn không nhận được mà cứng ngắc.

Sau lưng mờ hơi đỏ ra.

Sắc mặt trắng bệch, hô hấp không nhanh, ánh mắt híp lại nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Lục Kiều.

Kết quả một giây sau.

Lại là một trận rộ lên.

Anh đi xuống sân khấu, người dưới đài có thể không thấy rõ biểu tình của anh, nhưng đám Triệu Quốc bọn họ lại nhìn rất rõ ràng.

Trong mắt đều là lửa, ánh mắt nổi lửa bùng bùng, lúc nhảy xuống, thẳng tắp trừng mắt nhìn người khởi xướng.

Lúc Lâm Lục Kiều đi qua Nam Sơ, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, không chút do dự cũng không thương tiếc đem người ở trên ghế, kéo ra ngoài.

Tình hình liền xấu hổ.

Hai người tới công, lãnh đạo mới hồi phục tinh thần, vỗ vỗ Triệu Quốc, “Hai người họ nháo cái gì vậy? Cậu nghĩ cần tới nhìn xem không, tính tình Lục Kiều cũng không chừng lại làm ra chuyện gì đấy?”

Triệu Quốc rụt rụt cổ, anh ta không liên quan phá làm gì, “Có thể có chuyện gì, Lục Kiều thích nha đầu kia thôi.”

Lãnh đạo nửa tin nửa ngờ.

Triệu Quốc còn nói, “Không tin à, thật đó, lúc vừa tới, mỗi ngày đều buồn rầu, chính là bị người ta đá, không cam lòng.”

...

Bên ngoài tối đen, đèn đường hắt xuống, gió tuyết phiêu diêu.

Đi đang ngồi xôm ở cửa chơi với chú chó, “Chủ của mày sắp về rồi, nhớ nó không?”

Chú chó vàng vui vẻ đứng trong đồng tuyết phe phẩy cái đuôi, nhảy nhảy lên.

Đi chọc chọc cái mũi của nó, cười nói: “Nhóc...”

Lời nói còn chưa dứt, phía trước truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đem tuyết giẫm lên cột kẹt cột kẹt, bà mang theo ý cười ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy bóng dáng cao ráo túm tay cô gái đi về phía này.

Trong đêm tối, kì thật nhìn không rõ lắm, tới gần, đi cuối cũng nhận ra là Lâm Lục Kiều và Nam Sơ.

Sắc mặt hai người đều không tốt lắm.

Thân là người từng trải, di phản ứng rất nhanh, trực tiếp ôm lấy chú chó trên mặt đất đi vào trong nhà, “Đi thôi! Đi ngủ thôi!”

Trên lầu hai, mở cửa.

Lâm Lục Kiều trực tiếp kéo cô đi vào, từ khi Nam Sơ đẩy anh lên đài, cảm xúc kìm nén một đường, cuối cùng tới giây phút này bộc lộ ra.

Trần đầy tức giận, toàn bộ ở giây phút này biến thành một câu quát lớn:

“Mẹ nó nháo đủ chưa?”

Nam Sơ vô lực thở dài, cô thật là không nháo, vừa mới biết anh đi xem mắt, dầm chua lật trời, nhịn không được, liền đẩy anh lên.

Không phải xem mắt sao?

Nơi này đủ đó.

Cô em họ xuất hiện quả thật nháy mắt đã kích thích cô, Nam Sơ hâm mộ cô ấy có thể không kiêng nể gì ở trước mặt nhiều người như vậy thể hiện tình yêu của mình, thể hiện cô ấy thích người đàn ông này.

Đây là điều cô không làm được.

Nếu lúc ấy cô xông lên, đoạt lấy micro của cô ấy, thâm tình thổ lộ với Lâm Lục Kiều, phỏng chừng ngày mai anh lại lên đầu đề, mà Nam Nguyệt Như bên kia, tất nhiên sẽ lại thêm một vòng oanh tạc ra.

Tất cả chuyện lúc trước chưa dọn hết, cô không thể lại đẩy anh lên nơi đầu sóng ngọn gió được.

Trong lòng hai người đều tức giận.

Anh giận cô không biết hối cải, tùy ý làm loạn.

Cô giận tính tình anh thối tha lại vừa cứng rắn.

Cửa mở ra.

Nam Sơ bị anh đẩy phát vào, đứng vững ở khung cửa, anh lại đứng ở trong hành lang tối om, toàn thân mặc quân trang, trong bóng đêm, vành mũ che đi nửa gương mặt của anh, càng không thấy rõ giờ phút này khuôn mặt anh.

Tiếng nói anh lạnh thấu, lại không mang theo cảm xúc: “Thấy người khác xấu hổ em rất thích phải không?”

Đôi mắt đen láy của Nam Sơ nhìn, hỏi anh: “Có phải anh thích cô gái kia đúng không, ít nhất thoải mái hơn với em, cô ấy nguyện ý vì anh về phía Bắc, nguyện ý vì anh từ bỏ công việc, sẽ không mang phiền toái đến cho anh, đúng không?”

Trong lòng Lâm Lục Kiều bỗng nhiên hồi hộp.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cô.

Nam Sơ lại cười tự giễu, vô lực trắng xanh, “Lâm Lục Kiều, anh trách em, hận em, đi quá dễ dàng. Với anh một năm qua cũng không quá dễ dàng, em vừa ngỗ, quả thật, sóng gió anh với em gặp phải cũng rất nhiều, anh... Nếu như thật có hảo cảm với cô ấy, ừm, em có thể hiểu được.”

Cô bỗng nhiên cúi đầu, giọng nói dần dần nhỏ xuống, “Ngày mai em sẽ đi, cũng sẽ không trở lại nữa.”

Kết quả Lâm Lục Kiều nhìn hiểu rõ, châm chọc: “Giả vờ, giả vờ tiếp đi.”

Nam Sơ không nói nữa, tui thân nhìn anh.

“Sao? Anh bắt nạt em hả?”

Một khi mất tin tưởng, sao có thể một sớm một chiều liền lập lên được.

Cô lắc đầu, “Không có.”

Trong phòng tối om, cửa sổ mở rộng, ánh trăng chiếu vào, cửa sổ bị gió thổi vào kêu vang dội.

Cô vịn tay khung cửa, bước tới phía trước một bước, ngửa cổ lên hôn anh.

Kết quả bị Lâm Lục Kiều lập tức nghiêng đầu, né đi.

Cô nhón chân, dừng tại giữa không trung, đôi môi đỏ tươi dừng ở dưới cổ anh.

Lông mi khẽ chớp.

Cô cố ý tiếp tục, hôn.

Đầu lưỡi khẽ liếm trên môi anh, nhẹ nhàng miêu tả bờ môi mỏng của anh, so với trước kia, cô hôn không mang theo bất cứ điều gì, như là cực kì thành thật hôn tạm biệt.

Một giây sau.

Lâm Lục Kiều bỗng nhiên như trừng phạt cắn môi dưới của cô.

Đáy mắt anh đều là lửa.

Nam Sơ cũng cắn ngược lại cắn môi dưới của anh, nháy mắt ánh mắt hai người đều là lửa.

Giống như muốn nhìn thấu đối phương, trong ánh mắt giống như muốn ăn lấy đối phương, sau đó nhập vào xương cốt.

Tình yêu theo oán hận.

Ngoài cửa sổ gió tuyết mãnh liệt, lạnh lẽo bên trong liền như bốc lửa.

Lâm Lục Kiều cúi mắt nhìn cô, cô gần như bị nhìn thấu mặt đỏ ửng, đôi mắt đen lấy lại sáng lấp lánh, ánh chậm rãi nhắm mắt lại, trực tiếp cạy hàm răng của cô, đầu lưỡi chui vào, hung hăng cướp đoạt.

Môi lưỡi dây dưa mãnh liệt.

Nam Sơ đứng không vững, tay từ khung cửa treo lên cổ của anh, đem người dán lên người anh.

Lâm Lục Kiều nghiêng người đẩy cô đi vào, dùng chân đóng cửa, trực tiếp đem người dựa lên tường, trong mắt đều là lửa chưa dập.

Nam Sơ phối hợp với anh.

Hai người như hai con thú điên cuồng, dính ở cửa.

Bất mãn, áp lực, phần nộ, toàn bộ biến thành nụ hôn mang theo gần gũi lại mang theo chút trừng phạt.

Chưa từng trải qua kích thích như vậy.

Mang theo hận thù lại mang theo trừng phạt lại muốn đem tình yêu xâm nhập vào đối phương.

... ..

... ..

... ..

... ..

Nam Sơ bị coi cho không còn gì, thân thể trần trụi bị anh vút lên trên giường.

Giọng anh trầm thấp khàn khàn, vẫn còn châm chọc: “Phản ứng rồi hả?”

Nam Sơ nằm thẳng ở trên giường, làn mồ anh trong bóng tối, nhẹ giọng ừm một tiếng.

Anh cười, “Cho nên vừa rồi giả vờ cái gì?”

Nam Sơ nhắm nhắm mắt, cắn môi, không phát ra một tiếng nào.

Ánh mắt Lâm Lục Kiều càng tối, giọng nói châm chọc: “Lại còn không đến nữa? Làm được hả?”

Toàn thân giống như bị điện xẹt qua, Nam Sơ chỉ cảm thấy tê dại, cô gắt gao cắn môi dưới, nhắm mắt lại, mặc anh.

Anh rõ ràng là trừng phạt, ôm lấy mắt, trên trán có giọt mồ hôi: “Thích không? Kêu đi.”

Trước kia Lâm Lục Kiều chưa bao giờ hỏi cô như này, lúc anh yêu cô, cô không quý trọng, bây giờ, anh hình như không thương cô nữa rồi.

Người nào đó không có tính tình này.

Nhưng Nam Sơ thật cảm thấy được, lần hoan ái quá mãi người rồi.

Cô cắn răng.

Oán hận cắn.

Không tự giác, giọt nước mắt rơi xuống giường, thấm ướt gối.

Tối khi đó, Nghiêm Đại nói với cô, tình cảm người đàn ông lâm vào cũng nhanh, thoát ra cũng nhanh, mà người phụ nữ, lâm vào thì chậm, lại khó thoát ra.

...

Làm xong.

Hai thân thể trầm mặc dựa vào đầu giường hút thuốc, Lâm Lục Kiều nhìn đồng hồ, đứng dậy xuống giường mặc quần áo.

Nam Sơ dõi theo sóng lưng cùng cột xương sống của anh.

Trầm mặc.

Không khí lại trầm mặc.

Ngoài cửa tuyết đã ngừng rơi.

Lâm Lục Kiều cài từng cúc áo một, cúi đầu nhìn đồ trên đất, nhìn những đồ rơi trên đó, “Sắp điểm danh, anh đi đã.”

“Ừm.”

Cô lại hút thuốc, vòng khói vòng quanh, quyến rũ với ánh trắng ngoài cửa sổ.

Anh đội mũ, đi tới cửa, dừng bước chân lại, đưa lưng về phía cô, bỏ lại một câu, “Hút ít thôi.”

Lâm Lục Kiều không vội vã rời khỏi, ở dưới lầu rút nửa bao thuốc ra, sau đó ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên lầu, mới đứng dậy rời khỏi.

Trong ký túc xá.

Triệu Quốc đang buồn rầu, tới giờ điểm danh anh còn chưa trở lại, vừa muốn gọi điện thoại cho anh, liền nhìn thấy anh cầm theo áo khoác từ dưới lầu đi lên.

“Ài... anh còn không trở lại, tôi phải đi tìm anh rồi!”

Lâm Lục Kiều đẩy anh ta ra, thấp giọng ừ một tiếng, quay về giường của mình.

Triệu Quốc như âm hồn không tan, theo tới bên cạnh anh, mắt sắc liếc mắt một cái liền phát hiện trên cổ anh có một dấu son hồng hồng, nói:

“Ai ai ai, Lục Kiều, anh đây đây đây, anh làm chuyện xấu rồi hả!”

Lâm Lục Kiều cúi đầu lờm một cái, trực tiếp chỉ anh ta, “Về chỗ cậu đi.”

Được rồi, tâm tình không tốt, Triệu Quốc không dám phá anh nữa, bĩu môi muốn nói lại thôi rồi trở về chỗ của mình.

...

Ngày hôm sau huấn luyện kết thúc.

Lâm Lục Kiều huấn luyện xong, trực tiếp đến khu người nhà.

Di vẫn nhiệt tình như cũ nói với anh, “Tiểu Lục đến hả.”

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, nhẹ giọng hỏi: “Cô ấy đâu rồi?”

Di nói: “Đi rồi, buổi sáng đã kéo hành lý đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Edit: windy

Khi dì nói lời này, ánh mắt có chút trách móc nhìn về phía anh.

“Lục Kiều à, không phải dì nói cháu, có cái gì nói sao không nói hẳn hoi, cô bé ngần dậm xa xôi chạy tới đây tìm cháu, cháu xem cháu làm cho người ta bỏ đi, ta xem sau này cháu làm sao?”

Khóe miệng Lục Kiều gọi lên nụ cười cực nhạt, trên tay vẫn vẽ điều thuốc chưa đốt, châm chọc nói: “Cô ấy nói cái gì với dì rồi ạ?”

Dì vậy vậy tay, cô ấy có thể nói cái gì với bà chứ.

Bộ đội ở đây đều là tân binh hơn hai mươi, mặc dù tuổi trẻ nóng nảy, nhưng độc thân vẫn chiếm đa số, khu người nhà một năm cũng không có mấy người ở, Nam Sơ tới kì thật bà rất cao hứng.

Chỉ ít có người có thể trò chuyện với bà.

Cô gái này tuy nói không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không để bà một mình, bà chủ động cô sẽ đáp lại, cô còn có thể tán gẫu với bà một lúc, bà muốn yên tĩnh, cô cũng yên tĩnh ngồi bên cạnh xem kinh Phật của mình.

Dì nhớ tới, “A... Cô ấy còn tin vào Phật, tuổi còn nhỏ, cũng đã thanh tịnh, không thể sánh bằng vợ Triệu Quốc, mỗi lần tới đây, đóng cửa lại, bên trong âm nhạc âm âm vang trời. Bà già như ta tìm không tốt, nói vài lần cũng không chịu nghe.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, bắt đầu vẽ điều thuốc, không biết suy nghĩ cái gì.

Dì trò chuyện với Nam Sơ hầu như là nói về con của bà, con trai học ở Đại học phía Bắc, vừa nhắc tới con trai bà, ánh mắt dì như có ánh sáng lấp lánh, tuy tại lúc bình thường, cậu ấy hết ăn lại nằm, cũng cách rất xa, cũng rất nhớ.

Nói đến đây, dì liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều, “Cô ấy hay nói tới cháu nhất.”

“Cái gì?”

Giọng anh khàn khàn, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp.

“Cô ấy hỏi ta cháu ở trong này có tốt không, có bị bệnh lần nào chưa, có đi khám đúng hẹn không, có bị không quen khí hậu không, ta sao trả lời hết được.”

Kì thật từ khi gặp lại đến giờ.

Hai người đều đang phân cao thấp với nhau, đều đã quên hỏi một câu, một năm nay có sống tốt không?

Có lẽ không phải quên.

Có lẽ biết rõ đối phương đều không tốt.

Nhưng cô vẫn muốn lấy được lời chính xác từ miệng người khác.

Lúc vừa tới nơi này là cuối tuần thứ hai.

Lâm Lục Kiều phát sốt, cũng là mùa đông, tuyết rơi xuống, người mơ mơ màng màng nằm ở giường phòng y tế, trong đầu đều là gương mặt vui buồn lẫn lộn của Nam Sơ.

Cô ngồi ở trên ghế sofa không vui gọi đội trưởng.

Khi cô tức giận sẽ nghiêm túc gọi đội trưởng.

Khi ở trên giường, cô yêu kiều gọi đội trưởng.

Còn có khi gọi cô rời giường, tóc như bôm sư tử, không kiên nhẫn gọi đội trưởng.

Cô luôn luôn đội trường đội trường.

Đến ngay cả khi chia tay.

Cô nói, “Đội trường, chúng ta chia tay đi.”

Trong lúc phát sốt đầu óc hỗn loạn, trong đầu toàn là tiếng của cô, như ma ám rót vào tai, không xóa được, cả người giống như muốn nổ tung, kiểu hành hạ trí mạng này.

Thật giống như trong lòng có ngàn vạn con kiến đang đốt, từng chút từng chút, đánh bại anh.

Khi đó người trong đội chưa tốt như giờ, chỉ có Triệu Quốc một mình tới phòng y tế thăm anh.

Kết quả liền thấy anh thân đàn ông mét tám ngồi ở trên giường y tế chảy nước mắt.

Triệu Quốc ở ngoài cửa thấy Lâm Lạc Kiều khóc.

Kia thật là dọa người nhảy dựng, lúc ấy chỉ cho là anh không chịu được huấn luyện cường độ cao, lại thêm phát sốt, thân thể ăn không vào, tinh thần bị vỡ ra, Triệu Quốc tuy tính hay bát quái, nhưng miệng không dễ cay, sẽ không nói gì đó, Lâm Lạc Kiều bình thường đều lạnh lùng, mà giờ lại khóc đến đau lòng như vậy, chắc chắn bị tổn thương rất nhiều.

Thêm cả quan hệ với mọi người không được tốt, cũng sẽ không trêu chọc, ngộ nhờ lỡ lời lại biến thành châm chọc sẽ ảnh hưởng đến đoàn kết trong đội.

Sau thời gian đó rất lâu, Triệu Quốc cảm thấy Lâm Lạc Kiều rất đáng thương, mang theo thái độ đồng tình, đặc biệt chiều cô anh, ví dụ như lấy thêm cơm cho anh, mong anh nhiều một chút, chăm sóc thân thể, lấy thêm nước cho anh, hi vọng anh uống nhiều chút, thanh lọc cơ thể, cảm xúc sẽ không bị áp lực nữa.

Nhưng mà Lâm Lạc Kiều cũng không biết, anh chỉ là may mắn, may lúc đó không ở Bắc tằm, nếu không thì để Đại Lưu vào Thẩm Mục biết được, chuyện này sẽ thành chuyện cười cho hai người bọn họ uống trà nói chuyện.

Anh nay đã gần 30 tuổi.

Cũng đã khóc một lần như vậy, lại vì một người phụ nữ.

Từ nhỏ đến lớn, không chuyện gì có thể chọc tới nước mắt của anh, đến ngay cả chuyện mẹ qua đời anh cũng không khóc, hốc mắt đỏ hai lần, anh mạnh mẽ kìm nén xuống, chút đau thương và thống khổ đều có thể chịu được.

Mà con người khi vào lúc cực kì tuyệt vọng và đau khổ, mới có thể tìm trong trí nhớ chút dấu vết để lại, để cho bản thân càng đau khổ càng tuyệt vọng.

Ví như, cô ấy kì thực không có yêu anh nhiều như anh tưởng.

Ví như, cô ấy mê luyện anh, có lẽ nói là mê luyện thân thể anh.

Loại cảm giác này cực kì tuyệt vọng.

Trải qua đủ loại phủ định.

Lúc ấy anh cực kì xác định, cho dù gặp phải bất cứ cái gì, anh cũng sẽ không chia tay với cô.

Ai đó đã nói, anh từ trước đến nay cũng không để ý chuyện đồn đãi nhảm nhí.

Một ngày trước tối đó Đại Lưu còn nói: “Cậu đừng quá chắc chắn, nha đầu kia tuổi còn nhỏ, bản lĩnh ít, gặp phải chuyện này dễ dàng bỏ chạy.”

Lúc ấy anh còn đặc biệt khinh thường liếc nhìn Đại Lưu một cái, “Cô ấy muốn bỏ chạy, anh em giật tất cho cậu một năm!”

Đại Lưu từ nhỏ đến lớn là chân thom, tháo tất ra, nửa cái gối đều có thể ngủ thấy, trước kia mấy người tới nhà Lâm Lạc Kiều chơi game, còi giầy cái, Lâm Lạc Kiều trực tiếp bắt người ta mang giày ném ra.

Mùi hôi bốc lên, thiếu chút làm hoa nhà bọn họ héo rũ.

Thẩm Mục ở bên cạnh nghe xong, lòng tốt khuyên anh: “Lạc Kiều, cậu đừng chơi lớn như vậy.”

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó anh quả thật nực cười.

Ngày đó nhận được điện thoại của Thẩm Mục, biết cô đến tìm anh, sau đó nhận được thông báo báo nguy, anh thật sự nghĩ muốn bóp chết cô.

Sau đó biết không phải cô, trong lòng có chút bình tĩnh lại, nhưng lại thất vọng.

Tinh táo nghĩ lại, cô nhất gan như vậy, sao có thể vượt tuyết lớn mà vào đây được?

Khi anh thấy ở cổng đội phòng cháy có bóng dáng màu đỏ tươi kia.

Anh vừa tức giận, chút vui sướng kia đều bị anh xem nhẹ, hỏi cô tới làm gì, cô dường như không có việc gì nói đến cầu yêu.

Kia đó anh thật sự là giận rồi!

Giống như chuyện gì cũng đã ở trong lòng bàn tay cô, cô muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Vừa thấy mặt.

Cô lại vô cùng lo lắng nhào lên, ý muốn kéo dục vọng một năm qua lên.

Lúc ấy anh chán ghét, phát tiết.

Mà tới hôm qua,

Cô còn nói, cô sẽ không đến tìm anh nữa, để anh tìm người phụ nữ khác.

Khi đó, trong lòng anh rất là luống cuống.

Khao khát liên khao khát, ít nhất đừng chặt đứt.

Nhưng mà cô ở trên giường cũng lạnh nhạt hơn trước kia, anh kích động cô, cô vẫn không động đậy.

Anh lần lượt dùng dùng cách cô thích nhất, rõ ràng có hiệu quả, làm xong, cô cũng bình tĩnh tựa vào đầu giường yên lặng hút thuốc, giống như vừa rồi không là gì cả.

Còn thiếu chút dùng tiền làm nhục anh nữa thôi.

Lâm Lục Kiều nghe xong, liền xoay người đi, đi gọi anh lại, “Lúc rời đi, ta nói lần tới tìm lúc thích hợp tới, tuyết rơi đường không dễ đi, cô ấy nói có lẽ sẽ không quay lại nữa, ta nghĩ vẫn nên nói cho cháu, lỡ đâu hai đứa có hiểu lầm gì.”

Đi rồi.

Ngoài cửa gió lạnh thổi tới, cành cây rung động, giữa không trung từng mảng từng mảng tuyết rơi xuống.

Đi đi đóng cửa, nói: “Tuyết lại rơi rồi.”

Hình ảnh tiêu điều.

Người đàn ông đi trong tuyết, bước đi vững vàng, bóng dáng cao lớn mà suy sụp.

Kiếp sau chúng ta đều không yêu nữa, thôi đau.

...

Trở lại Bắc tầm, bắt đầu tiến hành quay phim, kịch bản do một tác giả tên Nam Tuyền viết

Nam Sơ casting cực kì thuận lợi.

Cô là diễn viên đầu tiên cả tổ kịch chọn ra, đơn giản là tác giả nguyên tác rất thích cô.

Sau này cô quen cô gái tên Tô Ly.

Hai người gặp nhau một lần, lúc nghỉ ngơi liền ngồi trò chuyện với nhau, cho dù không nói chuyện cũng có thể im lặng ngồi, cô xem sách của cô, tôi phát gốc của tôi, giống như bạn bè quen biết nhiều năm.

Về sau, cô phát hiện Tô Ly cùng với ông chủ đẹp trai trong tổ kịch chơi có phần “Khó hiểu”.

Với huấn luyện diễn một năm nay.

Ở Mĩ đã huấn luyện qua, quả thật tiến bộ không ít, giống như hiểu ra, đối với việc đem cảm xúc không chế và khắc họa nhân vật đều đã hiểu được, đồng thời còn đặc biệt giỏi về nắm bắt chi tiết người vật.

Biểu cảm của ông chủ đẹp trai kia cùng với Tô Ly cũng chưa thoát khỏi ánh mắt cô.

Nhưng Tô Ly cũng thẳng thắn thành khẩn, hai người từng có một khoảng thời gian.

Nam Sơ cũng không kinh ngạc, chỉ là nhìn thấy Từ Gia Diễn là nhớ tới Lâm Lạc Kiều, bộ dáng hai người không giống nhau, tính cách cũng khác xa, Từ Gia Diễn hơi lười biếng, Lâm Lạc Kiều lại hơi vô lại, mặc quân phục vào lại là cấm dục.

Nhưng chỉ là có thể nhớ tới đội trưởng của cô.

Khi rời khỏi đội trưởng nổi nóng với cô.

Nữ diễn viên trong đồ cả ngày hoa si nhìn ông chủ kì, đến ngay cả trợ lý cũng không kim nôi, nhưng cô vẫn thích đội trưởng hơn, cương nghị còn có cảm giác an toàn.

Tô Ly nói cực kì hâm mộ cô, cảm thấy cô sống rất tiêu sái.

Cô cười lắc đầu, tất cả tiêu sái đều giả vờ, trước khi nhìn thấy người kia thôi.

Trong tổ quay cảnh đêm.

Hai người nằm ở trên thảm cỏ ngắm sao, nói thành kiến công việc nhớ chuyện cũ, Tô Ly ngửa đầu ngắm sao, thờ dài nói: “Ánh mắt thế tục, chúng ta không ngăn cản được, tôi cảm thấy linh cứu hỏa rất tốt, thành kiến công việc đã sớm không nên tồn tại, đại thần trước kia cũng bị người nhà không hiểu, cứ cho rằng anh ấy làm như vậy vì ganh đua, nhưng cha lại cảm thấy anh ấy không làm việc đáng hoàng.”

Đúng vậy, trên thế giới này có rất nhiều loại âm thanh sẽ cố gắng làm loạn lòng của chúng ta, tại lúc bạn gặp khó khăn, bọn họ sẽ không chút lưu tình nào giẫm lên mấy cái. Bọn họ châm chọc, bọn họ cười nhạo, bọn họ ý muốn giẫm bạn ở dưới chân, khinh thường nhìn truyen cười của bạn.

Hi vọng một khi bạn rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không đứng lên được.

...

Gần cuối năm, Bắc tầm tuyết rơi không ngừng, một trận lại một trận.

Gió tuyết thổi đầy, tuyết ngưng đọng lại, cành cây đều bị tuyết rơi đến cong xuống.

Nam Sơ cùng Tô Ly vào đêm 30 tết đến thanh thiện tự, cầu duyên cho mình.

Đền cửa Phật, cuối năm rất nhiều người đến, từ trên xuống dưới đều là người đến cầu nguyện cho năm mới.

Hai cô ăn mặc đơn giản, đi qua rất nhiều người qua đường.

“Cô thường xuyên tới chỗ này?” Tô Ly hỏi.

Nam Sơ lắc đầu, “Trước kia thường xuyên, giờ bận quay phim, một tháng một lần, thường lên đây nghe thiền một chút.”

“Nghe thiền có thể làm gì?”

Nam Sơ cười, “Tĩnh tâm, trước hay bị người ta mắng, tâm không tĩnh, muốn tìm chỗ phát tiết, nếu không sẽ bị tích tụ lại, rất dễ bị ung thư vú.”

Tô Ly trừng mắt nhìn bộ ngực cao ngất của cô.

“Cô đang trêu tôi hả?”

Nam Sơ cười càng thoải mái, “Không có, tôi nói thật, không thể bởi người khác sai mà trừng phạt mình, nhưng mà nghe thiền xong quả thật lòng yên tĩnh rất nhiều, sư phụ nói tu tâm rất tốt, nếu cô có chuyện gì buồn bực, có thể tìm thầy ấy nói một chút. Đội lát nữa tôi đưa cô đi gặp.”

Cả đường nói cười, rất nhanh liền lên tới đỉnh núi.

Trên núi người tới dâng hương rất nhiều.

Nam Sơ dẫn theo Tô Ly dâng hương, xoay người đi tìm chủ trì.

Đến hậu viện gặp phải Thẩm Mục.

Tây trang thẳng tắp, dáng người thanh tú.

Nam Sơ cúi đầu nhìn qua, nghĩ muốn nghiêng người tránh đi, kết quả bị Thẩm Mục gọi lại.

Tuy Nam Sơ đeo khẩu trang, nhưng anh ta liếc mắt một cái liền nhận ra được.

“Cô đợi chút.”

Nam Sơ dừng lại, “Anh Mục.”

Người có thể đi vào hậu viện không nhiều lắm, hoàn cảnh thanh tịch, ở giữa có đỉnh lư hương đang cháy, tỏa ra khói xanh lượn lờ, phía trước không có người, phía sau là cây lá xanh biếc.

Thẩm Mục cho tay vào túi, nhìn cô nói: “Lục Kiều trở lại.”

“A...”

Nam Sơ xoẹt qua người anh, nói với Tô Ly phía sau: “Đi thôi, Ly.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Edit: windy

Nam Sơ cũng không quay đầu nắm tay Tô Ly đi khỏi.

Thẩm Mục hai tay đút trong túi, đứng tại chỗ nghiêng đầu nhìn tám lưng kia, lắc đầu rồi đi.

Nam Sơ gõ cửa đi vào.

Chủ trì đang nhắm mắt ngồi ở trên bồ án, trong phòng đàn hương thanh tĩnh, một ngọn đèn chiếu sáng.

Hai người hơi hơi cúi người, “Chủ trì.”

Chủ trì mở mắt ra, liếc mắt nhìn hai người một cái, ánh mắt rơi lên trên người Nam Sơ, nói: “Hôm nay lại quay lại?”

Nam Sơ đi qua, gật đầu nói: “Quay lại nghe thiền.” Chỉ chỉ Tô Ly phía sau, “Đây là bạn con, Tô Ly. Cùng tới nghe thiền.”

Chủ trì gật đầu, “Được, gần đây thế nào?”

Lời đạo đầu như không ngoại lệ.

Nam Sơ cẩn thận nghĩ lại trong khoảng thời gian này, cười nhạt: “Ăn được ngủ được uống được.”

Chủ trì lại nhìn về phía Tô Ly, xoay vòng phật, “Ngồi đi.”

Nam Sơ liếc nhìn Tô Ly một cái, ngồi lên bồ án: “Chủ trì, bạn con có một chuyện, thầy cho lời khuyên đi.”

Chủ trì liếc nhìn cô một cái, “A...? Chuyện gì?”

“Trong Phật đạo nghịch duyên có phải do nhân quả báo ứng gây ra không?” Tô Ly không chút vòng vo.

Chủ trì: “Nghịch duyên, không tuân duyên, nghiệt duyên, ba loại này, nghiệt duyên mới đúng là nhân quả báo ứng gây ra, nghịch duyên, không tuân duyên, mặc dù nhìn không thuận, nhưng kì thật tu hành phật đạo, xuất hiện nghịch duyên cùng với không tuân duyên, còn lại là tu hành đại phúc báo, thế nào? Cô nương, cô tu phật?”

Tô Ly cười chưa sót, “Không phải, là bạn của con.”

Chủ trì Huệ Nhược Minh Tâm, hiểu rõ liền gật đầu: “Hai người đều thế, nghịch duyên, không tuân duyên có thể hóa giải, nghiệt duyên không thể hóa giải.”

Ước chừng hàn huyên tâm gần tiếng.

Chủ trì tĩnh tu, Nam Sơ mang theo Tô Ly đi nghe thiền, giữa trưa tới giờ ăn chay, ở trai đường gặp phải Thẩm Mục, vòng phật trên tay rất rõ ràng.

Nam Sơ xới cơm, để lên trước mặt Tô Ly, thấp giọng cười: “Cơm bên này là đồ chay, có thể ăn được.”

Tô Ly thấp giọng nói cảm ơn, bắt đầu ăn.

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau.

Tô Ly vừa ăn vừa hỏi, nhàn nhạt hỏi: “Thật không tính tìm anh ấy hả?”

Nam Sơ và cơm, chọc chọc chén cơm, cười khỏ: “Bình tĩnh bình tĩnh đi.”

Bọn họ đều cần bình tĩnh.

Dù sao kí ức đêm đó không quá tốt đẹp.

“Nếu anh ấy không tới tìm cô thì sao?”

Nam Sơ ăn cơm, “Ly, đôi khi tôi cảm thấy, tôi muốn anh ấy sống cuộc sống bình an tôi muốn đi theo anh ấy ở bên nhau.”

Tô Ly hiểu rõ, “Ừm.”

Khóe miệng Nam Sơ cười chua xót: “Ngày đó ở trong đội, tôi nhìn thấy một cô gái thổ lộ với anh ấy, làm ở phòng giao dịch chứng khoán, lương một tháng hai vạn, nguyện ý vì anh ấy từ chức tới Bắc tam. Khi đó tôi nghĩ, vì sao tôi không thể vì anh ấy mà từ bỏ nghề diễn viên này? Là tôi tham hư vinh hay quá hưởng thụ danh lợi vòng luẩn quẩn này mang đến?”

Tô Ly: “Tôi biết cô không phải.”

“Có lẽ anh ấy càng thích hợp với cuộc sống như vậy, mà không phải là tôi kiêu tùy tiện tiện nói hai câu có thể dè dặt người ta. Nếu lần thứ hai công khai tình cảm, bởi vì tôi, anh ấy có lẽ suốt ngày bị đám chó săn theo dõi, anh ấy cực kì thẳng thắn, cũng không phải thân sĩ gì, thỉnh thoảng sẽ chửi tục, ngộ nhờ đến lúc đó truyền thông lấy mấy câu đó nói lên... Đối với tôi lại không cam lòng.”

Không cam lòng cái gì.

Không cam lòng anh ấy cùng với bất cứ người phụ nữ nào khác ở bên nhau.

Tô Ly thở dài một tiếng, cảm động: “Đúng vậy, tôi cũng không cam lòng.”

Không cam lòng buông tay.

Lại không cam lòng mà liên lụy anh ấy.

“Ăn cơm đi.”

Khi Nam Sơ ngừng đầu, đối diện Thẩm Mục có một bóng người, nếu không phải tấm lưng kia quá nhỏ cô thiếu chút nữa tưởng người đó đến đây.

Nghĩ lại thấy không có khả năng, người đó từ trước đến nay đều không tin những thứ này.

Chỉ là cách ăn mặc quá giống nhau.

Cả người là bộ đồ màu đen, đội mũ ở trên đầu, hơi hơi khom lưng, dáng người quá nhỏ, ngồi ngay ngắn ở đằng kia.

Thẩm Mục bị quấy rầy, biểu tình không quá sung sướng nhìn chằm chằm người đối diện.

Người kia giống như không để ý anh ta, trái lại cúi đầu và cơm trong bát, còn gấp một cái đùi gà chay vào bát, bỏ vào trong miệng ăn từng miếng từng miếng, giống như cố ý chọc giận anh ta.

Thẩm Mục bị tức, “Bốp” tiếng đũa đập xuống, đang muốn châm chọc vài câu, ánh mắt lờm tới Nam Sơ đang nhìn chằm chằm mình, anh ta cũng nhìn qua, Nam Sơ cười cười với anh ta.

Nhớ tới người anh em mệnh khổ kia của mình.

Càng làm anh ta tức thêm.

...

Nghỉ cuối năm, sau cùng có một bộ phim quay xong, Nam Nguyệt Như tới đón Nam Sơ đi ăn cơm.

Đến chỗ ăn.

Phục vụ hoan nghênh bọn họ đi lên, “Trầu tổng đã ở trên lầu đợi rồi.”

Nam Sơ hiểu ra, “Mẹ, còn có ai nữa?”

Nam Nguyệt Như kéo cô lên lầu, “Trầu Thế Hoa, Giải trí Hoa Thiên.”

Đương nhiên còn có con trai ông ta, Trầu Miếu, 28 tuổi, nhà sản xuất.

Mà lúc này ở trên lầu.

Trầu Miếu: “Ba nói Nam Sơ?”

Trầu Thế Hoa gật đầu, hít một hơi thuốc lá: “Mẹ cô ấy là bạn cũ của ta, năm trước xem qua một bộ phim của cô ấy, cũng được, mẹ cô ấy nói với ta chuyện này, ta thấy không sao, coi như tùy tiện ăn một bữa cơm, nếu con không thích, hai đứa tự nói.”

Trầu Miếu cười cười, nửa đùa nói: “Ba cũng được lắm, người tốt ba làm, người xấu để con làm đúng không? Cô ấy con rất thích, nếu như thật có thể thành, cuối năm rước về nhà cho ba?”

Bộ dáng của Nam Sơ ai mà không thích.

Trầu Thế Hoa thật không ý kiến gì, “Được, con cũng trưởng thành rồi, cũng hiểu rõ rồi, đợi lát nữa trực tiếp thảo luận chuyện hôn sự là được.”

“Được a!”

Nam Sơ theo Nam Nguyệt Như vào, bốn người khách khí hàn huyên.

Nam Sơ vừa mới quay phim xong, chưa kịp về thay quần áo, trên người vẫn là áo lông dài, vừa ở trong xe, Nam Nguyệt Như đã bắt cô thay sang váy, cho nên lộ ra chút ý lại vẫn cực kì khả quan.

Nhưng toàn bộ quá trình Nam Sơ chỉ bọc áo lông nghiêm mật.

Trầu Miếu ở đối diện toàn bộ quá trình đều mang theo nụ cười suy xét nhìn chăm chăm cô, “Cô không cởi áo khoác sao?”

Nam Sơ: “Không nóng, cảm ơn.”

Trầu Miếu từ nhỏ đã có mặt mũi, anh ta chơi trong vòng luẩn quẩn Phú Nhị Đại đều ăn chơi trác táng, liền thích làm trái lại, cô không phản ứng với tôi, tôi liền càng muốn chơi cô.

Nam Sơ quá mức lạnh nhạt, khiến cho Trầu Miếu cảm thấy đang chơi lạt mềm buộc chặt với anh anh.

Vì thế, sau khi Nam Sơ nói xong, anh ta lặng lẽ cầm điều khiển điều hòa ra sau lưng, chỉnh nhiệt độ đến cao nhất.

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao.

Đến cả Trầu Thế Hoa bình thường luôn sợ lạnh cũng không nhịn được mà cởi áo khoác, “Sao bỗng nhiên nóng như vậy?”

Trầu Miếu cười xấu xa: “Không biết ạ, khả năng điều hòa hỏng?”

Trầu Thế Hoa không để ý anh ta, phát hiện Nam Sơ vẫn mặc áo lông, thân thiết hỏi câu: “Cháu không nóng sao? Nếu không cởi áo khoác ra, đừng để ra ngoài bị cảm.”

Nam Nguyệt Như liếc nhìn Nam Sơ, “Cởi đi.”

Nếu Nam Sơ biết là xem mắt, đánh chết cũng sẽ không thay bộ đồ kia, cũng không phải để ý cái gì, so với nó cô cũng đã mặc bộ lớn mật hơn rồi, nhưng cô có cảm giác bị lừa gạt.

Cô mạnh mẽ đứng lên, “Con ra ngoài hít không khí.”

Trầu Thế Hoa không hiểu, hiền hòa nói: “Ăn cơm trước.”

Nam Sơ lễ phép khom người chào, “Con đi vệ sinh, xin lỗi không tiếp được.”

Một giây sau, Trầu Miếu cũng theo sát đứng lên ra ngoài, “Con cũng đi.”

Hai người hiểu ý cười, Trầu Thế Hoa nói đùa: “Xem ra con tôi rất thích con gái bà.”

Nam Sơ ra ngoài liền ở bên kia, Trầu Miếu dứt tay vào túi ở phía sau gọi lên, “Này, cô đi đâu vậy, nhà vệ sinh ở bên cạnh!”

Không để ý anh.

Nam Sơ tới thẳng khu hút thuốc, một mạch kéo áo lông xuống, bộ đồ bên trong là cổ chữ V, ôm lấy đường cong như ẩn như hiện.

Cô dựa vào tường, lấy từ trong hộp thuốc ra một điếu, ngậm trong miệng, cúi đầu châm thuốc, thở dài một hơi.

Cách lần khói, thấy Trâu Miếu Miếu từ xa tiến lại, cô mờ to mắt.

Trâu Miếu dứt tay vào túi đứng ở bên cạnh cô, tầm mắt từ từ dời xuống, rơi vào trước ngực cô, huyết sáo, nhũ mào nói: “Tôi tưởng là làm sao? Lại còn không chịu cởi?”

Nam Sơ dựa vào tường, một tay kẹp điếu thuốc, lạnh mặt, “Cút.”

Trâu Miếu cười cười.

Một tay chống tường, nghiêng người, cong lưng, cúi đầu, tỉ mỉ đánh giá cô, “Bình thường cô là cô gái ngọt ngào, sao lúc ở riêng lại dữ như vậy?”

“Anh coi như tôi tâm thần phân liệt đi.” Nam Sơ mặt không chút thay đổi nói.

Trâu Miếu cười to: “Vừa lúc, tôi cũng bị bệnh thần kinh, hai ta sống không được tốt, cũng đừng đi làm phiền người khác.”

Trâu Miếu thích chơi, bạn gái cũ nhiều vô số.

Nam Sơ biết anh ta nên chỉ hơi nói đùa một chút, không nghĩ tới người này điên thật, thật sự là bệnh tâm thần.

...

Hôm nay, vừa qua cuối năm, Thẩm Mộc làm từ thiện ở đội phòng cháy, Nam Sơ làm minh tinh đại biểu tham gia tình nguyện đội phòng cháy, đến Trâu Miếu cũng được mời rồi.

Trâu Miếu có một quỹ ngân sách, bình thường cũng thích làm từ thiện, có hợp tác với Thẩm Mộc, mặc dù từ nhỏ có nghe qua, nhưng hai người không quá quen. Thấy Nam Sơ và Trâu Miếu ngồi ở trong phòng hóa trang nói chuyện, quay đầu hỏi trợ lý bên cạnh: “Lục Kiều tới chưa?”

“Ồ trên đường, còn chưa tới.”

Hoạt động cuối cùng là tọa đàm kiến thức về phòng cháy, vừa vặn Lâm Lục Kiều nghỉ đông, liền gọi người qua.

Kết quả nhìn thấy cảnh này, trực tiếp cầm điện thoại gọi cho đối phương.

Lâm Lục Kiều bên này vừa mới dừng xe xong, kéo xuống, bấm nghe, “Đến rồi.”

Thẩm Mộc: “Tới cửa rồi hả?”

Lâm Lục Kiều đẩy cửa xuống xe, dựa trên cửa xe nói chuyện điện thoại, “Ừm, ở cửa.”

Thẩm Mộc: “... Được, cậu chờ tôi ở cửa, trước đừng vào vội.”

Vào đông không khí quang đăng, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu tới, ấm áp dễ chịu.

Lâm Lục Kiều tựa người trên xe, lười biếng cười, “Cúp đây.”

Hiện trường nhiều nữ sinh lui tới, một soái cửa dựa vào cửa xe như người mẫu như vậy, cũng không nhận được mà nhìn nhiều thêm, Lâm Lục Kiều chán, cúi đầu dùng mũi giày nghiền nát tàn thuốc trên đất.

Bỗng nhiên, phía trước có một chiếc xe tải lái tới.

Lâm Lục Kiều hí mắt nhìn qua, phía sau xe để đầy hoa hồng, là hoa gì, anh cũng không nhận ra.

Chỉ chớp mắt, Thẩm Mộc đã đến bên cạnh anh, cũng chú ý tới chiếc xe tải kia, bỗng nhiên nghĩ đến người bên trong, không thể tưởng tượng nói: “Cậu mua?”

Lâm Lục Kiều cười nhạo, như nghe thấy câu chuyện cười, “Có bị bệnh không, tôi mua cái này làm gì?”

Thẩm Mộc bĩu môi, mỉm cười.

Ai.

Tiểu tử ngốc, có người tán vợ cậu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Edit: windy

Bên trong bỗng nhiên xuất hiện một người đi ra, bộ dáng tuấn lãng, phảng phiu.

Trâu Miếu đi tới cửa, nhìn thấy Thẩm Mộc, không mẫn không nhạt hướng anh ta chào hỏi một tiếng, lại cúi đầu, cao giọng thúc giục với người bên trong: “Nhanh đi! Cho cô xem cái này!”

Cách vài giây, một cô gái chậm rãi từ từ ôm cánh tay từ bên trong đi ra, không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc anh định làm gì?”

Lâm Lục Kiều chết đứng, ánh mắt không lưu tâm thoáng nhìn.

Thoáng cúi xuống, khoảng khắc, không động đậy rời khỏi, tay mò mẫm hộp thuốc trong túi quần.

Thẩm Mộc tay rút trong túi quần, ho nhẹ một tiếng.

Nam Sơ không chú ý tới bên này, bỗng nhiên thuận thế nhìn tới.

Lâm Lục Kiều cả người màu đen, tóc đen tuyền dưới ánh nắng phát ra ánh sáng, hình dáng đường cong như khắc họa lên thân thể cường tráng.

Anh lấy một điều thuốc ra, bỏ vào trong miệng, châm thuốc, đem bật lửa bỏ vào trong túi, hút miệng, đem khói hít đến đầu ngón tay, thở hắt ra, khi đó, bốn mắt trong nháy mắt đối diện nhau.

Hai anh mắt không kiêng nể gì quán quýt lấy nhau.

Trâu Miếu chờ không kịp, đứng ở bên cạnh xe tải gọi cô: “Nam Sơ, lại đây!”

Nam Sơ đi qua.

Lâm Lục Kiều trào phúng nhếch nhếch khóe miệng, lảng tránh ánh mắt, dựa vào cửa xe hút thuốc.

Bóng dáng kia khi lướt qua mặt anh, anh cũng không nhìn, nghiêng đầu, cong người, thật sự một chút cũng không chịu cúi đầu.

Thẩm Mộc nhìn thấy hết thấy, “Nếu không phải hôm nay, tôi cũng không biết hai người bọn họ...”

“Đi thôi.” Anh không kiên nhẫn cắt ngang.

Thẩm Mộc thăm dò: “Không thoải mái?”

Anh ngậm khói, hừ nở nụ cười, cúi đầu phui phui khói, “Có cái gì mà không thoải mái.”

Thẩm Mộc: “Rộng lượng như vậy?”

Lâm Lục Kiều ngậm khói không nói gì.

Có thể lúc hai mươi mấy tuổi có thể xông lên quấy đến rồi một nùi với người ta, đánh cho người kia khiến cho anh cũng không nhớ được gì, sẽ đem cô gái kia về nhà dạy bảo một phen, nhưng tuổi càng lớn, có chút cảm xúc có thể không chế được.

Có thể chịu được áp lực.

Vừa tới Lâm Thanh Viễn còn nói anh, qua năm nay đã là người đàn ông 30 tuổi.

Nam Sơ đi chậm, Trâu Miếu chờ không kịp, tiến lên, túm cô đi qua, ôm lấy vai cô, giờ tay chỉ lên cả một xe hoa, “Đều là tôi chọn cho em đấy.”

“Anh có bệnh?” Nam Sơ liếc nhìn anh ta một cái.

Trâu Miếu cười, không chút để ý: “Đúng vậy.”

Nam Sơ trợn trừng mắt, xoay người đi, liền bị anh ta gắt gao giữ chặt.

Trâu Miếu kéo cô trở lại, trực tiếp kéo vào trong ngực, đầu tựa vào đầu cô: “Mẹ nó rớt cuộc cũng phải cảm động rồi chứ?”

Nam Sơ đẩy anh ta ra, nhưng sức không bằng, vô lực bị anh ta đè vào trong ngực, chỉ có thể cao giọng cảnh cáo, “Mẹ nó buông ra!”

Đầu bị anh ta đè ở trên vai, trong ánh mắt, có bóng người lướt qua bên cạnh.

Không chút lưu luyến.

Nam Sơ nhìn bóng lưng kia, kì thật anh mặt quân trang cực kì cương nghị, nhưng anh từ đầu tới cuối đều không nhìn cô một cái nào, hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, cô hít hít cái mũi.

Trâu Miếu vội vàng đem người trong lòng kéo ra, vừa thấy, khóc sao.

Cô đột nhiên khóc rờn rã, khiến cho anh ta đau lòng luống cuống, giọng nói tự nhiên ôn nhu hẳn, “Này này này này này này, cô khóc cái gì vậy? Không đến mức cảm động như thế chứ!!!”

“Này, cô như vậy lần sau tôi cũng không dám tạo bất ngờ cho cô nữa!”

“Đừng khóc mà bà cô ơi!”

...

Ba giờ chiều, hoạt động bắt đầu, bán hàng từ thiện bắt đầu.

Trâu Miếu cực kì hào phóng lấy tên của Nam Sơ quyên góp 200 vạn vật tư phòng cháy.

Thảm Mực chặc chặc, “Trâu Miếu theo đuổi phụ nữ thật đúng là như nhau.”

Một bên rầm rì, “Ba hoa.”

Truyền thông ở đây toàn bộ nổ tung.

Cuộc phỏng vấn cuối toàn bộ vây quanh hai người bọn họ, “Có phải chuẩn bị công khai tình cảm hay không?”

“Có phải có thai rồi không?”

“Khi nào thì kết hôn?”

Trâu Miếu còn không biết xấu hổ kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi một.

“Nếu nói nhanh thì, cuối năm chúng tôi kết hôn sẽ mời mọi người uống rượu mừng.”

Nam Sơ tức giận đến mức muốn trực tiếp bóp chết Trâu Miếu.

Kết quả sau đó Trâu Miếu còn áp chế cô, “Đừng, tôi cũng đã nói ra rồi, đừng để tôi khai không thể.”

Nam Sơ trực tiếp đem số điện thoại của Trâu Miếu, cho vào danh sách đen.

Trâu Miếu cũng không vội, thỉnh thoảng đến studio đón cô, lúc tìm không thấy, liền đi chơi với đám anh em.

Anh ta đem việc theo đuổi Nam Sơ là thú vui, thỉnh thoảng nhìn cô giậm chân cũng thấy hay, nhưng nói thật nếu muốn kết hôn, còn thiếu một chút, cô quá lạnh lùng.

Tạm thời không tìm thấy càng tốt, quả thật có thể gọi lên hứng thú của anh ta cũng chỉ có Nam Sơ.

Trên mạng thì càng lợi hại hơn, còn có mấy bức ảnh Trâu Miếu và Nam Sơ ở nhà hàng ôm hôn mờ mờ ảo ảo, nhìn góc độ, chắc là đêm gặp mặt hôm đó, Nam Sơ tựa vào ở trên tường, tay Trâu Miếu đè trên tường nói chuyện với cô.

...

Hôm nay, Nam Sơ ở studio, nhận được cuộc gọi của Đại Lư.

Vừa mới nghe, bên trong liền rống lên một tiếng, “Chị dâu!”

Tiếng chị dâu này đã lâu không nghe khiến cho Nam Sơ ngáy ngẩn cả người, Đại Lư rất ít gọi điện thoại cho cô, gọi tới còn gọi nghiêm túc như vậy, cảm thấy một dự cảm không tốt, theo bản năng cũng không phản bác lại hỏi, “Làm sao vậy?”

Đại Lư áp úng một hồi lâu chưa nói.

Nam Sơ bị kiểu muốn nói lại thôi của anh ta gọi lên tức giận, cũng nóng nảy, “Có lời cứ nói!”

“Kiều gia...”

Nam Sơ nắm chặt tay, đến cổ họng cũng không nhin được mà ghen lại, như bị buồn bực: “Có phải anh ấy xảy ra chuyện gì rồi không?”

Đại Lư nức nở: “Ở bệnh viện!”

Đại não Nam Sơ oanh một tiếng, liền trống rỗng, khớp ngón tay đã bị cô nắm đến trắng bệch, cô hít sâu một hơi, tận lực không cho giọng bản thân phát ra tiếng run: “Nghiêm trọng không?”

Đại Lư nhìn Thẩm Mộc ở bên cạnh, như đang cân nhắc chuyện này.

Ánh mắt Thẩm Mộc ý bảo anh ta, nói nghiêm trọng.

Đại Lư hiểu ý: “Bị người ta chém vài nhát, vừa nãy cậu ấy còn gọi tên chị đấy...”

Kỳ thật chỉ bị chém vào lưng, cũng không sâu mấy, nhưng trước đây trên lưng anh từng có vết thương cũ, cho nên lâu liền hơn.

Bên kia đã chỉ có tiếng tút tút truyền tới.

Đại Lư cúp điện thoại, ý vị thâm trường nhìn Thẩm Mộc, “Chắc là đến đấy, ài, vừa rồi Kiều gia gọi thật hả?”

Thẩm Mộc nhìn ra bóng đêm bên ngoài, cười nhạt nói: “Có gọi! Gọi tôi vài tiếng, liền túm tay tôi không chịu buông.”

Đại Lư chặc một tiếng, nghĩ lại cảnh tượng kia, lông tơ không khỏi dựng lên.

Kiều gia nằm ở trên giường gọi tên một người phụ nữ, nghĩ lại cũng cảm thấy có chút không đáng tin, sợ là Thẩm Mộc lừa anh ta, nhưng lại cảm thấy đúng, cũng không nhất định, đàn ông si tình, chỉ số thông minh đều có thể thấp xuống, chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc Nam Sơ tới, Đại Lư và Thẩm Mộc vừa vặn từ bên trong đi ra, nhìn thấy cô đứng ở cửa, hai người hiểu ý cười, Thẩm Mộc nói: “Tới rất nhanh.”

Nam Sơ bỏ khẩu trang ra, “Người đâu?”

Thẩm Mộc hást cầm vào bên trong, nói: “Nằm ở bên trong, vừa ngủ thiếp đi, chúng tôi tới nhà cậu ấy lấy chút đồ đem tới, vừa lúc, cô chăm một lúc nhé.”

Nam Sơ gật đầu, “Sao lại bị thương?”

Đại Lư nói: “Hôm nay trên đường có bạo loạn, hôm qua đám bọn đó cũng rất ngoan cố, liền chém lên lưng cậu ấy mấy nhát, không dám...”

Kỳ thật phía sau là không có mắt, bị người ta thừa dịp tấn công tới, không cẩn thận dính một nhát, chỉ là anh không chống đỡ tự tới bệnh viện.

Nam Sơ im lặng, người này thật sự rất liều chết.

Đại Lư vỗ vỗ vai cô, an ủi: “Tôi với Thẩm Mộc đi trước, cô chăm cậu ấy một lúc, vừa rồi Kiều gia còn gọi tên cô, chúng tôi thật sự không có cách nào, chỉ biết gọi cô tới, đúng rồi...” Anh ta dừng lại một chút, “Cô với Trâu Miêu...”

“Không có gì.” Cô theo bản năng đáp lại.

Đại Lư vui lên, như bản thân được lợi: “Vậy là tốt rồi, hai người tán gẫu đi.”

Nam Sơ mới vào không bao lâu.

Lâm Lục Kiều liền thức dậy, mơ mơ màng màng thấy bóng lưng nhỏ gầy, anh liếc mắt nhìn chăm chú đã lâu, như đang xác nhận cái gì đó.

Nam Sơ quay đầu, liền thấy anh mở to đôi mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bỗng nhiên trầm mặc.

Lâm Lục Kiều chống người tựa vào đầu giường, Nam Sơ theo bản năng muốn qua đỡ, bị anh đẩy ra, không chút khách khí châm chọc: “Em tới làm gì?”

Bên ngoài gió tuyết lạnh lẽo, gió thổi rét thấu xương.

Lúc cô từ studio lao tới phát hiện bản thân đến cả áo lông cũng chưa lấy, cũng không quay lại lấy, trực tiếp bắt xe, chạy tới bên này.

Thái độ này của anh, so với sương tuyết bên ngoài còn lạnh hơn, còn xát tim hơn.

Nam Sơ hít hít cái mũi, quay mắt đi: “Anh cứ phải nói như vậy sao? Phải nói khó nghe như vậy sao?”

Nam Sơ khó thở ngược lại cười lên, trong mắt bỗng nhiên ngân ngấn, “Lâm Lục Kiều, có phải anh ghen hay không!”

“Thúi lắm!”

Đại khái là động vào miệng vết thương, anh ho nhẹ một tiếng.

Nam Sơ kéo cái ghế đặt tới bên cạnh giường anh, ngồi xuống, ánh mắt trầm tĩnh nhìn anh nói: “Em không làm loạn, được chưa?”

Nhưng một câu này, khiến cho lửa giận mấy ngày nay của Lâm Lục Kiều bùng cháy lên.

“Em vẫn cho rằng không làm loạn? Em với gã kia làm như vậy là muốn chọc anh tức giận?”

Ngày đó nhìn thấy Trâu Miếu ôm cô, cô trốn ở trong lòng Trâu Miếu khóc, trong lòng anh cảm thấy gì đó, chỉ có anh có thể cảm nhận được, người phụ nữ anh yêu đời này, lại ôm người đàn ông khác khóc!

Anh thừa nhận anh ghen, anh ghen tới phát điên.

Lúc ấy nếu không có Thẩm Mục lôi anh, anh thật sự có thể đi lên đánh gã kia.

Nhưng làm thế thì thế nào?

Hai người bọn họ vẫn có vấn đề chưa giải quyết.

Anh bỗng nhiên vớ tay tới đầu giường lấy thuốc, Nam Sơ đè tay anh lại, bình tĩnh nói: “Đừng điên.”

Bàn tay lạnh lẽo đè lên tay anh, mềm mại, anh lạnh giọng, “Bỏ ra.”

“Anh không sai sao? Đêm ở núi lộc kia, anh dựa vào đầu mà đối xử với em như thế?” Nam Sơ cố chấp nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vẹo, bộ dáng tức giận như vậy, cũng rất xinh đẹp.

Lâm Lục Kiều cảm thấy mình như bị ma ám, bỗng nhiên cười tự giễu, “Được rồi, anh xin lỗi em, đêm đó không nên đối với em như thế.”

Quả thật hối hận với đêm đó.

Có lẽ thái độ anh mềm một chút, cục diện hôm nay tuyệt đối sẽ không căng như này.

Nam Sơ bỗng nhiên cảm thấy không muốn tha, anh không tin cô nữa, cô không biết nên làm thế nào, mới có thể khiến anh tin cô thêm lần nữa.

Nhưng lại cảm thấy núm kéo như vậy, đều tổn thương hai bên.

Nhưng thái độ của anh không chút mềm mại nào.

Trước anh cứng chiều cô như thế, cho dù là lúc tức giận thật, chỉ cần cô hét lên hai câu, cũng nháy mắt không có cách nào khác, nhưng lần này, thật sự có hét cũng không trở lại, liền trong nháy mắt đó.

Cô bỗng nhiên hiểu ra, có vài thứ, lần sự không có cơ hội lần thứ hai.

Cô có chút tâm tư, cúi đầu nói: “Vừa rồi Đại Lưu gọi cho em, trong lòng em rất lo, đã nghĩ tới nhìn một cái rồi đi, kết quả Đại Lưu nói bọn họ phải về nhà lấy đồ cho anh, để em ở lại chăm một lúc, em không biết đối mặt với anh như thế nào, em nghĩ anh ngủ rồi sẽ chưa tỉnh lại, chờ bọn họ lấy xong đồ quay lại, em liền đi, có lẽ hôm nay em thật sự không nên tới.”

Cô rút tay về, cúi đầu, nước mắt vừa vằn rơi xuống mu bàn tay,

“Chuyện trước kia liền kết thúc vào hôm nay đi, năm đó là do em sai, em quá yếu đuối, biết tin ba anh nhập viện, anh bị điều tra, em sợ mang đến cho anh nhiều phiền toái, anh không đồng ý chia ta, em muốn nói với anh một tiếng, nhưng mẹ thu điện thoại của em, xuất viện liền trực tiếp đưa em lên sân bay, em muốn để Nghiêm Đại chuyển lời hộ, nhưng sau hôm ấy không ai tới thăm em, em cũng không tìm được ai. Đến nước Mỹ, em đã nghĩ, em phải cố gắng, em phải trở nên mạnh hơn, như vậy em mới có thể bảo vệ anh.”

Tay Lâm Lục Kiều đặt ở hộp thuốc lá từ từ nắm chặt, bên trong vốn không có mấy điếu, hộp thuốc trực tiếp bị bóp cho vụn vụn.

Quai hàm bởi vì áp lưng mà kêu một cái.

Nam Sơ hít hít mũi, trong phòng bệnh yên tĩnh, lại càng buồn hơn.

“Đội trưởng, sau này em sẽ không tới quấy rầy anh nữa.”

Nói xong, cô đứng lên, “Chờ anh Mục và Đại Lư trở lại, em liền đi, nếu anh không muốn nhìn thấy em, em ra cửa chờ.”

Sau cùng cô liếc nhìn Lâm Lục Kiều một cái.

Cả người anh mặc đồ bệnh nhân dựa vào đầu giường, khuôn mặt không khác bình thường mấy, thậm chí còn có chút tiều tụy, nhưng theo ý cô chính là anh tuần bất phạm, không đành lòng nhìn tiếp.

Nhìn tiếp liền không thể quên được.

Cô xoay người đi ra ngoài.

Kết quả bị người phía sau trực tiếp ôm lấy.

Toàn thân cô cứng đờ.

Người kia chôn ở trên cổ cô, hít một hơi thật sâu.

Một giây sau, Lâm Lục Kiều vịn vai cô quay người cô lại, đối diện với ánh mắt của cô, đôi mắt kia đỏ bừng mang theo nước mắt.

“Có phải mỗi lần em đều thích quán thành một đồng, sau đó bỏ đi cho xong chuyện không? Bệnh này của em đời này không thay đổi được hả? Lần này quay lại, lần sau em còn chạy nữa anh tới nơi đó tìm? Hử?”

Giọng anh trầm thấp từ tính đã hòa hoãn hơn chút, lại mang theo chút bất đắc dĩ.

Nam Sơ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Lâm Lục Kiều lại nhàn nhạt nhìn cô nói: “Em dám đi lĩnh chứng với anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Edit: windy

Trời trong xanh.

Bên trong phòng bệnh nháy mắt yên tĩnh, vang lên tiếng thở dốc.

Nam Sơ cho rằng mình nghe lầm, ngẩng đầu nhìn trong ánh mắt của anh để xem có nói đùa nào chút không, nhưng ánh mắt của Lâm Lục Kiều trước sau như một, giống như một hồ nước, không một gợn sóng.

Không có bắn khoăn, không có vui đùa, giống như câu nói hỏi cô có ăn không như bình thường vậy.

Người hỏi nhẹ nhàng băng qua, nhưng khiến cho người nghe quá kinh ngạc, sự việc thay đổi quá nhanh, Nam Sơ cúi xuống.

Lâm Lục Kiều bắt được biểu tình chần chừ của cô, đôi mắt đảo hoa hơi cong lên, mặt mày nhú lại: “Không dám?”

Nam Sơ nở nụ cười, ánh mắt trong như gương.

Cô vì anh, còn có cái gì không dám làm.

“Dám” Cô ngửa đầu, lạnh lạnh nói.

Thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống, Lâm Lục Kiều trực giác phía sau đau nhói, chắc là lúc xuống giường kéo cô lại, miệng vết thương nứt ra.

Tinh thần vừa mới thả lỏng đánh úp lại, liền thấy hoa mắt chóng mặt, người có chút không chịu được, dựa vào người Nam Sơ.

Toàn bộ trọng lực đặt lên trên người cô, mới giật mình cảm giác không thích hợp.

Bên gáy đều là mồ hôi anh chảy ròng ròng, hô hấp dồn dập, tay Nam Sơ vươn lên trán anh, “Anh làm sao vậy?”

Lâm Lạc Kiều nhìn đau, “Chắc là do miệng vết thương rồi.”

Nam Sơ đỡ anh, kinh hô một tiếng: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Mục cùng Đại Lưu vừa vặn đi tới cửa, nghe thế, sợ tới mức trực tiếp đá văng cửa xông vào.

“Bịch” một tiếng, cửa bị đá ra.

Tiếp đó, hai tiếng: “Lạc Kiều!” vang lên.

Hai người trong phòng nghe tiếng nhìn qua, Lâm Lạc Kiều nhủ mày chặt hơn, người vẫn dựa lên người Nam Sơ, nhàn nhạt an ủi người trong lòng: “Không có việc gì.”

Thẩm Mục cùng Đại Lưu liếc mắt một cái.

What, hát cái gì vậy?

Hộ sĩ lại tới thay băng một lần nữa, Nam Sơ đi vệ sinh xong đi ra, thấy vẻ mặt cô hộ sĩ cảnh xuân tươi đẹp, cười đến xinh đẹp với Lâm Lạc Kiều đang cời nửa thân trên, “Vết thương cũ thêm vết thương mới của anh, không liền nhanh như vậy, bị một lần, liền tốt rồi, bình thường vẫn phải chú ý một chút, còn lần tới, không có như thế này đâu, bác sĩ Trương đã nói, không đường bệnh tốt không cho anh xuất viện đâu.”

Lâm Lạc Kiều để trần nằm úp sấp trên giường, thấy cô xuất hiện, ánh mắt liền chặt chẽ nhìn chăm chăm cô.

Nam Sơ trừng anh.

Ánh mắt hai người trong không trung quần quýt lấy nhau.

Cô hộ sĩ phía sau bất giác cảm thấy có một bầu không khí lạ, vẫn như cũ thay băng cho anh, trái lại tự nói: “Lần trước người đại đội phòng cháy tới kiểm tra, bác sĩ Trương vẫn nhắc tới anh cho bọn tôi, anh cũng thật là, làm việc như liều chết, bình thường nghỉ ngơi cứ nghỉ ngơi tốt đi, học người ta khoe khoang làm gì, bắt loạn trên đường làm gì.”

Lâm Lạc Kiều căn bản không phản ứng lại cô ta, hoặc nói là căn bản không nghe miệng cô ta đang nói cái gì.

Cô hộ sĩ không thú vị, thay băng xong, đẩy xe đi khỏi.

Lâm Lạc Kiều mặc đồ xong, ngồi dậy, hếch cằm với Nam Sơ, chỉ chỉ ghế trước giường, “Lại đây ngồi.”

Thẩm Mục và Đại Lưu không biết nói ai.

Nam Sơ ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống.

Mông vừa đặt xuống ghế, điện thoại điên cuồng vang lên, vừa cúi đầu thấy, là một dãy số xa lạ.

Nam Sơ đoán rằng hơn phân nửa là Trâu Miếu, bởi vì trước kia đem số của anh ta vào danh sách đen, anh ta đổi số gọi tới mấy lần.

Trực tiếp mặc kệ.

Lâm Lạc Kiều nhìn chăm chăm cô, nhủ mày: “Sao lại không nghe?”

Nam Sơ: “Không quan trọng.”

Điện thoại lại vang lên, Nam Sơ lại tắt, cứ như vậy ba lần, Lâm Lạc Kiều như ý thức được cái gì đó, không tiếng động nói: “Nghe đi. Nói không chừng người ta tìm có việc.”

Nam Sơ kiên định không nghe, đem di động trực tiếp ném trên ghế sofa.

Tầm mắt Lâm Lạc Kiều nhìn theo, di động một đường parabol bay qua, mới liếm khóe miệng cúi đầu nở nụ cười.

“Thật gả cho anh?”

Nam Sơ gật đầu.

Anh vui vẻ, giữa trán có chút mồ hôi xuất hiện: “Được, quay về đưa nhẫn cho em sau.”

Nam Sơ lo lắng nhìn anh: “Đều được.”

Lâm Lục Kiều cười: “Thế nào? Lo lắng anh không mua nổi?”

Nam Sơ lắc đầu, “Ồ với anh là được.”

Lâm Lục Kiều tay buông xuống rất nhanh, trong lòng giống như bị gì đó, anh nghiêng đầu, một giây sau lại trở lại, biểu tình đã bình tĩnh, nhìn mặt cô ở trước mặt nói: “Cuối tuần anh về núi lộc, trước khi anh trở về, sẽ đi lãnh chứng.”

“Ừm.” Nam Sơ gật đầu.

Sau đó lại ai bận việc này, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.

“Anh có hai chiếc xe, với một căn nhà, gửi ngân hàng cũng không nhiều, nhưng cưới em cũng đủ, trở về sẽ đánh chìa khóa đưa cho em, còn tiệc rượu...”

Nam Sơ vội nói: “Tiệc rượu không cần làm, chỗ em còn có chút việc phải xử lý, bên em xử lý xong, chúng ta lại thương lượng chuyện này, hoặc chờ anh từ núi lộc trở về rồi bàn chuyện tiệc rượu sau.”

“Bên mẹ em?”

“Trước cứ thỉnh thoảng thôi, sau đó chúng ta lại tính tiếp.”

“Ừm, anh không có ở đây em cứ gạt hết đi, miễn cho không ai che chở em.”

“Em rảnh liền đi thăm anh.” Nam Sơ nói.

Lâm Lục Kiều cười, “Đi đi.”

...

Chuyện thỉnh thoảng không phải nói thỉnh thoảng là có thể thỉnh thoảng.

Lần trước chuyện báo cáo phê kết hôn, trực tiếp bị Mạnh Quốc Hoàng bỏ qua, nước chảy đến chỗ ông ấy liền mắc kẹt, còn không gửi lên. Ngày hôm sau Lâm Lục Kiều trực tiếp chuẩn từ bệnh viện ra, trở về nhà, Lâm Thanh Viễn hiện đã lui về tuyến sau, cả ngày chơi cờ uống rượu với lão Hữu ngày ngày cũng nhàn hạ.

Vừa mới tới cửa, lão Hữu thấy bóng người cao lớn đi tới, hô nói: “Con trai của ông trở về kìa!”

Lâm Thanh Viễn thuận thế nhìn lại, nở nụ cười.

Dưới ánh mặt trời, cũng đã lớn rồi, tóc mai Lâm Thanh Viễn đã bạc trắng, nhìn xa xăm, thật giống như người ông hiền lành, nhìn thấy Lâm Lục Kiều trong lòng đau xót, anh đứng tại cửa, dựa vào bên cạnh.

Đây là biểu hiện anh đang khổ sở.

“Xú tiểu tử! Đúng đó làm gì!” Lâm Thanh Viễn hỏi.

Anh lại vui vẻ, đi qua, “Ba.”

Lâm Thanh Viễn hừ một tiếng, như người bướng bỉnh: “Biết về nhà rồi hả?”

Chuyện Lâm Lục Kiều bị thương cũng không ai nói cho ông biết, Mạnh Thâm cũng cố ý lừa, chỉ sợ ông lo lắng.

Lão Hữu nhìn thấy Lâm Lục Kiều biểu cảm muốn nói lại thôi, lập tức biết ý đứng lên, “Được rồi, thấy tiểu tử này có chuyện muốn nói với ông rồi. Lão Lâm, buổi chiều tôi lại tới tìm ông chơi cờ.”

Nói xong vỗ vỗ vai Lâm Lục Kiều.

Sau đó tương đối cung kính nói: “Chú Lưu, chú đi thông thả.”

Lâm Thanh Viễn chậm rãi đứng lên, chấp tay phía sau lưng đi vào trong nhà, “Muốn nói cái gì?”

Lâm Lục Kiều từ trước đến nay đều trực tiếp, “Con muốn báo cáo kết hôn.”

Lâm Thanh Viễn ngồi xuống, quay đầu nhìn anh, nhìn lại, vẻ mặt ông như thường, hừ một tiếng: “Đây là tới cho ba biết?”

“Con với cô ấy cũng lâu rồi, ba không đồng ý, con cũng phải làm.”

Lâm Lục Kiều nghĩ nếu không nói Nam Sơ mang thai, dù sao cũng 30, trong lòng ông ấy cũng gấp gáp, nhưng vẫn không muốn nói dối chuyện này.

Lâm Thanh Viễn bỗng nhiên đá chân anh, không hề nhẹ, “Thằng nhóc, ta nói không đồng ý sao?”

Quá mức vui mừng.

Lâm Thanh Viễn ngồi xuống ghế, “Bí thư Trương đã sớm nói với ta, tiểu tử con, đánh báo cáo cũng không nói với ta một tiếng, ta đã bảo bí thư Trương gửi lên giúp con rồi, cuối tuần có thể có phê xuống, trước khi con về núi lộc.”

Lúc Bí thư Trương gọi điện cho Lâm Thanh Viễn, Lâm Thanh Viễn gì cũng chưa hỏi, liền hỏi một câu: “Vẫn là nha đầu kia?”

Phía bên điện thoại vang lên một tiếng vâng, Lâm Thanh Viễn bỗng nhiên nở nụ cười, “Được rồi, mau phê chuẩn đi, thuận tiện thúc giục lão Lưu một cái, tiểu tử kia chắc muốn lĩnh chứng trước khi về núi lộc đấy.”

Hiểu con không bằng cha.

Khi đó rời khỏi, Lâm Thanh Viễn cười nói, “Đúng rồi, Lâm Khai cũng sắp tới rồi, con đi dẫn cô ấy tới đây, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, trước gặp mặt cô ấy chút, toàn nhìn qua TV.”

Quai hàm Lâm Lục Kiều khẽ động, trầm mặc gật đầu, “Vâng.”

“Thành gia cũng không thể hỗn như trước kia nữa, kết hôn nên mua gì cũng đừng để cho người ta thiếu thốn, không đủ tiền, chỗ ta còn, thiếu gì có thể cho con vay mua căn phòng nhỏ.”

“Đủ ạ, trước đã tích rồi.”

Anh bình thường đều ở trong đội, chi phí ăn mặc đều không nhiều, tiền lương nhận xong liền trực tiếp để ở trong thẻ, không động tới, mấy năm trôi qua, cũng có không ít, cưới vợ cũng đủ.

Lâm Thanh Viễn gật gù đầu, giống như không có gì, “Đi đi.”

...

Trước đêm về đơn vị.

Lâm Lục Kiều vừa vận xuất viện, trở về nhà một chuyến, toàn thân mặc đồ đen tựa vào cửa tay rút túi.

Dưới đèn đường, bóng người khẽ động, phía trước đã có bóng dáng chạy tới, Lâm Hồng đến cạnh anh, đứng lại, đem một túi hồ sơ màu vàng đưa cho anh, thờ hồng học nói: “Anh, này, nóng hổi, mới ra lò.”

Lâm Lục Kiều nhận lấy, kẹp vào khuỷu tay, cười: “Cảm ơn.”

Lâm Hồng ngạc nhiên, “Ôi, nghe từ trong miệng anh một câu cảm ơn, thật đúng là khó có được, bao giờ thì cho em gặp chị dâu?”

“Có dịp đã.” Anh cười.

Lâm Hồng: “Vi báo cáo này của anh em chạy gãy chân đó! Anh cảm ơn em thế nào?”

“Mấy lần ba em gọi tới, anh giúp em giữ chặt ông ấy.” Anh thoáng nói.

Lâm Hồng cắt một tiếng, “Anh động không biết anh giúp em bị đánh hả?”

“Bị đánh thì thôi, bà xã của anh sẽ giận đấy, đi đây.”

Nói xong đem túi hồ sơ vứt vào bên trong, để lại khói xe.

Lâm Hồng ở tại chỗ nghĩ, mười mấy năm trước, bọn họ vẫn là trẻ con, ở cửa ngõ vui cười đùa giỡn, không lo nghĩ, vui vẻ đến hết chói tai, không vui liền khóc, đều là trẻ con, dù không nổi trội, nhưng chứa chan nhiệt huyết.

Chỉ chớp mắt, bọn họ đều đã 30, có cuộc sống riêng, đến Lâm Lục Kiều cũng đã kết hôn rồi.

Thanh xuân này không còn trở lại nữa, mà nay mỗi người một hướng rồi.

Về đến nhà, Lâm Lục Kiều bỏ túi hồ sơ cùng chìa khóa xuống, lấy điện thoại ra gọi cho Nam Sơ: “Ngày mai có thời gian không?”

Phía bên điện thoại kia, Nam Sơ đang ngồi xếp bằng dưới đất, đang ngẩn người với chùm chìa khóa và sổ hộ khẩu, ngơ ngác trả lời: “Buổi sáng có thời gian.”

Lâm Lục Kiều nằm ở trên ghế sofa, xoa xoa mũi, người mệt mỏi, “Ừm, anh tới đón em.”

Nam Sơ tim đập nhanh, “Đi tới cục dân chính hả?”

Người bên kia như một chết, âm mũi cực nhạt vang lên, “Ừm.”

Nam Sơ miễn cưỡng, phát hiện nói: “Anh làm sao vậy? Mệt lắm hả?”

Lâm Lục Kiều không để ý, “Sau khi kết hôn, em chuẩn bị ở bên kia?”

Nam Sơ nghĩ muốn chuyển qua.

Nhưng sợ nói anh sẽ mất hứng, im lặng, bên kia thúc giục: “Nam Sơ?”

“Đội trưởng, em nói với anh một chuyện trước.”

“Ừm.”

“Nhà em thuê đã đến kỳ, dù sao ngày mai liền kết hôn, em tính mua một phòng nhỏ ở cạnh bờ sông, sau này chúng ta liền ở đó có được không? Phong cảnh không tồi đâu.”

Phòng trọ Lâm Lục Kiều ở là phòng đơn, hai người ở có chút chật, thêm cả trước kia bị đám chó săn ngồi ở đó rồi, đồ Nam Sơ lại nhiều, phòng chừng như lập tức dòi đi.

“Bao nhiêu tiền?”

Nam Sơ nói một con số.

Lâm Lục Kiều nhăn nhó, kì thật không đắt, anh tính toán, đem phòng này bán đi, thêm tiền ba anh cho mượn trước đó, còn lại sau lại từ từ cho cô, tiền nhà không thể để cô bỏ ra được.

“Ngày mai đem thẻ lương cho em luôn.”

Tất cả trên người đều đã cho cô.

“Không cần, dù sao thì là hai chúng ta ở, tiền của anh giữ lại để nuôi con đi, để em mua nhà, tiền em còn không nhiều lắm, còn có ít đang đầu tư cổ phần công ty, còn lại, đều để anh nuôi em đó.” Giọng cô nhẹ nhàng mềm mại.

“Được.”

Kì thật không cần nghĩ cũng biết, cô đang tận lực phối hợp với chủ nghĩa đại nam tử trong lòng anh.

Hai người đều im lặng, điện thoại cũng không tắt, cứ ngồi an tĩnh như vậy, mãi đến khi Lâm Lục Kiều liếc nhìn đồng hồ treo tường, mới nói: “Ngủ đi, muộn rồi.”

“Ngủ ngon, đội trưởng, ngày mai gặp.”

Mỗi một câu đều tràn ngập mong chờ với ngày mai.

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

Sau đó một đêm không ngủ.

Lâm Lục Kiều lăn lộn khó ngủ, nửa đêm ra ban công rút ra một điếu thuốc lá, nhìn phía chân trời, người càng ngày càng tĩnh. Nghĩ tới ba mươi năm trôi qua, trong đầu anh như đang nhớ lại chuyện xưa.

Cô bảy tuổi, cô mười sáu tuổi, cô hai mươi một tuổi...

Lần lượt, một gương mặt hiện ra, tất cả hiện lên trong đầu anh, cười khóc giận dữ, tất cả đều là bộ dáng của cô.

Mãi đến khi mặt trời nổi lên phía chân trời, như mở ra một tiếng, có ánh nắng chiếu lên.

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên sân thượng một đêm, sau đó vào rửa mặt thay quần áo, xách túi hồ sơ liền xuống lầu lái xe đi.

Nam Sơ thay đồ xong xuống lầu.

Thấy dưới lầu có một bóng dáng màu đen dựa trên xe, cô nhếch nhếch khóe miệng, nhanh chóng chạy tới.

Hai người vừa đối mặt, đều đã vui vẻ.

Đều là hai mắt gấu mèo, Nam Sơ cười, Lâm Lục Kiều nhàn nhạt ôm lấy khóe miệng, “Cao hứng cái gì?”

“Anh cũng không ngủ?”

Lên xe, anh cúi người thắt dây an toàn cho cô, “Không tồi.”

Đến cục dân chính, hai người tới sớm, người bên trong cũng không nhiều, Nam Sơ cùng Lâm Lục Kiều trực tiếp bị người dẫn tới lầu hai, nhân viên công tác đưa hai người vào một phòng.

Trước chắc là Lâm Thanh Viễn chào hỏi trước rồi.

Nhân viên đăng ký cảm hồ sơ nhìn Lâm Lục Kiều, lòng Nam Sơ nhảy dựng, sợ người kia nói một câu không được, không thể kết hôn, nghĩ lại lại cảm thấy mình ngốc, người ta sao quản cô kết hôn với ai, đợi khi đóng dấu một cái, hai người nhận một bản sổ hồng, lòng mới bình tĩnh lại.

Nam Sơ như nâng bảo bối nhìn trái nhìn phải, nhìn hồi lâu, “Đội trưởng, chúng ta trở về phải đem nó đóng lại, thật thần thánh.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn một cái.

Thật cũng không cảm thấy có thần thánh gì cả, liền mở ra nhìn thấy hai người đầu kẻ cùng một chỗ, bỗng nhiên liền có lòng trung thành.

Giống như trời đất thay đổi, cuối cùng bụi trần rơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Edit: windy

Từ cục dân chính đi ra.

Lâm Lục Kiều lái xe tới cơ sở cai nghiện ở ngoại thành đón Lâm Khai, bên đường không có xe nào, cây cối hai bên lướt qua, trong xe phát lại một bài hát, .

Nam Sơ ngồi ở cạnh ghế lái, cúi đầu cảm quyền sở hồng trong tay, còn chưa hồi thần lại, cảm thấy toàn bộ trước mắt giống như nằm mơ, rõ ràng mấy ngày hôm trước bọn họ còn đang cãi nhau.

Lâm Lục Kiều lái xe, thấy cô ngẩn người, quay đầu lờm một cái, so với Nam Sơ, anh có vẻ bình tĩnh hơn rồi.

Bình tĩnh lĩnh chứng xong.

Nhìn qua cũng không kích động như thế.

“Đem tù trước mặt em mở ra đi.” Lâm Lục Kiều mắt nhìn phía trước, không cảm xúc gì nói.

Nam Sơ cúi đầu mò mẫm chỗ tay vịn, “Cái này?”

Anh lờm một cái, gạt đầu.

Nam Sơ đẩy ra, bên trong có một hộp vuông nhỏ ở bên trong.

“Lấy ra.”

Nam Sơ nghe lời làm theo, cầm hộp nhỏ trong tay, mới giật mình cảm giác, chắc là nhầm rồi, không đợi anh nói, bản thân liền vui vẻ mở ra, nhanh chóng đeo lên, gờ bàn tay mảnh khảnh lên nhìn nhìn.

Kiểu dáng rất đơn giản, so với những cái trước cô đeo có vẻ bình thường hơn, nhưng theo ý cô có chút không giống, ngửa đầu nhìn hồi lâu, cảm thấy nhẫn này rất thích hợp với cô, giống như làm ra vì cô vậy.

Nam Sơ cười khanh khách nói: “Sao anh biết size ngón tay em?”

Lâm Lục Kiều giữ tay lái, cũng không quay đầu lại, khoe miệng gọi lên nụ cười nhàn nhạt: “Trên người em có chỗ nào anh không biết rõ?”

Xe chạy một mình trên đường, kéo dài trí nhớ năm tháng.

Nam Sơ nhớ rõ trước kia lúc anh mới vừa gửi báo cáo kết hôn, Lâm Lục Kiều không có việc gì liền thích vân vê ngón tay cô, khi đó vẫn cảm thấy kì lạ, có phải anh có cái gì đó kì quái hay không, ví như giống cô, thích tay đẹp.

Ngay lúc đó cô không nghĩ gì, cảm thấy chắc là anh thích tay rồi, nếu không thì mỗi lần cầm tay cô, giống như càng hưng phấn?

Nghĩ như vậy, trái lại thấy cô bị ỏi rồi.

Tiếp tục lại không ai nói chuyện.

Lâm Lục Kiều từ trước đến nay đều nói không nhiều, khi kết hôn cũng không nói thêm gì so với trước.

Xe rất nhanh liền dừng ở cơ sở cai nghiện.

Lâm Khai một thân đơn giản đi ra, toàn thân đồ đen, dáng người cao gầy, trên tay mang theo một cái túi đen nhỏ, làn da dưới ánh nắng mặt trời phát sáng, so với anh cậu ta thật là hoàn toàn tương phản.

Đem so với trước đây, trái lại nhìn khỏe mạnh hơn.

Nhìn thấy xe Lâm Lục Kiều, cậu ta đi tới, đi qua đầu xe liền tới thẳng ghế phụ.

Mở cửa xe liền tròn tròn mắt.

“Nam Sơ?”

Nam Sơ cười cười với cậu ta, liền nghe Lâm Lục Kiều ở bên cạnh không mặn không nhạt nói một câu, “Em ngồi ghế sau đi.”

Lâm Khai gật gật đầu, “A...A...”

Lâm Khai lên xe xong, Nam Sơ nhìn qua kính chiếu hậu, lặng lẽ đánh giá cậu ta, tuy nói trạng thái khỏe mạnh hơn nhiều, nhưng người cũng trầm mặc hơn, nhưng nhìn càng hiểu chuyện hơn.

Mãi đến khi xe dừng lại ở đầu ngõ, ba người cũng chưa nói với nhau được mấy câu.

Lâm Lục Kiều dừng xe, Nam Sơ cùng Lâm Khai xuống xe, Lâm Khai mới nhìn cô nói: “Cô theo anh tôi?”

Nam Sơ lắc lắc sở hòng trong tay: “Vừa mới lĩnh chứng xong.”

Cầm Lâm Khai liền há ra.

Lâm Lục Kiều từ phía sau đập một cái vào đầu cậu ta mới giật mình cảm thấy đây không phải nằm mơ.

“Đi thôi.”

Nói xong, liền đi về phía ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ mang theo dấu ấn năm tháng, xuyên qua một cánh cửa hoa, thời gian đều lưu lại ở đây mất.

Trong ngõ nhỏ, một cánh cổng lớn, điêu khắc toàn cuộc đời, Nam Sơ là lần đầu tiên tới bên này, nghe nói nơi này là người Bắc tằm chính tông ở, lưu giữ văn hóa Bắc tằm.

Quê gốc Nam Nguyệt Như ở phía Nam, về sau có tiếng mới định cư ở Bắc tằm, sau đó quanh năm lại ở nước ngoài.

Đây là nơi Lâm Lục Kiều lớn lên từ nhỏ.

Điều này làm cho Nam Sơ vô cùng tò mò đi tìm tòi nghiên cứu với tất cả sự vật ở đây, ý muốn tìm ra một chút dấu vết của anh.

Lúc ba người vào cửa, Lâm Thanh Viễn cùng lão Hữu đang chơi cờ, bí thư Trương ở bên trong thu xếp đồ ăn.

“Ba.”

Không biết là ai gọi trước một tiếng.

Lâm Thanh Viễn trong tay cầm quần cò dừng lại ở không trung, theo tiếng nhìn lại, lúc thấy Lâm Khai, sắc mặt vẫn không tự giác trầm xuống, quay đầu nhìn Nam Sơ, thoáng dịu đi chút.

“Vào đi.”

Nhưng là trong nháy mắt Nam Sơ nhìn thấy Lâm Thanh Viễn, trong đầu có một số việc dần dần rõ ràng, cô hình như từng gặp ông, nhưng lại quên mất gặp ở đâu, cứ thế nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra.

Ngược lại là Lâm Thanh Viễn mở miệng trước, “Tiểu nha đầu quên ta rồi hả?”

Trí nhớ như gần đây trào đến, cô cả kinh nói: “Người là chú Lâm?”

Lâm Thanh Viễn cười: “Còn gọi chú Lâm hả?”

Nam Sơ cúi đầu quần bách, thấp giọng: “Ba.”

Cô chưa từng gọi ba, gọi một tiếng này xong, đến cô đã cả kinh, đại khái là tiếng này quá mức xa lạ, cảm thấy có chút khó chịu. Lâm Thanh Viễn hiểu rõ, cười nhẹ một tiếng, che đi xấu hổ của cô.

Sau đó, vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh, “Lại đây ngồi một lát.”

Nam Sơ nhìn Lâm Lục Kiều một cái, người kia nói: “Em ngồi một lát đi, anh qua phòng bếp nhìn xem, đợi lát nữa rồi ăn cơm.”

Nam Sơ ngoan ngoãn gật đầu.

Cô với Lâm Lục Kiều nói gì nghe nấy, khiến cho Lâm Thanh Viễn có phần cảm thấy cô quá nghe lời, ông có gặp qua Nam Sơ, trước đây cô không giỏi nói chuyện, như người chết, một chút cũng không có dáng vẻ cô gái hoạt bát khờ dại.

Đây là lý do ngay từ đầu ông không đồng ý, cô quá âm trầm dễ dàng cực đoan, tuy xinh đẹp, nhưng khẳng định sẽ không thoải mái.

Nhưng dù sao cũng là...

Về sau ngắm lại nếu Lâm Lục Kiều thật sự thích, ông cũng chẳng muốn quản.

Nam Sơ ngồi xuống, liền nghe Lâm Thanh Viễn hỏi câu: “Thân thể mẹ con có khỏe không?”

“Rất tốt.”

Lâm Thanh Viễn nghiêng đầu đánh giá cô, bộ dáng nhu thuận, lúc đầu cười, “Chuyện con với Lục Kiều chắc không nói cho mẹ con phải không?”

Nam Sơ cúi đầu, cũng không muốn giấu diếm, thấp giọng ừ một tiếng.

Lâm Thanh Viễn cũng là lão hồ ly, tâm như gương sáng, gật gật đầu, mặt không đổi sắc tiếp tục chơi cò, nhưng nói thì nói với Nam Sơ: “Khi nào giúp ta hẹn mẹ con ăn một bữa cơm.”

Nam Sơ: “Vâng.”

“Khi nào thì Lục Kiều đi?”

“Nửa đêm.”

Ông gật gật đầu, “Núi lộc là nơi rèn luyện người, ta nghe nói con tới đó tìm nó rồi hả?”

“Năm ngoái có đi qua một chuyến.”

Một già một trẻ, ngồi cùng nhau nhàn nhạt nói chuyện phiếm, bên ngoài trời sắp tối, tiếng cành cây xào xạc, hình ảnh vẫn rất hài hòa.

Lâm Lục Kiều cởi áo khoác vứt trên ghế sofa, liền tiến vào phòng bếp tìm Bí thư Trương.

Bí thư Trương cười trêu chọc hai câu: “Đây là kết hôn xong, người nhìn cũng thấy khác nha.”

Lâm Lục Kiều ôm cánh tay tựa vào trên khung cửa, cúi đầu nở nụ cười, “Người suy nghĩ nhiều rồi.”

Trong nồi đang nấu cá, tiếng sôi ùng ùng vang lên.

Bí thư Trương bỏ thìa tương, nghiêng về một phía nói: “Thời gian qua có rất nhiều chuyện, hôm qua trưởng phòng mới nói với ta, vẫn nhớ cậu là thanh niên choai choai, đảo mắt cái đến vợ cũng có, nhanh quá, rèn sắt khi còn nóng, thêm đứa con nữa, thừa dịp trưởng phòng còn khỏe mạnh, có thể giúp

cậu chăm cháu được.”

Lâm Lục Kiều lắc lắc đầu bất đắc dĩ cười cười.

“Trước đây người chỉ thúc giục cháu với Lâm Khai học hành cẩn thận, thi đại học, thi vào trường quân đội, người thúc giục cháu nhanh chóng tìm bạn gái, cháu không đi tìm, xong rồi, lại bị mọi người thúc giục tìm việc, công việc xong, liền thúc giục kết hôn, lúc này, kết hôn rồi, liền thúc giục cháu sinh con, cháu đã bị mọi người thúc giục một đường rồi, để cho cháu đi chậm rãi được không?”

Bí thư Trương giờ cái xềng về phía anh, “Được tiện nghi vẫn còn khoe mẽ!”

Trên thực tế, tuy vừa mới lĩnh chứng, nhưng anh và Nam Sơ đã tách ra một năm, hai người với mọi thứ đều đã xa lạ rất nhiều, tuy hai người đều đang cực lực phối hợp thói quen của nhau, nhưng đều có cảm giác, giờ phút này bọn họ như hai tấm gỗ, cố gắng chấp vá, nhưng bởi vì năm tháng mài mòn, cho dù bọn họ kết hợp thế nào, cũng luôn thiếu một góc, phần thiếu thốn kia, cũng không phải từ tấm ván gỗ kín trước kia nữa.

Ví như ngày hôm qua.

Gọi điện thoại tới, thì một nửa, hai người không biết nói cái gì, cầm điện thoại sững sờ lâu như vậy cũng không ai nói chuyện, cuối cùng vẫn là vội vàng cúp, trước kia y y nha nha nói, một chốc cũng không tìm về được.

Lại ví như ở trong xe vừa rồi.

Anh lái xe, Nam Sơ cúi đầu nghịch điện thoại.

Hai người đồng thời không thèm nhìn liền vươn tới chỗ để nước, có hai chai nước, nhưng hai người đều duỗi tay về phía cùng một chai, tay vừa vận động vào cùng một chỗ.

Hai người đều theo bản năng cúi đầu nhìn xem, chớp mắt một cái, một giây sau đồng thời rút tay về.

Bầu không khí liền xấu hổ.

Này không phải hai người vừa mới lĩnh chứng, hai người bọn họ không yêu đương làm chuyện này đều khác người hơn.

Nhưng chỉ cảm thấy xa lạ.

Đây là một năm lưu lại, loại ngăn cách này không có cách nào biến mất trong thời gian ngắn được.

Hai người đều đã hết lực phối hợp với đối phương, cố gắng chứng minh toàn bộ đều chưa thay đổi, nhưng trong lòng đều rất rõ ràng, loại cảm giác này cực kì phí công, giống như cát chảy trên đầu ngón tay, không bắt được.

Hiện tại anh có thể làm cũng là thuận theo toàn bộ yêu cầu của cô.

Ví như con cái, cho dù hiện tại mang thai, anh lại không ở bên cạnh, nghĩ thế nào cũng thấy thiếu thốn.

Đêm nay Lâm Thanh Viễn rất cao hứng, hai đứa con đều ở đây, thêm cô con dâu xinh đẹp như hoa, bí thư Trương cũng ở lại ăn cơm cùng.

Thêm đôi dưa thêm đồ ăn, lời nói thêm chút ghen tuông: “Cũng là mặt mũi mấy đứa lớn, bình thường ta nói thế nào bí thư Trương cũng không chịu ở lại ăn cơm với ta, khó được ngày hôm nay có thể không quản con cái mà ở lại ăn cơm với chúng ta, thật sự là gương mặt già này vẫn nhờ được chút hào quang của mấy đứa rồi.”

Bí thư Trương cười cười, “Ông nói ai vậy, con tôi khó quản, nào có nghe lời như bọn Lục Kiều trước đây, một ngày không nhìn liền trèo lên sân thượng rồi.”

Trong bữa cơm nói một chút chuyện đến vui vẻ.

Nam Sơ cũng bị chọc cười, nhịn không được gấp một miếng cá vào trong bát của ông xã mình, “Ăn nhiều một chút.”

Đôi dưa Lâm Lục Kiều xới cơm ngừng một lát.

Lâm Thanh Viễn cùng bí thư Trương liếc nhìn nhau một cái, không khó trong nháy mắt an tĩnh, Lâm Khai thốt lên: “Chị dâu, anh em không ăn cá...”

Nam Sơ ngó ra, hình ảnh trước kia nhao nhao hiện ra, nhưng cô cũng không nhớ rõ anh rốt cuộc có ăn cá hay không, thời gian hai người ở bên nhau vốn là ít, thêm nữa là mỗi lần ra ngoài ăn cơm Lâm Lục Kiều đều gọi món cô thích ăn.

Cô chỉ nhớ rõ, hình như anh không kén ăn.

Hóa ra anh không ăn cá.

Ừm, nhớ kỹ rồi.

Nam Sơ vừa muốn đưa đũa gấp miếng cá kia về, tự mình ăn, kết quả bị Lâm Lục Kiều trực tiếp nhét vào trong miệng, không tiếng động nói: “Đừng nghe nó nói bậy.”

Lâm Khai: ...

Lâm Thanh Viễn ho khan một tiếng, mắt nhìn bí thư Trương, người kia cũng cười, ánh mắt qua lại, chặc chặc chặc, mấy chục năm không thay đổi được tật xấu nó mà cô người lập tức liền sửa được.

Mới trước đây còn nói không cá, chỉ cần chút mùi, Lâm Lục Kiều cơ bản sẽ không đụng tới.

Đánh cũng đánh rồi, bỏ đói cũng bỏ đói rồi, anh lại cực kì kiên cường, không ăn là không ăn.

Lâm Thanh Viễn thở dài một tiếng.

Cơm nước xong xuôi đã tám giờ tối.

Lâm Lục Kiều rửa bát đĩa xong từ phòng bếp đi ra, cầm áo khoác trên sofa lên, bí thư Trương từ bên kia đi tới, anh liền thuận miệng hỏi, giống như thốt ra: “Vợ của cháu đâu?”

Bí thư Trương chỉ chỉ thư phòng, “Ồ bên trong nói chuyện với trưởng phòng.”

Lâm Lục Kiều quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, xoay người tới cửa đi hút thuốc.

Chờ Nam Sơ đi ra, anh vừa vịn hút hết một điếu thuốc, khom lưng dúi vào trong bồn hoa, “Nói chuyện xong rồi?”

Nam Sơ gật gù đầu, đi đến phía sau anh, bóng dáng cao lớn chiếu lên dáng người nhỏ xinh của cô, đặc biệt phù hợp.

Anh cúi đầu nhìn ở cổ tay mảnh khảnh của Nam Sơ có thêm một vòng tay màu xanh biếc, lòng biết rõ, không hỏi nói cái gì, trực tiếp đi lái xe, “Đi thôi, đưa em về nhà anh phải đi rồi.”

...

Xe chạy đến dưới nhà Nam Sơ.

Nam Sơ không vội vã xuống xe, tháo dây an toàn ra, lại ngồi một lát, nói: “Nhà kia em còn một chút chưa dọn xong, chỉ đóng gói đơn giản, còn thiếu chút đồ, xong có thể vào ở, lần tới khi nào thì anh nghỉ, em chờ anh trở về cùng nhau mua?”

Lâm Lục Kiều kéo cửa kính xuống, châm điếu thuốc, “Em quyết định đi, ngày nghỉ anh khó định, nhà của em không phải sắp đến hạn sao, đừng kéo dài.” Nói xong anh thổi thổi khói, từ trong hộp đồ lấy ra chìa khóa bên phòng mình, “Anh mới đánh, nếu không được em qua bên anh ở trước, bên trong đều đầy đủ.”

Nam Sơ nhận lấy, cảm thấy chìa khóa này nóng bỏng như lửa.

“Ừm, bên kia có thể gọi điện không?”

Lâm Lục Kiều liếc nhìn cô một cái, “Lúc không quá bận anh sẽ gọi cho em”

“Được. Em chờ điện thoại của anh.”

Cô cúi đầu, vừa rồi ở trên đường suy nghĩ rất nhiều chuyện muốn nói, giờ lại nghĩ không ra.

Thấy cô trầm mặc, Lâm Lục Kiều còn nói: “Em có chuyện gì, tìm ba anh hoặc là Thẩm Mộc, Đại Lư, bí thư Trương đều được, anh đã nói trước rồi.”

Không tính là nói qua.

Trước khi đi gặp Thẩm Mộc và Đại Lư, thuận tiện đem chuyện kết hôn nói cho hai người.

Hai người giống như đến bây giờ còn chưa tỉnh lại.

Anh tựa vào trên ghế, một tay rảnh rang đặt ở trên đùi, một tay treo ngoài cửa sổ, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, thỉnh thoảng đặt lên trên môi hít ra một hơi, bộ dáng lười nhác.

“Vẫn nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Nam Sơ lắc đầu, cảm thấy trong lòng trống trải, rõ ràng hai người đều yêu, nhưng có thể cảm thấy dư lực không đủ.

Lâm Lục Kiều không để ý quay đầu, phát hiện cô đang nhìn chằm chằm mình.

Ánh trăng ở phía sau chiếu lên, bóng cây trũng điệp, giống như múa trong gió.

Tâm vừa động.

Đem khói nhả ra, tay vươn ra chế trụ ót của cô, tiến tới đè cô ở ghế phụ hôn lên.

Nam Sơ nhẹ nhàng thờ gấp, Lâm Lục Kiều thổi hơi bên tai, một đường hôn từ mang tai đến cổ, một tay đỡ mặt cô, ngón cái đặt ở trên mặt cô, bốn ngón kia xuyên vào giữa tóc cô.

Thời gian dài như vậy, không thay đổi chính là nụ hôn của anh.

Kịch liệt giống như muốn phá nát cô.

...

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Edit: windy

Lâm Lục Kiều để cô tựa trên cửa xe, từ từ hôn xuống.

Trên người cô tỏa ra mùi hương, ôm lấy anh muốn đem anh nghiền nát, nụ hôn của anh vẫn bá đạo như cũ, đầu lưỡi tiến vào bên trong miệng cô hung hăng khuấy đảo một phen, hai mắt đỏ ửng nhìn cô.

Nam Sơ bị anh hôn cho toàn thân nhũn ra, đôi mắt trong suốt tràn ngập hơi nước, rất quyến rũ.

Không có cách nào nhìn, càng nhìn càng không muốn rời khỏi.

Anh nhắm mắt lại, cắn xuống, lướt qua viền tai của cô, nhẹ nhàng liếm.

Là chỗ mẫn cảm.

Cả người Nam Sơ phát run, ghé vào lỗ tai anh trầm thấp hô một tiếng mềm mại, ôm lấy cổ của anh, tay nhỏ tiến vào phía sau sơ mi anh, nhẹ nhàng xoa xoa, “Đi lên không?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu nở nụ cười, trực tiếp kéo áo của cô xuống, lộ ra đầu vai trắng nõn, cúi đầu ngậm xuống, thấp giọng nói: “Không kịp rồi.”

“Mấy giờ đi?” Cô gái nhỏ mê loạn.

Lâm Lục Kiều hôn tiếp, không để ý đáp: “Chín giờ.”

Nam Sơ liếc nhìn giờ trên xe, tám giờ mười.

Thật không còn kịp nữa, đẩy mạnh anh ra, “Vậy anh đi mau, đừng lỡ xe, nếu không thì ngày mai lỡ giờ đi làm.”

Nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, ý thức trở lại đại não, anh dựa vào ghế liếc xéo cô.

Áo cô bị tụt xuống một nửa, hỗn độn tựa vào trên cửa xe, bờ ngực trắng bóng đầy đà, Lâm Lục Kiều nheo mắt lại, quay đầu nở nụ cười, cài từng nút áo một tựa vào trên ghế, “Đi thôi.”

Sau đó liền thực đi luôn.

Tại lúc ngênh ngang thả khói xe, anh liền muốn trở lại chỗ của anh.

Nam Sơ lên lầu, mở đèn lên, ánh sáng chói mắt, xung quanh yên tĩnh, nhà cửa to như vậy chỉ còn lại một mình cô, cô mất mác đi đến ghế sofa dựa vào, ngửa đầu, cánh tay che ở trên mắt, che đi ánh sáng chói mắt.

Cứ nằm như vậy đến chín giờ.

Nam Sơ liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, mò điện thoại.

Lâm Lục Kiều mới vừa tìm được chỗ ngồi, di động trong quần rung lên, “Lên xe chưa?”

Anh rất nhanh liền đề xuống, “Rồi.”

Gửi tin xong, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tiếng còi vang lên.

Vẫn ồn ào như cũ, đầu người lộn xộn, vang lên như ở chợ bán đồ, Lâm Lục Kiều có phần không hợp ngồi xong xe này, đầu tựa ở trên ghế.

Trong đầu tất cả đều là màn lừa dối ở trên xe. Gương mặt cùng thân thể mềm mại của Nam Sơ.

Độc thân lâu rồi, giờ bỗng nhiên có vợ, đến đêm tân hôn cũng không có, phải suốt đêm chạy về đội.

Ngồi đối diện là một đôi yêu nhau, ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Ăn một chén mì ăn liền, anh một miếng em một miếng, tình nồng ý đậm, thỉnh thoảng hôn một cái, ngáy đến không sợ người khác nuốt nổi.

Lâm Lục Kiều nhìn một lát, xoay đầu, cười như không cười.

Giật mình bây giờ trẻ con đã trưởng thành sớm rồi.

Anh mười tám tuổi đã biết cái này, vẫn là cùng Đại Lưu tham gia chơi nghiên cứu tên lửa máy bay xe tăng các kiểu. Tầm tuổi này, khi đó trong đầu phụ nữ chính là sinh vật lạ.

Lại nghĩ lại.

Khi đó anh mười tám tuổi, Nam Sơ mười tuổi, cũng là trẻ con vừa vỡ lòng.

Chắc là sẽ không yêu cô đâu.

Điện thoại lại rung lên.

Nam Sơ: “Trên xe không tiện nói chuyện hả?”

“Không tồi.”

Có qua có lại, thật cũng có hứng thú.

“Anh đang làm cái gì?”

Anh cong cong khóe miệng, cũng không suy nghĩ, tiện tay bấm: “Nghĩ tới bộ dáng em lúc mười tuổi.”

Nam Sơ nằm ở trên ghế sofa, gác chân, ôm áp di động trả lời lại: “Em mười tuổi?”

“Ừm.”

Nam Sơ: “Em có ảnh chụp, anh muốn xem không?”

“Xem.”

“Miễn cưỡng như vậy?”

Cách vài giây, bên kia thay đổi khẩu khí: “Muốn xem.”

Nam Sơ nhảy xuống sofa, đi tìm cuốn album ở đáy hòm, lúc cô sáu tuổi đến tám tuổi nhiều ảnh chụp, sau chín tuổi rất ít chụp ảnh, trong tay chỉ có một bức ảnh là lúc lên tiểu học, chụp ảnh cũng mấy người bạn ở trong buổi biểu diễn văn nghệ chụp bốn con thiên nga nhỏ.

Khi đó chụp một bức ảnh chung ở phía sau đài.

Cô dùng di động chụp lại, gửi qua.

Bốn cô gái nhỏ, kiểu tóc giống nhau như đúc, mặc đồ thiên nga giống nhau, đến dáng người cũng không khác biệt mấy.

“Đoán đi đâu là em?”

Lâm Lục Kiều quét mắt một vòng, cười hừ một tiếng, “Người thứ ba bên trái.”

Nam Sơ: [Biểu cảm nâng mặt], đến mẹ em cũng chưa đoán được, sao anh đoán được? Mẹ em nhìn cả buổi tối chỉ bạn bên cạnh.”

“Trục giác.”

Điều này bảo anh nói thế nào nhỉ, liếc mắt một cái chỉ có người thứ ba có thể hấp dẫn anh.

Về sau Nam Sơ truy hỏi, nhận được đáp án hấp dẫn này.

Cô vui vẻ trả lời lại anh: “Cho nên, nếu em mười tuổi gặp anh, anh vẫn sẽ thích em hả?”

“Sẽ không.”

“Vậy nếu em theo đuổi anh?”

“Gớm, em mười tuổi biết nhiều như vậy?”

Nam Sơ ôm điện thoại bịa chuyện với anh, “Biết nha, em sáu tuổi đã thích một cậu bạn cùng lớp rồi, cao cao lớn lớn, cực kì tỏa nắng, tám tuổi thích anh hàng xóm cạnh nhà, cười lên đặc biệt ấm áp.”

Lâm Lục Kiều nhìn tin nhắn này, cười lạnh.

Sáu tuổi? Lại còn cao cao lớn lớn? Cực kì tỏa nắng? Cao lớn hả?

“A... , anh mười tám tuổi vẫn còn chơi bòn.”

Nam Sơ ôm những lời này ngồi trên ghế sofa cười rất lâu, chờ cô phản ứng kịp, lại phát hiện, hướng về phía cửa kính nhìn mình, khóe miệng cong lên, thật là bị anh chọc cười rồi.

Lúc này mới giật mình.

Giống như cách này đã khai thông, đã thoải mái hơn mặt đối mặt.

Lâm Lục Kiều cũng như thế.

Vừa mới bỏ điện thoại xuống, lại rung lên.

Cô nói: “Chúng ta không có việc gì tỷ lệ nhắn tin cao hơn.”

“Được, mười giờ, em nên ngủ đi.”

Khả năng Lâm Lục Kiều cầm điện thoại không nhiều lắm, chỉ có thể thỉnh thoảng huấn luyện xong thì nhìn vào một chút, trong đội tương đối nghiêm khắc hơn, bởi vì năm nay tỷ lệ xảy ra nguy hiểm cao hơn, trong đội quy định tất cả đồ điện tử của nhân viên, dưới tình huống không đặc biệt không được mở máy.

Tình huống đặc biệt bao gồm: Người nhà mất, vợ sinh con vân vân.

Chờ anh mở điện thoại ra, thỉnh thoảng hiện nên một hai tin nhắn, đều là Nam Sơ gửi.

Mà hôm nay, anh nhìn tin gửi không nhiều không ít.

“Hừ, em tra ra lịch sử tình trường thời trung học của anh rồi!”

Tin nhắn gửi một tuần trước, một tuần này liên không gửi cho anh bất cứ tin nào nữa.

Lâm Lục Kiều cảm tới trắng nên, Triệu Quốc nhìn thấy Lâm Lục Kiều từ trước đến nay đều trầm ổn, tưởng rằng trong nhà xảy ra chuyện gì, “Làm sao vậy? Trong nhà có chuyện gì hả?”

Lâm Lục Kiều đứng lên, “Tôi ra ngoài gọi điện thoại.”

Nói xong đi đến nhà tắm, một tay cầm điện thoại, một tay để ở trên eo, tiếng tút tút qua đi.

Bên kia vang lên giọng lạnh lạnh: “Đội trưởng?”

Lâm Lục Kiều dựa vào tường, “Ừm.”

“Anh trở lại?”

Nam Sơ cho rằng anh về Bắc tằm, lập tức có phần nóng nảy, cô vẫn còn ở bên ngoài đóng phim cơ.

“Không có.”

Bên kia bình tĩnh lại, không biết sao, mắt bác nói: “A...”

Lâm Lục Kiều bỗng nhiên nở nụ cười: “Em tra ra lịch sử tình trường thời trung học của anh rồi hả?”

“Gọi điện tới hỏi em cái này?”

“Cũng không phải.”

Nam Sơ: “Đại Lư nói hồi trung học anh thích một cô gái.”

Đại Lư.

“...” Lâm Lục Kiều trực giác đau đầu, “Này em cũng tin? Đại Lư đầu óc không tốt, em cách xa cậu ta ra một chút.”

“Có phải anh chột dạ rồi không?”

Lâm Lục Kiều cười nhạo, “Hur rầm, hiện tại cậu ta chính là không cưới được vợ liền ghen tị anh có vợ thôi, ý muốn cho anh ngọt ngat đấy!”

Bên kia có tiếng gọi, Nam Sơ đáp lại một câu, nói với bên điện thoại: “Em phải đi trang điểm, lần sau lại nói chuyện tiếp, cúp đây.”

Lâm Lục Kiều cong khóe môi.

...

Nam Sơ nán lại một tuần ở Thành Ảnh Thị.

Cuối tuần thứ hai, có người đến thăm ban, còn mang theo một bó hoa hồng to, tiêu sái dựa vào chiếc xe thể thao màu đỏ chói lọi, cô xoay người rời đi.

Trâu Miếu chạy tới giữ chặt cô, “Tôi vượt ngàn dặm xa xôi đến thăm cô, cô ít nhất cũng ở lại hai giây chứ.”

Nam Sơ bỏ anh ta ra, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Trâu Miếu cọt nhả nói: “Theo đuổi cô.”

Giống như kẻ bệnh thần kinh vậy.

Trước kia cũng gặp qua kiểu khó chơi, nhưng phát hiện Trâu Miếu hoàn toàn không phải khó chơi không quán, anh ta ý muốn chọc giận cô, cô càng tức anh ta càng cao hứng. Liền ương ngạnh quán lấy, nếu thực sự buông tay quay đi, không chừng hai ngày nữa anh ta lại tới làm phiền.

Nam Sơ bỗng nhiên xoay người, ánh mắt nháy mắt làm ra bộ cầu xin cũng không hèn mọn, xinh đẹp nói: “Phải thế nào anh mới không quán lấy tôi nữa?”

Trâu Miếu nhìn chằm chằm cô cười xấu xa, ngoài miệng lại nói: “Cô nghĩ tôi hư hỏng như thế làm gì?”

Nam Sơ trợn trừng mắt, “Rõ ràng đi, cho cái kết thúc.”

Trâu Miếu cười xấu xa: “Nếu không ngủ một đêm? Ngủ một đêm không chừng tôi chán, tôi liền không tới tìm cô nữa.”

Nam Sơ cười ha ha: “Không, ngủ một đêm anh lại muốn ngủ thêm nữa.”

“Xả.” Anh ta nở nụ cười, “Tôi còn chưa ngủ với người ngủ một đêm còn muốn thêm nữa đâu.”

Nam Sơ phiền toái, xắn tay áo, nheo mắt nói: “Tôi không ngủ với anh, chấm dứt đi, dứt khoát luôn.”

“Tôi chỉ thích quán cô thôi, tôi thích nhìn bộ dáng tức giận giận chân của cô, tôi vô cùng cao hứng.”

Quả thực từ khi về nhà, Nam Sơ không nói gì nhìn anh ta, giọng nói lạnh dần: “Trâu Miếu, tôi vốn cảm thấy anh vẫn rất có ý tứ, anh thích chơi như vậy, lại không có ý nghĩa nữa, nếu anh muốn ngủ với tôi, được, đem thành ý của anh ra đây, tôi xem tôi có thể thỏa hiệp hay không, hoặc anh chỉ thích chọc tôi thôi? Rốt cuộc tôi đặc tới anh ở chỗ nào hả?”

Cô thật sự là tảng đá trong hầm cầu, vừa thối tha vừa cứng rắn.

Lúc trước Trương Cách cho anh ta xem ảnh chụp, lạnh lùng trong mắt cô khiến cho anh ta cảm thấy cô là cố ý, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện mẹ nó cô chính là núi băng rồi, cho dù anh ta làm gì để lấy lòng cô, cô vẫn lấy vẻ mặt lạnh lùng đáp lại anh ta.

Khó trách Tường Cách vừa yêu vừa hận với cô.

Đàn ông nổi tiếng hiếu thắng.

Tường Cách nói cô rất khó theo đuổi, lúc đó anh ta còn không tin, trên đời này lại có người phụ nữ không ham giàu không cầu công danh không thích hào hoa.

Ngày đó khi cha anh ta nói đi xem mắt.

Anh ta liền muốn thử xem, anh ta không tính kết hôn, chỉ là muốn nói cho Tường Cách biết, trên đời này không có phụ nữ nào không theo đuổi được, chỉ có người đàn ông không đủ điều kiện hậu đãi thôi.

Nhưng mà, thật là có.

Trâu Miếu tức giận lái xe đi.

Nam Sơ nghĩ anh ta sẽ không trở lại tìm mình nữa, tâm tình thoải mái lên, từ đó khoái trá qua hai ngày.

Trâu Miếu đi rồi, ngày hôm sau, Nam Nguyệt Như đã tới.

Gần đây Thành Ảnh Thị thật đúng là vì hai người thường xuyên tới mà trở nên đặc biệt náo nhiệt.

Nam Nguyệt Như gọi cô một cái bảo trở về khách sạn.

Nam Sơ đến quần áo cũng chưa thay liền đi qua, bên trong nhiệt độ tăng cao, mở cửa ra liền thấy ẩm áp dễ chịu, Nam Nguyệt Như đưa lưng về phía cô vừa mới cởi áo khoác ra, nghe thấy động tĩnh, quay đầu lườm cô một cái, không nói lời nào.

“Mẹ.” Nam Sơ kêu một tiếng.

Nam Nguyệt Như miễn cưỡng đáp lại, “Gần đây quay phim được không?”

Nam Sơ gật đầu, “Cũng được.”

Nam Nguyệt Như thay đồ, dựa vào trên ghế sofa, mò nắn hộp thuốc lá trên bàn trà, ngậm trong miệng, châm thuốc, lườm cô một cái, nói: “Con với Trâu Miếu thế nào?”

Nam Sơ liền biết được phân nửa lý do Nam Nguyệt Như tới tìm cô ngày hôm nay, có liên quan tới Trâu Miếu: “Bình thường.”

Nam Nguyệt Như nhìn cô, ánh mắt như rét lạnh nhìn chằm chằm cô: “Mẹ nghe Trâu Miếu nói, hai đứa không diễn nữa?”

Nam Sơ cũng không vòng vo, “Vâng.”

“Lại với tiểu tử kia tốt hơn rồi hả?”

Nam Sơ kìm nén cúi đầu, không nói chuyện, Lâm Lục Kiều nói, phải lừa bà, chờ anh về xử lý sau.

“Mẹ hỏi con nói đi!” Nam Nguyệt Như bỗng nhiên cất cao giọng.

Nam Sơ vẫn không chịu nói.

“Hừ!”

Nam Nguyệt Như thật sự nổi giận, tiện tay cầm gạt tàn hung hăng ném về phía cô, Nam Sơ không trốn, nháy mắt bị đau.

Đầu đau đốn, căng tới đau lên, Nam Sơ cố nén.

Cổ họng cô chua xót, hít một hơi thật sâu, mới đem tức giận vượt xuống: “Con vẫn cảm thấy kì quái, không phải mẹ luôn luôn không quản con sao? Tại sao lại muốn quản chuyện yêu đương của con?”

Nam Nguyệt Như không nói chuyện, thờ phỉ phò, giống như đang bình ổn lại lửa giận của mình.

Nam Sơ hỏi lại một lần nữa: “Vì sao lúc con còn nhỏ bị bệnh mẹ cũng không liếc nhìn con một cái, lớn lên bị người ta mắng mẹ cũng chưa bao giờ nói thay con một câu nào, mà hiện tại con chỉ thích một đội trưởng đội phòng cháy, mẹ liền kích động như vậy?”

Nam Nguyệt Như kẹp diếu thuốc, chứa chan lửa giận, nhìn kỹ, đầu ngón tay hơi hơi run rẩy:

“Người nào mà không bị người khác mắng qua? Lúc mẹ tầm tuổi con bị người ta mắng không ác sao? Đến ảnh bà ngoại ông ngoại con cũng bị lộ ra ngoài, ai không khổ? Người mắng con càng nhiều, chứng tỏ người thích con càng nhiều, chỉ như vậy, con liền cảm thấy ảm ức rồi hả? Không trải qua

những thứ này, làm sao con sinh tồn được ở Làng giải trí? Ta vốn cho là con sẽ cho mẹ một bất ngờ, nhưng mà con, chỉ một người đàn ông mà con đã thần hồn điên đảo như vậy rồi hả?”

Trán có máu nhỏ xuống, Nam Sơ choáng váng, nước mắt cuối cùng không khống chế nổi nữa, chảy xuống bên miệng, cô nhấp môi dưới, là không sao cả, còn có chút khô.

Cô bỗng nhiên cúi đầu, như muốn buông tha toàn bộ, bao gồm cả kiêu ngạo của cô, chưa bao giờ hạ thấp để cầu xin bà: “Mẹ, con không có nguyện vọng gì khác.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Edit: windy

Cách mấy ngàn km

Đội núi lộc năm nay mở hội liên hoan, mấy tân binh vây quanh Lâm Lục Kiều để anh cho ra một tiết mục. Triệu Quốc mới từ nhà vệ sinh tắm xong đi ra, lau mặt về, thấy Lâm Lục Kiều không động đậy, lau mặt chen miệng nói: “Năm ngoái liên hoan tất cả mọi người nhớ anh vừa tới không làm khó dễ anh, năm nay anh còn muốn trốn, dù sao mỗi năm một lần, người anh em, mặt mặt cũng chỉ có một lần.”

Lâm Lục Kiều tựa vào đầu giường nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, không lên tiếng.

Từ nhỏ đến lớn đều không biểu diễn gì cả, trước kia lúc ở trường tổ chức hoạt động gì đó Đại Lư bị trang điểm thành mặt mèo ép lên bục biểu diễn, anh và Thẩm Mục liền rành rang đứng ôm cánh tay ngồi ở dưới đài cười.

Bộ dáng kia quá u mê.

Bộ dáng của Đại Lư khác so với hai bọn anh, lúc mới biểu diễn còn có chút buồn cười, hiện giờ trong điện thoại của anh vẫn còn giữ hình ảnh Đại Lư trang điểm mặt mèo hồi trung học. Lại còn bàn với Thẩm Mục đợi sau này Đại Lư kết hôn, lấy ảnh này của Đại Lư ra.

Các tân binh vừa mới nhập ngũ, còn chưa trải qua khổ, giờ phút này tất cả đều muốn mở buổi liên hoan.

Có người đề nghị: “Nhảy đi.”

Có người không đồng ý: “Không được, đến lúc đó đài truyền hình đến quay thì sao, trái táo nhỏ nhiều rồi, chúng ta diễn cái gì đặc biệt chút, ví như tránh mau gì gì đó.”

Trực tiếp bị người khác phản đối: “Cậu cho là đoàn ca múa chuyên nghiệp hả? Diễn nhiều động tác võ thuật để làm gì? Hỏi chỉ đạo Lâm.”

Vì vậy cả đám đồng loạt nhìn Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều đang cúi đầu đọc sách, ra vẻ không nghe.

Triệu Quốc nói rõ ràng: “Đơn giản hát một bài là được, cái gì nhĩ, của Trương Vũ đi, tôi thấy gần đây Lục Kiều hay nghe lắm, liền cái này đi.”

Lâm Lục Kiều: “...”

Có người đề xuất: “Hóa ra chỉ đạo Lâm là người thích nhạc, hát bài này còn không bằng hát quân ca đi.”

Triệu Quốc ra hiệu dừng: “Cái gì mà quân ca, tôi thấy không giống như vậy. Bảo chỉ đạo Lâm của các cậu hát đi, mấy cậu nhảy, hoàn mỹ.”

Triệu Quốc nói xong, bị Lâm Lục Kiều ngoan độc giẫm một cái, Triệu Quốc đau đến kêu lên, sau đó người nào đó lại cầm sách xoay người đi ra ngoài.

Lâm Lục Kiều dựa vào tường phòng tắm, một tay bỏ trong túi, một tay kia gọi điện cho Nam Sơ. Kết quả điện thoại vang lên hai tiếng liền bị tắt, tim lại thót lên, không hiểu lại buồn rầu.

Không nghe điện thoại là thật xấu gì vậy.

Bên này Nam Sơ vừa nghe điện thoại vang lên, đã bị Nam Nguyệt Như chớp lấy cướp đi, cúi đầu lờm một cái, nổi trận lôi đình tắt đi.

Không qua bao lâu, điện thoại lại gọi tới.

Lại bị Nam Nguyệt Như ấn tất.

Lại vang lên, Nam Nguyệt Như lúc này đã không còn kiên nhẫn, bộ dáng nhả nhặn cũng trở lên hung dữ, bà mạnh mẽ ném điện thoại xuống đất, dùng gót giày đập đập mấy cái!

Màn hình trực tiếp vỡ tan.

Bà cảm thấy chưa hết giận, giẫm lên xong, đá một cái điện thoại bay tới dưới giường.

Cả quá trình, Nam Sơ không lên tiếng, lạnh lùng nhìn, gương mặt nhàn nhạt không chút tức giận, ngược lại còn chọc giận Nam Nguyệt Như, bà tức giận: “Con nhìn mẹ? Không phục? Ta là mẹ con, đời này mẹ phải quản con!”

Nam Sơ nở nụ cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn bà: “Đã bao lâu rồi mẹ không đi gặp bác sĩ rồi?”

Nam Nguyệt Như giật mình.

Nam Sơ tiếp tục cười: “Bây giờ mẹ như một người điên, mẹ đập điện thoại của con có lợi ích gì hả? Trừ phi mẹ giết con, nếu không thì con sẽ ở bên anh ấy, hay là lại chuẩn bị tiếp tục giam giữ con tiếp? Vô dụng nha, anh ấy sẽ tìm được con, lần trước nhốt con ở bệnh viện, anh ấy liền tay không nhảy vào, ngay dưới mí mắt hai gã bảo tiêu cao lớn đấy.”

...

Đôi mắt Nam Nguyệt Như ngoan độc, mở miệng muốn mắng.

Lại bị Nam Sơ giành trước, cô một chút cũng không tức giận, cực kì bình tĩnh kể lại: “Muốn mắng con đề tiện phải không? Mắng đi, dù sao trước kia mẹ cũng mắng không ít, mẹ có bản lĩnh cứ đánh chết con đi, đánh không chết con, con liền bỏ, cũng sẽ bỏ tới bên cạnh anh ấy.”

“Con lại gấp gáp đến không biết xấu hổ như vậy?” Nam Nguyệt Như hít vào một hơi, yên lặng, “Con có biết hiện tại mỗi giờ sẽ có một lính cứu hỏa hi sinh không, công việc cứu hỏa được cho vào một trong mười công việc nguy hiểm nhất, một ngày nào đó cậu ta không còn, nửa đời sau con làm quả phụ hả?”

Nam Sơ nhìn bà nở nụ cười, “Thủ tiết, con thủ tiết với anh ấy.”

“Không được!” Bà nổi giận.

“Mặc kệ mẹ nghe hay không nghe, lời này con đã nói trước rồi.” Trong mắt tỏa sáng, rạng rỡ sáng chói, cô nói: “Bởi vì con không biết, đã từ bỏ anh ấy một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai. Nếu có, trừ phi là con chết. Không, có chết con cũng yêu anh ấy.”

Nói xong, cô xoay người đi ra.

Tới cửa dừng lại, quay đầu nhìn bà: “Mẹ, con vẫn không hiểu mẹ xúc động cái gì, cũng bởi vì con làm chuyện mẹ không dám làm, cho nên mẹ ghen tị với con?”

Bà đứng thẳng tắp, nhìn ngoài cửa sổ, bóng dáng bi thương, nghe thấy cô hỏi như vậy, bà bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng: “Cút!”

...

Lâm Lục Kiều bị mọi người lôi lên đài hát .

Bài hát này ngoại trừ năm đó lúc hỗ trợ ở huyện cùng mấy người trong đội hát cùng vài câu, thật cũng không biết hát trước mặt người khác bao giờ, càng khỏi nói là ở trường hợp này, từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa hát bao giờ.

Trong nhà cũng không hát mấy, ngày lễ ngày tết ngõ nhỏ đều có gánh hát tới, đâu đến lượt anh hát.

Giọng anh trầm thấp, nhàn nhạt hát một câu còn được, không quá nhiều kĩ xảo.

Anh thật là không thích hát.

Lại thêm trong bài hát này có kí ức không thể diễn tả được của anh và cô vợ nhỏ của anh, anh liền càng không muốn hát.

Nhưng anh thân là đàn ông, cũng không ngại ngừng gì, dưới tràng tiếng hô phía dưới, nhận lấy micro, tiếng trầm thấp vang lên: “Hát quân ca đi.”

Dưới đài, “Không được, đi! Triệu Quốc nói chỉ đạo Lâm vừa nghe bài này liền nhớ chuyện cũ!”

“Quân ca có cơ hội liền hát! Hát bài kia đi!”

“Vay đi.” Lâm Lục Kiều mặt không đổi nói.

Mọi người không cho cơ hội.

“q”

“q”

“q”

“...”

Lâm Lục Kiều cười bất đắc dĩ, lãnh đạo ở bên cạnh cũng không nhịn được, bảo anh: “Bọn họ muốn nghe như thế, liền hát một đoạn đi, tránh lần tới bọn họ lại nhắc tới cậu.”

“Hát đi.”

Nhạc vang lên, anh ho nhẹ hai tiếng, giọng trầm thấp vang lên.

“Đều là lỗi của em, yêu anh quá dễ dàng...”

Xa nhau ba tháng.

Hai người thường thường duy trì nhắn tin liên hệ, cho đến tuần trước, triệt để mất liên lạc, gọi cô cũng không nhận, nhắn tin không ai trả lời, dù sao cũng là người từng có “Tội cũ”.

Trong đầu anh lập tức nghĩ cô thường đi lại.

Vốn tính tháng sau đợi việc bên này ổn thỏa sẽ xin thời gian nghỉ kết hôn, kết quả vào lúc tối liền tới chỗ lãnh đạo báo cáo kết hôn.

Một đoạn hát xong.

Anh đem micro trả lại cho MC.

Triệu Quốc bỗng nhiên hô lên, “Chờ một chút!”

Lâm Lục Kiều ngó ra một lát, Triệu Quốc trực tiếp nhảy hai bước lên đài, lấy micro, “Tôi nói hai câu.”

Lâm Lục Kiều cười anh ta, “Cậu để lãnh đạo lên tiếng đi!”

Triệu Quốc liếc nhìn anh một cái, giơ micro về phía các binh lính ở dưới đài nói: “Chỉ đạo Lâm tới chỗ chúng ta đã hơn một năm rồi, chắc sẽ là lần cuối cùng tham gia buổi liên hoan này, có chút lời lâu ngày, mượn cơ hội đêm nay, để nói cho mọi người một chút.”

Lời này của Triệu Quốc.

Đem không khí nhiệt liệt giống như đột nhiên bị dội một gáo nước lạnh, trở lên chính tề.

Tất cả mọi người không cười, cong môi một cái, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế.

“Ngay từ đầu tất cả mọi người đều không phục anh ấy, lại còn có mấy người không sợ chết đến chính chỉ đạo Lâm của chúng ta, kết quả về sau kết quả về sau mọi người đều bị anh ấy thu thập, tôi vẫn cảm thấy độ tuổi tốt nhất của đàn ông là lúc hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, nói thẳng ra là không kiêng nể gì.” Triệu Quốc liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh, gương mặt trầm tĩnh, cả người là quân trang, soái khí bức người: “Sau này phát hiện, đàn ông ba mươi tuổi mới cực kì có sức quyến rũ, mặc kệ là trên sân huấn luyện là chỉ đạo Lâm nói năng cẩn thận, lúc là Lâm Lục Kiều nói chuyện vui đùa với chúng ta. Đặc biệt là mẹ tôi, bà nói với tôi, con mà có một nửa trầm ổn như đồng đội kia của con, mẹ liền không phải lo lắng cả ngày nữa.”

Lâm Lục Kiều đứng ở trên đài, khoe miệng nở nụ cười nhẹ, phong thái không hề mất tự nhiên, nhưng nội tâm cũng đủ mạnh mẽ.

Triệu Quốc tiếp tục nói, giọng điệu thoải mái hơn: “Vốn nghĩ muốn nói với lãnh đạo giữ anh lại vài năm, kết quả vừa mới biết được chỉ đạo Lâm xin nghỉ kết hôn, anh kết hôn lúc nào hả?”

Dưới đài âm ỉ một trận.

Lâm Lục Kiều cười nhạt, “Lĩnh chứng vội vàng, lần sau sẽ cho mọi người kẹo cưới.”

Bọn lính lại hô một trận, “Kẹo cưới!”

“Kẹo cưới!”

“Kẹo cưới!”

Triệu Quốc phát tay ý bảo, giống như đại tướng quân vung tay lên, "Yên lặng! Chuyện kết hôn liền bỏ qua, 30 rồi không lĩnh chứng, chúng tôi đều sốt ruột, không sao, lần tới dẫn chị dâu tới là được! Đêm nay chủ yếu là mấy anh em ta cho anh một thứ này, là duy nhất, trời nam đất bắc, thêm cả công việc này của tôi..."

"Lần sau gặp lại thật không biết là bao giờ."

Ly biệt còn chưa tới, mà cảm xúc đã bị đã động.

Cảm xúc của mọi người bị anh ta kéo xuống rồi.

Quả thật, đã từng đi lính mới biết được tình cảm anh em đáng quý nhường nào, đây đều là cả đám cứng cỏi, bình thường huấn luyện nói chêm chọc cười, lúc đến chỗ đám cháy đều vì đối phương mà chần lừ.

Lâm Lục Kiều đương nhiên biết, chỉ là tính cách anh không bộc lộ tình cảm ra ngoài, rất ít không không chế được.

Triệu Quốc nói: "Mấy anh em chúng tôi hát cho anh một bài, coi như là tạm biệt, tiếp tục Ta còn phải kẻ vai chiến đấu."

Nhạc dạo đầu vang lên, Lâm Lục Kiều vừa nghe liền biết là hát bài gì - Tiến đến ngày nào đó.

"Các anh em lừa anh luyện đã lâu."

Lâm Lục Kiều ôm lấy vai Triệu Quốc, cúi đầu hòa hoãn cảm xúc.

Đêm đó, bầu trời soi chiếu, đội núi lộng vang lên khúc quân ca cao vút.

"Đây là một sớm mai sáng sủa

Tiếng bò câu cười kèm với tiếng còi rời giường

Nhưng thế giới này cũng không an tĩnh

Thời đại hòa bình cũng có gió mây kích động

...

Người lính trẻ khát vọng lập công cao

Chuẩn bị xong chưa

Các đồng đội

Tiến tới ngày nào đó

Yên tâm đi tổ quốc

Yên tâm đi người thân

Vì thắng lợi ta phải dũng cảm tiến lên..."

Tiếng ca cao vút phần chần giống như đem toàn bộ bất an biến mất, kinh ngạc tới chìm chóc đang nghỉ trên cành cây, bay đi bốn phía, trên tán lá cây xanh biếc đọng lại vài giọt sương, kết hợp với tiếng hát tạo thành một dòng nước.

Phía dưới có người đang hát vang, bọn họ cười, bọn họ nháo, một lần lại một lần không biết mệt.

...

Trong doanh địa.

MC đem micro cho Lâm Lục Kiều, "Nói mấy câu đi."

Có thể nói cái gì đây.

Giờ phút này nói cái gì cũng dư thừa, biểu đạt anh không có nhiệt huyết với bọn họ.

Cuối cùng anh nhận micro, ánh mắt đảo qua từng gương mặt quen thuộc một, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Trời Nam đất Bắc, chúng ta cùng một hướng, đơn thuần, đến hơi thở cuối cùng, chiến đấu không ngừng."

Về sau lời này, được rất nhiều chiến sĩ, ghi ở trong lòng.

Thậm chí có người đem viết vào di thư của mình, thành lời dạy bảo của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Edit: windy

Trước khi xin nghỉ, Lâm Lục Kiều xin nghỉ kết hôn bảy ngày.

Trước lúc lên xe, đám Triệu Quốc muốn tiễn anh, bị Lâm Lục Kiều áp xuống, "Tôi cũng không phải sẽ không trở lại nữa."

Triệu Quốc kêu gào: "Nhớ ở bên kia anh bị vợ anh câu hồn, không chịu trở lại, đám chúng tôi phải làm sao bây giờ?"

"Nói cuối năm chính là cuối năm, không điều lệnh tôi có thể tùy tiện rời khỏi đơn vị hả? Đi đây, trở về huấn luyện đi."

Lúc này mới tính là cho một viên an thần.

Sau khi Lâm Lục Kiều lên xe vẫn gọi cho Nam Sơ, không cuộc nào nhận cả.

Mặt anh trầm xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc xinh đẹp, lá cây xanh biếc, đã không có lòng thương thức, cây cối không ngừng lướt qua cửa kính xe, tâm trí thì, đã nay đến nơi cách ngàn vạn dặm.

Giống như đang nhớ nhà, cuối cùng đã cảm nhận được rồi.

Anh buồn chán xem lại lịch sử trò chuyện với cô.

"Bao giờ thì trở về vậy...?"

"Tiền thuê nhà của em tới hạn rồi, chuyển vào nhà anh nha, ga trải giường anh để ở chỗ nào?"

Cách một tuần sau anh trả lời lại: "Ngăn cao nhất của tủ quần áo, tìm được chưa?"

Cô tới hôm sau mới trả lời: "Không tìm được, em mua cái mới rồi, vẫn là màu đen."

"... Trở về nói cho em biết đồ để ở đâu."

"Được, ngày hôm qua gặp được thần tượng lúc nhỏ của em."

"Ừm?"

"Trước đây mới chào mừng anh ấy, một người liền chuyển sang bài của anh ấy, hiện tại anh ấy bảo dưỡng cực kì tốt, a... Đội trưởng, trước đây anh có thần tượng không?"

Trước đây?

Thần tượng trước đây là Chu Ân. Hay là Mao Trạch Đông.

"Chắc là đồng chí Mao Trạch Đông đi."

Bên kia: "..."

Anh giải thích với cô: "Trước đây ông nội anh kể chuyện cho anh và Lâm Khai, nào là đưa đón dài mười dặm phố, còn có lúc đó trên đồng tiền đều là đồng chí Mao Trạch Đông, liền tìm truyện kí để xem"

Về sau thật sự thích thật.

Đặc biệt từ Mao Trạch Đông tràn đầy khí phách, bao quát đất nước.

Anh mãi cảm với chữ số, nhớ công thức rất nhanh, có vài công thức không cần xem cũng có thể tự mình suy luận được, đầu đầu nhất chính là thơ ca, đặc biệt là thơ, học ở trong phòng học, nhìn chăm chăm quyển sách một tiết học, cả não vẫn trống rỗng.

Không giống như Đại Lư, thành tích bình thường, thơ tình thì lại thuộc lòng.

Chỉ riêng có từ Mao Trạch Đông là nhớ.

Hôm đó lại trả lời rất nhanh: "Rất có chí hướng nha đội trưởng..."

Anh nhếch môi cười cười.

Tổng cộng không mấy tin nhắn, anh lướt qua lướt lại nhìn vài lần, thật cảm thấy mỗi lần đều tươi mới.

Hành trình hết mười mấy tiếng, người vừa xuống xe, gió Bắc tằm liền thổi tới, liền biết đã về tới nhà, tuy nói đã bước vào mùa xuân, nhưng gió kia thổi tới vẫn có chút lành lạnh.

Lâm Lục Kiều không có đồ gì, chỉ có một túi đen đeo trên vai, bên trong có ít quần áo để thay.

Vốn là không báo cho ai biết, kết quả tối qua ở trên xe lửa nhận điện thoại của Thẩm Mục, biết anh hôm nay về, đã sớm chờ ở cửa đón anh. Một chiếc xe việt dã màu đen dừng ở trước cửa, hướng phía anh bấm còi hai lần.

Lâm Lục Kiều đi qua, đem túi vứt ở ghế sau, người chui vào ghế phụ, ngăn lại gió tuyết bên ngoài.

Hôm nay Thẩm Mục đeo kính mắt, không kính, mặc áo sơ mi, tay áo kéo tới khuỷu tay, tay đặt trên bệ cửa sổ nhìn anh: "Xin nghỉ vài ngày nghỉ kết hôn?"

Một đường tàu xe mệt nhọc, Lâm Lục Kiều hơi mệt mỏi, người tựa vào ghế, tay che đi ánh mắt, "Bây giờ."

Thẩm Mục gạt đầu, nổ máy xe, châm chọc nói: "Đãi ngộ không tệ nha, tôi vừa mới gọi cho Đại Lư, biết cậu trở về đã tìm chỗ tốt rồi, qua đó uống mấy chén?"

Lâm Lục Kiều lắc đầu, "Tính sau đi, tôi về nhà gặp Nam Sơ đã."

Thẩm Mục: "Nam Sơ làm sao hả?"

Lâm Lục Kiều bỏ tay xuống, thẳng người, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thở hắt ra: "Không biết, gọi không nghe, điện thoại cũng không nhận, nhắn tin cũng không trả lời, lái xe đi."

Thẩm Mục cũng không nói thêm gì, trực tiếp đạp ga.

Trên đường Thẩm Mục nhận một cuộc điện thoại, giọng điệu lạnh lùng không ít, Lâm Lục Kiều quay đầu nhìn anh ta.

Thẩm Mục đeo tai nghe, mắt nhìn phía trước, không cảm xúc nói với người bên kia lạnh băng như người máy.

"Đang lái xe."

"Hôm nay không có thời gian, ngày mai, không chắc."

Anh ta chột cười lạnh một phen.

"Đi đi, tùy."

Sau đó anh ta hơi phiền toái rút tai nghe bluetooth ra.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Mục xem như không có cái gì cũng như tính tình cực tốt, anh ta không dễ nổi giận, tức giận thật, cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài, trạng thái này trái lại làm cho người ta cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Nhưng Lâm Lục Kiều cũng chỉ nghiêng đầu nhìn, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt lại, bình tĩnh nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Về đến nhà, Lâm Lục Kiều cầm đồ lên lầu, Thẩm Mục dừng xe xong, đi theo sau.

Mở cửa đi vào, nhà trọ vắng vẻ trống không, một chút cũng không có dấu vết có người từng ở, chỗ vòm cổng anh để chìa khóa còn có chìa khóa anh mới đánh, rèm cửa tung bay trong gió, đến giày trên mặt đất cũng để rất ngay ngắn chỉnh tề, toàn bộ là của anh.

Thẩm Mục: "Nhà này của cậu bao lâu rồi không ở vậy?"

Dưới ánh mặt trời, còn có bụi đất đang bay.

Lâm Lục Kiều đem túi vứt ở trên ghế sofa, lấy điện thoại ra tiếp tục gọi cho Nam Sơ.

Thông tin ghi lại đã hiện gọi 103 cuộc.

Bên kia vẫn là giọng nói tổng đài nhắc đã tắt máy.

Lâm Lục Kiều đứng chống nạnh, ngực phập phồng lên xuống, hít một hơi, biểu tình này, sau này Thẩm Mộc nhớ lại, đến anh ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Thất vọng lại buồn bã.

Lâm Lục Kiều hít một hơi xong, gọi điện thoại cho Bí thư Trương.

Bí thư Trương không rõ hỏi: “Nam Sơ? Chưa về đây.”

Nhưng mà, ngoại trừ bí thư Trương, anh cũng không biết có thể gọi cho ai được, anh không có số của người đại diện của cô, không có số của trợ lý của cô.

Người mệt mỏi tựa vào ghế sofa, điện thoại vứt sang một bên, tay che mắt lại, giống như sau khi bị dội nước xong liền không còn chút sức nào.

Muốn bỏ chạy như vậy.

Anh thật sẽ không tha thứ cho cô nữa.

Mãi đến khi...

Thẩm Mộc ngồi ở trên ghế sofa gọi một cuộc điện thoại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Lục Kiều, “Cô ấy ở Thành Ảnh Thị quay phim, cậu không biết?”

Lâm Lục Kiều cúi đầu lướt lại tin nhắn, bất đắc dĩ tựa vào trên ghế: “Không biết, cô ấy không nói.”

Người biết chuyện là một diễn viên cùng tổ kịch, người kia trước kia có gặp qua một lần ở buổi từ thiện, bộ dáng thế nào, Thẩm Mộc sớm đã quên, vừa này lúc hỏi thăm đối phương cho anh một cái tên, mới nhớ tới.

Đối phương cười trừ chọc vài câu, Thẩm Mộc nhận nhặt hỏi: “Thành Ảnh Thị nào?”

“Thành Ảnh Thị núi Minh đó, anh muốn tới hả? Tôi mời anh uống rượu.”

Thẩm Mộc lễ phép nói lời cảm ơn, coi như không nghe thấy đối phương trêu chọc, cúp điện thoại, quay đầu nói với Lâm Lục Kiều: “Ồ núi Minh, mới vào tổ kịch không lâu, tôi lái xe đưa cậu qua đó?”

...

Năm nay thời tiết thay đổi nhiều, núi Minh tháng tư đã có tuyết rơi, mấy năm qua đều là xuân ấm hoa bốn mùa.

Trở lý nhỏ ở bên cạnh Nam Sơ hô tuyết rơi tuyết rơi rồi.

Bởi vì cảnh quay vào mùa hạ, giờ lại có tuyết rơi khiến cho tổ kịch tạm thời dừng buổi quay phim buổi chiều lại.

Nam Sơ cuối cùng cũng rảnh, giữ lấy một nhân viên công tác hỏi: “Chỗ này có chỗ nào có sửa điện thoại không?”

Nam Sơ ở trong tổ kịch không nói nhiều lắm, nhân viên công tác lần đầu tiên bị nữ thần quốc dân hỏi, lập tức kích động nói lắp bắp, “Xa... Xa... Xa... dưới núi, có... Có... Chỗ buôn bán, điện thoại cô bị hỏng hả?”

“Điện thoại hỏng rồi.”

Nhân viên công tác lại nhiệt tình đưa điện thoại di động ra.

Kết quả, Nam Sơ vừa mới thay đồ xong xuôi, đi ra cửa lớn Thành Ảnh Thị. Liền thấy ven đường có một chiếc xe đen, một người mặc đồ màu đen đứng tựa vào cửa xe trong làn gió tuyết.

Bông tuyết như sợi bông rơi trên đỉnh đầu anh, tuyết đã phủ đầy bức tường đỏ phía sau.

Lâm Lục Kiều ở trong tuyết hút thuốc, miệng ngậm khói, còn chưa châm lửa, tay mới lấy bật lửa trong túi quần ra, bật bật mấy cái, lúc cúi đầu châm thuốc, phía trước có người đã chạy tới.

Giống như một con gió.

Anh theo bản năng tắt lửa đi, Nam Sơ liền bỏ nhào vào trong lòng anh, ôm lấy eo của anh, đầu chôn ở trong ngực anh cọ cọ, “Sao anh lại tới đây?”

Trước khi tới, ở trên xe anh vẫn nghĩ.

Nam Sơ không nói cho anh, có phải sợ anh đến tìm cô bị người ta chụp được, cũng biết sợ sao lại có phần tùy tiện vậy, nhưng khi anh trở về như vậy, lại có chút không cam lòng, trông mong nghĩ bảy ngày nghĩ kết hôn về nhà, kết quả một sợi lông cũng không thấy.

Nhưng khi Nam Sơ một chút cũng không ngại cứ như vậy bỏ nhào vào trong lòng anh.

Lâm Lục Kiều đem thuốc trong miệng vớt ra, uấn lại nhét vào trong túi quần, Nam Sơ ngửa đầu liền muốn hôn anh, anh giữ lấy đầu của cô, túm cô vào trong xe.

Nghiêm mặt, đồ ập xuống là một trận hỏi không ngừng: “Điện thoại của em làm sao, gọi điện cứ tắt máy? Rốt cuộc em có quan tâm tới cảm nhận của người khác không? Anh mỗi ngày đều tìm Thẩm Mục giúp anh tìm em, em cảm thấy có ý gì không? Hay là em cảm thấy Thẩm Mục rảnh rỗi quá, người ta xứng đáng giúp anh tìm người? Em cảm thấy anh tới tìm bất tiện, em cứ nói với anh một tiếng, gần đây em bận rộn nhiều việc anh đừng tới tìm em, em nói một câu như vậy, anh sẽ không tức giận như này...”

Nam Sơ bị mắng đến ngơ ròi.

Lời còn chưa dứt, Lâm Lục Kiều chú ý tới trán cô dán băng keo cá nhân, cảm thấy căng lên, xuống đài không được, quay mặt, bình tĩnh lại, lại quay lại, khẽ nhếch môi dưới, giọng điệu hòa hoãn chút: “Trán em sao lại thế này?”

Cô giật mình ngậy người nhìn anh, ánh mắt kia trắng đen rõ ràng, cực kì vô tội.

“Anh mắng em như vậy, em cảm thấy cực kì ám ức.”

Lâm Lục Kiều ngần ra, chỉ thấy cô quay đầu đi, không nhìn anh, hít hít mũi nói: “Mấy ngày trước mẹ em tới đây, đem điện thoại em đập hỏng, thẻ sim cũng ở trong đó, còn chưa đi sửa, hôm nay mới rảnh rỗi vừa mới chuẩn bị đi, trước không phải anh nói tháng sau mới có thể nghỉ sao? Em lại không biết anh trở về, vốn nghĩ ở trong tổ cũng không lâu, cảnh diễn của em ngày mai liền xong, em cho rằng hành trình của em ngắn như vậy cũng không báo anh nữa...”

Nói xong, thật khóe ròi.

Nước mắt ào ào chảy ra, lại còn đặc biệt già mồm cái lão lau đi, “Em phát hiện sau khi lãnh chứng, anh liền đối với em càng ngày càng hung dữ, căn bản không như trước kia, quả nhiên đàn ông sau khi kết hôn liền thay đổi, em đi đây, chúng ta bình tĩnh lại đã.” Nói xong, đẩy cửa xe muốn xuống xe.

Lâm Lục Kiều luống cuống, ôm lấy cô kéo vào trong lòng.

Nam Sơ liếc mắt nhìn anh một cái, “Anh đừng giữ em, để em bình tĩnh một lát.”

Lâm Lục Kiều gắt gao ôm lấy cô, mạnh mẽ giữ chặt trong lòng ngực mình, chôn ở dưới cổ cô thấp giọng: “Lỗi của anh.”

Nam Sơ tiếp tục “Khóc”, liếc nhìn anh: “Anh không sai, là em sai, sai vì em không nên thích anh, em cảm thấy anh từ đầu đã không thích em, cho tới bây giờ anh cũng không nói thích với em.”

Vừa nghe cô nói như vậy, Lâm Lục Kiều nóng nảy, trực tiếp xoay người cô lại, đối diện mắt của cô, “Không nên thích à?”

“Anh!”

Lâm Lục Kiều nhú mày, hướng đôi môi của cô, hung hăng cắn xuống.

“Lặp lại lần nữa?”

Nam Sơ cũng cắn anh, hai người liền như hai con thú nhỏ liều mạng cắn xé đối phương, giống như muốn đem lớp da của đối phương lột đi.

Hôn xong, Lâm Lục Kiều đè ở cô trên ghế, dùng sức chờ phát động, lại vẫn đè ở cô hòng, trầm thấp nói với cô: “Không nên hung dữ với em, thật xin lỗi. Mới về đến nhà liền không thấy em đâu, anh nghĩ em lại bỏ đi rồi, Thẩm Mục nói em đi quay phim, em cũng không nói với anh, anh nghĩ em không muốn công khai mối quan hệ của chúng ta, mà cũng không sao, cứ như vậy đi, dù sao đều đã lĩnh chứng rồi. Cảm giác có thể từ từ tìm lại đúng không? Thời gian chúng ta ở bên nhau còn dài, nhưng lần sau em còn nói không nên thích anh nữa, phải rời khỏi các kiểu, anh thật sự sẽ nổi giận đấy, cãi nhau cũng được, em làm loạn thế nào cũng được, chỉ cần em đừng lấy cái này ép anh, thế nào cũng theo em.”

Đại khái đây là lời Lâm Lục Kiều nói dài nhất.

“Chỉ cần em đừng chạy loạn, làm gì cũng được.”

Nam Sơ liếm yết hầu anh, “Quay cảnh giường chiếu với người khác cũng được?”

Lâm Lục Kiều đè nén lửa giận trong lòng ngực, đôi mắt đen sâu nhìn chăm chăm cô không nói lời nào, Nam Sơ chuyển đến mang tai, nhẹ nhàng ngậm chặt, giọng nói của anh triệt để chìm xuống, cắn răng nói: “Quay cảnh thật sự?”

Không tức không phải đàn ông.

“Không đùa anh nữa, em không quay những cảnh này.” Nam Sơ ru rú trong lòng anh cười khanh khách, sau đó nằm ra, tựa vào trên ghế dọc theo áo anh: “Vừa rồi em diễn được không?”

Cảnh diễn khóc kia chính cô cũng cảm thấy cảm động, nước mắt nói đến là đến, so với bất luận cái gì một hồi đều đã động tình.

Động tác tay Lâm Lục Kiều bỗng nhiên ngừng lại, nhú mày nhìn về phía cô: “Diễn?”

Nam Sơ gật đầu một cái, sờ sờ miệng vết thương trên trán: “Trán thật sự bị nện, lời nói vừa rồi là giả, chọc anh.”

Làm sao có thể hối hận thích anh được.

Lâm Lục Kiều nheo mắt nguy hiểm nhìn, “Chọc anh?”

Nam Sơ bữu môi, không nói.

Lâm Lục Kiều gằn từng chữ, “Em xong rồi.”

...

(Bản đối thoại)

Vừa vào khách sạn.

“Lâm Lục Kiều...”

“Ừm?”

“Anh đừng nha...”

“Không nhìn được.”

...

“Mẫn cảm như vậy? Hừm?”

“Được không?”

“Nếu không đừng đeo, anh cũng đã 30 rồi, cũng có thể có con rồi.”

“Thật có thể?” Anh có chút hưng phấn rồi.

...

Tích tích...

“Đến rồi?”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Edit:windy

Làm xong.

Lâm Lục Kiều liền ôm cô vào phòng tắm tắm rửa, toàn thân Nam Sơ tê mủi như bị tàn phá quá, vì thế như con bạch tuộc bám lên người Lâm Lục Kiều, anh cúi đầu liếc nhìn cô một cái, hôn lên cái trán một cái, Nam Sơ càng ôm chặt hơn, cô ôm cổ của anh, hai chân thon dài ôm lấy eo của anh, Lâm Lục Kiều cúi đầu nhìn một cái, tay để trên hông cô bóp một cái.

Nam Sơ hô nhỏ.

Anh cười xấu xa nhìn: “Kêu gì?”

Nam Sơ bỏ nhào tới cắn môi anh, bị anh đặt lên bồn rửa tay, cũng cắn cô.

Không dứt.

Không dứt.

Không dứt.

...

...

...

Mặt kính hơi nước dày đặc, bóng dáng hai người mờ ảo, thấp thoáng

Cô nhẹ giọng gọi anh: “Lâm Lục Kiều.”

Lâm Lục Kiều trầm thấp phát ra đơn âm: “Hửm?”

“Có phải anh lâu lắm rồi không làm không?”

“Ừm.” Anh không chút để ý nói.

Nam Sơ trở tay đi nghịch cổ anh, chậm rãi lần mò cổ anh, “Em vừa mới học, anh nhìn gương.”

...

“...”

Lâm Lục Kiều ngẩng đầu, cô gái trong gương vừa yêu mị lại quyến rũ, động tác quả thực yêu tinh.

“Anh kêu đi, em muốn nghe anh kêu.” Nam Sơ nhìn anh chậm rãi động.

Lâm Lục Kiều cười nhẹ, “Có phải em thích nghe tiếng không?”

“Ừm. Giọng của anh không đi làm CV đáng tiếc quá.”

Lâm Lục Kiều: “CV là cái gì?”

“... Thôi, bỏ đi.” Bất đắc dĩ.

...

Lại làm xong.

Sắc trời cũng đã tối, Lâm Lục Kiều ôm cô đi tắm rửa, hai cánh tay rắn chắc. Bắp thịt chặt chẽ dính lên cô, Nam Sơ ghé vào trên người anh bàn tay lùa vào mái tóc đen tuyền thấm ướt của anh, nhàn rãi nói, “Anh có về lại lâu rồi.”

Nước vòi hoa sen ào ào chảy xuống.

Lâm Lục Kiều đang chỉnh nước ấm, nghe thấy lời này, lườm cô một cái, nở nụ cười, “Làm sao vậy?”

Nam Sơ tính tính, thêm lần ở bồn tay, tổng cộng là năm lần, trừ bỏ hai lần trước hơn một tiếng, ba lần còn lại đều là ba bốn mươi phút, lợi hại lợi hại.

“Em nghe người trong tổ diễn viên nói, đàn ông đều tắm mười hai phút...”

Nước dần dần ấm lên, Lâm Lục Kiều bế cô vào, đặt ở dưới vòi hoa sen: “Đàn ông hai mươi phút không ngắn, một tiếng không lâu. Em tắm trước đi, anh ra ngoài hút thuốc.”

Nam Sơ trực tiếp ôm lấy anh từ phía sau, “Cùng nhau tắm đi.”

“Thật muốn cùng nhau?”

“Ừm.”

Trái lại càng dính người hơn, anh xoay người, sờ sờ cái trán của cô, băng keo cá nhân trên đó đã bị ướt, lộ ra vết sẹo nhỏ, tay anh xoa xoa trán cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt vuốt ở trên vết sẹo kia.

“Điện thoại hỏng?”

Vừa thấy có thể nhìn ta, đều đã bị ném cho vỡ nát.

Nam Sơ vô cùng ảm ức nói: “Bên cạnh còn có một vết, cũng đã tiêu rồi, kết quả anh vừa tới lại còn mắng em.”

Anh đem người ôm vào trong ngực, “Anh là nghĩ đem thời gian nghỉ kết hôn ngâm nước nóng cho khí, lần sau nghĩ không biết là khi nào thôi.”

“Lấy có.”

Lâm Lục Kiều cúi đầu, mắt nhìn người trong lòng, cô ghé vào trong lòng anh tràn đầy cảm phẫn, cười nhẹ: “Lần sau mẹ em đánh em, anh ngăn giúp em, giấy chứng nhận là anh ép em lĩnh, nên đánh nên phạt đều tại anh, nếu không giờ em đánh anh đi, hà giận? Hừm?”

Nam Sơ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt ngập nước nhẹ nhàng: “Anh đừng nói lung tung, em tự nguyện, anh biết không, lúc em mười sáu tuổi đã muốn gả cho anh, sinh con cho anh.” Khi đó thật sự cảm thấy trên đời này người đàn ông nào cũng không bằng anh. Đến giờ, lại càng thế, Lâm Lục Kiều ba mươi tuổi càng làm cho cô mê muội.

Lần này nghe được khiến anh rung động, đôi mắt tối đen thâm sâu nhìn cô gái ở trong lòng, sau một lúc lâu, bỗng nhiên cúi đầu chặn lấy môi của cô.

Ngừng một đoạn lời lẽ quán quýt.

Lâm Lục Kiều cúi thấp người, cắn ở bên tai cô: “Sớm biết thế năm em mười sáu tuổi liền không nên để em đi.”

Nam Sơ: “Hử? Không cho em đi làm gì?”

Lâm Lục Kiều ở bên tai cô cười nói: “Nuôi em đến mười tám tuổi.”

Tay Nam Sơ ôm lấy cổ của anh, chân ôm lấy eo của anh, ngửa cổ hôn tới cảm anh.

“Sau đó thì sao?”

“Cứ như vậy.”

“A...”

...

Tám giờ tối, Lâm Lục Kiều dựa vào đầu giường châm điều thuốc.

Nam Sơ mệt đến không được, tắm rửa lau khô xong được anh ôm ra ngoài vừa thả lên giường mí mắt liền không chịu được, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Lâm Lục Kiều ở bên cạnh hút thuốc chờ cô tỉnh.

Hai người com chiều cũng không ăn, Lâm Lục Kiều sợ cô vừa tỉnh liền đói, đi ra ngoài mua đồ ăn trở về, kết quả cô vẫn còn đang ngủ, vỗ mạnh kêu hai tiếng, người cũng không chịu tỉnh lại, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm.

Vì thế liền đem đồ mình mua về một mình ăn hết.

Kết quả, đánh thức cô rồi.

Lâm Lục Kiều vừa mới nằm xuống vài phút, người bên cạnh liền động động, huấn luyện ở quân đội, chưa bao giờ ngủ sâu, bởi vì có đôi khi vào ban đêm sẽ có tiếng chuông báo động, đặc biệt rạng sáng nhận được điện thoại báo nguy hiểm, ngủ sâu căn bản sẽ xong đời.

Anh ngủ cực mong, Nam Sơ vừa mới mở to đôi mắt xoay người, Lâm Lục Kiều đã thức dậy.

Cô nghiêng người, mở to đôi mắt mê ly nhìn anh, đại khái cảm thấy có chút không chân thực, lại còn sững sốt một hồi, bỗng nhiên vươn tay sờ sờ chóp mũi anh, “Oa, lần đầu tiên em vừa mơ thấy anh, tỉnh lại liền có thể thấy anh.”

Nghe được Lâm Lục Kiều liền sững sốt, tay kéo cô qua, “Thường xuyên mơ anh?”

Nam Sơ ở trong lòng anh cọ cọ tìm tư thế thoải mái, “Ủm, trong mơ anh phần lớn đều không để ý tới em.”

Đặc biệt ở nước Mỹ, có đôi khi cảnh tượng trong mơ quá đau khổ lại càng khắc sâu hơn, thiếu chút nữa khiến cho cô tin là thật, tỉnh lại liền khóc lớn, sau nửa đêm cuối cùng không ngủ được, mà bắt đầu chếp kinh Phật.

Cầu Bồ Tát phù hộ anh cả đời bình an đến khi về hưu.

“Anh đó, có mơ gặp em không?” Cô hỏi, ngón tay vuốt vuốt hàng lông mi của anh.

Lâm Lục Kiều khẽ nhủ mảy, híp mắt cẩn thận nhớ lại, từ nhỏ đến lớn anh cũng rất ít nằm mơ, cho dù nằm mơ cũng đều là nước lửa gì đó, rất ít khi mơ thấy người nào, sau khi hai người chia tay, lên núi lặc, anh cũng có từng mơ qua.

Anh mơ đều là bộ dáng vui cười hồn dỗi của cô.

Có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, nghe tiếng ngáy rung trời của đồng đội, trong đầu tất cả đều là cô. Ngày hôm sau tinh thần đều là hoảng hốt, huấn luyện cũng không tập trung, cả người như suy sụp.

Có lần ở trong đám cháy suýt nữa làm sai, phá sai tấm thép, kết quả làm cho xà nhà sập xuống.

Thiếu chút nữa bỏ mạng ở bên trong.

Từ đó về sau, cũng không dám nghĩ tới cô nữa, dùng huấn luyện để mất đi cảm giác của mình, lúc rảnh rỗi không làm gì liền một mình chạy việt dã năm km phía sau núi, khi thân thể cực kì mệt mỏi, lòng mới có thể tĩnh lại.

Kết quả vẫn có thể nghe Triệu Quốc nhắc tới cô, Triệu Quốc là người thô thiển, nói chuyện thẳng thắn, cái gì “Ngực to...” nghe thấy trong lòng anh liền tích, có đôi khi tức giận cảm quyền sách thật dày đập lên đầu anh ta.

Phòng chừng hiện tại Triệu Quốc cẩn thận nghĩ lại cũng có thể hiểu được lý do tại sao rồi.

Nhưng những thứ này đều bị Lâm Lục Kiều nhẹ nhàng băng quơ bỏ qua rồi.

Không tính để cho cô biết nhiều, cả tình người đàn ông để lộ ra ngoài nhiều, sẽ có vẻ cực kì phù phiếm.

Rạng sáng ba giờ, Nam Sơ ôm cổ anh kêu đói.

Lâm Lục Kiều xoay người xuống giường, tùy tiện khoác áo lên, kéo khóa tới đỉnh, kéo quần, “Muốn ăn cái gì?”

Tay Nam Sơ để ở trong chăn, “Không cần, em bảo người ta đưa đồ tới.”

Lâm Lục Kiều mang giày xong, bày tay đặt lên đầu cô, “Hơn nửa đêm người khác không cần ngủ hả?”

Nam Sơ xốc chăn lên, “Em đi ăn cùng anh, ăn xong rồi trở về.”

Thật sự là một giây đều không thể bỏ xuống được, cô càng ngày càng đánh người, Lâm Lục Kiều xoa xoa đầu của cô cười cười: “Đi thôi.”

Gió đêm triền miên, ăn xong trở về.

Hai người lại ở trên giường triền miên hơn một tiếng, mãi đến khi Nam Sơ khóc cầu xin tha thứ, Lâm Lục Kiều mới hôn một cái ở môi của cô bày tỏ kết thúc chiến đấu.

Kết quả tắm rửa xong đi ra, đã sáu giờ rồi.

Nam Sơ hung hăng ở trên ngực anh bóp một cái, “Nếu hôm nay em NG mấy chục lần, đạo diễn mắng em thì trở về sẽ bóp chết anh.”

Anh tựa đầu ở giường hút thuốc, nói kiểu đáng đánh: “Em làm đi, chỉ cần em ra tay được.”

Sáu rưỡi trợ lý tới gõ cửa.

Nam Sơ ghé vào trên người anh hôn sâu một hơi mới bằng lòng đi, Lâm Lục Kiều vỗ vỗ mông cô, “Mau đi đi, đừng để người ta chờ sốt ruột.”

Nam Sơ đùa anh: “Chúng ta trở lại một lần nữa, năm phút thôi, dù sao anh cũng không phải chưa từng có lần nào.”

“...” Lâm Lục Kiều đem thuốc dập tắt, giữ gạt tàn ở đầu giường, kéo cô lại, quay người đè xuống, “Muốn chết?”

Nam Sơ cười khanh khách cầu xin tha thứ, “A, em sai rồi, không làm loạn nữa, thật sự đi đây.”

Ngoài cửa lại gõ cửa một cái, “Nam Sơ? Không kịp rồi.”

Nam Sơ nóng nảy, đẩy đẩy anh, “Em sai rồi sai rồi sai rồi, Lâm Lục Kiều, em sai rồi.”

“Sai chỗ nào?”

“Không nên trêu anh.”

Kì thật so sánh với đội trưởng, anh càng thích Nam Sơ gọi anh là Lâm Lục Kiều hơn, tên này thấy cô gọi một cái rất dễ nghe.

Lâm Lục Kiều thành thoi buông xong chuyện, tựa vào đầu giường.

Nam Sơ đi tới, Lâm Lục Kiều nhắm mắt, chuẩn bị rời giường mặc quần áo, vừa mới mặc quần lên, đai lưng còn chưa kịp cài lên, còn vắt vẻo trên quần lót, đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Lâm Lục Kiều tưởng rằng Nam Sơ, không để ý ngẩng đầu lên, kết quả thấy một cô gái nhỏ đứng ở cửa vẻ mặt ngây người.

Rất lâu không phản ứng kịp, chỉ vào anh: “Anh là ai?”

Lâm Lục Kiều đầu lười chạm tới răng cửa, đang tự hỏi vấn đề này nên trả lời thế nào.

Trợ lý vừa mới nhận được điện thoại của Nam Nguyệt Như, báo cô chụp ảnh chứng minh thư của Nam Sơ cho bà.

Kết quả vừa mới mở cửa ra, liền thấy có một người đàn ông xa lạ đứng ở trong phòng.

Trong phòng rèm cửa mở rộng, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, người đàn ông để trần nửa người, bắp thịt đường cong cực kì rõ ràng, quần cũng chưa mặc hẳn hoi, đai lưng vắt vẻo treo một bên, quan trọng là mặt rất đẹp trai.

Quần áo rơi đầy trên đất, mà trên sofa còn treo một chiếc quần lót đen ren với áo lót Nam Sơ vừa thay xong.

Trợ lý nhỏ đỏ mặt, không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua trong này xảy ra chuyện gì rồi.

Lâm Lục Kiều tính tình như vậy, trời sinh một bộ gặp chuyện xấu cũng không hoang mang chút nào, không nhanh không chậm đem đai lưng thắt lại hẳn hoi, lấy áo phong trên giường mặc lên, “Nam Sơ không ở đây.”

May là bộ dáng đẹp trai, nếu là xấu trai, trợ lý nhỏ khẳng định sẽ hỏi tới cùng, nhưng diện mạo này phỏng chừng Nam Sơ cũng mê, cô ấy a một tiếng nhỏ, đỏ mặt đi ra ngoài.

Tựa vào ngoài cửa, tim đập như sấm, thật đẹp trai.

...

Giữa trưa trong tổ phát cơm, trợ lý nhỏ lo sợ bất an, vẫn nên hỏi Nam Sơ chút.

“Cái kia.”

Nam Sơ bới cơm, “Hửm?”

“Người đàn ông trong phòng cô là ai vậy?”

Nam Sơ nhát thời sững sốt, “Cô vào phòng tôi rồi hả?”

Trợ lý nhỏ gật đầu một cái, “Mẹ cô bảo tôi tới phòng cô chụp chứng minh thư cô, tôi thấy người kia ở trong phòng cô.”

Nam Sơ: “Mẹ tôi chụp ảnh chứng minh thư tôi làm gì?”

Trợ lý nháy mắt bị bắt quả tang: “Không biết a, ai, ôi, bảo tôi đi chụp, chắc định chụp vậy? Ai, còn chưa nói nha, người đàn ông kia là ai, rất đẹp trai nha.”

Nam Sơ râm rì một tiếng: “Ông xã của tôi.”

Trợ lý nháy mắt bùng nổ, “Cô lặp lại lần nữa?”

Nam Sơ cười cười: “Dù sao mấy ngày nữa sẽ công khai, không bằng nói với cô trước, lĩnh chứng rồi.”

Trợ lý thật sự vừa sợ vừa mất mát, “Hai người kết hôn rồi hả?”

“Ừm, vừa mới lĩnh chứng, đúng rồi lần sau mẹ tôi bảo cô là chuyện gì, cô nói với tôi trước, đừng lén lỏm.”

Trợ lý còn chưa thoát khỏi chuyện kết hôn vừa rồi, mơ hồ gật gật đầu.

Cô còn muốn công khai?

Đây phỏng chừng là tin tức quan trọng của năm rồi.

Buổi chiều quay phim xong.

Nam Sơ về phòng, phát hiện Lâm Lục Kiều không ở đó, giường đều đã gấp gọn ngay ngắn chỉnh tề, đến cả quần áo trong vali cũng gấp gọn, còn đem đồ lót cô treo ở sofa giặt sạch treo lên rồi.

Quần lót ren đen treo ở cửa sổ bay phấp phới, Nam Sơ nhìn mặt tự nhiên đỏ lên.

Thật là xấu hổ nha...

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: windy

Nam Sơ dùng điện thoại của trợ lý gọi cho Lâm Lục Kiều.

Lâm Lục Kiều mới từ trung tâm thương mại đi ra, một tay cầm một túi lớn, lúc xuống thang máy điện thoại vang lên, anh móc ra, “Tan làm rồi hả?”

Nam Sơ ở đầu bên kia bật cười khanh khách: “Sao anh biết là em?”

Lâm Lục Kiều mở cửa xe, bỏ đồ vào, mở cửa tay lái chui vào, không vội vã khởi động xe.

“Trực giác.”

Anh không cho nhiều người số điện thoại lắm, ngoại trừ mấy người anh em ra, nhận được số lạ gọi, cũng nghĩ là cô thôi.

Nam Sơ: “Trực giác của anh đã vượt qua cả giác quan thứ sáu của phụ nữ rồi, anh đi đâu vậy hả?”

“Mua chút đồ, trở lại rồi đây.”

Giọng anh bình tĩnh, trầm thấp hoàn toàn khác với lúc ở trên giường, mang theo cảm giác lạnh lùng, qua tầng cách điện thoại, từ tính càng rõ ràng.

Nam Sơ không nhịn được trêu anh: “Nhanh lên! Người ta không chờ nổi nữa rồi!”

Lâm Lục Kiều nở nụ cười, ra vẻ đứng đắn nói: “Không chờ nổi cái gì rồi hả?”

Nam Sơ càng bộc phát, gắt giọng: “Anh có biết nha...”

Nghe tới run lên.

Lâm Lục Kiều liếm khóe môi nở nụ cười, không để ý tới cô: “Lúc có người tới tìm em, ừm, lúc ấy anh không mặc quần áo.”

Muốn nói để cô chú ý chút.

Kết quả bên kia không bắt được trọng điểm, sau khi nghe được nửa câu kia, tức giận quát lên: “Anh để người ta xem hết rồi?”

Lâm Lục Kiều tay ôm quyền che miệng, khụ một tiếng “Mặc quần rồi.”

“Lần sau em không có ở đó đừng có mà trần truồng, không có ai nhìn anh đâu.” Nam Sơ “bất mãn” nói.

“...”

“Nghe thấy không?”

Thật lâu sau, bên kia mới nhẹ giọng ừ rất thấp, “Nếu không gần anh có một quán mới mở, em tới đây?”

Nam Sơ ngẫm lại, “Cũng được, tìm chỗ cách âm tốt.”

“...”

Lâm Lục Kiều không nói gì nhìn đồng hồ to đằng sau.

Đến chỗ quán mới.

Lâm Lục Kiều vốn nghĩ tới đón cô, kết quả Nam Sơ nói, trợ lý đưa cô qua, không cần về đón, phiền toái. Anh dựa vào đầu giường nhũ mỳ hút thuốc, điện thoại trên giường rung lên, trượt qua, bấm nghe.

“Ba.”

Giọng Lâm Thanh Viễn trầm ổn, “Có cần ta giúp không?”

Lâm Lục Kiều vừa mới lấy số điện thoại của Nam Nguyệt Như từ chỗ Lâm Thanh Viễn, ở trên xe nghĩ tưởng tận soạn một tin gửi cho bà.

[Dì, cháu là Lâm Lục Kiều, nếu không ngại, về Bắc thăm cháu muốn hẹn người nói chuyện một chút.]

Anh gửi không xu nịnh không hạ thấp, khiến cho không ai có thể từ chối được.

Lâm Thanh Viễn biết, vừa nghe con trai hỏi số điện thoại của Nam Nguyệt Như, liền biết anh muốn làm gì, đặc biệt gọi cho đề đề nghị, nghĩ muốn giúp anh hiểu một chút.

Lâm Lục Kiều cảm thấy chuyện này dù sao cũng là anh muốn kết hôn với con gái nhà người ta, để ba anh tự thân ra mặt ít nhiều có vẻ bản thân không dám đảm đương.

Mặc kệ thế nào, ít nhất anh cùng Nam Nguyệt Như cũng nên gặp mặt.

Lâm Thanh Viễn biết suy nghĩ của anh, cũng không nói nhiều, liền qua loa nói mấy câu.

“Cô ấy là người có khẩu vị khác, thích ăn đồ ăn Pháp, thích nhất gan ngỗng, quán rượu quá lớn sẽ không đi, hẹn trước với đầu bếp quán ăn riêng. Con nên tới trước nửa tiếng, nếu không sẽ cảm thấy con không trang trọng.”

“...”

Lâm Thanh Viễn còn nói: “Cô ấy có bệnh công chúa, cô ấy nói cái gì, con nghe theo là được.”

“... Nghe theo là được?”

“Theo không nhất định theo luôn, nhưng nếu không theo khẳng định cô ấy sẽ...”

“...”

Liền lúc này, Nam Sơ xông tới, tay ôm cổ ánh, cả người mềm mại yêu kiều treo trên người anh, giòn giã gọi: “Ông xã!”

Từ khi lĩnh chứng, cho tới bây giờ chưa nghe cô gọi anh như vậy bao giờ, Lâm Lục Kiều nghe thấy liền sùng sốt, trong lòng như nhũn ra.

Đầu bên kia cũng sùng sốt, rất lâu mới đem lời nói ra, giọng nói xấu hổ: “... khẳng định... không được, là Nam Sơ hả?”

Nam Sơ vốn tưởng rằng anh gọi điện cho Đại Lưu, nghĩ muốn đánh úp qua cho bất ngờ.

Kết quả nghe được giọng nói đầu bên kia, đại khái nhận ra bên kia là trưởng bối, không khí liền trở nên trang trọng, vọt lên một phen xong chuyện rồi, từ trên người anh bò xuống, xấu hổ đi vào nhà vệ sinh, “Đi vệ sinh.”

Lâm Lục Kiều buồn cười nhìn bóng lưng của cô, miễn cưỡng đáp lại, “Vâng, ngại rồi.”

Lâm Thanh Viễn thờ dãi: “Thôi, hai đứa chơi đi.”

Nói xong liền cúp, trong phòng tối om, Lâm Thanh Viễn mở đèn bàn lên, ánh mắt rơi vào ngăn kéo ở học bàn, kéo ra, bên trong đặt một khung ảnh, là ảnh chụp một gánh hát.

Người phụ nữ trên ảnh mặt mày thanh tú, bộ dáng xinh đẹp, khổ sở động lòng người.

Thật sự đã lâu rồi không gặp nữa. Ông nghĩ.

...

Lâm Lục Kiều cúp điện thoại đem đi động ném sang một bên, đi đến nhà vệ sinh tìm người.

Nam Sơ đang ở ngay cửa.

Lâm Lục Kiều dựa vào khung cửa, ôm cánh tay cười với cô: “Vừa rồi gọi anh là cái gì?”

Nam Sơ còn chưa khôi phục tinh thần, lại thấy anh cười đáng đánh đòn như thế, cố ý không để ý tới anh.

Lâm Lục Kiều đi qua, từ phía sau đầu chôn chặt cô, hai tay chống ở trên bờn nửa tay, nhìn cô ở trong gương, cúi đầu ở bên tai cô dụ dỗ: “Gọi lại lần nữa, ừm?”

Nam Sơ rụt rụt cổ, không chịu kêu.

Lâm Lục Kiều cúi đầu hôn mang tai cô, giọng nói càng thấp hơn, “Hừm? Hừm?”

Nam Sơ mẫn cảm với âm thanh của anh, anh cũng nhận ra, thoáng hạ thấp âm điệu, cô liền mềm thành nước, đứng cũng không vững.

...

Tắm rửa xong, Lâm Lục Kiều ôm Nam Sơ ra, hai người nằm ở trên giường.

Nam Sơ mệt mỏi không chịu được, thế nào cũng không chịu để anh thấy mặt mình.

Lâm Lục Kiều kéo cô lên, tay Nam Sơ bị gỡ ra.

Lục không chế anh kì thật rất mạnh, lần này anh ở trước mặt cô mất hết danh dự, cũng có chút thất thần, tay chống ở bên giường cúi đầu nhìn cô nằm ở trên giường, tỏ rõ có phần không được.

Nam Sơ không để ý tới anh, lấy chăn che đầu đi.

Anh cong lưng, cúi thấp người qua, hôn lên trán tròn bóng của cô một cái: “Anh đi mua thuốc cho em nhé?”

Vừa nói xong, điện thoại ở đầu giường rung lên.

Lâm Lục Kiều nhìn qua.

Nam Nguyệt Như: Đến nơi liên hệ tôi.

Nam Sơ thấy anh nở nụ cười cực nhạt, nghi hoặc: “Ai đấy?”

“Một người phụ nữ.”

Đáp án này nháy mắt khiến cho Nam Sơ ở trên giường nhảy dựng lên, giả bộ ghe tuông, dùng cả tay chân mạnh mẽ đập anh: “Lâm Lục Kiều, anh dám tìm phụ nữ khác sau lưng em?”

Tay chân cô ở trên người anh chỉ là khoa chân múa tay, anh yên lặng nhìn cô: “Diễn không tồi, ánh mắt có phần ghen tị rồi.”

Nam Sơ bị vạch trần, bỏ chân xuống, không để ý tới anh, cố ý nói: “Lần sau diễn phụ nữ... ở bên ngoài.”

Lâm Lục Kiều trực tiếp xách cô lên, hí mắt đe dọa: “Ngứa da?”

Nói xong trực tiếp chọc cô, Nam Sơ vội vàng nhẫn nhịn, sau không nhịn được nữa, nằm ở trên giường cười đến run rẩy cả người, hu hu cầu anh tha thứ.

Sau đó thật là nhẫn xuống, Lâm Lục Kiều cũng không chịu gặp mặt cô.

Mãi đến khi trước ngày rời Bắc tầm, hai người đều vẫn ăn chay. Cho dù Nam Sơ nói kì thật không có việc gì, Lâm Lục Kiều vẫn kiên trì bồi dưỡng lại.

Đàn ông tiết chế thật đáng sợ, nhưng phóng túng cũng đáng sợ.

Hôm nay, vai diễn của Nam Sơ chính thức đóng máy, hai người thu dọn đồ trở về Bắc tầm, trợ lý rời cùng đoàn đội trước, Nam Sơ cần đồ đạc tới tìm Lâm Lục Kiều, cùng về Bắc tầm.

Không xa, chỉ mất một đường xe.

Trong xe bật “Tai họa từ ánh trắng”, Lâm Lục Kiều ngược lại rất bình tĩnh lái xe, Nam Sơ nghe thấy càng lúc càng nóng, “Đổi bài khác được không?”

Lâm Lục Kiều lườm cô một cái, cố ý lười biếng hỏi: “Nghĩ muốn cái gì à?”

Nam Sơ trừng anh, “Anh cố ý phải không?”

Lâm Lục Kiều cười quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, “Em nghĩ nhiều rồi.”

Nam Sơ hừ một tiếng, “Anh chính là cố ý.”

Lâm Lục Kiều chẳng muốn cãi với cô, “Đúng đúng đúng, anh cố ý, anh cố ý bắt bài này, cố ý cho em nhớ tới... Ừm, ngày đó ở trong nhà anh, ừm...”

Nói xong, anh ý vị thâm trường nhìn cô một cái.

Nam Sơ bỗng nhiên hỏi anh: “Đội trưởng, anh nói xem em có mang thai hay không?”

Vấn đề này kì thật cô đã suy nghĩ mấy ngày, gần đây đều đang xem về phương diện này.

Lâm Lục Kiều biết cái này, thu hồi nụ cười, nói thật: “Không biết.”

Nam Sơ: “Lỡ em không sinh được thì sao?”

Lâm Lục Kiều: “Vậy thì không sinh.”

“Trước chúng ta làm vài lần không mang bao, sao em vẫn chưa mang thai.”

Lâm Lục Kiều nghĩ nghĩ, trấn an nói: “Anh cũng chưa xuất bên trong.”

“Bên ngoài cũng cực kì dễ mang thai.”

“...”

Anh dứt khoát không nói gì.

Kì sinh lý của Nam Sơ cũng tới, thời gian cũng ngắn, ba bốn ngày liền kết thúc.

Trước kia thường xuyên nghe các trường bồi nói, phụ nữ đau bụng kinh tính hàn, tính hàn liền không dễ thụ thai. Lần này lại cần có bầu mà không được, phỏng chừng là không sinh được rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng lo lắng nhảy dựng lên.

Tay Lâm Lục Kiều vươn qua xoa đầu cô, giúp cô giảm bớt áp lực tâm lý: “Không ai quy định em nhất định phải sinh con, không có con, chỉ có hai chúng ta, càng đơn giản.”

Nam Sơ nghe thấy liền cảm động.

Lúc vào trạm thu phí, Lâm Lục Kiều đưa thẻ cho nhân viên công tác, điện thoại rung lên một cái, nhìn qua cái.

Nam Nguyệt Như trả lời: Tám giờ đến chín giờ có rảnh.

Vừa ở cạnh Nam Sơ, vừa gửi cho Nam Nguyệt Như một tin – Hẹn đêm nay gặp mặt.

Xe rời cao tốc, Nam Sơ mới vỗ đùi nói: “Quên không nói cho anh, em đã chuyển nhà rồi!”

Lâm Lục Kiều nghiêng mắt nhìn cô: “Chuyển tới đâu rồi?”

Nam Sơ: “Nhà gần bờ sông đó, trước em mua, vừa mới thanh toán xong, em đã đem đồ của chúng ta qua đó rồi.”

“Của anh cũng mang qua rồi hả?”

Nam Sơ gật đầu, “Đúng vậy, em nghĩ chờ anh trở về liền đưa anh tới bên đó, trực tiếp đem đồ của anh đóng gói tới đó rồi.”

Bảo sao ngày đó về nhà nhìn bên trong có vẻ trống rỗng.

“Có phải em quên gì không?”

“Em ra cửa, liền phát hiện, chìa khóa còn để ở bên trong, muốn đi lấy, thì cửa đã khóa lại rồi.”

Có thể nói cái gì nữa.

Ngày đó anh nhìn chìa khóa trên cổng vòm, cùng với căn phòng trống không, cho rằng nha đầu này lại chạy rồi, đã điên rồi, đến cả khả năng cô đi chỗ

khác quay phim cũng bị anh trực tiếp bỏ qua.

Anh thở dài: “Nhà mới ở đâu, em chỉ đường đi.”

Nam Sơ cao hứng đọc địa chỉ cho anh.

Đến nhà mới, Nam Sơ dẫn anh vào, đặc ý giới thiệu với anh tất cả phong cách trang trí.

“Em đã tìm hiểu nhiều tư liệu cũng hỏi qua nhiều nhà thiết kế, nghe nói bức màn này có thể che được ánh nắng.”

“Giường này em cũng cố ý tìm qua mấy quán mới chọn ra cái thích hợp nhất, anh có vẻ không quen ngủ giường mềm, em lại không quen ngủ giường cứng, rất không dễ dàng gì tìm được cái giường này, anh thử xem xem.”

Cô kéo Lâm Lục Kiều qua, đẩy đến trên giường, “Giường này có thể điều chỉnh độ cứng, lúc em không ở nhà anh có thể điều chỉnh độ cứng của nệm.”

Không gì không đủ.

Kì thật nhìn như không trang hoàng xa hoa, lại có thể nhìn thấy cô cực kì để ý từng chi tiết nhỏ.

Cô có thể nghĩ đến cả thói quen của anh để xem xét.

“Tủ quần áo em đặc biệt cho anh một ngăn để quần trang, như vậy sẽ không dính với quần áo khác.”

“Ngăn kia cho anh để giày quần nhân, mũ.”

Lâm Lục Kiều ngồi ở trên giường, nhìn cô như cô tiên ốc cứ tới tới lui lui, nói cho anh biết đồ để ở đâu, đâu là đặc biệt thiết kế cho anh.

Tay anh đặt ở trên đùi, cúi đầu nở nụ cười.

Bỗng nhiên cảm thấy, cái gì cũng đáng giá.

...

Ngoại truyện 1.

Ngày hôn lễ.

Nam Sơ dậy rất sớm, còn không chờ cô nói chuyện, Tây Cố và Nghiêm Đại đã âm ỹ, hai người chị một câu em một câu, không để cho cô chen vào.

“Đồ trang sức này thật đẹp, hợp với Nam Sơ.”

“Không cần! Quá già, cái này được, cái này thanh thuần.”

“Đôi giày này, hợp với đôi này, tương đối sáng.”

“Không được, kết hôn nên dùng đồ màu đỏ!”

Bên này nháo, bên kia cũng không nhẹ nhàng, hôn lễ làm có vẻ khiêm tốn, toàn bộ phóng viên đều bị chặn ở cửa, Lâm Thanh Viễn đã phái người đi dọn trước. Ngoại trừ bên Nam Sơ, bên Lâm Lục Kiều đều là tiền bối nhìn Lâm Lục Kiều từ nhỏ đến lớn đến tham gia, trong đám tiểu bối, Lâm Lục Kiều coi như là kết hôn sớm.

Ví như Đại Lư và Thẩm Mộc, hai con người độc thân sắt đá.

Tới hôn lễ của Lâm Lục Kiều, mấy trưởng bối cũng thuận tiện gặp Đại Lư, Thẩm Mộc còn có Tôn Minh Dương liền nói: “Lục Kiều cũng đã kết hôn rồi, mấy đứa cũng cố gắng đi.”

Bị thúc giục tới nóng nảy, Đại Lư nhìn không được cãi lại: “Cũng phải gặp được một người xinh đẹp như chị dâu đã.”

“Cậu nghĩ đến?” Lâm Lục Kiều thình lình liếc mắt một cái, khiến Đại Lư sợ hãi, vội vàng lắc đầu, “Anh, em nào dám?”

Mặc dù nói như vậy, ban ngày mấy tiểu bối đón dâu nhốn nháo, mấy trưởng bối chưa tham gia, tất cả đều là đám Đại Lư đưa Tây Cố đi chơi, Nam Sơ im lặng ngồi ở trong phòng.

Lâm Lục Kiều thừa dịp mấy người anh em đưa đám Tây Cố đi, trực tiếp vào phòng Nam Sơ.

Đại Lư mất sắc vừa vặn nhìn thấy: “Kiều gia cũng thiếu kiên nhẫn quá đi.”

Tôn Minh Dương nói: “Trong nhà có một cô dâu xinh đẹp như vậy, cậu có thể duy trì bình thân sao?”

Đại Lưu cảm thấy có đạo lý, gật gật đầu, cũng đúng thật.

Nam Sơ hôm nay quả thật rất xinh, đến ngay cả Lâm Lục Kiều vừa mới vào cửa liền cảm thấy có phần kinh diễm, theo lý thuyết, khuôn mặt này đã nhìn nhiều lần như vậy rồi, nhìn nhiều như vậy, ít nhất vào hôm nay phải có phần miễn dịch rồi chứ.

Nhưng nháy mắt mới vào cửa khi đó, đầu óc vẫn oanh một tiếng, bị đánh trúng rồi.

Thật quá xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit: windy

Nam Sơ còn đang dận dò không ít, trong lời nói có thể nghe ra cô đang rất cao hứng, Lâm Lục Kiều thay đổi tư thế, ngồi ở cuối giường, hai tay chống ở sau lưng, ngửa đầu thưởng thức bà xã của anh.

“Ngăn này cho anh để đồ lót, của em ở bên cạnh.

Hai ngăn ké song song, kéo ra, đồ lót nam nữ để gọn gàng chỉnh tề.

“Những thứ này em đều mua mới hết, anh thử xem có vừa khôn, không vừa em cùng anh đi mua.”

Lâm Lục Kiều dở khóc dở cười.

Nam Sơ nói đến hăng say, không để ý anh, nói:

“Anh sợ lạnh không?”

Anh lắc đầu.

“Anh sợ nóng không?”

Lắc đầu.

Nam Sơ nhớ kỹ càng, không sợ lạnh không sợ nóng, quả nhiên từ quân đội ra, lại hỏi:

“Anh thích ăn cà chua không?”

Anh sửng sốt, cảm thấy vấn đề này có chút khó trả lời. Ngoại trừ cá, những đồ ăn khác đều có cái thích có cái không thích, có đôi khi trong đội chỉ có những món này, không ăn liền bị đói.

“Cũng được.”

Nam Sơ liền hỏi tiếp: “Bình thường xem TV không?”

“Không xem.”

“Vậy bình thường ở trong đội làm gì?”

Anh ôm cánh tay, cười như không cười: “Nhớ em.”

Nam Sơ bỏ nhào tới, ôm lấy cổ anh để anh ở trên giường. “Cái đáp án này cho điểm tối đa, thưởng cho một nụ hôn.” Nói xong, hôn lên môi anh một cái, bị Lâm Lục Kiều giữ lại, một tay giữ ót cô, hung hăng hôn ngược lại.

Nam Sơ vùng vẫy đi đẩy anh: “Đi, em dẫn anh đi xem ban công.”

Lâm Lục Kiều không để ý, quay người để cô ở trên giường, hôn một đường từ cần cổ trắng mịn của cô xuống.

Nam Sơ cắn môi dưới của anh, “Đi đi!”

Lâm Lục Kiều bắt đắc dĩ, bị cô mạnh mẽ kéo từ trên giường xuống, kéo tới tận ban công.

“Tang tang tang...”

Cô đắc ý chỉ ban công, “Xem đi, tất cả đều là em tự tay chọn.”

Trên ban công, tất cả đều là hoa, muôn vàn sắc màu, những thứ này đều là khi ở Mĩ cô học cắm hoa mà ra, hao phí hồi lâu mới đưa từ bên đó về đây được.

Lại mất công nhờ người đi chuyển lên ban công nữa.

Đàn ông không mẫn cảm với hoa mấy, nhưng cô thích, cả phòng đều theo ý cô, anh ôm cánh tay dựa vào ban công nhìn, ánh trời chiều chiếu vào người anh, khoe miệng cong lên, “Em rất thích hoa?”

Nam Sơ gật đầu: “Thích! Rất thích.”

Lâm Lục Kiều nghĩ tới lần trước phú nhị đại tặng cô một xe hoa hồng, liếm liếm khoe môi, thật là có phần khó chịu rồi.

Nam Sơ không cảm giác gì cả, nhìn hoa đồng thời lại nhìn anh nhìn chăm chăm mình, nở nụ cười, “Làm sao vậy?”

Anh lắc đầu, cúi đầu người chính mình ngây thơ.

Đã lâu rồi vẫn còn ăn dấm chua.

Nam Sơ không để ý anh, chỉ chỉ bó hoa màu xanh năm cánh, “Anh đoán xem hoa này gọi là gì?”

Anh sao đoán được, ngoại trừ hoa hồng hoa cúc, còn lại anh đều gọi chung là hoa.

Thấy anh không có hứng thú lắm, Nam Sơ thấp giọng nói: “Thôi, nói anh cũng không biết.”

Lâm Lục Kiều kéo cô lại, ôm vào trong ngực, “Những cây hoa này đều rất khó chăm?”

Nam Sơ rúc trong lòng anh: “Ừm, rất khó chăm, chúng đều là thổ nhưỡng em đặc biệt tìm người đi làm cho.”

Anh cúi đầu hôn cô, vừa hôn vừa nói: “Vậy em chăm tốt vào.”

“...” Nam Sơ ngoan độc bóp ngực anh một cái, “Vậy còn anh!”

Anh nhìn chăm chăm cô cười: “Anh phải nuôi em đó.”

Cuối cùng, còn bổ sung một câu: “Em so với mấy cây hoa kia còn khó nuôi hơn.”

Nam Sơ bỏ nhào tới cắn anh, bị Lâm Lục Kiều trở tay giữ lại, trực tiếp bế lên, ôm trở vào phòng, dùng chân đóng cửa lại, vứt cô lên giường, lấn người qua.

Cô phối hợp kêu to, “Cầm thú!”

Lâm Lục Kiều tháo dây lưng, trực tiếp cầm lấy mắt cá chân cô kéo lại, đè dưới thân mình, bàn tay tiến vào dưới làn váy cô: “Ừm? Gọi là gì?”

Cô hung hăng nhìn, hành động biến mất, kinh ngạc biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Lâm Lục Kiều chống người, liền dờ khóc dờ cười nhìn cô diễn sâu, sau cùng, thật sự không nhịn được nữa, cúi đầu chặn môi của cô lại, “Đừng nào nữa.”

Nam Sơ còn đang kêu cầm thú cầm thú.

Dần dần, không khí trong phòng trở nên ám muội, thanh âm uyển chuyển êm tai, trầm thấp ngân lên, trước ba bốn ngày không làm, không khí như ngọn lửa bùng lên, nháy mắt đốt cháy một góc.

(Không ngừng, ừ a a, a... A... Ừ, đã bớt đi tám vạn chữ.)

...

Bảy rưỡi tối.

Lâm Lục Kiều tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, thay đồ xong, lại tiện tay rút ra một cái áo ngắn tay mặc lên, cầm theo áo khoác trên sofa, mắt nhìn Nam Sơ trên giường.

Anh đi qua, ngồi ở mép giường, trong tay cầm áo khoác, cô gái nhỏ đang ngủ say trên giường, tóc đen tuyền xõa trên giường, khóe miệng hơi hơi cong lên, đến anh nhìn cũng không nhận được cúi đầu nở nụ cười.

Mơ gặp anh rồi hả?

Lâm Lục Kiều cúi thấp người tới gần, hôn lên môi cô, sợ sau khi cô tỉnh lại muốn tìm mình, nghĩ lại, lại cúi thấp xuống, trực tiếp hôn cô tới tỉnh lại.

Tỉnh rời giường của Nam Sơ nổi lên, làm bộ muốn đánh anh, sau khi nhìn thấy rõ ai xong, liền đề lừa giận xuống, nghĩ muốn phát hỏa lại bởi vì anh mà chịu đựng không dám phát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm ức đến mức đỏ bừng.

Lâm Lục Kiều xem ở đáy mắt, tay đặt trên mặt cô liền nhẹ nhàng, “Anh ra ngoài một chút, rất nhanh liền trở lại, đã đặt đồ ăn bên ngoài rồi, đói bụng cứ ăn trước rồi ngủ tiếp, ừm?”

Nam Sơ mơ hồ hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Lâm Lục Kiều nhẹ nhàng bâng quơ bỏ qua: “Hôm sau phải về đơn vị rồi, đi gặp đám Thẩm Mục chút.”

Nam Sơ: “A... lần sau khi nào thì trở về vậy?”

Lâm Lục Kiều trấn an sờ sờ đầu cô: “Không biết, anh tranh thủ đi, em ngủ trước, anh đi đây.”

Anh kì thật không biết dỗ người, trước kia hồi con trẻ, muốn đi đâu đi chỗ đó, thích đi đâu thì đi, Lâm Thanh Viễn cũng chưa bao giờ hỏi, càng đừng nói là nói với phụ nữ.

Nhưng bây giờ, có thể nguyện ý nói với người phụ nữ của anh như vậy.

Nam Sơ cực kì miễn cưỡng, một chút gió cũng có thể ảnh hưởng tới tâm tình cô, đặc biệt cô đề ý tới chuyện này, cô có thể giả bộ không cần, cô có thể giả bộ không khó quá, nhưng anh không thể làm bộ không nhìn thấy vẻ khổ sở của cô được.

Ban đầu ở núi lộc, khi Nam Sơ tới tìm anh, anh nhiều lần thiếu chút nữa không nhận được, muốn nói với cô, hòa hảo đi.

Nhiều lần đều bị anh liên tiếp cắn răng nhẫn nhịn xuống.

Sau cùng đêm kia, anh thật sự bị cô làm tức điên, lại ngược lại nghĩ đến bản thân mưu toan dùng mưu. Lúc tiến vào cô, lại cảm thấy bản thân thật đáng buồn, quyết tâm phần nộ như tùy ý bị phá hủy, măm mê tim của anh, giống như xuyên qua nơi sâu nhất ở lồng ngực.

Giờ nghĩ lại, kỳ thật anh thật khốn nạn.

Thật khốn nạn.

Anh nhận không được cúi đầu, lấy trán cọ cọ Nam Sơ, giọng khàn khàn gọi cô, như nâng niu bảo bối: “Nam Sơ...”

Nam Sơ ôm lấy cổ của anh kéo về phía mình, giống như đã biết liền vỗ vỗ lưng anh, trấn an.

Lâm Lục Kiều hít hít cái mũi, lúc Nam Sơ nghĩ là nghe lầm một người đàn ông hét hét lại rúc trong ngực mình khóc, sợ tới mức vội vàng nâng đầu anh lên, “Anh khóc.”

Lâm Lục Kiều xoa xoa mặt cô, “Đàn ông 31 có gì không khóc được.”

Nam Sơ hừ một tiếng, “Nghe nói, một người đàn ông sẽ khóc vì phụ nữ một lần, mới chứng minh là chân ái.”

Lâm Lục Kiều cười nhạo: “Thật là nghe nói.”

“Thật sự, một đạo diễn nổi tiếng nói.”

“Đạo diễn nào.”

Nam Sơ chớp mắt mấy cái: “Đạo diễn Lỗ.”

Đạo diễn quý nào vậy.

...

Nơi ăn cơm là nơi Lâm Thanh Viễn đặt giúp.

Nghe nói mỗi lần Nam Nguyệt Như từ nước ngoài trở về nhất định phải đi nhà hàng Pháp một lần, là một quán tư nhân.

Tám giờ kém mười, Nam Nguyệt Như còn chưa xuất hiện.

Lâm Lục Kiều ngồi ở gần cửa sổ, cũng rất kiên nhẫn, chậm rãi thưởng thức cảnh ngoài phố.

Tám rưỡi, Nam Nguyệt Như vẫn không xuất hiện.

Ngoài cửa sổ có mấy cửa hàng bật đèn, đèn đường cao lơ lửng trong không trung, ánh đèn vàng sáng rọi, dưới vàng sáng có mấy con ruồi bay quanh, không biết mệt mỏi.

Tám giờ bốn mươi phút, nhân viên phục vụ tới, khom người với Lâm Lục Kiều, “Nam nữ sĩ nói, đêm nay có việc, hẹn anh lần sau.”

Lâm Lục Kiều liếc mắt nhìn anh ta một cái, lễ phép: “Được, cảm ơn.”

Nhưng Lâm Lục Kiều không đi, ánh mắt anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, giống như là thật đang thưởng thức cảnh tượng bên ngoài vậy.

Mãi đến khi kim đồng hồ chỉ chín giờ.

Lâm Lục Kiều mới đứng lên, đi tới cửa, ngoài cửa sổ đã nổi gió lên bắt đầu mưa nhỏ, kéo dài thật dài giống như trong không trung treo một bức rèm trong suốt, nhìn không được giờ tay lên.

Lâm Lục Kiều đội mũ lên, chuẩn bị vọt vào trong màn mưa.

Chân vừa bước xuống một bậc thang.

Trước mặt có một chiếc xe màu đen dừng lại, anh thu chân về, neho mắt lại, bóng đèn từ từ che đi tầm mắt, cửa kính chậm rãi hạ xuống, Nam Nguyệt Như trang điểm tinh xảo, một chút cũng không nhìn ra bộ dáng gần 50 tuổi.

Cô bình tĩnh cười hỏi anh: “Có muốn ngồi một lát không?”

Cửa hàng vốn đã đóng cửa lại vì bà mở cửa một lần nữa, đến ông chủ còn đi ra chào hỏi, cười chào hỏi Nam Nguyệt Như, “Đến đây? Tiểu tử này chờ bà hơn một tiếng rồi đây.”

“Vậy sao?” Nam Nguyệt Như nói với ông chủ: “Tốt như vậy quán ăn đương nhiên phải chờ lâu một lát.”

Ông chủ xấu hổ cười cười, phát hiện không khí có chút không thích hợp, vội có chuẩn đi.

Nam Nguyệt Như nhìn Lâm Lục Kiều, không hề xin lỗi cười nói: “Vừa rồi có chút việc gấp, chờ sót ruột rồi hả?”

Anh rất bình tĩnh nhếch nhếch khóe miệng, “Không vội, chỉ là Nam Sơ ở nhà một mình, tôi không yên tâm.”

Dùng lời Lâm Thanh Viễn mà nói, Nam Nguyệt Như chính là lão hồ ly, tới khi đó, ông đã cảnh cáo Lâm Lục Kiều, cho dù bà ấy kích con thế nào, cũng không được nổi giận, Nam Nguyệt Như thích nhất xem người khác tức giận, con càng tức giận, bà ấy càng bình tĩnh.

Đêm nay bà sẽ khiến cho con xuống đài, con cũng phải kìm nén, dù sao bà cũng là mẹ của bà xã con.

Với tính cách Lâm Lục Kiều, Lâm Thanh Viễn biết, tuy sẽ nghiêm túc với chuyện lớn, nhưng có đôi khi thật sự bị chọc giận, tính tình nổi lên liền mười đầu trâu có kéo cũng không trở lại, đây chính là nhờ mấy người chủ chiều chuộng mà ra.

Với tính cách Nam Nguyệt Như, hai người đánh lên, đó chính là ánh lửa chém ra tia chớp rồi.

Ông chủ đem đồ ăn bày lên.

Trong phòng ăn chỉ còn lại hai người, Nam Nguyệt Như cười với anh, cầm dao nĩa lên, “Ăn trước đi, gan ngỗng ngon nhất nước Pháp, chắc cậu chưa từng ăn.”

Lâm Lục Kiều cười cười, không nhúc nhích.

Nam Nguyệt Như: “Làm sao vậy?” Nói xong, bưng tỉnh đại ngộ, “Không biết dùng dao nĩa? Không biết ăn đồ ăn Pháp như thế nào? Có cần bảo ông chủ lấy cho cậu đôi đũa không? Cái này cậu khác với Nam Sơ rồi, Nam Sơ từ nhỏ liền thích ăn đồ tây, cậu không phát hiện nó sẽ không cầm đũa sao? Bởi vì từ nhỏ đều dùng dao nĩa đấy.

Lâm Lục Kiều cúi đầu cười, cầm dao nĩa lên, cũng rất lưu loát, cực kì dễ dàng.

Trước anh không thích ăn đồ tây, mới trước đây lúc mẹ còn sống, sẽ làm chút bò bít tết, cũng mua chút đồ dùng để ăn đồ tây, Lâm Khai thích ăn, mẹ cũng chưa bao giờ bận tâm anh có thích hay không, chỉ cần Lâm Khai nói muốn ăn, mỗi ngày về nhà đều là bò bít tết.

Về sau sau khi đổ vào trường quân đội, liền không về nhà nữa.

Anh thật là không thích.

Nam Nguyệt Như cười: “Xém chút quên, mẹ cậu thích đồ ăn Tây.”

Lâm Lục Kiều ngừng lại, nhanh chóng cắt miếng gan ngỗng bỏ vào miệng, từ từ ăn, “Dì biết mẹ cháu?”

Nam Nguyệt Như cười cười không đáp lời.

Sau một lúc lâu, Nam Nguyệt Như bỗng nhiên gọi ông chủ một tiếng, “Bật đèn lên.”

Ngon đèn vốn mờ ảo, bỗng nhiên trở nên sáng bừng lên, Nam Nguyệt Như hỏi thẳng anh: “Một tháng được bao nhiêu tiền?”

Lâm Lục Kiều cũng không giấu diếm, “Trước mắt bảy tám ngàn.”

Nam Nguyệt Như gõ gõ bàn ăn: “Biết bàn đồ ăn này bao nhiêu tiền không?”

Lâm Lục Kiều không đáp lại.

“Bằng ba tháng tiền lương của cậu đấy.” Bà cười cười, “Biết Nam Sơ quay một tập phim bao nhiêu tiền không? Bằng nửa năm tiền lương của cậu. Biết những cái này của nó bao nhiêu tiền không? Bằng ba năm tiền lương của cậu, nào, cậu nói cho tôi biết, hai người ở bên nhau, cậu lấy cái gì cho nó hạnh phúc? Chỉ bằng tiền lương bảy tám ngàn của cậu? Nó không hiểu chuyện, cậu ba mươi tuổi cũng không hiểu chuyện hả? Cậu kéo nó, với nó có chỗ tốt nào không?”

Lâm Lục Kiều im lặng.

“Hôm qua cô ấy nói với cháu, quay xong bộ phim này, cô ấy muốn rời khỏi làng giải trí.” Ánh mắt Nam Nguyệt Như nháy mắt trở nên tàn nhẫn, như phi đao, hung hăng thổi mạnh Lâm Lục Kiều: “Cậu có biết hiện tại có bao nhiêu đoàn phim muốn giành nó không? Nó nói với tôi nó muốn rời khỏi làng giải trí, mở cửa hàng bán hoa, cậu nói cho tôi biết là đầu óc nó ngẩn nước hay là tôi nghe lầm rồi hả?”

Chuyện này cô chưa từng thương lượng qua với anh, bỗng nhiên nghĩ đến những cây hoa ở trên ban công của cô.

Lâm Lục Kiều là rung động, nhưng lại nói không nên lời thoáng chua xót, hít một hơi, cách biểu đạt tình yêu của cô cực kì phóng khoáng, ngoài miệng có thể nói chút chuyện không đâu vào đâu, nhưng việc làm thật sự thì lại không nói cho anh biết.

Chợt thấy đau lòng, là yêu thật.

Tim thót lại càng thương thêm.

Sau một lúc lâu, anh mở miệng, cổ họng như bị mài qua, “Từ nhỏ đến lớn, dì có từng hỏi cô ấy, cô ấy thích làm gì nhất chưa?”

Nam Nguyệt Như sững sờ.

Khỏe miệng Lâm Lục Kiều hiện lên vẻ chua xót, giọng nói vang vọng khắp phòng ăn trống vắng, cảm xúc hỗn độn.

“Người chưa từng đi, cháu cũng chưa từng, cũng không quan tâm cô ấy thích làm cái gì, cháu chỉ quan tâm cô ấy có ở bên cạnh cháu hay không, nhưng chưa từng quan tâm cô ấy thật thích cái gì, dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên cho đó là tình thương của mẹ, dù cho một câu, người có hỏi qua không? Thích làm cái gì?”

Anh cũng thế.

Cô cùng người khác quay phim, diễn cảnh thân mật.

Anh ghen, tức giận, thay đổi nhiều cách để trừng trị cô, nhưng chưa từng hỏi một câu.

Làm diễn viên, em vui vẻ không?

“Rời hay không rời làng giải trí cháu thật không sao cả, cô ấy thích diễn thì để cô ấy diễn, cô ấy thích quay phim liền để cô ấy quay, cô ấy muốn một ngày nào đó không diễn nữa, mệt mỏi, dù sao cháu cũng sẽ ở nhà chờ cô ấy, đây là điều cháu có thể cho cô ấy, dĩ nhiên rồi?”

“Vào bộ đội, mạng của cháu là của quốc gia, có lẽ thân bất do kỷ, nhưng trái tim cháu là của cô ấy.”

“Mong cậu thông cảm, trừ phi tôi chết, nếu không tôi sẽ không buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Edit: windy

“Mong cậu thông cảm, trừ phi tôi chết, nếu không thì tôi sẽ không buông tay.”

Lời nói này khi đó, đáy mắt Lâm Lục Kiều hiện lên vẻ kiên định thâm sâu đâm tới Nam Nguyệt Như, năm đó người kia cũng dưới màn mưa nói với bà như vậy.

Người đó nói: “Anh sẽ không dao động.”

Lúc ấy lời nói kia có biết bao nhiêu kiên định, về sau ông ta liền tuyệt tình bấy nhiêu, Nam Nguyệt Như cảm thấy buồn cười.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ tin tưởng cậu sao?”

Lâm Lục Kiều ngược lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa càng rơi nặng hạt, giống như dẹt một trời lưới, vây lấy bọn họ, anh một lần nữa quay đầu lại, nhìn chằm chằm Nam Nguyệt Như, nở nụ cười cực nhạt.

“Nam Sơ tin tưởng là được.”

Ánh mắt Nam Nguyệt Như hết sức bình tĩnh, “Tôi không đồng ý hai người ở bên nhau.”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

Nam Nguyệt Như nói: “Đúng, từ nhỏ tôi đã quán nó như thế, nhưng nó vẫn là con gái của tôi, chuyện đại sự của nó thân làm mẹ tôi vẫn phải nói một câu, tôi không đồng ý chỉ có một lý do, nó quá yêu cậu.”

Đây là lý do quý gì thế, Lâm Lục Kiều nhún mày.

Nam Nguyệt Như: “Nhưng ở trong lòng cậu, quốc gia, với nó, cậu chỉ chọn một.”

Lâm Lục Kiều không lên tiếng.

“Không chọn được phải không?” Nam Nguyệt Như ôm cánh tay cười hừ, “Tham gia quân ngũ, không phải đều như vậy sao, ngoài miệng không ai có thể so được, nhưng khi quốc gia thật sự có việc gì, thứ vứt bỏ đầu tiên chính là bà xã của mình, tôi không đánh giá tinh thần trách nhiệm công việc của các cậu, thật xin lỗi, tôi là một người mẹ, nếu thật sự tiếp tục với cậu, tôi sợ cả đời này nó đều không đi nổi.”

Phía sau bỗng nhiên có một tiếng trầm thấp vang lên.

“Nguyệt Như, bà quá cực đoan rồi.”

Hai người đồng thời quay lại nhìn, ngoài cửa có một bóng lưng đứng đó, người nọ bước đi thong thả hai bước, gương mặt hòa ái dần dần hiện ra.

Lâm Lục Kiều đứng lên, “Ba.”

Lâm Thanh Viễn vẫy vẫy tay với anh, đi đến ghé cạnh anh ngồi xuống, nhìn Nam Nguyệt Như phía đối diện không nói một lời, khó có được nghe ông nói đùa: “A, ra nước ngoài đường nhan sắc sao? Một chút cũng không thấy già.”

Nam Nguyệt Như hừ một tiếng, “Sao ông lại tới đây?”

Lâm Thanh Viễn liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều, hơi oán trách, nói với Nam Nguyệt Như: “Đã mười mấy năm không gặp, không cần không nể mặt tôi vậy chứ?”

Nam Nguyệt Như không chút lưu tình. “Không đáp ông một đáp là khách khí rồi.”

Một câu của Lâm Thanh Viễn là cho oán hận của bà trở về, ngược ngung quay đầu nói với con trai mình, cố ý nói: “Đây là di Nam của con, trước kia cùng đoàn văn công với mẹ con, về sau vào Làng giải trí, diễn mấy bộ phim liền nổi tiếng, dù sao cũng không mong chờ gặp mấy lão già bọn ta rồi.”

Lâm Lục Kiều cũng khó gặp được bộ dáng này của Lâm Thanh Viễn, ánh mắt mỉm cười đánh giá Nam Nguyệt Như.

Nam Nguyệt Như lại khó thở, “Có phải ông già nên hồ đồ rồi không? Nói vớ vẩn cái gì vậy?”

Lâm Thanh Viễn thờ dài, chuyện cũ như thoi đưa, chậm rãi hiện lên trong màn đêm.

Nam ấy đoàn văn công xuống nông thôn biểu diễn, vừa vận đến chỗ Lâm Thanh Viễn và cha Nam Sơ đi lính, lúc ấy điều kiện đều khá kém, lại đều là một đám đàn ông, cũng không chú ý gì.

Nam Nguyệt Như lên núi hút thuốc thì gặp phải cha Nam Sơ.

So với mẹ Lâm hoạt bát đáng yêu, Nam Nguyệt Như lại hơi trầm mặc chút, bà luôn nhíu nhịu mày, giữa lông mày có vô số tâm sự.

Hai người nhiều lần lên núi hút thuốc gặp phải nhau, nhưng đều không nói lời nào.

Mãi đến một ngày, Nam Nguyệt Như phát hiện bật lửa không lên lửa, mới dựa vào bên tường xin người đàn ông kia tý lửa, ông ấy liếc nhìn bà một cái, thật cũng không phản ứng với bà, ánh mắt khinh thường kia, thật gọi lên trong lòng Nam Nguyệt Như chút gì đó khao khát chinh phục.

Bà vừa định nói chuyện, liền nghe người kia nói một câu: “Phụ nữ hút thuốc làm gì?”

Nam Nguyệt Như đương nhiên không phục, thường xuyên đấu khẩu với ông ấy, dù sáng dù tối đều tìm kiếm ông, ngay từ đầu là tìm kiếm, về sau là đơn thuần tìm ông.

Đều là nhiệt huyết sôi trào, ông mới đầu rất lạnh lùng, thật sự không động gì, về sau trong một lần buổi biểu diễn kết thúc, trong đội có tiểu tử rợn rạo, trái lại đã kích thích tới ông.

Lần đầu tiên diễn ra ở trong đồng cỏ, nói đến đều cảm thấy buồn cười, lúc ông làm xong liền có chút hối hận, xảy ra quá nhanh, bản thân nên nhẫn nhịn thêm nữa.

Nhưng Nam Nguyệt Như lại bình tĩnh hơn so với ông, nói không cần ông chịu trách nhiệm bất cứ cái gì dù sao coi như có duyên, có lẽ về sau gặp mặt nhau cũng không sao cả.

Ông ấy tức giận.

Lâu rồi cũng không đi tìm bà, hai người lâm vào trạng thái kì lạ, mãi đến ngày trước ngày Nam Nguyệt Như rời khỏi đơn vị, Nam Nguyệt Như mới đến tìm ông.

Lần tối hôm đó hai người nằm trên đất ngắm sao.

Ông không biết nghe được tin tức của bà ở đâu, hút thuốc, rồi bỗng nhiên nói với bà, bảo bà chờ ông, ông sẽ cố gắng xuất ngũ, kiếm tiền, liền giúp bà trả nợ trong nhà, hơn nữa còn lấy bà về nhà.

Nhà Nam Nguyệt Như ở nông thôn, có người anh, ban đầu làm buôn bán trong thị trấn, về sau bị người ta hạ bộ, làm cho bồi thường đến hết của cải, còn thêm khoản nợ, khi đó Nam Nguyệt Như thiếu chút bị cha đem đi gán nợ cho anh.

Mẹ bà không quan tâm bị cha đánh liền cứu bà ra, vừa vận đoàn văn công tới trường học bà tuyển người, trong trường có người thầy rất thích Nam Nguyệt Như, thấy được linh khí trên người bà là trăm năm khó gặp, cố gắng giúp bà vào đoàn, cuối cùng cũng đưa vào được.

Sau khi vào đoàn cũng tốt hơn chút, cha và anh không dám tùy tiện tới bắt người nữa, nhưng sai anh cùng cha khác mẹ của bà tới đòi tiền, khi đó mẹ của Lâm Lục Kiều còn ngầm giúp đưa cho không ít, bị Nam Nguyệt Như phát hiện ra, liền mắng một trận, bị mắng cho khóc lén.

Biến thành mỗi lần Lâm Thanh Viễn thấy Nam Nguyệt Như đều hận không thể xách người lên đánh cho một trận không ngừng.

Khi đó lời hứa hẹn của ông ấy làm cho bà cảm động, suýt phát khóc.

Bà hỏi ông khi nào có thể xuất ngũ.

Ông ấy hít một hơi thuốc lá nói: “Rất nhanh thôi, rất nhanh sẽ có tin tức, đến lúc đó anh tới đoàn văn nghệ tìm em”

Nam Nguyệt Như liền vô cùng cao hứng trở về chờ đợi.

Đội nửa năm, cuối cùng ông cũng tới tìm bà, nhưng ông lại nói, bảo bà chờ thêm chút, bên kia xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Bà ép hỏi mãi, mới biết ngoài ý muốn chính là, đội vốn muốn cho ông xuất ngũ, kết quả lại đổi thành Lâm Thanh Viễn.

Đến nay nói ra chuyện này, Lâm Thanh Viễn đều cảm thấy mất mặt, lúc ấy phía bên cha vợ chỉ cho ông thời gian nửa năm để chứng minh bản thân, lúc người anh em ông quyết định để cho ông ra, cũng nói, phía bên trên cho cậu, trước để cậu ra.

Mà khi đó, Lâm Thanh Viễn căn bản không biết chuyện người anh em của ông với Nam Nguyệt Như, nếu biết về sau xảy ra chuyện này, ông sẽ không lấy cơ hội đó.

Đây là thua thiệt.

Sau khi Nam Nguyệt Như biết được, vừa đau lòng vừa hiểu rõ, sau cũng nản lòng hỏi:

“Trước mặt các anh, có phải, thứ nhất là quốc gia, thứ hai là đồng đội, thứ ba cha mẹ, thứ tư là vợ.”

Ông cười khỏ, cũng không nói gì khác, chỉ bảo bà chờ chút.

Lại chờ thêm hơn nửa năm nữa, khi đó, Nam Nguyệt Như quá nổi, bị người hãm hại bị đoàn văn công khai trừ quân tịch, vẫn là mẹ Lâm Lục Kiều nhờ người quen, giữ lại quân tịch, chỉ coi như quân lính bình thường mà xuất ngũ.

Nản lòng thoái chí Nam Nguyệt Như trở lại trường học, đúng lúc ấy có tổ kịch trong trường tới chọn vai diễn.

Bà dựa vào ngoại hình xinh đẹp cùng đôi mắt có linh khí được đạo diễn ưu ái, xem như nhờ họa được phúc đi.

Sau hai năm, ông xuất ngũ, nợ nần cũng trả xong, cũng không đề cập tới chuyện kết hôn, bởi vì không hài lòng với nghề nghiệp của bà.

Mặc dù hằng đêm chung giường chung gối, hai lòng lại khác nhau, cuối cùng sau một lần ân ái xong, Nam Nguyệt Như nói chia tay.

Ông trầm mặc.

Sau cùng cũng yên lặng nói: “Được.”

Nam Nguyệt Như cả đêm mang đồ đạc rời đi, cầm theo vali, đứng ở đầu phố, nảy sinh ý hận. Trước kia bà yêu người đàn ông này biết bao, giờ liền hận bấy nhiêu, hận không thể cầm dao quay lại băm ông ra.

Cùng năm đó, 26 tuổi, Nam Nguyệt Như mang thai Nam Sơ.

Kì thật trước đó, Nam Nguyệt Như có mang thai một lần, bởi vì thai bất ổn, lúc ấy lại quay phim mấy lần dưới nước lạnh, đêm đó liền sốt cao, trực tiếp vào bệnh viện, khi tỉnh lại, đứa nhỏ liền không còn.

Chuyện này bà không nói cho ông biết, đã không có, biết thì làm thế nào? Không thể quay trở lại, chỉ có làm nhiều người thương tâm thêm.

Ngày biết có thai, bà trực tiếp đến bệnh viện, chờ giải phẫu.

Bác sĩ phẫu thuật có giao tình mười mấy năm với bà, cho bà thời gian một ngày để suy nghĩ, có nên giữ lại đứa nhỏ này hay không.

Năm Nam Sơ sinh ra, Nam Nguyệt Như bị uất ức sau sinh, lúc nóng lúc lạnh, cả ngày ở trong phòng bệnh hút hết bao nhiêu hộp thuốc, chuyện gì cũng dễ phát giận, về sau chuyển ra nước ngoài trị liệu.

Từ trước lúc Nam Sơ hiểu chuyện cũng chưa từng gặp qua mẹ mình.

Lúc mới sinh cô bà liền hối hận, bộ dáng của Nam Sơ rất giống người kia, theo năm tháng lớn lên, ánh mắt kia lại giống nhau như đúc, bà hận không thể nhét cô trở lại, có lần thực không thể chịu nổi ánh mắt cô, làm Nam Sơ đau đến khóc lớn, về sau càng hết sức kiêng kị người mẹ này, thấy liền sợ hãi.

Nam Nguyệt Như không cần.

Bởi vì bệnh tình bà càng ngày càng nghiêm trọng, bà càng ngày càng khó lên, một lần, bác sĩ tâm lý có vô số lần khơi dậy phiền chán của bà, có rất nhiều lần bà muốn bóp chết Nam Sơ, rồi sau đó nhảy lầu.

Lúc biết được người kia hi sinh.

Cả người Nam Nguyệt Như lâm vào trạng thái tan vỡ, suýt thì thật sự nhảy lầu, bị người đại diện tìm người đem cửa sổ đóng đinh lại, hơn nữa còn trực tiếp đem ra người ngoài ở.

Lúc Nam Sơ sáu tuổi, Lâm Thanh Viễn tới tìm cô, cầm theo một bức thư.

Theo bọn họ nói, đó là di thư.

Nam Nguyệt Như cảm thấy buồn cười, nhìn chăm chăm bức thư kia nở nụ cười rất lâu, trong nụ cười kia có tuyệt vọng, có thương xót, lại vẫn không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Bà lập tức liền xé nát, xé thành bột phấn, tức giận hét to: “Cút!”

Bức di thư kia lúc trước không thấy.

Hôm nay Lâm Thanh Viễn mang lại cho bà, nhần nhần nhúm nhúm, ông lấy từ trong túi ra, đưa cho bà: “Tôi dính lại hết rồi, để ở trong ngăn kéo, nghĩ lại vẫn nên đưa lại cho bà.”

Lâm Thanh Viễn vội ho một tiếng, “Không xem tôi liền đọc cho bà nghe.”

Nam Nguyệt Như giật lấy, không chút khách khí: “Ông cút đi.”

Lâm Thanh Viễn nói: “Ông ấy đi rất thanh thản, không đau khổ, sau khi hai người chia tay cũng không tìm lại, ông ấy nói với tôi, bà chỉ là miệng hư hỏng,

nhưng lòng không xấu.”

Nam Nguyệt Như: “Ngậm miệng!”

Lâm Thanh Viễn gật gật đầu, “Được rồi, chúng tôi đi trước, bà từ từ xem. Muốn khóc cứ khóc, đừng kìm nén, già rồi, kìm nén dễ hỏng lắm.”

Nói xong liếc mắt nhìn Lâm Lục Kiều một cái, ý bảo rời đi.

Nam Nguyệt Như bỗng nhiên lên tiếng gọi ông lại: “Bà ấy sao rồi?”

Lâm Thanh Viễn cũng không quay đầu lại, giọng nói nhàn nhạt: “Đi rồi, mười năm trước hay chín năm trước đó, trí nhớ không tốt, gọi điện cho bà, trợ lý bảo bà ở nước ngoài nghỉ ngơi, liên không ra bên ngoài nữa.”

Nam Nguyệt Như nở nụ cười: “Hai người cũng không phải thứ tốt gì.”

Lâm Thanh Viễn đưa lưng về phía bà gật gật đầu, “May mà con tôi không theo tôi, theo mẹ nó. Lục Kiều, đi thôi.”

Lâm Lục Kiều hơi hơi cúi người chào Nam Nguyệt Như.

Để lại một mình bà sững sờ tại chỗ.

...

Bên ngoài mưa rơi lớn dần, gió to thổi mạnh, đèn đường đan thành vòng.

Hai người bước đến cửa, bí thư Trương đi lên, đỡ ông vào trong xe, Lâm Thanh Viễn cũng không nói gì, vẫy vẫy tay anh, “Trở về đi, ta nói với chú Mạnh con rồi, chờ sau khi con từ núi lộc trở về liền trực tiếp đến chi đội nghe tin.”

Lâm Lục Kiều gật đầu, “Vâng.”

Xe khởi động, biến mất trong màn mưa, anh đứng tại chỗ một lát, mới kéo mũ lên rồi đi.

Tiến vào trong xe, không vội vã rời khỏi, dựa vào chỗ tay lái, nhìn qua kính cửa hàng, đèn vẫn còn sáng, người kia vẫn không rời khỏi.

Lâm Lục Kiều kéo cửa kính xuống, mưa to hắt lên bệ cửa anh, anh cúi đầu châm điếu thuốc, sau đó ngửa đầu tựa vào trên ghế, đem bật lửa vút vào trong hộp.

Ánh mắt nhìn chăm chăm người bên trong.

Híp mắt, phun ra một hơi khói, tiếp tục nhả ra.

Sau một lúc lâu, Lâm Lục Kiều mò mẫm điện thoại trong túi, dừng ở tên Nam Sơ.

Tên này đã sửa lại rất nhiều lần.

Mới đầu là nha đầu thối, về sau là yêu tinh đáng ghét, sau là tiểu nha đầu, sau khi hai người chia tay anh liền xóa số đi, về sau lúc ở núi lộc trở về, liền để nha đầu chết tiết, mãi đến hôm trước ngày lĩnh chứng, đổi thành Nam Sơ có tiếng có miếng, khi đó hai người đều rất xấu hổ.

Bên kia rất nhanh liền trả lời, một tiếng thanh thúy: “Ông xã.”

Lâm Lục Kiều nghe thấy trong lòng liền run lên, “Ừm, ăn chưa?”

Nam Sơ còn đang ăn, miệng phồng lên như đang nhét một đồng vào miệng, vẫn còn không quên nói chuyện với anh, “Vừa ngủ dậy, mới ăn.”

“Ăn nguội?” Anh nhú mày.

Nam Sơ: “Còn nóng, anh còn chưa về?”

Tay Lâm Lục Kiều để trên cửa sổ, người có chút lười biếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi cửa kính, nhìn người phụ nữ bên trong, bỗng nhiên che mặt khóc rống lên, anh nheo mắt lại, nổ máy xe.

“Trở về đây.”

Nam Sơ nhu thuận nói: “Ừm, chờ anh.”

Xe khởi động rồi đi.

Trên đường đi qua một cửa hàng bán hoa, Lâm Lục Kiều dừng xe, đi vào, cô chủ bán hoa thấy soái ca cao lớn đi vào mặt vui vẻ, nhiệt tình chào đón:

“Mua hoa?”

Lâm Lục Kiều nhẹ giọng ừm một tiếng, chọn lựa một hồi lâu, cuối cùng nhìn thấy một gốc cây gần giếng hoa trong nhà, buổi chiều Nam Sơ có chỉ cho anh, anh giờ tay: “Kia là hoa gì?”

Cô gái cười đáp: “Đây là forget me not.”

Lâm Lục Kiều nhăn mày: “Không phải hoa còn có ý nghĩ gì chứ?”

Mặc dù không hiểu lắm, nhưng cảm thấy giống như có một câu chuyện vậy.

Cô gái nói: “Ý nghĩa của hoa Forget me not là tình yêu vĩnh hằng.”

...

Trong nhà hàng, Nam Nguyệt Như dựa bàn khóc lớn, tờ giấy trong tay bị bà đè ở bên dưới, nước mắt nóng bỏng không ngừng thấm lên trang giấy non nớt.

Trên tờ giấy kia từng chữ viết cứng cáp có lực.

“Em hỏi tôi vì sao lại tham gia quân ngũ, tôi nói vì nước để bảo vệ gia đình, tôi nói vì bảo vệ em, em cũng không tin. Nói đến cùng, trong lúc đó hai ta thiếu hiểu ngầm, em oán tôi, hận tôi, cảm thấy tôi không khác những người thân trước của em, đất nước tôi không thể bỏ, kia là thấm trong máu người dân ông, nhưng em tôi cũng không muốn từ bỏ, kia là tình yêu của người dân ông, về sau nghĩ lại như vậy cũng tốt, em chia tay tôi, tôi có thể càng không hề cô kị gì mà vì nước vì dân mà nỗ lực.

Tôi cũng từng oán hận, hận em vì danh lợi không chịu ở bên tôi, hận em không nguyện buông tha những thứ phù phiếm đó, tôi không hài lòng với công việc của em, nhưng thế thì thế nào, sau cùng tôi vẫn thỏa hiệp rồi.

Nhưng cứ như thế, lại giết chết con của chúng ta.

Em không cho tôi biết, tờ xét nghiệm vẫn còn để trong ngăn kéo của tôi, lúc ấy tôi vừa bực vừa hận, hận không thể bóp chết em. Nhưng em ở trước mặt tôi một chữ cũng không nói tới việc này, làm bộ như cái gì cũng chưa từng xảy ra, đây mới là điều tôi thất vọng đau khổ, đêm đó em nói chia tay, tôi nghĩ chia cũng được, hai ta từ đó tách ra.

Nhưng năm nay ở trong đội viết di thư, tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên viết cho em đi, nửa bức thư này chắc không đến được tay em, nếu Thanh Viễn có thể phát hiện, một nửa cũng có thể được phát hiện ra.

Năm đó mưa nhẵn rồi, nhớ lại tôi cầu hôn em, hẹn nhà hàng mua cả hoa, kết quả bị đội gọi về, lúc ấy nhìn biểu cảm mắt mác của em trong lòng cực kỳ áy náy, nhưng sau khi mắt mác qua đi, chính em cũng chưa phát hiện ra, em là thờ dài nhẹ nhõm, em sợ tôi cầu hôn em, em không biết đáp lại thế nào đúng không?

Mấy năm nay dã tâm của em càng lúc càng lớn, em không thỏa mãn với danh lợi trước mắt, sợ chính là sợ, nếu tôi thật sự cầu hôn, em cũng sẽ không nhất định đồng ý, lúc ấy tôi liền cảm thấy, hà tất phải tăng thêm phiền não cho em.

Em giận tôi không cầu hôn, nhưng em đã từng hỏi chính mình chưa, có thật muốn gả cho tôi không.

Vì chuyện này, tôi xin Thanh Viễn giúp đỡ nhiều lần, cậu ấy đề nghị tôi nói chuyện thẳng thắn với em, nhưng em càng ngày càng bận rộn, mỗi lần gọi điện thoại không phải ở nước ngoài thì chính là ở tổ kịch, tôi muốn gặp em trái lại còn khó hơn lên trời.

Thôi, như hiện giờ, tôi không thông cảm em, em không tha thứ cho tôi, làm sao gỡ vướng mắc, chỉ muốn nói với em.

Ngày khác, nếu như gả cho người ta, nên sửa lại tính tình này, phụ nữ yếu mềm đàn ông mới thương.

Thôi, ngoại trừ tôi, cũng không ai chịu được tính tình của em đâu.

Khi nhớ tôi... Thôi, đừng nhớ tôi, em nhớ tôi cũng không thể xuất hiện ở trước mặt em, làm thêm phiền não thôi, nếu như lúc đến cầu Nại Hà gặp Mạnh Bà, tôi sẽ uống chén canh, ban đêm vào giấc mơ của em, đem chuyện cũ trước kia nói hết ra.

Khi đó tôi mới có thể yên tâm chút.

Có chút lời, khi đó không thể nói với em, chết rồi lại càng không nói được, cho nên, em có muốn nghe câu nói kia không, chỉ có một câu, bảo trọng thân thể, đừng tới gặp tôi quá sớm.

Nếu không, cũng sẽ không tha cho em.

Nếu có kiếp sau, tôi vẫn sẽ tham gia quân ngũ, nếu như em gặp phải tôi, vẫn nên đi đường vòng đi.”

Nếu nói bức thư này là Lâm Thanh Viễn làm giả, Nam Nguyệt Như tuyệt đối sẽ không tin, những câu chữ này tất cả đều là khẩu khí của người kia nói

chuyện trong ngày thường, cho nên hiểu lầm của hai người bọn họ thật sự được giải thích rồi.

Bà ngồi ở trên ghế, lúc khóc lúc cười, lúc lại đem tờ giấy vò nát, bởi vì bên trong toàn những lời đáng đánh đòn, có thể cảm nhận được đây rõ ràng là ông, bà lại mở ra vuốt lại, ngón tay lưu luyến lướt qua từng từ một.

Bà giống như điên rồi, khóc khóc cười cười, lau khô nước mắt, rất nhanh thế gian này ông lưu lại.

...

Lúc Lâm Lục Kiều trở về, Nam Sơ đang dựa vào bàn viết viết gì đó.

Nghe được âm thanh, đầu cũng không ngẩng lên, cúi đầu tiếp tục viết, không chút để ý nói: “Đã về rồi?”

Anh thấp giọng ừ một tiếng, bỏ đồ trong tay xuống, đi qua ôm cô, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn cô, “Đang viết gì đó?”

Nam Sơ đem bản thảo ra phía sau, ngửa đầu hôn trả anh: “Lần sau cho anh em.”

Lâm Lục Kiều nở nụ cười, ngồi xuống ôm cô lên, tầm nhìn bỗng nhiên rộng lớn, Nam Sơ phát hiện ra thứ mới, tay chỉ về đồ trên bàn: “A a a! Kia là cái gì?”

Lâm Lục Kiều bế cô đi qua đó, tay Nam Sơ cầm lên cây hoa màu xanh lên, “Anh mua cho em?”

Lâm Lục Kiều ôm cô hôn nhẹ, thấp giọng ừ một tiếng.

Nam Sơ vui vẻ, “Em tưởng anh không thích đưa những thứ này.”

Lâm Lục Kiều cởi áo ngủ của cô, thấp giọng: “Đi ngang qua, còn chưa tặng bao giờ, liền thuận tay mua.”

Nam Sơ vui sướng hài lòng ôm vào trong ngực, “Em muốn mở cửa hàng bán hoa, được không?”

Ánh mắt anh nhíu lên, ngón tay bắt lấy vành tai cô, nhẹ nhàng sờ sờ, làm cho Nam Sơ rung mình, liền nghe thấy anh thấp giọng nói ở bên tai một câu: “Theo em.”

“Em còn muốn thuê một thầy dạy, mỗi ngày dạy cắm hoa ở trong tiệm.”

“Đều được.” Động tác của anh không ngừng, cười nhẹ nói ở bên tai cô.

Nam Sơ nắm anh một cái, dẫn tới động tác của anh lớn hơn, Nam Sơ bị anh biến thành thờ trầm thấp một tiếng, sau cùng trực tiếp khóc cầu xin tha thứ.

...

Ngày hôm sau Lâm Lục Kiều về đơn vị, Nam Nguyệt Như gọi cho Nam Sơ, bảo cô mang theo chứng minh thư tới tìm bà.

Nam Nguyệt Như trực tiếp đưa cô tới trung tâm bất động sản, có chuyên gia nghênh đón, đưa hai người lên tầng hai.

Nam Sơ còn chưa phản ứng kịp, nhân viên công tác đã đưa một đồng tư liệu cho cô, Nam Nguyệt Như xem nhà cho cô, Nam Sơ giống như hiểu được, tay ngăn Nam Nguyệt Như lại: “Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Nam Nguyệt Như không nói gì bỏ tay ra, giọng nói vẫn lạnh như cũ: “Biệt thự phía tây sang tên cho con, đợi lát nữa có mấy phần cổ phần chuyển nhượng sang cho con nữa.”

“Con đã mua nhà rồi, mẹ.”

Nam Nguyệt Như nhìn cô, đã bình tĩnh hơn rất nhiều, không lạnh nhạt nữa, chỉ ít có chút nhiệt độ rồi, “Con mua nhà chắc không còn tiền? Chút tiền lương của tiểu tử kia nuôi sống được con sao? Đừng để đến lúc đó đem mấy cái túi của con đi bán.”

Trước kia Nam Sơ thật sự đã liên hệ với Nghiêm Đại tình bán mấy cái túi đi, cũng không phải là vấn đề tiền bạc, chỉ là bày đặt cũng chỉ là để bày, cảm thấy mấy thứ này để ở trong nhà có chút chướng mắt, có đôi khi Lâm Lục Kiều sẽ đứng ở trước mấy cái túi nhìn rất lâu.

Hãng đồ của phụ nữ anh không biết nhiều lắm, trái lại có thể biết mấy hãng, có mấy túi quà thật bằng mấy năm tiền lương của anh, Nam Sơ sợ anh nghĩ nhiều, tính chờ anh trở lại núi lặc liền xử lý chúng.

Cuộc sống hai người bọn họ không cần mấy thứ này.

Nam Sơ nói: “Con không cần những thứ này, con có anh ấy là đủ rồi.”

Nam Nguyệt Như chợt sùng sốt, khẩu khí dịu đi, “Biết con không dùng được, trước cứ để phòng đã, mấy hôm nữa mẹ về Mĩ, bên này có nhiều thứ không dùng được, cho con, con thích xử lý thế nào liền xử lý, tiểu tử kia trong nhà cũng ổn, cha cậu ấy keo kiệt, tất cả đều giữ cho hai đứa con, dù sao

những thứ này ta cho con, cũng đừng làm cho người ta coi thường.

“Mẹ, sao bỗng nhiên lại?”

Lần trước ở thành ảnh thị rõ ràng vẫn kịch liệt như thế.

Nam Nguyệt Như bỗng nhiên nhìn chăm chăm trán cô, ánh mắt sâu xa, “Còn đau không?”

Nam Sơ hiểu được, lắc đầu, “Cũng ổn.”

Nam Nguyệt Như gật đầu, cũng không nói thêm gì, trong lòng cũng hiểu rõ, những thứ tình ngộ Nam Nguyệt Như sẽ không nói ra miệng.

Bà thà rằng đem tất cả quyền tài sản đều sang tên cho Nam Sơ, nhưng cũng không muốn vì mấy năm nay mà nói một câu thật xin lỗi với cô, đây là cố chấp của bà, kiêu ngạo của bà.

Từ đầu đến cuối đều cho rằng mình không sai.

Sau hôm ấy gặp ông, bà cũng nói, “Hai ta đều có sai, ông cũng không thể trách tôi toàn bộ, khi đó tôi còn trẻ, bị danh lợi làm mờ mắt, ông chỉ là oán tôi, trách tôi, chưa từng nghĩ kéo tôi rời khỏi nơi đó.”

Bà sứt sứt, thương xót mọc thành bụi: “Tiểu tử kia không giống, tôi không ở đây, Nam Sơ đều nhờ cậu ta chiếu cố, lần đầu Nam Sơ phạm sai, cậu ta dạy nó thay đổi, Nam Sơ rời khỏi, cậu ta liền chờ, ông đó, tôi phạm sai, ông trách tôi vì sao lại ham lợi như vậy, tôi nói chia tay, ông nói được, hai ta đi bước này, ai cũng không oán, ông nói đúng, kiếp sau vẫn nên đi đường vòng thôi.”

Bà nói xong câu đó bỏ bó hoa cúc trong tay xuống rồi quay người liền đi.

Đi được hai bước, gió thổi tới, kèm với mùi thơm ngát, giống như thổi cho bà tỉnh táo lại, bà đứng thẳng, ngửa đầu hít hít cái mùi, lại quay lại trước mộ ông, hùng hăng nói câu:

“Ông đừng có mơ, tôi vẫn sẽ quán lấy ông.”

Dứt lời, gió nổi lên, lá rụng bay bay tới, người trong ảnh chụp đẹp trai tuấn tú, mang theo nụ cười ôn hòa.

Biểu tình kia giống như bất đắc dĩ ngày thường, sùng nịnh.

Lá vàng bay xuống trước bia mộ.

Ông chờ đó cho tôi.

...

Tháng này, Lâm Lục Kiều vừa mới huấn luyện xong liền nghe Nam Sơ gọi điện, điện thoại còn chưa cầm lên, cô gái nhỏ đầu bên kia đã khóc oa oa lên, sợ tới mức tim anh đập mạnh: “Làm sao vậy?”

Nam Sơ cực kì đau khổ: “Dì cả em lại tới nữa! Em lại không mang thai rồi.”

Lâm Lục Kiều xoa mũi, thở nhẹ nhõm một hơi, an ủi nói: “Không vội.”

Nam Sơ: “Lần trước cũng thường xuyên như thế, còn không mang thai, anh nói có phải không sinh được không?”

Huyệt thái dương Lâm Lục Kiều căng lên, “Không phải đã khám rồi, em không có vấn đề gì sao.”

Nam Sơ đột nhiên nhớ ra, “Không đúng, anh chưa khám!”

Lâm Lục Kiều giật giật khóe miệng, “Em muốn nói cái gì?”

Nghe giọng nói lạnh băng của anh, Nam Sơ sợ run cả người, vội nói: “Ông xã, không phải em nói anh không được, em nói là, em tốt nhất đi thăm dò một phen.”

Lâm Lục Kiều cười lạnh: “Anh thấy em là rảnh rồi rồi.”

Nam Sơ sợ anh tức giận thật, vội vàng gọi mấy tiếng ông xã để lấy lòng anh, “Lần sau trở về chúng ta cùng nhau khám có được không?”

Cho dù Lâm Lục Kiều nghĩ muốn tức giận, nhưng xuống xe lửa liền thấy giai nhân yêu kiều nhào vào trong lòng, liền như bị dội một chậu nước lạnh, một phen liền ừ ừ, nhịn không được ở bên cạnh cô lâu hơn.

Sau đó đã bị cô lừa dẫn đến một bệnh viện trị vô sinh. Thật sự kiểm tra thật.

Lâm Lục Kiều nghiêm mặt ngồi ở trong văn phòng của bác sĩ, Nam Sơ tò mò dò xét báo cáo xét nghiệm trong tay bác sĩ, còn có siêu âm màu, tuy nói đã khám bên dưới nhiều lần rồi, nhưng khi thấy như vậy, còn bị bác sĩ cầm trong tay, Nam Sơ nhìn thế nào cũng thấy đỏ mặt.

“Thế nào?” Nam Sơ lườm Lâm Lục Kiều một cái, hỏi bác sĩ.

Bác sĩ lật xem một vòng, đẩy kính mắt, “Rất tốt, ông xã cô không có vấn đề. Hai người cũng không có vấn đề gì, đừng nóng nảy quá, muốn có con cũng phải xem kỳ ngộ. Mà cô tuổi còn trẻ như vậy, mấy năm nữa sinh cũng không gấp.”

Nam Sơ do dự nói: “Nhưng ông xã lớn tuổi rồi.”

Bác sĩ lườm soái ca bên cạnh một cái, “Không lớn nha.”

Nam Sơ: “Nghe nói đàn ông trên 30, chất lượng đều không được như xưa.”

Bác sĩ tròn trắng mắt: “Đừng cưỡng cầu quá, 35 sinh con cũng thông minh, cái này phải xem cá thể.”

Lâm Lục Kiều cười lạnh ngồi ở trên ghế.

Lúc ra tới cửa, anh xách cô đi vào, “Lớn tuổi, chất lượng không được như xưa? Xem ra gần đây em không hài lòng với biểu hiện của anh.”

Tất cả ai oán đều biến thành cần cù cả buổi tối, không dứt.

...

Nửa năm sau, giấy điều chuyển Lâm Lục Kiều chính thức đưa xuống, vào ngày 31 tháng 12 chính thức rời khỏi đơn vị, 1 tháng 1 về chi đội Bắc tằm thị tây nhận tin.

Mà 30 tháng 12 hàng năm đều có lễ trao giải Kim Đế.

Nam Sơ nhò vào bộ Liễu Oánh Oánh nhảy ở góc phố mà nổi tiếng, làm khách quý tham dự buổi trao giải điện ảnh Kim Đế.

Đêm đó truyền thông ở bên ngoài thăm dò, dưới vô vàn ánh đèn flash, Nam Sơ được người đại diện che chở đi vào trong hiện trường buổi trao giải, bên ngoài đương nhiên có cả fan của cô, giờ máy bấm tiếp ứng đèn led lên, cao giọng hét tên cô.

“Nam Sơ! Nam Sơ!”

Lúc lên sân khấu, cô gặp Nghiêm Đại, đang ăn miếng bánh bao, vẻ mặt không tình nguyện, thấy cô lại đây, hướng cô gọi, “Cô nha cuối cùng cũng đến đây.”

Nam Sơ thấp giọng cười: “Làm sao vậy?”

Nghiêm Đại tròn trắng mắt, cầm hất hất chỉ một bên, Nam Sơ nhìn qua, bên kia có nữ diễn viên tuyến 1, hình như là diễn viên mới, Nam Sơ còn chưa có giải, cười nói: “Ài, tôi đã là nghệ sĩ già rồi, không thêm phân cao thấp với người mới.”

Nghiêm Đại hừ một tiếng, “Cô gái kia, chính đến giống cô y như đúc, đến cách mặc quần áo cũng bắt chước, tôi vừa xem qua còn tưởng là cô, đi qua chào hỏi, quay mặt lại làm tôi sợ muốn chết, mặt kia chính đến cứng lại, không đáp lại?”

Nam Sơ gần đây ít quay phim, cũng không quan tâm chuyện trong vòng, một lòng đều đặt lên cửa hàng hoa của cô.

Trong vòng này, tới tới lui lui, người nhiều như vậy, có thể nhớ kĩ vài người.

Ngày từ đầu cô bị người ta hắt, bị người ta mắng, khi đó có thể nghĩ đến, hôm nay còn có người dựa theo bộ dáng của cô mà trang điểm theo.

Nghĩ lại cảm thấy chuyện này vẫn rất thú vị.

Vì thế đợi sau khi lên sân khấu, nhằm chán dùng điện thoại tải mấy ảnh của diễn viên đó xuống, đem ảnh của mình, gửi cả cho Lâm Lục Kiều, “Ông xã, cái nào là em?”

Trong đội buổi tối không huấn luyện, bọn lính ngồi thành một vòng trên thảm cô làm tiệc tạm biệt anh.

Lâm Lục Kiều ngồi trên thảm cỏ, khoanh chân, hai tay đặt trên đầu gối, đang chuyên tâm nghe tân binh đọc diễn cảm, di động trong túi vang lên, anh móc ra vừa thấy, liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Bên trái.”

Nam Sơ: “Lợi hại.”

Kì thật nhìn rõ thì có phần không giống quá, nhưng ảnh chụp lại trải qua photoshop nữa, một góc mặt nhìn liền thấy giống nhau như đúc, đến chính cô lúc

nhìn thấy cũng có chút hoảng hốt, không nghĩ tới anh liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Lâm Lục Kiều quá quen thuộc với cô, mà còn là phụ nữ của anh nữa, chưa bao giờ nhận nhầm cả.

Hai người lại hàn huyên một lát, Nam Sơ nói: “Bọn họ họp vì anh hả, anh nghe đi, em phải đi vào rồi, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

...

Đại khái sau nửa tiếng

Di động Lâm Lục Kiều lại rung lên, anh móc ra nhìn, lần này là Nghiêm Đại gửi, một video.

Anh mở ra.

Chắc là ảnh chụp hiện trường tối nay, màn hình hiện lên mấy đoạn ngắn của các diễn viên, cơ hồ là chọt lóe lên, sau cùng là Nam Sơ diễn.

Bộ điện ảnh kia anh xem một nửa lại không xem nữa.

Không thể không nói, bà xã anh mặt sần sùi rất mê người.

“Vai chính xuất sắc nhất giải Kim Đế lần thứ 38 người thắng lợi là...” Nghệ sĩ trao giải là Gia Tào giải lần thứ 28, ánh mắt cô ấy ôn nhu đảo qua dưới đài, sau cùng dừng lại trên người Nam Sơ, bỗng nhiên cất cao âm lượng, “Nam Sơ!”

Tiếng vỗ tay vang lên.

Cùng với tiếng hét tăng vọt, bên ngoài màn hình trực tiếp kéo không khí lên, đám fan cao giọng hoan hô, hình ảnh kia thật làm cho người ta chấn động.

Lâm Lục Kiều chăm chú nhìn.

Nam Sơ đứng dậy ôm từng người xung quanh.

Thiếu nữ 21 tuổi toàn thân váy đuôi cá màu đỏ chậm rãi đi lên đài, ngọn đèn sân khấu làm nổi bật lên làn da của cô, lễ phục mở ra, lộ ra xương cột sống lõm sâu.

Làn váy phiêu ở sau người, vừa đứng ở trên sân khấu, cảnh đẹp kia không sao tả xiết.

Giữa trán sợi tóc lất phất theo gió.

Nam Sơ nhận cúp, xoay người đứng trước mặt micro, hơi hơi khom lưng, nhẹ nhàng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều, bên miệng còn có lúm đồng tiền, giờ phút này ánh mắt đều đã sáng hơn cả ánh trăng, lấp lánh.

“Cảm ơn.” Giọng nói trong suốt.

Mọi người nín thở nán lại.

Cô bỗng nhiên cười, “Nếu tôi nói giờ tôi đã kết hôn, mọi người có kinh ngạc không?”

Tiếp theo là một trận cười rộ lên, MC khách mời nhao nhao che miệng dọa ngốc, mà người xem đã nổ tung!

Cô cúi đầu nở nụ cười, “Đúng, tôi đã kết hôn rồi.”

Fan hét chói tai.

Nam Sơ cười cười: “Giải thưởng này thật không nghĩ tới, cho rằng qua đây chỉ là đi thăm dò một chút, Nghiêm Đại cũng biết, kì thật gần đây tôi cũng không đi quay phim mấy, vốn là chuẩn bị mấy ngày nữa mở buổi họp báo nói một chút về chuyện rời khỏi, đoàn đội cũng đã giải tán, không nghĩ tới tối nay lại đột nhiên như vậy, vậy thì mượn cơ hội này nói đi, tôi vẫn thích diễn phim như cũ, chỉ là càng có chuyện tôi thích làm hơn.”

Tin tức này giống như nổ mìn, phóng viên ở bên ngoài lẫn bên trong đều đã rộn rạo, quả thực là tóm được tin tức quan trọng.

Nam Sơ vẫn cười bình tĩnh như cũ, cô quá bình tĩnh rồi.

Bình tĩnh đến nỗi làm cho người ta cho rằng chỉ là lời nói đùa, lại chưa từng nghĩ tới những lời nói này cô đã sửa đi sửa lại nhiều lần trên giấy, chỉ chờ một ngày công khai nói cho mọi người nghe.

Kì thật chuyện tình cảm từng bị lộ ra một lần, khi đó có người công kích anh ấy, nói anh ấy là lính binh chủng thổi nát, bọn họ đem toàn bộ ác ý đổ lên người anh ấy và cha anh ấy, lúc ấy không dám lên tiếng, tính tôi biểu đạt không tốt, càng nói càng loạn, càng nói càng bị người ta cầm được cán chuối,

lúc ấy lựa chọn im lặng, để cho dư luận qua đi.”

Cô cười cười, tiếp tục nói: “Cha bị làm cho tức đến nhập viện, lúc ấy rất là sợ, ngộ nhờ vì tôi mà xảy ra ngoài ý muốn, sau này đối mặt với anh ấy thế nào, tôi nhất gan bỏ chạy, chạy sang Mỹ đi học, trong vòng nửa năm cũng không dám nói gì, ra cửa đều mang theo khẩu trang mũ sợ bị người ta nhận ra, mỗi khi lướt đến câu lính binh chủng thối nát kia liền như nhát dao đâm vào trong tim tôi.”

“Tôi từng tham gia một chương trình, không biết vì nguyên nhân gì, chương trình đó cuối cùng không phát lên, nghe nói là nhà đầu tư bỏ đi rồi, đó là chương trình về phòng cháy, có cơ hội mà nói, tôi cảm thấy mọi người có thể đi tìm hiểu một chút, lính binh chủng có thối nát hay không, đều là quân nhân của Trung Quốc, đều đang yên lặng kiến thiết, đều có hi sinh, đều là vì chúng ta, tôi nói những lời này, không cần bất cứ ai giải thích, tôi chỉ hi vọng internet tương lai, với quyền tự do ngôn luận, có trách nhiệm chút, bớt bạo lực chút.”

Nói đến đây.

Phía dưới bỗng nhiên vang lên một tràng vỗ tay.

Lâm Lục Kiều cảm động, vui đầu càng thấp, hốc mắt hơi nóng, anh ngửa đầu cố nén, bị Triệu Quốc ở bên cạnh phát hiện, tưởng rằng bị bầu không khí trước mắt làm cho cảm động, an ủi vỗ vỗ vai anh.

Lâm Lục Kiều cúi đầu, cô gái mặc váy đuôi cá trong màn hình, cười đến mắt ngọc mày ngài.

“Lời này tôi nói với ông xã mình.” Cô nói: “Không cần anh trở thành anh hùng, anh đi bảo vệ bốn phương, em sẽ bảo vệ anh.”

Đến người xem cũng bị cảm động đến nước mắt giàn giụa.

Lâm Lục Kiều bỗng nhiên nhếch khóe miệng nở nụ cười, cười cười, chợt thấy mặt lạnh, đưa tay lau một cái, thật cũng không cảm thấy cái gì, lau một cái, tắt video đi.

Trời đêm treo cao, ánh sao mê mắt.

Bọn họ gặp nhau vào lúc tuổi tác thích hợp nhất, gặp lại lại càng thỏa đáng năm tháng.

Có lẽ là bị lạc một lần, nhưng tóm lại sẽ không chuyển hướng nữa.

Xuyên qua nghìn dặm, vạn dặm, trong gió, trong sương, mỗi một cái đều là em.

Từng áng mây, đẩy ra từng ánh lửa, là phong cảnh đẹp nhất anh thấy được.

Một đời vinh quang của anh là em.

Hoàn!!!

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Bước Ra Từ Ngọn Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.